ATEŞ VE SU
II

İmran Tohumcu

epsilon®

Yağmur yağdığında üzerine düşen her damla; seni mutlu edecek, kalbini huzurla dolduracak, içini sıcacık edecek bir haber getirsin sana...

ATEŞ VE SU II

Su, çoğu zaman ateşe galip gelse de, ateşin de suyu mağlup ettiği anlar vardır. Güçlü olan diye bir şey yoktur bu ikisi arasında. Kimi zaman Ateş, kimi zaman Su. Ama belki günün birinde kışın doğan güneş gibi Su'yu yok etmeyen Ateş... Yazın yağan yağmur gibi, Ateş'i söndürmeyen bir Su olur? Bir araya geldiklerinde belki birbirlerini yok etmezler de, gerçek bir bütün olmayı başarırlar?

Birinci Bölüm

Değer verdiğim günlük;

Genelde sevgili günlük diye başlarlar ama ben öyle başlamak istemedim. Çünkü her insan sevgi diye mükemmel bir duygunun varlığına inanmıyor. Hatta başkalarının inanmış olmasını bile saçma ve gereksiz buluyorlar. Kulağa tuhaf gelse de dünya üzerinde sevgi gibi mükemmel bir duyguyu hissetmekten mahrum olan insanlar var. Gerçekten var. Ve o insanlardan biriyle bizzat tanışmış birisi olarak söylüyorum, o insanlar bizden, aşka ve sevgiye inananlardan daha acımasız. Buna rağmen neden o acımasız insanların inandığı duyguyu dile getirerek günlük tutuyorum? Bilmiyorum. Ama zaten her yaptığım şeyin mantıklı bir açıklaması olmak zorunda değil.

Neyse. Bugün yaptıklarımı kısaca anlatmam gerekecek olursa önceki günlerden pek farklı bir şey yaşamadım. Sabah olduğunda uyandım, ailemle beraber kahvaltı yaptım, kahvaltıdan sonra babaannemle saatlerce dertleştim, o bana nasihat verdi, ben başımı omzunun üzerine koyup onu dinledim, sonra da kitap okudum.

Bir yazarın kendi hayal dünyasında oluşturduğu iki karakterin her zaman birlikte olacağını ümit etmekten nefret ediyordum. Mutsuz sonları sevmezdim çünkü. Bu yaşıma kadar da hiç sevmemiştim. Ama sanki, sevmediğim bir şeyle imtihan oluyor gibi okuduğum kitapların çoğu mutsuz bitiyor, hayatım; şu bir aydır mutluluk kavramının yanından bile geçmiyordu.

Geldiğim ilk günden bu yana değişen pek bir şey yoktu zaten. Her şey aynı, herkes, her zaman olduğu gibiydi. Mutlu? Aynen öyleydiler. Benim onlar gibi mutlu ya da şen şakrak olduğumu söyleyemem ama geldiğim ilk günkü gibi acı çekiyormuş gibi de hissetmiyordum kesinlikle. Sanırım değişen tek şey de bu minicik his değişimimdi.

Tamı tamına bir ay olmuştu. Bu süreçte değişen tek şeyin ufak bir his olması garip olsa da elimden gelen bir şey yoktu. Günler, öyle ya da böyle geçiyordu işte. Şimdi yatıyorum. Ya da yatmaya çalışmak üzere yatağıma gidiyorum. Yarın yine görüşürüz...

Pembe kapaklı defterimin kapağını kapatıp, oturduğum yerden sırtım biraz tutulmuş bir şekilde kalktıktan sonra sessiz olmaya özen göstererek yatağa doğru ilerlemeye başladım. Babaannem çoktan uyumuş, rüyalar diyarını dalmıştı bile. Kırışık yüzü öyle huzurlu görünüyordu ki... Tebessüm ettim ve pikeyi havaya kaldırıp babaannemin yanına uzandım. Burada, onunla beraber yatıyordum. Tıpkı her yaz olduğu gibi. Ama nedense onunla birlikte uyumak, ilk kez bu gelişimde kendimi iyi hissettirmişti. Onunla yan yana yatıp o temiz sabun kokusunu duymak, ilk kez kendimi huzurlu hissetmemi sağlamıştı.

Uzanıp babaannemin yanağına minik bir öpücük kondurdum ve derin bir uykuya dalabilmeyi dileyerek gözlerimi kapattım.

Ama öyle olmayacağını çok iyi biliyordum.

***

Ertesi sabah burnuma dolan poğaça kokusuyla gözlerimi araladım. Bu koku, geçirdiğim bu bir ay içinde artık aşina olduğum bir koku haline gelmişti. Babaannem sağ olsun her sabah bana farklı lezzetlerde şeyler hazırlıyordu. Bu çok güzeldi. Ama hazırladığı tüm şeyleri doysam bile zorla yedirmesi... Onun o kadar da güzel olduğunu söyleyemem. Geldiğim günden beri kim bilir kaç kilo almıştım?

"Su, uyandın mı?" Odanın kapısı dışarıdan tıklanınca elimdeki eşofmanları yatağın üzerine bırakıp, doğruldum. "Evet."

Kapı aralandı. Demir ve Kerem odadan içeri girince bakışlarımı sorar gibi üzerlerindeki kıyafetlerde gezdirmekten kendimi alıkoyamadım. Sabahın bu saatinde tepeden tırnağa oldukça özenli giyinmiş olmaları beni şaşırtmıştı. -Ki, onlar bu saatte gözlerindeki çapakları bile temizlemeye üşenirlerdi.

"Hadi elini yüzünü yıka, bugün kahvaltıyı dışarıda yapıyoruz," dedi Demir. Yanıma gelip elini omzuma attı.

"Yapıyoruz?" Kaşlarımı sorar gibi havaya kaldırdım. "Kim kim?"

Kerem cevap verdi. "İşte biz ve bizim çocuklar filan." Bizim çocuklardan kastı bir düzineden fazla insandı ve o kadar kişinin olacağı bir yere gitme düşüncesi birden paniklememe neden oldu. Üstelik, tekrar. Geçen hafta sonu akıllarına uyup bir doğum günü partisine gitmiştim. Ama inanın, gittiğime bin pişman olmuştum.

"Siz bensiz gitseniz daha iyi," dedim. "Hem geçen haftayı unutmayın?"

Kerem kaşlarını çattı. "O çocuk da sana yan gözle bakıp laf atmaya kalkışmasaydı."

Gözlerimi devirdim. "Sadece adımın güzel olduğunu ve bana yakıştığını söylemişti." Kumral, benim yaşlarımda bir çocuktu. Herkes müziğin ritmine ayak uydurmuş delicesine dans ederken ben sessiz bir köşe bulmanın memnuniyetiyle oraya tünemiş, partinin bitmesini beklemeye başlamıştım. Sonra o çocuk geldi, benimle konuşmaya başladı. Ama daha adını bile sorma fırsatı bulamadan sevgili kuzenlerim çocuğun üzerine yürüdü. O kadar mahcup olmuştum ki... Bir daha dışarı çıkmaya tövbe etmiştim.

"Söyleyemez efendim," dedi Demir. "Eğer söylerse, bedelini de burnuyla öder."

Dehşetle ona baktım. "Yoksa çocuğun burnunu mu kırdınız?"

"Sadece burnunu kırdığımız için şanslı bile sayılır lavuk."

"Pis magandalar."

"Biz ona kısaca korumacılık diyoruz, cadı," dedi Demir ve saçlarımı karıştırdı. Gözlerimi devirmekten kendimi alamadım. Belli bir yaşa kadar birlikte büyüdüğümüzden çoğu zaman kendilerini benim öz ağabeyimmiş gibi sanmalarını yadırgamıyordum aslında. Bana karşı fazla korumacıydılar ve bu korumacılık bazen beni boğabiliyordu. Diğer yandan kuzenlerimin arasında yaş bakımından bana en yakın olanı Demir ve Kerem'di. Diğerleri ortalama 4 ile 12 yaş arasında olduğu için onlarla oyun oynamak dışında pek vakit geçirmiyordum.

Kerem ve Demir daha fazla dışarı çıkmam için ısrar etmeyerek beni rahat bırakınca ben de anahtarları kapının arkasından

alarak babaannemin evinden çıktım ve alt kata inmek üzere merdivenlere yöneldim. Demir'lerin evine indiğimde poğaça kokusu artık burnumu doldurmuştu. Adımlarımı mutfağa yönelttim ve mutfaktan içeriye girdim. Annem, yengemler ve babaannem mutfak masasına oturmuş, fırının içindekiler dışında ayriyeten poğaça yapmaya devam ediyorlardı.

Yanlarına gittim. "Kolay gelsin." Beni ilk fark eden Hacer yengem olmuştu. "Ah, Su. Uyandın mı?" Her ne kadar içimden, 'Yok yengecim. Ben hâlâ uyuyorum,' demek gelse de, "Uyandım," demekle yetindim ve gülümsedim. "Kahvaltıya poğaça mı var?" Yengemin de içinden, 'Yok. Biz bunu öylesine yapıyoruz,' diye geçirdiğine emindim. Ama öyle soruya böyle soru.

"Selvinur Annemin hamaratlığı tuttu yine," dedi Aylin Yengem gülümseyerek. "Hızına ve enerjisine yetişemiyoruz maşallah."

Gülümsedim ve babaannemin yanına gidip yanaklarına sulu sulu öpücükler kondurdum. "Keşke her gün zahmet edip kendini yormasan."

Babaannem tebessüm etti ve unlu elleriyle masanın üzerindeki hamura şekil vermeye devam etti. "Ne zahmeti yavrum? Benim hoşuma gidiyor bir şeyler hazırlamak."

"Söz konusu sen olunca ama," dedi Hacer Yengem gülümseyerek. Babaannem, "Hadi hadi, işine bak sen," diyerek yengemi geçiştirince tebessüm ettim ve "Ben de size yardım edeyim," deyip boş sandalyelerden birine oturdum. Bu bir ay içinde zihnimi dağıtmama yardımcı olan diğer en iyi şey de, mutfakta yaptığım işlerdi...

Kahvaltı masasına oturduğumuzda masada yine yok yoktu. Hayır, yiyeceklerden bahsetmiyorum. Bahsettiğim şey tüm akrabalarımın burada, kahvaltı sofrasında toplanmasıydı yine. Geldiğim ilk günden beri soframız her zaman kalabalık, ev her zaman doluydu. Öyle aşırı kalabalık bir aile değildik belki ama kesinlikle küçük bir aile de sayılmazdık.

"Bugün bayram. Etler geldi mi etler? Ya da durun. Biz şeker bayramında mıydık? Çocuklar için şeker aldınız mı?"

Anneannemin sorusu üzerine masadaki herkes gülümsedi.

Babam, anneannemin elini tuttu ve, "Yok anne. Bayrama daha 3 ay var," diye açıkladı tatlı bir ifadeyle. Anneannem, azıcık, birazcık bunaktı. Bazı şeyleri ya hiç hatırlamaz, ya da birbirine karıştırıp öyle hatırlardı.

"E o zaman niye burası böyle kalabalık? Yoksa Necati üzerime kuma getirdi de düğün mü yapıyor?" Anneannem sinirli bakışlarını dedeme doğru çevirdi. "Yok hatun yok," dedi dedem hemen. "Kimseyi getirdiğim, götürdüğüm yok. Gerçi olsa hiç de fena olmazdı ama..."

Anneannem oturduğu yerden sinirle kalktı. "Demek üzerime striptizci bir kız getirdin, ha!? Ben o direği ikinizin de başında paralamaz mıyım!?" Sandalyesinin yanındaki bastonla dedeme vurmaya başladığında masadaki herkes onların bu haline gülmemek için kendini zor tuttu. Neyse ki en büyük dayım devreye girdi de anneannem ile dedemin arasına girip durumu kurtarmaya çalıştı. Anneannemi, dedemin evlenmediğine ikna etmek biraz zor olsa da sonunda onu inandırabilmişlerdi. Gerçi inansa bile bir süre sonra tüm bu olanları unutacaktı...

***

"Kızım?"

Kahvaltıdan sonra kendi kabuğuma çekilmek üzere üst kata yöneldiğimde babamın sesi adımlarımı durdurmama, bakışlarımı ona çevirmeme neden oldu. "Efendim, babacım?"

Babam bana doğru yaklaştı ve ellerimi tuttu. "İyi misin sen? Kaç gündür baş başa konuşamadık?"

Tebessüm ettim. "Evet. Neden?"

"Bilmem, bir süredir mutsuz gibi görüyorum sanki seni?"

Öyle olmadığımı kanıtlamak için içtenlikle gülümsedim. "Gayet iyiyim baba."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Başımı salladım.

"Güzel kızım benim." Babam bana sarıldı. "İyiysen eğer, diğer hiçbir şeyin bir önemi yok." Kollarımı babama doladım. İyiydim. Yani, kırılan kalp ne kadar iyi olabilirse o kadar iyiydim işte.

Babaannemin evine çıktıktan sonra ortak odamıza girip Pin-

ki'yi kollarımın arasına alarak yatağa kıvrıldım. Kerem ve Demir hâlâ gelmemişlerdi. Babaannem, birkaç arkadaşı geldiği için onlarla ilgileniyordu. Yengemler ve annem pazara gitmiş, diğerleri de ilgilenecek başka şeyler bulmuşlardı. Ev, inanılmaz sessizdi ve bu zaten sıkılan canımın iyice sıkılmasına neden olmuştu. Nefesimi dışarı üfledim ve gözlerimi kapattım. Belki uyumayı başarabilirsem kendimi daha iyi hissedebilirdim. Ama bir aydır gözümü her kapattığımda o gecenin tekrar tekrar gözümün önüne gelmesi... Aslında uyumaktansa, sanırım canımın sıkılmasını göze alabilirdim.

Buraya ilk geldiğim gün Maya başta olmak üzere diğer çocuklar ayrı ayrı telefon edip geçmiş olsun dileklerinde bulunmuşlardı. Geçirdiğim kazanın, kulaklarına nasıl ve ne şekilde gittiğini bilmesem de sadece 'kaza' olarak bilmelerini temenni ediyordum.

Tüm kalbimle.

İkinci Bölüm

Maya Güner

Bu akşam hep birlikte sinemaya gitmek üzere kızlarla mis gibi plan yapmıştık. Vizyona yeni giren, bir romantik komedi vardı ve izlemek için inanılmaz sabırsızlanıyordum. Ama bizim maçkolik erkeklerimiz buna itiraz etmiş, Ateş beyimizin evinde maç izlemek üzere toplanmakta karar kılmışlardı. Hayır, anlamıyorum. Bu futboldan ne zevk alıyorlar? Böyle bildiğiniz, biz kızların çikolata yerken aldığı zevkin aynısını alıyorlardı ve bence bu çok ama çok saçmaydı.

"Sneijder attı gol oldu!" dedi Batuhan coşkuyla. Oturduğu yerden diğer erkeklerle beraber kalkıp sevinçle birbirlerinin omzuna yumruk atmaya başladıklarında gözlerimi devirdim. Yine biz kızların güzel bir haber aldığında attığı sevinç kahkahalarının bir benzerini atıyorlardı. O adamın o topu kaleye atmayı başarması, güzel miydi yani?

"Kızlar ya, biz niye bu erkeklere uyduk ki?" diye sordu Nazlı. "Biz üçümüz gitseydik sinemaya?"

"Aynen. Tıkıldık kaldık resmen buraya!" dedi Sinem.

Kuzey elini sertçe dizine vurup sessiz bir küfür mırıldandığında, "Futbolu bize tercih edeceklerini düşünemedim," dedim ve ona kötü kötü bakmaktan kendimi alamadım. Hadi diğer erkekler neyse. Ama onun, bir maç uğruna hevesimi kırdığına inanamıyordum.

"Doğukan yerine oturur musun lütfen? Skor sen ayağa kalkınca değişmiyor. Ay resmen çıldıracağım!" dedi Nazlı yakınarak. Kahverengi saçlarını -her bunaldığında yaptığı gibi- sıkı bir topuz yapmış, alnının gerilmesine neden olmuştu.

"Fıstığım, dur bir saniye. En heyecanlı yeri." Doğukan ve diğer erkekler bize aldırış etmeyip, pürdikkat ekrana bakmaya devam edince bakışlarımı onların aksine sakin sakin oturan Ateş'e çevirdim. Gözlerini plazma ekranına sabitlemiş, öylece oturuyordu. Bir şeyler düşündüğü açıkça belliydi. Önceden futbol maçı izlerken savurduğu küfürleri veya attığı sevinç kahkahalarını bilmesem maç izlemeyi sevmiyor diyebilirdim ama öyle olmadığını çok iyi biliyordum. Ateş de çoğu erkek gibi maçkolikti. Ve koyu Galatasaraylıydı.

"Tüh lan. Maç devre arasına girdi," dedi Batuhan kendini tekli koltuğa atarken. Diğer erkekler de sanki maçı onlar oynamış gibi nefes nefese kendilerini koltuklara attığında, kızlarla aynı anda kendimizi geri çektik.

"Git sen kolunu hakemin omzuna at," dediğini duydum Nazlı'nın Doğukan'a.

Sinem'in de Güney'e, "Sen git kaleciye yanaş," dediğini.

Kuzey hemen yanıma oturup bana sarılmak üzere bir hamle yaptığında, "Sevgilinin hevesini bir maç uğruna kırdın ya..." dedim gözlerinin içine bakarak. "Uzak dur benden!"

Erkekler, "Ama?" deyip aynı anda bakışlarını üzerimizde gezdirmeye başlayınca Batuhan, "Vah, vah..." dedi. "Doksan dakikalık maç uğruna tüm gece oynanacak tek kale maçtan mahrum kaldınız, iyi mi?" Elini sehpaya vurdu. "Aman, aman. İyi ki sevgilim yok da doksanı da, tek kaleyi de bir gecede elden çıkartabiliyorum." Sırıttı. "Playboy olmanın ayrıcalığı işte, ne yaparsınız."

Kızlarla Batuhan'ın söylediği cümleye karşı yanaklarımızın kızarmasına engel olamadık. Öyle, laf olsun torba dolsun hesabı konuştuğunu biliyorduk. Her zamanda öyle yapardı zaten ama bu benim ya da diğer kızların utanmadığı anlamına gelmiyordu.

Oturduğum koltuğa sinip, telefonuma uzanarak Melisa'ya rutin ne yapıyorsun mesajlarımdan birini attım hemen. Diğer kızlar da başlarını yere eğmiş, yanaklarının kızarıklığını saklamaya çalışıyorlardı.

Çok geçmeden telefonum titreyince hemen mesajı okumaya başladım.

Kimden: Melisa Özsoy

Mesaj: Uzanıyorum öyle. Sen?

Cevap yazdım.

Mesaj: Ben de kızlarla beraberim. Eee anlat? Neler yaptın bugün? Umarım yine kendini eve hapsetmek gibi bir saçmalık yapmamışsındır. Unutma, bu hayatta geri gelmeyecek olan şeylerden biri zamandır ve bunu iyi değerlendirmek için iyi yaşamamız gerek.

Çok geçmeden cevap geldi.

Kimden: Melisa Özsoy

Mesaj: Haklısın. Zaten kendimi eve hapsetmek gibi bir niyetim yok.

Melisa ile Ankara'ya gittiği günden beri konuşup, moralini düzgün tutmak için elimizden gelen her şeyi yapmaya çalışmıştık. Ben de, diğer kızlar da. Melisa bizim arkadaşımızdan öte, kız kardeşimiz gibiydi ve hepimiz onun iyi olmasını istiyorduk.

Yarım dakika sonra mesaj geldi. Melisa bir fotoğraf göndermişti. Açıklama olarak da 'Yaşamaya devam ediyorum...' yazıyordu. Bir toplu fotoğraftı. Nerede olduğunu tam anlayamasam da kalabalık bir yerde olduğu belliydi. Melisa'nın yüzündeki gülümsemeye bakılırsa gerçekten mutluydu. Nedense benim de yüzümde bir gülümseme oluştu. Telefonumu havaya kaldırdım ve kızlara doğru uzattım. "Melisa'yla mesajlaşıyordum da... Baksanıza, kendine yeni bir yaz aşkı bulmuş gibi görünüyor."

"Oha!" dedi Nazlı, Melisa'ya sıkı sıkı sarılan çocuğu görünce. "Ne kadar yakışıklı bir çocuk."

"Aynen ya... Nerede tanışmışlar acaba?"

"Nerede tanıştıklarından sana ne kızım?" dedi Güney, Sinem'e kaşlarını çatarak.

Sinem gözlerini kaçırdı. "Sadece merak ettim."

Bakışlarımı tepkisini görmek için Ateş'e doğru çevirdim. Yüzü ifadesiz, bakışları hâlâ plazma ekranındaydı. Ne hissettiğine dair en ufak bir ipucu vermiyordu. Bu çocuğun bu donuk hallerini hiç sevmiyordum doğrusu. Yüzümü astım ve Melisa'ya cevap yazdım. İnsan bir kıskanır veya kıskandığını belli edecek bir şey yapar, değil mi? Sonuçta kısa da olsa bir geçmişleri var-

dı. Ama söz konusu Ateş ise ne hissettiğini anlamanız gerçekten zordu.

Aradan on dakika kadar bir süre geçti. Maç bile başlamıştı. Ama ben Melisa ile yazışmaya hâlâ devam ediyordum. Canım benim... Attığı mesajlara bakılırsa mutlu gibi görünüyordu ama içimden bir ses nedense öyle olmadığını söylüyordu.

"Maya, bana kola getirsene?" dediğini işittim bir an sonra Ateş'in. Bakışlarımı telefonumdan kaldırıp ona çevirdim. "Sen niye almıyorsun?"

"Kızım git getir işte. Eline mi yapışacak?"

"Nişanlın nerede? Görmek istediğimden değil, sadece iki gündür ortalarda yok da ondan sordum. Araba filan çarpıp ölmedi inşallah."

Sinem ve Nazlı bıyık altından gülmeye başladılar.

"Arkadaşlarıyla Paris'e alışverişe gitti."

"Bizim mağazalar onu kesmemiş mi?" diye sordu Nazlı alayla.

Ateş ona baktı. "Bu sizi ilgilendirmez." Sesi demir kadar serti.

Oturduğum yerden kalktım. "Neyse neyse... Getireyim bari." Mutfağa doğru yürümeye başladım. Oh valla. Beyefendinin nişanlısı Paris'e alışverişe gitsin, ben burada ona hizmet edeyim. Hayır zaten anlamıyordum. Bunlar -sözde- nişanlıydı. Ama benim bildiğim nişanlı çiftlerle aralarında ufacık bir benzerlik bile yoktu. Nasıl desem... Bunlar daha çok seks arkadaşı gibi bir şeydi. Romantizm, tatlı şakalaşmalar, birlikte güzel vakit geçirmeler filan... yoktu. Ya da bize göstermiyorlardı, emin değilim.

Buzdolabından çıkardığım soğuk kolayla tekrar salona girdiğimde karşımdaki manzaradan ötürü olduğum yerde durdum. Ateş, ayaktaydı ve benim telefonumu eline almış pürdikkat ekrana bakıyordu. Kaşlarını çatmıştı ve yüzü de kaskatıydı. Dudaklarını sessizce hareket ettirerek bir şeyler homurdanıyordu. Melisa'nın gönderdiği fotoğraf bir yana, küfrettiğine %1 milyon emindim.

Bir de umursamıyormuş gibi görünmeye çalışmaz mı...

Gülümsedim ve salona girdim. "Maya bana kola getir yeri-

ne, telefonumu direkt isteseydin boşu boşuna yorulmamış olurdum," dedim imalı bir sesle.

Ateş bana aldırış etmedi ve ekrana bakmaya devam etti. Çenesi hafif de olsa kasılmıştı. Ve kaşları da tek bir çizgi olmasa da çatıktı.

"Nasıl ama? Çok yakışmışlar, değil mi?" diye sordum onu biraz daha sinir etmeye çalışarak. "Eee sonuçta güzel kız. Üstelik iyi kalpli de. Kim bilir erkekler ona *sahip* olmak için nasıl da peşinden koşuyordur..."

Ateş bakışlarını bana doğru çevirdi. Bizzat vurgulayarak söylediğim 'sahip' kelimesi onu sinirlendirmişe benziyordu. Oh olsun!

"Belki sevgilisi değildir?" Kuzey'in varsayımı ile kaşlarımı çatıp ona baktım. "Sevgilisi değilse bile Melisa'nın ondan hoşlandığı belli."

"Kesinlikle..." Kızlar da bana destek çıkınca Ateş'in çenesinin gittikçe kasıldığını gördüm. Belki öyle görmek istediğim için de olabilirdi ama aksine... Olmayabilirdi de.

"Verin bir de ben bakayım şuna. Süper öngörü yeteneğim sayesinde Melisa'nın ona verip... Pardon, sevgili olup olmadıklarını şıp diye anlarım," dedi Batuhan bilgiç bir edayla ve elini Ateş'e doğru uzattı. Ateş, tüm gözlerin ona doğru çevrildiğini fark edince ifadesizce konuştu. "Ne yaparsanız yapın," dedi ve telefonumu koltuğa attı.

"Ne demek ne yaparsanız yapın?" dedim şaşkınlıkla. "Kıskanmadın mı yani?"

"Hayır." Ateş'in cevabı netti.

"Bence yalan söylüyorsun. Kıskanmasan neden fotoğrafa bakasın ki? Bal gibi kıskandın. Hadi itiraf et. Kıskandın, değil mi?" Beklentili gözlerle Ateş'e baktım. Evet demesini istiyordum. Evet, kıskandım.

Ateş soğukça cevap verdi. "Cidden umurumda değil, sarışın." Sonra yanımdan geçip merdivenlere yöneldi. Hayal kırıklığı içinde arkasından bakakaldım. Melisa ne diyordu buna... Pis hödük ne olacak!

***

Ateş, odasına girdikten sonra kapıyı arkasından kapatıp kendini sırtüstü yatağa attı. Melisa'yı tam bir aydır görmüyordu. En son Ankara'daki otogarda görmüştü. O da sadece birkaç dakikaydı. Demir denilen oğlanın Melisa'nın arkasına geçerek gözlerini kapatması, Melisa'nın korkudan attığı çığlık ve Melisa ile o oğlanın sıkı sıkı sarılması, Ateş'in gördüğü en son şeylerdi. Ve İstanbul'a döndüğünde bu görüntü gözünün önünden birkaç gün gitmemişti.

Derin bir nefes aldı Ateş. Yapması gereken daha önemli şeyler varken aklını bunlarla meşgul edemezdi. O fotoğraftaki çocuk, onun Melisa'ya sarılması, Melisa'nın içten bir şekilde gülümsemesi... "Puşt!" derken buldu Ateş birden kendini. Hangi hakla o sikik kollarını Melisa'ya dolayabilmişti? Ya Melisa? Hangi sikik akılla böyle bir şeye müsaade etmişti?

Ateş eliyle yüzünü sıvadı ve o fotoğraf karesini düşünmemeye çalıştı. Onu ilgilendiren bir durum yoktu artık ortada. Melisa'yı kendi bırakmıştı. Elbette Melisa'nın ömrünün sonuna kadar yalnız kalacağını düşünmüyordu. İlla bir yer de yolu bir başkasıyla kesişecekti. Onun gibi saf kızlar her zaman bir erkek tarafından sahiplenilirdi zaten. Aksi imkânsızdı. Ama Ateş'in içi nedense birden kara bulutlarla kaplanmış, bedenini bir huzursuzluk doldurmuştu. Melisa'yı bir başka erkeğin sahiplendiğini düşünemiyordu.

Ya da onu bir başka erkeğin kollarında.

Dudaklarını bir başka erkeğin dudaklarında.

Küçük ellerini bir başka erkeğin boynunda.

Ve en önemlisi;

Melisa'nın, kalbinin kapılarını bir başka erkek için araladığını düşünemiyordu Ateş.

Üçüncü Bölüm

Melisa Özsoy

Maya ve diğer kızlar buraya geldiğim ilk günden bu yana beni arayıp ne yaptığımı ve nasıl olduğumu sorup durmuşlardı. Bunu iyi hissetmem için yaptıklarını biliyordum, bu yüzden de itiraz etmeden onlara yaptığım her şeyi mesaj olarak atıyordum ama mesajlarım her zaman doğrulardan ibaret olmuyordu maalesef. Kimi zaman yalan da söylüyordum. Örneğin bu akşam gönderdiğim fotoğrafta olduğu gibi.

O kare, geçen hafta Kerem ve Demir ile beraber gittiğim doğum günü partisinden kalmaydı. Onu Maya'ya gönderdiğimde gerçekten eğlendiğimi, burada güzel vakit geçirdiğimi sanmasını istemiştim. O fotoğrafa bakan biri beni öyle görebilirdi çünkü. Ama ne yazık ki o fotoğraf sadece birkaç saniyelik mutluluktan ibaretti. Geçici ve anlık.

Fotoğrafta Demir ve Kerem'in hemen ortasında duruyordum. Kerem elini omzuma atıp beni kendine doğru çektiği için epey yakın görünüyorduk. Zaten normalde de yakındık ve bu yakınlık, fotoğraftaki gülümsemeden daha gerçekti.

***

Ertesi sabah anahtarları kapının arkasından alıp alt kata inmek üzere merdivenlere yöneldim. Burnuma yine mis gibi kokular geliyordu. Anlaşılan o ki babaannem yine formundaydı. Bugün yürüyüş günümüz olduğundan, öncesinde mideme birkaç şey depolamak iyi olabilirdi.

"Günaydın cadı," dedi Demir. İkinci katın merdivenlerine oturmuş, elindeki telefonuyla birine mesaj atıyordu. "Günaydın

da, ne yapıyorsun burada?" diye sordum. Merdivenleri inmeyi bitirdim ve tepesine dikilip ona bakmaya başladım.

"Alexander Graham Bell'in icadını inceliyorum."

Gözlerimi devirdim. "Bir eksiği var mıymış bari?"

"Gayet başarılı. Ama keşke konuştuğumuz kişinin hislerini de öğrenebilseydik. O zaman daha iyi olurdu."

"Hislerini öğrenmek istediğin biri mi var yoksa?" diye sordum şaşırarak.

Demir omuzlarını silkti. Bu evet oluyordu sanırım. Yanına oturdum. "Kim? Adı ne? Okuldan mı? İlişkiniz ne boyutta? O da seni seviyor mu? Niye evde konuşmuyorsun? Evde konuşulmayacak kadar özel mi-"

"Kızım bir nefes al," dedi Demir sorularımı yarıda keserken. "Bak sakın kimseye söyleme. Tam olarak özel diyemeyiz zaten. Yarı özel. Tabii şimdilik. Sen ona öz de. İleride belki el hecesini de sonuna ekleriz."

"Hı?"

"Anlasan zaten şaşardım."

"Sen de düzgün anlat o halde?" dedim sabırsız bir sesle.

"Sadece hoşlanıyorum. Onun hislerimden haberi yok," dedi Demir. Bu cümleyi kurarken gözlerinde üzgün bir ifade oluştuğuna yemin edebilirim. Tebessüm ettim. "Bence itiraf etmelisin. Yani itiraf edip kurtulmak, saklamaktan çok daha iyidir bana göre."

"Ya kabul etmezse?"

"Ya kabul ederse?"

Demir iç geçirdi. "Bilemiyorum, Su."

Elimi destek verircesine omzunun üzerine koydum. "Bence söyle gitsin. En fazla ne kaybedebilirsin ki?"

"Onu," dedi Demir hemen.

Tebessüm ettim. "Sen itiraf edene kadar ya bir başkası gelip daha önce davranırsa? Daha çok üzülmez misin o zaman? Keşke saklayacağıma söyleyip kurtulsaydım, belki o da teklifimi kabul ederdi, birlikte olurduk diye düşünüp durmaz mısın?"

"Evet ama..." Demir sustu. "Beni reddetmesinden korkuyorum."

Şu reddedilme korkusu sanırım her gencin hayata dair ilk imtihanı gibi bir şeydi.

"Bak, bir keresinde bi' kitapta okumuştum. Orada diyordu ki; aşk, aptallara göredir ve aptallar genelde korkak olur. Ama-"

Demir sözümü kesti. "Aptal mıyım yani? Bunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

Gülümsedim. "Hayır. İzin ver de cümlemi tamamlayayım önce. Bak şimdi, insanlar genel de en çok neden korkar? Karanlıktan. Peki o karanlığı aydınlatan bir ışık olsa insanlar hiç karanlıktan korkar mı? Tabii ki korkmaz. O halde sen de şimdi, o kızda, az da olsa bir ışık görebiliyorsan bence vazgeçme. Git açıl ve sonuç ne olursa olsun seni yıkmasına müsaade etme."

Demir öylece yüzüme baktı.

"Ne?" dedim bakışlarından hiçbir şey anlamayarak.

"Hiç... Sadece şaşırdım," diye itiraf etti Demir. "Ben seni en son cadı bir gevezeyken görmüştüm. Şimdi büyüdün, bilgiç bir geveze oldun da bana akıl mı veriyorsun?"

Tebessüm ettim.

Sadece hisleri kırılan, yaralı bir geveze oldum.

Ve o kırgınlığın parçalarını hâlâ bedeninde hisseden...

***

Babaannemle parka gittiğimizde her zamanki bankımıza oturup yine her zamanki gibi oyun oynayan çocukları izlemeye başladık. Parlak güneş, bugün dışarı çıkmak için gayet idealdi. Hoş, güneş parlak olmasa bile yine gelirdik biz.

"Kızım keşke hiç İstanbula gitmeyip, burada, benimle beraber kalsan," dedi babaannem. Bakışlarımı ona doğru çevirdim. Yüzünde tatlı bir ifade vardı.

"Keşke babaanne ama gitmem gerek."

"Niye? Burada da devam edebilirsin okuluna?"

Düşündüm. Evet, burada da devam edebilirdim. Yeni insanlarla tanışıp, belki yeni arkadaşlar bile edinebilirdim. Kim bilir belki burada kalırsam yaralarım daha çabuk iyileşir, eski halime daha erken dönerdim. Ama nedense içimde, derinlerde bir yer de bu düşünceden huzursuz olan bir yanım vardı.

"Evet ama İstanbul'dan ayrılmak istemiyorum," dedim.

Babaannem sordu. "İstanbul'dan mı ayrılmak istemiyorsun yoksa İstanbul'da olan birinden mi?" Şaşkınlıkla ona baktım. "Aslında..." İma ettiği kişi Ateş olamazdı, değil mi? Hiç anlatmamıştım çünkü ona. Aslında kimseye... Bir şekilde içimde tutarsam daha kolay olur, kimse bilmezse daha iyi hissederim diye düşünmüştüm. Düşüncemin ne kadar yararlı olduğunu bilmesem de tek bildiğim hâlâ kendimi bir boşlukta hissettiğimdi. Ruhum sanki bedenimden ayrılmış, bambaşka bir diyarda, sonsuzluğun içinde dönüp duruyordu.

"Ayrılma kızım," dedi babaannem bir an sonra. Anlamayan gözlerle ona baktığımda babaannem, "İstanbul'dan," dedi. "Belli ki buralar sana iyi gelmeyecek. Eğer sevdiğin şey İstanbul ise, git onun peşinden, sıkı sıkı tutun ona. O senden ayrılsa bile sen sakın ondan vazgeçme."

"Aslında... İstanbul'un da artık beni istediğini pek sanmıyorum."

Babaannem gülümsedi. "Kızdırdın mı yoksa onu?"

"Ben kızdırdım, o da beni kırarak karşılığını ödedi." Üstelik katbekat fazlasıyla.

"Buna rağmen ona gitmek istiyorsun ama?"

"Evet ama gitmeye cesaretim var mı, ondan da emin değilim."

Babaannem ellerimi tuttu. "Cesaret tek bir kelimeden ibarettir sadece kızım. Eğer sen onun peşinden gitmeye kesin karar verdiysen, gör bak zaten bir şeyler mutlaka yoluna girer."

"Öyle diyorsun ama ya girmezse babaanne? Ya her şey daha da altüst olursa?"

"Olmaması için savaş o zaman kızım. Bu fani dünyada isteklerinin gerçek olması için savaşmayacaksın da başka ne için savaşacaksın?"

"Kendimi arafta gibi hissediyorum." Sesimi alçalttım. "Tam olarak ne yapmam gerek, bilmiyorum."

Babaannem elini kalbimin üzerine koydu. "Burası dünyadaki tüm haritalara bedeldir güzel kızım. Burası, seni asla yarı yolda bırakmaz. Dinle onu. Gör bak seni nasıl da aydınlığa kavuşturacak." Kalbimin her seferinde neyi istediği, kimi istediği belliydi.

Onun kapıları tek bir kişi için aralanmıştı sadece. Şimdiyse büyük bir enkazın altında ezilmiş gibi hasarlıydı: Yaralı, kırık, üzgün. Yeniden bir araya gelip, yeniden onun için atması mümkün müydü? Belki evet, belki hayır. Arafta kalmış bir soruydu.

"Umarım," dedim. "Umarım kalbim bu sefer beni yanıltmaz babaanne. Yapacaklarım, doğru olan seçenekler olur. Aksi takdirde bu kez kaldıramam."

Babaannemin tebessümü geniş bir gülümsemeye dönüştü. "Şey, İstanbul'da kalma isteğim demek istiyorum..." diyerek çabucak konuşmaya devam ettim.

"Elbette İstanbul," dedi babaannem gülümsemeye devam ederek.

***

Ateş, tavandan yere kadar uzanan büyük cam pencerenin önünde durmuş, ellerini arkasında birleştirerek karşısındaki büyüleyici manzarayı seyrederken aklında onlarca soru işareti vardı. Kendisini tam olarak ilk defa böylesine bir çıkmazın içinde hissediyordu ve bunların hepsini nasıl çözeceğini bilmiyordu. Kalbinin sesini mi dinlemeli, yoksa mantığının mı, henüz karar vermiş değildi.

"Üç gün oldu."

Güney'in sesi Ateş'in dikkatini dağıtmaya yeterken, "Bugün gidiyoruz," dedi Ateş. Sırtı hâlâ arkadaşlarına doğru dönüktü ve New York'un en lüks rezidanslarının birinde, mükemmel manzarayı seyretmeye devam ediyordu.

"Bundan emin miyiz? Yani, Haluk ağabeyin öfkeden deliye döndüğü kulağımıza kadar geldi."

"Doğukan haklı. Biraz yatışmasını mı bekleseydik kardeşim?"

Güney ve Doğukan'ın tavsiyesi Ateş'in bir kulağından girip diğer kulağından çıkarken Ateş sessiz kalmayı tercih etti. Çünkü ne yapacağına çoktan karar vermişti. Gidecek, karşılaşması gerekenle karşılaşacak, yaptığı şeylerin sonuçlarına bizzat katlanacaktı. Bu sonuçlar, Ateş için pek bir şey ifade etmiyordu gerçi. Defalarca o sonuçlara katlanmış, bedeni defalarca en kötü şekilde hasar görmüştü. Ama aynı sonuçları arkadaşlarının da katlanacak olması... İşte Ateş bundan hiç de memnun değildi. Çünkü ar-

kadaşları herhangi bir zarar gördüğünde Nazlı, Sinem ve Maya sanki kendileri zarar görmüş gibi acı çekiyor, endişeleniyorlardı. Bu, Ateş için pek çok şey demekti. Günün birinde tıpkı onlar gibi kendisi için de endişelenen biri olacak mıydı diye düşünmeden edemiyordu.

"Bence direkt mekânlarını basalım," dedi Batuhan kahraman bir tavırla. "Biraz macera hiç de fena olmaz hani? Sonuçta onca aksiyon filmini boşuna izlemedik."

"Ateş sen niye Kuzey dururken bunu aldın ki yanına?" diye sordu Güney, Batuhan'a ters bir bakış atıp.

"Harbiden oğlum. Niye Kuzey İstanbul'da? Bu amipin yerine o gelseydi ya?"

"Hoop," dedi Batuhan oturduğu yerden hızla doğrularak. "Bu zamana kadar ne amipliğimi gördünüz ulan?"

"Ne amipliğini görmedik ki..." dedi Doğukan.

"Gördüğün şey eğer amiplik ise aynaya bakmamanı öneriyorum kardeşim," dedi Batuhan.

"Laf mı soktun sen şimdi bana?"

"Soktuğumu hissettiysen eğer?"

Doğukan, koltuğun üzerindeki kırlenti hiç beklemeden Batuhan'a fırlattığında Ateş, "Bu kadar yeter," diyerek uyarıda bulundu ve yatağa doğru ilerleyip siyah kabanını eline aldı. "Gidiyoruz." Arkadaşları da ayağa kalktıktan sonra hep birlikte odadan çıktılar.

Ateş'in, Kuzey'i Türkiye'de bırakmasının elbette mantıklı bir nedeni vardı. O da Maya'ydı. Maya'nın kız kardeşinin ölüm yıldönümü tam olarak iki gün sonraydı ve Ateş eğer Kuzey'i yanında getirseydi Maya'yı teselli edecek kimsenin olmayacağını çok iyi biliyordu. Çünkü Maya bu dönemde kendini bir süreliğine eve hapsediyor, yanına kimsenin yaklaşmasına müsaade etmiyordu. Ama Kuzey bir istisnaydı. Ateş de bunu çok iyi bildiği için Kuzey'i yanında getirmemişti.

Ateş, her ne kadar soğukkanlı veya umursamaz biri gibi görünse de kimsenin aklına gelmeyecek önemli günleri, anları aklında tutuyordu. Ve bu ona tuhaf değil, aksine, olması gereken bir durummuş gibi geliyordu.

Siyah Range Rover zeminden toz çıkartacak şekilde Dark Fire gece kulübünün önünde durduktan sonra Ateş, Güney, Doğukan ve de Batuhan hep birlikte arabadan aşağı inip kendilerinden emin bir şekilde mekâna doğru yürümeye başladılar. Bu kulüp, New York'un en gösterişli ve en lüks kulüplerinden biriydi. İsminden de anlaşılacağı üzere kulüp, Ateş'e aitti.

Kapıdaki görevliler Ateş'i görünce küçük dillerini yutacakmış gibi olsalar da hemen kendilerini toparlayıp, "A-Ateş bey... Hoş geldiniz," dediler. Ellerini karınlarının üzerinde birleştirip hemen kendilerine çekidüzen vermişlerdi.

Ateş, bu iki adamı umursamayıp kendi ismini taşıyan mekâna girdikten sonra karanlık bir koridorda yürümeye başladı. Çocuklar da hemen arkasındaydı.

"Özlemişim lan burayı. Ateş bir şube de İstanbul da mı açsan?"

Batuhan'ın sorusunu duymazlıktan gelen Ateş, merdivenlerden aşağı inip yerin en dibine ulaştıktan sonra siyah bir kapının önünde durdu.

"Abi?" dedi Güney. Arkadaşı için endişeleniyordu. "Bir daha düşün istersen?"

Ateş, Güney'e ters bir bakış attı. "Bir bok olmayacak." Kapı kolunu aşağı indirdi ve daha sonra kapıyı araladı.

Haluk Arslan. Nam-ı diğer büyük mafya babası her zamanki gibi kendi odasında yayılarak oturmuş, adamlarının birbirlerine yumruk atmasını keyifle izliyordu. Haluk Arslan oldukça güçlü bir adamdı. Uyuşturucu kaçakçılığı dışında birçok ülkedeki yasadışı dövüşleri de organize ediyordu. Sol kolunun olmaması onun için bir acizlik değildi, aksine daha ürkütücü görünmesini sağlıyordu. Her ne kadar Ateş'in mekânını kendi mekânıymış gibi kullansa da herkes Dark Fire kulübünün asıl sahibinin Ateş olduğunu biliyordu.

Haluk Arslan yine odasına kurulmuş, adamlarının birbirlerine yumruk atmasını keyifle izlerken bulunduğu odanın kapısının açılması, bakışlarını kapıya doğru çevirmesine neden oldu. Hangi densiz kapıyı tıklamadan içeriye girebilir, diye düşündü. Ama karşı karşıya geldiği mavi-yeşil bir çift göz kanın tam anlamıyla beynine sıçramasına neden oldu.

"Sen?"

Ateş, Haluk'un öfkeli bakışlarına aldırmadan odaya girip kapıyı arkasından kapattıktan sonra "Evet, ben. *Oğlun*," dedi.

Haluk, şaşkınlığından kurtulup sandalyesini geriye ittirerek ayağa kalktıktan sonra hızlı adımlarla Ateş'in yanına gitti ve yumruğunu sertçe Ateş'in yüzüne geçirdi. Odadaki tansiyon bir anda artmıştı ve herkes ne olacağını endişeyle bekliyordu. Haluk, hiç kimseye elini kaldırmazdı çünkü. Bu yüzden emrinde çalışan yüzlerce adamı vardı ya. Ama Haluk, Ateş'e öylesine öfkeliydi ki yumruğunu ondan esirgememişti.

"Seni adi herif! Bir de pişkin pişkin karşıma geçmiş, oğlun mu diyorsun? Hangi yüzle karşıma çıkarsın ulan sen?"

Haluk, ikinci yumruğunu da havaya kaldırıp Ateş'e vurmak için bir hamle yapmıştı ki Ateş buna izin vermedi ve Haluk'un elini havada tutup, "İşlerimi anca yoluna koyabildim," dedi. Dudağının sol tarafı kanıyordu ama şu an bunu umursayacak değildi.

Haluk elini bir hışımla Ateş'in elinden kurtardıktan sonra, "Herkes dışarı çıksın!" diye bağırdı.

Odadaki herkes -Güney, Batuhan ve de Doğukan hariç- hızlı bir şekilde odadan çıkarken Haluk, aynı öfkeyle Ateş'e bakmaya devam ediyordu. Kapının kapanma sesiyle kendine gelen Haluk, hızla çalışma masasının yanına gittikten sonra ilk çekmeceyi açarak bir dosyayı Ateş'e uzattı. "Senin yüzünden ne kadar zarar ettim biliyor musun!? Tam 1 milyon dolar! O da yetmezmiş gibi yeni bir kral geldi. Herif öyle güçlü ki iki aydır karşısına çıkmaya kimse cesaret edemiyor!" diye bağırdı ağzından tükürükler saçarak.

Ateş, Haluk'un uzattığı dosyayı umursamazca inceledikten sonra "Tamam, yap organizasyonu. Ben çıkarım," dedi.

"Bu o kadar basit değil!" diye kükredi Haluk Arslan.

"Kolay işlerle uğraşmayı sevmem zaten."

"Senin için her şey nasıl da basit!"

"Zorlaştırmanın bir anlamı yok çünkü." Ateş ifadesizce konuştu. "Bu gece organizasyonu yap. Verdiğim zararı senin de istediğin gibi fazlasıyla ödeyebilirim."

Haluk, Ateş'in bu özgüvenine iyice sinir oldu. "Kevin'ı hatırlıyor musun?" diye sordu. "Hani şu bacağını kırıp, sakat bıraktığın adam?"

"Evet?"

"Herif her gece mekâna gelip senin nerede olduğunu soruyormuş ona buna. O da yetmezmiş gibi seni bulduğunda bacağını kırıp, eline vereceğinden bahsediyormuş."

Ateş, ellerini cebine koyup Haluk'un çalışma masasına doğru yaklaştıktan sonra, "Saklandığım yok," dedi ve masanın üzerinde duran bir tabağın içindeki çikolatayı ağzına attı.

"Saklandığı yokmuş! O halde ben niye seni aylardır bulamıyorum ulan!?"

"Belki yanlış yerde aradığın içindir?"

"Belki de seni bulmaya gelen her adamımı etkisiz hale getirdiğin içindir?"

Ateş, Haluk'un bu doğru tahmini karşısında sadece sırıttı.

Haluk, Ellili yaşlarında sert mizaçlı bir adamdı. Onu gülerken görmek zordu. Genelde ona buna küfreder, emirler yağdırırdı. Güçlüydü. Zengindi. Ve tehlikeliydi. Ama gelin görün ki Ateş ondan azıcık bile korkmuyordu.

"Tam bir piçsin!" diye öfkeyle soludu Haluk Arslan. "İyi bir dayağı fazlasıyla hak ediyorsun ama-"

"Bana muhtaçsın," diyerek Haluk'un sözünü yarıda kesti Ateş. Yüzünde kibirli bir gülümseme vardı. "Tabii yumruklarımın ve bacaklarımın sağlıklı olmasına da. Yanılıyor muyum?"

Haluk öfkesini kontrol etmek adına derin bir nefes aldı. Ateş'i severdi. Hatta aralarında herhangi bir kan bağı olmasa da en çok ona güvenir, en çok ona merhamet gösterirdi. Ama şu kibri ve özgüveni yok muydu... Haluk bu huyundan nefret ediyordu. "Türkiye'ye ne zaman döneceksin?" diye sordu.

Ateş ağzındaki çikolatayı yuttu. "Bilmiyorum," dedi ifadesizce. "Bildiğim tek bir şey varsa o da bu gece tahtından etmem gereken bir kral olduğu."

***

Ateş, 4 saatlik sıkı bir antrenman sonrasında üzerindeki terli kıyafetleri çıkartıp siyah bir kapri giydi. Saatlerdir hiç ara ver-

meden Haluk'un önderliğinde antrenman yapmış, gece için hazırlıklarına ciddi bir titizlikle devam etmişti. Haluk, yasadışı dövüşleri organize etmek dışında eski bir boksördü ve oldukça da iyiydi. Kolunu kaybetme sebebi de zaten bu boks yüzünden olmuştu. Haluk ve Ateş'in karşılaşması ise tamamen tesadüf eseriydi.

New York şehrinin en büyük boks ringi bu gece Ateş ve yeni kralın maçı için kapatılmış, maçı izlemek üzere binlerce insan boks maçının yapılacağı yerde toplanmıştı. Adam başı 100 dolardan satılan biletler, 1 saat içinde tükenince Haluk uğradığı zararı neredeyse kapatmış gibiydi.

"Rakibin oldukça güçlü. Kesinlikle diğerlerine benzemiyor. O yüzden fiziksel bir hasar alacağını hissedersen hemen pes ediyorsun, anlaşıldı mı?"

Haluk'un tavsiyesi Ateş'in bir kulağından girip diğer kulağından çıkarken Ateş elindeki telefona *gülümseyerek* bakmaya devam etti.

"Duyuyor musun beni? Fiziksel bir hasar alacağını fark ettiğin an hemen kırmızı butona basıyorsun?"

"Hı-hı," dedi Ateş umursamazca ve sırıtarak ekrana bakmaya devam etti.

"Büyük bir ihtimalle maç ikinci yarıya kadar uzayacaktır zaten," dedi Haluk tahminen konuşarak. "Bu yüzden sen ilk yarıda kendini çok fazla yormamaya dikkat et. Bırak, o iyice yorulsun, güç kaybetsin. Bizim hedefimiz ikinci yarı."

Ateş, yine bir cevap vermeyip telefonuna bakmaya devam edince Haluk sinirlenerek, "Neye sırıtıyorsun sen?" deyip oturduğu yerden kalktı ve Ateş'in yanına gitti. Ateş, Haluk'un yanına geldiğinden habersiz telefonunun ekranına bakmaya devam ederken Haluk, "Bu kız da kim?" diye sordu. Haluk, Melek'i tanıyordu ve bu kız kesinlikle Melek değildi.

"Boş ver," dedi Ateş ve ayağa kalktı. "Bir an önce şu iş bitirelim."

Binlerce insan tribün tarzı yerlere oturmuş sabırsızlıkla maçın başlamasını beklerken, hakem ringe çıktı ve siyah mikrofonu eline alıp konuşmaya başladı. "Beyler ve bayanlar. New York boks gecesine hepiniz hoş geldiniz!"

İnsanlar, hakemin sesiyle deli gibi çığlık atıp ellerini coşkuyla birbirine vurmaya başlayınca hakem kalabalığın enerjisinden inanılmaz keyif alarak gülümsedi ve, "Vay vay vay," dedi. "Coşkunuza bakılırsa bugün burası alev alacak gibi görünüyor..."

İnsanlar tezahürat yapmaya başladılar.

"Arsoy!"

"Arsoy!"

"Arsoy!"

Hakem, seyircilerin daha fazla bekleyemeyeceğini -eğer beklerlerse burayı ateşe vereceklerini fark edip- genişçe sırıttı ve "Öyleyse ilk olarak yeni kralımızı çağırmak istiyorum," dedi yüksek sesle. "İşte karşınızda... Kaslı Joe!"

Kaslı Joe, insanların alkışı eşliğinde ringe çıktı. "Daha yüksek! Daha yüksek sesle bağırın!" Eliyle insanlara işaret verip ringin bir köşesinden diğer bir köşesine tıpkı bir panter gibi giderek yaklaşık üç dakika gövde gösterisi yaptıktan sonra hakem, "Ve şimdi de uzun bir süredir aramızda olmayan, yenilmez lakabıyla bilinen Ateş Arsoy'u ringe çağırıyorum," dedi. "Karşınızda... Ateş Arsoy!"

Ateş, büyük siyah kapıda belirdiğinde insanlar deli gibi bağırıp, Ateş'i desteklediklerini belli eden tezahüratlar yapmaya başladılar. "Sonunda buradasın!" diyordu insanlar çığlık çığlığa. Ateş, kırmızı iplerin arasından geçip ringin tam ortasındaki yerini aldıktan sonra ifadesinden ödün vermeyerek, sert bakışlarını Kaslı Joe denilen adamda gezdirmeye başladı. Evet, adam lakabına epeyi uygundu: Uzun boylu, iri yapılı ve keldi. Kolları ve karın kasları da oldukça fazlaydı ama Ateş, 'Bu beni yeneceği anlamına gelmez,' diye içinden geçirip hakemin anonsunu sabırla beklemeye başladı.

Çok değil. Aradan sadece bir dakika geçmişti ki hakem eliyle işaret verip düdüğünü öttürdü.

Kaslı Joe, oldukça hiperaktifti. Sürekli yerinde zıplayıp elini kolunu sallıyordu. Ama Ateş, onun aksine daha sakindi ve öylesine hareket etmek yerine direkt adama saldırıyordu. Ve hiçbir hamlesi boşa gitmiyordu.

İlk yarı kıyasıya bir mücadeleyle devam ediyordu. Avantaj

bir Ateş'e bir Kaslı Joe'ya geçiyordu. Şu anda en çok zarar gören Kaslı Joe gibi görünse de herkes, işlerin her an değişebileceğinin bilincindeydi.

Kaslı Joe, yumruğunu havaya kaldırıp Ateş'e vurmak üzere hevesli bir hamle yaptı. Ama Ateş, bundan kolaylıkla kurtulup Kaslı Joe'nun arkasına geçerek boynunu var gücüyle sıkmaya başlayınca tribündeki heyecan iyiden iyiye tavan yaptı. İnsanlar adeta delirmiş vaziyetteydi. Çığlık atıp Ateş'e "Bitir şunun işini!" diye bağırıyor, bir türlü yerlerinde duramıyorlardı.

Ateş, Kaslı Joe'nun boynunu bıraktı ve diz kapağına sert bir tekme atıp Kaslı Joe'nun yere düşmesini sağladı. Kaslı Joe, yüksek sesle inleyip, yerde bir sürüngen gibi kıvranmaya başladığında Ateş vakit kaybetmeden onun yanına gidip sert tekmelerini ardı ardına karnına geçirmeye başladı.

Kaslı Joe, elleriyle destek alarak yerde bir süre oyalanıp nefesini düzene soktuktan sonra güçlükle ayağa kalktı ve Ateş'e sert bir yumruk attı. Ateş, bu yumruğun etkisiyle afallarken, Kaslı Joe bunu fırsata çevirip Ateş'in karnına ölümcül bir tekme attı ve Ateş'i yere düşürmeyi başardı.

Avantaj şimdi Kaslı Joe'ya geçmişti. Kaslı Joe, yerde kendini toparlamaya çalışan Ateş'in yanına eğilip yüzüne sert bir yumruk attıktan sonra, "Kral benim!" diye bağırıp Ateş'i art arda yumruklamaya başladı. Joe'nun öfkesi tam anlamıyla hat safhadaydı ve tahtından olmaya hiç ama hiç niyeti yoktu.

Ateş, Joe'nun peş peşe attığı yumruklar yüzünden afallayıp, onu üzerinden savurmayı bir türlü başaramazken Joe, hızını alamayarak ringin hemen köşesinde duran -normalde sadece ikinci yarıda kullanılabilen- demir sandalyeye doğru ilerledi ve onu eline alıp hakemin uyarısını duymazlıktan gelerek Ateş'in çıplak göğsüne geçirdi.

İşte bu Ateş'in canını yakmıştı. Ateş acıyla inledi.

Kaslı Joe bundan büyük bir haz alıp, sandalyeyi tekrar tekrar Ateş'e vurduğunda Ateş'in bedeni geri dönüşü olmayan bir hasara doğru yaklaşmaya başladı... Maç, yasadışı olduğu için tarafların sadece pes etmesi sonucuyla bitebilirdi. Joe'nun ikinci yarıda kullanması gereken sandalyeyi ilk yarıda kullanmış olmasının bir anlamı yoktu. Maç hâlâ devam ediyordu.

İnsanlar, deli gibi çığlık atmaya başladılar. "Ayağa kalk Ateş!"

Ama bu, Joe'yu daha da çok kızdırırken elindeki sandalyeyi tekrar Ateş'e geçirdi ve "Kral benim!" diye bağırıp ölümcül darbelerine acımasızca devam etti. Haluk, Ateş için endişelenip maçı durdurmak üzere hızla hakemlerin yanına gittiğinde Ateş bilinçsizce doğrulmaya çalıştı. Ama ne fayda. Bir türlü ayağa kalkmayı başaramıyordu. Yenilmek üzereydi...

Kaslı Joe, elindeki sandalyeyi bir kenara fırlatıp bayılmak üzere olan Ateş'in yanından keyifle ayrıldıktan sonra galibiyet kazandığı düşüncesiyle insanlara gövde gösterisi yaparak ellerini havaya kaldırdı. "Kimse beni tahtımdan edemez! Kral benim! Kral benim!" diye ağzından akan kanlara aldırış etmeden bağırmaya başladı. Ama insanlar onun gibi düşünmüyorlardı. Kimileri başparmaklarını aşağı indirip onu onaylamadığını belli eden sesler çıkartıyor, kimileri de hile yaptığıyla ilgili bir takım şeyler söylüyordu... Haklıydılar aslında ama bu maçta kural diye bir şey yoktu. Maçı Kaslı Joe kazanmıştı. Lakin tam bu sırada Kaslı Joe'nun sırtına yediği oldukça sert bir tekme onun öne doğru sendelemesine neden olurken Ateş, hangi ara ayağa kalktı bilinmez, Kaslı Joe'yu ring iplerinin arasına sıkıştırdı. Ölümcül tekmelerini Kaslı Joe'nun diz kapaklarına geçirip, art arda vurmaya başladığında seyircilerin o coşkulu sesi insanın kulağını sağır edecek seviyeye ulaşmıştı.

Kaslı Joe, hissettiği acıyla yüksek sesle bir çığlık attı. Ateş hızlanan soluklarının arasından, "Sakat bir kral," deyip son darbesini sertçe Kaslı Joe'ya geçirdiğinde Kaslı Joe'nun bilinci kapandı ve etkisiz hale gelerek yere yığıldı.

***

"Bir ara tamam dedim. Ateş yeniliyor. Ama abi nasıl bir anda ayağa kalkıp herifin bacağını kırdın? Vallahi helal olsun," dedi Doğukan çocukluk arkadaşının galibiyetinden büyük bir keyif alırken.

"Aynen," diyerek ona katıldı Güney. "Ama sen de iyi alıştın bu bacak kırma işine. Bir gün başına bela alacaksın, benden söylemesi."

"Oğlum zaten herifin kendisi bela," dedi Batuhan sırıtarak.

Güney ve Doğukan, Batuhan'ın bu söylediğine gülümsediğinde Ateş ifadesizce telefonunun ekranına bakmaya devam etti. Maçtan sonra onu muayene eden doktor, her ne kadar bir süre yatıp dinlenmesi gerektiğini söylese de o burada, kendi mekânında hiçbir şeyi yokmuş gibi içki içmeyi tercih etmişti.

"Ama Haluk abi nasıl da yanımıza gelip seni tebrik etti? Tabii gördü paraları..."

"Korktuğumuz kadar kötü bir karşılaşma olmadı zaten."

Arkadaşlarının yorumları Ateş'in bir kulağından girip diğer kulağından çıkarken ilgisi sadece telefonundaydı. Daha doğrusu, telefonunun ekranındaki fotoğraflarda... Bu yaptığı şeye kendi de inanmıyordu ama iki hafta önce Maya'nın telefonunda gördüğü o fotoğraftan sonra Ateş bir şekilde Melisa'nın ne yaptığını gözlemlemek adına 'ergenlerin kullandığı' diye tanımladığı Instagram'a kaydolmuş ve her gün Melisa'nın profiline girip ne resmi attığını incelemekten kendini alıkoyamıyordu.

Bazen gülerek, bazen de sinirlenerek bakıyordu fotoğraf karelerine. Özellikle de Melisa'nın attığı bir video Ateş'i epey sinirlendirmişti. Karanlık bir ortamdı ve Melisa kalabalığın içinde dans ediyordu. Yanında yine o oğlanlar vardı. Ateş, o oğlanların Melisa'nın kuzenleri olduğunu öğrenmişti ama bu onun için bir şeyi değiştirmezdi. Ateş gidip o oğlanlar başta olmak üzere oradaki herkesi dövmek istemişti.

"Ohoo. Biz kime diyoruz ki? Beyefendi dalmış yine..." Batuhan, elini Ateş'in gözünün önünde sallayıp dikkatini çekmeye çalışırken Ateş, "Rahat dur," deyip Batuhan'a sert bir bakış yolladı. Melisa'yı öptüğünü daha unutmamıştı.

"Abi bak. O olay yüzünden bana hâlâ kızgınsın ama yemin ederim ben senin için yapmıştım."

Ateş kaşlarını çattı. "Benim için mi?"

"Evet. Bak, senin o sıralar aklın karışıktı. Melisa'ya karşı ne hissettiğini tam olarak bilmiyordun. Ben de ne hissettiğini artık anla diye Melisa'ya yaklaşırsam, kıskanırsın, ne bileyim bir şeylerin bilincine varırsın filan sandım. O öpüşme meselesi yalandı. İnan bana öpüşme filan olmadı. Ben. Genç kızların sevgilisi yakışıklı playboy Batuhan Cihan, karşımdaki kızı öpmek yerine dudaklarımı sıkı sıkı kapattım. Hem zaten Melisa da beni öpmeye

çok istekli olmadığı için dudaklarını tam olarak bana değdirmeye çekindi."

Batuhan, konuşmasını bitirip Ateş'in ne diyeceğini meraklı gözlerle beklerken, Dark Fire kulübünde güçlü bağrışlar koptu. İnsanlar, deli gibi çığlık atıp kaçacak yer ararken Ateş ve diğer çocuklar oturdukları lobide ne olduğunu anlamaya çalışır gibi etrafa bakındılar. Ama gördükleri tanıdık yüz, sorunun ne olduğunu hemen anlamalarına neden olmuştu.

"Nihayet karşı karşıya gelebildik," dedi Kevin. Yüzünde öfkeyle karışık bir gülümseme olsa da gözlerindeki o karanlık ifade belliydi. Saldırgan bir hayvan gibi Ateş'e bakıyordu.

Ateş telefonunu masanın üzerine bıraktıktan sonra elindeki içkiden bir yudum alıp, "Ben de seni bekliyordum," dedi yapmacık bir samimiyetle. Gözüyle boş koltukları işaret etti. "Oturmaz mısın?"

Kevin, Ateş'e aldırış etmedi. "Neden burada olduğumu biliyorsun, değil mi?"

"Sanırım biliyorum."

"Korkup kaçman gerekmiyor mu peki?"

Ateş gülümsedi. İki bacağını da masanın üzerine koyup bacak bacak üzerine attıktan sonra, "Cık," diye bir ses çıktı ağzından. "Senin gibi birinden gelecek zarar beni pek korkutmuyor doğrusu."

Kevin, Ateş'in bacaklarına saldırgan bir hayvan gibi baktı. "Öyle mi dersin?"

"Öyle derim," dedi Ateş. Dışarıdan ne kadar umursamaz ve kibirli göründüğünün farkındaydı. Ama bu, onun için pek bir şey ifade etmiyordu. Farkında olduğu görüntüden memnundu çünkü.

Kevin bakışlarını Ateş'e çevirip bağırdı. "Senin yüzünden bacağımdan oldum ben!"

Ateş umursamazca Kevin'ın bacağına baktı. Giydiği pantolon bacağının eksikliğini kamufle ediyordu belki ama Ateş orada gri bir metalin varlığından haberdardı. "Yani?" dedi Ateş.

"Yani mi?" Kevin'ın gözleri sinirden çakmak çakmak oldu. "Bir de yani diye soruyor musun? Sen benim hayatımı mahvettin. Sahip olduğum her şeyi senin yüzünden kaybettim!"

"Bunun beni ilgilendiren kısmı?"

Kevin iyice çileden çıktı. Ateş ile karşılaşmanın hayalini defalarca kurmuş, karşılaştıklarında ne pahasına olursa olsun onu alnının ortasından vurmaya ant içmişti. Hayatı, onun yüzünden kararmış, her şey elinden alınmıştı. İş kariyeri, özel hayatı, hepsi onun yüzünden mahvolmuştu. "İntikam, Arsoy intikam," dedi Kevin bağırarak. "Kaybettiğim her şeyin karşılığını teker teker alacağım senden! Hayatımı mahvetmene karşılık sana bu hayatı zindan edeceğim!" Kevin arkasındaki adamlara işaret verdi. Pantolonunun belinden bir silah çıkardı ve namluyu düşmanca Ateş'e uzattı.

Ateş gülümsedi. "5 saniyen var," dedi içkisinden bir yudum alırken.

Kevin histerik bir kahkaha attı. "O eskidendi Arsoy. Artık beni korkutamazsın. Tüm kaybettiklerimin karşılığını şimdi canınla ödeyeceksin!"

"Sen her şeyini kendi aptallığın yüzünden kaybettin, Kevin." Ateş doğruldu. Bunu yaparken canı acımıştı ama bunu dışarı yansıtmayacak kadar gururluydu. "Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirsin. Her zaman bir kazanan bir kaybeden olur. Ve bu tabloda kaybeden taraf sensin."

"Bu sefer değil." Kevin başını iki yana salladı. "Bu sefer kaybeden taraf sen olacaksın!"

"Ben asla kaybetmem, Kevin."

Doğukan ve diğer çocuklar endişeyle Ateş'e baktılar. Arkadaşlarının aptal olmadığını iyi bilirlerdi ama çoğu zaman tıpkı bir aptal gibi hareket ettiğine de şahit olmuşlardı. Ateş'in şu an ne yaptığını hiçbiri kestiremiyordu.

"Az sonra beynini patlattığımda yine aynı şeyi söyleyebilecek misin baka-" dedi Kevin ve daha cümlesini tamamlayamadan başına dayanan silahla adeta buz kesildi. Haluk'un adamlarından bazıları şu an buradaydı ve Kevin dahil, onun beceriksiz adamlarının arkalarına geçerek her birine silah dayamışlardı.

"Dışarıya atın bunları. Bir daha da sokmayın." Ateş'in verdiği emirle Haluk'un adamları başlarını onaylar şekilde salladıktan sonra Kevin başta olmak üzere hepsini dışarıya çıkartmaya başladılar.

"Tekrar görüşeceğiz Arsoy! İntikamımı alana kadar asla pes etmeyeceğim!"

Kevin, tehditler savurarak kulüpten yaka paça dışarı çıkarılırken Ateş yarım kalan içkisini kafasına dikip acı sıvının boğazını yakmasına izin verdi ve "Ben gidiyorum," dedi.

"Nereye?"

"Rezidansa."

"Biz de gelelim? Zaten eğlence de bitti."

Ateş, onaylar şekilde başını salladıktan sonra arkadaşlarıyla beraber kulübün çıkışına doğru yürümeye başladılar. İnsanlar az önce olanlardan ötürü hem korku, hem de hayranlık dolu gözlerle ona baksa da Ateş buna aldırış etmedi. Hiç kimse umurunda değildi.

***

Saat sabaha karşı dörde geliyordu. Ama Ateş, hâlâ uyuyabilmiş değildi. Daha doğrusu uyuyamıyordu. Hayatında o kadar çok sorun vardı ki... Bunların hepsini nasıl çözeceğini bilmiyordu. Çıkmazdaydı.

Ateş yattığı yatakta sol tarafına doğru döndü. Sonra sağa. Sonra sırtüstü yattı. Sonra yüzüstü... En son tamamen bunaldığını hissettiğinde tekrar sol tarafına döndü ve derin bir nefes aldı. Ama karşı karşıya geldiği kahverengi gözler kaşlarını çatmasına neden oldu. "Bana öyle bakmayı kes!" dedi sinirle. "Ne sanmıştın ki? Sana sarılıp uyuyacağımı filan mı?"

Tüm gün yaptığı yorucu antrenman bir yana, çıktığı maç onu hayli bitkin düşürmüştü. Uyumaması için hiçbir sebebi yoktu. Hatta bedeni şu anda uykuya dalmak için deli gibi istekliydi. Ama içinde bir şeyler vardı ve o, bedeninin isteğinden daha yoğun, daha etkiliydi.

Ateş karşısındaki kahverengi gözlere bakarak, "Ne?" diye sordu sinirle. "Ne diye beni suçlarcasına bakıyorsun? Sana sarılıp uyuyacak kadar aptal mı görünüyorum?" Gözlerini kapattı. Zihni tam bir kargaşa yeriydi. Her şey birbirine girmiş, neyin ne olduğu artık belli değildi. Ateş bu kargaşadan tek parça nasıl sıyrılacağını düşündü. Ama bu düşüncesi onu iyice çıkmaza sürükledi.

Ateş, yattığı yerden doğrulup ayağa kalktı ve az önce yere fırlattığı oyuncak ayının yanına gidip onu eline aldı. "Aptal!" dedi homurdanarak. "Aptal, çirkin bir oyuncaktan başka bir şey değilsin işte! Ne vardı ki sanki daha güzel bir oyuncak kazansaydı?"

Melisa'nın ona hediye ettiği oyuncak ayıyla beraber tekrar yatağa uzandıktan sonra ayıyı dizlerinin üzerine koydu. Yolculuğa çıkmadan önce neden bu ayıyı da yanına aldığını bilmiyordu. Ateş, kıyafetleri için valiz bile hazırlamazdı yolculuğa çıkmadan önce. Gittiği yerde bir mağazaya girer, gerekli şeyleri satın alırdı. Ama bu çirkin şey bir şekilde Ateş ile beraber gelmişti işte.

"Bana öyle hüzünlü hüzünlü bakmayı kes," dedi Ateş sertçe. "İsmin Hüsno olabilir. Benim de öyle ismim olsa ben de hüzünlenirdim ama seni kazanan ufaklık böyle bir ismi tercih etti, ne yapalım?"

Ateş o gün lunaparkta olanları düşündü. Ve tabii lunaparktan öncesini... Melisa'yı okulunun önünde beklerken nasıl da endişeliydi, nasıl da korkuyordu. Önceki gece yaptığı hayvanlıktan ötürü Melisa'nın bir daha yüzüne bakmayacağını düşünmüştü. Bir daha kendisini asla affetmeyeceğini... Keza, Melisa'nın da yapmak istediği zaten buydu ama Ateş bir şekilde kendini ona affettirmişti. Planlanmayan bir karne hediyesi uydurmuş, Melisa'yı en çok sevdiği yere götürmüştü.

"Biliyor musun? Ufaklık mutlu," dedi Ateş. "Tamam. Mutlu olsun. O güzel gülümsemesini bir güneş gibi etrafa saçsın ama..." Sustu. Ne diyeceğini bilmiyordu çünkü. Kendi mutsuzken, o mutlu olmasın mı diyecekti? Oysa Ateş mutlu olacağını sandığı kişiyi çoktan seçmişti bile. Seçimini yapmıştı. Peki mutlu muydu? Gerçekten kalbi huzurla dolmuş, mutluluk bedenini kuşatmış mıydı? Ateş belki bunu dile getirse de kalbi bunu hiçbir şekilde tasdik etmiyordu.

"Ufaklığın her şeye rağmen benim olarak kalmasını isterdim be Hüsno." Ateş oyuncak ayının başını okşadı. "Biliyorum. Bu isteğim imkânsız. Melisa'nın benim hayatımda olması, ikimizin birlikte olması imkânsız ama yine de onun hayatımda olmasını isterdim." Derin bir nefes aldı. Bir oyuncakla konuştuğuna inanamıyordu. "Kim bilir şu anda ne yapıyordur?" dedi kendi kendine. "Belki o da benim gibi yatağa girmiş, uyumaya çalışıyordur. Aklında ben varımdır? Beni düşünüyordur? Ama belki de tam tersidir? Beni düşünmüyordur, benim aksime çoktan huzurlu bir uykuya dalmıştır?"

Ateş, defalarca Melisa'yı üzdüğü anları düşündü. Bir elin parmak sayısından çok daha fazla üzmüştü onu. Ama Ateş, Melisa'nın bir elin tek bir parmağı sayısınca bile üzülmeyi hak etmediğini biliyordu. O kız, saftı. Onu tanımlamak için tüm güzel kelimeler bir yana, saf diğer bir yanaydı. Zorluğa dair hiçbir şey yaşamamıştı bu zamana kadar. Gerçek hayata dair hiçbir şey bilmiyordu. Dünyadaki kötülüklerden, pisliklerden haberi yoktu. Herkese güvenebilecek kadar aptaldı. Herkesi kendi gibi iyi sanıyordu.

Ateş, Melisa'nın ona birkaç kez 'Senin iyi bir adam olduğunu biliyorum,' dediğini hatırladı. Bunu söylemesi bile yanlıştı!

"Sanırım onu özleyeceğim Hüsno..." dedi Ateş iç çekerek. "O aptal sorularını, o aptal hareketlerini, o ansızın attığı kahkahaları, en ufak şeyde utanıp yanaklarının kızarmasını, ama sanırım en çok da o gökyüzü mavisi gözlerini..."

Ateş aptal değildi. Farkındaydı. Daha önce hiç kimse Melisa gibi bakmamıştı ona. Hiç kimse onun ses tonlaması gibi Ateş ile konuşmamıştı. Hiç kimse... Söz konusu Ateş olduğunda Melisa gibi gözlerinin içi parlayarak gülümsememişti. Bu nasıl tanımlanırdı peki? Aşk mı, sevgi mi, mutluluk mu? Ateş, Melisa'nın ona bu üçünden biriyle değil, bu üçüyle birlikte baktığını, bu üçüyle birlikte konuştuğunu, bu üçüyle birlikte gözlerinin ışıldadığını hatırladı ve derin bir nefes aldı. Bundan sonra kimsenin ona bu şekilde bakacağını sanmıyordu.

Ateş, bir süre sessiz düşüncelere dalıp zihninde münakaşa yaptıktan sonra kaşlarını çattı ve Hüsno'nun kafasına yumruk attı. "Bu anlattıklarımı bir başkasından duyarsam tüylerini yolarım," dedi. Söylediği şeyin ne kadar saçma olduğunu çok geçmeden fark etmişti ve bu da yüzünü buruşturmasına neden olmuştu. Ama Ateş içinde biriktirdiklerini Hüsno'ya anlatmayı sevmişti. Hüsno, bir oyuncak olabilirdi ama çok iyi bir dinleyici olduğu kesindi.

Ateş, bakışlarını ona hüzünlü hüzünlü bakan Hüsno'ya indirdi ve "Tamam çirkin surat tamam... Bu gece benimle uyuyabilirsin," dedi. Daha sonra homurdanarak başını yastığa koydu ve Hüsno'yu kollarının arasına alarak gözlerini kapattı.

Dördüncü Bölüm

Melisa Özsoy

Sürprizler, birçok insan için her zaman güzel ve olumlu karşılanırdı. Benim içinde aynen böyleydi ama ya beklenmedik sürprizler?

İstanbul'a döneli tamı tamına beş gün oluyordu. Normalde bir hafta sonra dönecektik ama babamın beklenmedik işi yüzünden tatilimiz erken bitmişti. İş dediğime bakmayın ama. Babam, çok samimi olmasa da bir arkadaşının banka kredisine kefil olmuştu ve adam borcu ödeyemeyince tüm borç babamın üzerine kalmıştı.

Tamı tamına 70 bin TL! Yok yere çıkan bu borç bizi birazcık zorlayacak gibi görünüyordu ama her şeyin altından kalkabileceğimizi biliyordum ben. Hani ne derler? Bu sıralar biraz dişimizi sıkmamız gerekecekti o kadar.

Ben, kendimce babama bir katkıda bulunmak adına okulumu değiştirmek istediğimi söylemiştim. Sonuçta illa koleje gitmek zorunda değildim. Normal bir devlet lisesinde de eğitimime devam edebilirdim. Ama babam, bunu hiçbir şekilde istemediğini dile getirip itiraz etmiş, bir şekilde okul masraflarımı karşılayabileceğini söylemişti. Ama ben kararımın arkasındaydım. Aileme gereksiz yere yük olmayacaktım. Hatta bana kalsa okuluma bu sene ara verip bir iş bularak çalışmaya bile başlardım ama babamın bunu söylediğim an kalp krizi geçirmesinden endişe ediyordum. Bu yüzden şimdilik sadece okulumu değiştirecektim.

Odamın kapısının pat diye açılmasıyla elimdeki tarak düşecekmiş gibi olsa da son anda tarağı havada tutup, "İnsan gibi girsenize," dedim. "Hem sizin kendi odanız yok mu?" Ama Kerem

ve Demir çoktan yatağıma uzanmışlardı bile. Ne vardı ki sanki üniversiteleri Sakarya'ya düşecek? Şimdi işim yoksa gidene kadar bunların gereksiz korumacılığıyla uğraş dur. Sanki Ankara'da yeterince beni bunaltmamışlardı da.

"Bıdı bıdı yapma da o el kadar şortla nereye gidiyorsun onu söyle?" diye sordu Kerem bana aldırış etmeden.

"Size ne be!" deyip tekrar önüme döndükten sonra makyaj masamın üzerindeki ruju elime alıp dudaklarıma sürmeye başladım. Üç aydır resmen burnumdan getirmişlerdi.

"Bana bak kızım," deyip uzandığı yataktan doğruldu Kerem. "O şortla nereye gittiğini hemen söyle yoksa amcama gider Su sigara içiyormuş derim," dedi. Gözlerimi kocaman açtım. "Yalancı. Babam sana inanmaz ki."

"En azından aklına sokmuş olurum."

"Pis tehditkâr!" deyip dişlerimin arasından tısladıktan sonra, "Arkadaşımla buluşacağım, oldu mu?" dedim. Kerem, "Cinsiyet?" diye sordu hemen. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve "Erkek," diyerek cevap verdim.

"Gidemezsin. Otur oturduğun yerde."

"Bana ne ya. Hem babam da izin verdi. Size ne oluyor?"

"Kızım biz senin ağabeyin sayılırız. O yüzden azıcık saygılı ol ve git bana yemek yap."

"Bana da gelip masaj yapsan hiç de fena olmaz hani," dedi Demir.

Kaşlarımı çattım. "Masaj ve yemek öyle mi? Peki başka istekleriniz de var mı? Tepenize dikilip yelpazeyle sizi ferahlatmamı da ister misiniz?"

"Bak çok iyi olur," dedi Demir.

Dişlerimi birbirine bastırıp sinirle inledikten sonra, "Dua edin babamın bu sıralar morali bozuk. Yoksa sizi çok kötü yapardım!" dedim ve çantamı alıp hızlı adımlarla odamın kapısına doğru yürümeye başladım. Kerem'in arkamdan, "Sen geri gelmeyecek misin?" dediğini duymuştum ama pek umursadığımı söyleyemezdim açıkçası.

***

Parka vardıktan sonra oradaki ahşap banklardan birine oturup

Aras'ın gelmesini beklemeye başladım. Sonbahar da olmamıza rağmen hava bugün oldukça güzeldi. Güneş gökyüzünden bana adeta gülümsüyordu.

Aras ile yaklaşık üç aydır görüşmüyorduk ve az sonra onu görecek olmam beni heyecanlandırıyordu. Acaba değişmiş miydi? Yaz tatilinde neler yapmıştı? Komik anıları olmuş muydu? Veya ne bileyim, beni özlemiş miydi?

"Özledim..."

Duyduğum tanıdık sesle bir anda yerimden sıçrarken Aras sırıtarak karşıma geçti ve mavi gözlerini gözlerime sabitledi. Hemen oturduğum yerden kalkıp kollarımı sıkıca ona doladım.

"Sensin... Aras gerçekten sensin!"

"Evet Melisa benim de bu kadar sıkı sarılmasan?"

Aras'ın gülümseyerek söylediği cümleyi duymazlıktan geldim ve ona sarılmaya devam ettim. Hem Aras da zaten kollarını belime dolayıp kafasını boyun girintime gömmüştü.

"Az önce sesli mi düşünüyordum?"

"Evet," diyerek cevap verdi Aras.

"Peki beni özledin mi?"

"Özledim... Sen?"

"Özledim." En nihayetinde Aras, benim en iyi arkadaşımdı. Onun yeri ben de apayrıydı ve onu ne kadar özlediğimi şimdi daha iyi fark ediyordum. Yaz tatilinde sürekli telefonla konuşmamız hiçbir şeyi değiştirmezdi.

Aras'la banka oturduğumuzda bakışlarımı onda gezdirdim hemen. 3 ay önce gördüğüm Aras'la şimdiki Aras arasında dağlar kadar fark vardı. "Yanmışsın ve boyun uzamış," dedim şaşkın şaşkın. Beyaz olan teni şimdi esmere dönmüştü ve boyu da gözle görülür bir farkla uzamıştı. Aras, 'sarışın erkekler çekici değildir' teorisine tepki olarak doğmuştu. Özellikle de şu anki bronz teniyle!

Aras sırıttı. "Sen de iyice beyazlaşıp, birazcık da kilo almışsın."

"Ben senin gibi tatil bölgesinden gelmiyorum," deyip kollarımı göğsümün altında birleştirdim. Sesim biraz alıngan çıkmıştı. Hem, kilo aldığımın ben de farkındaydım. Babaannem sağ olsun bu üç ay içinde tam 6 kilo almama neden olmuştu ve düz bir karnım artık yoktu.

"Bozulma hemen," dedi Aras gülerek. "Hem böyle de çok tatlı görünüyorsun."

Omuzlarımı silktim.

"Ciddiyim Melisa. Yanakların tam sıkmalık olmuş."

"İltifat mı ediyorsun yoksa hakaret mi anlayamadım?"

"İltifat."

"Olsun. Sen bana yine de şişmanlamışsın dedin."

Aras gözlerini kısarak gülümsedi. "Çok tatlı göründüğünü de söyledim ama?"

"Gerçekten mi?"

Aras başını salladı ve yanağımdan makas aldı. "Gerçekten," dedi. Gülümsedim ve yüzümü elinden kurtarmaya çalıştım. Tamam. Azıcık kilo almış olabilirdim ama Aras hâlâ tatlı göründüğümü söylemişti. Bu da bir şeydi.

Aras ile yaklaşık bir saat kadar sohbet edip, yaz tatilinde neler yaptığımızı birbirimize anlattığımızda kahkahalarımın biri bitmiş, bir diğeri başlamıştı. Aras, doğma büyüme İzmirliydi ve orada birçok arkadaşı vardı. Onlarla beraber yaz boyunca yaptığı çılgınlıklar beni hayli güldürmüş ve eğlendirmişti. Keşke ben de bu yaz onun kadar eğlenmiş olsaydım... Ama benim tatilim daha çok kendimle savaşmak ve bazı kararlar almakla geçmişti.

"Okullar da iki gün sonra açılıyor," dedi Aras sırt çantasından çıkardığı suyun kapağını açtığı sırada. "Son sınıf olduğumuza hâlâ inanamıyorum."

"Aras aslında," Ona artık kolejde okuyamayacağımı söylemenin tam vaktiydi sanırım. "Ben okulumu değiştiriyorum."

Aras bakışlarını bana doğru çevirdi. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Ne? Neden?"

"Çünkü... biliyorsun. O okulda okumayı zaten hiç sevmiyordum."

Aras bana ters bir bakış attı. "Son senen Melisa."

Başımı öne eğdim. Saçma bir gerekçe sunduğumun farkındaydım. Her ne kadar gerekçem doğru olsa da asıl sebep o değildi elbette. "Aras şey... Aslında babam bu sıralar birazcık sıkışık ve ona yük olmak istemiyorum ben."

"Nasıl sıkışık?"

"Hani anlattım ya babam birine kefil olmuş diye? İşte şimdi o borcu ödeyeyim derken benim okul paramı da ödemek onu çok zor bir duruma düşürür. Biliyorsun, okul parası bu sene zamlandı üstelik."

"Eğer istersen ben bizimkilerle konuşabilirim? Eminim seve seve yardım ederler ve-"

"Hayır Aras." Sözünü yarıda kestim. "Teklifin için çok teşekkür ederim ama gerçekten buna hiç gerek yok. Babam zaten bu değişiklikten dolayı yeterince üzüldü. Bana belli etmemeye çalışıyor ama kendince beni okutamadığını filan düşünüp üzüldüğünü biliyorum ben. Şimdi seninkiler de bana yardım etmek istediklerini söylerse eminim iyice perişan olur. Babamı tanıyorum..."

"Peki yeni bir okul buldun mu?"

"Evet."

Aras nefesini dışarı üfledi. "Sensiz bir okul, ha?"

"Ama yine görüşürüz? Öyle değil mi?"

Aras bana ciddi misin der gibi bir bakış attı. "Tabii ki görüşürüz. Sen benim arkadaşımsın."

Gülümsedim. "Sen de benim arkadaşımsın." Ekledim. "Hem de en iyi..."

Hayatta işler her zaman yolunda olmayabilirdi maalesef. İlla günün birinde, bir yer de, bir şekilde, bir şey olurdu ve o şey senin tökezlemene neden olurdu. Belki düşüp yere kapaklanırdın. Belki de bir sonraki adımında tökezlememek için daha sağlam durur, önlemini alırdın.

Mesela ben üç ay önce tökezleyip yere kapaklanmıştım. Ama şimdi gerek ailemin desteğiyle, gerek de Aras'ın bir kardeşten farkı olmayan dostluğuyla ayağa kalkmayı başarmıştım. Eskisinden daha sağlam mıyım? Bilmiyorum. Ama bunu da zaten zaman gösterecekti.

Beşinci Bölüm

Sanki sonbaharda olduğumuzu belli etmek istercesine dün geceden beri aralıksız yağan sağanak yağmura kulak verdim. Damlalar, şiddetli bir şekilde pencereme vurarak melodimsi bir ses oluşturuyor, birçok kişi bu sesi ürkütücü bulsa da ben bu sesi dinlemekten büyük bir keyif alıyordum.

Saat henüz çok erkendi. Güneş bile doğmamıştı. Normalde asla uyanamayacağım bir saatte uyanmış olmama neden olan şey, bugün yeni bir okula başlayacak olmamdı. *Yeni bir okul...* Kulağıma tuhaf gelse de kötü bir tuhaflık değildi bu aslında. Aksine, dün geceden beri tuhaf bir heyecan dalgası bedenimi ele geçiriyor, sanki birinci sınıfa başlıyormuş gibi kalbim pır pır atıyordu. Bu kadar heyecanlanmam kesinlikle normal değildi.

Aynadaki aksime göz gezdirdim. Saçlarıma özel bir şekil vermek için uğraşmamıştım. Sadece tarayıp, düz renk taçlarımdan birini takmakla yetinmiştim. İlk günden göze batmak istemediğim için herhangi bir makyaj malzemesi de kullanmamıştım. Sadeydim. Kısacası her zaman olduğum gibiydim... Sırt çantamı alıp odamdan çıktım. Saat daha erken olduğu için herkes uyuyordu. Yani ben öyle tahmin etmiştim ama annem ve babamın mutfakta olduğunu belirten sesleri duyunca uyumadıklarını fark ettim.

"Melisa'yı İstanbul'a geri getirmekle iyi mi yaptık hiç bilmiyorum. Bir de yeni okul çıktı başımıza."

"Böylesi daha iyi Murat. Görmüyor musun? Kızımız 3 ay boyunca sürekli mutlu gibi görünmeye çalışıp durdu. Ben Melisa'yı tanırım. Eğer onu Ankara'da bıraksaydık işler daha da çıkmaza girerdi."

"Bilemiyorum Hülya. Eğer o çocuk tekrar karşısına çıkarsa Melisa'nın nasıl bir tepki vereceğinden emin değilim. Ben kızımı ilk kez böylesine üzgün gördüm ve bu durum gerçekten canımı sıkıyor."

"O oğlan kızımın hayatına tekrar girmeyecek Murat. Karşısına bile çıkmayacak. Güven bana."

"Nasıl bu kadar eminsin? Karşısına çıkmayacağım demesi sözünde duracağını göstermez. 5 sene önce de aynı şeyi söylememiş miydi bu çocuk? Ama gördün işte. Sözünde durmadı ve kızımın hayatına tekrar girdi. Hem de sevgilisi olarak!"

"Eminim... Çünkü Ateş eski Ateş değil. Kızıma olan hisleri artık eskisi gibi değil."

"Günaydın!" Mutfaktan içeriye girdiğimde annem ve babam yerlerinden sıçrayıp aynı anda ellerini kalplerinin üzerine götürdüler. Niye bu kadar şaşırdıklarını anlamamıştım. Yanlış bir zamanda mı gelmiştim?

"Gü-günaydın kızım. Ne zaman uyandın sen?" diye sordu annem kekeleyerek.

Kahvaltı masasındaki yerime oturdum ve bakışlarımı bana bir hayalet görmüş gibi bakan annemle babamın yüzünde gezdirmeye başladım. Tuhaf görünüyorlardı. Fazla tuhaf hem de... "Yarım saat önce de, size ne oldu?"

"Hiiç... Hiçbir şey olmadı. Bir şey mi olması gerek?" dedi annem.

"Ne bileyim. Biraz telaşlı görünüyorsunuz da?"

"Telaş filan yok. Öyle birden içeri girince sadece korktuk."

Babam sordu. "Hem kızım senin okuluna bir saat yok mu daha?" Belli etmemeye çalışsa da onun da sesinde bir telaş vardı.

"Evet ama erken uyanmak istedim." Sustum. "Bir şey mi oldu baba?" Beklentili gözlerle babama baktığımda babam, "Hayır," dedi otoriter bir sesle. "Bir şey olduğu yok. Hem sen söyle bakalım? Nasıl hissediyorsun kendini? Heyecan var mı?" Konuyu farklı yere çektiğini anlasam da bozuntuya vermedim.

"Sanki birinci sınıfa başlıyormuşum gibi hissediyorum."

Babam tebessüm etti ve masanın üzerindeki elimi tuttu. "Heyecanlanma," dedi. "İstersen seni bugün ben bırakabilirim okula?"

"Sen ona öğrencileri şöyle bir incelemek istiyorum desene?" dedim gülümseyerek.

"O da var tabii..."

"Endişe etme artık baba. Bu okul, eski okulum gibi çok donanımlı değil belki ama müdürle konuştun işte. Öğrenciler de, öğretmenler de kendi hallerinde takılan disiplinli insanlarmış. Üstelik turnuvadaki ve bilgi yarışmalarındaki başarılarını da duydun."

"Evet ama içim hiç rahat değil," dedi babam. Sesinde sıkıntılı bir ifade vardı. "Benim yüzümden bilmediğin, etmediğin bir yere gidiyorsun." Ona ülke değiştirmediğimi, altı üstü bir okul değiştirdiğimi söylemek istesem de yapmadım.

"Eminim ol babacım şu an gideceğim yeri koleje tercih ederim. Orayı sevmediğimi biliyorsunuz."

"Yine de oranın sana sunduklarıyla bu gideceğin yer bir değil."

Tebessüm ettim. "Sen her zaman insanın kalbi güzel olsun, dışı kötü olsa da önemli olanın içindeki güzellik olduğunu söylemez misin? Aynı şey işte baba. Üç sene boyunca okuduğum okulun dışı güzel, içi kötüydü. Şimdiyse gideceğim okulun dışı kötü, ama içimden bir ses içinin çok güzel olduğunu söylüyor."

Babam derin bir nefes aldı. "Umarım öyledir kızım."

***

Okula vardığımızda bahçenin bu kadar kalabalık olması açıkçası beni şaşırtmıştı. Eski okulum yaklaşık 300 kişiden oluşurken bu okulda kaç kişinin olduğunu merak etmiştim. Kızlı erkekli bir sürü grup vardı. Kimileri kaldırımlara otururken kimileri de ahşap masalara oturmuş, kahkaha atarak sohbet ediyorlardı.

"Öğrenciler fazla... Serbest görünmüyor mu?"

Annem dikkatli bir şekilde öğrencileri incelerken babam, "İlk gün olduğu için böyledirler," dedi.

"Melisa bak. Sen sakın kötü arkadaşlıklar edineyim deme. Valla sütümü helal etmem."

"Ne alaka anne ya?"

"Kızım görmüyor musun şuradaki sigara içen kızları?" An-

nem göz ucuyla okulun arka tarafındaki 3 kızı işaret edince bakışlarımı hemen onlara doğru çevirdim. Gerçekten ellerinde sigara vardı ve gayet rahat bir şekilde içlerine çekiyorlardı. Tamam, okul devlet lisesiydi ama ya müdür veya öğretmen görürse? İş almazlar mıydı başlarına? "Sen sakın onlara uyayım deme," dedi annem tekrar.

"Uymam anne," diye mırıldandıktan sonra bakışlarımı kızlardan çekip babama doğru çevirdim. Yüzünde hâlâ karamsar bir ifade vardı. O ifadeyi köreltebilmeyi umarak tebessüm ettim. "Ben... Her şey için size teşekkür ederim."

"Sen bizim tek göz ağrımızsın kızım. Seni mutlu edecek şeyler yapmayacağız da başka ne yapacağız?" diye sordu babam.

"O yüzden değil. Ben sizi üzdüm. O araba eğer..."

Babam lafımı kesti. "Hayır Melisa. Senin hiçbir suçun yoktu."

Annem, "Tamam, yeter. Daha fazla eski tatsız konuları konuşmayın," deyip kollarını bana doladıktan sonra, "Kendine çok dikkat et kızım," dedi ve sıkı sıkı sarıldı. Gülümsedim ve "Edeceğim," dedim. Annemden sonra aynı şekilde babamla da sıkıca sarıldıktan sonra onlardan ayrıldım ve, "Sizi çok seviyorum," dedim.

"Biz de seni güzel kızım," dedi annem, hem kendi yerine hem de babamın yerine.

Bu zaten bildiğim bir şeydi. Ama onlardan işitmek bana sanki ihtiyaç duyduğum bir güç veriyordu. Kuvvetli bir güç: *Sevgi gücü...*

Okula girdikten sonra müdürün odasına doğru yürümeye başladım. Yeri biliyordum çünkü babamla kayıt yaptırmaya birlikte gelmiştik. Babamın okulu ilk gördüğü anki o itiraz edişi aklıma gelince dudaklarım istemsizce yukarı kıvrıldı. Canım benim... Benim için her zaman en iyisinin olmasını istediğini biliyordum. Ve bu yüzden de onu hiçbir şekilde yadırgayamıyordum.

Dışarıda olduğu gibi koridorlarda da pek çok öğrencinin olması dikkatimi çekti. Ve onlar da annemin tanımıyla fazla serbest görünüyordu. Örneğin şu an iki kız, başka iki kızla karşı karşıya

gelmiş, küfrederek birbirleriyle atışıyordu. Ve bundan daha tuhafı, kimse onlarla ilgilenmiyordu.

Kızlara bakmayı kesip yoluma devam ettiğimde bu görüntülere artık alışmam gerektiğini kendime tembihledim. Artık kolejde değildim sonuçta... Çok geçmeden müdürün odasına geldiğimde çekinerek kapıyı tıkladım. "Gir," diye seslendi müdür otoriter bir sesle. Yavaşça kapıyı araladım ve başımı içeri soktum. "Şey... gelebilir miyim?" Orta yaşlı müdür gözlüklerinin üzerinden bana bakıp, "Gel bakalım," deyince içeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım.

Müdürün bakışları bilgisayar ekranındaydı. Yüzü, daha günün başında olmamıza rağmen hayli yorgun ve biraz da bunalmış görünüyordu. İşleri fazla olmalıydı.

"Melisa'ydı, değil mi?"

Başımı aşağı yukarı salladım.

Müdür önündeki dosyaya baktı. "Sınıfın 12-D. Çıkabilirsin." Eliyle kış kış yapıp bakışlarını tekrar bilgisayar ekranına çevirince ağzım şaşkınlıkla aralandı. Bu kadarcık mıydı yani?

Müdür bana baktı. "Akşama kadar orada dikilmeyi mi planlıyorsun?" Sesini yükseltmişti.

Çekinerek cevap verdim. "Şey, yok. Ben sadece okulun kuralları varsa-"

"Kimseyi öldürme ve öldürmeye teşvik etme yeter," dedi müdür. Eğer bunu ciddi bir ifadeyle söylemeseydi, o esprilerine gülünmeyen şakacı eğitimcilerden biri sanabilirdim ama müdürün ses tonu öylesine ciddiydi ki; sanki daha önce biri bu okulda birini öldürmüş gibiydi.

"Şimdi çık. Bir ton işim var zaten, sen de beni gereksiz yere meşgul edip durma."

Alnımın üzerine düşen bir tutam saçı kulağımın arkasına ittikten sonra, "Peki, size kolay gelsin o halde," dedim ve şaşkın bir balık gibi odadan çıktım. Durduk yere kızmasına hiçbir anlam verememiştim. Oysa kayıt yaptırmaya geldiğimiz gün nasıl da sevecen bir adamdı.

Bakışlarımı etrafta gezdirdim. Zil çaldığı için az öncenin aksine şimdi ortalarda hiç kimse yoktu. Sessizdi ve bu rahatsız

edici bir sessizlikti. Uzun ve karanlık koridorlar nedense beni ürpertmişti. Zaten okulun yapısından mı bilmem, ışık sistemi doğru dürüst içeriyi aydınlatmıyordu. Adımlarımı hızlandırdım ve merdivenlere yöneldim.

Yoktu!

Tüm katlara bakınmama rağmen 12 D sınıfını bir türlü bulamamak hem sinirlenmeme, hem de ilk günden derse geç kalmamdan ötürü moralimin bozulmasına neden olmuştu. Neredeydi bu sınıf Allah aşkına? Şifreli kodlardan mı oluşuyordu anlamadım ki. Müdür de zaten bir açıklama yapmamıştı. Resmen ilk günden işlerim ters gidiyordu!

"Yolunu mu kaybettin?"

Yerimden sıçrayıp başımı hızla sesin geldiği tarafa çevirdiğimde esmer bir çocukla göz göze geldim. Nedense sessiz koridorda bir ses işitmek beni haddinden fazla korkutmuştu. Elimi kalbimin üzerine bastırdım. "Aslında henüz bulamadığım bir şeyi kaybettim demek pek doğru olmaz."

Çocuk bana doğru yaklaşmaya başladı. Saçları kömür kadar siyah, gözleri de kahverenginin en koyu rengindeydi. Nedense bana toprağı anımsatmıştı. "Yeni misin?" diye sordu çocuk. Bakışları gözlerimde olsa da sanki bedenimi süzmüş gibi gerildiğimi hissettim. Belki böyle hissetmeme neden olan çocuğun soğuk ses tonu da olabilirdi.

"Evet."

"Sınıfın?"

"D. Yani 12-D." Boğazımı temizledim. "Aslında ben tüm katlara baktım ama bir türlü sınıfı bulamadım. Sanırım bu okulda şubeler farklı şekilde sınıflandırılıyor. Gerçi henüz alfabedeki harfler dışında farklı bir şeyle de karşılaşmadım ama..."

Çocuk bakışlarını yüzümde gezdirdi. Gözleri tenimi delip geçiyordu sanki. Aslında gözleri normal baksa bir nebze daha iyi hissedebilirdim ama çocuğun gözleri kış soğuğu gibi sertti. Bir şey yapmasa bile insanın kanını donduruyordu. Fazla mı konuşmuştum?

"Şey, sen sınıfın nerede olduğunu biliyor musun acaba?" diye sordum çocuk konuşmayınca. Aslında biraz da bakışlarından rahatsız olmuştum. Çok soğuk bakıyordu.

Çocuk çenesiyle merdivenleri işaret etti.

"Üst katta mı?" diye sordum başparmağımla yukarıyı işaret ederek. İyi de, özellikle üst kata dikkatli bir şekilde bakınmama rağmen gözüme D şubesi çarpmamıştı ki.

"Bundan emin misin? Yani ben üst kata özellikle baktım ve D şubesini görmediğime eminim?" Gerçi bu okulda okuyan bir öğrenciyi sorgulamam hataydı. Hangi sınıfın nerede olduğunu benden daha iyi biliyor olmalıydı. Ama yine de gözlerimin beni yanıltmış olabileceğini sanmıyordum.

Çocuk, "Düş önüme," deyip gözüyle merdivenleri işaret ettikten sonra yürümeye başladı. Elleri cebindeydi ve adımları hiç de aceleci değildi. Acaba zilin çaldığını duymuş muydu?

Çocuğun peşine takıldım. Sınıfın yerini direkt söylemek yerine sanırım bizzat gösterecekti. Bana uyar. "Bu arada benim adım Melisa," dedim çocuğun arkasından yürürken. O soğuk diye ben de öyle olacağım diye bir şey yoktu. "Buraya Çırağan Koleji'nden geldim. Belki duymuşsundur? Çok saygın ve-"

"İçi boş bir lise." Çocuk cümlemi tamamlayınca hayretle ona baktım. Başkası olsa belki eski okuluna laf ettiği için ona ağzının payını verebilirdi ama ben öyle yapmayacaktım. Haklıydı çünkü.

"Sanırım evet," dedim tebessüm ederek. "Senin adın ne?"

"Bir önemi var mı?" diye sordu çocuk ifadesizce. Bilerek mi böyle aksi aksi konuşuyordu?

"Hayır ama ben sana söyledim."

"Böyle bir şey yapmanı ben istemedim."

Çocuk merdivenleri tırmanmayı bitirdikten sonra sol tarafa döndü. Tabii ben de peşinden. Belli ki ters biriydi. Daha fazla soru sormadım. Adı çok da umurumdaydı sanki. Altı üstü kibar olmaya çalışıyordum.

"Niye geldin buraya?" Çocuk, elleri cebinde kendinden emin bir şekilde yürümeye devam edince sorusunu bilerek yanıtsız bırakmayı düşündüm. Ama sonra geveze yanıma yenilerek cevap verdim. "Çünkü orada okumam ailemin tercihiydi. Onlara göre oraya gidersem daha iyi eğitim alırmışım. Ama bana göre öyle değildi. Hiçbir zaman orayı sevmemiştim. Bilirsin, yüzde doksanı kendini beğenmiş tiplerdi." Ona babamın borcunu açık-

layamazdım. Hem zaten söylediklerim de yalan değildi. Eksik gerçeklerdi sadece.

"Bir sene daha dayanamayacağın kadar kötü bir okuldu, ha?" Çocuk bana baktı.

"Kötü değildi aslında," dedim. "Sadece ben oraya ait değildim, o kadar." Kendimi tam anlamıyla bir yere ait hissedebilecek miyim, pek emin değildim zaten. Nedense gittiğim her yer de kendimi fazlalık gibi hissediyordum. İğrenç, berbat bir durumdu bu ve bunun farkında olmama rağmen kendimi değiştirmeyi başaramıyordum.

"Tahmin ederim," diyen çocuğun sesiyle dikkatimi tekrar ona verdim. Sessiz koridorun ortasında durmuştuk.

"Eski okulumu biliyor muydun yoksa?"

"Kolejlerin nasıl olduğunu biliyorum."

"Yoksa sen de mi kolejden geldin?" Şaşırmıştım. Eğer öyleyse bu benim için çok iyi olabilirdi sonuçta.

Çocuğun dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. "Hayır." Gözlerinde alay dolu bir ifade belirdi. "Sadece oraya ait olanlarla pek çok kez karşı karşıya gelmek zorunda kaldım, o kadar."

"Turnuvalarda filan mı?"

"Emin ol sadece turnuva değil." Ses tonunun altında birçok ima vardı. Keza, aynı ima gözlerinde de belirmişti. Sadece turnuva değilse ya ne? Çocuk tekrar önüne dönüp yürümeye devam edince ben de peşine takılmayı sürdürdüm. Evet, soğuk filandı ama rahatsız edici bir soğukluğu olanlardan değildi. Birkaç soru daha sorabilirdim.

"Acaba bu okulun nüfusu tam olarak kaç?"

"Niye soruyorsun?"

"Merak."

"Bilmiyorum..."

"Gerçekten bilmiyor musun yoksa bana cevap mı vermek istemiyorsun?"

Çocuk bana baygın bir bakış attı.

Hemen konuştum. "Sorularımla seni sıktıysam özür dilerim. Ben sadece okul hakkında bilgi edinmeye çalışıyordum."

Çocuk, "Gereksiz bilgiler," diye beni düzeltti ve ağır ağır yü-

rümeye devam etti. Kendimi tuhaf bir şekilde aptal gibi hissetmiştim. Daha ilk günden kendimi yanlış tanıtıyordum. Gerçi yanlış da değil ya... Her neyse. Ağzıma fermuar çektim. Daha fazla soru sormayacaktım. Zaten çok geçmeden kahverengi bir kapının önünde durunca bakışlarımı kapının sağ tarafındaki küçük tabelaya çevirdim. *12 D.*

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "İyi ama-" Bu nasıl olurdu ki?

Çocuk elini kapının koluna götürdü. Kapıyı araladı ve omzunun üstünden bana baktı. "Bir dahaki sefere mavilerine daha dikkatli bakmalarını söylemelisin." İçeri girdi. Ben olduğum yerde öylece kalakalmışken tüm sınıfın pürdikkat bize baktığını fark ettim. Şaşkınlığımı üzerimden atmaya çalışıp çocuğun peşinden içeri girdim. *Aynı sınıfta mıydık?*

"İlk günden derse geç kaldınız!" Esmer, minyon tipli bayan öğretmen sinirli gözlerle bir bana bir de esmer çocuğa bakınca çocuk ona kısa bir bakış göndermekle yetinip en arkadaki sıralardan birine doğru ilerlemeye başladı. Kızların ona hayran hayran bakması gözümden kaçmamıştı.

"Sana yerine geçebilirsin dediğimi hatırlamıyorum!" dedi öğretmen sinirli gözlerle esmer çocuğa bakarak. Esmer çocuk sırasına yayıldı ve ona baygın bir bakış gönderdi. "Bir dahaki sefere içkiyi çok fazla kaçırmazsınız, olur biter öyleyse."

Kızlar kıkırdamaya başladı.

"Hadsiz!" diye soludu öğretmen ve ardından bana baktı. "Ya sen küçükhanım? Hadi *Pusat* beyimizin bu geç kalmalarına hepimiz alışığız. Her sefer yaptığı şey. Ama sen? İlk günden derse geç kalmanı sağlayacak önemli neden nedir? Açıklar mısın?" Kadının sesinden resmen otoriterlik akıyordu. Diğer yandan, asabi ve her an sinir krizi geçirip üstünü başını paralayacakmış gibi bir hali vardı.

Yutkundum. "Aslında," Bakışlarını dikkatli bir şekilde ben de gezdiren öğrencileri görmezden gelmeye çalışarak öğretmenin masasına doğru yürümeye başladım. "Ben bu okula yeni geldim ve sınıfı bulmakta biraz zorlandım." Bakışlarımı esmer çocuğa çevirdim. "Pusat da bana yardımcı oldu." İsmi buymuş demek. Pusat. Nedense ismiyle kişiliğini kolayca bağdaştırmıştım.

"Ah, ne kibar bir davranış," dedi öğretmen yapay bir hayranlıkla. Sonra ciddi bir ifadeye büründü. "İsmin ne senin?"

"Melisa."

"Daha önce nerede okuyordun?"

"Şey, Çırağan Koleji." Sınıfta homurtu sesleri yükselmeye başladı.

"Doğru mu duyduk?"

"Özel bir kolej mi dedi o?"

"Yeni öğrenci tiki miymiş yani?"

"Kesin sesinizi!" diye bağırdı öğretmen. Sonra bana baktı. "Tamam Melisa. Sen geç şu boş yerlerden birine otur. Bir daha da sakın dersime geç geleyim deme." Eliyle öndeki sıralardan birini işaret edince başımı salladım ve o tarafa doğru yürüdüm.

"O sıra sahipli hocam," dedi kızıl saçlı bir kız tam sıranın yanına geldiğimde. Ona baktım. "Biz burada sahipli sıralara birinin oturmasını pek sıcak karşılamayız." Kızın gözlerinde benimle alay eden bir ifade vardı. Anlam veremedim.

"Ah, tabii... Hepiniz padişah çocukları olduğunuzdan mallarınıza birinin dokunmasına tahammül edemiyorsunuz." Öğretmen sesini yükseltti. "Tıpkı benim daha ilk dersten size tahammül edemediğim gibi!" Bana baktı. "Otur. Sahibi geldiğinde aranızda konuşur, anlaşırsınız." Sesi sertti. İtiraz edip, başka bir sırada oturabileceğimi söylemeyi düşündüm. Ama daha sonra ilk günden öğretmene, hele de böylesine sinirli bir öğretmene karşı gelmemek adına bundan vazgeçtim. Her kim olursa olsun bir dersliğine sırasına oturduğum için bir olay çıkartmazdı sanırım. Sıraya oturdum ve sırt çantamı kenara bıraktım. Tüm gözler dikkatli bir şekilde üzerimdeydi ve kendimi hiç olmadığım kadar gergin hissediyordum. *Sakin ol Melisa. Sakin...*

Öğretmen, "Önünüze dönün," dedi otoriter bir sesle. Öğrenciler birkaç saniye daha bana baksa da daha sonra öğretmeni dinleyip önlerine döndüler. Ama aralarında hâlâ bana bakanlar vardı ve bu hiç de dostane bir bakış değildi.

"Şimdi... Bu yaz tatilinde neler yaptınız gibi klişe bir soru sorarak vakit kaybedeceğimi sanıyorsanız fena halde yanılıyorsunuz." Öğretmen oturduğu yerden kalkıp tahtanın yanına gitti.

Ne yapacağını meraklı gözlerle beklediğim sırada ensem de bir ürperti hissettim. Bakışlarımı hemen sol, orta sıraya doğru çevirdiğimde sarışın bir çocuğun bana, pardon bacaklarıma baktığını fark ettim. Gözlerini dikmiş, bakıyordu... Hemen eteğimi aşağı indirip bacaklarımın açıkta olan kısımlarını birazcık da olsa örtmeye çalıştım. Çocuk, yaptığım bu hareketten sonra bakışlarını yukarıya kaldırıp bana baktı ve pis pis sırıttı. Kaşlarımı çattım ve tekrar önüme döndüm. Pis sapık!

"Ooo gençler! Beden eğitimi çarşamba günü olmuş."

Adını bilmediğim çocuğun söylediği cümle üzerine tüm sınıf gürültülü bir şekilde konuşmaya başladı. Bakışlarımı hemen tahtaya çevirdim. Beden eğitimi ve matematik mi? Tahtada sadece bu iki dersin saatleri ve hangi gün oldukları yazıyordu. Ya diğer dersler?

Öğretmen yüzünü buruşturdu. "Bir de lise sonda öğrenciler olgunlaşır derler. Ne büyük yalan! Bana kalırsa sizler ergen kalmakla lanetlenmişsiniz!" Öğretmen tekrar masasına doğru ilerleyince öğrencilerin ona göz devirdiğini, arkasından el hareketi yaptıklarını gördüm.

Evet, öğretmen biraz sinir bozucu birine benziyordu ama yine de ona karşı böyle şeyler yapmaları doğru muydu? Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Bu nasıl bir sınıftı böyle?

Bakışlarım sınıfı bulmama yardımcı olan esmer çocuğa kaydı sonra. Pusat'a... Sırasına yayılarak oturmuş, elindeki kurşun kalemi ustaca çevirmekle meşguldü. Bakışları sınıftaki öğrencilerdeydi ama hiçbirinin umurunda olmadığı belliydi.

Pusat, ona baktığımı fark ederek bakışlarını bana çevirince göz göze geldik. Kahverengi gözleri ifadesizce bana bakıyordu. Birden utandığımı hissettim. Niye utandığımı bilmiyordum ama sonuçta ona bakarken yakalanmak kesinlikle utanılacak bir şeydi. Hemen önüme döndüm ve saçlarımın alnımın üzerine düşmesine izin verdim.

Bir süre sonra zil çaldı. Öğrenciler gülüşerek ayağa kalkıp gürültülü muhabbetlerine aralıksız devam ederken öğretmen de kahverengi kol çantasının fermuarını kapatmakla meşguldü. Hemen oturduğum yerden kalktım ve öğretmenin masasına doğru yürümeye başladım.

"Şey... merhaba."

"Ne var?"

Öğretmenin sert çıkışı birazcık gerilmeme neden olsa da bozuntuya vermedim. "Acaba ders programı vermeyecek misiniz?"

Sınıf birdenbire susmuş, bakışlarını bana çevirmişti.

Öğretmen, "Yeni öğrenci olduğun o kadar belli ki... Neyse," diye mırıldanıp çantasından çıkardığı beyaz kâğıt parçasını bana uzattıktan sonra "Al not et. Kaç gün uyacağını merak ediyorum." dedi. Söylediklerinden bir şey anlamamıştım. Öğretmen de sanki bunu fark etmiş gibi bakışlarını sınıfta gezdirdi. "Arkadaşınıza kendinizi tanıtın çocuklar." Nefesini dışarı üfledi. "Ve sizden ricam lütfen ona size uymaması gerektiğini de özel olarak söyleyin. En azından aranızdan bir tane düzgün insan çıksın." Öğretmen söylene söylene sınıftan çıkınca söylediklerini içimden tekrar ettim. *En azından aranızdan bir tane düzgün insan çıksın.* Ne demekti bu?

"Kaşar Ayten'den nefret edenler derneği?" Kumral bir çocuğun sorusu üzerine tüm sınıf hep bir ağızdan, "Burada!" diye haykırınca az önce çıkan hocanın isminin Ayten olduğunu öğrendim. Ayrıca kaşar da ne demek oluyordu?

"Demek kolejlisin, öyle mi?" Kızıl saçlı kız karşıma geçti. Bu, dersin başında sıranın sahipli olduğunu söyleyen kızdı. "Bil diye söylüyorum canım biz burada zengin tikilerinden pek hazzetmeyiz."

"Aslında ben zengin değilim." Sesim, boğazımı temizlemeden konuştuğum için biraz tuhaf çıkmıştı.

Kız alayla güldü. "Koleje para yerine öpücük mü veriyordun yoksa?" Tüm sınıf kahkaha atmaya başladı birden. "Belki de daha farklı şekilde ödemeni yapıyorsundur?" Bakışlarını imalı imalı vücudumda gezdirdiğinde tüm sınıftan bir, 'Ooo' nidası yükselmişti. "Sonuçta zengin bebelerinin lüks arabalarının arka koltuğunda neler yaptığını bilmeyen yok."

Buz kütlesi kesildim birden. Bu kız beni ne sanıyordu da böyle iğrenç imalarda bulunabiliyordu? Üstelik ima bile etmiyordu. Direkt yüzüme karşı söylüyordu.

"Böyle bir ödeme şeklinin var olduğunu bilmiyordum," dedim soğukça. "Ama sanırım sen bu konuda tecrübelisin?"

İkinci bir, 'Ooo' nidası bu kez benim için yankılandığında karşımdaki kızın yüzünün morarmasını izledim. Dışarıdan bakıldığında güçsüz ve pasif görünebilirdim ama kendimi burada ezdirmek gibi de bir niyetim yoktu. Hele hele asılsız iftiralara maruz kalmaya hiç niyetim yoktu. Zaten buraya gelmeden önce aklımda birkaç düşünce vardı. İlki, sıcakkanlı ve samimi insanlarla karşılaşmak. İkincisi kavgacı, sürekli birbirlerine sataşmak için yer arayan insanlar. Daha ilk saatten bir kanıya varmak istemiyorum ama şu ana kadar yaptığım gözlemlere bakılırsa bu okul ikinci düşünceme daha çok uyuyordu.

Ve bu benim korktuğum şeydi.

"Laf soktuğunu sanan bir tiki... Üstelik ilk günden..." Kız bana doğru bir adım attı. "Yalan mı? O kolejdeki kızların ne halt yediğini bilmiyor muyuz biz?"

Yaptığı genelleme sinirlerimi bozmuştu. "Affedersin ama bunu sorgulamak sana düşmez. Kimseye düşmez."

"Ha, kabul ediyorsun yani?" diye sordu kız alayla.

"Öyle bir şey demedim."

"O zaman anlat?" Kızın bakışlarında bana meydan okuyan bir ifade vardı. "Zengin değilsen o pahalı kolejde nasıl okuyordun söyle? Bildiğim kadarıyla burslu filan da yok o okulda?"

Doğruydu. Okul kendisi mi almıyordu bilmiyorum ama o okulda burslu öğrenci hiç yoktu. "Anlatmak zorunda değilim," dedim. Çünkü konunun dönüp dolaşıp babamın borcuna geleceğini biliyordum. Sonuçta o borç yüzünden buradaydım ve kimsenin bunu bilmesini istemiyordum. Aslına bakarsanız ben kimsenin beni bile bilmesini istemiyorum. Yıl sonuna kadar sessiz sakin sıramda otursam, olmaz mıydı?

Üçüncü, 'Ooo' nidası tekrar sınıfta yankılanmaya başladığında kızın yüzü biraz daha morardı.

"Bana bak tiki bozuntusu," Kız kolumu tuttu. "Sorularıma adamakıllı cevap ver yoksa seni cidden çok kötü yaparım!" Evet, bunu yapabilirdi. Ses tonu, bakışları, çatık ince kaşları... Ama bu, benim bir ödlek gibi korkup geri adım atacağımı göstermezdi.

Kolumu kızın elinden kurtardım. "Adamakıllıdan kastın hiç cevap vermemem mi? Öyleyse kusura bakma, bunu yapmayacağım."

"Sena, uğraşma kızla," dedi biri.

Adının Sena olduğunu öğrendiğim kız öfkeyle soludu. "Yapacaksın canım," dedi dişlerinin arasından. Beni omuzlarımdan itti. "Buna mecbursun. Burada öyle dağdan gelip bağdakini kovmak gibi bir durum yok. Yerini haddini bileceksin. Yok, eğer bilmezsen de bunu sana seve seve öğreteceğimden hiç kuşkun olmasın!" Kızın bakışlarında düşmanca bir ifade vardı. Öyle kötü bakıyordu ki bana, sanki onun canını yakmışım gibiydi. Bu kız kesin hasta olmalıydı. Başka açıklaması olamazdı. Bana gelip sataşan kendisi değil miydi?

"Sena, tamam." Kahverengi saçlı bir kız yanımıza geldi. "İlk günden olay çıkartmayın." Bana baktı. "Ayrıca sen de kapa çeneni ve otur. Tabii ilk ders oturduğun sırada değil. Anlatabildim mi?"

Sakin olmaya özen gösterdim. Neden herkes bana karşı cephe almıştı ki durduk yere? Dışarıdan bakıldığında alnımda 'bu kız zehirli bir sarmaşık' filan mı yazıyordu? İnsanların benden uzak durmasına bir anlam veremiyordum.

"Öğretmen bugünlük-" diyerek konuşacak gibi oldum.

"Öğretmenin ne dediği umurumuzda değil." Ama kız lafımı kesti. "Bu okulda kimse kimsenin sırasına oturmaz. Bu bir kural."

Ne saçma bir kural diye haykırmak istedim.

"Kurallara karşı gelmen sana sadece düşman kazandırır," dedi kız alayla ve ekledi. "İlk günden İkiden fazla düşman edinmek pek akıllıca olmaz sanki, ne dersin?"

İkiden kastı neydi? Hadi biri kızıl saçlı olan kızdı... Diğeri de kendisi miydi? İyi de ben ona ne yapmıştım ki?

Ah...

"Peki ben nerede oturacağım?"

"Oturamayacaksın," dedi kahverengi saçlı kız alayla. "Çünkü tüm sıralar sahipli. Bence bu geldiğin yere geri dönmen için bir işaret." Kızıl saçlı kızla kol kola girip kapıya doğru yürümeye başladıklarında gidişlerini seyrettim.

Tüm sınıf yapacağım veya söyleyeceğim herhangi bir şeyi bekler gibi merakla bana bakıyordu. Onları hayal kırıklığına uğrattım ve tek kelime etmeden az önce oturduğum sıranın yanına

gidip sırt çantamı sinirle elime aldım. Daha sonra kimseyle göz teması kurmamaya çalışarak sınıftan çıktım ve koridorda ilerlemeye başladım.

Sahipli sıralar... Kavgacı sınıf arkadaşları... Onlardan daha beter asabi bir öğretmen... Her hareketimi dikkatle izleyen meraklı bir sınıf... Neden sanki her şey hayalimdeki gibi olmuyordu? Bu okulun kolejden daha iyi bir yer olacağını düşünmüştüm. Ama ne saçma bir düşünce! Oradaki insanlar gösteriş meraklısıydı, evet. Ama kendi hallerindeydiler. Havaları, gösterişleri sadece kendilerineydi. Ama burası?

Başımı iki yana salladım ve kızlar tuvaletine doğru yürümeye başladım. Gidip elimi yüzümü yıkamaya ve biraz da olsun yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Hem zaten sanırım az önce olanlardan sonra burada da tıpkı kolejde olduğum gibi hep yalnız başıma olacaktım. *Lanet kader!*

Gürültülü koridorda ilerlemeye devam ederken başım sert bir cüsseye çarptı. Elimi burnuma götürüp acıyla inledim. Anlaşılan o ki şans denilen şey bugün benden epey uzaktaydı.

"Çok pardon," dedi bir erkek sesi telaşla.

Bakışlarımı bana özür dileyen gözlerle bakan kişiye çevirdim. "Tamam, sorun değil."

Çocuğun gözleri gözlerimle buluşunca iri iri açıldı, yüzü birden şaşkın bir ifadeye büründü. "Kolejli?"

"Hı?" diye bir ses çıkardım ağzımdan. Kumral, kıvırcık saçlı bir çocuk ağzını balık gibi açmış şaşkınlıkla bana bakıyordu. Ayrıca kolejli de ne demek?

"Evet sensin! Sakın beni hatırlamadığını söyleme?"

Çocuk aynı şaşkınlıkta yüzüme bakmaya devam edince, "Seni tanıdığımı zannetmiyorum," dedim.

"Nasıl zannetmiyorum. 5 ay önce filandı sanırım. Hani piknikte karşılaşmıştık? Hatırlamadın mı?"

Piknik?

"Sen?" dedim şaşkın şaşkın. Evet, hatırlamıştım. Kız kardeşinin yalvarışlarına rağmen onunla ip atlamayan çocuktu bu.

"Sonunda," diyerek gülümsedi çocuk. Bakışlarını üzerimde gezdirdi. "Bir gün okula yolun düşerse dediğimde öğrenci olarak gelmeni kastetmemiştim aslında,"

Omuzlarımı silktim. "Biraz tuhaf bir tesadüf olduğunun farkındayım."

"Fazla tuhaf hem de..." Çocuk elini bana doğru uzattı. "Bu arada benim adım Çınar."

"Melisa," deyip hiç düşünmeden elini sıktım. İyi bir çocuğa benziyordu. İyi ve sıcakkanlı. Bu okulda böylelerinin de olduğunu bilmek garip bir şekilde beni rahatlatmıştı.

Çocuk elini geri çekti. "Melisa... Güzel isim. Peki Melisa seni hangi rüzgâr attı buraya? Yoksa baban iflas filan mı etti?"

"Onun gibi bir şey," dedim tebessüm ederek.

"Attan inip eşeğe binmek kötü olmalı. Ama endişe etme. Okulumuz bir kolej etmese de gayet güzel ve eğlencelidir. Hiç sıkılmazsın. Hatta sana okulu gezdirmekte isterdim ama beden hocası beni bekliyor. Belki sonra?"

"Şey, olur tabii."

"O zaman görüşürüz, kolejli." Çınar gülümseyerek yanımdan ayrılınca ben de kızlar tuvaletine doğru yürüdüm. İçeri girdiğimde kapıyı arkamdan kapatıp boş bir kabine ilerledim ve çantamı kapıya astım. Belki de yanılıyorumdur? Burada yalnız kalmayacaktım? En azından şimdilik bir tane arkadaş edinebilme ihtimalim vardı. Eğer olursa, bu da zaten bana yeterdi.

Zil çalmıştı. Hatta koridordaki sesler de tamamen kesilmişti. Ama ben hâlâ burada, kızlar tuvaletindeydim. Neyi beklediğimi bilmiyordum. Sanırım az önce olanlardan sonra sınıfa girmeye birazcık çekiniyordum. Kesinlikle korkmuyordum. Sadece çekinme... Derin bir nefes alıp cesaretimi topladıktan sonra tuvaletten çıktım ve sınıfa doğru ilerlemeye başladım. Eğer güçlü kız imajı çizdiysem ona göre hareket etmem en doğru olandı.

Kapının önüne geldiğimde gözlerimi kapattım. *Güçlü ol Melisa... Güçlü.* Evet, o kızın bana olan tavrı, beni sınıfın ortasında küçük düşürmesi umurumda değildi. Bir kere küçük düşen ben değil, oydu. İlk önce o sataşmıştı bana. Susup, beni küçük düşürmesine müsaade edeceğimi mi zannetmişti? Yanılıyordu.

"Cesur musun yoksa aptal mı anlamadım?"

Hızlıca arkamı döndüğümde Pusat denilen çocukla göz göze geldim. "An-anlamadım?" diye sordum kekeleyerek. Bir önceki

derste de onunla koridorda karşılaşmıştık. Bilerek mi derslere geç giriyordu? Yoksa başka bir nedeni mi vardı? Nedense merak etmiştim.

Pusat bana doğru yaklaşmaya başladı. "Az önce sınıftaki tavırların," dedi. "Gerçekten cesur musun yoksa aptal mısın ayırt edemedim?" Pusat tam karşıma dikilince boyunun benden en az On santim uzun olduğunu fark ettim. "Ama şunu söylemeliyim ki oldukça etkileyiciydin." Bakışlarında beni takdir eden bir ifade vardı.

"O kız hasta," dedim sakin olmaya çalışarak. "Durduk yere geldi bana sataştı ve iğrenç imalar da bulundu."

Belki de ödemeni farklı şekilde yapıyorsundur?

Kız resmen bana sürtük demek istemişti!

"Sen de ona karşılık verdin?" diye sordu Pusat.

"Evet."

"Korkmadan?"

Duraksadım. "Neden korkacakmışım ki? Bir kere suçlu olan o. Eğer beni müdüre şikâyet ederse kendisi haksız çıkar. Tüm sınıf şahidim." Gerçi o sinirli müdürün de bir şey yapacağını pek sanmıyordum ama... Küçük bir umut işte.

Pusat'ın dudakları yukarı kıvrıldı. Bana doğru bir adım daha attı. Üzerinde okulun beyaz gömleği vardı. Kravatını gevşek bir düğüm atarak bağlamıştı ve siyah saçları düzgün bir rampa şeklindeydi. Vücudu yaşına göre hayli formdaydı. Öğrenci olmasına rağmen spor salonlarında vakit harcadığı belli oluyordu. "Seni müdüre şikâyet ederse demek?"

"Burada en yetkili kişi müdür değil mi?" diye sordum.

Pusat düşünür gibi yaptı. "Sözde evet, icraatte hayır."

"Nasıl yani?"

"Zamanla öğrenirsin."

Tabii o zamana kadar bir kız grubu beni döverek okuldan gitmemi sağlamazsa.

Ürperdim. İç sesim haklıydı. Hele hele Sena denilen kızın o düşmanca bakışları aklıma gelince... Daha önce lisede olan kız kavgalarını duymuştum. Çok kötü ve acımasız olduklarını da. Kızların birbirlerine böylesine zalimce saldırmalarına hiçbir

anlam veremezdim önceden. Ama şimdi benim de o zalimce saldırılara maruz kalma ihtimalim vardı. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Pusat tek kaşını havaya kaldırdı. Bu sor demekti sanırım.

Derin bir nefes aldım. "Senin sınıfta sıranı paylaştığın biri var mı?" Eğer tüm sıralar sahiden doluysa Pusat da sırasını biriyle paylaşıyor olmalıydı. Ama neden bilmem içgüdüm ona bu soruyu sormamı istemişti. Çünkü cidden sahipli bir sıraya oturup gereksiz yere düşman edinmek istemezdim. Her ne kadar kulağa saçma gelse de, okulda böyle bir kural var gibi görünüyordu.

Pusat bana tepeden baktı. "Diyelim ki yok?"

Çekinerek cevap verdim. "Ben, belki, seninle, sen de istersen oturabilirdim belki?" Dışarıdan ne kadar zavallı göründüğümü düşündüm. Ama başka şansım var mıydı? Sınıfta sıra yoksa ne yapacaktım? Ayakta mı ders işleyecektim? Daha fazla göze batmak istemiyordum.

Pusat, "Diyelim ki biri var?" dedi, her ihtimale karşı ne yapacağımı bilmek istiyordu anlaşılan. Dürüstçe cevap verdim. "Sanırım o zaman müdüre gider, sınıfta yeteri kadar sıra olmadığını söylerim." Başka mantıklı bir şey de aklıma gelmiyordu zaten.

"Sanırım bu bir işe yaramaz," dedi Pusat, sesi ciddiydi. "Çünkü müdür sınıfta boş sıraların olduğunu biliyor."

"Ama onlar öğrenciler geldiğinde dolacak."

"Dolmayacak," dedi Pusat. "Çünkü onlar sadece *sahipli*."

Anlamayarak Pusat'a baktım. "Bu da ne demek?"

Pusat bana doğru bir adım atıp aramızdaki mesafeyi biraz daha kısalttı. Sırtım kapıya değiyordu artık. "Şu demek ki, o sıralar her zaman sahipli kalacak ve kimse onlara oturamayacak. Biri gelse de, gelmese de."

"Ama bu..." *Saçmalık!* "Ayakta mı kalacağım yani?"

Pusat konuştu. "Öyle görünüyor... Ama dert etme. Önceki ders olanlardan sonra okulda çok uzun süre kalabileceğini sanmıyorum zaten."

Okulda çok uzun kalabileceğini sanmıyorum... Kalp atışlarımın hızlandığını hissettim. Ciddi ciddi başım beladaydı.

"Ben haklıydım."

"Evet," dedi Pusat onaylar gözlerle bana bakarak. "Ama bu bir şeyi değiştirmez." O kızla kavga ettiğimi düşündüm bir an. Ve bunun babamın kulağına gittiğini... Kim bilir ne yapardı? Üzülür, hayal kırıklığına uğrar, sonra da bana kızardı sanırım. Beni okuldan alma ihtimalinden bahsetmiyorum bile.

"Ama yine de istersen," dedi Pusat bana doğru iyice yaklaşarak. "Sana yardım edebilirim." Yardımdan kastı neydi acaba? Bana oturabileceğim bir sıra mı ayarlayacaktı? Yoksa Sena denilen kızı benden uzak mı tutacaktı? Seçme şansım olsaydı ikinciyi tercih ederdim.

Mavi gözlerim Pusat'ın ağzından çıkacak sözcükleri merakla beklemeye koyuldu. "Nasıl?"

"Çok basit," dedi Pusat gayet rahat bir ifadeyle. "Eğer senden isteyeceğim şeyi yaparsan dilediğin yerde oturabilirsin."

Kalp atışlarım tuhaf bir şekilde hızlandı. Benden isteyeceği şey ne olabilirdi, kestiremiyordum. Ödevlerini filan mı yaptıracaktı acaba? Olabilirdi. Ama olmayabilirdi de. "Ne istiyorsun?" Merakla söyleyeceği şeyi beklemeye başladım. İstediğin yerde demişti. Bunu nasıl yapacağını bilmesem de içimden bir ses onda bunu yapabilecek güç olduğunu söylüyordu. Eğer öyleyse istediği şeyi yaparak dilediğim bir yerde oturur ve gelmeden önce hayalini kurduğum 'gözlerden uzak' düşüncemi de uygulayabilirdim.

Pusat başını yana eğdi. Gözleri ciddi baksa da yüzünde muzip bir ifade vardı. "Her gün giydiğin iç çamaşırlarının rengini bana söylemeni istiyorum."

Ağzım ve gözlerim Pusat'ın bu terbiyesiz isteğiyle kocaman açıldı. *Afalladım.* İç çamaşırlarımın rengi mi? Onu sinirle geri ittim. "Sen beni ne zannediyorsun? Asla böyle bir şeyi yapmam!" Sırf paralı bir okuldan geldim diye onların gözünde sürtük müydüm? İnsanların birini tanımadan yargılamasından nefret ediyordum!

Pusat onu itmeme karşılık sadece bir adım kadar uzağa gitti. "Sen bilirsin," dedi gömleğini aşağı çekiştirerek. "Bu teklifi tekrar yapmayacağım."

Hah!

"Hepiniz iğrençsiniz!" dedim sinirle ve yanından geçip yürümeye başladım.

Bahçeye çıktıktan sonra derin derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştım. Ama sonuç başarısızdı. İlk günden başıma gelenlere inanamıyordum. Okul değiştirme fikrini ortaya attığım ana lanet ettim.

Babanı düşün Melisa.

Ah baba. Bu kadar iyi niyetli olup, doğru dürüst tanımadığın adamlara kefil olacak ne vardı? Gerçi ona da kızamıyordum. Sırf iyi niyetli diye ona kızacak halim yoktu. Mantıklı düşünmeye çalıştım. Koleje geri dönmek istiyordum. Gerçekten bunu istiyordum. Ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Babama yük olmadan koleje geri dönmemin bir yolu var mıydı ki?

Okuldan çıkıp yürümeye başladım. Biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı. Mantıklı ve beni anlayan birine. Çantamdan telefonumu çıkartıp o kişiyi aradım. İhtiyacım olan kişi Maya'ydı.

"Melisa'm?"

"Maya, müsait misin?"

"Elbette tatlım,"

"Eğer işin yoksa sana gelebilir miyim?"

"Elbette gelebilirsin de senin okulun yok mu?"

"Var da... gelince anlatsam?"

"Tamam tatlım. Bekliyorum."

"Görüşürüz öyleyse."

"Görüşürüz."

Maya ile en son İstanbul'a geldiğim gün buluşmuştum. Daha doğrusu geldiğimi öğrenir öğrenmez Maya ve diğer kızlar beni görmeye gelmişlerdi. O günden beri sadece telefonla konuşmuştuk. Çünkü Maya, ailesinin şirketinde yönetici olarak işe başlamıştı ve işleri gerçekten yoğundu.

Taksi, Maya'nın evinin önünde durunca ücreti ödeyip indim. Akşama kadar burada oyalanmak zorundaydım ve öncesinden kesinlikle eve gidemezdim. Zaten annemle babam bu okul değişikliğinden pek hazzetmemişlerdi. Şimdi erkenden gidersem akıllarında bir kuşku belirirdi. *Haklı kuşkular...*

Kapının önüne gelince zile bastım ve Maya'nın kapıyı açması-

nı beklemeye başladım. Çok geçmeden Maya uykulu bir şekilde kapıyı açtı.

"Uçarak mı geldin?"

"Yollar boştu," dedim gülerek.

Salona girdiğimizde Maya ile beraber krem rengi koltuklara oturduk. Maya, yarı uykulu yarı uyanık bir şekilde bana bakıyordu. Üzerinde açık pembe eşofman takımı vardı ve sarı saçlarıyla adeta prenses gibi görünüyordu.

"Eğer uykun varsa sorun değil, ben giderim," dedim.

"Yok yok. Lütfen keyfine bak. Zaten uyanacaktım ben de," dedi Maya esneyerek.

"İşlerin çok mu zor?"

"Hem de nasıl," diye mırıldandı Maya ve sonra durup, gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Melisa? Senin forman mı değişti?"

Bakışlarım otomatik olarak üzerimdeki kıyafetlere kayarken, "Şey... yok. Ben okulumu değiştirdim," dedim.

"Ne? Neden?" Maya bir cevap vermemi ister gibi yüzüme bakınca ne diyeceğimi bilemeyerek sustum. Daha doğrusu konuya nereden gireceğimi bilemedim.

Zaten tam bu sırada çalan zil bizim sohbetimizi yarıda keserken Maya oturduğu yerden telaşla kalkıp, "Hiih... Kuzey geldi!" dedi. "Melisa, Kuzey'in beni kesinlikle böyle görmemesi lazım. Sen koş kapıyı aç hemen. Kuzey'e, Maya hemen giyinip gelecekmiş de." Ve daha sonra herhangi bir cevap vermemi beklemeden koşarak salondan çıkıp merdivenlere yönelerek üst kata çıktı. Gülümsemeden edemedim.

Kapı zili ısrarla çalmaya devam edince oturduğum yerden kalktım ve koşarak kapıyı açmaya gittim. Kulpu indirdikten sonra gülümsedim ve "Hoş geldin Kuzey," diyerek kapıyı araladım.

Ama karşı karşıya gelmeyi beklediğim gözler kesinlikle *Ateş'in* gözleri değildi.

Altıncı Bölüm

Doksan bir Gün. Tamı tamına doksan bir gündür onu görmüyordum ve yokluğuna alışan kalbim sanki onu görünce hızlanması gerektiğini biliyormuş gibi şimdi hızlı hızlı atıyordu.

İlk günler benim için oldukça zor geçse de zamanla onsuz olmaya alışmıştım. Bir şekilde onsuz olmayı artık kabullenmiştim. Evet, belki Ateş'le yıllarca süren bir birlikteliğimiz olmadı ama yine de ona alışmıştım işte. Tıpkı küçük bir kız çocuğunun her gün izlediği çizgi filme alıştığı gibi... Ama gerçek şu ki; Bizim Ateş'le hiçbir zaman gerçek bir filme konu olacak güzel bir hikâyemiz olmadı.

"Melisa?" dedi Kuzey. Ses tonundan ne kadar şaşırdığı belli oluyordu. Yutkundum ve başımı yavaşça Ateş'ten Kuzey'e doğru çevirdim. Dilim damağım kurumuştu ve ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Şey... Maya yukarıda ve giyinmeye gittiği için kapıyı ben açtım. Aslında ben açmazdım, çünkü burası benim değil Maya'nın evi. Ama Maya şey dedi. Kuzey'e söyle, üzerini değiştirip hemen gelecek dedi. Maya dedi bunu."

Kuzey şaşkın bir ifadeyle bana baktıktan sonra gülümsedi ve bakışlarını Ateş'e doğru çevirdi. "O zaman içeride beklememizin bir sakıncası yok, değil mi?" diye sordu. Başımı öne eğip ellerimi birleştirdim. Terden nemlenmişlerdi. Onca günden sonra ona sadece bir adımlık mesafe kadar yakın olabilmek rüya gibi geliyordu. Sanki bir daha karşılaşmamız mümkün değilmiş de şimdiki karşılaşma olağan dışı gibiydi.

"Niye olsun ki?" dedi Ateş umursamazca. Yanımdan geçerek içeriye girdi ve yürümeye başladı. Başımı yerden kaldırdım. Hiç-

bir şey olmamış gibi mi davranacaktı? Peki... Ben de pekâlâ o şekilde davranabilirdim. Sanırım.

Ben tekli koltukta, Ateş ve Kuzey de üçlü koltukta yan yana oturmuş Maya'nın aşağı inmesini beklerken derin bir sessizlik büyük salonda hâkimiyet kurmuştu. Hem bundan kurtulmak için, hem de annemlerin ne yaptığını öğrenmek için telefon bahanesiyle mutfağa gidebileceğimi ümit ettikten sonra bakışlarımı Kuzey'e doğru çevirdim. Sırt çantam hemen Kuzey ve Ateş'in arasında duruyordu.

"Kuzey?" dedim Ateş'e bakmamaya özen göstererek.

"Evet?"

"Acaba sırt çantamı uzatır mısın?"

Kuzey hemen yanında duran gri renkteki sırt çantama baktıktan sonra, "Bu mu?" deyip çantayı eline aldı. Tebessüm ettim. "Hı, hı." Çantamı almak üzere ben de elimi ona doğru uzattığımda soğuk bir ses araya girdi. "Sen onun hizmetçisi misin? Bırak kendi alsın."

Ateş çantamı Kuzey'in elinden bir hışımla alıp tekrar koltuğun üzerine koyunca hayretle ona baktım. "Sana ne oluyor be?"

Ateş bakışlarını bana doğru çevirdi. "Arkadaşım sana hizmet etmek zorunda değil."

"Elbette değil. Ben sadece çantamı uzatmasını rica ettim."

"Edemezsin."

"Ederim! Hem bundan sana ne?"

"Benim arkadaşım."

"Benim de arkadaşımın sevgilisi!"

"Bu hiçbir şey değiştirmez."

"Hayır, değiştirir." Bakışlarımı tekrar Kuzey'e doğru çevirdim. "Kuzey, lütfen şu çantayı uzatır mısın?" Sinirden nefes alışverişlerim hızlanmıştı, keza kalp atışlarım da nefesimle aynı düzeydeydi. Ne diye herkes bugün üstüme geliyordu ki?

Kuzey kararsız kalmış gibi bir bana bir Ateş'e baktı.

"Uzatamaz," dedi Ateş onun yerine.

"Evet, uzatır!"

"Uzatamaz dediysem uzatamaz."

"Ya bir sakin olur musunuz lütfen?" Kuzey araya girdi. "Bu ne böyle ilkokul çocukları gibi laf atışmalar filan? Yakışıyor mu?"

Ateş Kuzey'e baktı. "Sen karışma. Çok istiyorsa gelir çantasını kendi alır." Sesindeki o soğukluk beni iyice sinir etmeye yetmişti. Hah! Sanki ben onun düşmanıydım da, o şekilde davranıyordu. Ama aksine. O benim düşmanımdı. Ben onun değil. Ben onun hiçbir şeyi değildim!

"Ben Kuzey'in uzatmasını *rica* ediyorum, var mı?" diye sordum kaşlarımı çatıp.

Ateş bana baktı. "Ben de *hayır* diyorum, var mı?"

"Sen Kuzey'in yerine karar veremezsin!"

"Verdim bile."

Oturduğum yerden sinirle kalktım. "Veremezsin! Kuzey senin söylediklerine göre hareket etmek zorunda değil!"

Ateş de ayağa kalktı. "Evet zorunda çünkü o benim arkadaşım."

"Ah, öyle mi?" dedim alayla. "Buradan bakınca seni zapt etmeye çalışan bir ebeveyn gibi görünüyor ama!"

Ateş'in gözleri sinirden çakmak çakmak oldu. "Sen de buradan bakıldığında geveze, kulak tırmalayıcı sesi olan, cazgır biri gibi görünüyorsun!"

"Senin gibi hayvan, zorba, adi bir cani değilim ya ona bak!"

"Hey, tamam." Kuzey araya girdi. "Ateş, otursana oğlum. Melisa, güzelim sen de geç yerine. Bu ne ulan böyle? Sabah sabah nereden buluyorsunuz bu enerjiyi?"

"Valla ben olduğum kişilikten memnunum," dedi Ateş kibirli bir ifadeyle. "Olmayanlar düşünsün."

"Valla ben de memnunum. Gevezeyim, cazgırım belki ama en azından masum insanları adice döverek kirli paralar kazanmıyorum." Dudaklarımdan dökülen bu sözcükler üzerine salonda derin bir sessizlik oldu. Deminden beri bizi susturmaya çalışan Kuzey bile ağzını aralamış bana bakıyordu. Fazla mı ileri gitmiştim? Belki ama söz konusu Ateş olunca işlerin normal ilerlemesi zaten beklenilemezdi.

Ateş'in çenesi kasıldı. Gözlerinde karanlık bir ifade belirdi.

"Gerçi bunlar sana az bile," dedim kendimi kontrol edemeyerek. "Ama ne var biliyor musun? Sen, daha fazlasını söyleyerek tüketeceğim fazladan tek bir nefesi bile hak etmiyorsun." Son

kez gözlerine baktıktan sonra yanından geçtim ve gözlerime gelen yaşların üst kata kadar dayanmalarını ümit edip merdivenlere yöneldim. Bedenim cayır cayır yanıyor, midem de garip bir ağrı baş gösteriyordu. Neydi tüm bunların sebebi?

Kim? diye hatırlattı iç sesim. Haklıydı. Ve cevap da zaten belliydi. Beni daha önce yakmış birinin yine yakmış olmasından daha normal ne olabilirdi ki?

Merdivenlerden yukarıya çıktıktan sonra Maya'nın odasına doğru yürüdüm. Bugünü kendime kâbus günü ilan ediyordum. Gerçekten. Önce okul, şimdi bu olanlar... Derin bir nefes alıp kapıyı tıkladım ve bir an önce bu kâbustan uyanabilmeyi diledim.

"Kim o?" diye seslendi Maya.

"Benim."

"Hemen içeri gir Melisa." Kulpu aşağı indirip kapıyı araladım ve içeriye girdim.

"Kuzey geldi."

Maya oflayıp nefesini dışarı üfledi. "Melisa şu fermuarı çeksene," Kırık beyaz, mini elbisesinin sırtını bana doğru dönünce başımı salladım ve Maya'ya doğru yürüdüm. "Çok sinirli miydi?" diye sordu Maya.

"Evet. Her zamanki gibi," dedim. Üç ay kadar bir süre geçmişti. Ve o hâlâ aynıydı: Sert, soğuk, kibirli. Nasıl olurda bir insan kendini hiç değiştiremezdi? Olduğu karakterden memnun muydu?

Elimi fermuara götürdüm ve yukarıya doğru çekmeye başladım.

"Of yaa. Kesin yine azarlayacak beni," dedi Maya.

"Seni niye azarlıyor ki?"

Maya bakışlarımızı aynadan birleştirdi. "Babalarımız bize şirkette önemli bir proje verdi. İşte biz de kaç gündür o projenin üzerinde çalışıyorduk ama ben üç gündür uyuyakaldığım için haliyle projede de pek yol kat edemedik..."

Gözlerimi kırpıştırıp Maya'ya baktım. Söyledikleri beni şaşırtmıştı. "Ateş ve sen aynı şirkette mi çalışıyorsun?"

Maya bana doğru döndü. "Ateş mi? O ne alaka?"

"Sen şimdi dedin ya babalarımız ortak diye?"

"Yoo. Öyle demedim."

"Evet dedin. Babalarımız ortak ve bize önemli bir proje verdiler dedin."

Maya bir süre şaşkınca yüzüme baktıktan sonra sesli bir kahkaha koyuverip gülmeye başladı. Neden güldüğüne hiçbir anlam verememiştim doğrusu. "Melisa sen kimden bahsediyorsun?"

"A-Ateş?"

"Ah benim safım ya. Ben Kuzey'den bahsediyorum. Ateş nereden çıktı şimdi?"

Başımı öne eğdim. "Şey, o da şu an aşağıda da." Kız elbette ki sevgilisinden bahsediyordu!

"Ateş mi? O niye gelmiş?" Maya kendi kendine mırıldandıktan sonra saçlarını eliyle geriye attı. "Neyse. Hadi aşağı inelim, anlarız." Odanın kapısına doğru yürümeye başlayınca olduğum yerde öylece durmaya devam ettim.

"Gelmiyor musun?" diye sordu Maya. Kapının orada durmuş bana bakıyordu.

"Sanırım ben gelmesem daha iyi."

"O neden?"

"Maya ben onunla karşı karşıya gelmek istemiyorum." Evet, anahtar sözcükler bunlardı. Onunla karşı karşıya gelmemek. Özellikle de az önce olanlardan sonra. Nasıl olmuştu da kontrolümü bu kadar kaybedebilmiştim?

Maya gözlerini devirip bana doğru birkaç adım attıktan sonra konuştu. "Olmaz öyle şey. Böyle köşe bucak saklanamazsın." Elimi tuttu. "Hem sen güçlü bir kızsın Melisa. Kendine güven."

Ben ve güçlü olmak öyle mi? Aciz ve ne kadar zavallı olduğumu görmüyor muydu acaba?

"Maya cidden-"

"Hayır dedim." Maya lafımı kesti. "Hem burası benim evim ve ben arkadaşımın bir kaçak gibi odamda saklanmasına müsaade etmem."

Merdivenlerden aşağı inip salona girdikten sonra Maya sevgilisinin yanına gitti. "Aşkım çok özür dilerim," dedi alt dudağını aşağı sarkıtarak. Onlardan biraz uzakta, Ateş'i görmezden gelmeye çalışarak sessizce bir köşede dikiliyordum. Ama sonuç başarı-

sızdı. Ateş salona girer girmez gözlerini bende sabitleyince böyle olması da kaçınılmazdı zaten.

Kuzey oturduğu koltuktan kalktı. "Sorun değil. Alıştım artık."

"Valla uyuyakalmışım."

Kuzey, Maya'nın dudaklarını eliyle sıktı. "Erkenden uyumayı artık alışkanlık haline getirmelisin sarışınım. Lisede değiliz." Maya gülümsedi. "Yaa. Yapma şunu." Geri çekilmeye çalışsa da Kuzey buna izin vermeyip Maya'yı sıkı sıkı kollarının arasına aldı. *Gerçek aşk, gerçek çift* diye içimden geçirdim.

"Bunu mu?" diye sordu Kuzey, eliyle Maya'nın dudaklarını sıktı tekrar. Maya gülerek yüzünü kaçırmaya çalıştı. "Yaa..." Kahkahası tüm salonu doldururken, "Ya ne?" diye sordu Kuzey. Onunda yüzünde bir gülümseme vardı. "Bir daha geç saatlere kadar dizi izleyip, bu saate kalacak mısın?"

"Kuzey saçımı bozdun."

"Soruma cevap ver, sarışın?"

"Ya tamam. Bu gece de izleyeyim, bir daha söz, izlemeyeceğim."

Kuzey homurdandı. "Hâlâ bu gece diyor ya..."

Maya'nın gülümsemesi biraz daha genişledi. "Ama aşkım çok güzel. Bir izlesen var ya sen de çok seversin." Maya, düzleştirdiği saçlarını Kuzey'in kollarından çıkmaya çalışarak kurtarmaya niyetlendi. Ama Kuzey buna izin vermedi. "Hayır dedim. İzlemeyeceksin."

"Tamam söz," dedi Maya. "Bu geceden son-"

Kuzey gözlerini devirdi ve daha sonra hiç beklemediğim bir şey yaptı. Dudaklarını Maya'ya yaklaştırdı ve onu öpmeye başladı. Az önce parmaklarının olduğu yerde şimdi dudakları vardı ve hiç de masum öpmüyordu. Gerçi Maya da halinden hiç şikâyetçi görünmüyordu ya. Kollarını Kuzey'e dolayıp ona karşılık vermeye başlamıştı bile. Yanaklarımın birdenbire ısındığını hissettim. İlk defa onları böyle öpüşürken görüyordum ve elimde olmadan utanmıştım.

"Gidin biraz ötede yaşayın aşkınızı."

Ateş'in sert sesi bakışlarımı otomatik olarak ona doğru çevirmeme neden olurken onun da bana baktığını fark ettim. "Bazıları

size imreniyor." Sözcüklerinin hedefinde tamamen *ben* vardım. Niye şimdi bana laf atıyordu ki?

"Ben kimseye imrenmiyorum," dedim soğukça.

"O yüzden mi gözlerini onlardan alamıyorsun?" diye sordu Ateş.

Öyle mi yapıyordum? "İftira atma!"

"Gerçekler,"

"Yanlış gerçekler ama!"

"Tabii tabii," diye mırıldandı Ateş. Sonra Kuzey ve Maya'ya döndü. "Siz de ayrılın artık." Homurdandı. "Gözümün önünde birbirinizin ağzını becermeniz midemi bulandırmak üzere."

Kullandığı tabir şok olmama neden olmuştu. Kaba herif. Oysa bana göre birbirlerini öpen iki âşıktan daha fazlası değillerdi. "Sen aşktan ne anlarsın ki?" diye çemkirdim elimde olmadan. Bu adam cidden duygularımı altüst ediyordu. Onun yanında sakin kalabilmek, kurak bir çölde deniz bulmak gibi bir şeydi.

"Olmayan bir şeyi niye anlamaya çalışayım ki?" diye sordu Ateş ters ters.

"Senin aklın gibi mi mesela? Hani görünmüyor ama *sözde* var ya?"

Ateş kaşlarını çattı. "Bak kızım." Doğruldu. "Senin dilin görüşmeyeli epeyi uzamış. Eğer onu kesmemi istemiyorsan ağzının içinde tutsan iyi olur."

İnadına dilimi dışarı çıkartmayı düşünsem de yapmadım. "Neyi yapıp neyi yapmayacağımı sen söyleyemezsin!"

Ateş bir şey söylemeye yeltendi. Ama Maya ondan daha önce davrandı. "Şey..." Eliyle saçlarını düzeltti. "Bizim şimdi çıkmamız gerek. Ama merak etmeyin, çok gecikmeden dönmüş oluruz. Eğer siz de birbirinizi öldürmeden bir-iki saat kadar durmayı başarırsanız, akşama hep birlikte güzel bir yemek yemeye ne dersiniz?"

"Hatta ararız, diğer çocuklar filan da gelir?" dedi Kuzey. "Ne zamandır bir araya gelmiyorduk, iyi olur?"

"Ay, evet!" dedi Maya heyecanla.

"Hayatta olmaz!" Ani tepkime karşı salondaki herkes bana tuhaf bir bakış attı. Ateş bile şaşırmışa benziyordu. Hah! Ne sanmıştı ki? Kabul edeceğimi mi? Çok bekler.

"Melisa, lütfen," dedi Maya bana yavru köpek bakışları atarak. "Zaten kaç aydır görüşemiyorduk. Seni ne kadar sevdiğimi ve özlediğimi biliyorsun."

Maya'nın beni ölen kız kardeşinin yerine koyduğunu hatırlayınca içimde bir şeyler burkuldu. Evet, beni sevdiğini biliyordum. Ama bu, Ateş ile baş başa kalmamı gerektirir miydi? Hiç sanmıyorum.

"Bırak, kalmıyorsa kalmasın," dedi Ateş aksi aksi. Ayaklarını sehpaya uzattı ve bacak bacak üstüne attı. "Zaten maç izleyeceğim. Beni sürekli rahatsız eder durur bu."

"Ateş..." dedi Maya uyaran bir sesle. Sonra bana baktı. "Lütfen Melisa, hadi kal,"

"Evet, ufaklık," dedi Kuzey. "Merak etme, Ateş sinirini bozacak bir şey yaparsa senin için yüzüne seve seve sert bir yumruk atabilirim."

Ateş horoz gibi başını kaldırıp Kuzey'e baktı. "İkincisinin de benden geleceğini unutma yalnız."

"Hey, sevgilime dokunursan üçüncüsü de benden sana geri gelir," dedi Maya bir savaşçı edasıyla.

Onlar aralarında konuşurken ben iç sesimle cebelleşmekle meşguldüm. Zihnim hayır derken kalbim evet, evet diye haykırıyordu. Karamsarlık, endişe... Ne cevap vereceğimi bilmiyordum. Ateş ile yalnız kalmak... Kulağa ürkütücü geliyordu. Ama dudaklarım, sonradan pişman olacağımı bilsem de kalbimin sesini dinleyerek aralandı. Bakışlarımı Maya'ya çevirdim. "Peki o zaman." Derin bir nefes aldım. "Siz gidin, ben de size güzel bir akşam yemeği hazırlayayım."

Maya sevinçle cırladı. "Harika!"

Ateş hayretle bana baktı. "Sen mi? Zehirlenmek istemiyorum."

Eğlenmekten yoksun bir şekilde gülümsedim. "Maya ve Kuzey için bir tehlike olacağını sanmıyorum ama senin yiyeceğin yemek için söz veremem."

Ateş gözlerini kıstı. "Az sonra benimle birlikte bu evde yalnız kalacağını biliyorsun, değil mi?"

Yutkundum. Ama yine de onun karşısında omuzlarımı dik tuttum. "Biliyorum. Ne olmuş?"

"Cümlelerine dikkat et derim ben." Ateş tehditkâr bir ifadeyle yüzüme bakmaya başlayınca kaşlarımı çattım. "Senin evin yok mu? Niye burada kalıyorsun?"

Ateş alayla cevap verdi. "Sana ne?" Dişlerimi birbirine bastırdım. Acaba 'ne yaparsan yap umurumda değilsin' deyip evden çıkıp gitse miydim? Evet, böylesi çok güzel olabilirdi ama ona karşı mağlup olmamakta kararlıydım. Bu sefer değil. Bu sefer *ben* değil.

"O zaman biz gidiyoruz?" dedi Kuzey. Ses tonu kararsız kalmış gibiydi.

"Gidin!" dedik Ateş'le aynı anda. İkimiz de birbirimize kötü kötü bakmaya devam ediyorduk.

"Peki o halde. Biz gidiyoruz. Melisa, sen de istersen üzerini değiştirmek için benim giysi dolabımı kullanabilirsin."

Maya ve Kuzey el ele evden çıktıktan sonra ben de merdivenlere yönelip üst kata çıktım. Ateş söylediği gibi hâlâ salondaydı ve seslere bakılırsa futbol maçı izliyordu. Ama benim de adım Melisa'ysa o maçı ona izletmezdim. *Bu beni rahatsız eder.* Evet canım doğru. Bu seni rahatsız edecek.

***

Maya'nın odasına girdikten sonra kapıyı arkamdan kapattım ve giysi dolabının oraya gidip kapaklarını açtım. Dolaba şöyle bir göz gezdirdiğimde gerçekten çok fazla kıyafet olduğunu fark ettim. Çoğu kıyafet kısa elbiseler ve kısa etekten oluşuyordu. Ne giysem, ne giysem diye askılıklara göz gezdirmeye devam ettiğim sırada mor bir eşofman altını elime aldım. Üzeri içinde mor bir tişört aldıktan sonra okul formamı çıkartıp Maya'nın kıyafetlerini giymeye başladım. Şık olmaktansa rahatlığı her zaman tercih ederdim.

Giyindikten sonra odadan çıktım ve merdivenlere yönelip aşağı indim. Futbol hakeminin sesi çoktan dolmuştu kulaklarıma. Gözlerimi devirdim. Bu kadar yüksek seste maç izlemekteki amaç neydi?

Aşağı indiğimde Ateş'in koltuğa yayılmış, pürdikkat plazma ekranına baktığını gördüm. Az sonra yapacağım şeyden sonra

yine böyle bakabilecek mi, merak ediyordum doğrusu. Hemen elektrik süpürgesinin nerede olduğuna bakınmaya başladım. Eminim bu ses bile onu sinir etmeye yeterdi. Eh, benim de amacım bu yöndeydi zaten.

Çok geçmeden bulduğum elektrik süpürgesi yüzümde sinsi bir gülümseme oluştururken süpürgeyi fişe taktım ve kırmızı düğmeye bastım. Süpürgenin çıkardığı o güçlü sesle Ateş bakışlarını hemen bana doğru çevirse de umursamadım ve salonu süpürmeye başladım.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Ateş süpürgenin sesini bastırmak ister gibi yüksek sesle konuşup bir cevap vermemi ister gibi yüzüme bakınca ben de onun gibi bağırdım. "Görmüyor musun? Temizlik yapıyorum."

"Git başka yerde yap temizliğini," dedi Ateş. Onu duymazlıktan geldim ve plazmanın önünü geçip yerleri süpürmeye devam ettim.

"Melisa..."

Cevap vermedim.

"Kızım beni sinir etme de çekil şu önümden!"

Duymazlıktan geldim.

"Lan maçın en heyecanlı yeri!"

"Oh olsun sana!" diye mırıldandım.

"Kime diyorum ben? Çekilsene kızım şuradan!"

"İşim daha bitmedi."

"Hay ben senin işine!" dedi Ateş ve sessiz bir küfür mırıldanıp oturduğu koltuğa tekrar yayıldı. Plazmanın önünü ciddi bir ifadeyle süpürmeye devam ederken, yine plazmanın önündeki sehpanın altını süpürmeye başladım. Aslında yerler oldukça temizdi ama sırf Ateş'i sinir etmek adına bütün evi bile temizleyebilirdim.

Birdenbire kafama yediğim sert bir kırlent başımı hemen Ateş'e doğru çevirmeme neden olurken Ateş, "Çekiliyor musun yoksa ikinci kırlenti de kafana yemek ister misin?" diye sordu. Hayretle ona baktım. Elinde bir tane daha kırlent vardı ve her an bana atacakmış gibi hazırda bekliyordu.

"Çekilmiyorum. Bu ev bana emanet ve her yeri temizlemem gerek."

"Git başka yeri temizle. Maç izliyorum görmüyor musun?"

"Bana ne. Ben temizlik yapmak için senin maçının bitmesini mi bekleyeceğim?"

"Bekleyeceksin."

"Hah! Çok beklersin," dedim ve az önce bana attığı kırlenti yerden alıp Ateş'e doğru fırlattım. Süpürge hâlâ çalışıyordu ve plazma da son ses açıktı.

Ateş hayretle kafasına yediği kırlente baktıktan sonra hiç düşünmeden elinde hazır tuttuğu kırlenti bana doğru fırlattı. "Git başka yeri temizle *kadın*," dedi. Hemen tekli koltuğun üzerindeki kırlentlere yöneldim ve onları elime aldım. "Bana bak. Adam falan dinlemem çok kötü yaparım!" dedim ve kırlenti Ateş'e doğru fırlattım. Ateş oturduğu yerden kalktı. "Ne yaparsın?" Meydan okur bir ifadeyle bana bakmaya başlayınca yerde çalışır vaziyette duran süpürgeyi elime aldım ve Ateş'in yüzüne tuttum. "Bunu kafana atarım!" dedim. Ateş süpürgenin çıkardığı sıcak rüzgâr yüzünden yüzünü buruşturup süpürgeyi aşağı indirdi. "Tutan yok. Sıkıyorsa yaparsın."

Dişlerimi birbirine bastırdım ve süpürgeyi yere bırakıp elimdeki kırlenti Ateş'in kafasına fırlattım.

"Sen kaşındın kızım," Ateş üçlü koltuğun üzerinde duran rulo şeklindeki kırlenti eline alıp kafama kafama vurmaya başlayınca, "Yaa," deyip geri geri kaçmaya başladım.

"Ne oldu?" diye sordu Ateş alayla. Hemen ikili koltuğun oraya koştum ve koltuğun minderini yerinden kaldırıp göğsümün üzerine koyarak kendime zırh yaptım.

"Sence o seni korur mu?" diye sordu Ateş.

"Ne yapsaydım? Koltuğu mu yerinden kaldırsaydım?"

Ateş gülümsedi. Ben de fırsat bu fırsat diye içimden geçirdim ve yerde duran kırlente uzanıp, "Pes de, bu savaş bitsin?" dedim. Ateş başını iki yana salladı. "Ben pes etmem küçük asker." Elimdeki son kırlenti hiç düşünmeden Ateş'in kafasına fırlattım. Neymiş efendim. Ben pes etmemmiş! Kibirli, egoist!

Ateş yüzüne yediği kırlentten sonra sırıtıp bana doğru yaklaşmaya başladı. "Başka silahın kalmadı mı?" Hemen etrafıma bakındım. Ama maalesef bütün kırlentler Ateş'in olduğu taraftaydı. Kahretsin!

"Şey, tamam o zaman. Sen maçını izle. Ben de gidip yukarıyı temizleyeyim?"

Ateş, ağzından "Cık," diye bir ses çıkardı ve bana doğru yürümeye devam etti. Elimdeki büyük minderi biraz daha havaya kaldırdım. Bana yaklaşmasını, bana dokunmasını istemiyordum.

Ateş tam karşıma geçip gözlerini gözlerime sabitledikten sonra konuştu. "Hiç büyümemişsin," Yutkundum ve hızlanan kalp atışlarımı umursamadan, "Aksine. Büyüdüm," dedim. Ateş sağ eliyle alnımın üzerine düşen saçlarıma geriye doğru ittirdi. "Hayır," dedi direterek. "Büyümemişsin."

Bu kadar yakın olmamız tuhaf bir şekilde beni rahatsız ederken elimdeki minderi yere bıraktım ve gözlerinin içine bakarak konuştum. "Büyümekten kastın ne tam olarak bilmiyorum ama bildiğim tek bir şey varsa o da sana olan hislerimin artık yok olduğu." Ateş'in gözlerindeki hayal kırıklığını görmezden gelip yanından geçerek merdivenlere yöneldikten sonra üst kata çıktım.

Kalbim sıkışıyordu, o da yetmezmiş gibi karnıma tuhaf bir sancı girmişti. Neydi peki bana bunu hissettiren duygu? Sevgi değildi. Veya heyecan. Çünkü ben Ateş'i artık sevmiyordum. Bunu az önce bir kez daha anlamıştım. Çünkü Ateş bana her yaklaştığında, en azından eskiden, kalbim deli gibi atardı ve tüm bedenim sıcaklardı. Evet, şimdi de kalp atışlarım hızlı hızlı atmıştı belki ama duygularım kesinlikle eskisi kadar güçlü değildi.

Maya'nın odasına girdikten sonra kapıyı arkamdan kapattım ve yatağa oturup ne yapacağımı düşünmeye başladım. Aşağıdan maç sesleri gelmiyordu artık. Sanırım Ateş evden çıkıp gitmişti. İyi de yapmıştı. Derin bir nefes aldım. Onca zaman sonra ilk kez karşılaşıyorduk ve ben böyle olacağını hiç düşünmemiştim. Az önce sanki... Sanki evli çiftler gibiymişiz gibi hissetmem normal miydi?

Ateş'le karşılaşmam kesinlikle böyle olmayacaktı. Hayır, hayır. Ona bağırıp, neden duygularımla oynadın diyerek hesap soracaktım. Ama ben ne yaptım? Sanki aramızda hiç kötü yaşanmışlıklar yaşanmamış gibi onunla yastık savaşı yaptım. Bilemiyorum... Aklım o kadar karışıktı ki. Belki de onu sevmediğimi kendi kendime itiraf ederken aslında yanılıyorumdur?

Maya'nın odasında bir süre daha oyalandıktan sonra oturduğum yerden kalktım ve odadan çıktım. Mutfağa inip yemek yapmam gerekiyordu. Hem böylelikle zihnimdeki karamsar düşüncelerden de sıyrılmış olurdum.

Merdivenlerden inip mutfağa girdikten sonra askılığa asılı olan çilek desenli mutfak önlüğünü elime aldım ve boynumdan geçirip iplerini belime bağladım. Ne yemek yapacağımı Maya söylemediği için ben de en iyi bildiğim yemeği yapacaktım.

Domates soslu makarna.

Buzdolabının kapağını açıp gerekli malzemeleri dolaptan çıkardıktan sonra çubuk makarnayı da çekmeceden çıkartıp tezgâhın üzerine koydum. Umarım Maya da Kuzey de yapacağım yemeği beğenirdi. Domatesleri bol suyla güzelce yıkarken hemen sol tarafımda duran müzik seti dikkatimi çekti birden. Sanırım Maya da benim gibi yemek yaparken müzik dinlemeyi seviyordu. Yüzümde ufak bir tebessüm oluşurken müzik setinin yanına gittim ve 'Ok' yazan düğmeye basıp en son çalan şarkıyı açtım.

Ebru Polat. Şerefsiz.

Birdenbire mutfakta yankılanmaya başlayan şarkı yüzümde bir gülümseme oluşmasına neden olurken tekrar tezgâha yöneldim ve yıkadığım domatesleri doğramaya başladım. Tabii şarkıya eşlik etmeyi de ihmal etmiyordum. Gerek dudaklarımla sözlerine, gerek bedenimle ritmine.

Bu şarkı kesinlikle benden Ateş'e yazılmış olmalıydı. Sözleri o kadar uyuyordu ki bize... Gülümsemeden edemedim.

Duydum kimlerle beni aldatmışsın
İnanmazdım inanmak istemiyordum
Sustum herkes arkamdan konuşurken
Ben sadece seni savundum

İçimden gelen dans etme isteği elimdeki domatesi tezgâhın üzerine bırakmama neden olurken tezgâhın üzerindeki kepçeyi elime aldım ve şarkıya sesli bir şekilde eşlik etmeye başladım. Omuzlarımı ve kalçalarımı müziğin eşliğinde sallayıp, ritme uyum sağladım.

Yerden göğe kadar haklıydım
Sevdim çünkü çok farklıydın

İnandım sırtımdan vurdun
Farkın şerefsiz olmanmış.
Etrafımda döndüm.
Onlara. İnanmak istememiştim
Ben ömürlük çok sevmiştim
Memnun oldum ben yakından
Hiç şerefsiz görmemiştim.

Tezgâhın üzerinde duran yeşilbiberi elime aldıktan sonra şarkıyı karşımdaki bibere doğru söylemeye başladım. Her ne kadar biberi, Ateş olarak hayal ettiğim için yüzümdeki gülümseme gitgide daha çok genişlese de çalan melodi eşliğinde bedenimi hareket ettirip müziğe ayak uydurmaya devam ettim.

Şarkı bittiğinde sağ elimi havaya kaldırdım ve sanki seyircilere selam verir gibi öne eğildim. Ama tam bu sırada duyduğum alkış sesi bir anda yerimden sıçramama neden olurken panikle mutfağın girişine doğru döndüm.

Ateş?

Mutfağın kapısına yaslanmış, bana bakıyordu. Ama nasıl? O gitmemiş miydi?

"Sen ne zamandır oradasın?" diye sordum şaşkınlıkla. Kalbim hızlı hızlı atıyordu ve nefes alışlarım da aynı şekilde hızlıydı.

Ateş, bana doğru yaklaştıktan sonra "Buzdolabını karıştırdığından beri," diyerek cevap verdi. Ağzımı aralayıp ona baktım. Yani şarkıyı söylediğim andan beri oradaydı ve beni mi izlemişti? Kahretsin!

"Neden ses vermedin? Ben seni gittin sanmıştım?"

"Neden gideyim ki?"

"Bilmem." Omuzlarımı silktikten sonra tezgâha doğru döndüm ve yarım kalan işime devam ettim. Salak Melisa! Resmen rezil olmuştum. Hayır, Ateş umurumda değildi ama yine de beni deli gibi dans ederken gördüğü için epey utanmıştım.

"Cidden makarna mı yapacaksın?" diye sordu Ateş. Hemen sol tarafımdaydı ve tezgâhın üzerindeki malzemelere bakıyordu.

"Evet," diyerek ifadesiz bir sesle cevap verdim. Nefes alışverişlerim hâlâ hızlıydı.

"Beceriksiz..." Ateş buzdolabının yanına gitti. Her ne kadar ne yaptığını deli gibi merak etsem de dönüp bakmadım.

Ateş eline aldığı birden fazla malzemeyi tezgâhın üzerine bıraktıktan sonra, "Çekil şuradan da yemek nasıl yapılırmış öğren," dedi. Kalçasıyla resmen beni kenara iteklemişti.

"Yok ya!" Tezgâhın üzerindeki domatesleri elime aldım. "Ben yemek yapmayı zaten biliyorum."

"O yüzden mi makarna yapıyorsun?"

"Bir kere benim yaptığım makarna çok lezzetli olur. Yiyen herkes ikinci, hatta üçüncü tabağı ister."

Ateş gözlerini devirdi. "Yav he he." Tezgâhın üzerindeki eti eline aldı. "İçinde et olmayan yemeğe ben yemek demem," dedi ve eti lavabonun içine koyup yıkamaya başladı. Kaşlarımı çattım.

"Ya sen gitsene. Bütün tezgâhı kapladın." Gerçekten onun malzemeleri benim malzemelerimin yanında katbekat daha fazlaydı.

Ateş yıkadığı eti tezgâhın üzerine koydu. "Çok konuşma da bana biber doğra," dedi. Dişlerimi sıktım. "Az ye de kendine bir hizmetçi tut." Kendi malzemelerimi elime alarak mutfaktaki masanın yanına gittim. Ben ondan uzak durmaya çalıştıkça beyefendi istenmeyen tüy gibi hemen dibimde bitiyordu. Bilerek mi yapıyor yoksa tesadüf mü, tam emin olamıyordum açıkçası.

"Bence az yemesi gereken kişi sensin," dedi Ateş. Bana baktı. "Üç ayda balon gibi olmuşsun."

Afalladım. Balon mu? Şişmanladığımı mı söylemeye çalışıyordu. Hayır, direkt söylüyordu. "Ben halimden memnunum sana ne?" Aslında değildim. Hem de hiç. Bir an önce diyete başlamalıydım.

"Göz zevkimi bozuyorsun."

Üzerime baktım. Bol bir eşofman takımı, muhtemelen az önce dans ettiğim için domates gibi kızaran yanaklar, dağılmış bir saç... Yüzüm düştü. Evet, berbat görünüyordum.

"İnşallah kökten bozulur da hiçbir şey göremezsin," dedim sinirle.

Ateş sırıttı ve tekrar önüne döndü. Pislik işte, moralimi bozmak için dünyaya gelmiş gibiydi.

Ben mutfaktaki masaya oturmuş domates ve biberleri mi küp küp doğramaya devam ederken Ateş de kendi malzemelerini

doğramakla meşguldü. Her ne kadar ona bakmamaya özen göstersem de bir şekilde ona bakarken buluyordum kendimi. Ve bu durum kendime küfretmeme neden oluyordu.

Ocağın üzerinde fokur fokur kaynayan su sesi oturduğum sandalyeden kalkmama neden olurken makarnayı masanın üzerinden aldım ve paketi açıp tencerenin içine döktüm. Ateş göz ucuyla ne yaptığıma bakıyordu.

Makarnayı tencereye döktükten sonra içine biraz tuz ekledim. Sonra süzgeç şeklindeki kaşıkla makarnayı birkaç defa karıştırdım ve tekrar masaya oturup domatesleri dilimlemeye devam ettim. Saat öğleden sonrayı çoktan geçiyordu. İşlerimi bir an önce bitirip eve gitmem gerektiğini kendi kendime hatırlattıktan sonra göz ucuyla Ateş'e baktım. Sırtı bana dönüktü ve buzdolabından çıkardığı etleri ustaca doğramaya devam ediyordu.

Aradan yaklaşık yarım saat kadar bir süre geçti. Bu süreçte Ateş'le hiç konuşmamış ve onu sürekli görmezden gelmiştim. Tabii ki mis gibi kokan makarnam da servise çoktan hazırdı.

"Bu ne biçim makarna?" diye sordu Ateş. Kollarını göğsünün altında birleştirmişti ve dikkatle makarnamı inceliyordu. Onun bu hali her ne kadar bana Nur Yerlitaş capslerini hatırlatsa da gülmemi zar zor durdurdum. "Makarna işte."

"Fazla cıvık görünüyor."

"Seni ilgilendirmez. Sen git de kendi yemeğine bak," dedim tezgâhı işaret ederek.

Ateş bir cevap vermeyip yanımdan ayrılınca ben de dolaptan çıkardığım taze sebzeleri doğramaya başladım. Makarnamın yanında güzel bir salata da şahane olurdu. Salatalıkları ince ince doğramaya başladığım sırada göz ucuyla Ateş'e baktım. *Yine*. Sırtı bana dönük olduğu için ona baktığımı görmüyordu. Zaten bu yüzden sürekli ona bakıyordum ya... Vücudu, biraz kalıplı gelmişti sanki gözüme. Önceden de zaten hayli kalıplı bir bedeni vardı ama şimdi biraz daha kendini geliştirmişe benziyordu. Ve lanet olsun ki kötü değil, çok çekici görünüyordu! Derken birdenbire parmağımda hissettiğim acı ağzımdan, "Ayhh!" diye tuhaf bir ses çıkarmama neden oldu. Hemen önüme döndüm. Parmağımdan damla damla kan akıyordu.

"Sakar!" Ateş hızla yanıma geldikten sonra kolumdan tutarak ayağa kalkmama yardım etti ve lavabonun oraya götürüp elimi soğuk suyun altına koydu. "Niye dikkat etmiyorsun?" Sesi azarlar gibiydi. "Birden oldu," diyerek cevap verdim. *Aslında sana bakarken olmuştu.*

"Beceriksiz."

"Benimle düzgün konuş!"

"Sen de kendine dikkat et. Sokakta mı buldun canını?"

Öfkeyle soludum. "Sana ne benim canımdan?" Elimi Ateş'in elinden kurtardım. "Umurunda mıyım ki sanki?"

Ateş cevap vermeyip bir süre gözlerimin içine baktıktan sonra yanımdan ayrıldı ve mutfaktaki çekmecelerden birini açıp eline aldığı yara bandıyla tekrar yanıma geldi.

"Uzat parmağını."

Omuzlarımı silktim.

"Melisa..." Ateş nefesini dışarı üfledi. "Mikrop kapacak."

"Ama canım yanıyor." Gerçekten parmağımda ince bir sızı vardı.

"Bu bandı yapıştırdıktan sonra canın yanmayacak."

Kararsız kalsam da işaret parmağımı Ateş'e doğru uzattım ve gözlerimi sıkıca kapattım. Dişlerimi birbirine bastırıp, "Bitti mi?" diye sordum hemen. Ateş'in yüzüme çarpan nefesinden gülümsediğini hissedince gözlerimi açtım. Gerçekten gülüyordu. "Ne gülüyorsun?"

"Altı üstü ufak bir kesik. Bu kadar abartmana gülüyorum."

"Hah!" deyip kaşlarımı çattım. "Sen öyle san. Parmağım ne kadar çok acıyor, biliyor musun?" Ateş'in yukarıya kıvrılan dudakları anında düz bir çizgiye büründü. "Tamam. Gel şunu yapıştıralım," dedi ve elindeki yara bandını özenle işaret parmağıma dolamaya başladı.

Ağzımdan çıkan, "Ay, ay, ay," seslerine mani olamazken yerimde zıplamayı da ihmal etmiyordum. "Rahat dur," deyip beni azarladı Ateş. Yenilerek, hareket etmeyi kestim.

"Oldu işte," İşaret parmağıma özenle yapıştırılan banda baktıktan sonra, "Teşekkür ederim," dedim ve Ateş'e bakmamaya özen gösterip yanından geçerek tekrar masaya yöneldim. Ama

Ateş sol bileğimi tutup olduğum yerde durmamı sağlarken sırtımı da tezgâha yasladı ve aramıza sıfır denilecek kadar az bir mesafe koydu. "Benden kaçma," dedi. Nefesi yüzüme çarpmıştı.

"Kaçmıyorum. Olması gerektiği gibi davranıyorum," dedim ifadesiz gözlerle ona bakarak.

"Davranma," dedi Ateş. "Ben davransam da sen davranma."

"Neden?" deyip aramızdaki mesafeyi açtım. "Daha fazla üzülüp acı çekmem için mi?"

"Bilmediğin şeyler hakkında yorum yapma ufaklık. Ben senin üzülmeni hiç istemedim."

"Öyle mi?" Ateş'i geri ittirdim. "O yüzden mi ben her gece hıçkırarak ağladım? O yüzden mi seni hatırlatan her şey kalbime bir ok gibi yerleşti?" Ve evet. Bu kadar oyun yeterdi. Şimdi gerçekleri tartışma zamanıydı.

"Bilmediğin şeyler var."

Başımı iki yana salladım. "Senden nefret etmem için o kadar çok yeterli sebebim var ki... Ama merak etme. Artık seni sevmiyorum. Senin de istediğin gibi artık senin için gözyaşı dökmüyorum."

"Bu kadar çabuk unuttun yani?"

"Evet, unuttum. Çabuk olmadı ama unuttum. Nefretimi kazandığın ilk gün hangisiydi biliyor musun? Mezuniyet gecesi. O gece arabada yaptığın o zorbalık beni ne kadar yaraladı biliyor musun? Tamam. Hadi o gece içkiliydin ve yaptığın şeyin farkında değildin. Ama neden ertesi gün okulda yolumu kesip kendini affettirdin? Neden beni bir gün dünyanın en mutlu insanı yaparken ertesi gün dünyanın en üzgün insanı yapıyorsun?"

"Melisa-" deyip elini yanağıma koydu Ateş.

"Dokunma bana!" Bir adım geri gittim. "Senden nefret ediyorum. Şu anda burada olduğum için kendimden de nefret ediyorum. Bir daha sakın karşıma çıkma!" dedim ve Ateş'in herhangi bir şey söylemesini beklemeden hızlı adımlarla mutfaktan çıkıp evin kapısına doğru yürümeye başladım.

Gözyaşlarım hangi ara akmaya başladı hiç bilmiyorum.

Evin kapısına doğru hızlı adımlarla yürümeye devam ederken aniden belime dolanan güçlü kollar olduğum yerde durmamı

sağladı. "Gitme..." Ateş'in nefesi saçlarımın arasına çarpıyordu. "Bırak beni!" deyip kollarından kurtulmak için hareketlendiğimde Ateş beni bırakmak yerine kollarını biraz daha bana doladı. "Seni özledim ufaklık. Tahmin edemeyeceğin kadar çok. Bana yakışmayacak kadar fazla."

Yalan söylüyor diye haykırdı iç sesim.

"O kıza gözlerimin önünde evlenme teklifi ettin!" Gözyaşlarım artık hızlı hızlı süzülüyordu yanaklarımdan.

Ateş beni kendine doğru çevirip alnını alnıma yasladı. "Sana git demiştim," dedi. Hayretle ona baktım. "Ama gitmedim! Aptal kalbim sana öylesine âşık ki, mikrofonda yankılanan sesini duyunca arkamı dönüp öylece gidemedim."

Ateş açtığım mesafeyi kapatıp belimden tutarak beni kendine doğru çektikten sonra kollarını tekrar bedenime doladı ve başını saçlarımın arasına gömdü. Hareketsiz kaldım. Eskisi gibi kokusunu içime çekmek istemiyordum.

"Biraz daha kal. En azından birlikte akşam yemeği yiyelim."

İnanma ona. O nişanlı bir adam ve nişanlısını çok seviyor. Onların arasına giren ikinci kadın olma.

"Bırak beni Ateş. Eve gitmek istiyorum."

"Ben de seninle biraz daha vakit geçirmek istiyorum."

"Hayır. Sen benimle olan hiçbir şeyi istemiyorsun. Aynı şekilde ben de. Bırak beni."

Ateş geri çekilip bakışlarımızı birleştirdi. "Gerçekten beni sevmiyor musun artık?" Yüzlerimizin arasında o kadar az mesafe vardı ki... Ona yeniden bu kadar yakın olabilmek kalbimin paramparça olmasına neden oluyordu. Özlem, kırgınlık, nefret, acı. Hepsini aynı anda hissediyordum. Hepsi, aynı anda bana acı veriyordu.

Yutkundum ve gözümden akan bir damla yaşı silip cevap verdim. "Sen benim sevgimi, aşkımı hiçe saydın Ateş. Tıpkı benim varlığımı umursamadığın gibi duygularımı da hiçbir zaman önemsemedin. Hafife aldın. Söyle hadi? Yalan mı? Bir kez bile beni ve duygularımı önemsedin mi?"

Ateş bir cevap vermedi. Baktı...

Gözyaşlarım iyice hızlandı. "Bak. Bir cevap bile veremiyor-

sun. Çünkü doğru. Sen beni hiç önemsemedin. Eğer önemseseydin zaten bir başkasına evlenme teklifi edeceğin gün benim de orada olmamı istemezdin. Bu yüzden evet... Artık seni sevmiyorum."

Ateş'in dudakları hafifçe aralandı. Bir şey söyleyecek gibi oldu. Baktım... Bir şey söylemesi için gözlerinin içine baktım. Ne olursa. Kısa da olsa bir cevap vermesi için gözlerine baktım. Ama o cevap vermedi. Aksine, bir adım geri çekilip beni serbest bıraktı. Gözlerinde daha önce görmediğim bir ifade belirmişti. "Peki," dedi sessizce. "O zaman seni evine bırakayım."

Başımı iki yana salladım. "Gerek yok. Seninle daha fazla vakit geçirmek istemiyorum. Hem zaten senin bir nişanlın var ve onun yanına gitmek istersin."

Ateş kaşlarını çattı. "Yağmur yağıyor. Bu havada otobüse binemezsin!" Sesi sertti, itiraz edilecek cinste değildi.

"Beni alması için Aras'a telefon ederim," dedim. Ateş'in çenesi söylediğim cümleden sonra kasılmıştı. "İyi!" dedi sertçe ve başka bir şey söylemeden yanımdan geçip merdivenlere yöneldi. Öfkeli hali korkunçtu.

Yine de gözden kaybolmadan önce arkasından seslendim. Eğer bazı şeyleri dile getirdiysem sonunu da getirmeliydim. Acı verse de, kalbimi paramparça etse de içimde kalan tüm zehirden arınmalıydım.

"Biliyor musun? Benim aşkım sana rağmen bir kar tanesi kadar saf ve masumdu. Günün birinde seninde bana karşı aynı masumlukta bir şeyler hissedeceğine o kadar emindim ki... Ama sen haklı çıktın. En başında da söylediğin gibi ben sana göre değildim. Tıpkı senin bana göre olmadığın gibi..."

Ateş yürümeyi bıraktı birden. Durdu. Geri dönebilir, bir cevap verebilir ya da başka herhangi bir şey yapabilirdi. Ama o hiçbirini yapmadı. Sadece durdu ve sonra gitti.

Göğsüm sıkışıyor, kalbim hızlı hızlı atıyordu. Yapılan itiraflar mıydı buna sebep olan? Yoksa başka bir şey mi? Ne olursa olsun hissettiğim şey kaçınılmazdı.

Aylardır görmüyordum onu. Geçen bu zamanın kalbimdeki kırgınlığı gidermiş olması gerekmez miydi? Gidermemişti işte.

Tıpkı o gün, doğum gününde olduğu gibi işittiklerim hâlâ kulaklarımdaydı. Acı, tüm gerçekçiliğiyle kalbimin tam ortasındaydı. Sanki kalbimin her atışı o acıyı besliyordu. Kalbim attıkça o acı oradan hiç eksilmeyecekti.

Sırt çantamdan çıkardığım telefonumu elime aldıktan sonra Aras'a -evin adresi ile birlikte beni alır mısın- mesaj gönderdim. Daha sonra da üst kata çıkıp Maya'nın odasına girerek kapıyı arkamdan kapattım ve üzerimdeki kıyafetleri çıkartmaya başladım. Ateş'in nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Şu anda evde olduğunu biliyordum ama kim bilir neredeydi?

Duyduğum mesaj sesi zihnimdeki düşünceleri yarıda keserken hemen telefonumun tuş kilidini açtım ve mesajı okumaya başladım. Aras 20 dakika sonra burada olacağını yazmıştı.

Okul formamı tekrar üzerime geçirdikten sonra Maya'nın eşofmanlarını katlayıp yerine koydum ve odadan çıkıp aşağı indim. Maya ile Kuzey birkaç saate geleceklerini söylemişlerdi ama hâlâ ortalarda görünmüyorlardı.

Salondaki koltuğa oturup Aras'ın gelmesini beklemeye başladım.

Çok değil. Aynen söylediği gibi aşağı yukarı 20 dakika içinde evin zili çalmaya başlamıştı. Hemen oturduğum koltuktan kalktım ve sırt çantamı omzuma asıp kapıya doğru yürümeye başladım. Dışarı çıktığımda gülümsemeye çalıştım.

"Selam,"

"Selam."

"Geldiğin için teşekkür ederim."

Aras başını yukarıya kaldırıp evi inceledi. "Burası kimin evi?"

"Maya'nın."

"Neden burada olduğunu ve neden okula gitmediğini anlatacaksın, değil mi?"

Başımı aşağı yukarı salladım.

"Peki o halde." Aras üzerindeki montu çıkartıp omuzlarımın üzerine bıraktı.

"Teşekkür ederim..." diye mırıldandım ve Aras'la beraber yürümeye başladım.

***

"Umarım amacına ulaşmışsındır," dedi Kuzey. Kendimden emin bir şekilde gülümsedim. "Göreceksin bak. Kesin onları öpüşürken yakalayacağız."

"Hadi bakalım..."

Ateş ve Melisa'yı evde yalnız bırakma fikri başta beni tereddüde düşürse de sonradan çok iyi bir fikir olduğunu fark etmiştim. Onların ihtiyacı olan tek şey yalnız kalıp konuşmaktı. Ve umarım bugün ellerine geçen bu fırsatı iyi değerlendirmeyi başarabilmişlerdi. Onların daha fazla ayrı kalmasına tahammül edemiyordum. Onlar, her zaman birlikte olmalıydı bana göre. Birbirlerine ne kadar iyi geldiklerini, birbirlerini nasıl da tamamladıklarını artık görmeliydiler.

Çantamdan çıkardığım anahtarla kapıyı açtıktan sonra sessiz olmaya özen gösterip içeriye doğru yürümeye başladım. Kuzey de peşimden geliyordu. Evin karanlık olması iyiden iyiye heyecanlanmama neden olurken mutfaktan gelen ışık, oraya ilerlememi sağladı.

"Piç!" diye bağırdığını işittim Ateş'in öfkeyle. "Bir de pişkin pişkin montunu veriyor!"

Mutfaktaki masaya oturmuştu ve önünde bir servis tabağı vardı. Kiminle konuştuğunu anlamamıştım. Melisa olamazdı, değil mi?

Ateş elinde tuttuğu kaşığı servis tabağına daldırıp ağzına makarna diye tahmin ettiğim yemeği teptikten sonra ağzı dolu bir şekilde homurdandı. "Ama suç bende. Neden o bacaksızın sözünü dinledim ki? Tut kolundan sürükle..."

Ateş kaşığını tekrar makarnaya daldırdı.

"Neymiş efendim. Benden nefret ediyormuş da, benimle vakit geçirmek istemiyormuş da, beni artık sevmiyormuş da... Ben sanki sana bayılıyordum!"

Kuzey'le içeriye girip girmemekte kararsız kaldığımız sırada Kuzey mutfaktan içeriye girdi. "Kiminle konuşuyorsun sen?"

Ateş sinirli bakışlarını bize doğru çevirdi. "Siz ikiniz neden daha erken gelmediniz?"

"İşlerimiz anca bitti de Melisa nerede?" dedim.

"Gitti!" diye bağırdı Ateş. "Okulunu değiştirdiğinden senin haberin var mıydı?"

"Şey... Aslında ben de bugün öğrendim ama detayları daha konuşamadım."

"Aferin sana!"

"Ne yaa?" diye sızlandım.

Ateş herhangi bir cevap vermeyip önündeki servis tabağını eline alarak oturduğu yerden kalkınca Kuzey konuştu. "Hepsini sen mi yiyeceksin? Bize de bıraksana."

Ateş öfkeli bakışlarını bize doğru çevirdi. "Bu makarna benim. Siz diğer yemeği yiyin," dedi ve mutfaktan çıkıp salona doğru yürümeye başladı. Hayretle arkasından bakakaldım.

Yedinci Bölüm

Ertesi sabah okula vardığımda kimselere görünmemeye özen gösterip sınıfa çıktım. Aslında görünmek istemediğim kişiler bizzat sınıftaki kişilerdi ama neyse. Sınıfın önüne geldiğimde derin bir nefes aldım ve kapının kolunu aşağı indirip kapıyı araladım.

Bütün sınıf içerideydi ve gürültülü bir şekilde sohbet ediyordu. *Yine*. Hiçbirinin bana bakmaması birazcık da olsa rahatlamama neden olurken içeri girdim. Sınıf düne oranla bugün daha kalabalıktı. Cidden bu okulun nüfusu kaçtı?

Dün oturduğum sıranın yanına gittim önce. Gözlüklü bir çocuk ve yine gözlüklü bir kız sırada oturuyordu. Demek ki sahipleri bu ikisiydi.

"Merhaba," dedim samimi bir şekilde. Kızıl saçlı kız sınıfta yoktu. Olmaması da iyiydi zaten.

"Merhaba?" Gözlüklü kız çekingen bir şekilde bana baktı.

"Benim adım Melisa. Bu okula ve tabii bu sınıfa yeni geldim ve dün sizin sıranızda oturdum." Tüm sınıf susmuş, bana bakıyordu. Hiçbirini umursamadım.

"Şey, sorun değil," dedi kız.

"Ben sadece söylemek istedim. Sanırım burada birinin sırasına oturmak yasakmış?"

Kız başını salladı. Ona tebessüm ettim ve boş sıralara göz gezdirdim. Kendime oturacak bir yer bulmam gerekiyordu. Ama hangi sıralar dolu bilmiyordum. Gerçi kahverengi saçlı kız dün tüm sıraların dolu olduğunu söylemişti ama illa bir yerde oturacaktım, değil mi?

"Hiç o sıralara bakma güzelim, hepsi sahipli," dedi esmer bir kız alayla. Ona doğru döndüm. Dünden sonra birileriyle daha zıt

düşüp tartışmak istemiyordum ama bu sınıftakiler bana iğrenç bir varlıkmışım gibi baktıkça kendime mani olamamaktan korkuyordum.

"Peki ben nerede oturacağım?"

"Valla şu an için bir yerde oturabilecekmişsin gibi görünmüyor."

Tüm sınıf kahkaha atmaya başlayınca sakin olmam gerektiğini kendime tembihledim. *Sakin ve mantıklı.*

Kumral bir kız konuştu. "Hadi canım, tahtanın önüne." Küçümser bir ifadeyle bana bakmaya başladığında, "Sınıfta boş sıralar varken mi?" diye sordum hayretle.

"Onlar boş değil," dedi bir çocuk bilgiç bir edayla.

"Hepsinin sahibi var," diyerek devam etti biri daha.

Evet ama sahipleri ortada yok! Dün Pusat denilen çocuğun söylediklerini hatırlamaya çalıştım. *O sıralar her zaman sahipli kalacak ve kimse onlara oturamayacak. Biri gelse de, gelmese de.* Sıraları saydım. Tam sekiz sıra boştu. Okulun ikinci gününde de sahipleri gelmediyse, ne zaman gelmeyi planlıyorlardı acaba?

"Peki müdür bu duruma bir şey demiyor mu?" diye sordum.

Tüm sınıf tekrar kahkaha attı. Sustuklarında bir oğlan, "O koca g*tlü müdür oturduğu yerden kalkamıyor ki," dedi.

"Kalksa bile kimse sınıftaki sıralar boşken ona bir şey söylemeye cesaret edemez."

"Eee," dedi bir kız. "Kolejlerde saçma sapan raconlar var da, bizim burada yok mu?"

Birisi bu öğrencilere kolejlerin aslında kötü bir yer olmadığını söylemeliydi. Ayrıca ne raconundan bahsediyorlardı? Öyle şeyler yoktu ki.

"Bak canım," Sarışın bir kız karşıma geçti. Yapay sarışın... "Anladığımız üzere sen cesaretli bir kızsın. Dün Sena'ya olan tavırların filan... Doğrusu kolejli olmasan seni tebrik edip, bağrımıza basardık. Ama gel gör ki kolejlisin."

"Aslında deği-"

"Lafımı kesme," dedi kız. "Geldiğin yer nasıl bir yerdi bilmiyoruz, gerçi bilmek de istemiyoruz ama burada işler farklı yürür. İlk kural: Kimse kimsenin sırasına oturmaz. Bunu iyice

aklına sok. İkinci kurala gelince, kimse kimseyi ispiyonlamaz. Ne müdüre, ne de öğretmenlere. Eğer bunu yapan olursa er ya da geç bulunur ve inan bana, onu bu yaptığına pişman etmeden okuldan göndermeyiz. Bu zamana kadar da hiç göndermedik. Ve üçüncü kural... Gösteriş. Buradaki hiç kimse gösterişe tahammül edemez. Bu sadece kıyafetlerle ilgili değil. Gereksiz tartışma çıkartmayla da ilgili. Anladın mı beni? Eğer bunlara uyarsan sene sonuna kadar hiç başın ağrımaz. Merak etme, Sena sana hiçbir şey yapmayacak. Onunla konuştuk. Ama eğer uymazsan, Sena başta olmak üzere hepimizi karşında bulma ihtimalin var."

Kızın soluk almadan söylediklerini hazmetmeye çalıştım. Sıra meselesi hariç diğerlerinde bir sorun yoktu. İspiyoncu bir kız değildim. Gösteriş meraklısı da... Ama şu sıra işi!

"Herkes yerine geçsin." Öğretmen olduğunu tahmin ettiğim biri kapıyı sertçe kapatıp masasına doğru ilerlemeye başlayınca ne yapacağımı bilemeyerek olduğum yerde öylece durdum. Bütün öğrenciler bir koşuşturma eşliğinde yerlerine geçerken onları kıskanmıştım. Hepsinin bir sırası vardı. Ama benim yoktu!

"Otursana kızım." Erkek öğretmenin sert sesi bakışlarımı ona doğru çevirmeme neden olurken yutkundum. "Bana mı dediniz?"

"Yok. Duvarlara söyledim. Tabii ki sana dedim!"

"Şey..."

"Şey ne? Otur hemen! Dersimin bir dakikasının bile boşa gitmesine tahammülüm yok."

Tüm sınıf bana bakıyordu. İtiraz etsem... Kahretsin bu öğretmen de asabi birine benziyordu. Niye hiçbiri normal değildi ki? Tereddütle hemen yanında olduğum boş bir sıraya yerleştim. Sahipliyse sahipli. Ne yapabilirdim ki? Üstelik yapılan şey böylesine saçmayken birilerinden korktuğumu söyleyemezdim.

Aradan 20 dakika kadar bir süre geçti. Edebiyat öğretmeni olduğunu öğrendiğim öğretmenin bu süreçte askerlik hayatını dinlemekten artık isyan etme derecesine gelmiştim ki başımı diğer öğrenciler gibi sıraya gömdüm ve bir an önce susması için içimden dua etmeye başladım. Bize ne senin askerlik hayatından? Bir de dersimin bir dakikasının bile boşa gitmesine tahammülüm yok demez mi...

"Ooo. Pusat beyimiz de nihayet aramıza teşrif edebildi," dedi öğretmen yapay bir samimiyetle.

Pusat mı? Dün olanlar aklıma gelince kaşlarımı çatma isteği duydum. Başta ondan hoşlanmıştım. Gerçekten. Soğuk filandı ama iyi birine benziyordu. Belki arkadaş olabilirdik. Ama sonrasında olanlar?

"Kusura bakma hoca," dedi Pusat. "Bugünkü *büyük* maceralarını dinleyemediğim için kendimi nasıl eksik hissettiğimi bilemezsin." Resmen alay ediyordu!

"Neyse... Arkadaşların dinledi. Onlardan ayrıntıları alabilirsin. Şimdi yerine geç," dedi öğretmen.

Pusat'ın ne cevap verdiğini duymadım ama yaklaşan adım sesleri kalp atışlarımı hızlandırdı. Karnıma garip bir sancı girdi.

"Kenara kay."

Sessizce yutkunup ona bu sıranın sahipli olduğunu, gidip başka yerde oturmasını söylemek istedim. Ama sonra bunu hangi hakla yapacağımı hatırlayıp vazgeçtim. Başımı birazcık daha sıraya gömdüm ve sağa doğru tıpkı yaşlı bir kaplumbağa gibi kaydım. Gereksiz *gösteriş* yapmamın bir anlamı yoktu en nihayetinde.

Öğretmen, "İşte bizim birlik yine savaşa hazırlanıyor çocuklar..." deyince tüm sınıf hep bir ağızdan, "Yaa," diye mırıldandı. Normalde bu tepkilerine gülümserdim ama yanımda oturan şahıs buna mani oluyordu. Kendisi gibi etrafa soğuk kıvılcımlar saçıyordu adeta. Ayrıca yine derse geç girmişti. Nedenini merak etmiyor değildim. Ama dün bana sunduğu teklifi hatırlayınca... Sapık erkeklerden cidden nefret ediyordum!

Aradan kaç dakika geçti bilmiyorum ama artık nefessizlikten öleceğimi hissedince başımı yukarıya kaldırdım ve derin bir nefes aldım. Az kalsın havasızlıktan öbür tarafa gidecektim. Öğretmen heyecanla askerlik anılarını anlatmaya devam ederken öğrencilerin bazılarının telefonlarıyla uğraştığını, bazılarının ise kafalarını sıraya gömmüş, uyuduklarını fark ettim.

Göz ucuyla hemen yanımda oturan Pusat'a baktığımda elindeki kurşun kalemi çevirmekle meşgul olduğunu gördüm. Bakışları öğretmendeydi ama onu dinlemediği her halinden belliydi. Belirgin yüz hatları, koyu kahverengi gözleri vardı. Saçları

sık ve uzundu. Öyle atkuyruğu yapacak cinste değildi tabi... Duş aldığında saçları alnını tamamen kapatıyordu büyük bir ihtimal.

Çalan zil bir anda telaşlanmama neden olurken hemen bakışlarımı ondan çektim.

Bütün sınıf savaşa gider gibi 'Allah Allah' diyerek sınıftan çıkarken öğretmen de onların peşinden aynı şekilde dışarı çıktı. Onların bu hali gülümsememe neden olurken Pusat'ın bakışlarını üzerimde hissetmemle ona doğru döndüm.

"Demek teklifimi kabul ettin, öyle mi?"

Dudaklarım anında eski haline büründü. Üstüne bir de kaşlarımı çattım. "Bak, beni ne sanıyorsun bilmiyorum ama bir daha böyle sapık sapık konuşursan-"

"Ne yaparsın?" Pusat alayla yüzüme baktı.

"Onu da o zaman görürsün!"

Pusat bana doğru döndü. Sınıfta hiç kimse yoktu. Zaten bu sınıfın toplu hareket etmesi de tuhaf olan başka bir durumdu.

"Sana sıramda oturmanın karşılığını söylemiştim."

"Bu sıra senin değil ki!"

Pusat, "Bu sıra benim," dedi, soğuk gözleri gözlerimi esir alırken bakışlarımı kaçırma isteği duydum. Dün askılıkların hizasındaki sırada oturduğuna emindim. Şimdiyse cam kenarındaydık.

"Affedersin ama ben aptal değilim. Dün nerede oturduğunu gördüm."

Pusat alayla gülümsedi. "Öyle mi?"

"Evet. Ve ne senin ne de diğerlerinin hakkımda ne düşündüğü umurumda değil. Bu sıranın sahibi gelince ona sırasında oturduğumu söyler, sonra da kalkarım."

Pusat sordu. "Ya sahibi bundan hoşnut olmazsa?"

Sinirle konuştum. "En azından bana senin gibi iğrenç bir teklif sunmaz!"

Pusat'ın gülümsemesi yüzüne yayıldı. Bu alay dolu bir gülümseme değildi. Gerçek, içten bir gülümsemeydi. "Ben o kadar emin olmazdım,"

"Bu sınıfta senden daha sapıkça teklif sunacak birileri de mi var yoksa?"

Pusat cevap verdi. Gülerek. "Eğer varsa, emin ol o kişi yine benimdir Çilli."

Bana hitap ettiği kelime kısa bir an şaşırma hissi uyandırsa da daha fazla onunla konuşmaya tahammül edemeyerek oturduğum yerden kalktım. Önünden geçtim ve sinirle yürümeye başladım. Sınıftan dışarı çıktığımda ise öfkemi kontrol altına almaya çalışıyordum. Resmen daha ikinci günden sinir hastası olma yolunda ilerliyordum. Kolejde olduğu gibi görünmez ve herkesten uzak olabilmeyi diledim. En içten şekilde ve tüm kalbimle.

Kantine inip sucuklu bir tost ve bir tane de ayran aldıktan sonra masalardan birine oturdum ve tostumu yemeye başladım. Dün Aras'a her şeyi anlatmıştım ve o da Ateş'e karşı sergilediğim tavır için beni tebrik etmişti. Emin ol en doğru olanı bu demişti. Belki evet belki hayır. Nedense bu sıralar bir şeylerin doğru olmasındansa sakin olmasını tercih ediyordum. Eve girdiğimde ise annem ve babam okulun ilk günü hakkında bir ton soru sormuşlardı. Ben de onlara bir ton yalan söyleyerek karşılık vermiş, dilim olanları anlatmak istese de onu susturmayı güçlükle başarmıştım. Buranın bana göre olmadığının farkında olsam da öyle hemen pes etmeyecektim.

Zil çalınca tostumun son lokmasını ağzıma attım ve sınıfa doğru yürümeye başladım. Sınıfa girdiğimde içerinin boş olması birazcık şaşırmama neden olsa da üstesinde durmadım ve sıramın yanına gittim. Yani, önceki ders oturduğum sıranın yanına.

Acaba herkes neredeydi?

Sınıf kapısının açılmasıyla dikkatimi gelen kişiye verdiğimde sarışın bir kızla göz göze geldim. Çakma değildi ve yeşil gözleri ışıl ışıldı.

Kız gülümsedi. "Merhaba."

Selam vermesine karşılık şaşırdığımı itiraf edebilirim. "Merhaba,"

Kız yanıma geldi. "Nasılsın kolejli?" *Kolejli*... Gerçekten harika bir lakap!

"İyi." Koca bir yalandı aslında. İyi değil, aksine berbat ötesiydim. Ama bunu tanımadığım birine söyleyecek değildim.

"Dünden beri olanlar senin için zor olmalı. Nedense sende sessiz tip havası seziyorum? Bu arada benim adım Ela." Kız elini bana uzattı.

"Aslında evet," Elini sıktım. "Normalde sessiz bir tipimdir."

"Biliyordum," dedi kız ve gülümsedi. "Ama oldukça cesursun da. Yani daha ilk günden birine kafa tuttun."

Omuzlarımı silktim. Eğer o kız iğrenç bir imada bulunmasaydı zaten karşılık vermezdim. Yanından geçer, yoluma bakardım. Her zaman yaptığım gibi. Ama o kız aksini yapmıştı.

"Ve tabii bir de bu sırada oturuyorsun..." Ela'nın sesiyle bakışlarımı ona çevirdim. "Ne var ki bu sırada?"

"Hani anlatmıştık ya sana kimse kimsenin sırasına oturmaz diye?"

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. "Zaten sahibi gelince kalkacağım."

Ela gülümsedi. "Kimse sana bu okulda olup biteni ayrıntılı anlatmadı, değil mi?" Elimi tutup beni ayağa kaldırdı. "Gel benimle," Bir cevap vermemi beklemeden beni camın yanına çekiştirince ona uyum sağlamak zorunda kaldım. "Bak şimdi. Şu çocuğu görüyor musun kolejli?" Ela kumral bir çocuğu işaret etti. "İsmi Berke. Kendisi okulun basket takımındadır ve de çok iyidir."

Ela, başka bir çocuğu işaret etti. "Şu da Ayaz," dedi. "O da voleybol takımında ve alanında en iyisidir."

Bana niye bunları anlatıyordu ki bu kız?

Ela elini başka birine yönlendirdi. Onu tanımıştım. "Şu da Çınar. Kendisi futbol takımında ve ne kadar tatlı olduğunu da söylemeden geçemeyeceğim." Ela kıkırdadı ve elini başka birilerine yönlendirdi. "Şu kızlar da okulumuzun ponpon kızları. Genelde üçü birlikte gezer. Kırmızı saçlı olanın adı Yaren. Sarı saçlı olan Ezgi. Kahverengi saçlı olan ise Meral."

Başka birini işaret etti. "Bak şu gözlüklü çocukta satranç oyununda bir numara. Üç senedir okulumuzu Türkiye çapında temsil edip dereceler alıyor." Çocukta zaten böyle bir hava vardı. Ama ben hâlâ neden bunları dinliyorum, anlamış değildim.

Ela bakışlarını bahçede gezdirdi. "Bak işte orada da Pusat var." Elini bir yere yönlendirdi. O yöne baktığımda Pusat'ın ahşap bir masaya yayılarak oturduğunu ve yanında da arkadaşları diye tahmin ettiğim birilerinin olduğunu fark ettim. Nedense kaşlarımı çatma isteği duydum.

"Kendisine bay yetenekli deriz biz. Çünkü öyledir. Pusat bu okulun beyni, diğer yandan gururu. Her alanda oldukça başarılıdır. Mesela futbol takımında en iyi olan Çınar'dır ama takımın kaptanı Pusat. Basket takımının ve de voleybol takımının da aynı şekilde. Bir de şey... Boksör gibi bir şeymiş sanırım ama bu konuda kimse net bir şey bilmiyor. Ayrıca Pusat'ın bilgi yarışmalarında bile birincilikleri var. Gerçi geçen sene yarışmaya katılmadı ama..."

"Neden?"

"Aslında bunu kimse bilmiyor. Pusat geçen sene okulların kapanmasına bir-iki ay kala okula hiç gelmedi. Bu yüzden de hem bilgi yarışmasını hem de futbol ve basket gibi yarışmaları okulumuz kaybetti. Zaten ne olduysa o süreçte oldu. Pusat önceden böyle soğukkanlı değildi. Tamam, herkesle gülüşüp şakalaşan biri de değildi ama şimdiki gibi herkes ondan çekinmezdi de. Her neyse. Asıl konuya geri dönecek olursak senin oturduğun sıranın sahibi zaten şu anda burada. İşte."

Gözlerimi kırpıştırıp ona baktım. "Pusat mı?"

"Evet, Pusat. Ve tabii sınıftaki diğer yedi sırada ona ait. Zaten saydıysan eğer boş sıra sayısı da sekiz."

"Sekiz mi?" Şaşkınlık gittikçe bedenimi kuşatıyordu.

"Evet. Nedenini rahat rahat merak edebilirsin kolejli. Haklısın da merak etmekte ama inan bana kimse sekiz sayısının bir anlamı olup olmadığını bilmiyor. Bence onun için önemli bir gün. Ya da uğurlu sayısı filan. Tam kestiremiyorum açıkçası."

"Ama bu çok saçma," dedim Ela'nın sayıyla ilgili tahminlerine aldırış etmeyip. "Yani sizlerden bazıları üçerli oturuyor. Benim ise sıram yok. Tek bir öğrencinin sekiz sıraya el koyması mantıklı mı?"

"Elbette. Pusat bu okulu reisi. Kimse onu sorgulayamaz ki."

Sınıf kapısının gürültülü bir şekilde açılmasıyla öğrenciler koşturarak içeri girmeye başlayınca Ela, "Sonra konuşuruz," dedi ve yanımdan ayrılıp sırasına geçti. Ben ise az önce duyduklarımı hazmetmeye çalıştım. *Sekiz sıra...* Cesaretli davranıp sahipleri gelene kadar bir yer de oturabilme şansım da elimden uçup gitmişti. Allah'ım neden daha normal ve sıradan bir okula gitmemiştim ki?

Bütün öğrenciler -Pusat dahil- kendi sırasına oturmuş öğretmenin gelmesini beklerken ben tahtanın önünde öylece duruyordum. Evet, tahtanın önü. Bana bakıp kıkırdayan kızların saçlarını yolmak gelse de içimden onları görmezden geliyordum. Ya bir olay çıkartıp iyice göze batacaktım. Ya da tahtanın önüne geçip rezil olacaktım. İlk seçeneği yapsaydım düşman kazanacağımı çok iyi biliyordum. Bunu bizzat söylemişlerdi zaten. Bu yüzden çaresizce ikinci seçeneği seçmek zorunda kalmıştım.

"Herkes yerine," diyerek içeriye girdi erkek bir öğretmen. İsimlerini henüz bilmiyordum. Öğretmen masasına oturup sınıfa kısa bir göz gezdirdikten sonra bakışlarını bana çevirdi ve "Sen yeni misin?" diye sordu. Tüm sınıf susmuş bana bakıyordu.

"Evet."

Öğretmen eliyle en arka sıralardan birini işaret etti. "Tamam. Geç otur şu boş yerlere." Sınıfta kıkırdama sesleri yükseldi.

"Şey..." Sustum. Pusat en arka sıraya yayılarak oturmuş bana bakıyordu. "Oturmasam daha iyi."

"Ne demek oturmasam daha iyi?"

"Eğer sizin içinde bir sakıncası yoksa böyle durmayı tercih ederim?"

Öğretmen başını yukarıya kaldırıp yakındı. "Allah'ım şu okula bir tane de normal öğrenci gönder." Bakışlarını bana doğru çevirdi. "Rahatsız mısın kızım sen?"

Başımı öne eğdim. Ne diye bilirdim ki? Hastalıklı bir okulun çıkardığı saçma bir kural var ve ona uymazsam başımın belaya gireceğini mi?

"Hocam belki arkadaşımız oturmayı sevmiyordur?"

"Belki de basur olmuştur?"

Sınıfta bu gibi uğultu sesleri yükselmeye başlayınca öğretmen, "Kesin sesinizi!" diye bağırdı. "Bugünlük ayakta durabilirsin ama yarın izin vermem ona göre."

Belli belirsiz başımı salladım.

Aradan yaklaşık yarım saat kadar bir süre geçti. Tarih öğretmeni olduğunu öğrendiğim Ömer Hoca gayet disiplinli bir öğretmene benziyordu. Her ne kadar anlattıklarını not alamasam da dinleyerek bile bazı şeyleri anlayabilmiştim. Tüm öğrenciler

başta küçümser bir ifadeyle bana baksa da daha sonra önlerine dönüp başka şeylerle ilgilenmeye başlamışlardı. Tabii Pusat Bey hariç. Pis sapık, ilk dakikadan beri gözleriyle beni resmen taciz etmişti. Her ne kadar o yokmuş gibi davranmaya çalışsam da arada bakışlarımız birleşiyordu ve ben hemen bakışlarımı kaçırıyordum.

Hâlâ nasıl olur da sınıfta sekiz sıraya el koyabilir, aklım almıyordu. Sınıftakiler de bir şey demiyor muydu yani bu duruma? Saçmaydı ve bu saçmalık bana hayli tuhaf gelmişti. Bir şey yapmam gerektiğinin bilincindeydim. Ama ne? İşte onu şu anda bilmiyordum.

Sonraki dersler de yine aynı şekilde geçti. Ben ayakta durmuştum. Öğretmenler ise niye oturmadığımı falan sormuştu. Ben de onlara böyle durmak istediğimi söylemiştim. Neyse ki hepsi ayakta durmama izin vermişti de beni sınıftan kovmamışlardı. Belki bu, dersi dinleyen tek öğrenci olduğum için de olabilirdi.

Okulun bittiğini haber veren zil sesi kulaklarımı doldurunca derin bir nefes aldım ve yerde duran çantamı omzuma atıp sınıftan çıktım. Ayaklarımı hissetmiyorum dersem yalan söylemiş olmazdım. Resmen saatlerdir ayaktaydım. Bir an önce eve gidip yatağıma uzanmanın hayalini kurdum ve okulun siyah demir kapısından geçerek dışarıya çıktım. Tabii bunu yapana kadar birçok öğrencinin laf atmasına da maruz kalmıştım. Bizim sınıftan olmayanlar bile benimle alay etmişti. Ama hiç kimseyi umursamadım ve sadece önüme bakıp dışarı çıkmayı başardım.

Hava sabaha oranla biraz soğumuştu ve yağmur da hafiften çiselemeye başlamıştı. Üzerimdeki hırkaya sıkıca sarıldıktan sonra otobüs durağına doğru hızlı adımlarla yürümeye başladım. Otobüste de ayakta durmayacağımı umuyordum... Derken okulun az ilerisinde gördüğüm tanıdık yüz olduğum yerde durmamı sağladı birden.

Ateş.

Arabasının kapısına yaslanmıştı ve yanından geçen öğrencileri büyük bir dikkatle inceliyordu. Elinde de bir dal sigara vardı. Ne yapacağımı bilemeyerek çabucak etrafıma bakındım. Ama daha sonra cesur bir kız olup yanından geçerek yürüyebileceğimi ken-

di kendime hatırlattım. O niye gelmişti ki? *Tamam Melisa, güçlü ol.* Ayaklarımı hareket ettirdim.

"Arabaya geç," diye seslendi Ateş.

Başımı öne eğip ona bakmamaya özen gösterdikten sonra adımlarımı hızlandırdım ve hızlı hızlı yürümeye devam ettim. Ama Ateş çoktan bana yetişmiş, kolumu sıkıca kavramıştı.

"Gerçekten bu okulda mı okuyorsun?" Ateş'in sesinde hayret olsa da mavi-yeşil gözleri sinirli bir ifadeyle bana bakıyordu. Kolumu elinden kurtardım. "Affedersin. Eve geç kalıyorum." Bir şey demesine izin vermeden yanından geçerek yürümeye başladım.

Ama Ateş tekrar kolumu tutup bir hışımla beni kendine doğru çevirdikten sonra, "Arabaya geç!" diye bağırdı. Etraftaki bazı öğrenciler durmuş bize bakıyordu.

"Dün her şeyi konuştuk ve benim artık söyleyecek bir şeyim yok. Lütfen şimdi kolumu bırakır mısın? Eve geç kalmak istemiyorum da."

Ateş bağırdı. "Kızım beni deli etme. Böyle resmi resmi de konuşma!"

"Ateş, lütfen..."

"Ne lütfen lan ne lütfen? Hem sen okulunu ne diye değiştiriyorsun?"

"Öyle gerekti. Şimdi gidebilir miyim?"

"Hayır! Benimle geleceksin ve neden okul değiştirdiğini anlatacaksın."

"Anlatacak bir şeyim yok," deyip kolumu Ateş'in elinden kurtarmaya çalıştığım sırada Ateş, "Yürü!" dedi ve itiraz etmeme izin vermeden beni arabasına doğru sürüklemeye başladı.

"Bırak beni!" dedim tekrar.

Ama Ateş yine duymazlıktan geldi.

"Ateş, bırak." Yağmur yağmaya başladı. Gökyüzünden hızla süzülen yağmur taneleri kıyafetlerimi sırılsıklam yaparken soğuk bir ses işittim.

"Bırak kızın kolunu."

Sekizinci Bölüm

"Pusat?" diye fısıldadım şaşkınlıkla. Sadece birkaç adım uzağımızdaydı ve ellerini cebine yerleştirmiş pürdikkat Ateş'e bakıyordu. Neden burada olduğu veya neden bana yardım ettiği hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu.

"Sen kimsin lan?" diye sordu Ateş. Zaten çatık olan kaşlarını iyice çatmış, öfkeli gözleri sinirden çakmak çakmak olmuştu. Ateş'in bu hali korkunçtu.

"Kim olduğum seni ilgilendirmez. Bırak kızı."

Ateş, "Bırakmazsam?" deyip meydan okur bir ifadeyle Pusat'a bakmaya başlayınca ortamdaki gerginliğin gereksiz yere büyümemesi için, "Ateş lütfen," dedim. Ama beni taktığı söylenemezdi açıkçası.

"Öyle bir seçeneğin yok," dedi Pusat.

"Bak sen," dedi Ateş. "Ya ben şu olmayan seçeneğe uyarsam?"

"Ateş, lütfen gider misin artık?" Söylediğim bu cümle bir sorudan çok istek gibi bir şeydi. Ama Ateş, beni yine duymazlıktan geldi.

"O zaman bu geceyi hastanede geçirirsin," diyerek oldukça soğuk çıkan sesiyle cevap verdi Pusat. Gözlerimi kocaman açıp ona baktım. Hangi akılla Ateş'i tehdit edebiliyordu ki?

"Bana bak artist," deyip Pusat'a doğru bir adım attı Ateş. "Asıl sen bu geceyi morgda geçirmek istemiyorsan siktir git yoluna." Ateş'in bakışları bıçak kadar keskindi ve aklı başında olan biri Ateş'in bu tehdidinden sonra arkasına bakmadan kaçardı. Ama Pusat başını yere eğip gülümsedi. Aklını filan mı kaçırmıştı?

"Ateş yeter artık. Lütfen git buradan!" dedim sesimi yükselterek. Belki bu söylediğimi Pusat'a söylesem daha etkili olurdum

ama onu henüz İki gündür tanıyordum. Gerçi şu an bana niye yardım ettiğini de anlamış değildim ya. Neyse.

Ateş bakışlarını bana doğru çevirip, "Arabaya geç!" diye emretti. Omuzlarımı dikleştirdim ve, "Hayır!" dedim. "Seninle gelmeyeceğim. Git buradan!"

"Kız seni istemiyor. Ne diye zorla elde etmeye çalışıyorsun ki?"

Ateş'in çenesi Pusat'ın bu sorusuyla kasılsa da gözlerimin içine bakıp, "Beni istemediğini söylediğin kız birazdan benimle gelecek," dedi. Bu bakış 'sıkıyorsa gelme' bakışının ta kendisiydi. Ateş bakışlarını benden çekip Pusat'a doğru çevirdi. "Ama sen bu sikik beyninle konuşmaya devam edersen işte o zaman senin açından hiç de iyi olmayacak."

"Yok ya," deyip alayla güldü Pusat. "Benim okuluma gelip bir kızı zorla alıkoyacaksın ve ben sesimi çıkartmayacağım, öyle mi?"

"O kız her şeyiyle bana aitse çıkartmayacaksın!"

Her şeyimle ona mı ait?

Pusat eğlenmekten yoksun bir şekilde gülümseyip bakışlarını bana doğru çevirdikten sonra, "Her şeyinle ona mı aitsin?" diye sordu. Kaşlarımı çattım ve "Ha-hayır tabii ki," dedim. "Ben kimseye ait falan değilim."

Ateş ölümcül bakışlarını bana doğru çevirip sinirli bir ifadeyle birkaç saniye gözlerime baktıktan sonra tekrar Pusat'a doğru döndü. "Bu kız artık bu okulda okumayacak. O yüzden şimdi siktir git!"

Hayretle Ateş'e baktım. "Ne demek artık bu okulda okumayacak? Sana ne oluyor be?" dedim birazcık diklenerek. Ama Ateş, oldukça sinirli çıkan sesiyle "Bin lan arabaya!" deyince omuzlarımı düşürüp başımı öne eğmek zorunda kaldım. Çünkü bu sesi ürkmeme neden oluyordu.

"Yanıma gel Çilli," dedi Pusat elini bana doğru uzatarak. Bu isteğiyle başımı ona doğru çevirdim. Gözlerinde gerçekten bana yardım etmeyi isteyen bir ifade vardı. Ama şöyle de bir gerçek vardı ki; eğer ben şimdi Pusat'ın yanına gidersem Ateş büyük olay çıkartırdı. Tanıyordum çünkü onu. Ama ben Ateş'le de gitmek istemiyordum ki. Ne yapacağımı bilemeyerek olduğum

yerde öylece durduğum sırada Ateş beni arkasına alıp Pusat'a doğru bir adım attı. "Çilli ne ulan?" Adeta burnundan soluyordu.

Hemen adımlarımı hareket ettirdim ve Pusat'la Ateş'in arasına girip, "Bir şey demek değil," dedim. Ama Ateş'in bakışları hâlâ Pusat'ın gözlerine takılıydı. Derin bir nefes aldım ve elimi çekinerek havaya kaldırıp Ateş'in yanağına koyduktan sonra bana bakmasını sağlayıp, "Tamam... gidelim," dedim. Yapmak istediğim şey kesinlikle bu değildi.

Söylediğim şey Ateş'in dikkatini çekmiş olacak ki bakışlarını bana doğru indirdi. Gözlerindeki sinir belki de korkmam için yeterliydi ama buradan gitmezsek asıl korkuyu yaşayabilirdim.

Ben arabanın ön koltuğuna, Ateş de sürücü koltuğuna oturduktan sonra birlikte yola koyulduk. Arabaya binerken Pusat'ın yüzüne bakamamıştım ama yarın sabah ona teşekkür etmem gerektiğini aklıma not etmiştim. Her ne kadar sinir bozucu biri olsa da beni Ateş'ten kurtarmaya çalışmıştı sonuçta. Gerçi ben, Ateş'in bir delilik yapmayacağını bilsem onunla giderdim ama söz konusu Ateş olunca maalesef işler değişebiliyordu.

"O çocuk kim?" diye sordu Ateş. Kırmızı ışıkta durmuştuk.

"Konuşmak istemiyorum," dedim ve kollarımı göğsümün üzerinde birleştirdim.

Ateş, "Melisa!" deyip sesini yükseltince sinirle ona doğru döndüm ve "Kimse. Sadece aynı sınıftayız," dedim.

"Niye seni korumaya çalışıyor?"

"Kendisi de söyledi ya. O okulda okuduğum için."

"Niye sana adınla değil de farklı bir şekilde hitap ediyor?"

"Bilmiyorum. Ayrıca seni de ilgilendirmez."

Ateş ölümcül bakışlarını yüzümde gezdirip, "Sen şu kuş beyinli aklına dua et," dedi. "Eğer benimle gelmek yerine o piçle gitseydin önce onu, sonra da onu seçtiğin için seni gebertirdim."

Gözlerim onun bu söylediklerıyle iri iri açılırken kaşlarımı sinirle çattım ve konuştum. "Bir. Bana kuş beyinli diyemezsin, çünkü öyle değilim. İki. Seninle geldim çünkü o okulda daha yeniyim ve kimseyi tanımadığım için Pusat'la gidemezdim. Üç. Eğer onunla gitmiş olduğum için beni öldürmek gibi bir düşüncen varsa, öldür o zaman. Çünkü onunla gitmeyi istedim!"

"Bir. Kuş beyinlisin çünkü etrafında yaşanan onca şeyi göremeyecek kadar körsün! İki. O okulda hiçbir zaman eski bir öğrenci olamayacaksın çünkü bugün son günündü! Üç-"

Arkadan gelen güçlü korna sesleri Ateş'in bir an duraksamasına neden olsa da Ateş gözlerimin içine bakmaya devam edip konuşmaya devam etti. "Eğer seni öldürmek gibi bir şey düşünüyorsam, kendi ölüm tarihimi de zaten belirlemiş olurum."

Arabayı çalıştırıp sürmeye başladı.

Şaşkınlıkla ona baktım.

"Ne demek oluyor şimdi bu?"

Ateş eğlenmekten yoksun bir şekilde gülümseyip, "Söylediğim ilk seçenek gerçek demek oluyor." deyince dişlerimi birbirine bastırdım ve başımı cama yaslayıp yanımdan geçen arabaları izlemeye başladım. Yani ben ölürsem, o da mı ölürdü? Bunu mu demek istemişti?

Aradan yaklaşık 20 dakika kadar bir süre geçti. Bu süreçte ne ben Ateş'le ne de o benimle konuşmuştu. Emniyet kemerimi çıkartıp çantamı omzuma astıktan sonra hemen arabanın kapısını açtım. Onunla aynı yerde daha fazla durmak istemiyordum çünkü.

"Sana git demedim." Bileğimi tutmuştu ve beni kendisine doğru çevirmişti.

"Zaten senden izin almamıştım!"

"Kızım benim sabrımı zorlama. Adamakıllı dur, sakin sakin konuşalım işte."

"Benim seninle konuşacak bir şeyim yok!"

"Benim var!"

"İlgilenmiyorum."

"İlgileneceksin lan!"

"Hiç de bile," deyip ellerimle kulaklarımı sıkıca kapattıktan sonra "İstediğini söyle. Seni duymuyorum," dedim. Kim bilir yine ne söyleyecekti? Ama umurumda değildi. İsterse bana seni seviyorum desin yine de umurumda... Tamam, eğer öyle bir şey söylerse azıcık umurumda olabilirdi ama öyle bir şey söylemeyeceğini çok iyi biliyordum.

Birdenbire saçımda hissettiğim acı başımı hemen Ateş'e doğ-

ru çevirmeme neden olurken, "Ne yapıyorsun be!" dedim sinirle.

"İn aşağı."

Az önce inmemi engelleyen kişi şimdi aşağı mı inmemi istiyordu? "Şizofren," diye mırıldanıp sinirle aşağı indikten sonra kapıyı da oldukça sert bir şekilde kapattım. Ama Ateş'in de arabadan aşağı indiğini görünce, "Sen nereye?" diye sordum panikle.

"Babanla konuşmam gereken şeyler var."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Sa-saçmalama. Babam seninle birlikte olduğumu öğrenirse bana çok kızar. Ayrıca sen ne konuşacaksın ki benim babamla?"

"Özel," diyerek cevap verdi Ateş ve apartmana doğru yürümeye başladı. Gerçekten konuşacak mıydı?

Adımlarımı hareket ettirip hızlı bir şekilde Ateş'in peşinden apartmana girdikten sonra "Ne demek özel?" diye sordum. Ama Ateş çoktan asansöre binmişti.

"Geliyor musun yoksa merdivenleri mi tercih edersin?"

Dişlerimi birbirine bastırdım. "Tabii ki geliyorum," dedim. "Sen rahat rahat çıkarken ben kendimi mi yoracağım?" Asansöre bindim.

Ateş 3 yazan düğmeye basıp asansörün kapılarını kapatınca hemen ona doğru döndüm. "Bak. Babamla ne konuşacaksın bilmiyorum ama babamın seni görünce mutlu olacağını sanmıyorum."

"Babanı mutlu etmek gibi bir amacım yok zaten."

"Ya senin evin falan yok mu? Dün Maya'nın evindeydin. Şimdi de burada."

Ateş, "Yarın da senin yatağında olmayı planlıyorum," deyip muzip bir ifadeyle göz kırpınca başımı hemen öne eğdim. Söylediği bu cümle bir anda yanaklarımın ısınmasına neden olmuştu. *Etkilenme ondan Melisa...* Çok kolaydı sanki!

Asansör durunca kendimi hızla aşağı atıp kapıya doğru ilerlemeye başladım. Belli ki ondan kurtulamayacaktım. Ne olacaksa olsun diye içimden geçirdim ve zile bastım. Çok geçmeden annem, "Hoş geldin kızım," diyerek kapıyı açmıştı. Ama Ateş'i gören o kahverengi gözleri birdenbire kocaman açılırken, "Se-

nin burada ne işin var?" diye sordu. Şaşkın olduğu her halinden belliydi.

Ateş, "Murat Bey evde mi?" diyerek direkt konuya daldı.

"Evde. Ama sen..."

Annem cümlesini tamamlayamadan Ateş çoktan içeriye girince hemen ayakkabılarımı çıkartıp çantamı yere bıraktım ve koşarak Ateş'in peşinden salona girdim.

Demir, Kerem ve babam koltuklara oturmuş, televizyon izliyorlardı. Yapay bir şekilde öksürdü Ateş. Onun bu hareketiyle salondaki 3 erkek bakışlarını Ateş'e doğru çevirmişti.

Babam gözlüklerinin üzerinden Ateş'e bakıp oturduğu tekli koltuktan ayağa kalktıktan sonra, "Senin burada ne işin var?" diye sordu. Tıpkı annem gibi o da şaşkındı.

"İsterseniz özel konuşalım?" dedi Ateş.

Kerem, "Bu adam kim yenge?" deyip bakışlarını hemen yanımda duran anneme doğru çevirince annem "Hiç. Hiç kimse değil," dedi. Belki başkası olsa annemin bu söylediği cümleye karşı bozulurdu ama Ateş'in çok da umurunda olduğu söylenemezdi.

"Hiç kimse olmayan bu adam neden Melisa'nın yanında?" diyerek farklı bir soru daha sordu Kerem.

Babam, "Tamam çocuklar," deyip elindeki kumandayı sehpanın üzerine bıraktıktan sonra, "Sizlik bir mesele yok," diyerek konuşmasına devam etti ve Ateş'e doğru ilerledi.

Ne yani onunla konuşacak mıydı?

Hayretle babama baktım. "Konuşacak bir şeyiniz yok baba. Kov onu evden."

Babam, "Odana git Melisa," deyip nadir kullandığı otoriter bakışlarını yüzümde gezdirince, "Ama siz ne konuşacaksınız ki?" diye sordum.

"Buraya gel Melisa," dedi annem.

Bakışlarımı babamdan çekip anneme doğru çevirdim "Neden?"

Annem, "Çünkü..." deyip konuşmak için uygun kelimeleri bulmaya çalışırken, "Aslında ben ne konuşacaklarını çok iyi biliyorum," dedim. Salondaki herkes meraklı bir ifadeyle yüzüme

bakmaya başlayınca, "Ama boşuna uğraşmayın. O okuldan asla kaydımı aldırmayacağım!" dedim ve kimsenin bir şey demesine izin vermeden odama gidip kapıyı da oldukça sert bir şekilde kapattım.

***

"Buraya kadar geldiğine göre önemli bir konu olmalı?"

Ateş, "Evet," deyip misafir odasındaki tekli koltuğa oturduktan sonra, "Konuyu uzatmayacağım," dedi. "Melisa neden okulunu değiştirdi?"

"Öyle istedi."

"Ne demek öyle istedi? Okulunu gördüm. Etrafta sigara, bira içen bir sürü öğrenci var. Öğretmenler deseniz hepsi kendi aleminde."

"Öncelikle evlat, o okulu ben de araştırdım. Öğrencilerin sigara içiyor olması Melisa'nın orada okumasına engel değil."

"Ne demek değil? Ya orada kötü arkadaşlar edinirse?"

"Ben kızıma güveniyorum," dedi Murat. Ateş'in Melisa'ya olan bu düşkünlüğü içten içe onu memnun etse de yine de ona tam olarak güvenmiyordu. Hem nasıl güvensin ki? Geçmişte olanlardan sonra kızını tekrar Ateş'e emanet edebilmesinin bir imkânı var mıydı? Bir baba olarak, hayır. Yoktu.

"Melisa en kısa zamanda o okuldan kaydını aldıracak!" dedi Ateş. Sesi oldukça netti.

Murat, "Buna sen karar veremezsin," deyip Ateş'e sinirli bir ifadeyle baktıktan sonra, "Ayrıca senin kızımın yanında ne işin var?" diye sordu. "Ondan uzak duracağına söz vermemiş miydin?"

Ateş eğlenmekten yoksun bir şekilde gülümsedi. "Merak etmeyin," dedi. "Kader yolumuzu kesiştirmedikçe karşısına çıkma gibi özel bir çaba sarfetmiyorum zaten."

"Bu akşam?" diyerek gözlüklerinin üzerinden Ateş'e baktı Murat.

Ateş, "Bu akşam bir istisnaydı," dedikten sonra asıl konuya geri dönerek, "Kaydını en kısa zamanda eski okuluna aldıracağım," dedi. "Ama şunu bilmek istiyorum. Bu değişikliğin asıl sebebi Melisa'nın isteği değil? Yanılıyor muyum?"

"Ailevi sorunlarımız sen hiç alakadar etmez!" dedi Murat sinirli bir ifadeyle. "Ama yine de şu kadarını söyleyeyim. Eğer kızım gerçekten istemeseydi onu oraya göndermezdim."

"Sorun para mı?" Ateş'in ani sorusu üzerine Murat afalladı.

"Tahmin etmiştim," dedi Ateş başını sallayarak. "Bakın Murat Bey, ailevi sorunlarınız sizin de söylediğiniz gibi beni ilgilendirmez. Bir aile reisi olarak eminim siz en iyisini yapacaksınızdır zaten ama Melisa'nın o okulda okumasına müsaade edemem." Sustu. "Okul parasını ben üstlenmek istiyorum."

"Sakın böyle bir şeyi aklından bile geçireyim deme!"

"Kızınızın karakteri kötü arkadaş edinmeye oldukça yatkın!" Ateş öfkeyle konuştu. "Tek bir güzel söze ya da birilerinin ona kendilerini güzel göstermesine kanacak kadar saf ve insanları tanımıyor. Ona zarar gelmesini mi istiyorsunuz?"

"Kızıma zarar veren biri olarak bu söylediklerin çok gülünç doğrusu." Murat derin bir nefes aldı. "Ama haklısın. Melisa insanları ne yazık ki hiç tanıyamıyor." Bakışlarını Ateş'te gezdirdi. "Tek kusuru da bu zaten. Ama yine de... Şansını denemene izin veriyorum. Ben de o okulda okumasına taraftar değilim. Para meselesini sonra konuşuruz. İlk önce kızımı ikna etmen gerekecek."

Ateş başını salladı. İkna konusunda bir sorun yoktu. Her türlü Melisa'yı ikna edebileceğinin bilincindeydi. Zorla ya da güzellikle, hiç fark etmezdi. Melisa koleje geri dönecekti. Ateş oturduğu yerden kalktı. "Peki o halde." Elini Murat'a uzattı. "Hülya Hanım'ı ve sizi rahatsız ettiğim için kusura bakmayın."

"Önemli değil evlat," dedi Murat ve ayağa kalkıp Ateş'in elini sıktı.

Ateş, her ne kadar Murat'ın ona 'evlat' diye hitap etmesinden hoşnut olsa da bunu lafın gelişi söylediğini biliyordu. Ama yine de bu kelimeyi ondan duymak hoşuna gitmişti.

Ateş gitmeden önce aklını kemiren bir soruyu kurcalayıp kurcalamamakta kararsız kalmıştı ki kurcalamakta karar kıldı ve "Salondaki o oğlanlar nerede yatıyor?" diye sordu birden.

Ateş'in farklı bir konuya geçmesi, özelikle de böyle bir konuya Murat'ın tebessüm etmesine neden olurken, "Biri salonda diğeri de burada yatıyor," dedi.

"Neden bu evde kalıyorlar?" Ateş tek kaşını havaya kaldırdı.

"Çünkü ikisi de haftaya üniversiteye başlayacak. Okulları da Sakarya'da olduğu için bir süre burada kalmayı tercih ettiler."

"Evde iki tane genç oğlan varken Melisa'nın da burada kalması doğru değil," dedi Ateş. Aklından türlü türlü senaryolar geçiyordu. Ve hiçbiri de kesinlikle masum değildi.

Ya Melisa banyoda duş alırken bu oğlanlardan biri pat diye içeri girerse?

Ya Melisa yatağında mışıl mışıl uyurken tişörtü yukarıya sıyrılıp göğüsleri meydana çıkarsa? Bu oğlanlar da onun odasına girip onu izlerse?

Ya Melisa gecenin bir vakti gökyüzünde çarpan şimşeklerden dolayı korkup bu oğlanlardan birinin yanına giderek ona sarılmak isterse?

Ya bu oğlanlar evin içinde baksırla dolaşırsa?

Murat oldukça sert bir ifadeyle, "Onlar Melisa'nın kuzeni!" deyip Ateş'in zihnindeki düşünceleri yarıda keserken Ateş dikkatini tekrar Murat'a verdi. "Sizin banyoda kilit var mı?" Murat her ne kadar onun bu sorusunu saçma bulsa da, "Evet var," diyerek cevap verdi.

Ateş bir nebze olsun kendisini rahatlatmış hissetse de yine de zihnindeki diğer düşüncelerin gerçek olma ihtimali olduğunu biliyordu.

"Siz yine de dikkat edin."

"Neye?"

"Evin için de baksırla dolaşmalarına."

Murat, "Kış mevsiminde ne diye baksırla dolaşsınlar?" deyip sesini yükseltince Ateş, "Olsun. Siz yine de tedbirli olun," diyerek cevap verdi.

Murat, Ateş'in yüzündeki ciddi ifadeyi görünce, "Tamam, ederim," dedi ve derin bir nefes aldı. Ateş'in Melisa'yı kıskandığını ve bu yüzden de böyle saçma sapan konuştuğunu biliyordu ama bu kadar abartmış olması da onu sinirlendiriyordu. Bu çocuk gerçekten tuhaftı.

"Gitmeden Melisa'yı görmemde bir sakınca var mı?" diye sordu Ateş. Aslında izin alması oldukça gereksizdi. Çünkü Melisa'yı her türlü görecekti.

"Neden?" diye sordu Murat.

"Okulu hakkında konuşmak için."

Murat, eşinin bundan her ne kadar hoşnut olmayacağını bilse de, "Tamam. Ama sadece 5 dakika," diyerek cevap verdi.

Ateş, başını salladı ve misafir odasının kapısına doğru yürümeye başladı. Ama Murat'ın sorusu olduğu yerde durmasını sağlamıştı.

"Seçtiğin bu hayattan memnun musun?"

Ateş'in bu soruya verecek herhangi bir cevabı yoktu. Çünkü ne hissettiğini kendisi de bilmiyordu. Evet, hayır. Evet, hayır. Arafta kalmış bir soruydu.

"Sessiz kalıyorsun..." dedi Murat. "Ama yıllar önce sana sunduğum teklifi kabul etmiş olsaydın en azından verecek güzel bir cevabın olurdu."

"Hiçbir şey değişmezdi yine," dedi Ateş.

"Yanılıyorsun evlat. Her şey değişebilirdi."

"Hiç sanmıyorum," diyerek cevap verdi Ateş ve misafir odasından çıkıp Melisa'nın odasına doğru yürümeye başladı.

Hiçbir şey değişmezdi diyerek içinden yine tekrar etmişti.

Melisa Özsoy

"Bu çorabın burada ne işi var?" Demir'in gri çorabını bir hışımla yastığımın altından aldıktan sonra yere fırlattım. Sözde oda benimdi ama Demir ve Kerem'in eşyaları her yerdeydi!

"Hadi ben yokken yatağımda yatıyorsunuz. Bari çorabınıza sahip çıkın!" Alnımın üzerine gelen saçlarımı sinirle geriye doğru ittim. Ateş, hâlâ babamla beraber misafir odasındaydı ve büyük bir ihtimalle okuldan kaydımı aldırmak hakkında plan yapıyorlardı. Ama benim de adım Melisa'ysa o okuldan kaydımı aldırmazdım!

Hani koleje geri dönmek istiyordun?

Evet, istiyorum. Ama bunu babama yük olmadan ve kesinlikle Ateş'ten gelecek yardımı kabul etmeden istiyorum. Onun okul paramı ödeyecek olması ihtimali bile kanımı donduruyordu.

Makyaj masamın yanına gidip göz bandımı elime aldıktan

sonra ayaklarımı yere vura vura tekrar yatağımın yanına gittim ve yorganı havaya kaldırdım. Beyaz bir çarşafla karşı karşıya gelmem şaşırmama neden olurken "Hayret!" diye mırıldandım. "Ben buradan da bir şey çıkar diye düşünmüştüm!" Göz bandımın lastiğini kafamdan geçirdim ve yatağa girdim. Söylenmeyi de ihmal etmiyordum.

"Kaç aydır özel hayat diye bir şey kalmadı be! Ama siz göreceksiniz. Yarın sabah odama asma kilit takıp öyle gitmezsem bana da Melisa demesinler! Genç bir kızın odası öylece karıştırılır mı? Belki özel eşyalarım var? Ama anlayış nerede... Özel hayatımın içine ettiler resmen!"

Birdenbire yatağımda hissettiğim çöküntü ağzımdan, "Hiih!" diye bir ses çıkarmama neden olurken telaşla doğruldum.

"Senin özel hayatını yesinler," diyerek kafasını boyun girintime gömdü, duymayı hiç de istemeyeceğim ses. Gözlerimi kocaman açıp olduğum yerde öylece kalakaldım. O buraya nasıl girmişti ki?

Telaşlı bir şekilde göz bandımı kafamdan çıkartıp şaşkın bakışlarımı Ateş'in yüzünde gezdirdikten sonra, "Ne yaptığını sanıyorsun sen? Odama nasıl girdin? Babamlar nerede?" diyerek ardı ardına sorular sordum. Ateş zaten hemen burnumun dibindeyken sırt üstü yatağa uzanmamı sağladı ve üzerime eğilip, "Duydum ki bu evde yaşayan inatçı bir kız varmış..." dedi. Ferah nefesi yüzüme çarpıyordu. "Ben de gelip onun inadını bir kırayım dedim."

Yutkundum. "Boşuna gelmişsin. Kararımı hiç kimse değiştiremez." Göz bandımı tekrar taktıktan sonra sol tarafıma doğru döndüm. En azından bunu denedim. Ama Ateş'in güçlü elleri beni adeta yatağa çivilemişti.

"Hiç kimse mi?" diye sordu Ateş dudaklarını usulca çeneme bastırıp. Sıcak dudaklarını tenimde hissedince öylece dondum kaldım. Kendime gelmeyi başardığımda ise göz bandımı başımdan çıkartıp, "Ne çenemi öpüyorsun be!" diye çemkirdim. Kalp atışlarım deli gibi atmaya başlamıştı. Bunun için geçerli nedenleri de vardı. Bir, Ateş hemen üzerime eğilmişti ve bedenlerimiz birbirine değiyordu. İki, Ateş az önce çenemi öpmüştü. Üç, biz artık ayrılmıştık ve bu tablo yanlıştı.

"Başka bir yerini mi öpmemi isterdin yoksa?" diye sordu Ateş sırıtarak.

Onun bu sorusu bütün bedenimin anında karıncalanmasına neden olsa da "Ha-hayır tabii ki," dedim. "Hiçbir yerimi öpmeni istemezdim. Hem böyle bir hakkın da yok zaten."

Ateş, "Hımm," deyip biraz daha üzerime eğildi. Mavi-yeşil gözleri bir dudaklarıma bir gözlerime bakıyordu. Onunla yeniden böylesine yakın olmak içimde bir şeyleri harekete geçirmiş, bedenimde sanki kırmızı alarm çalmaya başlamıştı. Kesinlikle bu tablo yanlıştı.

"Kalk üzerimden!" Ateş'i omuzlarından geri ittim.

"Olmaz," dedi Ateş.

"Ne demek olmaz ya?" Kalbim yerinden çıkmak üzereydi. Hayır, hayır, hayır. Ben Ateş'i artık sevmiyordum. Unutmuştum. Ondan *etkileniyor* olamazdım.

Ateş bakışlarını dudaklarıma indirdi. "Olmaz, çünkü merak ettiğim bir konu var."

"İlgilenmiyorum. Kalk hemen üstümden."

"Ama bu konu seni de ilgilendiriyor,"

"Umurumda değil." Bedenimin ısısı gitgide artıyordu. Hayır Melisa. Kontrollü ol. Ona sarılmak filan istemiyorsun. Aynı şekilde kokusunu içine çekmek de.

"Bence umurunda olmalı, ufaklık." Ateş, dudaklarını bana doğru yaklaştırdı. "Çünkü dudaklarının hâlâ şeker gibi tatlı olup olmadığını anlamam için bana karşılık vermen gerekecek." Ben söylediği cümleyle afallarken Ateş, dudaklarımı öpmek üzere bir hamle yaptı. Hamlesi istekli ve de neredeyse başarıya ulaşacaktı. Ama son anda kendimi toparlayıp hemen yanı başımda duran Pinki'yi elime alarak Ateş'in yüzüne tutmayı akıl ettiğim için hamlesi başarısızlıkla sonuçlanmıştı. "Uzak dur benden!" dedim göğsümün hızlı hızlı inip kalkmasına aldırış etmeden.

Ateş'in 'Çek lan şunu' demesini bekleyebilirdim. Veya Pinki'yi tutup bir yere fırlatmasını da. Ama hapşırmasını kesinlikle beklemiyordum.

Ateş burnunun içine giren pembe tüyler yüzünden sesli bir şekilde hapşırıp yüzünü buruşturunca sesli bir kahkaha koyuverip gülmekten kendimi alamadım. Yüzünün hali öylesine ko-

mikti ki... Küçük, masum bir çocuğa dönmüştü birden. Huysuz bir çocuğa.

"İnsan çok yaşa der," dedi Ateş sitem ederek.

Yüzümdeki gülümseme onun bu söylediğiyle daha da çok genişlerken, "Geber inşallah," dedim ve kahkahalarla gülmeye devam ettim.

"Kalbimi kırıyorsun."

"Sende ondan var mıydı ki?"

Ateş, "Haklısın yok," deyip bana üzgün bakışlar attıktan sonra, "ben kalbimi sana ikinci bir beyin naklettirsinler diye doktorlarla değiş tokuş ettim. Malum bir tanesi yetersiz kalıyor," dedi. Gülümsemem onun bu söylediği cümleyle anında yüzümden silinirken, "Öyle bir şey imkânsız bir kere," dedim. "Bir insan kalbi olmadan yaşayamaz ve iki beyinli insan da olmaz."

"Bu kadar zekâ fazla değil mi?"

Benimle dalga geçiyordu. "Ha-ha çok komik! Kalk be üstümden," dedim tekrar eski halime dönerek. Ateş, "Cık," diye bir ses çıkartıp kollarını belime doladıktan sonra yüzünü bana doğru yaklaştırdı ve burnunu burnuma sürtüp, "Kollarını boynuma dola da öpüşelim," dedi. "Dudakların hâlâ şeker gibi tatlı mı, cidden merak ediyorum."

Şeker gibi... "Bu seni hiç alakadar etmez," dedim, dudaklarımı tatlı bulduğunu bilmiyordum.

Ateş tek kaşını havaya kaldırdı. "Eden biri mi var yoksa?" Ses tonu o kadar komikti ki.

"Var veya yok. Seni ilgilendirir mi?" diye sordum.

Ateş kaşlarını çattı. "Hayır. Ama cevap ver. Var mı yok mu?"

"Belki..."

"Belki?"

"Belki vardır."

"Var yani?"

"Olmasın mı?"

Ateş dudaklarını boynuma bastırdı. Sıcak nefesi değdiği yeri cayır cayır yakarken aynı alevi kalbimde de hissediyordum. Ve hatta diğer organlarımda, tüm bedenimde. "Olmasın," dedi Ateş. Sesindeki tını bir istek ya da uyarı değildi. Bir *yalvarıştı*. Ateş bir

sevgilim olmasını istemiyordu. Üstelik bunu tek bir kelimeyle bile anlatabilecek kadar istemiyordu. Zihnim geçmişe gitti birden. Parkta, Ateş'in benden ayrılmak istediği, benim ona göre olmadığım anıyı. O gün ona eğer biriyle beraber olursam kıskanmaz mısın diye sorduğumda nasıl da kendinden emin *hayır* demişti. O zaman da şu anda da kalbimin yandığını hissetmem normal miydi?

"Ateş kendine gel," dedim öpücüklerinin beni esir almasına müsaade etmeyerek. "Farkında mısın bilmiyorum ama biz ayrıldık ve bu yaptığın şey çok yanlış." Evet, yanlıştı. Üstelik her açıdan. Ama kalbime göre... Neden sanki ona da yanlış gelmiyordu ki bu tablo? Bu kadar çabuk mu unutmuştu kırıldığı anları? Paramparça oluşunu? Ateş'in onun sevgisini acımasızca hiçe sayışını?

"Kokunu çok seviyorum..." dedi Ateş bana aldırış etmeden.

Bu itiraf ağzımın şaşkınlıkla aralanmasına neden olurken Ateş boynumu öpmeye devam edip, "İlk hissettiğim andan beri değişmemesini çok seviyorum," diyerek fısıltıyla konuşmaya devam etti.

"İlk hissettiğin anı hatırlıyor musun ki?" diye sordum şaşkınlıkla.

Kendine gel ve onu geri ittir dedi mantığım.

Onu hâlâ seviyorsun. Ona karşılık ver dedi kalbim.

Ateş, "Evet," diye mırıldanıp boynumu öpmeye kaldığı yerden devam edince ellerimi bilinçsizce havaya kaldırdım ve Ateş'in boynuna doladım. Evet. Onun beni öpmesi yanlıştı. Benim buna izin veriyor olmam ise ikinci yanlıştı. Ama ona olan özlemim yok muydu... Tüm bu yanlışlara rağmen saf bir gerçekle orada; kalbimin tam ortasındaydı.

Ateş, biraz daha üzerime eğilip kendini bana bastırdıktan sonra, "O okuldan kaydını aldıracağım," dedi. Dudaklarını boynumun sol tarafında gezdirip diliyle oraya ıslak darbeler bırakmaya devam ediyordu.

"Hayır," dedim nefes nefese. "Öyle bir şey yapmayacaksın."

Ateş, "Göreceğiz," diye mırıldanıp boynumu kaldığı yerden öpmeye devam edince kafam istem dışı bir şekilde geriye doğru

gitti. Ateş bunu fırsata çevirip dudaklarını daha rahat bir şekilde hareket ettirmeye başlayınca inlememek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Ama sonuç maalesef başarısız olmuştu. Ateş'in öpücükleri öylesine baştan çıkartıcıydı ki ağzımdan çıkan inlemeye mani olamamıştım.

Ateş'in bir anda kasıldığını hissettiğim bedeni gözlerimi iri iri açmama neden olurken Ateş dudaklarını boynumdan çekti ve koyu bir renge dönen mavi-yeşil gözlerini gözlerime sabitledi.

Ne ben, ne de o bir şey diyorduk.

Daha doğrusu diyemiyorduk.

Birbirimizin gözlerine bir süre öylece baktıktan sonra Ateş üzerimden kalktı.

"Malum havalar soğudu. Bu sıralar boğazlı kazak giymeni tavsiye ederim," dedi. Ben onun ne demek istediğini anlamaya çalışırken o, "Eğer gökyüzünde şimşek falan çakarsa Pinki'ye sarıl. Başka birine değil," diyerek ciddi bir ifadeyle beni uyardı ve yatağımdan kalkıp odamın kapısına doğru yürüyerek dışarıya çıktı.

Arkasından öylece bakakaldım.

Beni öpüp, hem de kokumu sevdiğini itiraf ettikten sonra hiçbir şey olmamış gibi nasıl çekip gidebilmişti ki?

Derin bir nefes aldım.

O Ateş'ti işte. Bir gün mutlu eden, ertesi gün üzen klasik Ateş. Ne bekliyordum ki? Böyle bir şey yapacağını zaten tahmin etmeliydim ama nefes alış verişlerimin bu kadar hızlı olması normal değildi. Veya kış mevsiminde olmamıza rağmen benim bu kadar sıcaklamam da. Cayır cayır yanıyordum.

Yataktan çıkıp makyaj masamın yanına gittim ve aynadaki görüntümü incelemeye başladım. Yanaklarım kırmızının en koyu rengindeydi. Dudaklarım kurumuştu ve... Boynum?

Ateş'in az önce öptüğü yerde oldukça belirgin bir çürük vardı!

Bu yüzden mi bana boğazlı kazak giymemi önermişti? Peki neden gökyüzünde şimşek çakarsa Pinki'ye sarılmamı istemişti ki? Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Ateş'ten nefret ediyordum. Ama bende bıraktığı etkiden daha çok nefret ediyordum!

Dokuzuncu Bölüm

"Anne?" Mutfağa girdim. Babam daha yeni işe gitmişti ve annem de kahvaltı masasını topluyordu.

"Ne var?" diyerek bana bakmadan cevap verdi annem. Buzdolabının kapağını açtı ve kahvaltılıkları rafa koydu.

"Ya şey... Bizim tabureler nerede?"

Annem omzunun üzerinden bana baktıktan sonra, "Ne yapacaksın sen tabureyi?" diye sordu.

"Lazım." Kusura bakma anneciğim ama tüm gün sınıfta ayakta dikilmek gibi bir niyetim yoktu bugün.

"Balkonda ama biraz tozlular," diye cevap veren annemin sesiyle tekrar ona doğru döndüm.

"Sorun değil. Ben hemen temizlerim," dedim ve hızlı adımlarla balkona doğru yürümeye başladım. Pusat Bey bakalım bugün ne yapacaktı?

Okula vardığımda insanların bana tuhaf tuhaf bakıp kıkırdamaları o kadar da sinirlerimi bozmamıştı. Hem okula tabureyle gelmek utanılacak bir şey miydi? Beni bu hale düşürenler utansın.

Sınıfın boş olması beni memnun etmişti. Hemen taburemi dün oturduğum sıranın yanına koydum ve üzerine oturup çantamdan defterimi çıkardım. Öğrencilerin zil çaldıktan çok daha sonra sınıfa gelmeleri artık tuhaf gelmiyordu bana. Veya sınıfta sıraların üzerine çıkıp gürültülü bir şekilde konuşmaları da.

Sınıf kapısının sertçe açılmasıyla kızlı erkekli bir grup sınıfa girince bakışlarımı hemen onlara doğru çevirdim.

"Ooo..." diyerek bana doğru yaklaştılar. "Kolejli kızımızın taburelerde oturması ne kadar acı."

Zayıf olan çocuğun bu söylediği ile diğer arkadaşları kahkaha atarken ,"Acı falan değil," dedim. Gülmeyi kesip bakışlarını bana doğru çevirmişlerdi. "Kolejden geliyor olmam benim zengin bir aileden geldiğimi göstermez ki. Hem zaten öyle de değilim."

"Ama geldiğin okulun adı hiç öyle söylemiyor?" Sıraların üzerine çıktılar.

Omuzlarımı silktim. "Evet, bir şekilde parasını karşılayabilecek kadar durumumuz vardı ama bu benim çok zengin olduğumu göstermez."

Esmer bir kız gözlerini devirdi. "Çok veya değil. Belli ki zenginsin işte." Bakışlarını üzerimde gezdirdi. "Kıyafetlerin bile ne kadar düzgün, bir baksana."

Altı üstü yıkanmış ve ütülenmiş bir forma demek istesem de yapmadım. Çünkü bazılarının kıyafetleri korkunç kırışık ve biraz da yıpranmıştı. Okulda böyleleri de varken benim ütülü kıyafetlerim evet, biraz farklı olarak nitelendirilebilirdi. Ama bu beni kesinlikle zengin ve tiki yapmazdı.

"Ama biz yine de seni sevdik. Cesaretlisin, akıllısın. Üstüne üstlük çok da zengin değilmişsin." Kahverengi saçlı kız gülümsedi. "Sanırım anlaşabiliriz. Karaca Ahmet'e hoş geldin kolejli."

Kaşlarımı havaya kaldırdım. "Karaca Ahmet?"

Zayıf çocuk, "Artık sen de bir Karaca Ahmet'lisin." deyince, "Ben mi?" dedim şaşkın şaşkın. Karaca Ahmet'in ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu.

"Okulun ismi her ne kadar Kara Ahmet Paşa Lisesi olsa da bizler ona Karaca Ahmet Lisesi diyoruz. Ve zaten çevredeki okullar da artık böyle hitap etmeye alıştı."

"Merak etme. Biz herkese senin aslında zengin tikisi olmadığını söyleyeceğiz," dedi esmer kız.

"Teneffüste seninle arkadaşlık etmeye gelen bir sürü kişi olacağına eminim."

Esmer olan kız, "Okulumuzun atasözü bile var biliyor musun?" diye sorunca zayıf çocuk hemen lafa atladı. "Ya kurallara uyup Kara Ahmet Paşa Lisesi'nde kalırsın. Ya da kurallara uymayıp Karaca Ahmet'te kendine yer bakarsın." *Aman ne hoş bir söz.*

***

Aradan dört ders geçti. Bu süreçte tüm sınıf, hatta bizim sınıfta olmayan kişiler bile gerçekten yanıma gelip benimle konuşup, tanışmışlardı. Hepsi o kadar içten insanlardı ki. Hemen onlara alışmıştım. Tabii bazı öğretmenler benim neden boş sıralar varken taburede oturduğumu sorgulasa da üzerinde fazla durmayıp dersi anlatmaya devam etmişlerdi. Tabii şöyle de bir gerçek vardı ki: Hiçbir öğrenci dersi dinlememişti. Öğretmenler ise bunu fark etmelerine rağmen yine de dersi büyük bir ciddiyetle anlatmaya devam etmişlerdi.

Sena denilen kız sandığımın aksine bugün beni hiç rahatsız etmemişti. Hatta sürekli görmezden gelmişti. Bu, evet benim için çok iyiydi ama umarım sessizliğinin altından herhangi bir şey çıkmazdı.

"Kolejli?" diyerek sınıfın kapısından giren kişiye dikkatimi verdim. Bu kelimeyi bugün o kadar çok duymuştum ki. Artık tuhaf gelmiyordu.

Gelen kişinin Çınar olduğunu fark edince gülümsedim. "Selam." Üzerinde okulun ismi yazan beyaz ve mavi çizgileri olan bir futbol forması vardı.

"Naber?" dedi Çınar ve Pusat'a ait olan sıranın bir önündeki sıraya oturdu. Anlaşılan kendi arkadaşları bile onun sırasına oturmaya cesaret edemiyordu.

"İyiyim. Sen?"

"Valla ben geberiyorum. Sabahtan beri antrenman yapa yapa imanım gevredi." Onun bu içtenliği tebessüm etmeme neden olurken Çınar bakışlarını tabureme indirdi. "Güzel yöntem bulmuşsun."

"Aslında birazcık sırtım tutuldu ama evet. Ayakta durmaktan daha iyi."

"Reis senin bu halini görse eminim çok gülerdi."

Reis diyerek Pusat'ı kastettiğini biliyordum. "Eminim... " deyip derin bir nefes aldıktan sonra "O bugün neden okula gelmedi, biliyor musun?" diye sordum. Sonuçta ona bir teşekkür borcum vardı. Beni doğru dürüst tanımamasına rağmen bana yardım etmeye çalışmıştı. Üstelik bu yardımının karşılığı olarak Ateş tarafından ciddi bir zarar görme ihtimali bile vardı.

Çınar tek kaşını şüpheyle havaya kaldırdı. "Ne yapacaksın bakalım onu?"

"Şey... aslında ona teşekkür edecektim."

"Neden?"

"Aslında biraz özel."

Çınar genişçe gülümsedi. Bu gülümsemeye bir anlam veremedim.

"Gelmeyecek mi bugün?" diye sordum.

"Valla kolejli ben bilmem," dedi Çınar. "Belki gelir, belki gelmez. Sağı solu hiç belli olmuyor ki onun."

"Anladım," deyip tebessüm ettikten sonra Çınar, "Okulumuzu nasıl buldun bakalım?" diye sordu.

"Alışmaya çalışıyorum," diyerek dürüstçe cevap verdim.

***

Okulun bittiğini haber veren zil kulaklarımı doldurunca defterlerimi çantamın içine koydum ve ayağa kalkıp geriye doğru hafifçe esnedim. Sırtım farkında olmadan epey tutulmuştu.

Sınıf her zamanki gibi gürültülü bir şekilde sınıfın kapısına doğru koştururken taburemi elime aldım ve onların peşinden ben de dışarı çıktım. Bugün okul benim için çok daha eğlenceli geçmişti. Ve umarım hep de böyle devam ederdi.

Okul binasından çıkıp siyah demir kapıya doğru yürümeye başladığımda bahçedeki banklardan birine oturan Pusat hemen dikkatimi çekti. Yanında hiç kimse yoktu ve elindeki telefonuyla ilgileniyordu. Acaba yanına gitse miydim? Neden olmasın ki? Sonuçta dün bana yardım etmeye çalışmıştı ve şimdi gidip teşekkür etmem de hiçbir sakınca yoktu. Evet evet. Yoktu.

Ona doğru yürümeye başladım. Bahçe inanılmaz kalabalık, inanılmaz gürültülüydü. Hâlâ bu okulda toplam kaç kişi var ciddden merak ediyordum.

"Selam," dedim Pusat'ın hemen karşısına dikildiğimde.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Pusat. Onun bu sert çıkışı birazcık gerilmeme neden olsa da derin bir nefes aldım.

"Hiç... Hiçbir şey istemiyorum. Ben sadece..." deyip konuşmaya çalıştığım sırada Pusat soğuk bakışlarını bana çevirdi. Göz altları birazcık morarmış gibiydi. Sanki uykusuz kalmış gibiydi.

"Teşekkür ederim," dedim tek nefeste.

Pusat bana neden der gibisinden bir bakış atınca elimdeki tabureyi yere bıraktım ve "Dün için," diyerek konuşmaya devam ettim. "Bana yardım etmeye çalıştın ve-"

"Teşekkür etme. Yaptığım şey sana özel değildi."

"Olsun," Omuzlarımı silktim. "Yine de teşekkür ederim."

"Başka bir şey demeyeceksen çekil önümden."

"Aslında," Başta tabure de oturma fikri oldukça mantıklı gelmişti bana ama sırtımın bu kadar tutulacağını hiç bilmiyordum. "Acaba senin şu sıralardan birinde oturabilir miyim?"

"Hayır."

"Ama..." Sustum. "Bu yaptığın şey sence mantıklı mı? Koskoca sınıfta sekiz tane sıraya sahip olmak yani?"

"Ben mantıksız bir şey yapmam Çilli," dedi Pusat. "Senin aksine..."

"Ne demek benim?"

Pusat, "Demem o ki. Bir dahaki sefere ne yapmak istediğini iyi düşün. Biriyle gitmek istiyorsan boşu boşuna debelenip de kendini naza çekme," dedi ve oturduğu yerden kalkıp okulun çıkışına doğru yürümeye başladı. Gözlerimi kocaman açıp ona baktım. Ben mi kendimi naza çekiyordum?

"Hey!" deyip yere bıraktığım taburemi elime aldıktan sonra, "Ben kendimi naza çekmiyorum ki," diyerek Pusat'ın peşinden okuldan çıktım. Pusat ellerini cebine koymuş, yürümeye devam ediyordu.

"Bak. Hakkımda ne düşünüyorsun bilmiyorum ama ben kendimi naza çekmiyordum."

Pusat sessizliğini korumaya ve yürümeye devam edince kolunu tuttum ve önüne geçtim. "Ben sadece bir kavga çıksın istemedim."

Pusat bakışlarını önce kolunu tuttuğum elime sonrada bana çevirdikten sonra, "Neden?" diye sordu.

"Çünkü..." deyip derin bir nefes aldıktan sonra "Ateş, yani dün beni korumak istediğin adam biraz tehlikelidir," dedim.

Pusat, "Mi acaba?" diyerek bana göz kırptı ve yanımdan geçerek yürümeye başladı.

***

Yatağımda bir sağa bir sola dönerken kollarımın arasına aldığım Pinki'ye biraz daha sarıldım. Ev halkı salonda televizyon izliyordu. Ama benim ne televizyon izleyecek halim vardı ne de birileriyle konuşacak.

Sırtım öyle bir tutulmuş ki.

Hayvan herif ne olacak! 8 tane sıra var. Birinde oturmama izin verse ölürdü sanki! Ama benim de adım Melisa'ysa yarın okula sandalye götürürdüm. Kimsenin bana bakıp gülmesi umurumda değildi valla. Bu yaşta kambur olmak gibi bir niyetim yoktu benim.

Duyduğum mesaj sesi zihnimdeki kargaşayı yarıda keserken yastığımın altındaki telefonumu aldım ve mesajı açtım.

Kimden: Batuhan Cihan

Mesaj: Selam canım. Ben senin amcanım. Naber? Gelmedi senden bir haber. Neyse ufaklık. Asıl konuya geçecek olursak: Yakışıklı playboy, kızların sevgilisi -yani benbir gece kulübü açtım. Bu gece de açılış partisi var. İtiraz istemiyorum kesinlikle geliyorsun. Lobide senin için özel yer bile ayırdım. Değerini bil ;)

Not: İçecekler güzel kızlara öpücük karşılığı beleştir.

İkinci not: Eğer öpücük dudaktan olursa yiyecekler de **beleş olabilir.**

Üçüncü not: Eğer öpücük ateşli olursa mekânı da üstüne yapabilirim.

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. Bu çocuk beni her defasında güldürmeyi başarabiliyordu. Ayrıca cidden gece kulübü mü açmıştı? Kim bilir nasıl bir mekândı? Ama gitmek istediğimi pek sanmıyordum. Hem annemler de izin vermezdi. Ayrıca Ateş ve o kızın da -büyük bir ihtimalle- orada olacağını düşünecek olursam kesinlikle gitmek istemiyordum.

Yatağıma uzanıp gözlerimi kapattım. Ama duyduğum ikinci mesaj sesi dikkatimi tekrar telefonuma vermeme neden oldu.

Kimden: Maya Güner

Mesaj: Umarım bu gece açılış partisine gelmemek gibi bir saflık yapmazsın. Muhakkak gelmeni istiyorum Melisa. Eğer gelmezsen çok kötü yaparım!

Muhakkak gelmeni mi istiyorum? Acaba Maya neden böyle demişti? Sonuçta o kız da mutlaka orada olacaktı, benim neden orada olmam lazımdı ki? Onları bir arada görüp acı çekmem için mi?

Acı...

Hayır, hayır, hayır. Acı filan yoktu. Ne o kızı görmek, ne de Ateş'i görmek bana acı verebilirdi artık. Unutmuştum. Doğum günü gecesi ne kadar yaralandıysam şimdi o kadar iyileşmiştim. Şimdi o kadar güçlüydüm. Evet, kesinlikle güçlüydüm.

Belki bu gece Ateş'i sevmediğimi hem kendime hem de diğerlerine kanıtlayabilirdim. Sonuçta Ateş beni öylece bırakmıştı ve eski aşkına geri dönüp ona evlenme teklifi etmişti. Ondan nefret etmemem için hiçbir sebep yoktu ki.

Evet evet. Bu gece başta kendim olmak üzere herkese bunu kanıtlayacaktım.

***

Adresteki yere vardığımızda güvenlik görevlileri 18 yaşından küçük olduğum için beni içeriye almamaya kalkışsalar da Batuhan'ın müdahalesiyle içeriye girmiş, hatta özel lobideki yerlerimize bile oturmuştuk. Ben, sevgili kuzenlerim ve son anda arayıp yanımda olmasını istediğim kişi Aras.

"Şu kızın sevgilisi var mı?" diye sordu Kerem. Gözüyle hemen çaprazımızdaki lobide oturan Maya'yı işaret etmişti. Gerçi sadece Maya değil. Ateş başta olmak üzere bütün grup oradaydı. Ve o kız...

"Evet var. Sakın sulanayım deme."

"Ne sulanacağım kızım? İkide bir buraya baktığı için sordum."

"Acaba arkadaşım olduğu için bakıyor olabilir mi?"

Demir konuştu. "Senin böyle seksi arkadaşların mı vardı? İnsan bir bahseder, değil mi? Hain kuzen!"

"Sizin gibi sapıklara ne bahsedeceğim be!" dedikten sonra kollarımı göğsümün üzerinde birleştirip göz ucuyla Maya'ların masasına baktım.

Belki gözüm Ateş'e de kaymış olabilir. Ama hayır. Ona bakmıyordum.

Lila rengi koltuğun başköşesine yayılarak oturmuş, içkisini yudumluyor olması veya Melek'in de hemen yanı başına oturmuş, ona heyecanlı heyecanlı bir şeyler anlattığını görmemiştim. Derin bir nefes aldım. Bu gece buraya onu sevmediğimi kanıtlamak için gelmiştim ve başarılı olmak için de elimden gelen her şeyi yapacaktım. Gerekirse o kızın giydiği ultra mini elbiseyle ne kadar seksi olduğunu görmezden gelip, elini Ateş'in bacaklarında arsızca gezdirdiğini fark etmeyecektim. Ya da Ateş'in onu geri iteceği yerde ses çıkarmamasını da umursamayacaktım.

"Güzel mekânmış," dedi Aras. Hemen yanımda oturuyordu.

"Harbiden öyle. Kim bilir kaç para dökmüşlerdir buraya?"

"Rahat 300 bin vardır,"

"Yuh lan. Bence daha fazla."

"Var mısın iddiaya?"

"Varım lan."

Kerem, Demir ve Aras'ın aralarında geçen konuşma her ne kadar dikkatimi çekmese de onları dinliyormuş gibi yapıp bakışlarımı kesinlikle karşımdaki masaya çevirmemeye özen gösterdim.

Gayet de rahatım işte.

Hani? Kıskandım mı?

Kıskanmadım.

Tamam. Belki içimde bir yerlerde o kızın saçını başını yolma isteği olabilirdi ama yine de sakindim. *Sakin ve kontrollü.*

"Selam." Maya'nın sesini işitince bakışlarımı hızla ona çevirdim.

"Selam." Oturduğum yerden kalktım.

"Geleceğini biliyordum," dedi Maya ve kollarını sıkıca bana doladı.

"Senin tehdit içeren mesajın olmasa gelmezdim ama."

Maya gülümsedi ve geri çekildi. "Beylerle tanıştırmayacak mısın beni?"

"Şey... tabii. Tanıştırayım," dedim ve elimle ilk önce Aras'ı işaret ettim. "Bu Aras."

Maya, elini Aras'a doğru uzattı. "İsmini çok duydum ama tanışmak bugüne kısmetmiş."

Aras gülümsedi. "Ben de öyle."

"Bu Kerem."

Maya elini Kerem'e doğru uzattı. "Fotoğraf karelerinden daha yakışıklıymış," deyince Kerem kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi ve "Memnun oldum," deyip Maya'nın elini bir centilmen gibi öptü.

"Bu da Demir."

"Çok memnun oldum," dedi Maya ve bakışlarını bana doğru çevirip, "Bizim masaya gelsenize?" dedi.

"Burada kalsak daha iyi..." Tamam, Ateş'i sevmediğimi herkese göstermek için güzel bir fırsat olabilirdi ama yine de o kızla aynı masada oturmayı kaldıramazdım. Varlığını hissetmek bile kan akışımı hızlandırıyordu.

"Bence de burada kalalım," dedi Aras. Ona minnet dolu bakışlar attım. Nasıl da tanıyordu beni.

"Hayır efendim. İtiraz istemiyorum," dedi Maya. "Hepiniz geliyorsunuz. Ben sürekli bir oraya bir buraya gel git yapamam."

Yüksek seste çalan müzik bütün kulübe hâkim olurken herkes bir şeylerle meşguldü. Kimisi dans pistinde dans ediyordu kimisi de bar bölümünde oturmuş, içkisini yudumluyordu. Ve ben... Hemen çaprazımda oturan Ateş-Melek çiftine bakmamak için büyük özen gösteriyordum. Tabii bazen bu çabam boşa gidiyor ve onlara bakıyordum ama Ateş'in beni görmezden gelmesi kalbime bir ağrı girmesine neden oluyordu.

Daha dün odama kadar gelip bana güzel davranan kişi, şimdi neden geldiğim andan beri bir kere bile bakmamıştı ki bana?

Ne bekliyordun ki, diye söylendi iç sesim. Güzeller güzeli nişanlısı yanındayken bana bakıp gülümsemesini mi?

Aradan yarım saat kadar geçti. Bu süreçte Demir ve Kerem, Batuhan'la neredeyse kanka olmuş bir vaziyete gelirken Aras da Kuzey, Doğukan ve de Güney ile iyi anlaşmıştı. Ben ise Nazlı, Maya ve de Sinem'le yeni okulum hakkında konuşup durmuştum.

Kulübün içinde yankılanmaya başlayan şarkı bir anda dikkatimi DJ'e vermeme neden olurken Aras kulağıma doğru eğildi ve "Hadi kalkalım," dedi.

Sevdiğim bir şarkıcının sevdiğim bir şarkısı çalıyordu. Ve Aras da bunu çok iyi biliyordu. Ama bu akşam tuhaf bir şekilde dans etmek istemiyordum.

"Hiç canım istemiyor."

"Hadi," dedi Aras. Kimsenin duyamayacağı bir şekilde fısıldadı. "Böylelikle kafan da dağılır." Aras'ın beni bu kadar iyi tanıması içtenlikle gülümsememe neden olurken, "Sen çok iyi bir arkadaşsın," dedim.

"Sen de öyle," dedi Aras ve oturduğu yerden kalkıp önüme geçti. "Bu dansı bana lütfeder misiniz hanımefendi?"

Masadaki herkes susmuş, bize bakıyordu. Ateş hariç. Hayır, Ateş'e baktığım için bunu anlamamıştım. Sadece tahmin etmiştim. Çünkü geldiğimden beri bir kere bile yüzüme bakmamıştı.

"Elbette," dedim ve tebessüm etmeye çalışıp Aras'ın elini tutarak ayağa kalktım.

***

Maya Güner

Melisa ve Aras masadan kalkıp dans pistine doğru yürümeye başlayınca Ateş'in boynunda belirginleşen damar gözümden kaçmamıştı. Tıpkı bu gece Melisa'ya bakmamak için gösterdiği çaba gibi.

Ama neden böyle yaptığını az çok tahmin ediyordum ve maalesef ona hak veriyordum. Zavallı arkadaşım benim... Keşke gerçekten yapmak istediği şeyi yapabilseydi. O zaman hem kendisi hem de Melisa hiç üzülmezdi.

Melisa ve Aras, dans pistinin ortasına geçtikten sonra Aras, Melisa'nın üzerindeki kırmızı kareli gömleğin düğmelerini açmaya başladı. O gömleği, Melisa'nın beline bağlayacağını anlamam o kadar da uzun sürmemişti. Ama Ateş?

İşte o bunu kesinlikle yanlış anlamış olacak ki bir ara ayaklanır gibi oldu. Gidip, rezillik çıkarma pahasına bile olsa Aras'ın yüzü-

ne sert bir yumruk geçireceğine o kadar emindim ki... Ama sonra kolunu tıpkı bir ahtapot gibi kavrayan Melek buna mani oldu ve Ateş elindeki sert içkiyi tek seferde kafasına dikmekle yetindi. Bu yaptığı şeyin büyük bir kıskançlık belirtisi olduğunun farkında değildi.

Melisa, kot şortu ve siyah kolsuz tişörtüyle oldukça güzel görünürken Aras'ın beline bağladığı kırmızı kareli gömlekle daha da mükemmel görünmüştü. Gerçi boynuna bağladığı fuları birazcık anlamsız bulmuştum ama yine de çok güzel görünüyordu. Sade bir güzelliği vardı ama tuhaf bir şekilde dikkat çekip, ışıldıyordu. Böyle kızlar çok nadir bulunurdu.

Beyonce'nin o kadife sesi tüm kulüpte sesli bir şekilde yankılanmaya devam ederken Melisa ve Aras'ın birbirleriyle uyumlu olan dansı gülümsememe neden olmuştu.

Melisa kollarını Aras'ın boynuna doladı ve ritmin eşliğinde bedenini hareket ettirip müziğe ayak uydurmaya devam etti. Aynı şekilde Aras da ellerini Melisa'nın beline dolayarak ona uyum sağlayınca kesinlikle bir sevgili gibi görünmüşlerdi. Bakışlarımı Ateş'e çevirdim. Elindeki içkiden büyük bir yudum alıp kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Küfür ettiğini anlamam o kadar da zor değildi.

"Aptal âşık," diye mırıldanmadan edemedim.

***

Melisa Özsoy

Aras'ın bu yaz bir dans kursuna gittiğini öğrenince resmen şoke olmuştum. Öyle güzel ve havalı hareketler yapmıştı ki... Onunla karşılıklı dans etmek kesinlikle zihnimdeki tüm düşünceleri dört dakika boyunca alıp yok etmişti. En kısa zamanda bunu tekrar yapmalıydık. Belki bir çeşit terapi gibi, bana iyi gelirdi.

"Sende ne cevherler varmış ya," dedim gülümsemeye devam ederek.

Aras, "Sen de hiç fena sayılmazsın," deyip göz kırpınca, "Ne demezsin," diye mırıldandım ve yüzümdeki gülümsemeyle beraber yürümeye devam ettim.

Her ne kadar birazdan Ateş ve o kızı yan yana göreceğim için kendimi buruk hissetsem de üstesinden gelebileceğimi kendi kendime hatırlattım. Bu gece kötü bitmeyecekti.

İnsanların arasından tamamen geçip lobiye ulaşmamıza sadece beş-altı adım kalmıştı ki gördüğüm manzara bir anda olduğum yerde öylece durmama neden oldu. Ve hayır. *Bu gece kötü bitecekti.*

Kalbimin üzerine bir ağırlık çöktüğünü hissettim. Yüksek seste çalan müzik artık çalmıyor gibiydi. Tüm hislerim çekilmiş, odak noktam sadece karşımdaki görüntüden ibaret olmuştu. Melek ve Ateş öpüşüyorlardı. Ve bu öpüşme yüzeysel değil, aksine tutkulu bir öpüşmenin ta kendisiydi. Melek, Ateş'in kucağındaydı.

Gözlerim yaşlarla doldu. Karnıma keskin bir bıçak saplanıyormuş gibi hissettim. Bu acı vericiydi ama bundan çok daha acı veren, kalbimde hissettiğim derin acıydı.

İnsanların arasından geçerek koşmaya başladım.

"Melisa bekle," diyerek arkamdan seslenen Aras'ın sesi kulaklarıma bir uğultu gibi geliyordu. Durmadım ve hızlı hızlı yürümeye devam edip kızlar tuvaletine girdim. Gözyaşlarım hızla yanaklarımdan süzülürken gözlerimin aniden kararmasıyla yere çömeldim ve sırtımı beyaz fayansa yaslayıp gözyaşlarımı akıtmaya devam ettim.

"Senden nefret ediyorum Ateş," dedim başımı dizlerimin üzerine koyarak. "Tam her şeyi unuttum derken böyle yaptığın için senden nefret ediyorum." Hıçkırdım. "Sanki ben hiç hayatında olmamışım gibi davrandığın için senden nefret ediyorum. Geldiğim andan beri bir kere bile bana bakmadığın için senden nefret ediyorum. Hayatıma girdiğin için senden nefret ediyorum..."

"Şş. Tamam." Aras yanıma oturup kollarını bana doladı. "Ağlama,"

"Ben ona ne yaptım Aras? Niye bana nispet yapar gibi gözlerimin önünde onu öptü? Beni ne kadar üzeceğini bilmiyor muydu? Veya kalbimi ne kadar kıracağını?"

"Tamam..." dedi Aras ve saçlarımı okşamaya başladı.

"Keşke hiç karşıma çıkmasaydı. Keşke en başında seni dinleseydim."

"Tamam geçecek. Söz veriyorum geçecek. Onu unutacaksın ve ben hep yanında olacağım."

"Aras ben onu unutmak istemiyorum ki..." Hıçkırdım. "Aptalca ama yaptığı her şeye rağmen onu çok seviyorum. Ondan nefret ettiğimi söylüyorum ama öyle değil. Aptal kalbime göre değil. Ben onun her şeyini çok seviyorum Aras. Bana bakıp gülümsemesini, bana sarılmasını, benimle atışmasını, beni öpmesini, her şeyini..."

"O halde neden bunları ona söylemiyorsun?" diye sordu Aras. Geri çekilmişti ve mavi gözlerini gözlerime sabitlemişti.

"Nasıl söyleyeyim?" dedim ellerimi iki yanımdan açarak. "O beni sevmiyor ki. Üstelik bir başkasıyla nişanlı."

"Bazı şeyler bazen hiç de göründüğü gibi olmaz Melisa."

"Bu öyle değil. Anlamıyorsun. Her şey göründüğü gibi ve ben Ateş'in gözünde bir hiçim."

"Bunu bilemezsin," dedi Aras.

Alayla güldüm. "Sen yapma bari..."

"Bir şey yaptığım yok. Ben gördüklerimi söylüyorum. Ateş bence sana değer veriyor. Hem de çok fazla."

"Değer verdiği için de kalbimi ikiye bölüyor, değil mi?"

"Zamana bırakmayı öğrenmelisin. Elbet bir açığa kavuşursunuz."

"O açık ne sana söyleyeyim mi? Ateş o kızla evlenip mutlu bir şekilde hayatına devam edecek. Ben ise üzüntümden hastalanıp öleceğim."

Aras, "Saçmalama!" deyip nadir kullandığı sinirli bakışlarını yüzümde gezdirince, "Onu sevdiğim için kendimden nefret ediyorum," dedim.

"Geçecek..." dedi Aras ve kollarını tekrar bana dolayıp, "Geçecek," diyerek saçlarımı okşamaya devam etti.

"Umarım," dedim ve kollarımı ona dolayıp başımı göğsüne yasladım.

Umarım geçerdi...

Onuncu Bölüm

Ertesi sabah okula vardığımda kızarmış bir burun ve kızarmış gözlerden ibaretti görüntüm. Sesimin kısılmasından bahsetmiyorum bile. Okula geldiğimde her teneffüs benimle konuşmaya çalışan ve bir derdin varsa çözelim diyen sınıf arkadaşlarım olduğu için kendimi şanslı hissediyordum. Eski okulumda hiç böyle şeyler yoktu. Her ne kadar onları kibarca reddedip bugün kendimi yalnızlığa gömmüş olsam da birilerinin beni düşünmesi kendimi iyi hissetmemi sağlamıştı.

Sırt çantama biraz daha sarılıp başımı iyice sıraya gömdükten sonra gözlerimi kapattım. Artık nasıl bir görüntüye sahipsem Pusat bugünlük istediğim bir sırada oturmama izin vermişti. Ben de en arka sıraya yerleşmiştim ve kimselerle konuşmayıp tüm dersleri uyuyarak geçirmiştim.

"Kantine gelmek ister misin?" diye sordu Ela.

Başımı yavaşça yukarıya kaldırdım. "Aç değilim. Teşekkür ederim."

"Sabahtan beri bir şey yemedin ama," dedi İrem. İlk gün, sırasında oturduğum gözlüklü kızdı.

"İrem haklı. Hadi inelim."

"Gerçekten iyiyim," deyip gülümsemeye çalıştığım sırada Pusat'ın bakışlarını üzerimde hissederek ona doğru döndüm. Askılıkların hizasındaki en arka sıraya yayılarak oturmuştu ve bana bakıyordu. Tıpkı önceki dört ders gibi.

Normalde insanların gözlerine bakıp ne hissettiklerini az çok anlardım ama Pusat kesinlikle bir istisnaydı. O toprak gözlerine bakıp ne hissettiğini anlamak çok zordu.

"Madem inmiyorsun, istediğin bir şey varsa söyle getirelim?" diyen Ela'nın sorusuyla ona doğru döndüm. "Sağ ol ama..."

"Ne nazlı çıktın kızım sen de. Karışık bir tost alıp geliyorum ve sen de yiyorsun."

Ela ve İrem kol kola sınıftan çıkınca başımı tekrar sıraya gömdüm ve gözlerimi kapatıp keşke okul bugün hiç bitmese de eve gitmesem diye içimden geçirdim. Dün belki annemin ve babamın sorularından kaçabilmiştim ama bugün kaçabileceğimi hiç sanmıyordum.

Karnım Ela'nın getirdiği tostla doyarken son derse girmemizin üzüntüsüyle öğretmenin anlattıklarını dinlemeye çalıştım. Ama sadece çalıştım. Çünkü ne dediğini hiçbir şekilde algılayamıyordum.

Sınıf kapısının tıklanmasıyla dikkatimi gelen kişiye verdim.

"Giir..." diye seslendi öğretmen.

Yakasındaki karttan nöbetçi öğrenci olduğunu anlamam o kadar da uzun sürmemişti.

"Ooo Ahmet ne yapıyorsun?" diyen sınıfın uğuldaşmalarını öğretmen sert sesiyle bölünce adının Ahmet olduğunu öğrendiğim çocuk, "Dersinizi böldüğüm için özür dilerim ama müdür bey Melisa Özsoy'u çağırıyor," dedi.

Beni mi?

"Melisa hanginiz?" diye sordu öğretmen, bakışları sınıfı tarıyordu.

Elimi çekinerek havaya kaldırdım ve "Benim," diyerek cevap verdim. Sesim kısıldığı için bir tuhaf çıkmıştı.

"İyi git. Ama sakın kaytarayım deme," dedi öğretmen.

Başımı aşağı yukarı salladım ve sınıfın kapısına doğru yürüyüp nöbetçi öğrenciyle beraber müdürün odasına indim.

Farkında olmadan yanlış bir şey mi yapmıştım acaba? Derin bir nefes aldıktan sonra tereddüt ederek kapıyı tıkladım. "Gel," diye seslendi müdür. Kapıyı aralayıp içeri girdim. "Beni çağırmışsınız?"

"Evet Melisa. İçeri gir lütfen."

İçeriye girdikten sonra kapıyı arkamdan kapattım ve müdürün ne söyleyeceğini beklemeye başladım.

Müdür, "Melisa bu bey," deyip odada bulunan yirmili yaşlarındaki adamı gösterdikten sonra, "Kaydını eski okuluna almak için gelmiş," dedi.

Gözlerimi kocaman açtım ve karşımdaki adama hayretle baktım. O kimdi ve böyle bir şeye nasıl başvurabiliyordu?

"Pardon da siz kimsiniz?"

Adam oturduğu koltuktan kalkıp bakışlarını bana doğru çevirdikten sonra, "Adım Levent," dedi. "Beni buraya Ateş Abi gönderdi."

Ateş'in ismini duymak her ne kadar dün geceyi tekrar hatırlamama neden olsa da kaşlarımı sinirle çattım ve "Hayır!" dedim. "Kaydımı falan aldırmıyorum!"

"Melisa lütfen zorluk çıkartma. Ateş Abinin emri kesin."

"Ağabeymiş!" deyip alayla güldüm. "Git abine söyle, Melisa hiçbir yere gitmiyor. Sıkıyorsa gelsin kendisi götürsün." Boğazımın acımasını umursamadan müdürün odasından sinirle çıktım.

Bir de yüzsüz yüzsüz kaydımı aldırmak için adam mı gönderiyordu okula? Sen gidip nişanlınla ilgilensene! Ne diye benimle uğraşıyorsun? Neden bir türlü hayatımdan çıkıp gitmiyorsun?

Derin bir nefes alıp sakin olmaya çalıştıktan sonra birkaç dakika koridorda oyalandım. Ama öğretmenin 'sakın kaytarma' diye uyarısı aklıma gelince mecburen merdivenlere yönelip sınıfa doğru yürümeye başladım. Ama birdenbire merdivenlerden aşağı inen kalabalık grup hemen kenara çekilmeme neden oldu.

"Koşun lan koşun," dedi bir çocuk.

"İnşallah bu seferki karakolda bitmez."

"Sen dua et de hastanede bitmesin oğlum."

Neredeyse tüm okul koşuşturarak merdivenlerden aşağı inince kıvırcık saçlı bir kızın kolunu tuttum ve "Neler oluyor?" diye sordum merakla.

"Kavga var," dedi ismini bilmediğim kız.

"Ne kavgası?"

"Bizim okuldan biri Yunus Emre Lisesi'ndeki bir çocuğu dövmüş. Onlar da hesap sormak için bir kapışma düzenlemişler."

"Kapışma mı? Nasıl yani?" diye sorduğumda kız hayretle bana baktı. "Sen yeni öğrenci misin?"

Başımı aşağı yukarı salladım.

"O zaman Pusat'ın nasıl kavga ettiğini görmemişsin. Gel benimle," deyip bileğimi tutarak çekiştirmeye başlayınca itiraz

etmeme fırsat vermeden okulun binasından çıkmış, hatta siyah demir kapıdan bile geçmiştik.

Gözlerim gördüğüm manzaradan ötürü birdenbire kocaman açılırken etrafa toplanan kalabalık küçük dilimi yutacakmışım gibi hissetmeme neden olmuştu.

Pusat önde, tüm okul arkasındaydı ve bir şeyler konuşuyordu. Daha önce hiç okul kavgasında bulunmamıştım açıkçası.

"Hadi biz de gidelim," dedi adını bilmediğim kıvırcık saçlı kız ve beni kalabalığa doğru sürüklemeye başladı.

"Ayaz, Çınar, Berke. Yanınıza ikişer tane sağlam adam alın," dedi Pusat.

Beyaz gömleğinin kollarını dirseklerine kadar katlamıştı ve zaten gevşek bağladığı kravatını da boynundan çıkartıp eline almıştı.

"Tamam reis," dedi Çınar ve kalabalığın içinden en kalıplı çocukları seçmeye başladı.

"Yaren, Ezgi, Meral. Siz de yanınıza bir-iki tane kız alın. Eminim o ibneler yanlarında kız da getirir."

Pusat'ın isteğiyle Yaren, Ezgi ve de Meral, "Tamam," diye mırıldanıp kalabalığın arasından kız seçmeye başlayınca acaba ben de mi gitsem diye içimden geçirdim. Belki birilerine yumruk atarsam ben de kendimi iyi hissedebilirdim. Veya birileri bana yumruk atsa kendime gelebilirdim.

Adımlarımı tereddütle hareket ettirip kalabalığın arasından geçtikten sonra "Pusat?" diye seslendim. Sesim kısıldığı için biraz tuhaf çıkmıştı.

Pusat, soğuk bakışlarını bana doğru çevirip ne var gibisinden bakmaya başlayınca, "Ben de gelmek istiyorum," dedim.

Tüm okul bu söylediğime sesli bir kahkaha atarken isminin Yaren olduğunu hatırladığım kız elini beline koyup bana doğru yaklaştı. "Sen kavgadan ne anlarsın ki?" diye sordu. "Bildiğim kadarıyla kolejlerde kavga yapılmıyordu?"

Onun bu iğneleyici ses tonu sinirlerimi bozarken, "Sana fikrini sormadım," dedim. Bu kız da kızıl saçlıydı. Anlaşılan o ki kızıl saçlı kızların benimle bir sorunu vardı.

Tüm okuldan bir anda, "Ooo," nidası yükselmişti.

Yaren, "Bak sen..." deyip alayla güldükten sonra, "Ama şöyle bir durum var ki güzelim, kavgaya götüreceğim kızları ben seçiyorum. Onu ne yapacağız?" diye sordu.

Omuzlarımı dikleştirdim. "Sana emir veren kişi de Pusat değil mi?"

İkinci bir 'Ooo,' sesi de çok gecikmemişti.

Yaren kaşlarını çattı. "Bana bak kolejli. Zaten kavgaya gidiyoruz. İlk önce senin üzerinde antrenman yapmamı istemiyorsan çekil karşımdan!"

"Yok ya!" Yaren'e doğru bir adım atmıştım ki Pusat, "Kesin sesinizi!" diye bağırıp sert sesiyle susmamızı sağladı.

"Gelmek istiyorsa gelsin. Sonuçlarına kendisi katlanır."

***

Belki birilerine yumruk atarsam kendimi daha mı iyi hissederim demiştim az önce? Veya birileri bana yumruk atarsa kendime gelebilirim? Yoo hayır. Bu sözlerimi şu an, şimdi, şu saniyeden itibaren geri alıyordum.

Bu kavga işi ilk başta oldukça mantıklı bir fikir gibi gelse de şimdi hiç öyle değildi. Birkaç kızın saçını başını yolarak stres atabileceğimi düşünmüştüm. Ama ben nereden bileyim ki kavganın bu kadar ileri boyutta olacağını?

"Hiç kimse karşısındaki kişiyi etkisiz hale getirmeyecek," dedi Pusat.

Hah!

Söylediği cümleyle elinde tuttuğu bileğimin kalınlığındaki sopanın hiçbir benzerliği yoktu. Ayrıca sadece onun değil. Ben dahil hepimizin elinde beyzbol sopası gibi birer sopa vardı.

"Tamam reis sen merak etme."

"Hem zaten birçoğumuzun kavga geçmişi var,"

"Melisa hariç hepimizin kavga geçmişi var," diyerek yine bana laf attı Yaren.

Onu duymazlıktan geldim ve elime verilen sopaya uzaydan gelen bir cisimmiş gibi bakmaya devam ettim. Bununla ne yapacağım hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu doğrusu. Yani hiç tanımadığım birine bununla saldıramazdım ki. Bu resmen magandalık olurdu.

Acaba geri mi dönsem diye içimden geçirdim. Ama yok. Yaren dahil tüm okul arkamdan, korktu kaçtı, derdi bu sefer. Zaten hepsi benimle alay etmeye meyilliydi... Derin bir nefes aldım. Korkunun ecele faydası yok demişler, değil mi? Hem zaten Pusat da karşımızdaki kişiyi etkisiz hale getirmeyeceğimizi söylemişti. Yani öyle çok ileriye gitmeme gerek yoktu. Karşımdaki kızın sadece saçını başını yolup yüzüne de birazcık çizik atarsam kavgadan alnımın akıyla çıkabilirdim.

Yani en azından öyle umuyordum...

"Geliyorlar," dedi ismini bilmediğim kumral bir çocuk.

Onun bu söylediğiyle hepimizin bakışları karşıdan gelen -oldukça kalabalık- gruba kayarken yutkunmadan edemedim. Neredeyse 20 kişilik kızlı-erkekli bir gruptu ve kendilerinden emin bir şekilde bize doğru yürüyorlardı.

"En fazla 10 dakikamızı alır."

"Ben 7 dakika diyorum."

"Kızları bilmem de erkekler 5 dakika içinde arkalarına bile bakmadan kaçarlar,"

Bizim grubun erkeklerinin arasında geçen konuşmaya istemeden kulak misafiri olurken kendilerine olan bu özgüven birazcık şaşırmama neden olmuştu. Tamam, karşımızdan gelen grubun erkekleri o kadar da kalıplı değildi belki ama sayı olarak bizden oldukça fazlaydılar.

"Çok bekletmedik umarım?" dedi karşı grubun lideri diye tahmin ettiğim esmer bir çocuk. Grubu arkasında, hemen karşımıza geçmişti. Çocuğun üzerinde okullarının ismi yazan beyaz bir gömlek vardı ve kravatını Pusat gibi çıkarmak yerine boynuna gevşeterek bağlamıştı.

"Sadece 5 dakika," diyerek oldukça soğuk çıkan sesiyle cevap verdi Pusat. Şu anda okula yaklaşık 10 dakikalık bir mesafedeydik. Etrafta fazla insan yoktu çünkü bulunduğumuz yer çıkmaz bir sokaktı.

"Sayı olarak sizden fazla olduğumuzu görüyorsun, değil mi?" diye sordu karşı grubun lideri. Kollarını göğsünün üzerinde birleştirmişti ve sırıtarak Pusat'a bakıyordu.

"Bu kavgayı bizim kazanacağımızı biliyorsun değil mi?" diye-

rek sorusuna soruyla karşılık verdi Pusat. Karşı grubun liderine oranla oldukça ciddi görünüyordu.

"Hadi ama Karaca Ahmetli," deyip sırıttı karşı grubun lideri. "Şu özgüvenini bir kenara bırak. Yeneceğimiz açıkça ortada. Gelin özür dileyin de başlamadan bitsin şu kavga."

"Ben özür dilemem Yiğit."

İsminin Yiğit olduğunu öğrendiğim çocuk histerik bir kahkaha atıp arkadaşlarına, "Duydunuz mu? Özür dilemezmiş," diyerek alayla gülmeye başlayınca Pusat, "Kavganın sonunda da yine böyle gülebilecek misin merak ediyorum," dedi. Ses tonu bile insanın ürkmesine neden oluyordu.

Yiğit, gülmeyi kesip ciddi bir ifadeye büründükten sonra bakışlarını bizim grupta gezdirdi. "Madem geri çekilmiyorsunuz, o halde başlayalım," dedi. Onun bu söylediğine Pusat başıyla onay verirken Çınar, "Kızlar kenara," diye uyarıda bulundu. "Üzerinize kan sıçramasın."

"Merak etmeyin. İşimizi çabuk bitirip size yardıma bile gelebiliriz," dedi Yaren. Karşı gruptaki kızlar eğlenmekten yoksun bir şekilde gülümsediler ve sarışın olan bir kız, "Kim işini çabuk bitiriyor, göreceğiz tatlım," dedi.

"Göreceğiz," diyerek onu tekrarladı Yaren.

Erkekler birkaç metre uzağımızda birbirlerini iteklemeye başlamışken kızlar da aynı şekilde kavgaya başlamıştı ve ben elimdeki sopayla ne yapacağımı bilmeyerek olduğum yerde öylece duruyordum. Ne olduğunu hiç anlamamıştım ki.

Az önce normal bir şekilde konuşurken şimdi herkesin birbirlerini yumrukluyor olması gerçekten tuhafıma gitmişti.

Bakışlarımı erkeklere doğru çevirdiğimde dikkatimi ilk çeken kişi Pusat olmuştu. İsminin Yiğit olduğunu öğrendiğim çocukla karşı karşıyaydılar. Yiğit denilen çocuk, kalıplı ve iriyapılı biriydi ama Pusat ona rağmen yine de yumruklarını Yiğit 'in yüzüne yüzüne geçirebiliyordu. Ve itiraf etmeliyim ki yumrukları gerçekten oldukça sertti.

Bir anda saçımda hissettiğim acı ağzımdan, "Ahh!" diye bir ses çıkarmama neden olurken bakışlarımı hemen Pusat'tan çektim. Doğrusu çekmek zorunda kaldım. Karşı gruptan olan bir

kız saçlarımı eliyle sıkıca kavramıştı ve var gücüyle geriye doğru çekiyordu.

"Bizim okula bulaşmak, ha?"

Her ne kadar içimden 'Sizin okula ben mi bulaştım?' demek gelse de bunun bir grup işi olduğunu kendi kendime hatırlattım ve yerimde rahatsızca kıpırdanıp kızın elinden kurtulmaya çalıştım. Ama sonuç maalesef başarısız olunca kız saçlarımı ölümüne çekip, "Ne kadar da savunmasızsın," diyerek pis pis sırıtmaya başladı.

Ona savunmasız olmadığını göster, diye haykırdı iç sesim.

Ona kulak verdim ve ayağımı hareket ettirip kızın sol ayağının üzerine oldukça sert bir şekilde baskı uygulamaya başladım.

Kız, "Seni kaltak!" deyip saçlarımı anında serbest bırakınca elimi saçlarıma götürdüm ve yerinde olduklarından emin oldum.

Kaltakmış!

"Kaltak sensin!" dedim kızın yüzüne doğru bağırarak.

Bugüne kadar hiç küfür etmemiştim. Ailem de beni o şekilde yetiştirmişti ama şu anda hissettiğim acı öylesine fazlaydı ki... Üstelik buna sebep olan kız da tam karşımdayken bugün küfrü kendime serbest bırakabilirdim.

Kız, "Kaltak kimmiş, gel ben sana göstereyim," deyip hızlı adımlarla bana doğru yaklaştıktan sonra yüzüme sert bir tokat attı ve yanağımın sola doğru dönmesine neden oldu.

Yaptığı bu ani saldırı her ne kadar gururumu kırsa da üstesinde durmadım.

Şu anda bir kavganın içindeydim, öyle değil mi?

O halde ben de ona göre davranırdım.

Dişlerimi birbirine bastırıp bakışlarımı karşımda bana sırıtarak bakan kıza doğru çevirdikten sonra, "Madem öyle, işte böyle," dedim ve sol elimi yumruk yapıp hiç düşünmeden kızın yüzüne geçirdim.

Oh olsun sana!

Kız, "Ahh!" deyip elini hemen burnunu götürünce birazcık sert vurduğumu fark ettim. Ama umursamadım ve yumruğumu tekrar havaya kaldırıp, "Birincisi saçlarımı kopartana kadar çektiğin içindi. Bu da bana az önce kaltak dediğin için!" dedim ve ikinci yumruğumu da kızın yüzüne geçirdim.

Kız, attığım iki yumruğun etkisiyle geriye doğru sendelerken, "Manyak," diye mırıldandı ve hızlı adımlarla yanımdan uzaklaşıp kavga eden kızların arasından geçerek sokağın çıkışına doğru koşmaya başladı. Bu kadar çabuk pes etmesi biraz şaşırmama neden olurken bizim grubun kızları, "Aferin kolejli," diyerek bana gülümsediler.

Onlardan aldığım destek benim de yüzümde ufak bir tebessüm oluşmasına neden olurken saçlarımı geriye doğru ittirdim. Az kalsın kopartacaktı geri zekâlı kız!

Bedenimi sarmalayan özgüvenle etrafıma bakınmaya başladım. Herkes kendince birini bulmuştu ve tekme yumruk, Allah ne verdiyse birbirlerine saldırıyordu. Kimi altta, kimi üstte...

Ne yapsam ne yapsam diye etrafa bakınmaya devam ederken Pusat'ın koyu gözleriyle karşı karşıya geldim birden. Ne ifade ettiğini anlayamadığım bir şekilde bana bakıyordu ve dudaklarının kenarı eğer yanlış görmüyorsam birazcık yukarıya kıvrılmıştı.

Ne yani?

Bana gülümsüyor muydu?

Her ne kadar niye öyle baktığına bir anlam veremesem de ona gülümseyerek karşılık verecektim ki, "Demek bir kolejlisin ha?" diyerek karşıma geçen sarışın bir kız buna mani oldu. "Yani zengin bir tiki."

"Seni ilgilendirmez," dedim dişlerimin arasından.

Kız, yapay bir şekilde gülümseyip, "Zenginlerden her zaman nefret etmişimdir," dedikten sonra beni geriye doğru itti.

Ben daha ne olduğunu anlamadan bir anda kendimi yerde buldum. Kız üzerime çıktı ve kırmızı ojeli tırnağını yanağımın üzerine koyup aşağı doğru bastırarak bir çizik atmaya başladı.

İşte bu canımı acıtmıştı!

Ağzımdan çıkan, "Ahh!" sesi üzerine sarışın kız kahkahalar atarak, "Sana kırmızı çok yakıştı şekerim," dedi.

"Kalk üstümden!" dedim yerde debelenerek.

Kız, "Daha bir şey yapmadım ki," deyip bana üzgün bakışlar attıktan sonra nereden çıkardığını bilmediğim gri bir metali parmaklarına geçirdi ve yüzüme sert bir yumruk attı.

"Ahh!" Dişlerimin arasından inledim. Gözlerim onun bu

yumruğuyla bir anda kararmaya başlamıştı. Ve kahretsin! Ağzımdaki tat, kan mıydı?

Sarışın kız verdiği acıdan dolayı olsa gerek keyifle gülümsedikten sonra ikinci yumruğunu da yüzüme geçirip, "Ahh, zavallı," diyerek boyalı dudaklarını büzdü.

"Kalk üstümden!"

"Henüz değil zengin sürtük."

Kız, tırnağını tekrar yanağıma bastırıp az önceki gibi derin bir çizik atmaya başlayınca bir anlık sinirle onu geriye doğru ittirdim ve üzerine çıkıp, "Seni pis kaşar! Biliyor musun ben de sarışınlardan nefret ediyorum!" dedim ve kızın yüzüne sert bir tokat attım.

Kız şaşkın bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Kalk üzerimden seni orospu!"

"Niye? Sen böyle pozisyonlara alışık değil misin?" İşaret parmağımı az önce onun yaptığı gibi yanağına koyduktan sonra derin bir çizik attım. "Bu kadar mükemmel görünen kızlardan nefret ediyorum!"

"Ahh!" deyip elini hemen yanağına koydu sarışın kız.

"Eğer o olmasaydı Ateş beni bırakmayacaktı!" dedim kızın yüzüne doğru bağırarak. "Belki bana âşık olacaktı ama onun yüzünden beni bıraktı!"

"Manyak mısın kızım sen? Ne aşkı? Kalk üzerimden!"

Kız, eliyle beni geriye ittirip altımdan kurtulmaya çalışınca yüzüne sert bir tokat daha attım. "Belki bana kırmızı yakışmış olabilir ama sana mor hiç yakışmadı."

"Ahh! Pis sürtük. Gözümü hissetmiyorum."

"Hiih. Kıyamam," deyip az önce onun bana yaptığı gibi üzgün bakışlar attıktan sonra yüzüne bir tokat daha attım ve "Bu arada sürtük sensin!" deyip sinirli bir şekilde üzerinden kalktım.

Gözlerim tuhaf bir şekilde kararıyordu. Kulaklarım ise çığlıklar ve ardı ardına kesilmeyen küfür sesleri ile dolup taşmıştı. Böyle şeyler kesinlikle bana göre değildi. Ve aklıma not; bir daha kavgaya filan gelmek yok.

Bakışlarım zaten hemen karşımda olan erkeklere doğru kayarken genelinin karşı tarafı yumrukladığını gördüm. Benim

en zararsız gördüğüm Çınar bile karşısındaki sarışın çocuğa hiç acımadan saldırıyordu. Kızlar ise... evet onlar da oldukça iyiydi ve benden daha atik bir şekilde karşılarındaki kızları dövmeye devam ediyorlardı.

Dikkatimi birden Yaren'e saldıran 3 kız çekince gözlerimi iri iri açıp karşımdaki manzaraya baktım. Her ne kadar Yaren denilen kızdan pek hazzetmesem de bir kişiye üç kişi saldırmak hiç de adil değildi. Adımlarımı zorlukla hareket ettirdim ve Yaren'in yanına giderek ona saldıran kızlardan birini var gücümle geriye doğru itip yere düşmesini sağladım.

Kız beklemediği bu darbeden dolayı hemen yere düşünce geriye kalan iki kız endişeli bakışlarını yere yapışan arkadaşlarına çevirdiler. Yaren ise onların bu boşluğundan yararlanıp kızların üzerine panter gibi atladıktan sonra yumruklarını ardı ardına kızlara geçirmeye başladı.

Evet. Yaren şu anda iki kızı aynı anda dövüyordu.

Ben ona şaşkınlıkla bakarken Yaren, "Demek ki kolejliler de kavga edebiliyormuş," dedi ve bana gülümseyip kızları dövmeye devam etti.

Onun bu söylediği cümle yüzümde ufak bir tebessüm oluşturdu. Demek ki birazcık kendime güvenmekle her şeyi başarabilirmişim.

***

"Yanağın kanıyor," dedi isminin Ezgi olduğunu hatırladığım kız.

Onun bu söylediğiyle elim hemen yanağıma çıkarken, "Biliyorum. Senin de gözünde birazcık morluk var," dedim.

Ezgi, "Esmer bir sürtük yaptı!" deyip dişlerinin arasından tıslıktan sonra, "Ama neyse ki karşılığını fazlasıyla ödettim," diyerek konuşmaya devam etti.

Gülümsedim ve erkeklerin birbirlerinin omzuna vurarak buraya doğru gelmelerini izlemeye başladım. Kavgamız yaklaşık 15 dakika kadar sürmüştü. Bu süreçte en çok zararı gören tabii ki karşı taraftı.

Yani en azından beni saymazsak bizim grup gayet sağlıklı görünüyordu. Hem zaten onlar da yenilgiyi kabul etmiş olacaklar

ki hem kızlar, hem de erkekler arkalarına bile bakmadan kaçıp gözden kaybolmuşlardı.

"Yine ve yine ve yine... kazanan Karaca Ahmet!" dedi Çınar ve gülümseyerek asfalta oturdu. Sadece o değil. Tüm erkekler yayvan bir şekilde asfalta oturmuşlardı. Biz kızlar ise bağdaş kurarak kaldırımda oturuyorduk.

"Hangi akılla bize meydan okudular ki zaten?" dedi Ayaz.

"Bir de özür dileyin de başlamadan bitsin şu kavga demezler mi..."

"Ama nasıl da arkalarına bile bakmadan kaçtılar."

"Karaca Ahmet bu dönem güzel bir açılış yaptı, ha?"

"Ne güzeli oğlum. S*ktik geçtik hepsini."

"Erkekleri bilmem de kızlar bayağı fos çıktı," dedi Yaren. "Sayı olarak kalabalık olmasalar daha kısa sürede biterdi işleri ama... Orospular 11 kız gelmişler!"

Herkes kendi fikrini dile getirip ortaya koyuyordu. Benim de aklıma gelen bir benzetme gülümsememe neden olurken "Bir ara kendimi Alacakaranlık filminde gibi hissettim," dedim.

Bu söylediğim cümleyle tüm bakışlar anında bana çevrilince, "Hani son serisinde de Edward'lar konseye saldırıyordu ya. Sayıları az olmasına rağmen konseyi yeniyorlardı. İşte ona benzettim," deyip konuşmaya devam edince herkesin ilk tepkisi önce ağzını aralamak, sonra da sesli bir şekilde gülmek oldu.

Bence gayet güzel bir benzetmeydi.

Onlarla birlikte ben de içtenlikle gülmeye başlayınca Pusat'ın da gözlerini kısarak gülümsemesi birazcık şaşırmama neden olmuştu. Ama üstesinde durmadım ve kendimi yabancı biri gibi hissetmediğim bu ortamın keyfini sürmeye devam ettim. Tabii bu keyif, acı çektiğim gerçeğini değiştirmiyordu.

Aradan 5 dakika geçti. Bu süreçte herkes biraz da olsa yorgunluğunu üzerinden atarken, Çınar, "Kim benimle okula geliyor?" diye sordu ve oturduğu yerden kalktı.

Onun bu sorusu ile herkes hep bir ağızdan, "Ne okulu be?" gibi uğultular çıkartmaya başlayınca Çınar, "Kesin lan. Ben sizin gibi aval aval dolaşmıyorum," dedi ve bakışlarını gruptaki 3 erkekte gezdirdi. "Kalkın bakalım. Bugün antrenman var."

İlk başta ne antrenmanı olduğunu anlamasam da sonradan onun futbol takımında olduğu aklıma gelmişti. Cidden futbola fazla değer veriyor olmalıydı.

"Çınar bir dur oğlum ya."

"Yorgunluktan geberiyoruz."

"Aynen."

"Hem kaçıyor muyuz? Yarın yaparız."

Çınar, "Antrenman diyorum, bir ay sonra maçımız var diyorum, zaten geçen sene yenildik bu sene kazanmamız gerek diyorum..." deyip sakin sakin konuşunca esmer bir çocuk, "Pusat olmadan antrenman yapmamız zaten gereksiz," dedi.

Onun bu söylediğiyle bakışlarım otomatik olarak Pusat'a kayınca konuşulanları hiç de umursamadığını fark ettim.

"Doğru söylüyorsun Mehmet," dedi Çınar. "Bugün sen de bizimle geliyorsun Pusat Efendi."

"Bugün olmaz," dedi Pusat.

"Niyeymiş o?"

"Çünkü işim var."

Onun verdiği bu cevapla Çınar derin bir nefes alırken isminin Ayaz olduğunu hatırladığım çocuk, "Sohbetinize hiç doyum olmuyor ama ben gidiyorum," dedi. Onunla birlikte "Aynen kardeşim," deyip herkes bir anda ayağa kalkmıştı.

"Okula giden tayfa, hadi hoşça kalın," dedi isimlerini hatırlamadığım birkaç çocuk ve arkalarını dönüp sokağın çıkışına doğru yürümeye başladılar.

Herkes, sırayla arkalarını dönüp sokağın çıkışına doğru yürümeye başlayınca ne yapacağımı bilemeyerek olduğum yerde öylece kalakaldım. Belki onların eve gidince kızacak bir ailesi yoktu ama benim vardı ve bu şekilde eve gidersem çok ciddi bir azar işiteceğimi biliyordum.

Hem yanağımdaki acı da gitgide belirginleşirken bir an önce yanağıma pansuman yapmam gerektiğini aklıma not ettim.

Çınar, "Bunların hepsi piç!" diye söylenip bakışlarını futbol takımında olan çocuklara doğru çevirdikten sonra "Hadi gençler. Antrenman beklemez," dedi.

Çocuklar hep bir ağızdan, "Ya of," diye söylenip gözlerini de-

virince Çınar, "Of Karadeniz de," dedi ve arkadaşlarının sırtını sıvazlayarak yürümelerini sağladı.

İşte şimdi herkes gitmişti.

Bakışlarımı göz ucuyla Pusat'a doğru çevirdim. O da birazdan gidecekti ve ben bu ıssız sokakta bir başıma kalacaktım.

Pusat, oturduğu yerden kalkıp pantolonunun paçalarını silkeledikten sonra gömleğinin kollarını düzeltmeye başladı.

"Sen bir yere gitmeyecek misin?"

Onun bu sorusu her ne kadar şaşırmama neden olsa da başımı öne eğdim. "Hayır. Neden gideyim ki?" Aslında Maya'nın evine gidebilirdim. Sonuçta kendi evime gitmektense onun evi çok daha iyi bir seçenekti ama geçen seferki gibi Ateş'le karşılaşmaktan korktuğum için bu düşünceyi hemen eledim.

"Burası pek tekin bir yer değil," dedi Pusat.

Ona baktım. "Şey," diye mırıldandım ve oturduğum yerden kalktım. Eteğim korkunç derecede kırışmış ve tozluydu. Gömleğim de öyle.

"Sen nereye gideceksin?"

Pusat, sorduğum soru üzerine birkaç saniye ifadesizce yüzüme baktıktan sonra gülümsedi ve kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi. "Niye soruyorsun?"

"Çünkü..." Sustum. "Belki seninle gelebilirim?" Şu anda ne kadar yüzsüz göründüğümün farkındaydım.

"Bak sen," deyip gülümsemeye devam etti Pusat. "Demek benimle gelmeyi düşünüyorsun?"

Başımı aşağı yukarı salladım ve "Şey... evet ama istemezsen gelmem," dedim birazcık çekinerek. "Ben... bilmiyorum. Öyle bir anda aklıma gelmişti."

Pusat, "Neden eve gitmiyorsun?" diye sorup soğuk bir ifadeyle yüzüme bakmaya başlayınca başımı öne eğdim. "Annemler beni böyle görse çok kızar," dedim dürüstçe.

Yüzümün hali nasıl görünüyordu hiç bilmiyorum ama üzerimdeki kıyafetler bile bu kadar dağılmışken, yüzümün aşağı kalır yanı olduğunu sanmıyordum.

"Gideceğim yer sana uygun bir yer değil," dedi Pusat, sesi ciddiydi.

Yüzümü astım. En fazla nasıl bir yere gidebilirdi ki?

"Ama yine de... gelmek istiyorsan gelebilirsin."

"Gerçekten mi?" diye sordum şaşkınlık içinde.

Pusat onaylar şekilde başını salladı.

"Teşekkür ederim," dedim ve içtenlikle gülümsemekten kendimi alıkoyamadım.

Hem zaten baktım kötü bir yere gidiyoruz, arkama bile bakmadan koşar, kaçardım. Nasıl olsa artık bir kavga sabıkam vardı, öyle değil mi?

***

Issız bir sokağın kuytu bir yerinde kalan mekândan içeri girdiğimizde yutkunma ihtiyacı duydum. Gözlerim, olası bir tehlikeye karşı endişeyle etrafı süzüyordu. Tıpkı dışarısı gibi burası da anormal şekilde sessizdi ve bu kesinlikle ürkütücü bir sessizlikti.

Şu anda erkek erkeğe öpüşen birkaç çiftin olduğu bir mekânın içindeyim ve daha önce hissetmediğim bir tedirginliği şu anda fazlaca hissediyorum. Bu görüntü hiç de alışık olduğum bir şey değildi. Neden burada olduğumuz hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Aklıma Pusat'ın gay olabilme ihtimali geliyordu ama nedense onun gay olduğunu düşünmüyordum.

"Ne-neden buradayız?"

"Sorularını üst kata sakla," dedi Pusat soğukça.

Gözlerimi kırpıştırdım ve hayretle ona baktım. Korku, hızla yayılan bir virüs gibi bedenimi kuşatmaya başlamıştı. Ayrıca üst katta ne demek? Bir de üst kata mı çıkacaktık?

"Aslında ben okula gitsem-"

"Kapa çeneni de yürü." Pusat gözüyle hiç de sağlam görünmeyen merdivenleri işaret edince endişeli gözlerle ona baktım. İtiraz edip kaçmaya yeltensem onu kızdıracağımı biliyordum. Üstelik peşine takılmayı ben istediğim için daha çok kızardı ve sonrasında bana ne yapardı, pek kestiremiyordum. Ayrıca buradan tek başıma çıkabileceğimi de hiç sanmıyordum. Pusat da beni dışarı çıkartmayacağına göre...

"Sana bi' zarar vermeyeceğim," dedi Pusat zihnimdeki düşünceleri duymuş gibi. "Şimdi çık. Yoksa biraz daha böyle ortalık yerde durursan başına geleceklerden ben sorumlu olmam."

"Başıma ne gelir ki?" diye sordum korkarak.

"Hayal bile edemezsin, Çilli."

Pusat'la birlikte ahşap merdivenlerden yukarıya çıktıktan sonra uzun bir koridorda yürümeye başladık. Sessiz kalmayı en azından şimdilik tercih ediyordum. Pusat, kahverengi bir kapının önünde durup cebinden çıkardığı anahtarla kapıyı açtıktan sonra eliyle geçmem için yol verdi. "Merak etme. Seni yemem," dedi alayla.

O ürkütücü bakışları bile korkmam için yeterli bir sebepken şimdi burada olmam... Kesinlikle eve gitmeliydim.

"Şey... ben gerçekten gitsem iyi olurdu aslında," dedim başparmağımı geldiğimiz koridora doğru yönlendirerek.

"İçeri gir."

"Ama gerçekten ben gitsem-" deyip konuşmaya çalıştığım sırada Pusat gözlerini devirdi ve beni omuzlarımdan iterek içeri soktu. "Buranın sana uygun olmadığını bildiğim halde ne diye peşime takılmana izin verdim ki," diye homurdandı kendi kendine.

Pusat içeriye girip kapıyı arkamızdan kapatınca hemen ona doğru döndüm. "Şey..." Bu şey kelimesini korktuğum zaman daha çok kullanıyordum.

"Yatağa otur," diye emretti Pusat. Daha sonra banyo diye tahmin ettiğim yere doğru yürüyüp kapıyı aralayarak içeriye girdi. Birkaç çekmecenin açılıp kapanma sesini duyuyordum ve bu da merakımı iyice harekete geçiriyordu.

Acaba beni kelepçeleyip sonra da işkence mi edecekti?

Gözlerim aklıma gelen bu korkunç düşünceyle iri iri açılırken bulunduğum odayı incelemeye başladım. Dışarının aksine gayet temiz bir görüntüye sahipti. Çift kişilik bir yatak, televizyon ve banyosu olan, çok lüks olmayan bir otel odasına benziyordu. Ama bu, onun bana kötü şeyler yapmayacağını göstermezdi.

Pusat, çok geçmeden banyodan çıkıp elinde tuttuğu pamuk ve beyaz bir kutuyla yanıma geldikten sonra soğuk bakışlarını yüzümde gezdirdi. "Sana yatağa otur demedim mi?"

Çok şükür elinde kelepçe yoktu.

"Neden ki?" diye sordum şüpheyle.

"Yüzündeki yaraları uzun bir süre taşımak istemiyorsan..." dedi Pusat, elindeki pamuk ve beyaz kutuyu işaret etti. "Bunu yüzüne sürmeme izin ver."

Yüzüme mi?

Şaşkın bakışlarım ona 'ciddi misin?' der gibi bakmaya başlayınca Pusat, "Hadi," diyerek üsteledi.

Derin bir nefes aldım ve birazcık çekinerek yatağa oturup ellerimi kucağımın üzerine koydum. Kendimden nefret ediyordum. O kadar salağım ki... Hiç tanımadığım birinin peşine takılmamın başka bir anlamı olamazdı.

Yatakta hissettiğim çöküntü zihnimdeki düşünceleri yarıda keserken dikkatimi hemen yanıma oturan Pusat'a verdim. Elinde beyaz bir kutu ve pamuk vardı. Yutkunmadan edemedim. Ya beni bayıltıp tecavüz ederse?

Pusat, elinde tuttuğu pamuktan birazcık koparttıktan sonra beyaz kutuyu açtı ve içinden bir şişe çıkartıp şişeyi pamuğun üzerine dökmeye başladı.

"O ne?" diye sordum hemen.

"Tentürdiyot," diyerek cevap verdi Pusat.

"İyi ama o bayıltmaz ki."

Pusat, "Amacım zaten seni bayıltmak değil Çilli," dedikten sonra elini yanağıma götürdü ve pamuğu yara izime bastırmaya başladı.

Gözlerimi kırpıştırıp ona baktım. Ben onun hakkında Arka Sokaklar'a 3 sezonluk konu olacak düşüncelere dalarken onun bana yardım etmesi gerçekten şaşırmama neden olmuştu.

Bir anda ağzımdan çıkan, "Ahh!" sesi Pusat'ın telaşla geri çekilmesine neden olurken Pusat, "Çok mu bastırdım?" diye sorup endişeyle bana bakmaya başladı.

"Şey yok. Ben refleks olarak bağırdım."

Pusat bana ters bir bakış atıp elini tekrar yanağımın üzerine koyduktan sonra -oldukça yavaş- bir şekilde yaramı temizlemeye devam etti. Bu kadar yakın olmamız kendimi tuhaf hissetmeme neden oluyordu.

"İstersen sen zahmet etme. Ben yapabilirim."

"O kadar güçlü olduğunu sanmıyorum Çilli," dedi Pusat ve pamuğu yavaş bir şekilde yanağımda gezdirmeye devam etti.

Haklıydı aslında. Ben elimi kessem bile yara bandını yapıştıramayan bir insandım. Çünkü canım acıdığı için panik olup acele ediyordum ve bu da canımın daha çok yanmasına neden oluyordu. Ama Pusat şimdi o kadar yavaş ve nazik dokunuyordu ki yanağıma. Herhangi bir acı hissetmiyordum.

Pusat büyük bir dikkatle yanağıma pansuman yapmaya devam edince bakışlarımı yüzünde gezdirmeye başladım. Ona ilk defa bu kadar yakındım ve gözleri gerçekten kahverenginin en koyu rengindeydi. Burnu, gözleri, alnı, kaşları... ve hatta dudakları. Yakışıklı bir çocuktu. Gerçekten. Ama keşke daha samimi ve sıcakkanlı olsaydı. Hayır, onunla ilgilendiğim için değil ama şimdiki halindense öyle olmasını daha çok tercih ederdim.

"Beni mi inceliyorsun sen?" diye sordu Pusat, dudağının bir köşesi yukarı kıvrılmıştı.

"Yo hayır," dedim birazcık utanarak. "Ben sadece öyle dalmışım."

"Yüzüme bakmaya mı?"

"Evet." Hemen toparladım. "Hayır. Yani şey burnumun dibindesin ya hemen hemen, ondan. Başka bir nedeni yok."

Pusat gülümsedi. Elindeki tentürdiyotlu pamuğu yatağın üzerine bıraktı ve temiz bir pamuk parçası kopartıp pamuğu dudağımın sol tarafına bastırdı. "Biliyor musun?"

"Neyi?" diyerek sorusuna soruyla karşılık verdim.

Pusat dikkatli bir şekilde dudağımın kenarına pansuman yapmaya devam ederken "Ben senin bugün bayılacağını düşünmüştüm," dedi.

"Nedenmiş?"

Pusat sırıttı. "Daha önce bir kavga geçmişin olmadığına yemin edebilirim."

"Evet ama bayılmadım."

"Evet Çilli, bayılmadın," diyerek beni doğruladı Pusat.

"Hem niye bayılayım ki? O kadar mı güçsüz görünüyorum?"

Pusat, "Immm," diye mırıldanıp tek gözünü kırptıktan sonra düşünür gibi yaptı. "Sanırım öyle görünüyorsun."

"Hiç de bile," dedim ve kollarımı göğsümün üzerinde birleştirdim. Ama yaptığım bu ani hareket bir anda yüzümdeki ya-

raların sızlamasına neden olurken Pusat, "Ama daha çok ne gibi görünüyorsun biliyor musun?" diye sordu. Elindeki pamuğu yatağın üzerine bırakıp bakışlarını gözlerime sabitledi.

"Ne?" deyip Pusat'a kötü kötü bakmaya başladım.

"Küçük bir çocuk gibi..." diyerek cevap verdi Pusat ve üçüncü bir pamuk parçasını kopartıp kaşıma bastırdı.

İşte bu biraz canımı acıtmıştı.

Ağzımdan çıkan, "Ay, ay, ay," sesleri tüm odada yankılanmaya başlayınca Pusat, "Şş. Tamam," diyerek beni sakinleştirmeye çalıştı ve kaşımın üzerine bastırdığı pamuğu kaldırıp dudaklarını bana doğru yakıştırarak nefesini kaşıma üfledi.

"Kendini sıkma."

"Şey, tamam," dedim ve gözlerimi sıkıca kapatıp şu pansumanın bir an önce bitmesi için dua etmeye başladım. Bir daha ne kavgaya giderdim ne de kavganın yapıldığı bir yerin yakınından geçerdim.

"Çok saçma!" diye bağırdım yüzümdeki acının birazcık azalmasına ümit ederek.

Pusat, "Saçma olan ne?" diye sorup kaşıma üfleyerek pansuman yapmaya devam edince "Bu kavga şeyleri," dedim. "Kim kime laf atmışsa bize ne? Kendileri aralarındaki meseleyi halledemiyor diye acı içinde kıvrılan biz oluyoruz. Yok yani. Madem güvenmiyorsun kendine. Laf atmayacaksın kardeşim!"

Kendi kendime sinirle söylediğim bu cümleleri Pusat gülümseyerek yarıda kesince yumduğum gözlerimden tekini açıp ona baktım.

"Ne oldu?" diye sordum merakla.

"Hiç..." diye mırıldandı Pusat. Ama gözlerini kısarak gülmeye hâlâ devam ediyordu.

"Yok yok, bir şey oldu," dedim. "Niye gülüyorsun?"

Pusat başını iki yana sallayıp gülmesini zar zor durdurduktan sonra, "Senin tipine gülüyorum," diyerek cevap verdi. Kapalı olan diğer gözümü de açtım ve şaşkınlıkla ona bakmaya başladım. Ne vardı ki benim tipimde?

"Niyeymiş? Hiç mi dayak yiyen biri görmedin?"

"O yüzden değil Çilli," dedi Pusat ve "Hem boş ver," deyip

beni geçiştirdikten sonra yüzümün çeşitli yerlerine pansuman yapmaya devam etti.

Omuzlarımı silktim. Söylemezse söylemesin.

Aradan 10 dakika geçti. Bu süreçte Pusat yüzüme yara bantları yapıştırıp yaralarımı da güzelce temizlemişti. Ona ne kadar teşekkür etsem azdı belki ama aklımı kurcalayan bir iki soru vardı ve onları da Pusat'a sormadan rahat edemeyecektim.

Mesela gay miydi?

Gay değilse neden buradaydık?

Bana niye yardım etmişti?

Bu kadar soğuk olmasının amacı neydi?

Ayrıca sınıfta neden 8 tane sırası vardı?

Tüm bu soruları ona soracağımı kendi kendime hatırlatırken banyonun kapısı açıldı ve bakışlarımı hemen Pusat'a doğru çevirdim. 5 dakikadır içerideydi.

"Daha iyi misin?" diye sordu Pusat.

"Evet. Teşekkür ederim," dedim ve ona içten bir tebessüm gönderdim.

Pusat, "İyi bari," diye mırıldanıp pencereye doğru ilerledikten sonra elini cebine attı ve kırmızı bir sigara paketini çıkartarak kutunun içinden bir dal sigara aldı.

Şaşırmamıştım. Çünkü kızlar bile artık genç yaşta sigaraya başlamışken erkeklerin içmesi o kadar da garip gelmiyordu bana.

"Sen de ister misin?" diye sordu Pusat. Paketi bana doğru uzatmıştı.

Başımı iki yana salladım. "Yok. Ben almayayım."

Pusat, "Korkma. Söylenilenlerin aksine sigara öldürmüyor," deyince, "Şey... Biliyorum ama ben kokusunu da zaten hiç sevmiyorum," dedim.

"Fazla narinsin," deyip paketi tekrar cebine koydu Pusat. "Bu hiç iyi bir şey değil."

Sessiz kalmayı tercih ettim. Sadece sigara içmenin bir marifet olduğunu düşünmüyordum hepsi bu.

Pusat, birkaç dakika içinde sigarasını bitirip izmariti de kül tablasına bastırdıktan sonra bakışlarını bana doğru çevirdi. "İstersen biraz uyu. Yorgun görünüyorsun," Evet yorgundum ama burada uyuyamazdım ki.

"Imm. Sanırım ben artık eve gitsem daha iyi. Her şey için çok teşekkür ederim."

"Aşağıda gördüklerin için tedirgin olduğunu biliyorum Çilli," dedi Pusat. "Ama endişelenme. Burası sandığının aksine gayet güvenlidir."

Gülümsedim. "Eminim öyledir. Ama gitsem daha iyi." Güvenliymiş! Acaba ben niye öyle hissetmiyordum? Hem gay mi onu bile henüz bilmiyordum ki.

"Hadi sor?" dedi Pusat.

Öylece ona baktım.

Pusat kollarını göğsünün üzerinde birleştirip, "Bekliyorum," diyerek konuşmaya devam edince derin bir nefes aldım ve "Gay misin?" diye sordum hemen.

"Hayır," diyerek oldukça ciddi bir ifadeyle cevap verdi Pusat.

"O zaman niye buradayız?"

"Güvenli bir yer olduğunu söylemiştim?"

"Evet ama İstanbul'da başka yer mi yok?"

"Burası kadar hiçbir yer güvenli değil."

Aldığım cevaplar birazcık da olsa rahatlamamı sağlarken bakışlarımı odanın içinde bulunan saate çevirdim. 13.05'i gösteriyordu.

Eve gitmeme yaklaşık iki buçuk saat vardı ve bu süreçte dışarıda oyalanabileceğimi sanmıyordum. Üstelik bu halimle.

"Hadi uyu," dedi Pusat. Bakışlarımın saatte olduğunu görmüştü. "Ben buradayım zaten."

Her ne kadar içimden sanki sana çok güveniyorum da demek gelse de sessiz kalmayı tercih ettim ve bugünün daha da kötü olamayacağını kendi kendime hatırlatıp zaten oturduğum yatağın üzerindeki pikeyi kaldırarak içine girdim.

"Her şey için teşekkür ederim," dedim başımı yastığa gömerek.

Pusat odanın içindeki tekli koltuğa doğru yürüyüp, "Uyu Çilli," diye söylendikten sonra oturdu ve bacak bacak üstüne attı.

"Niye bana sürekli Çilli diyorsun?" diye sordum. Yüzüne bakabilmek için yatakta sağıma doğru dönmüştüm.

"Çünkü öylesin."

"Evet, belki öyleyim ama bu benim elimde olan bir şey değil ki. Neden bunu sürekli yüzüme vuruyorsun?"

"Yüzündeki çillerin bir kusur olduğunu düşünmüyorum," dedi Pusat. "Bence onlar... Sana yakışıyor."

"Gerçekten mi?" diye sordum merakla.

Pusat herhangi bir cevap vermeyip beni duymazlıktan geldikten sonra elini cebine attı ve az önceki sigara paketini tekrar çıkarttı.

"Yine mi içeceksin?" diye sordum.

"Şimdilik daha iyi bir seçeneğimin olduğunu düşünmüyorum."

İçimden sigarada iyi bir seçenek değildir demek gelse de sessiz kalmayı başardım. Pusat sigarayı yakıp içine çekti ve daha sonra dumanı dışarı üfleyip, odanın içinde serbest bıraktı.

İkinci nefes...

Sanırım ondan artık korkmuyordum.

Üçüncü nefes...

Göründüğü gibi kötü biri değilmiş.

Dördüncü nefes...

Annemler yüzümün halini görünce umarım çok kızmazdı.

Beşinci nefes derken gözlerim yavaş yavaş kapanmaya başladı.

On Birinci Bölüm

3 saat 49 dakika.

Tamı tamına Üç saat Kırk Dokuz dakikadır sinirli bir bekleyiş içindeydi Ateş ve birilerini yumruklamazsa kendine gelemeyeceğini çok iyi biliyordu. Ne vardı ki sanki buraya gelip babasından hesap soracak? O bacaksız kızın nerede olduğunu kendi imkânlarıyla da bulabilirdi zaten.

Ateş, "Hava karardı!" deyip dişlerinin arasından tısladıktan sonra sinirli bakışlarını Murat'ta sabitledi. Şu anda Melisa'nın evinde, Murat Bey ve kuzenleriyle beraber salonda oturuyordu.

"Farkındayım," dedi Murat. "Birkaç saate gelmezse işlem başlatacağım."

"Hangi birkaç saatten bahsediyorsunuz siz!?" diyerek sesini yükseltti Ateş. "Kız sabahtan beri ortalarda yok ve biz hiçbir şey yapmadan öylece oturuyoruz!"

"Sabah dediğin şunun şurasında 2-3 saat."

"Bu süreçte başına ne tür belalar gelebileceğini sizin daha iyi bilmeniz gerek!"

"Kızımı benden daha fazla önemseyemezsin evlat."

"Amca," deyip derin bir nefes aldı Kerem. "Ateş haklı aslında. En azından kendimiz mi arasaydık?"

Murat, "Arama falan yok. Biraz daha bekleyin," deyip sinirli bakışlarını salondaki 3 erkekte gezdirince, "Bekleyelim bakalım," diye homurdandı Ateş ve gözlerini kapatıp sakin olmaya özen gösterdi.

Dün akşam Levent'e Melisa'nın okuldaki kaydını aldırması için emir vermişti. Ama Levent, bu sabah müdürle konuştuktan sonra Ateş'i arayıp Melisa'nın naklini aldırmakta inat ettiğinden

bahsedince Ateş bu işi kendi başına yapması gerektiğini fark etmiş, okula gidip Melisa'yı kararından vazgeçirmeye çalışmıştı.

Yani en azından amacı öyleydi. Ama nereden bilsin ki Melisa'nın bir okul kavgasına gittiğini... Üstelik bir avuç serseriyle! Ateş bunu okuldaki bir kız grubundan öğrenmişti ve öğrenir öğrenmez de sinirden küplere binmişti.

Melisa ve kavga? Bu iki kelime bile birbirine bu kadar zıt iken onun bir kavgaya gitmesi tam anlamıyla bir saçmalıktı. Hem o kendini koruyamazdı ki. Ateş bunu çok iyi biliyordu ve Melisa'ya olan siniri bu gerçekle daha da çok artıyordu.

Birden evin içinde yankılanmaya başlayan kapı zilinin sesi ortamdaki gerginliğin dağılmasına neden olurken Ateş başta olmak üzere tüm erkekler ayağa kalktılar.

"Sanırım geldi," dedi Demir.

Onun bu söylediğiyle Ateş kapıya doğru yönelirken Murat, "Ben açarım," dedi ve otoriter bakışlarını Ateş'te gezdirip kapıya doğru yürüdü.

Ateş derin bir nefes aldı ve bakışlarını duvardaki saate doğru çevirip, "3 saat 51 dakika," diye mırıldandı.

Murat, kapının önüne geldikten sonra elini kapının kulpuna götürdü ve kulpu aşağı indirip kapıyı araladı. Ama karşı karşıya geldiği manzara bir anda kalbinin sıkışmasına neden oldu. Melisa, daha önce hiç görmediği bir oğlanın kucağındaydı ve yüzünün çeşitli yerlerinde yara izleri vardı.

"Ne oldu ona?" diyerek hemen bilgi almak istedi Murat.

Pusat, "O iyi. Merak etmeyin," deyip Murat'ın içini ferahlatmaya çalışırken, "Şu anda uyuyor," diyerek konuşmaya devam etti.

"Yüzüne ne oldu?" diye sordu Murat ve Melisa'nın alnına gelen saçlarını geriye doğru ittirip kızının yüzünü buruk bir şekilde incelemeye başladı.

"Her şeyi anlatacağım efendim. Ama izin verirseniz önce içeri girelim?"

Murat, üzerindeki şaşkınlıktan kurtulup, "Tabii oğlum," diyerek kapıyı sonuna kadar aralayınca Pusat, Melisa ile birlikte içeriye girdi ve salon diye tahmin ettiği yere doğru yürümeye başladı.

Ateş, sol bacağını ritmik bir şekilde sallarken -bunu genelde sinirlendiği zaman yapardı - salonun girişinde gördüğü manzara ile gözlerini kocaman açıp karşısındaki görüntüye hayretle bakmaya başladı.

Melisa?

Geçen gün az daha elinde kalacak olan oğlanın kucağındaydı ve oğlanın bir eli Melisa'nın belindeyken diğer eli kalçasının birazcık aşağısındaydı. Melisa'yı kucağına almıştı.

Ateş, karşısındaki bu görüntüyle iyiden iyiye deliye dönerken, "Yine mi sen lan!" diye bağırdı ve hızlı adımlarla Pusat'ın üzerine doğru yürümeye başladı.

"Sessiz ol!" diyerek uyarıda bulundu Murat. Kızının uyanmasını istemiyordu.

Ama Ateş, Murat'ın ne söylediğini umursamayıp Pusat'ın karşısına dikildikten sonra, "Senin sülaleni sikerim ulan ibne!" dedi.

Pusat, "O kadar emin olma," deyip kollarının arasında uyuyan Melisa'yı işaret ettikten sonra "Bugün yeterince yoruldu. Şimdi çekil önümden de yatağına yatırayım," diyerek konuşmasına devam etti.

"Ulan ben senin!" deyip yumruğunu havaya kaldırdı Ateş. Ama Melisa'nın Pusat'ın kucağında olduğunu hatırlayınca sinirli bakışlarını Melisa'ya indirdi.

Ve o an...

Ateş, gördüğü manzaranın etkisiyle bir anda geriye doğru sendelerken ağzının aralanmasına da mani olmadı.

Melisa...

Yüzünün çeşitli yerlerinde kurumuş yara izleri vardı ve hareketsiz bir şekilde Pusat'ın kollarında uyuyordu.

"Eğer sakin olmazsan seni evden kovarım," dedi Murat.

"O-ona ne oldu?" diye sordu Ateş. Kekelemişti ama bunu umursayacak hali yoktu.

"Bir şey olmadı," dedi Pusat. "Yanlış zamanda yanlış yerdeydi sadece."

Ateş bakışlarını Melisa'nın yüzünden çektikten sonra Pusat'a baktı. "Yanlış zaman ve yanlış yerden kastın ne?"

"İstersen önce onu yatağına yatırayım," dedi Pusat. Kahverengi gözleri Ateş'in gözlerine bakarken düşmanca bir ifadeyle parlıyordu. Ateş'i çok iyi tanıyordu çünkü. Ve onunla karşı karşıya gelmenin hayalini de birçok kez kurmuştu. Ona beslediği nefret tarif edilemezdi. Ama hayali kesinlikle böyle değildi. Daha çok bir boks ringinde karşı karşıya gelmek onun için çok daha cazip bir fikirdi.

Murat, "Tamam. Odası şu tarafta," deyip eliyle Melisa'nın odasını işaret edince Ateş, "Sakın!" diyerek oldukça ciddi bir ifadeyle Pusat'a doğru bir adım attı. "Sakın onun odasına girmeyi düşünme!" deyip cümlesine devam ettikten sonra kimsenin bir şey demesine izin vermeden Melisa'yı Pusat'ın kucağından aldı ve odasına götürmek üzere yürümeye başladı.

Ateş, Melisa'nın odasına girdikten sonra kapıyı ayağıyla kapattı ve kollarında bir kuş misali uyuyan Melisa'yı yavaşça yatağına yatırdı. Üzerindeki kirli kıyafetleri umursamayıp yorganı da üşümemesi için güzelce çenesine kadar çekti.

"Bu yaralar sana hiç yakışmamış ufaklık," dedi Ateş yatağın kenarına oturduğunda. Yüzünde buruk bir ifade vardı. Elini kaldırdı ve Melisa'nın saçlarını okşamaya başladı.

"Hem de hiç yakışmamış güzelim. Ne olur sanki şu burnunun dikine gitmesen? Birazcık sessiz kalsan her şey zaten kendiliğinde hallolacak. Ama sen... sürekli kendi bildiğini okumaya devam ederek işleri çıkmaza sürüklüyorsun. Oysa hiçbir şey bilmiyorsun be ufaklık. Senin canın yanınca benim canımın da yandığını bilmiyorsun. Sen üzülünce benim de üzüldüğümü bilmiyorsun. Sana alışan kalbim sen olmayınca hiçbir halta yaramıyor. Ama sen bunu da bilmiyorsun. Senin yanında gerçekten gülümsediğimi, senin yanında kendimi iyi hissettiğimi bilmiyorsun..."

Ateş gözlerini kapatıp derin bir nefes aldıktan sonra Melisa'nın üzerine eğildi ve huzur veren kokusunu derin derin içine çekip alnına uzun bir öpücük bıraktı. Dün gece yaptığı şeyle onu ne kadar kırdığının farkındaydı. Kulüpten Aras'la çıkarken hıçkırarak ağladığını görmüştü çünkü. Ateş, o an kendi kalbinin de paramparça olduğunu hissetmişti. Melisa'yı yine ağlattığını görmek onun gerçekten canını acıtmıştı.

"Yüzün tıpkı desenli bir halıya benziyor," diye mırıldandı Ateş. Dudaklarında ufak bir tebessüm belirdiğinde eski bir anıyı elinde olmadan zihninde canlandırdı. Hayat gerçekten tuhaftı.

***

Pusat, "İşte böyle," deyip salondaki üç erkeğe baktıktan sonra, "Melisa kavgaya isteyerek dahil olmadı," dedi ve deminden beri sürdürdüğü yalanı devam ettirdi. Melisa'nın kavgaya tesadüf eseri dahil olduğunu, asıl amacı okuldan çıkıp eve gelmekken bir anda kendini kavganın içinde bulduğunu söyledi.

"Yani Melisa senin de dediğin gibi yanlış zaman da yanlış yerdeydi?" dedi Demir.

Pusat onu başıyla onaylarken Murat, "Evladım sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum," dedi. "Eğer sen onu kavgadan çekip kurtarmasaydın daha kötü şeyler olabilirdi." Minnetle Pusat'a baktı.

Pusat tebessüm etti. "Önemli değil efendim." Bu kibarlık kesinlikle ona göre değildi. Ama şu anda rol yapmaya mecburdu.

"Çok sağ ol birader. Yani onu buraya kadar getirdiğin için," dedi Kerem.

Pusat, "Sadece sınıf arkadaşıma yardım ettim," deyip tebessüm ettikten sonra oturduğu yerden kalktı ve elini Murat'a doğru uzatıp, "Ben artık gideyim," dedi. "Bu saatte sizleri de rahatsız ettim,"

Murat, "Olur mu hiç öyle şey?" deyip Pusat'ın elini sıktıktan sonra, "Yine beklerim," dedi ve içtenlikle gülümsedi.

"Evet birader. Bir akşam yemeğe de bekleriz," dedi Kerem ve elini Pusat'a uzatıp sıktı.

Pusat, Kerem ve Murat'ın bu teklifiyle içten içe memnun olurken "Neden olmasın?" dedi ve son olarak Demir'le de tokalaştı.

Tam bu sırada içeri giren Ateş gördüğü manzarayla dişlerini sıkarak sakin olmaya özen gösterdi ve sinirli bakışlarını Pusat'ta gezdirdi. Pusat da aynı şekilde ona bakıyordu. 'Bu çocukta bir şeyler var,' diye düşündü Ateş. Bunu gördüğü ilk anda hissetmişti. Ama ne olduğunu bilmiyordu. Sadece hissediyordu ve Ateş'in hisleri oldukça kuvvetliydi.

Pusat, "Tekrar iyi akşamlar," deyip içtenlikle gülümseyince Murat, "İyi akşamlar evladım," diyerek Pusat'ın omzunu sıvazladı ve onu kapıya kadar geçirip yolcu etti.

Murat, eşinin bu akşam evde olmamasının rahatlığıyla kendini biraz daha iyi hissederken tekrar salona girdi. Ama karşı karşıya geldiği öfkeli bakışlar merakını harekete geçirmişti.

"Ne oldu?"

Ateş, zaten çatık olan kaşlarını iyice çatıp sinirli bakışlarını Murat'ta gezdirdikten sonra, "Niye ona evladım dediniz?" diye sordu, gözleri öfkeden çakmak çakmaktı.

Demir ve Kerem onun bu sorusuyla şaşkına uğrarken Murat, "Kime nasıl hitap edeceğimi sana mı soracağım?" deyip sesini yükseltti. Bugün zaten Ateş'in saçmalıklarına fazlasıyla katlanmıştı.

"Yok akşam yemeğine davet etmeler, yok oğlum demeler. Dürüst olun ve bana doğruyu söyleyin. Onu damat adayı olarak mı görüyorsunuz?"

Ateş, ciddi bir ifadeyle Murat'a bakıp bir cevap vermesini isteyince Demir, "Bakırköy'ü arıyorum," dedi.

Normalde Ateş böyle bir cümle kurduğu için onu yumruklayabilirdi ama şu anda ciddi bir konu üzerinde Murat'la konuşuyordu. Deminden beri kapının önünde durmuş, onları dinliyordu ve o oğlana sergiledikleri samimi tavır Ateş'i hiç de memnun etmemişti. Aksine, huzursuz olmuştu.

"Ara oğlum ara," dedi Murat. "Hatta bu gidişle ben de kesin oraya yatacağım."

Ateş, "Bir cevap vermediniz?" deyip sinirli bir ifadeyle Murat'a bakmaya devam edince Murat derin bir nefes aldı. "Kızımın kiminle evleneceğine ben değil o karar verir," dedi. "Ayrıca evlat, sen ne benim kararlarımı sorgulayabilirsin ne de kızımın."

İkinci cümle, Ateş'in bir kulağından girip diğer bir kulağından çıkarken Murat'ın verdiği ilk cevapla Ateş birazcık da olsa kendini rahatlamış hissetti. Sonuçta Melisa'nın bir serseriyle evlenmesine göz yumamazdı, değil mi?

Gerçi Ateş onun nasıl biriyle evleneceğini de hiç düşünmemişti ama Melisa'nın yanına yakışacak ikinci bir erkeğin bu dünyaya geldiğini sanmıyordu.

Ateş, "İyi akşamlar o halde," deyip kimsenin bir şey demesini beklemeden yürümeye başlayınca arkasında hissetmediği adım sesleriyle 360 derece dönüp sinirli bakışlarını Murat'ta sabitledi. "Niye beni yolcu etmiyorsunuz?"

Demir ve Kerem, onun bu sorusuyla ağızlarını aralarken Murat, 'Ya sabır' diye söylendi ve adımlarını Ateş'e doğru ilerletip, "Yürü bakalım," dedi. Birlikte evin kapısına geldiklerinde Ateş kapıyı araladı. Ama bir anda aklına gelen şey gözlerini kocaman açmasına sebep olmuştu.

Murat, onun bu bakışlarından yine saçmalayacağını anlayınca, "Eğer yine sinirlerimi bozacak bir şey söylersen..."

"Melisa okul formasıyla yatıyor," diyerek Murat'ın sözünü yarıda kesti Ateş.

"Ne olmuş?" diye bıkkınlıkla sordu Murat.

"Ne demek ne olmuş? Onun kıyafetlerini kim çıkartacak?"

"Sana ne oğlum?" dedi Murat. "İlla ki birisi çıkartır."

"Birisi derken?" diye şüpheyle sordu Ateş. Eğer Demir veya Kerem denilen o cıvık oğlanlar yapacaksa içeri girip ikisinin de ağzını gözünü şimdi patlatabilirdi.

Murat, derin bir nefes alıp sakin olmaya özen gösterdikten sonra, "Annesi birazdan gelir," dedi. "Olmadı Melisa gece uyanınca kendisi çıkartır. Tamam mı? Rahat etti mi için?"

Ateş, "Etmedi," deyip Murat'ın sinirlerini farkında olmadan iyice bozarken, "Peki ya banyo yapmak isterse?" diye sordu.

"Bak evlat," dedi Murat sabırla."Bu zamana kadar silahımı sivil hayatımda hiç kullanmadım ama sen eğer şimdi buradan çekip gitmezsen hiç düşünmeden silahımı çıkartırım."

Ateş, Murat'ın bu tehdidini kulak ardı edip, "Banyoya girerse kapıyı kilitlediğinden emin olun." deyince Murat, "Demir," diye seslendi. "Git silahımı getir!"

Ateş, "O oğlanları da gözüm hiç tutmadı. Fazla cıvıklar," deyip son noktayı koyunca Murat, "Ulan ben senin!" dedi ve Ateş'in üstüne doğru yürümeye başladı.

Ama Ateş daha hızlı davranıp merdivenleri ikişer ikişer inmeye başlayınca Murat'ın elinden son anda da olsa kurtulmuş oldu.

On İkinci Bölüm

Melisa Özsoy

Ertesi sabah uyandığımda yüzümdeki ağrılar düne oranla epey hafiflemişti. Neredeyse yok bile diyebilirdim. Yani ben birkaç gün okula gidemeyeceğimi falan düşünüyordum ama şimdi gayet dinç hissediyordum kendimi. Odamdan çıktıktan sonra banyoya girip kapıyı arkamdan kapattım. Aynadaki aksim her ne kadar yara izleriyle dolu olsa da umursamamaya çalıştım ve musluğu açıp dikkatli bir şekilde yüzümü yıkamaya başladım.

Dün gece gözlerimi araladığımda kendi yatağımda olduğumu fark edince çok şaşırmıştım. Çünkü en son Pusat'ın yanındaydım ve buraya nasıl geldiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Gece uyanıp odamdan çıktığımda ev halkının endişeli bakışlarıyla karşılaşmış, pişmanlık duygusu tüm bedenimi sarmalamıştı.

Demir'in söylediğine göre dün akşam beni Pusat getirmiş. Ama annem Aysun Teyzelere oturmaya gittiği için evde yokmuş ve dolayısıyla benim geldiğimi görmemiş.

Banyodan çıktıktan sonra tekrar odama girdim ve üzerimdeki eşofmanlardan kurtulup okul kıyafetlerimi giymeye başladım. Saçlarımı sadece taramakla yetinip serbest bırakmayı tercih etmiştim.

Okul çantamı elime alıp odamdan çıktıktan sonra mutfağa doğru yürümeye başladım.

"Günaydın kara kuzum," dedi annem.

"Günaydın anne," dedim ve kahvaltı masasındaki yerime oturdum.

"Nasıl hissediyorsun kendini? Ağrın var mı? Canın çok acıyor mu?"

"İyiyim anne. Dün de iyiydim zaten," deyip gülümsedim ve

bana inanmasını ümit ettim. Annem bazen cidden çok fazla evhamlı birine dönüşebiliyordu.

"İstersen bugün okula gitme. Hem zaten bugün cuma. Yat dinlen, ben sana güzelce bakarım."

"Yok anne. Daha ilk haftadan devamsızlık yapmayayım. Gerçekten çok iyiyim ben."

Annem, "Ama kızım," deyip itiraz etmeye yeltendiğinde, "Anne," dedim ve gözlerimi devirdim. "Gerçekten iyi hissediyorum kendimi."

Annem nefesini dışarı üfledi. "Madem öyle diyorsun." Benim için doldurduğu koca bir bardak sütü önüme bıraktıktan sonra "Ama bunu bitirmeden hiçbir yere gidemezsin ona göre," dedi ve otoriter bakışlarını yüzümde gezdirdi. Annemin inadını çok iyi biliyordum. Bu yüzden itiraz etmedim ve sütü elime alıp içmeye başladım.

Yaklaşık 20 dakikalık bir otobüs yolculuğundan sonra okula varmıştım. Gerçi otobüsün beni bıraktığı yer okula yüz metrelik bir mesafeydi ya neyse.

Çantamı omzuma astıktan sonra ellerimi de polarımın cebine koydum ve okula doğru yürümeye başladım. Saat henüz sabahın körü olduğu için güneş daha yeni doğmuştu diyebilirim. Neyse ki bu sene son senemdi de üniversiteye başlayınca bu kadar erken uyanmama gerek kalmayacaktı.

Okula doğru yürümeye devam ederken etrafta benimle aynı formayı giymiş birçok öğrenci vardı. Ve bu yüzden sivil giyimli biri eğer aramızdaysa fazlasıyla kendini belli ederdi değil mi?

Nefesimi sıkılarak dışarıya üfledikten sonra başımı öne eğdim ve arabasına yaslanmış, elleri kabanının cebinde olan Ateş'i görmezlikten gelip okula doğru hızlı adımlarla yürümeye devam ettim. Kim bilir yine hangi sebepten dolayı gelmişti?

Yüzsüz şey!

"Hiç öyle hızlı hızlı yürüme ufaklık," dedi Ateş.

Beni bu kadar çabuk fark etmesi dişlerimi birbirine bastırmama neden olsa da onu duymazlıktan geldim ve yürümeye devam ettim.

"Sabah sabah sinirlerimi bozma istersen."

Duymazlıktan geldim.

"Melisa!"

Duymazlıktan geldim.

"Omzuma atıp kaçırayım mı seni? Bunu mu istiyorsun?"

Ateş'in sert sesi etraftaki tüm bakışların anında bana çevrilmesine neden olurken tırnaklarımı sinirden avucumun içine geçirdim ve "Ne istiyorsun?" dedim ellerimi iki yandan açarak.

"Şu haline bir bak," dedi Ateş. Bakışları bir zavallıymışım gibi yüzümü tarıyordu.

Ama onun bakışları hiç de umurumda değildi. "Ne halde olduğum seni hiç ilgilendirmez! Ayrıca kaydımı aldırmak için geldiğini biliyorum ama boşuna uğraşma. Çünkü kaydımı aldıramayacaksın!"

"Bir hafta lan," dedi Ateş. "Bir hafta içinde kavgalara gidip kendine yakışmayacak şeyler yapıyorsun, daha uzun bir süre kalsan kim bilir neler yapacaksın?"

"Şu beni sanki korumaya çalışmak istiyormuşsun gibi sergilediğin tavırlardan vazgeç artık. Çünkü ben gerçekten senden sıkıldım!"

Ateş, sinirli bakışlarını birkaç saniye yüzümde gezdirdikten sonra "Sıkıldım ne lan?" diyerek yüzüme doğru bağırdı. "Sen ne yaşadın ki bu kadar çabuk sıkıldığını söylüyorsun?"

"Emin ol birçok şey yaşadım," dedim sinirle.

"Kızım beni deli etme!"

"Deli olman umurumda değil valla,"

"Ulan esrar çekeni, bonzai satanı, tecavüz edeni hepsi böyle okullardan çıkıyor. Amacın onlara ayak uydurmak mı?"

"Seni ilgilendirmez!"

Ateş, "Melisa!" deyip sesini yükselttikten sonra, "Adam gibi dur kaydını aldırayım işte," dedi. "Hem sen rahat edersin hem de benim aklım sende kalmaz."

Dudaklarım Ateş'in bu söylediklerıyle aralandı. "Kusura bakma ama senin aklın bende kalmasın diye hayatımı ona göre şekillendiremem."

"Hay ben senin şekline de, inadını da!" dedi Ateş ve elini bacağına vurdu. Öfkeyle konuştu. "Sen hiç aynada baktın mı kendine? Yakışmış mı o yaralar?"

"Senin benim kalbime açtığın yaralar yakışmış mı peki?"

Ateş, sorduğum soru üzerine afallayıp sessiz kalmayı tercih edince, "Ne o? Söyleyecek bir şeyin yok mu?" dedim omuzlarımı dikleştirerek

"Sadece istediklerimi yapsan? Sorgulamadan?"

"Ben senin kuklan değilim Ateş. Beni istediğin şekilde yönetemezsin. Hem zaten sen ne diye benimle uğraşıyorsun ki? Beni öylece bırakıp eski aşkına dönmedin mi sen? Ona gözümün önünde evlenme teklifi etmedin mi? Artık ne istiyorsun benden?"

"Melisa bak..." deyip bana doğru bir adım attı Ateş. Hemen elimi havaya kaldırdım ve "Yaklaşma artık bana!" dedim. "Seninle ilgili aklımda o kadar çok soru işareti var ki... Onlarca, belki daha fazla. Ama artık hiçbiri umurumda değil. Ve biliyor musun, uzun zamandır sana söylemek istediğim bir şey var."

Bunu çok daha önce söylemem gerekirdi belki ama kısmet bugüneymiş.

Ateş kaşlarını merakla havaya kaldırıp söyleyeceğim şeyi beklemeye başlayınca bir adım geri attım ve işaret parmağımı sokağın çıkışına yönlendirip, "Siktir git!" diye bağırdım. "Hayatımdan siktir git! Aklımdan siktir git! Kalbimden siktir git!" Göğsüm hızlı hızlı inip kalkıyordu.

Ateş, ardı ardına söylediğim cümleler üzerine gözlerini iri iri açıp şaşkın bakışlarını yüzümde gezdirince, "Bana artık *metresinmişim* muamelesi yapmaktan vazgeç!" dedim. Gözlerim çoktan dolmuştu ve ağlamak için hazırda bekliyordu. "Yoruldum, anlıyor musun? Artık dayanamıyorum! Sen her istediğinde yanıma gelip, bana güzel sözler söyleyip, sonra da sanki tüm bunları hiç yapmamışsın gibi nişanlının kollarına dönerek beni aşağılayamazsın!"

Ateş'in dudakları hafifçe aralandı, omuzları yere düştü. Bu haliyle az önceki halinin arasında dağlar kadar fark vardı. Ve itiraf etmeliyim ki onu daha önce hiç böyle görmemiştim. *Yenilmiş...*

Ateş başını öne eğdi. Sessizce bir şeyler mırıldandı ve daha sonra hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp sokağın çıkışına doğru yürümeye başladı. Afallayarak ona baktım. Evet, onun gitmesini istiyordum ama böyle gitmesi... Özellikle söylediği son cümle boğazımda bir yumru hissetmeme neden olmuştu.

"Ben babam gibi değilim."

On Üçüncü Bölüm

Dışarıdan gelen, sokak lambasının o sarı ışığı odamı karanlık bir yer yapmaktan kurtarırken nefesimi sıkılarak dışarı verdim ve yatağımda sol tarafıma doğru döndüm. Saat çoktan gece yarısını geçmişti belki ama ben hâlâ uyumuş değildim.

Daha doğrusu uyuyamıyordum ki.

Eski Melisa olmadığımı, eski ben gibi davranmadığımı ve de artık değiştiğimi düşünmeme neden olan bir sürü şey vardı aklımda.

Bir hafta. Tamı tamına bir haftadır kendime yakışmayacak o kadar çok şey yapmıştım ki. Örneğin daha iki gün önce sırf bana tip tip baktığı için kantinde bir kızın üzerine yürüdüm. Oysaki kızın öylesine baktığını biliyordum. Sonra dün bana laf attıkları için bir erkek grubuna orta parmak çıkartıp bir kıza yakışmayacak şekilde küfrettim. Bugün ise yine bir kızın üzerine saldırıp kavga çıkartmaya çalıştım. Tabii sonra işler biraz karıştı ama neyse ki Çınar olaya müdahale edip tekrar müdürün odasına gitmemi engelledi. Kendisi bu bir hafta içinde en iyi arkadaşım olmuştu diyebilirim. İyi ki olaya müdahale etmişti. Yoksa babam, üçüncü bir müdür konuşmasına dayanamayabilirdi ve beni direkt okuldan alırdı.

Ateş ise bu süreçte bir kere bile karşıma çıkmamış, bir kere bile arayıp sormamıştı beni. Artık okuldan kaydımı aldırmak için uğraşmıyordu da. Evet, benim de istediğim buydu zaten. Ama onu en son gördüğümde bakışlarındaki o hüzün bir türlü çıkmıyordu aklımdan.

Ben babam gibi değilim, demişti en son.

Ne demek istediğini anlamamıştım. Neden öyle bir cümle

kurduğunu ve asıl neden o cümleyi kurduktan sonra hiçbir şey demeden çekip gittiğini anlamamıştım. Gerçi ben onu yeterince tanımıyordum ki zaten. Örneğin ailesi kimdir, nasıl insanlardır, Ateş'le aralarındaki sorun ne, hiçbir şey bilmiyorum. Ateş bana sadece görmemi istediği kadarını gösteriyordu o kadar.

Aklım, duygularım, hislerim birbirine karışmıştı. Artık ne yapacağımı, nasıl davranacağımı gerçekten bilmiyordum.

"Buraya çabuk uyum sağlıyorsun Çilli." demişti Pusat.

Bu bir hafta içinde neredeyse onu da hiç görmemiştim. Karşılıklı tek diyaloğumuz da buydu zaten. Çünkü kendisi okulun hem basket hem futbol hem de voleybol takımının kaptanıydı. Sürekli takımlarla ilgilendiği için sınıfa bile doğru dürüst gelmemişti. Bu benim için iyi bir şeydi elbette. Sonuçta hâlâ taburede oturmaya devam ediyordum ve onun alaycı bakışlarını görmemek güzeldi.

Derin bir nefes aldım.

Demir ve Kerem yarın Sakarya'ya gidiyorlardı. Tabii velisi olarak annem ve babam da yanlarında olacaklardı. Her ne kadar o iki şapşaldan kurtulduğum için seviniyormuş gibi görünsem de aslında onlara alıştığımı ve yokluklarını hissedeceğimi itiraf edebilirdim.

Bu hafta sonu evde teyzemle birlikte kalacaktım. Benim için değişik bir tecrübe olacağını ve farklı bir hafta sonu geçireceğimi tahmin etmek o kadar da güç değildi.

Kollarımın arasındaki tavşana sarılıp gözlerimi kapattım. *"İyi geceler Pinki."*

***

Ertesi sabah güne güzel bir başlangıç yaptım demek isterdim. Böyle, kuşların cıvıltılarıyla uyandığımı falan. Ama maalesef öyle olmamıştı.

Su!

Bu sabah güne başımdan aşağı su dökülerek uyanmıştım.

"Ben sizin var ya!" deyip yüzümdeki su damlacıklarını çabucak tişörtümle sildikten sonra bir hışımla yataktan kalktım ve salona doğru koşmakta olan Demir ve Kerem'in peşinden odadan çıktım.

"Sadece veda şakasıydı kuzen," dedi Kerem pis pis sırıtarak.

Dişlerimi sıktım ve salondan içeriye girdim. Alnımın üzerindeki birkaç su damlası yere düşüyordu.

"Şakaymış! Uyuyan birinin başından aşağı su dökmek sizce komik mi?" diye sordum yüzlerine doğru bağırarak.

"Komik tabii," diyerek cevap verdi Demir. Üçlü koltuğun arkasına saklanmış, bana bakıyordu.

"Komikmiş! Erkekseniz gelsenize o zaman buraya!" dedim ve yerde duran annemin terliklerine elime alıp havaya kaldırdım.

Kerem, "Erkeğiz lan!" deyip bana doğru bir adım atmıştı ki elimdeki terliği kafasına yemesiyle "Ya da vazgeçtim," deyip tekrar koltuğun arkasına saklanmaya devam etti.

"Ne oluyor yahu sabah sabah?"

Annem salondan içeriye girip uykulu bakışlarını Kerem, Demir ve de benim üzerimde gezdirmeye başlayınca "Şu halime bir bak anne," dedim. "Bu ikisi başımdan aşağı su dökerek uyandırdı beni."

"Sadece şaka yapmak istedik yenge."

"Hem ne olmuş? Çapaklarından arındırdık işte seni."

Demir'in söylediği cümle kaşlarımı iyice çatmama neden olurken, "Ne haliniz varsa görün. Zaten bugün sizden kurtuluyorum," dedim ve terliği Demir'in kafasına fırlatıp salondan çıkarak odama doğru yürümeye başladım.

Aptal ergenler!

Giderayak yine sinirimi bozmuşlardı. Ama benim de adım Melisa'ysa intikamımı en kötü şekilde alırdım.

Kahvaltı masasına oturduğumuzda babam hâlâ bozuk atmaya devam ediyordu bana. Çünkü okuldaki olaylar ona fazlasıyla yabancı gelmişti. Haliyle bana biraz sinirliydi. Ve kırgın.

"Teyzen akşamüzeri gelmiş olur," dedi annem. "O zamana kadar kapıyı kimselere açma."

Çatalımın ucundaki domatesi ağzıma tıktıktan sonra "Tamam," dedim.

Beni yalnız bırakma konusunda endişelendiklerini biliyordum. Yüzümdeki yaralar bile daha yeni yeni geçmeye başlamışken akıllarına bin türlü şeyin geldiğini tahmin etmek zor değildi.

"Bir sorun çıkarsa hemen beni ara," dedi babam, sesi ifadesizdi.

Anlamadığımı belli edecek bir ifadeyle ona baktım. "Nasıl bir sorun?"

"Sen sadece dediğimi yap."

"Peki."

Babamın sorundan kastı sanırım Ateş'ti. Ama öyle bir sorunun çıkacağını sanmıyordum. Yani Ateş bir haftadır karşıma çıkmamışken şimdi mi çıkacaktı? Nedense hiç sanmıyordum.

Kahvaltımız, Kerem ve Demir'in okulları hakkında yapılan konuşmayla devam ederken dar paçamın cebine sıkıştırdığım telefonumun titremesiyle elimi hemen cebime götürdüm ve telefonumu çıkardım.

Kimden: Maya Güner
Mesaj: Günaydın tatlım. Eğer müsaitsen bugün buluşabilir miyiz?

Buluşmak... Bu bir haftadır Maya'yla da sadece telefonda görüşmüştük. Bu buluşmanın benim için de iyi olacağını umarak parmaklarımı klavyeye götürdüm ve cevap yazdım.

Kimden: Melisa Özsoy
Mesaj: Olur.

Aradan yaklaşık bir saat kadar süre geçti. Bu süreçte Demir ve Kerem'in valizleri babamın arabasındaki yerini alırken annemin hazırlamış olduğu poğaça ve kurabiyeler de arabaya yerleştirilmişti.

Gitme vakti.

Annem, üzerine giydiği bordo kabanın fermuarını çekmekle uğraşırken Kerem ve Demir de siyah deri ceketlerini giymekle meşguldü.

"Beklediğim an ve beklediğim görüntü," dedim kollarımı göğsümün üzerinde birleştirerek. Aslında gidecekleri için üzülüyordum ama bu sabah yaptıkları şeyden sonra onlara oldukça sinirliydim.

Kerem bana muzip bir bakış attı. "Biz gidince ağlama da."

"Hah," diye bir ses çıkardım ağzımdan. "Ağlasam sevinçten ağlarım."

"Alınırız ama," deyip dudaklarını büzdü Demir.

"Alınırsanız alının," dedim omuzlarımı silkerek. "Bu sabaha kadar gideceğiniz için üzülüyordum ama artık üzülmüyorum."

"Lütfen üzül," dedi Kerem.

Resmen alay ediyordu benimle. "Şu kapıdan bir çıkın. Yemin ederim göbek atacağım."

"Tamam tamam. Hadi barışalım," dedi Demir ve tam karşıma geçerek kollarını iki yandan açtı. Sarılmamı bekler gibi yüzüme bakıyordu.

Omuzlarımı silktim. "Çok beklersin."

"Hadi ama Su. Giderayak üzme bizi."

"Gider el mi üzeyim?"

Yaptığım espriyle Kerem ve Demir hayrete düşmüş bir ifadeyle yüzüme bakmaya başlayınca gülümsedim ve onlara dil çıkarttım. Bence gayet güzel bir espriydi.

"Bu espriden sonra bir daha bu eve adımı atmam zaten," dedi Kerem.

"Bütün yaşama sevincim gitti resmen," diyerek Kerem'e destek çıktı Demir de.

Onların bu hali yüzümdeki gülümsemenin genişlemesine neden olurken "Tamam tamam. Barışalım bari," dedim ve kollarımı araladım.

Onlar da zaten bunu söylememi bekliyormuş gibi kollarını bana dolayınca, "Gideceğiniz yerde insan taklidi yapmayı unutmayın," dedim.

"Tamam. Ama sen de unutma," diyerek hemen lafı yapıştırdı Kerem.

Onu duymazlıktan geldim ve sarılmaya devam ettim.

Aynı şekilde annem ve babamla da sıkıca sarılıp vedalaştıktan sonra ben de Maya'yla buluşmak üzere hazırlanmaya gittim. Bakalım bu hafta sonu neler olacaktı?

***

Siyah dar paça bir pantolon, üzerime siyah bir tişört, onun üzerine ise siyah deri ceketimi giydikten sonra başıma da siyah kulakları olan beremi taktım ve Maya'nın mesaj olarak attığı adresteki kafenin kapısından içeriye girdim.

Bugün tuhaf bir şekilde kendimi siyahların içine gömmeyi tercih etmiştim. Oysaki çoğu zaman pembe ve mavi giymeyi tercih eden bir kızdım. Genelde renklerin, insanların kişiliğini temsil ettiğini söylerler. Veya hislerine bir ayna olduğunu. Bu söz doğru mu pek bilmiyorum ama sanırım ben de yavaş yavaş kişiliğimi kaybediyordum.

Kafenin giriş kapısından içeriye girdiğimde öncelikle kapının üzerinde asılı olan çanın sesi duyuldu her yerde. Kafe fazla kalabalık değildi. Bu yüzden Maya'yı görüp görmemem daha kolaydı. Ama ilk katında Maya'yı göremeyince ahşap merdivenlere yöneldim ve üst kata çıkıp etrafa göz gezdirmeye başladım.

Dediğim gibi kafe fazla kalabalık değildi. Etrafta sevgili diye tahmin ettiğim birkaç çift dışında kimse yoktu.

Ve işte orada.

Ama sadece Maya değil. Maya başta olmak üzere tüm çocuklar hemen karşımdaki masada oturmuş sohbet ediyorlardı. Oysaki ben sadece Maya'nın olacağını düşünmüştüm. Ama sorun değil. İçlerinde Ateş ve o kız olmadığı sürece bir problem yoktu benim için. Hepsini ayrı ayrı çok seviyordum.

Derin bir nefes alıp yüzüme gerçek görünmesini umduğum bir gülümseme yerleştirdikten sonra adımlarımı hareket ettirdim ve Maya'ların oturduğu masaya doğru yürümeye başladım.

Beni ilk fark eden Batuhan olmuştu.

"Hanımefendi de nihayet teşrif edebildi,"

Onun bu söylediğiyle tüm bakışlar anında bana çevrilirken, "Kusura bakmayın," dedim ve tebessüm edip masadaki boş sandalyeye oturdum. "Biraz trafik vardı da,"

"Neyse. Geldin ya," dedi Maya ve bana içten bir gülümseme yolladı. "Artık Melisa da geldiğine göre siparişlerimizi verelim o zaman?" Bu kadar insanın beni beklemiş olması birazcık çekinmeme neden olmuştu. Ama yine de yaptıkları şey çok hoş bir kibarlıktı. Aksi takdirde onlardan sonra gelip sipariş veremezdim.

Üzerinde smokin tarzı bir kıyafet olan garson yanımıza gelip tek tek siparişlerimizi almaya başlayınca hepimiz sütlü kahve ve çikolatalı kekte karar kıldık.

"Ee Melisa? Kuzenlerin gitmiş duyduğuma göre?" diye sordu Batuhan.

"Öyle oldu."

"Kafa çocuklardı. Ne zaman gelecekler?"

"Bir ay sonra sanırım." Aslında izin alabilirlerse daha erken de gelebilirlerdi.

Tam bu sırada masaya gelen garson siparişlerimizi önümüze bırakıp gittikten sonra Maya, "Yeni okul nasıl gidiyor?" diye sordu. Masadaki herkesin bakışları bendeydi. Ve ilgi odağı olmak gerçekten gerilmeme neden oluyordu.

"Güzel," diyerek kısaca cevap verdim. Bu kadar kişi bana bakarken konuşamazdım ki.

"Kavgalara falan gitmek yok, değil mi?" diye sordu Kuzey. Gülümseyerek bana bakıyordu.

Hayır anlamında başımı salladım. "Yok. Hem zaten o bir anlık saçmalığıma denk gelmişti." Gerçekten de bir anlık saçmalıktı o kavga işi.

Derin bir nefes aldım. Tüm dikkatlerin benim üzerimden kalkmasını umarak telefonumu elime aldım ve bir tuşa basıp saatin kaç olduğunu kontrol ettim. 14.10. Teyzem akşam altı gibi eve gelecekti. O saate kadar benim de eve gitmiş olmam gerektiğini aklıma not ettim ve telefonumu tekrar dar paçamın cebine sıkıştırdım.

"Melisa?"

"Efendim?" Bakışlarımı hemen çaprazımda oturan Kuzey'e doğru çevirdim. Anlaşılan bugün ilgi odakları bendim.

"Aslında bugün burada toplanmamızın bir sebebi var," dedi Kuzey ve elindeki kahve bardağını masanın üzerine bırakıp bakışlarını yüzümde gezdirdi.

Anlamadığımı belli edecek bir şekilde ona baktım. Buraya bir amaç için toplanıldığını bilmiyordum.

"Nasıl bir sebep?"

"Şey... biz aslında Ateş hakkında konuşacaktık," dedi Sinem.

"Nasıl yani?" diye sordum. Ateş'in ismini duymam bile vücudumdaki kan akışının hızlanmasına neden oluyordu.

Ayrıca ne demek Ateş hakkında konuşmak?

Kuzey boğazını temizleyip ellerini iç içe geçirdi. "Melisa bak. Seninle açık konuşacağım. Öncelikle şunu bilmeni istiyorum ki sen buradaki herkesin kız kardeşi gibisin. O yüzden bizleri ağabeyin ve de ablaların olarak dinlemeni istiyoruz."

Kuzey derin bir nefes aldı. "Ateş'le aranızda birtakım şeyler yaşandı. Kabul. Ben sana hiçbir şekilde haksızsın diyemem. Elbette haklısın ama bir hafta önce ikinizin aranızda bir şey yaşanmış..."

Bana metresinmiş muamelesi yapmaktan vazgeç artık. Zihnimde yankılanmaya başlayan bu cümle derin bir nefes almama neden olurken, "Niye bana bunları söylüyorsunuz?" diye sordum.

Maya konuştu. "Melisa bak... Ben senin üzülmeni hiç istemem. Benim için gerçekten değerli birisin ama Ateş de öyle. Aranızda ne geçti bilmiyorum ama son bir haftadır Ateş gerçekten perişan bir halde."

Alayla güldüm. "Sadece bir haftadır mı perişan bir halde? Tuhafmış. Çünkü ben, beni bıraktığı günden beri perişan haldeyim."

"Lütfen öyle söyleme. Kabul. Haklı olduğun yerler var. Sana yok diyemem. Ama bazı şeyleri bilmediğin için haksız olduğun yerler de var Melisa. Ateş'e seni bıraktığı için bağırıyorsun, ondan nefret ettiğini söylüyorsun. Peki hiç neden diye sordun mu Ateş'e? Seni bu kadar korumasına rağmen, sana bu kadar düşkün olmasına rağmen neden beni bıraktın diye sordun mu?"

"Sormadım çünkü nedenini biliyorum," diyerek Maya'nın yüzüne doğru bağırdım. "Ateş doyumsuz bir adam, tamam mı? Bencil ve insanların duygularını önemsemeyen şerefsiz bir adam. Bana olan tüm yaklaşımları sadece doyumsuzluğundan kaynaklanıyor."

"Hayır Melisa," dedi Güney. "Sen Ateş'i yeterince tanımıyorsun. Eğer tanısaydın onun doyumsuz bir adam olmadığını ve aksine azla yetinmeyi çok iyi bildiğini bilirdin."

"Gerçekten çok güzel yetiniyor!" dedim sinirle.

Şu anda Ateş'in arkadaşlarıyla oturmuş, onun hakkında konuştuğumuza inanamıyordum. Bana karşı yedi kişi. Cidden çok adaletli!

Nazlı konuştu. "Ateş'in seni bırakmasını ve Melek'e evlenme teklifi ettiğini hazmedemiyorsun belki. Ama-"

"Anlamıyorsunuz!" deyip sinirli bakışlarımı masadakilerin yüzünde gezdirdim. "Beni bıraktığı veya o kıza evlenme teklifi ettiği için kızgın değilim ona. Kızgınım çünkü sürekli umut verip duruyor bana. Kızgınım çünkü üzgün olduğum herhangi bir anda yanıma gelip mutlu olmamı sağlıyor ama daha sonra tekrar üzüp çekip gidiyor!"

"Ateş seni bilerek üzmüyor," dedi Doğukan. "Hem nasıl üzsün ki? Herif sana deliler gibi âşık. Görmüyor musun senin yanındayken nasıl farklı bir adam olduğunu?"

"Gördüğüm tek şey Ateş'in dengesizlikleri," dedim ve oturduğum yerden sinirle kalktım. "Buraya gerçekten güzel vakit geçireceğimi düşünerek gelmiştim. Ama sizlerin amacı tamamen farklıymış."

"Hiçbir yere gitmiyorsun!" dedi Kuzey ve benim gibi sinirle ayağa kalkıp bakışlarını yüzümde gezdirdi.

"Ateş bir haftadır odasından dışarıya çıkmıyor! Yanına gidip konuşmaya çalışıyoruz. Ama söylediği tek cümle ne biliyor musun? Ben babam gibi değilim. Ne yaptın ona Melisa? Ne söyledin de o bu hale geldi?"

"Yeter Kuzey. Abartıyorsun."

Maya, Kuzey'in kolunu tutup sakinleşmesini sağlamaya çalışınca "Hiçbir şey demedim," dedim. "Sadece ona hayatımdan siktir olup gitmesini ve bana artık metres muamelesi yapmamasını söyledim."

Masadaki herkes dehşet içinde bana baktı.

Deminden beri yüksek sesle konuşulan masadan şimdi çıt çıkmıyordu.

"Ona gerçekten böyle mi dedin?" diye sordu Doğukan.

Başımı aşağı yukarı sallamakla yetindim.

Kuzey, elini alnına götürüp birkaç kere ovuşturduktan sonra gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. "Onun hakkında hiçbir

şey bilmiyorsun, değil mi? Gerçek Ateş'i tanımıyorsun? Tanıdığını sanıyorsun ama aslında tanımıyorsun. Yaşadıklarını ve yaşamaya devam ettiklerini bilmiyorsun."

Kuzey gözlerini aralayıp ifadesiz bakışlarını yüzümde gezdirdikten sonra, "Ateş neden anne ve babasıyla yaşamadı da anneannesi ile yaşadı biliyor musun?" diye sordu.

Hayır anlamında başımı salladım.

"Çünkü çok sevdiği biricik annesi ona ihanet etti. Yaptığı tek bir hata onun tüm hayatına mal oldu ve günlerce, karanlık bir bodrumda kilitli kaldı. Üstelik o zaman sadece 8 yaşındaydı Ateş. En çok ailesinin varlığına ihtiyaç duyarken ailesi onu evlatlıktan reddedip evden gönderdi. Oysa Ateş, sırf annesinin gözyaşlarına dayanamadığı için yapmıştı her şeyi. Sırf annesi üzülmesin, ağlamasın diye o çocuk aklıyla yapmıştı her şeyi. Peki sen, Ateş'in hasta bir erkek kardeşi olduğunu biliyor muydun? Nereden bileceksin ki? Ateş herkese onu sevmediğini söyleyip durur. Ondan bahsetmemizi bile istemez. Ama kendisi her yıl, ne olursa olsun onun ziyaretine gidip durumu hakkında bilgi alır. Belki onu görmez ama yine de onca yolu sadece doktoruyla yüz yüze görüşmek için gitmeyi göze alır. Sözde onu sevmiyor, değil mi? Ama gidiyor işte. Çünkü Ateş diliyle değil de daha çok kalbiyle söylediklerine göre hareket eder. Ve inan bana Melisa, bunlar daha hiçbir şey. Eğer sen gerçek Ateş'i tanımış olsaydın onu üzmeyi bırak, onun incinmesine bile göz yumamazdın. Çünkü Ateş zaten yeterince incinmiş durumda."

Boğazıma oturan yumru Kuzey'in her bir cümlesiyle kendini daha da çok belirginleştirirken sol gözümden birkaç damla yaşın akmasına izin verdim.

Boğuluyormuş gibi hissediyordum.

Ve en üzücü olanı da, Ateş'in bu yaşadıklarını bilmediğim için kendimi suçlu hissediyordum.

"Neden peki? Annesi neden böyle bir şey yaptı?" Sesimin çatallaşmasına mani olamamıştım. Nasıl olurdu bu? Ateş nasıl annesi tarafından günlerce bodrumda kilitli kalabilirdi? Hiç mi acımamıştı annesi ona? Hiç mi üzülmemişti? Ailesi neden onu reddetmişti?

Masada hâkim olan derin sessizliği Maya boğazını temizleyerek bozdu. "Öyle saçma bir nedeni vardı ki..."

Ateş...

Benim umursamaz diye azarlayıp kızdığım adamın böyle şeyler yaşamış olduğunu bilmiyordum. Üstelik bir de erkek kardeşi mi varmış? Hem de hasta?

"Şunu bil ki Melisa, Ateş Melek'i sevmiyor. Belki eskiden seviyordu ama artık değil. Sen hayatına girdikten sonra değil," dedi Güney.

"Senin şimdi daha güçlü durup ikiniz için savaşman lazım. Eğer bunu yaparsan inan ki onu geri kazanırsın ve o düğüne mani olursun," dedi Maya.

Gözlerimden akan yaşlara aldırmadan konuştum. "Savaşmak tek taraflı olmaz Maya. Uğruna savaştığım kişi eğer düşmanımın cephesindeyse ben onun için savaşamam. Bunu kaldıramam."

"Aşk bazen fedakârlık gerektirir, ufaklık," dedi Kuzey.

On Dördüncü Bölüm

"Böyle susmaya devam mı edeceksin?" diye sordu Aras.

Normalde her buluştuğumuzda olduğu gibi konuşur, dertleşirdik veya birbirimize sıkıntılarımızı anlatırdık. Ama bu sefer susmayı tercih ediyordum.

Susup, kendimi dinlemeyi tercih ediyordum.

Gözlerimi kapattım. Soğuk rüzgârın etkisiyle saçlarım rastgele savruluyordu. Yağmur dün geceden beri ilk defa dinmişti ve etrafta enfes bir koku bırakmıştı.

Derin derin içime çektim o kokuyu. Çünkü bu koku hiçbir şekilde satın alınamazdı ve şimdi hazır elimdeyken bu fırsatı değerlendirmeliydim. Yoksa bazı şeylerin değerini kaybetmeden anlamıyordu insan.

"Böyle susarak bir yere varamazsın."

"Bir yere varmak istemiyorum ki," dedim. Ben bundan sonra ne yapmak istediğimi bile bilmiyorken bir yere varmak nasıl isteyeyim ki?

Aras endişeli bakışlarını yüzümde gezdirip derin bir nefes aldıktan sonra, "Ateş mi yine? O mu seni üzdü?" diye sordu.

Hayır anlamında başımı salladım. Bu sefer o değildi. Bu sefer farkında olmadan ben yaralamıştım onu. Ben üzmüştüm. Üstüne üstlük bir de dün gece gördüğüm kâbus vardı. Ben ve Ateş bir uçurumun kenarındaydık. Hava karanlıktı ve soğuk rüzgâr şiddetli bir şekilde esiyordu. Daha sonra Ateş karanlık suratlı bir adam tarafından uçurumdan aşağı itildi. Rüyamı tam olarak hatırlamıyordum ama hatırladığım şeylerden biri Ateş aşağı düştükten sonra hıçkırarak ağlayıp neden diye bağırdığımdı. 'Neden onu ittin?' deyip karanlık suratlı adama doğru haykırdığımdı.

Adam bana cevap verdi ama o cevabı hatırlamıyordum. Ama keşke sadece cevabı değil o rüyayı komple silip atabilseydim hafızamdan. Çünkü uyandığımda ter içindeydim ve tıpkı rüyadaki gibi hıçkırarak ağlıyordum. Ve her ne kadar aksini istesem de Ateş'i kaybetme düşüncesi benim için ölümden farksızdı.

"Biliyor musun? İnsanlar hak ettiği şeyleri yaşarmış. Sanırım ben de yaşadığım her şeyi hak ediyorum. Ne dersin?"

"Hayır. Sen hiçbir şeyi hak etmiyorsun," dedi Aras.

"O yüzden mi şu an böyleyim?" diye sordum. "O yüzden mi bir kararsızlığın içinde dönüp dolanıyorum?"

"Böylesin, çünkü derdini anlatmıyorsun. Dertler paylaştıkça azalır Melisa. O yüzden hadi anlat. Söyle derdini? İnan bana rahatlayacaksın."

Aras, şefkatle yüzüme bakıp konuşmamı ister gibi gözlerimin içine bakmaya başlayınca başımı yavaşça aşağı yukarı salladım. Haklıydı. Dertler paylaştıkça azalırdı.

"Ben... Farkında olmadan Ateş'in kalbini kırdım."

Eğer sen gerçek Ateş'i tanımış olsaydın, onu üzmeyi bırak, onun incinmesine bile göz yumamazdın. Çünkü Ateş zaten yeterince incinmiş durumda.

"Ama öyle basit bir kırma değil. Derinden ve acı verici bir şekilde kalbini kırdım. Ama Aras, inan ki bilmiyordum. Ateş'in babası, annesini aldatan bir adammış ve ben bunu gerçekten bilmiyordum. Bilsem hiç Ateş'e babasına benzediğini ima eder miydim?"

"Etmezdin," dedi Aras.

Ben babam gibi değilim.

Annesini aldatan bir baba. Annesini, bir metresle aldatan baba. Ateş'in gözünde babası tam olarak buydu ve ben sanki inadına söylemiş gibi bilerek böyle bir cümle kurmuştum.

"Üstüne üstlük Ateş'in annesi ona ihanet etmiş biliyor musun?"

"Nasıl bir ihanet?"

"Bilmiyorum. O kadarını bana söylemediler ama ne önemi var ki? Sonuçta Ateş annesi tarafından ihanete uğramış bir çocuk."

Aras derin bir nefes aldı. Duydukları onun da tuhafına gitmiş olacaktı.

Haklıydı da aslında. Ben bile öğrendiğim şeyleri henüz hazmedememişken o nasıl normal karşılasın ki? Sonuçta Ateş, bizim gözümüz de güçlü ve de sert yapısı olan bir adamdı. Böyle zengin, her şeye sahip, insanlara değer vermeyen, şımarık yetiştirilmiş bir adam. Ama kim bilebilirdi ki Ateş'in kötü bir çocukluk geçirdiğini?

"Özür dile."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Anlamadım?"

"Diyorum ki gidip Ateş'ten özür dile. Madem onu kırdığın için pişmansın. Gidip ondan özür dilemelisin."

Şaşkınlıkla Aras'a baktım. "Sen ciddi misin? Yani öylece gidip özür mü dileyeyim?"

Aras omuzlarını silkip kucağımda olan elimi tuttuktan sonra elimi havaya kaldırdı. "Her geçen gün böyle eriyip yok olmana göz yummaktansa özür dilemeni tavsiye ediyorum," dedi. "Hem ben yaz tatilinden dönünce karşılaştığım tombul Melisa'yı geri istiyorum."

Aras'ın bana 'tombul' diye hitap etmesine normalde sinirlenirdim. Çünkü kilomla dalga geçilmesinden hoşlanmıyordum. Ama şimdi nedense tuhaf bir şekilde gülesim gelmişti.

"Bilemiyorum Aras. Ateş'le aramızda o kadar çok şey yaşandı ki. Üstelik karşısına çıkarsam nasıl bir tepki vereceğini bile bilmiyorum."

"Bence Ateş seni gördüğüne mutlu olacaktır."

"Sanmıyorum," deyip burukça gülümsedim. "Tamam, yapmış olduğum hatanın farkındayım ama ondan özür dilemek için ayağına gidemem. Çünkü bir kere daha aynısı olmuştu ve ben özür dilemek için ayağına gittiğimde onu Melek'le birlikte görmüştüm."

"Kendini nasıl iyi hissedeceksen öyle yap," dedi Aras.

Ona içten bir tebessüm gönderdim. Onun gibi beni anlayan bir arkadaşa sahip olduğum için gerçekten çok ama çok şanslıydım. Eğer o olmasaydı ben kime nasıl anlatabilirdim ki içimde biriktirdiklerimi? Veya kim bana ne yapmam konusunda tarafsızca akıl verebilirdi ki? Hiç kimse.

***

Anahtarla kapıyı açıp ayakkabılarımı çıkarttıktan sonra dışarının aksine sıcacık olan evime girdim. Teyzemle dün akşam pek görüşememiştik ama bugün telafi edebilirdim. Hem zaten babamlar da bu gece dönüyorlardı.

"Melisa? Sen mi geldin?" Teyzemin sesi salondan geliyordu.

Adımlarımı salona doğru ilerletip içeriye girdikten sonra, "Evet," diyerek cevap verdim ve üçlü koltuklara doğru yönelip oturdum.

"Çok güzel karnıyarık yaptım. Aç mısın?"

"Değilim teyzem," Bakışlarımı televizyondaki moda programına doğru çevirip boş gözlerle ekrana bakmaya başladım.

"Eee? Aras'la buluşman nasıl geçti?"

"Güzeldi."

"Dağıttın mı bari aklını?"

"Hı-hı."

"Annenler de bu gece geliyor."

"Biliyorum."

"Kerem ve Demir de yanlarında."

"Ne?" diye cırlayıp bakışlarımı hemen televizyon ekranından çektikten sonra teyzeme doğru çevirdim. "Ciddi misin?"

Teyzem sesli bir şekilde kıkırdayıp bakışlarını yüzümde gezdirdikten sonra "Dikkatini bana vermen için illa böyle bir şey mi söylemem lazım?" diye sordu.

Ne yani? Az önce Kerem ve Demir geliyor derken şaka mı yapmıştı?

"Çok kötüsün teyze," dedim ve oturduğum yerden kalkıp odama doğru yürümeye başladım. Teyzemin arkamdan, 'Ne yapayım canım? Sende beni taksaydın o zaman." dediğini duymuştum ama umursamayıp odamdan içeriye girip kapıyı da arkamdan kapattım.

Teyzem, annemle kıyaslandığı zaman daha neşeli ve daha anlayışlı bir kadındı. Yaşı otuz küsurdu belki ama hâlâ çocuk gibi eğlenmeyi severdi. Böyle olması elbette fazlasıyla hoşuma gidiyordu ama yine de ona derdimi açıkça söyleyemezdim. Sonuçta o benim teyzemdi ve kendince iyiliğimi düşündüğünü sanıp babama ve anneme her şeyi söyleyebilirdi.

Aradan kaç dakika geçti bilmiyorum. Aslında dakika mı geçti onu bile bilmiyorum.

Yatağımda uzanmış ne yapmam gerektiği konusunda kendimce düşünceler âlemine dalmışken telefonuma mesaj geldiğini belli eden sesle yatakta doğruldum ve komodinin üzerinde duran telefonumu elime alıp mesajı açtım.

Kimden: Çınar

Mesaj: Kolejli, umarım müsaitsindir. Çünkü seni bir yere davet ediyorum. Bildiğin gibi biz -yani Karaca Ahmet takımı- turnuvalar için sürekli antrenman yapıyoruz ve haliyle de seninle doğru dürüst görüşemiyoruz. O yüzden birazdan mesaj olarak atacağım yere gel. Özlettin. Bekliyorum. -KA ;)

Mesajın sonundaki 'Ka' hecesi kaşlarımı havaya kaldırmama neden olurken yine mesajın içindeki 'özlettin' kelimesi de biraz garip gelmişti bana. Sonuçta henüz ne kadar bir süredir tanıyorduk ki birbirimizi? Böyle özleyecek kadar?

Gözlerimi kapattım. Acaba gitse miydim? Hem kafam da dağılırdı belki? Ayrıca yatağımda bir sağa bir sola dönüp beynimi kemirmektense gitmek gerçekten de fena bir fikir sayılmazdı.

***

Yağmur çiselemeye başladı. Montuma sarıldım ve kollarımı göğsümün üzerinde birleştirdim. Hava gerçekten buz gibiydi ve ben yavaş yavaş üşümeye başlamıştım.

Şu anda etrafı tellerle çevrilmiş, insanlar oturup maçı izlesinler diye oturakların olduğu bir basket sahasının içindeyim. Hava kararmış, sokak lambaları da devreye girmişti.

"Sanırım geberiyorum."

"Al benden de o kadar."

"Anam anam. Öldüm, bittim yemin ediyorum."

Karaca Ahmet'in basket takımı saatlerdir yaptığı antrenman sonrası oturaklara yayılıp, ağıt yakar gibi söylenmeye başlayınca onları sessizce dinlemeye devam ettim. Sadece basket takımı

yoktu burada. Okuldan ve hatta okuldan olmayan birçok kişi daha vardı. Kalabalıktı ve kimsenin dikkatini çekmediğim için memnundum.

"Yarın sabah okula gelebileceğimi sanmıyorum," dedi isminin Mehmet olduğunu hatırladığım çocuk.

"Aynen kardeşim," diyerek ona destek çıktı birisi.

"Resmen hiç ara vermeden antrenman yaptık."

"Reis sende de hiç insaf yok yemin ederim." Bakışlarım Mehmet'in söylediği cümleyle hemen sol çaprazımda oturan Pusat'a doğru kayarken onun da bana baktığını fark ettim.

Buraya geleli yaklaşık bir saat olmuştu. İlk geldiğimde Pusat oldukça ciddi bir ifadeyle takıma antrenman yaptırmakla meşguldü. Daha sonra aradan 20 dakika kadar bir süre geçince Pusat antrenmanın bittiğini söyledi ve maçı sonlandırdı. Şimdi de hep beraber oturaklara oturmuş sohbet ediyorduk. Kızlı, erkekli bir sürü kişi vardı ve sanki antrenman değil de, önemli bir maç varmış gibi insanlar buraya akın etmişti.

"Yine sessiz günündesin kolejli?"

Çınar sol omzunu omzuma çarptırıp sırıtarak bana bakmaya başlayınca, "Yoo," dedim. "Sadece biraz üşüdüm sanırım."

"Kıyamam ben sana," dedi Yaren. Dudaklarını yapmacık bir şekilde büzmüş hemen karşımda oturarak bana bakıyordu. Onu görmezlikten geldim. Şu anda kimseyle uğraşacak halim yoktu. Hele ki onunla, hiç!

"Çakmak var mı beyler bayanlar?"

İsmini bilmediğim esmer bir çocuk cebinden çıkardığı sigara paketinden bir dal sigarayı ağzına götürüp bakışlarını yüzlerimizde gezdirmeye başlayınca kumral bir çocuk elini cebine attı ve "Bende var," deyip çakmağını esmer çocuğa doğru uzattı.

"İyi hatırlattın kardeşim. Ben de bir tane yakayım," dedi bir başka çocuk.

"Harbiden lan. Sabahtan beri sadece beş tane içtim."

Herkes cebinden çıkardığı sigara paketlerinden birer dalı ağızlarını götürmeye başlayınca ne yapacağımı bilemeyerek etrafa kaçamak bir bakış attım. Birazdan herkesin elinde birer sigara olacaktı ve içlerinde tek içmeyen olarak ben epey bir sırıtacaktım. Sanki başka türlü sırıtmıyordum da.

"Sen içmiyor musun?"

Al işte.

Yaren sırıtıp kaşlarını havaya kaldırarak sinir bozucu bir ifadeyle yüzüme bakmaya başlayınca derin bir nefes aldım. "Hayır." Bu genç toplumlarındaki sigara alışkanlığına hiç anlam veremiyordum. Kafa dağıttığını söylüyorlardı. Ama bence bu onların uydurduğu bir şeydi. Her açıdan berbattı.

"Niye? Yoksa ağzının kokmasından mı endişe ediyorsun?" Yaren'in söylediği bu cümleyle herkes birdenbire gülmeye başlayınca dişlerimi birbirine bastırdım. Aklı sıra beni küçük düşürmeye çalışıyordu.

"Deme öyle ablası. O alışkın değil böyle şeylere."

"E yani. Kolejlerde sigara mı içiliyor?"

"Belki de sigara içenlerin öleceğini düşünüyordur?"

İsmini bile bilmediğim birkaç çocuğun benimle alay etmesi iyice sinirlenmeme neden olurken bakışlarımı Pusat'a doğru çevirdim. İfadesizce duran tek kişi oydu ve onun da bakışları benim üzerimdeydi.

Derin bir nefes aldım.

Bu Yaren sürtüğünün ağzına laf vermektense bir tane sigara içerdim olur biterdi.

Hem zaten bir taneden ne olacak ki?

"Peki..." deyip nefesimi dışarıya üfledikten sonra bakışlarımı Pusat'ta gezdirip, "Geçen haftaki sigara teklifin hâlâ geçerli mi?" diye sordum. Yapmak istediğim şey kesinlikle bu değildi.

Pusat sorduğum soruyla kaşlarını merakla havaya kaldırdı. Bu bakış, ciddi misin bakışının ta kendisiydi.

Başımı tereddütle aşağı yukarı salladım.

Tereddüt ediyordum. Çünkü bu zamana kadar hiç sigara içememiştim, bunu nasıl yapacağımı veya içtikten sonra nasıl bir tepki vereceğimi bilmiyordum. Sonuçta dumanı bile öksürmeme neden olurken içime çekmem... kesinlikle zor olacaktı.

Pusat, elini siyah deri montunun cebine atıp kırmızı bir paketi dışarı çıkarttıktan sonra paketin ağzını açtı ve bana doğru uzattı.

Yan yana dizilmiş bir sürü sigara...

Elimi çekinerek havaya kaldırdım ve paketin ortalarından bir

tane sigaraya uzandıktan sonra onu dışarıya doğru çekip sigarayı elime aldım.

Herkesin dikkati benim üzerimde olur sanıyordum. Ama öyle değildi. Herkes kendi âleminde konuşup, gülüşmekle meşguldü.

Sigarayı endişeyle dudaklarımın arasına alıp, bunu yapabileceğimi kendi kendime hatırlatırken, siyah bir çakmağın kucağıma düşmesiyle bakışlarımı Pusat'a doğru çevirdim. İfadesizce yüzüme bakıyordu. Tekrar derin bir nefes aldım ve Pusat'ın atmış olduğu çakmağın yardımıyla sigaranın ucunu yakarak yapmam gereken şeyi yaptım, yani sigarayı içime çektim.

Ağzıma gelen o iğrenç tat burnuma dolan berbat kokuyla birleşince, üstüne üstlük boğazım da korkunç bir şekilde acıyınca sigarayı hemen ağzımdan çıkarttım.

İğrençti!

İnsanlar buna nasıl bağlanıyor anlamış değildim.

Ama neyse ki korktuğum gibi öksürük krizlerine girmemiştim. Yoksa büyük rezil olurdum.

"Yanıma gel,"

Pusat'ın sesi bakışlarımı ona doğru çevirmeme neden olurken hemen yanında benim için yer açmış olduğunu fark ettim. Az önce orada birinin oturduğuna emindim.

"Neden?" diye sordum. Yüzüm sigara yüzünden hâlâ buruşmuş bir vaziyetteydi.

Pusat derin bir nefes alıp itiraz kabul etmeyen bir ses tonuyla "Sadece gel," deyince yanaklarımı sıkılarak şişirdim ve oturduğum yerden kalkıp Pusat'ın yanına oturdum.

Pusat herhangi bir şey söylemeden başparmağım ve işaret parmağımın arasında tutmuş olduğum sigarayı elimden alıp dudaklarının arasına götürünce afallayarak ona baktım.

"Ne-ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Yanlışını düzeltiyorum Çilli," dedi Pusat. "Sigarayı içine çektikten sonra çok bekletmeden dumanı dışarıya üflemen gerek."

"Daha önce hiç içmediğim için yanlış yapıyor olabilir miyim?" diye sordum. Sigaradan gerçekten nefret ediyordum. Bunu bugün bir kez daha anlamıştım.

"Sana öğretebilirim."

Gözlerimi kırpıştırıp ona baktım. "Bir daha içeceğimi sanmıyorum."

"Duman boğazını acıttı, değil mi?"

"Şey, evet." Bunu nasıl bildiğini merak etmiştim.

Pusat, az önce içine çekmiş olduğu -sözde benim sigaramı- tekrar bana doğru uzattıktan sonra "Yavaşça yap," dedi. "Dumanın boğazına girmesine izin verme."

"Bilemiyorum," dedim azıcık çıkan sesimle. "Gerçekten içmek istediğime pek emin değilim."

"Başladığın şeyi bitirmelisin Çilli."

Başımı tereddütle aşağı yukarı salladım. "Peki," Pusat'ın elinde tuttuğu sigarayı elime alıp dudaklarımın arasına götürdüm.

Yavaş yap demişti Pusat. Dumanın boğazını acıtmasına izin verme.

Derin bir nefes aldım ve söylediklerini uygulayarak sigarayı yavaşça içime çektikten sonra dumanı oyalanmadan dışarıya doğru üfledim.

Bu sefer acımamıştı boğazım.

Bu durum yüzümde garip bir gülümseme oluştururken Pusat da gülümsedi ve bana doğru eğilip sigarayı tekrar elimden alarak dudaklarına götürdü.

Hayretle ona baktım. "Ne yapıyorsun?"

"Sırayla," dedi Pusat. Ve sigaradan uzun bir nefes aldı.

"Neden?" diye sordum merakla.

Az önce bana uzattığı pakette bir sürü sigara olduğunu görmüştüm.

Pusat, "Daha çabuk bitmesi için yardım ediyorum diyelim," deyip göz kırpınca uzattığı sigarayı elime alıp içime çektim.

"Sen ve yardım?" dedim gülerek. Duman, dudaklarımın arasından akıp havaya süzüldü.

Pusat sigarayı elimden aldı. Gülerek, "Çok mu tuhaf?" diye sordu. Sigarayı içine çekip tekrar bana uzattı.

Sigarayı elime aldım. "Bilmem. Doğrusu seni tam olarak çözmeyi başaramadım."

"Beni çözmek mi istiyorsun Çilli?" Pusat dudağının köşesiyle güldü. Sigarayı tekrar ona uzattım.

Onu çözmek istiyor muydum? Bir anı bir anı tutmayan biriydi. Sert bir yapısının yanı sıra, tavırları bazen oldukça olgun ve akıllıca olabiliyordu. Bazen ise ondan çekinmeme sebep oluyor, bazen de onun yanında kendimi hiç olmadığım kadar rahat hissediyordum.

"Belki," deyip omuzlarımı silktim.

Pusat, "Bunu evet olarak kabul ediyorum." dedi ve uzattığım sigaradan uzun bir nefes aldı. Öncesinde gülümsemeyi de ihmal etmemişti tabii.

***

Çiselemeye devam eden yağmura etraftan geçen arabaların sinir bozucu sesleri de eşlik ederken bu gürültülü sesten kurtulmak istercesine arka sokakta bulunan bir halı sahanın kızlar tuvaletine girdim.

Pusat, basket takımına son antrenmanları yaptırırken ben de buraya gelip biraz kafa dinlemeyi tercih etmiştim. Çünkü bulunduğumuz yer bir otobanın kenarıydı ve korna sesleri gerçekten başımı ağrıtmıştı.

Elimi yüzümü soğuk suyla yıkayıp sigara kokusunun geçmesi için ağzımı da birkaç kez çalkaladıktan sonra fazla temiz görünmeyen tuvaletten çıktım.

Hava artık tamamen kararmıştı ve benim bir an önce eve gitmem gerekiyordu. Sonuçta annemler bu gece dönüyorlardı ve beni evde bulamazlarsa teyzemi azarlayabilirlerdi. Bunu kesinlikle istemezdim.

"Melisa?"

Duyduğum tanıdık ses başımı hızlıca sesin geldiği tarafa doğru çevirmeme neden olurken karşı karşıya geldiğim gözlerle ağzımın aralanmasına mani olamadım.

"Maya?" dedim hayretle. Onun burada ne işi vardı ki?

Maya da tıpkı benim gibi şaşkın bir ifadeyle bana bakıp adımlarını bana doğru ilerlettikten sonra, "Ne yapıyorsun burada?" diye sordu.

"Aynı soruyu ben de sana soracaktım?" dedim. Dünkü kafe olayından sonra hiç konuşmamıştık.

"Bizimkiler halı sahada maç yapıyor. Ben de onları destekle-

mek için geldim." Gözlerimin iri iri açılmasına mani olmadım. Bizimkiler dediğine göre Ateş de mi buradaydı?

"Şey, bizim de okuldan birkaç kişi alt sokaktaki basket sahasında antrenman yapıyor. Ben de onları desteklemek için geldim."

"Aaa... Öyle mi?" dedi Maya.

Başımı salladım. Kalp atışlarım tuhaf bir şekilde hızlı hızlı atıyordu. Ve o da yetmezmiş gibi karnıma da bir sancı girmişti.

Tüm bunların sebebi Ateş'in burada olduğunu öğrendiğim içindi.

"Melisa bak. Dün yaşananlardan dolayı bize kızgın veya kırgın olabilirsin. Ama biz sadece ikinizin iyiliğini istiyoruz,"

"Şey biliyorum. Bu yüzden de size kırgın değilim..." Sustum. "O da burada mı?" Sesim biraz çekingen çıkmıştı.

Maya başını salladı. "Bir haftadır ilk kez dışarı çıkıyor ve inan bunu yapana kadar hepimizin imanı gevredi."

Hepimizden kastı büyük bir ihtimalle Melek'i de kapsıyordu.

Derin bir nefes aldım. Eğer ki Ateş'in kendini suçlu hissetmesine neden olan kişi bensem, her şeye rağmen ondan özür dilemek benim görevimdi.

Gururun ne olacak peki? diye sordu iç sesim.

Onu yine hiçe sayacaktım.

Maya'yla birlikte kızlar tuvaletinin oradan ayrılıp halı sahaya geldiğimizde tedirgin bakışlarım etrafı taramaya devam ediyordu. Ne diyeceğimi veya söze nasıl başlayacağımı bilmiyordum. Ya beni dinlemek istemezse? Ya yüzüme bile bakmazsa? Ya beni kıracak şeyler söylerse?

"Bak işte orada."

Maya'nın sesi zihnimdeki kötü düşünceleri yarıda keserken bakışlarımı işaret ettiği yere doğru çevirdim.

Ateş...

Ağzım ve gözlerim görmüş olduğum manzara karşısında dehşetle kocaman açılırken kalbimin sıkışmasına da mani olamadım. Ateş saçları ve sakalları birbirine karışmış bir halde tribünün koltuklarından birinde öylece otuyordu. Gözleri halı sahanın içinde top oynayan arkadaşlarındaydı belki ama onlarla ilgilenmediği gayet açıktı.

Ateş gerçekten de perişan görünüyordu.

Ve bunun sebebi de benim kurmuş olduğum aptal bir cümleydi.

Tek bir cümle onu bu kadar etkilemiş miydi yani?

Çekingen ve ürkek adımlarım Ateş'e doğru ilerlemeye başladığında derin derin nefesler almayı ihmal etmiyordum. Ne yapacağımı hiçbir şekilde bilmiyordum. Ama yine de gidiyordum işte. Tek tesellim onu kırdığım için beni affetmesiydi.

"Senin burada ne işin var?"

Kolumu tutan bir el olduğum yerde öylece durmamı sağlarken bakışlarımı hemen sesin sahibine çevirdim.

Melek?

Sinirli bir ifadeyle bana bakıyordu. İyi ama o da mı bu akşam buradaydı?

"Seni ilgilendirmez!" deyip kolumu bir hışımla onun elinde kurtardıktan sonra omuzlarımı dik tuttum ve ondan daha sinirli bir ifadeyle ona bakmaya başladım. Geri zekâlı kız! Ne yaşadıysam onun yüzünden yaşamıştım zaten.

"Yaptığın çocukluk neye sebep oldu gördün mü? Şimdi de eserine mi bakmaya geldin?" diye sordu Melek.

"Birincisi ben çocuk değilim. İkincisi ise ne yaptıysam bilmeden, istemeden yaptım, tamam mı?"

Melek alayla güldü. "Eminim öyledir."

Onun bu tavırları dişlerimi birbirine bastırmama neden olurken, "Çekil önümden yoksa çok kötü yaparım!" dedim. Zaten yeterince sinirliydim, bir de onunla uğraşamazdım.

"Yok ya," deyip alayla gülmeye devam etti Melek. "Ne yaparsın? Döver misin mesela?"

"Aynen öyle!"

Melek bana dik dik baktı. "Ateş'i senin elinden aldığım için kıskançlıktan kuduruyorsun, değil mi? İçin içini yiyor? Ama şunu unutma ki tatlım, Ateş hiçbir zaman senin olmadı. O her zaman beni seviyordu. Senin gibi bir ezik onun hayatında ancak değersiz bir anı olabilir sadece."

Melek'in pişkin pişkin sırıtması bardaktan taşan son damla olurken, "Ben şimdi senin..." dedim ve Melek'in üzerine atlayıp

saçlarını var gücümle çekmeye başladım. Deminden beri sakin olmaya çalışmıştım ama artık yeterdi.

Melek, çığlık atıp elimden kurtulmak için yerinde debelenmeye başlayınca, "Ne oldu?" diye sordum alayla. "Demin konuşuyordun. Şimdi de konuşsana?"

"Ahh!" dedi Melek ve tekrar çığlık attı.

"Konuşsana! Desene bir daha kim kimi seviyor!"

"Bırak beni!"

Melek'in saçlarını var gücümle geriye doğru çekip neredeyse koparma seviyesine gelmiştim ki, bir anda birisi tarafından sol tarafa doğru savrulmamla Melek'in saçlarını bırakmak zorunda kaldım.

Ateş.

Kaşlarını çatmış bana bakıyordu. Ve bakışları gerçekten sertti.

"Ne oluyor burada?"

"Hiç!" dedim yüzüne doğru bağırarak. "Sevgili nişanlın biraz kaşındı. Ben de onu kaşıdım!"

Melek, acı içinde yüzünü buruşturup bakışlarını bende gezdirdikten sonra, "Ateş bu manyak kız saçlarımı kopartıyordu az daha," dedi. Ses tonundaki yapmacıklık bile beni deli etmeye yetiyordu.

"Fena mı? Tüm kırıklarından toptan kurtulmuş olurdun işte!"

"Bu kız resmen kafayı yemiş Ateş. Ben iki medeni insan gibi konuşmaya çalıştım onunla ama o hemen üstüme atladı,"

Ağzım, Melek'in söylemiş olduğu bu cümleyle hayretle aralanırken hemen kendimi toparladım ve "Senin ben ağzına sıçarım ama!" deyip tekrar Melek'in üzerine atıldım.

"Yeter!" dedi Ateş ve kolumu tutarak beni geriye doğru çekti. "Çocukça hareketler yapmayın!"

"Beni kışkırtan o! Görmüyor musun bana resmen iftira atıyor!"

Ateş, sinirli bakışlarını yüzümde gezdirip birkaç saniye gözlerimin içine baktıktan sonra bakışları benden çekti ve Melek'in bileğini tutup yürümesini sağladı.

Hayretle ona baktım. Bu kadar mıydı yani? İnanmamış mıydı bana?

Kaşlarım sinirden gitgide daha da çok çatılmaya başlarken adımlarımı hareket ettirdim ve sadece 4-5 adım atmış olan Ateş ve Melek'in önüne geçip, "Konuşabilir miyiz?" diye sordum. Bakışlarım Ateş'in gözlerindeydi. Ama o bana değil önüne bakıyordu.

"Yüzsüz müsün kızım sen? Hâlâ ne konuşmasından bahsediyorsun?"

Melek'in sorusu sinirli bakışlarımı ona doğru çevirmeme neden olurken, "Sen karışma!" dedim. Az önce tam olarak dövememiştim ama şimdi yarım bıraktığım işe devam edebilirdim. Hem de zevkle.

"Konuşulacak bir şey yok," dedi Ateş. Bakışlarını nihayet bana indirmişti.

"Senin olmayabilir ama benim var. Ve sen de beni dinleyeceksin!"

"Dinlemek istemiyorum,"

"İsteyeceksin!" deyip sesimi farkında olmadan fazlasıyla yükselttiğimde bir anda etrafta oluşan sessizlikle herkesin bu tarafa doğru baktığını fark ettim.

Sanırım yine rezil olmuştum.

"İstemezsem?" diye sordu Ateş. Kaşları, az önceye göre daha az çatıktı.

"Öyle bir şıkkın yok," deyip onun bana her zaman söylediği cümleleri bu sefer ben ona söyledikten sonra yine her zaman onun bana yapmış olduğu gibi Ateş'in bileğini tuttum ve çekiştirerek yürümesini sağladım.

Neyse ki Ateş inat edip de beni zorlamamıştı. Yoksa onu çekiştirmem kesinlikle mümkün değildi.

Ateş'le birlikte az önce çıkmış olduğum kızlar tuvaletine girdikten sonra kapıyı arkamızdan kapattım. Böyle bir şeyi yapacağım hayatta aklıma gelmezdi. Ama işte bazen insanlar asla yapmam dedikleri şeyleri bile yapmaya mecbur olabiliyordu.

Ateş kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi ve boş bakışlarını yüzümde gezdirdi. Konuşmamı beklediğini biliyordum ama ben konuşmaya nasıl başlayacağımı bilmiyordum ki.

"Şey..." dedim öncelikle. "Ben şimdi ne diyeceğimi pek bil-

miyorum. Aslında biliyorum ama pat diye söylemek de istemiyorum."

"Vaktim yok. Bir an önce söyle ne söyleyeceksen," dedi Ateş.

Umursamazlığı kaşlarımı iyice çatmama neden oldu. "Hayırdır? O kızın yanına mı gideceksin?" Bu kadar aceleci olmasının başka bir anlamı yoktu çünkü.

"Evet. Bir sorun mu var?" diye sordu Ateş.

Dişlerimi birbirine bastırdım. "Yok! Hem niye olsun ki? Ben de birazdan bir sürü erkeğin olduğu bir yere gideceğim zaten!"

Ateş'in gözlerinden karanlık bir ifade geçse de çok sürmedi. "Umurumda değil."

"İyi!" deyip Ateş'in yüzüne doğru bağırdıktan sonra, "Senden özür diliyorum," dedim. " O gün okulun önünde sana bağırdığım için, gitmeni söylediğim için ve bana metres muamelesi yaptığını söylediğim için özür diliyorum."

Ateş ifadesiz bakışlarını yüzümde gezdirdi. "Niye?"

Ona arkadaşlarının ailesi hakkında anlattıklarını söyleyemezdim.

"Çünkü... yanlış yaptım. Belki söylediğim şeyler o an mantıklı bir şey gibi gelmişti bana ama sonradan düşününce öyle olmadığını anladım. Sen bana metres muamelesi yapmıyorsun. Sonuçta benden tamamen ayrıldın ve bir şekilde bir araya gelmediğimiz sürece beni hayatından tamamen çıkarttın."

Ateş'in bakışları söylediğim her bir cümleyle daha da normal bir hal alırken derin bir nefes alıp konuşmaya devam ettim. "Belki bizim uzun yıllar süren bir birlikteliğimiz olmadı ama yine de seni tanıdığım kadarıyla sen... iyi bir adamsın. Ama yine de gıcık ve de hödük bir adam olduğunu eklemeden edemeyeceğim."

Ateş'in yukarıya doğru kıvrılan dudakları benim de içtenlikle gülümsememe neden olurken tuvaletin kapısının açılmasıyla bakışlarımı hemen o yöne doğru çevirdim.

Melek...

Niye gelmişti şimdi bu klozet suratlı kız?

"Biri seni aradı," dedi Melek. Elinde Ateş'in telefonu vardı. "Arayan kişiye bana söyleyebileceğini söyledim ama illa seninle konuşması gerekmiş."

Ateş, Melek'in elinde tutmuş olduğu telefonu eline alıp birkaç tuşa basarak son aramalara bakmaya başlayınca sinirli bakışlarımı Melek'e doğru çevirdim. Hayır anlamıyorum. Sen ne hakla onun telefonunu açıp 'bana söyleyebilirsiniz?' diyorsun ki! Tamam, nişanlısı olabilirsin ama belki özel bir şeyi var?

Çalmaya başlayan telefonun zil sesiyle dikkattimi Melek'ten çekerken Ateş, "Evet?" diyerek telefonu cevapladı.

"Ne olmuş?"

"Seni ilgilendirmez!"

"Hayır?"

"Anlamadım?"

"Kimsin lan sen?"

"Ulan ben senin..."

Ateş vermiş olduğu kısa kısa cevaplardan sonra telefonunu kapatıp endişeli bakışlarını bizim üzerimizde gezdirdikten sonra "Hemen buradan çıkıyoruz," dedi. Sesi telaşlıydı.

"Neden?" diye sordum merakla.

"Nedeni önemli değil. Çıkıyoruz," dedi Ateş.

Ben ne olduğunu anlamaya çalışır gibi şaşkınca Ateş'e bakmaya başladığımda bir anda oldukça sert bir şekilde kapanan tuvalet kapısıyla endişeli bakışlarımı hemen kapanan kapıya doğru çevirdim.

Duyduğum kilit sesi de gözlerimi iri iri açmama neden olmuştu.

"Hassiktir!" dedi Ateş.

Ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama hiç de iyi şeyler olmadığını hissedebiliyordum.

"Ateş... Ne oluyor? Kapı niye kilitlendi?" Melek korkmuş bir ifadeyle Ateş'e bakıp bir cevap vermesini isteyince Ateş, "Kevin..." dedi dişlerinin arasından. Söylediği isme hiçbir anlam verememiştim.

"Ne olacak şimdi? Nasıl çıkacağız buradan?"

"Sakin ol Melek. Şimdi arıyorum çocukları."

Ateş birkaç tuşa basıp telefonunu kulağına götürdüğü sırada bir anda kulaklarıma dolan çığlık sesleri panikle yerimden sıçramama neden oldu.

'Yangın!' diye bağırıyordu insanlar.

Ürkek bakışlarımı hemen Ateş'e doğru çevirdim. Biliyordum. Yanımda o varken bana hiçbir şey olmazdı.

"Ateş, yangın çıktı!" dedi Melek telaşla. Korktuğu açıkça ortadaydı.

Ateş derin bir nefes alıp bakışlarını etrafta gezdirdikten sonra, "Sakin olun," dedi. "Bakın işte orada bir pencere var."

Ateş'in söylediği bu cümleyle bakışlarım hemen pencereye doğru kayarken gerçekten de kare bir pencere görüş alanıma girmişti. Ama bir dakika. O pencereden ben ve Melek çıkabilirdik belki ama Ateş çıkamazdı ki.

"Hadi Melisa. Hemen çıkıyorsunuz buradan."

Endişeli bakışlarım Ateş'e doğru kayarken, "Sen?" diye sordum. Onu burada bırakamazdım.

"Ben bir şekilde hallederim," dedi Ateş. "Hadi yangın büyümeden hemen çıkın."

"Sen olmadan çıkmam."

"Melisa inat etmenin sırası değil!" deyip sesini yükseltti Ateş.

"Çıkmıyorum!" deyip ben de onun gibi sesimi yükselttim.

"Siz ikiniz aptal falan mısınız acaba? Şu anda küçücük bir tuvalette kilitliyiz ve yanıyoruz. Kavga etmeniz sizce de saçmalık değil mi?" Melek hayretle bir bana bir de Ateş'e bakınca Ateş bakışlarını ona doğru çevirdi. "Önce sen çık," dedi. Pencerenin önüne geçti ve ellerini Melek'in basıp çıkması için birleştirdi.

Melek adımlarını telaşla Ateş'e doğru ilerletip ayağını Ateş'in basamak gibi yapmış olduğu eline koyduktan sonra kendini yukarı çekti ve pencerenin kenarından tutunup kolaylıkla dışarıya çıktı.

"Sıra sende," dedi Ateş. Pencerenin altında durmuş bana bakıyordu.

Hayır anlamında başımı salladım. "Seni bırakıp gitmem."

"Melisa!" Ateş sesini yükseltti. "Şansın varken çık!"

"Ben de sana hayır diyorum. Ha-yır. Var mı işte, çıkmıyorum?"

Ateş sinirli bakışlarını yüzümde gezdirip birkaç adım atarak yanıma geldikten sonra kollarımı sıkıca tuttu ve sırtımı duvara

yasladı. "Şöyle bir durumdayken bile şu inadından vazgeçmeyeceksin değil mi?" Yüzüme çarpan nefesi kalp atışlarımın hızlanmasına neden olurken gözlerimi Ateş'in gözlerine sabitledim ve "Sensiz gidemem ki," dedim. "Seni burada ölüme bırakıp da ben yaşamak için öylece gidemem."

"Gitmek zorundasın! Yangın büyümeden çıkıp kendini kurtarmak zorundasın."

"Sensiz kurtulmak istemiyorum."

"Ufaklık,"

"Ateş, hayır dedim sana. Buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum. Ölecek miyiz? Birlikte ölelim."

"Ölümü çocuk oyunu sanıyorsun!"

"Sadece seni ardımda bırakıp öylece gidemeyeceğimi söylüyorum."

"Ben hayatına tercih edebileceğin kadar değerli biri değilim."

"Öylesin," dedim gözlerinin içine bakarak. "Dengesiz, karaktersiz, ne yapacağı belli olmayan iğrenç bir adamsın. Ama buradayım işte. Buradayım ve yanındayım. Ölümü seninle birlikte kucaklamayı göze alıyorum."

Ateş inleyip üzerime eğildikten sonra yüzünü bana doğru yaklaştırdı ve gözlerini kapattı. "İğrenç bir adam olduğumu biliyorum," dedi. "Ama bu benim tercihim değil. Bu hayat, yaptıklarım, olduğum kişi benim tercihim değil, Melisa."

"O zaman birlikte çıkalım buradan?"

Ateş beni onayladı. "Birlikte çıkalım, güzelim."

On Beşinci Bölüm

Belki de bundan yirmi yıl sonra yapmaya cesaret edemediğin şeyleri düşünüp, keşke yapsaydım diyerek pişmanlık duyacaksın. Keşke yapsaydım da sonuçları her ne olursa olsun katlansaydım deyip kendi kendini yiyerek kahrolacaksın. Ama şunu unutma. Ne sen yirmi yıl önceyi geriye alabilirsin, ne de yirmi yıl öncesi sana gelebilir. O yüzden şimdi iyi düşün. Çünkü ileride sırf bugün yapmaya cesaret edemediğin şeyler yüzünden pişmanlık duyabilirsin.

Kulaklarımı dolduran yangın çıtırtılarının sesi yavaş yavaş tedirgin olmama neden olurken elimi burnuma götürdüm ve o yakıcı dumanın içime işlememesine özen gösterdim. Sırf ileride keşke dememek için şu an buradaydım. Sonucunun ne olacağını bilmiyordum ama bir yangının ortasındaydım. Etrafı sarmalayan gri duman, bulunduğumuz yere iyice hâkim olmaya başlamıştı. Öksürüklerimin biri bitip diğeri başlıyordu ve ben şu anda etrafı buğulu gözlerle görüyordum.

"Siktiğimin kapısı açıl!" dedi Ateş.

Sol omzunu sertçe kapıya çarpıp ardı ardına omuz darbeleri bırakarak kapıyı aralamaya çalışıyordu ve ben ne yapacağımı bilemeyerek tedirgin bakışlarımı onda gezdirmeye devam ediyordum. Melek çıktığından beri aradan yaklaşık 10 dakika kadar bir süre geçmişti ve bu süreçte tek bir kişi bile bizi kurtarmaya gelmemişti. Daha doğrusu gelememişti. Dışarıda nasıl bir yangın var bilmiyordum ama kimse gelmeye cesaret edemiyorsa büyük bir yangın olduğu kesindi.

"Ateş... yeter artık," dedim yalvarır bir ses tonuyla. Öksürdüğüm için sesim kesik kesik çıkmıştı belki ama bunu şu anda umursayacak değildim.

Ateş beni duymamış gibi yapıp omzunu sertçe kapıya çarptırmaya devam edince, "Lütfen..." diye mırıldandım tekrar. Bedenim artık uyuşmuş gibiydi ve yere yığılmamak için zor duruyordum.

Kim bilir? Belki de şu an ölümle burun burunaydım. Ama umurumda bile değildi. Her ne yaşamış olursak olalım, her ne kadar birbirimizi kırmış, üzmüş olursak olalım Ateş'i burada bırakıp da sırtımı dönüp öylece gidemezdim.

Çünkü azıcık bile olsa birlikte yaşadığımız güzel anılarımız vardı ve onların hatırına bile burada kalabilirdim.

Ateş bir küfür daha mırıldanıp birkaç büyük adım atarak hemen yanıma geldikten sonra üzerindeki siyah tişörtü çabucak çıkarttı ve bir şey dememe fırsat vermeden tişörtünü burnuma bastırıp, "Buradan çıkıyorsun!" dedi. Sağ bileğimi sıkıca kavramıştı ve pencerenin oraya doğru çekiştirmeye başlamıştı beni.

"Seni burada bırakıp da gitmem..." dedim bileğimi elinden kurtararak.

"Melisa, inat etmenin ne yeri ne sırası!" dedi Ateş. Nefes alış verişleri oldukça hızlıydı ve yüzünde anlayamadığım bir ifade vardı. "Hâlâ bir çıkış yolun varken çık!"

Omuzlarımı dikleştirdim ve "Çıkmıyorum işte," dedim. "Var mı? Çıkmıyorum. Ne yapacaksın? Zorla dışarı mı atacaksın beni?"

"Melisa!" diyerek yüzüme doğru bağırdı Ateş. "İnadını siktirme bana! Çık diyorsam çık!"

"Hayır!" Yaptığım şey inat değildi ki benim. Sadece... o buradaydı ve ben onu bırakıp da öylece gidemezdim. Evet. Belki ondan nefret ettiğimi söylüyordum ama yine de onu bırakamazdım işte.

Ateş duvara sert bir tekme atıp, "Sikeyim!" diye bağırdıktan sonra bakışlarını bana doğru çevirdi. "Neden? Neden Melek gibi beni bırakmak yerine ısrarla burada kalmayı istiyorsun?"

"Çünkü ben Melek değilim!" dedim Ateş'in yüzüne doğru bağırarak. "Aç artık gözlerini, tamam mı? Ne önceden onun gibiydim ne de şimdi. Ben Melisa'yım Melisa! Geveze, sürekli alakasız sorular soran, senin ufaklık dediğin Melisa!"

"Anlamıyorsun," dedi Ateş. Elleriyle yüzünü kaplayıp derin bir nefes aldı.

Sesi az önceye göre daha alçak çıkmıştı. Gözlerinde tuhaf bir duygu vardı. Sinir veya öfke değildi. Böyle daha çok korku gibiydi ama tam olarak emin olamıyordum.

"Neden?" diye sordum ellerimi iki yandan açarak. "Neden tek başına kalmayı bu kadar çok istiyorsun? Neden gitmemi söyleyeceğin yerde benimle kal demiyorsun? Seninle kalmayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Ölmeni istemiyorum..." dedi Ateş. "Yangın büyümeye devam ederse ikimiz de buradan sağ çıkamayız ufaklık... Ve ben senin ölmeni istemiyorum."

"Çıkmayalım... Birlikte çıkmayacaksak, hiç çıkmayalım."

"Melisa..."

"Tamam," deyip Ateş'in konuşmasını yarıda kestikten sonra elimdeki tişörtü yere bıraktım ve üzerimdeki tişörtün uçlarını tuttum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Ateş. Bakışları sertti ve üzerimdeydi.

"Senin yaptığını," diyerek ona cevap verdim ve bir şey demesine izin vermeden tişörtümü yukarıya sıyırdım. Gri duman artık her yere hâkimdi ve eğer Ateş'te burnunu kapatmazsa zehirlenme ihtimali yüksekti.

"Sakın öyle bir şeyi aklından geçirme!" dedi Ateş. Elleri kelepçe gibi bileğimi kavramıştı ve ciddi bir ifadeyle gözlerimin içine bakıyordu.

"Senin de burnunu kapatman gerek ama,"

"Burnumu kapatmam için senin çıplak olmana izin mi veririm sanıyorsun?" diye sordu Ateş.

Hayretle ona baktım. "Saçmalama lütfen. Şu anda bunu umursamayacaksın, değil mi?"

"Asıl sen saçmalama! Şu kapıyı açıp bizi çıkarttıklarında birden fazla erkek seni yarı çıplak görecek!"

"Görürlerse görsünler. Senin nefes almandan daha mı değerli?"

"Melisa beni sinir etme! Senin şu anda arkana bile bakmadan

dışarı çıkman gerekirken geçmiş karşıma tişörtünü mü çıkartmaya çalışıyorsun?"

"Evet çalışıyorum, ne olmuş?"

Ateş derin bir nefes alıp dişlerini birbirine bastırdıktan sonra, "Aptal!" diye bağırdı ve duvara sert bir tekme daha attı. "Ölümü çocuk oyunu sanan bir aptalsın! Gerçekleri göremeyecek, algılayamayacak kadar aptalsın!"

"Sadece seni ölüme kadar yalnız bırakmayan, her şeye rağmen yine de seni düşünen bir aptalım!"

"Beni düşünüyor olsaydın şu pencereden çıkıp giderdin!" dedi Ateş. Alnında ter damlacıkları oluşmuştu ve nefes alış verişleri de oldukça hızlıydı. "Beni düşünüyor olsaydın... senin iyi olmanı kendi canımdan daha çok istediğimi bilir, hemen dışarı çıkardın. "

"O halde sen de beni düşün," dedim. "Eğer ki rolleri değiştirmiş olsaydık beni öylece bırakıp dışarı çıkar mıydın?"

Ateş, sorduğum soru üzerine bakışlarını yüzümde gezdirip sessiz kalmayı tercih edince, "Gördün mü? Bir şey diyemiyorsun işte," dedim. "Belki beni üzüyorsun, kırıyorsun, kalbimi paramparça ediyorsun, hatta en acı verici bir şekilde beni yaralıyorsun ama sen de beni öylece ölüme bırakıp-"

Ben daha ne olduğunu anlamadan bir anda dudaklarımın üzerinde hissettiğim sıcak dokunuş deyim yerindeyse afallamama neden olurken Ateş, sırtımı duvara yasladı ve ellerini belime dolayıp dudaklarını dudaklarıma bastırarak konuşmamı yarıda kesti.

Olduğum yerde öylece kalakaldım. Böyle bir hamleyi kesinlikle beklemiyordum ve bu yüzden de oldukça şaşkındım. Bu ani temasla kalp atışlarım anında normal seviyenin üzerine çıkarken, Ateş, "Gidemezdim ufaklık..." diye mırıldandı ve ellerini yanağıma çıkartıp dudaklarımı büyük bir tutkuyla öpmeye devam etti.

Kızgındım.

Öfkeliydim.

Sinirliydim.

Hatta kin bile besliyordum.

Ama o, yine de kalp atışlarımın hızlanmasını sağlayan tek erkekti.

O, yanında olduğum zamanlar heyecanlandığım, mutlu olduğum, kendimi özgür hissettiğim tek erkekti.

İki yanımda öylece duran ellerimi kaldırıp Ateş'in boynuna doladıktan sonra parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarımı hareket ettirerek ona karşılık vermeye başladım.

Onu özlemiştim. Onunla öpüşmeyi, onunla yakın olmayı, onunla birlikte olmayı özlemiştim. Ve sanırım ben en çok da onu özlemiştim.

Ateş'in dili ağzımın içinde büyük bir tutkuyla dolaşmaya devam ederken ona uyum sağlayabilmenin şaşkınlığını umursamadan Ateş'in ensesinde birleştirdiğim ellerimi biraz daha sıkılaştırdım ve mümkünmüş gibi ona biraz daha sarılıp dudaklarımı hareket ettirmeye devam ettim.

Dudaklarımız, sanki uzun zamandır ayrı olduğumuzu, birbirimizi ne kadar çok özlediğimizi ve sanki birbirimizi hissetmeyi istediğimizi biliyordu ve tuhaf bir şekilde tutkuyla hareket ediyordu.

"Buradan çıkacağız güzelim," dedi. Ateş. Geri çekilmişti ve yüzümü ellerinin arasına almıştı. "Ve sana söz veriyorum çıktığımızda her şey çok daha güzel olacak."

"Her şey?"

"Her şey..."

Ateş'in söylediği cümle kalbimin pır pır atmasına neden olurken yüzümde oluşan tebessüme de mani olamadım. Her şeyin güzel olacağını söylemişti. Üstüne üstlük bir de söz vermişti bana.

Yüzüme yayılan gülümseme gitgide daha da çok genişlemeye başlarken Ateş'in bedeni bir anda cansız bir kukla gibi yere yığıldı.

Endişe, tüm benliğiyle anında bedenimi sarmalamıştı. "Ateş?" dedim panik içinde ve hemen yere eğilip elimi Ateş'in yanağına koydum.

Buz gibiydi. Soğuktu.

"Ateş lütfen bana bak," dedim korkuyla.

"Melisa..."

"Buradayım," deyip elimi Ateş'in yanağında tutmaya devam

ettikten sonra ne zaman akmaya başladığını bilmediğim gözyaşlarımı çabucak sildim ve sırtımı duvara yaslayıp yere otururak Ateş'in kafasını dizimin üzerine koydum.

"Ateş?" dedim yanağını hafifçe dürterek. Ateş'in gözleri kapalıydı ve sırtüstü dizimde yatıyordu. Vücudu ise gerçekten buz gibi soğuktu ve bu kesinlikle normal değildi.

Hemen yerde duran tişörtü Ateş'in burnuna bastırdım. Dumanlar artık her yeri kaplamıştı ve nefes almak imkânsızdı.

Bir öksürüğün daha ağzımdan çıkmasına izin verdim.

Gözlerim yavaş yavaş kararmaya başlamıştı.

"Ateş, lütfen bana bak. Ne olur gözlerini aç ve bana bak," dedim korkuyla.

Onun benden önce bayılmış olması kesinlikle normal değildi. Ayrıca bulunduğumuz yere göre vücudunun buz gibi soğuk olması da normal değildi.

Elimi Ateş'in saçlarının arasından geçirdikten sonra, "Lütfen," dedim tekrar. "Lütfen, lütfen gözlerini aç."

Ateş'in alnında oluşan ter damlacıkları gitgide çoğalıyordu. Ve bu da beni daha çok korkutuyordu.

Ateş, hareketsiz bir şekilde dizlerimin üzerinde yatmaya devam ederken yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı çabucak sildim ve "Biliyor musun? Sana kızgınım," dedim. İçimde biriktirdiklerimi söylemenin hiç sırası değildi belki ama yine de söyleyecektim işte.

"Beni öylece bırakıp o kıza gittiğin için kızgınım. Beni bir gün mutlu edip ertesi gün üzdüğün için, bana değer verdiğini söyleyip daha sonra da bir hiçmişim gibi kullanıldığımı hissettirdiğin için kızgınım... Ama en çok da ne için kızgınım biliyor musun?" Gözlerimden akan yaşları elimin tersiyle sildikten sonra derin bir nefes aldım ve "Bana gerçek seni tanıtmadığın için kızgınım," dedim.

"Niye Ateş? Neden böyle davranıyorsun bana? Beni ne kadar üzdüğünün farkında değil misin? Kalbimi ne kadar acıttığının, böyle yaparak hayattan nefret ettirdiğinin farkında değil misin?"

Başım yavaş yavaş öne doğru düşmeye başlarken bir öksürüğün daha ağzımdan çıkmasına izin verdim.

"Biliyor musun? Etrafımdaki herkes senin bana âşık olduğunu söylüyor. Komik değil mi? Ben henüz bana değer verdiğinden bile emin değilken insanların, senin bana âşık olduğunu söylemesi gerçekten komik. Ama isterdim... Hatta çok isterdim... Bana âşık olmanı, bana aşk sözcükleri söylemeni, bana aşkla bakmanı..." Bir öksürük daha boğazımı acıtacak şekilde ağzımdan çıkarken yutkundum ve "Hâlâ seni seviyorum," diye mırıldandım son cümlelerim olarak. "Her şeye rağmen seni çok seviyorum Zorba..."

Yağmurla başlamıştı bizim hikâyemiz.

Bir yangınla da son buluyordu sanırım.

Başım, artık tamamen Ateş'in göğsüne düşerken son kez içime çekmeye çalıştım kokusunu. Gözlerim kapalıydı. Bilincim ise yavaş yavaş kapanmaya başlarken kulaklarımı dolduran son cümlenin bir hayal olmamasını diledim.

"İnanmasam da," diye fısıldadı Ateş. *"Ben de seni seviyorum ufaklık..."*

***

Kulaklarımı dolduran uğultu sesleri beynimi adeta tırmalıyormuş gibi bir etki bırakırken başımı yavaşça sağa doğru çevirdim. Hissettiğim koku zaten nerede olduğumu az çok tahmin etmeme neden olmuştu ama yine de gözlerimi aralayıp bundan emin olmak istiyordum.

"Uyanıyor!" dedi kulağıma gelen tanıdık bir ses.

Gözlerimi yavaşça araladım. Vücudum gerçekten oldukça yorgundu ve sadece gözlerimi aralamam bile bana zor bir iş gibi geliyordu.

"Kızım?"

Annemin endişeli sesiyle bakışlarımı ona doğru çevirdiğimde sadece annemin değil, babam ve teyzem de olmak üzere herkesin hemen yanı başımda olduğunu ve tedirgin bir ifadeyle bana baktığını fark ettim.

"Su..." diye mırıldandım. Boğazım kurumuş bir çöl gibiydi ve birkaç damla suya ihtiyacım vardı.

Annem, "Hemen getireyim," deyip oturduğu yerden kalkınca yutkundum ve ihtiyacım olan şeyi getirmesini sabırla beklemeye

başladım. Çok geçmeden annem bir bardak suyla hemen yanı başıma gelmişti. Yattığım yerden yavaşça doğruldum ve annemin de yardımıyla suyun boğazımdan geçmesine izin verdim.

Beynimde binlerce karıncanın dolaştığını hissediyordum. Böyle sanki hızlı hızlı hareket edip beynimi işgal ettiklerini...

"Bize bir açıklama yapacaksın, değil mi?" diye sordu babam. Bakışları oldukça ciddiydi ve üzerimdeydi.

Derin bir nefes aldım ve olduğum yeri algılamaya çalıştım. En son bir tuvalette kilitli kalmıştım ve dışarıda bir yangın vardı. Ama şimdi bir hastane odasındaydım. Babam, teyzem ve de annem hemen karşımdaydılar ve endişeli bakışlarını yüzümde gezdiriyordu.

"Ateş?" deyip yattığım yerden çabucak toparlandım. En son bilinci kapalı bir şekilde dizlerimde yatıyordu ve şimdi nerede olduğunu bilmek istiyordum. "O nasıl? Durumu nasıl?"

"Başlatma şimdi Ateş'ine!" deyip sesini yükseltti babam. "Daha bir saat önce ölümün eşiğinden dönen sensin. Kendi sağlığını sorgulayacağın yerde gelmiş bana o serserinin nasıl olduğunu mu soruyorsun?"

"Baba lütfen... o iyi mi?" diye sordum hemen. Gözlerim dolmuştu ve ağlamak için hazırda bekliyorlardı.

Babam sinirli bakışlarını yüzümde gezdirdi. "Kendi sağlığını sorgulamıyorsun belki. Ama bizi hiç düşündün mü? Eğer... eğer o çocuk olmasaydı şu anda ölmüş olacaktın. Peki kim için bizi yasa gömecektin Melisa? Bir sokak serseri için mi?"

"Murat lütfen..." dedi annem.

"Ne lütfeni Hülya? Ne lütfeni? Biz kızımıza güvenip elimizden geldikçe ona anlayış gösteriyoruz ama onun yaptığına bir bak!"

"Haklısın ama bunları konuşmanın ne sırası, ne de yeri."

"Tam da yeri Hülya. Eğer kızımız yoldan gelen anne ve babasını bir hastane odasında karşılıyorsa tam da yeri!"

"O da böyle olsun istemezdi enişte," dedi teyzem.

"Deniz, sen hele hiç konuşma. Kızımı sana emanet ediyorum ama şu olanlara bir bak!"

"Baba!" diyerek araya girdim. "Kimsenin bir suçu yok tamam

mı? Ne olduysa, ne yaşandıysa her şey benim yüzümden oldu. O yangının ortasında kalmak ne annemin, ne teyzemin, ne de Ateş'in suçu. Hepsi benim yüzümden oldu."

Babam sinirli bakışlarını bana doğru çevirip ciddi bir ifadeyle yüzüme baktıktan sonra, "Artık yeter!" dedi. "Büyüyorsun, genç kız oluyorsun diye sürekli alttan alıyoruz ama artık bitti. Bundan sonra dışarı çıkmayacaksın, anladın mı beni? Aklın başına gelene kadar okuldan eve, evden de okula gideceksin."

Hayretle babama baktım.

Tamam, belki benim için korktuğundan bu kadar tepki göstermişti. Belki bana bir şey olacağını düşünmüştü ve bu yüzden de endişe etmişti. Ama yine de dışarı çıkma yasağı koyduğuna inanamıyordum.

Bu cümleleri sinirden söylediğini, birkaç gün sonra da unutacağını ümit ederek başımı yavaşça aşağı yukarı salladım.

Babam, "Güzel!" diye mırıldandı ve odanın içindeki pencerenin oraya doğru sinirle yürüdü.

Bakışlarımı hemen teyzeme doğru çevirdim. Güzelim benim... Kendince tüm bu olanlardan kendini suçlu tutuyordu. Elimi havaya kaldırıp teyzemin elini tuttuktan sonra gülümsemeye çalıştım ve "Endişelenme artık," diye fısıldadım sessizce. "Hâlâ yaşıyorum ve ölmedim."

Teyzem, söylediğim bu cümleyle gülümseyip elimi sıkıca tuttuktan sonra, "Beni çok korkuttun Melisa. Ama şimdi iyisin ve karşımdasın ya, endişe etmiyorum artık," dedi. Teyzem yüzünü bana doğru yaklaştırdı. "Bu arada o iyi. Üst katta yatıyor."

Sır verir gibi söylediği bu cümle içime soğuk su serpilmiş gibi hissettirirken tebessüm ettim ve derin bir nefes aldım. O yangından nasıl çıkmıştık hiç bilmiyorum ama çok şükür ikimiz de kurtulmuştuk işte.

Aradan bir saat kadar süre geçti.

Bu süreçte doktor iki defa yanıma gelip durumumun nasıl olduğunu kontrol etti ve iyi olduğumu, duman zehirlenmesinden son anda kurtulduğumu ve de yarın sabah eve gidebileceğimi söyledi.

Ben zaten iyiydim. Asıl Ateş'in durumunu öğrenmek, bilgi

almak istiyordum. Ama maalesef ki babamın yanında böyle bir soruyu doktora soramazdım.

Doktorun tekrar yanıma gelmesini ümit ederek ağzımdaki hava maskesini çıkarttım ve başımın yanına koydum. Belki onunlayken çok daha kolay nefes alıyordum ama ağzımın üzerinde olması huylanmama neden oluyordu. Rahatsız ediciydi.

"Çilli?"

Duyduğum artık yabancı gelmeyen ses bakışlarımı odanın kapısına doğru çevirmeme neden olurken Pusat'la göz göze gelmek beklemediğim bir şey olmuştu.

Neden burada olduğu hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu doğrusu.

"Şey... selam," dedim yatağımda birazcık toparlanarak.

Pusat, "Selam," diyerek karşılık verip birkaç adım atarak bana doğru yaklaştıktan sonra uzandığım yatağın hemen yanındaki tekli koltuğa oturdu ve bakışlarını yüzümde gezdirdi.

Annemler hastanenin kafeteryasına inmişti. Ve dolayısıyla odada kimse yoktu.

"Nasılsın bakalım?" diye sordu Pusat. Gözlerinde daha önce görmediğim sıcak bir ifade vardı ve bu durum haliyle şaşırmama neden olmuştu.

"İyi."

"Maske rahatsız etti anlaşılan?"

Pusat, göz ucuyla yatağın kenarına koyduğum hava maskesini işaret edince, "Birazcık," dedim ve tebessüm ettim.

"Ben şey için gelmiştim aslında..." dedi Pusat. "Geçmiş olsun demek için."

"Teşekkür ederim," deyip uzandığım yerden toparlandıktan sonra, "Sana bir şey sorabilir miyim?" diye sordum. Ateş'in nasıl olduğunu sorsam bana bilgi verebilirdi belki.

Pusat başını aşağı yukarı sallayıp beklentili gözlerle söyleyeceğim şeyi beklemeye başladı.

"Ateş... onun nasıl olduğunu biliyor musun acaba?"

Pusat sorduğum soru üzerine birkaç saniye sessiz kalıp ifadesiz bakışlarını yüzümde gezdirdikten sonra, "Hayır," diyerek cevap verdi.

Başımı öne eğdim. Salaklık ben de. O nereden bilsin ki Ateş'in durumunu?

"Ama arkadaşları kapının önündeydi."

Başım Pusat'ın söylediği bu cümleyle anında yerden kalkarken, "Niye ki?" diye sordum panikle. Eğer önemli bir şeyi yoksa neden arkadaşları buraya kadar gelmiş olsun ki?

Pusat bir cevap vermedi. Tuhaf bir sessizlik aramızda uzayıp giderken Pusat, "Ben artık gideyim," dedi ve oturduğu yerden kalktı. "Okulda görüşürüz."

"Görüşürüz," diye mırıldandım sessizce. Pusat dışarı çıktı.

Üzerimdeki pikeyi kaldırıp ayağa kalktım ben de. Hazır annemler de yokken gidip Ateş'in durumunu kendi gözlerimle görmem en mantıklı fikirdi. Gerçi babam odaya gelip beni göremeyince sinirden yine deliye dönecekti ama zaten cezalıydım. Üstüne bir ceza daha alsam sorun olmazdı.

Bulunduğum odadan çıkıp teyzemin de vermiş olduğu bilgiye dayanarak hiç oyalanmadan merdivenlere yönelip üst kata çıktım. Üzerimdeki hastane gömleğinden dolayı birkaç yaşlı insan bana acıyarak bakıyordu gerçi ama onlara tebessüm ederek karşılık vermeyi ihmal etmiyordum.

Üst kata ulaştığımda tanıdık yüzler hemen görüş alanıma girmişti. Melek dahil tüm çocuklar buradaydı ve koridordaki sandalyelere oturmuş, bekliyorlardı.

Boğazımı temizledim. "Maya?"

Bu seslenişimle tüm bakışlar anında bana çevrilirken Maya, Kuzey'in yanından hemen kalktı ve bana doğru yaklaşıp kollarını sıkıca bedenime doladı.

"Nasılsın canım?"

"İyiyim," diyerek ona cevap verdim ve kollarımı kaldırıp ona doladım.

"Canım biz senin de yanına geldik ama Murat amca-"

"Sorun değil," deyip geri çekildikten sonra tebessüm ettim. Babamın böyle bir şey yaptığına önceden inanmayabilirdim belki ama şimdi inanıyordum.

Maya'yla birlikte koridordaki sandalyelere oturduktan sonra hemen Maya'ya doğru döndüm. "Durumu nasıl?"

"Şimdi daha iyi," diyerek cevap verdi Maya. "Dumandan dolayı zehirlenmiş ama neyse ki ciddi bir şeyi yok."

"Çok şükür," diye mırıldanıp derin bir nefes aldım. Melek bana kötü kötü bakıyordu. Umursamadım.

"Allah'tan o çocuk vardı da sizi kurtardı."

Batuhan'ın söylediği bu cümleyle bakışlarım ona doğru kayarken, "Hangi çocuk?" diye sordum merakla. Az önce babam da buna benzer bir cümle kurmuştu.

"İsmini bilmiyorum," dedi Batuhan ve omuzlarını silkti. "Senin sınıf arkadaşın mı neymiş. Ama harbi çocukmuş yalnız. Eğer o kapıyı kırmasaydı itfaiye gelene kadar dayanmanız mümkün değildi."

"Gerçi biz de kırmayı düşündük ama yangın iyice büyümüştü ve kapıya yaklaşmamız imkânsızdı," dedi Güney.

Pusat diye fısıldadım sessizce. O mu bizi kurtarmıştı yangından? İyi ama neden az önce odama geldiğinde söylememişti ki bunu? Derin bir nefes aldım ve ilk gördüğüm anda ona teşekkür edeceğimi aklıma not ettim.

Aradan yaklaşık beş dakika geçti. Ateş'in bulunduğu odanın kapısının açılmasıyla herkes oturduğu yerden kalkarken, kır saçlı bir doktor elindeki dosyayla hemen karşımıza geçti.

"Hastanın ailesi burada mı?"

"Burada görmüş olduğun herkes onun ailesi doktor," dedi Kuzey. Eliyle bizleri işaret etmişti.

Doktor, "Pekâlâ," deyip nefesini dışarı verdikten sonra, "Hastamızın durumu iyi," dedi. "Bu geceyi burada geçirecek. Yarın da kısa bir kontrolün ardından evine gidebilir." Doktorun vermiş olduğu bu bilgiyle rahatlama hissi tüm bedenimi kaplarken derin bir nefes aldım. Yüzümde oluşan tebessüme mani olamıyordum.

İyiydi işte. O da tıpkı benim gibi iyiydi.

"Peki onu görebilir miyim?" diye sordu Melek.

Sinirli bakışlarım anında ona kaydı. Hangi yüzle onu görecekti ki?

"Siz kimsiniz?"

"Nişanlısı," diyerek kendinden emin bir şekilde cevap verdi Melek doktorun sorusuna karşılık olarak.

Gözlerimi sıkıca kapattım. Doktor, elbette ki görüşmesine izin verecekti. Sonuçta o Ateş'in nişanlısıydı ve buradaki herkesten daha yakındı ona. Her ne kadar onunla nişanlı olmayı hak etmese de durum buydu.

"Üzgünüm," diyerek cevap verdi kır saçlı doktor. "Hastamız Melisa isimli hanımla görüşmek istediğini söyledi."

Olduğum yerde öylece kalakaldım. "Be-benimle mi?" diye sordum hayretle.

"Melisa olan hanginizse onunla."

Tüm çocuklar hep bir ağızdan tebessüm edip işaret parmaklarını bana doğru yönlendirerek, "O," diyerek cevap verince doktor, "Peki o halde... benim şimdi kafam karıştı ama çok uzatma olur mu?" diye sordu.

Çabucak başımı aşağı yukarı salladım ve Melek'in moraran yüzünü izlemekten kendimi mahrum bırakarak Ateş'in odasına yöneldim.

Kalbim hızlı hızlı atıyordu. Ateş o kız dururken benimle görüşmek istediğini söylemişti ve şimdi de beni yanına istiyordu. *Beni...*

İçeriye girip kapıyı arkamdan kapattıktan sonra derin derin nefesler aldım ve Ateş'in uzandığı yatağa doğru yürümeye başladım. Ateş, sanki benim geldiğimi biliyormuş gibi gülümseyip bakışlarını üzerimde gezdirdikten sonra elini yataktaki boş yere vurdu ve "Yanıma gel," dedi. Ses tonu gayet sağlıklıydı. Gerçi görünüşü de öyleydi ya neyse.

Adımlarımı yatağa doğru ilerletip çekinerek yatağın köşesine oturduktan sonra bakışlarımı yerde tutmaya özen göstermeye devam ettim. Belki o yangının vermiş olduğu panikle birbirimizi öpüp bazı itiraflarda bulunmuştuk ama şimdi buradaydık ve hayat aynı şekilde devam ediyordu.

Ateş elini çeneme koyup başımı yukarıya kaldırdıktan sonra gözlerini gözlerime sabitledi ve "Bir şey söyle ufaklık," dedi.

Gözlerimi kırpıştırdım ve anlamadığımı belli edecek bir şekilde ona baktım.

"Ne diyeceğin umurumda değil. Sadece gözlerimin içine bak ve nefret duygusu olmadan bana bir şey söyle."

"Gusül abdestinin faydaları."

Ateş, kaşlarını havaya kaldırıp söylediğim şeye bir anlam vermeye çalışır gibi yüzüme bakmaya başlayınca, "O yangından çıkmamızın başka imkânı yoktu," diyerek konuşmaya devam ettim.

Ateş'in dudakları söylediği bu cümleyle yukarıya doğru kıvrılırken söylediğim şeyi saçma bulduğunu anladım ve başımı utanarak öne eğdim. Ama Ateş, beklemediğim bir şey yapıp beni kendine doğru çekerek kollarını sıkıca belime dolayınca şaşkınlıkla olduğum yerde kalakaldım. Öyle sıkı dolamıştı ki kollarını belime, sanki hiç bırakmak istemiyormuş gibiydi.

Uzun zamandır içtenlikle yapmadığım gülümseme eylemi şu anda gerçekleşirken ben de kollarımı Ateş'e doladım ve başımı göğsüne yaslayıp sevdiğim yağmur kokusunu içime çektim. O yangındayken bir daha Ateş'in kokusunu içime çekemeyeceğimi sanıyordum. Ama şimdi buradaydım ve özgürce hissedebiliyordum kokusunu.

"Biliyor musun?" dedim kollarımı Ateş'e biraz daha dolayarak. "Ben seni çok özledim." Böyle bir cümleyi kurmam yanlıştı belki ama bu akşam ben ilk defa Ateş'i kaybetme korkusunu yaşamıştım. O yüzden de gururumu hiçe sayıp hissettiğim şeyi dile getirmek istiyordum.

Ateş, elini sırtımda gezdirip başını saçlarımın arasında tutmaya devam edince, "Hatta..." diyerek konuşmaya devam ettim.

"Hatta?" diye sordu Ateş.

"Hatta... yapmış olduğun ve yapmaya devam ettiğin hödüklükleri bile."

Ateş söylediğim cümleden sonra geri çekildi ve bakışlarımızı birleştirip kaşlarını merakla havaya kaldırdı. "Yine ne yaptım?"

Onun bu hali her ne kadar bana oldukça sevimli gelse de ciddi görünmeye özen gösterdim ve "Acaba ben neden hastane gömleği giyiyorum?" dedim yapay bir şekilde düşünür gibi yaparak. En azından bir geçmiş olsun demesini hak etmiştim değil mi?

Ateş, "Ha sen onu diyorsun..." deyip gülümsedikten sonra bakışlarını yüzümde gezdirdi. Dudağımı dişlerimin arasına aldım ve söyleyeceği şeyi meraklı bir ifadeyle beklemeye başladım.

Ateş konuştu. "Aklınca bana moral olsun diye benimle aynı giyinmek istediğini biliyorum."

Hayretle ona baktım. "Cidden böyle mi düşündün yani?"

Ateş, onaylar şekilde başını aşağı yukarı sallayınca elimi yumruk yaptım ve omzuna bir tane geçirip "Aptal," dedim. "Ben de seninle birlikte o yangının içinden çıktım ve sen bana bir geçmiş olsun diyeceğin yerde geçmiş karşıma, moral olsun da ondan giymişim falan diyorsun."

Ateş, yumruk olan elimi sıkıca kavrayıp yüzünü bana doğru yaklaştırdıktan sonra, "Sen iyi alıştın böyle mahalle ağzıyla konuşmaya," dedi. Nefesi yüzüme çarpıyordu ve bu yakınlık anında kalp atışlarımı hızlandırıyordu. "Ettiğin küfürleri yazıyorum bir kenara ufaklık. Hepsini sana ödeteceğim. Ama şimdi yaklaş bana da uyuyalım."

"Birlikte mi?" diye sordum şaşırarak.

"Birlikte," diyerek cevap verdi Ateş

"Uyumak?"

"Öpüşmek de olur."

Ateş'in söylediği bu cümle kan akışının yanaklarıma hücum etmesine neden olurken, "Şey..." diye mırıldandım. "Biz uyuyamayız ki."

"Neden?"

"Çünkü babam bu akşam ayrı bir sinirli ve zaten burada olduğumu öğrenirse bile olay çıkartır."

Ateş baygın bakışlarını yüzümde gezdirdi. "Yani?"

"Yanisi uyuyamam işte."

Ateş, "Sen merak etme," deyip beyaz pikenin ucunu kaldırıp yanına uzanmam için yatakta yer açtıktan sonra, "Kimse onu buraya sokamaz," dedi ve bakışlarını yüzümde gezdirdi.

Yutkundum. Belki kimse babamı buraya sokamazdı ama o bir şekilde girerdi.

"Doktorlar?" dedim bir başka seçenek sunarak. Sonuçta o da bana hemen çıkmamamı söylemişti.

"O yayından kalkalı çok oldu."

Afallayarak Ateş'e baktım. Yapmış olduğu espriye mi şaşırayım yoksa Ateş'in bir espri yaptığına mı bilemedim.

"Bana böyle tuhaf tuhaf cümleler kurdurduğun için sana bir ders daha vereceğim ufaklık," dedi Ateş ve yatağa sırtüstü uzan-

mamı sağlayıp beyaz pikeyi güzelce üzerimize örttü. Sonra kollarını belime dolayıp beni iyice kendine doğru çekti ve başını saçlarımın arasına gömdü.

Bu kadar güçlü olması ve beni istem dışı bir şekilde böyle kontrol edebilmesi tuhafıma gitse de bulunduğum yerin, daha doğrusu hissettiğim kokunun ve o kokunun sahibinin hemen yanı başımda olmasının verdiği huzurla çekinerek Ateş'e sokuldum ve gözlerimi kapattım.

Belki şu anda burada olmam yanlıştı.

Belki aramızdaki soruları cevaplamadan böyle davranmam da yanlıştı.

Belki de ben aptalın en önde gideniydim.

Ama şöyle de bir gerçek vardı ki: aşk zaten akıllıların işi değildi. Elbet sabah olacaktı. Elbet, bir şeyleri açığa kavuşturmak için vaktimiz olacaktı. Konuşup, bazı şeyleri tartışacaktık. İkimiz de hâlâ nefes alıyorduk...

O yüzden şimdi huzurlu hissettiğim kolların arasında uyumak -*uzun bir süre sonra*- kesinlikle muhteşem bir seçenekti.

***

Ertesi sabah gözlerimi araladığımda yüzüstü bir şekilde Ateş'in üzerinde yattığımı fark ettim. Belimi sıkıca kavramıştı ve başım, onun göğsünün üzerindeydi. Düzenli kalp atışlarını kolaylıkla işitebiliyordum.

Uzandığım yerden kalkmak üzere yerimde kıpırdandıktan sonra yavaşça Ateş'in üzerinde yana kaydım. Dün gece, uzun bir süreden sonra ilk kez birlikte uyumuştuk. Belki vesilemiz kötüydü ama yine de güzel bir uyku çekebilmiştim.

Ateş, bir şeyler homurdanıp yatakta kıpırdanmaya başlayınca uyanmaması için içimden dua ettim. Ama çok şükür ki saat henüz sabahın körü olduğu için gözlerini aralama zahmetinde bile bulunmamıştı beyefendi.

Yataktan kalkıp üzerimdeki kırışan hastane gömleğini düzelttikten sonra henüz yeni doğmak üzere olan güneş manzarasını izlemek için pencerenin yanına gittim.

Hastanenin üst katlarından birinde olduğumuzdan olsa ge-

rek enfes bir manzara şu anda karşımdaydı. Bir sürü ışıklı bina vardı. Bazıları lüks otel olmalı ki renkli ışıklandırmalar binaları süslemişti. Üstüne üstlük bir de güneşin doğuşu eklenince bu manzaraya, gerçekten güzel bir görüntü çıkmıştı ortaya.

Kollarımı göğsümün üzerinde birleştirip bir süre karşımdaki manzarayı izledikten sonra bakışlarımı Ateş'e doğru çevirdim. Hâlâ derin bir uykudaydı. Onun için bir şeyler yapmak istiyordum. Ve şu anda aklıma onun için güzel bir kahvaltı tepsisi hazırlamaktan başka bir seçenek gelmiyordu. Adımlarımı hareket ettirdim ve sessiz olmaya özen göstererek odadan çıktım.

Dün gece Ateş'le birlikte uyuduğum için babamın nasıl bir tepki verdiğini bilmiyordum. Hem zaten şu an bunu bilmek de istemiyordum.

Tabelaları takip ederek çok geçmeden mutfağa ulaştıktan sonra mutfak kapısından içeriye girdim. Umarım aşçı yapmak istediğim şey için bana izin verirdi.

"Kime bakmıştın?"

Duyduğum ses, başımı panikle sesin geldiği tarafa doğru çevirmeme neden olurken kırklı yaşlarında bir kadınla karşı karşıya gelince derin bir nefes aldım. Bir anda seslenince korkmuştum.

"Ben buranın sorumlusundan bir şey isteyecektim ama?"

"Benim. Dinliyorum?"

"Şey..." deyip kadına doğru yaklaştım. "Benim adım Melisa ve eğer izniniz olursa ben kahvaltı hazırlamak istiyorum."

Konuya direkt girdiğimin farkındaydım. Ama 'nasılsınız, nerelisiniz, kaç senedir burada çalışıyorsunuz' gibi işime yaramayacak soruları sorarak vakit kaybedemezdim.

"Kahvaltı saatlerimiz sabah sekizden sonra," dedi kadın. "Ayrıca ziyaretçiler yiyecek ihtiyaçlarını kafeteryadan karşılarlar."

"Yok, siz yanlış anladınız. Ben ziyaretçi değilim. Dün akşam bir yangından kurtulup buraya getirildim. Aslında tek gelmedim. Biriyle geldim. Daha doğrusu getirildik. Aslında nasıl geldiğimizi hatırlamıyorum ama..."

"Kızım sen ne istiyorsun benden Allah aşkına?"

Kadın, sıkılmış bir ifadeyle yüzüme bakıp konuşmamı ister gibi bakışlarını yüzümde gezdirince derin bir nefes aldım. "Ben... biri için kahvaltı hazırlamak istiyorum."

"Ah..." deyip duraksadı kadın. "Sevgilin için mi?"

Başımı sağa sola salladım. "Şey... değil. Yani aslında tam olarak bilmiyorum. Eskiden öyleydik ama biz ayrıldık. Gerçi dün tekrar barıştık gibi bir şey oldu ama yine de kesin bir şey söyleyemem. Henüz bunu konuşma fırsatımız olmadı."

Kadın bana içten bir tebessüm gönderip askılıkta asılı olan çiçekli bir mutfak önlüğünü bana doğru uzattı. "Ah be güzelim. Sabah sabah nereden çıktın sen?"

"Yani izin veriyor musunuz?" diye sordum heyecanla.

"Mutfağımı fazla kirletmemek şartıyla, evet. İzin veriyorum."

***

İsminin Fatma olduğunu öğrendiğim aşçı teyze istediğim tüm malzemeleri önüme bırakıp gittikten sonra kollarımı yukarıya sıyırdım ve işe başladım.

İlk pişireceğim kahvaltılık yumurtaydı. Tavada erittiğim yağın üzerine iki tane yumurtayı özenle kırdıktan sonra yumurtanın pişmesini beklemeye başladım. Çatalla karıştırmıyordum çünkü yumurtaların top top olması gerekiyordu ki ona kalp şekli verebileyim.

Çünkü kahvaltımın ismi kalpli kahvaltılıydı. Her şeyi kalp şeklinde yapacaktım. Biliyorum. İsmi çok yaratıcı değildi ama yine de idare ederdi.

Yumurtanın altını kapattıktan sonra servis edeceğim beyaz, porselen tabağın içine koydum ve bıçak yardımıyla yumurtaya kalp şeklini verip artanını başka bir tabağa koydum. İsraf etmeyi hiç sevmezdim. Özellikle de yemekleri. O yüzden artan yumurtaları daha sonra yiyeceğimi aklıma not ettikten sonra tost yapmak üzere işe koyuldum.

Kalp şeklinde kestiğim ekmeğin arasına; sucuk ve kaşarı koyduktan sonra üzerine de güzelce yağ sürdüm ve tost makinesinin arasına sıkıştırdım.

Ve şimdi sırada en uğraştırıcı kısım olan salatalık ve domatesleri doğramaya gelmiştik. Evet. Normal bir salatalığı doğramak zor bir şey değildi belki ama kalp şeklinde salata doğramak gerçekten zordu ve de uğraştırıcıydı.

Ama olsun. Saat henüz erkendi ve ben Ateş için bu uğraştırıcı şeye katlanabilirdim.

Mutfakta ki masaya oturup önüme aldığım salatalıkların kabuklarını düzgünce soyduktan sonra salatalıkları yuvarlak halka şeklinde doğramaya başladım. Burası oldukça kolay olmuştu ama şimdi doğradığım tüm halkaları tek tek bıçakla oyup kalp şeklini verecektim.

Aradan kaç dakika geçti tam olarak bilmiyorum. Belki saat bile geçmiş olabilirdi.

Ama yine de Fatma Teyze'nin de yardımıyla kalp şekilli salatalıklarım ve de domateslerim, hatta dilimlenmiş ekmeğin üzerine kalp şeklinde sürmüş olduğum Nutella'lı ekmeklerim bile hazırdı.

"Çok şanslı bir adam," dedi Fatma Teyze.

Söylediği bu cümleyle yüzümdeki gülümseme daha da çok genişlerken, "Güzel oldu mu sizce?" diye sordum. Kahvaltı tepsim artık hazırdı ve sadece servis olmak üzere sahibine gitmeyi bekliyordu.

"Güzel de laf mı? Ben bunca yıldır aşçıyım, böylesine özenli bir sunum görmedim."

"Şey... Teşekkür ederim. Bu kahvaltıyı hazırlamama izin verdiğiniz için hem de yardım ettiğiniz için."

"Rica ederim," dedi Fatma Teyze. "Umarım her şey gönlünce olur."

***

Sabah, hiç kimsenin olmadığı hastane koridorunda şimdi onlarca insan elimdeki tepsiye sırıtarak bakıp, fısır fısır arkamdan eleştiri yaparak konuşunca onları duymazlıktan geldim ve hayalimden çok daha iyi bir iş çıkarttığım kahvaltı tepsimle beraber Ateş'in odasına doğru yürümeye devam ettim.

Umarım Ateş yapmış olduğum şeyi beğenir, mutlu olurdu.

Tamam, belki çocukça olduğunu söyleyip beni eleştirecekti ama yine de umarım hoşuna giderdi. Kalbim heyecandan hızlı hızlı atıyordu. Gerçi benim kalbim söz konusu Ateş olunca hep hızlı atıyordu ya neyse.

Ateş'in yattığı odanın kapısının önüne geldikten sonra son

kez derin bir nefes aldım ve kapıyı aralamak için elimdeki tepsiyi yere bırakmak üzere dizlerimi kırıp eğildim.

Ama tam bu sırada açılan kapı hemen doğrulmama neden olurken Kuzey'le karşı karşıya gelmek birazcık şaşırmama neden olmuştu.

"Melisa?" dedi Kuzey. O da benim gibi şaşkın görünüyordu.

"Günaydın," dedim tebessüm ederek.

Kuzey, "Günaydın," deyip bakışlarını elimde tuttuğum tepsiye indirdikten sonra birkaç saniye hazırladığım yiyecekleri inceledi ve "Sen mi hazırladın bunları?" diye sordu.

"Evet," diyerek cevap verdim.

"Çok sevimli görünüyor,"

"Teşekkür ederim. Umarım Ateş de beğenir."

"Beğenecektir."

Gülümsedim ve Kuzey'in yanından geçerek odaya girmek üzere bir hamle yaptım. Ama Kuzey, sol bileğimi tutup olduğum yerde öylece durmamı sağlayınca anlam veremediğim bir ifadeyle ona baktım.

"Ne oldu?"

"Melisa... istersen şimdi girme o odaya."

"Niye ki?" diye sordum kaşlarımı havaya kaldırarak.

Kuzey, başını öne eğip "Imm..." diyerek konuşmak için doğru kelimeleri aramaya başlayınca onu umursamadım ve aralık duran kapıdan içeriye girip yürümeye başladım.

"Aç ağzını hadi."

"Ya Melek, istemiyorum dedim."

"Ama bunların hepsi vitamin."

"Umurumda değil."

"Tamam söz. Bunu da ye bir daha ısrar etmeyeceğim."

Karşımda gördüğüm manzara ağzımın şaşkınlıkla aralanmasına neden olurken kıskançlık duygusu da tüm bedenimi anında ele geçirmişti. Olduğum yerde öylece kalakaldım.

Melek, Ateş'in hemen yanına uzanmıştı ve tüm hastalara verilen özensiz kahvaltı tepsisindeki yiyecekleri zorla yedirmeye çalışıyordu. Ama Ateş bu durumdan hiç de hoşnut gibi görünmüyordu.

Yutkundum ve geldiğimi fark etmeleri için yapay bir şekilde boğazımı temizledim. Beni ilk fark eden Ateş olmuştu.

"Yine mi bu kız?" deyip gözlerini devirdi Melek ve uzandığı yerden kalkarak bana doğru yürümeye başladı. Derin bir nefes aldım. Bakışlarım Ateş'in gözlerindeydi. Dün yaşananlardan sonra Melek'le olan ilişkisini bitirmesi gerekirken böyle hiçbir tepki vermemesi canımı sıkmıştı.

"Çok uğraştın mı bunları hazırlamak için?" diye sordu Melek. Bakışları küçümser bir şekilde tepsideki yiyecekleri tarıyordu.

"Seni ilgilendirmez," diyerek cevap verdim. Biliyordum. Ateş birazdan o kızı buradan kovacaktı. Git deyip bir daha yüzünü görmek istemediğini söyleyecekti. Hata belki Melek pişman olup özür dileyecekti ama Ateş onu yine de affetmeyecekti.

"Canım benim ya... Ateş, senin için hazırladığı şu şeylere bir baksana,"

Melek, elimde tuttuğum tepsiyi ben daha ne olduğunu anlamadan bir anda eline alıp Ateş'e göstermek üzere ona yaklaştırınca başımı öne eğdim.

Ateş'in nasıl bir tepki vereceğini merak ediyordum ama 'ya beğenmezse' endişesiyle yüz ifadesini görmek istemiyordum.

"Cidden mi?" diye sordu Ateş. "Bunları hazırlamak için bir de vakit mi harcadın?"

Başım onun bu iğrenir ses tonuyla yavaşça yerden kalkarken ne diyeceğimi bilemeden öylece sustum.

"Sevgililer gününde değiliz ki, bu ne kalp sevdası anlamadım," dedi Melek ve hazırlamış olduğum tostu eline alıp ikiye böldü.

Ateş'e baktım. "Ben sadece hoşuna gider sanmıştım," dedim oldukça mahcup çıkan sesimle.

Ateş ifadesiz bakışlarını yüzümde gezdirdi. "Ama gitmedi."

"Nasıl gitsin ki? Şu tostun kuruluğuna bir bak. Eminim tatları da iğrençtir," dedi Melek.

Tatları iğrenç değildi bir kere. Fatma Teyze bile çok lezzetli olduklarını söylemişti.

"Eee?" diye sordu Ateş. Bakışları umursamazdı ve üzerimdeydi

"Ne?" deyip anlamadığımı belli edecek bir şekilde ona baktım.

"Gitmek için neyi bekliyorsun?"

Ateş'in sorusu az önce heyecandan pır pır atan kalbimin şimdi sıkışmasına neden olurken, "Ben... şey," diye mırıldandım sessizce ve aşağılanmanın vermiş olduğu hisle dolmaya başlayan gözlerimi kırpıştırıp kendimi hemen odadan dışarı attım.

Aptal!

Aptal!

Aptal!

Ne sanmıştım ki sahi? Ateş'in gerçekten o kızı bırakıp koşarak bana geleceğini mi? Veya hazırlamış olduğum şeyler için bana teşekkür edip çok mutlu olduğunu söylemesini mi? Nefret ediyorum işte! Ateş'in bu huyundan nefret, nefret, nefret ediyorum!

On Altıncı Bölüm

Büyüklerimiz der ki: İnsanoğlunun kalbinde iyilik ve masumluk oldukça mutluluk onların yakasını asla bırakmaz.

Bu söze hiçbir şekilde katılmıyor ve de inanmıyorum işte. Çünkü bencil ve kötü inananların, iyi ve merhametli insanlardan daha çok sevildiği bir dünyada yaşıyoruz ve hal böyle olunca iyi insanlar, kötü insanlar tarafından ezildiği için hiç de mutlu olamıyorlar.

Ne adalet değil mi?

Sen insanları hiç düşünmeden üz, ağlat, kalbini kır, küçük düşür ama yine de herkes tarafından en çok sevilen yine sen ol.

Bundan sonra ben de taraf değiştiriyordum artık.

Çekingen bir Melisa mı?

Bundan sonra yok.

Utangaç bir Melisa mı?

Bundan sonra yok.

İnsanlar acaba beni eleştirir düşüncesi mi?

Bundan sonra yok.

Hayata tozpembe bakan bir Melisa mı?

Bundan sonra yok.

Başkalarını düşünen, şefkatli bir Melisa mı?

Bundan sonra yok.

Kısacası artık eski Melisa yok.

Okulun siyah demir kapısından içeriye girdikten sonra omuzlarımı dikleştirdim ve derin bir nefes alıp, başıma bağladığım siyah kuru kafalı bandanamı son kez düzelterek okula doğru kendimden emin bir şekilde yürümeye başladım. Ders zili yak-

laşık on beş dakika önce çalmıştı ve dolayısıyla etrafta hiç kimse yoktu. Umurumda mıydı peki?

Tabii ki değildi.

12-D sınıfının kapısına geldikten sonra kapıyı iki defa tıkladım ve öğretmenin içeriden gir diye seslenmesini sabırla beklemeye başladım. Sabah uyandığımda ders programını kontrol etmediğim için içeride hangi öğretmenin olduğunu bilmiyordum. Ama çok da önemli değildi zaten. Öğretmen içeriden, "Gir," diye seslendi. Kapı kulpunu aşağı indirip kapıyı araladıktan sonra tüm sınıfın anında bana çevrilen tuhaf bakışlarını görmezlikten geldim ve usulca içeriye girip kapıyı arkamdan kapattım. Bu sabah elimde bir tabure yoktu. Sebebi, Pusat'ın artık istediğim bir sıraya oturmama öylece izin vermiş olması değildi elbette. Sebebi... istediği karşılığı ona artık vereceğimdi.

Çekinmeden ve utanmadan.

"Sen yeni öğrenciydin, değil mi?"

Sarışın öğretmenin sesi baygın bakışlarımı ona doğru çevirmene neden olurken, "Evet?" diyerek kısaca cevap verdim. Ses tonum, bir an önce konuş da hemen yerime oturayım modundaydı. Hatırladığım kadarıyla kendisi fizik öğretmeniydi. Ama sınıfın, hatta okulun söylemesiyle kendisi Kaşar Yelda oluyordu. Neden böyle söylediklerini onlara sorduğumda, biyoloji öğretmeniyle uygunsuz bir biçimde görüldüklerini söylemişlerdi.

"Derse geç geldin," dedi öğretmen.

"Bugünlük öyle oldu," diyerek umursamazca cevap verdim.

"Sebep?"

"Sizi ilgilendirmez."

Cidden ona ne ki?

Öğretmen özenle almış olduğu ince kaşlarını çatıp sinirli bir ifadeyle yüzüme baktıktan sonra, "Dersime giren bir öğrenciysen elbette ilgilendirir," dedi.

Onun bu sert çıkışıyla sınıfta yüksek bir 'Ooo' sesi yükselmişti.

Önceden olsa utanıp sessiz kalırdım belki ama bugün bir farklılık yaparak gülümsedim ve dizlerimi hafifçe kırıp eski soylu aileleri gibi eğildikten sonra, "Kıymetli öğretmenimiz beni derse

geç girdiğim için affedebilecek mi?" diye sordum. İçimden 'Sana giren çıkan belli ama,' demek gelmedi değil.

Sınıfta yankılanmaya başlayan gürültülü kahkaha seslerini öğretmen, "Kapayın çenenizi!" diye cırlayarak yarıda keserken sinirli bakışlarını bana doğru çevirdi ve "Terbiyesiz!" dedi. Ona aldırmadım ve omuzlarımı silkip en arka sıraya oturmak üzere yürümeye başladım.

Kaşar Yelda ne olacak.

Sıranın yanına gelince ilk olarak çantamı sonra da kendimi sıranın üzerine bıraktım ve camın kenarına doğru yanaştım. Tüm sınıf şaşkın bir ifadeyle bana bakıyordu. Pusat aralarında yoktu belki ama teneffüste sırasına oturduğumu öğrenip benden hesap soracağını biliyordum. Ama sorun değildi. Karşılığında istediği şeyi ona söyleyecektim ve böylelikle o da bir şey diyemeyecekti.

Kimseyi umursamadığımı belli ederek kulaklığımı kulağıma taktıktan sonra rastgele bir şarkı açıp başımı sıraya gömdüm. Kimseye açıklama yapacak değildim. Ne öğretmene böyle davrandığım için ne de bu sırada oturduğum için. Etrafımdaki gereksiz sesleri tamamen susturup kendi iç sesimi dinlemek daha mantıklı geliyordu bana. Ama nedense içimde tuhaf bir duygunun dolaşmasına mani olamıyordum. İşin kötüsü, bu duygunun ne olduğunu bilmiyordum ve dolayısıyla bu duyguyu nasıl yok edeceğimi bilmiyordum. Tek umudum, bir an önce bu tuhaf belirsizlikten kurtulmaktı.

Zilin sesiyle tüm sınıf koşuşturarak sınıftan çıkmaya başlayınca kulaklığımı sıranın üzerine bıraktım ve oturduğum yerden kalkıp kırışan okul eteğimi düzelttim. Hava bugün güneşli olduğu için eteğimin altına çorap giymemiştim.

"Melisa, hadi kantine inelim," dedi Ela.

Yanında İrem vardı ve sınıfın kapısının önünde durmuş bana bakıyorlardı.

"Tamam."

Bahçeye çıktığımızda herkesin kendi arkadaş grubuyla değil de daha çok kalabalık bir grup olarak bahçenin çeşitli yerlerinde oturduklarını fark ettim. Eski okulumda böyle değildi. En kalabalık grup dört veya beş kişi falan olurdu. Ama bu okulda durum

tamamen farklıydı. Herkes, kendi sınıfıyla ve hatta diğer sınıflarla birlik olup bahçede oturuyordu ve gülüşerek sohbet ediyorlardı.

Etrafa genişçe göz gezdirdim.

Pusat beni çağırmadan onu bulup söylemem gereken şeyi söylemem ve hatta teşekkürümü de etmem lazımdı. Ama onu bahçedeki bankların herhangi birinde görememiştim. Daha doğrusu arkadaşları bahçenin en sonundaki ahşap masaların birinde otururken kendisini onların arasında görememiştim.

"Hadi bizim çocukların yanına gidelim," dedi Ela.

Onun bu isteğine İrem de onay verince, "Aslında benim Pusat'ı görmem lazım," dedim.

"Pusat'ı mı?"

Ela ve İrem şaşkın bir ifadeyle bana bakıp bir açıklama yapmamı ister gibi yüzüme bakmaya başlayınca, "Malum, sırasında oturdum. O çağırmadan ben gitsem daha iyi olur," dedim.

Kızlar, 'anladım' der gibi başlarını aşağı yukarı sallayınca onlara sonra görüşürüz dedim ve yanlarından ayrılıp okulun arka tarafına doğru yürümeye başladım. Pusat, eğer ki bugün okulu kırmadıysa büyük bir ihtimalle okul takımına yine antrenman yaptırıyordu. Bu kadar meşgul biri olması onu sınavlarda nasıl etkiliyor, merak etmiyor değildim.

"Of, of, of."

"Şu bacakların güzelliğine bir bak,"

Az önce yanından geçtiğim bir grup erkeğin arkamdan söylediği cümleler kaşlarımı sinirle çatmama neden olurken dişlerimi birbirine bastırdım ve bakışlarımı onlara doğru çevirdim. Daha önce yine buna benzer bir şey olmuştu ve üzerlerine atlayıp kıymetlilerine tekme atmamam için Çınar beni zar zor durdurmuştu.

"Bana mı dediniz?" diye sordum.

Zaten babamla aramız hâlâ kötüydü. Şimdi bir olay daha olsun istemiyordum.

Karşımdaki 3 tane zayıf erkek pis pis sırıtıp bakışlarını vücudumda gezdirdikten sonra ortadaki, "Evet. Bir mahsuru mu var?" diye sordu.

Derin bir nefes alıp dişlerimi birbirine bastırdım. Bugün her-

hangi bir olay çıkarma niyetinde değildim. Sağ elimi havaya kaldırıp onlara hareket çektikten sonra, "Piç sürüsü," dedim iğrenir bir ses tonuyla ve arkamı dönüp yürümeye başladım.

Geri zekâlılar ne olacak!

Çok geçmeden futbol sahasının olduğu yere varınca az önce olanları unutmaya çalışıp sakin olmaya özen gösterdim.

Dikkatimi ilk çeken kişi Pusat olmuştu. Oldukça ciddi bir ifadeyle takıma antrenman yaptırıyordu. Doğruyu söylemem gerekirse bir insanın her şeye bu kadar hâkim olmasına bir anlam vermiş değildim henüz. Yani, bir alanda insan kendini geliştirebilir ama birden fazla alanda geliştirmesi gerçekten tuhaf, bir o kadar da takdir edilecek bir şeydi. Pusat'ı inceleyebildiğim kadarıyla tüm alanlarda oldukça başarılı ve bilgiliydi. Yani devlet lisesinde okuyan bir öğrenci her bir alanda eğitim almış olamayacağına göre onda doğuştan bir yetenek olduğunu düşünüyordum.

Buraya neden geldiğimi kendime hatırlattıktan sonra sahaya doğru ilerledim. Herkes oldukça ciddi bir ifadeyle antrenman yapıyordu ve geldiğimi henüz hiç kimse fark etmemişti.

"Pusat?" diye seslendim. Boğazımı temizlemeden konuştuğum için sesim birazcık tuhaf çıkmıştı.

Pusat bakışlarını bana doğru çevirip 'Ne var?' gibisinden bakmaya başlayınca, "Birazcık konuşabilir miyiz?" diye sordum.

Tüm takım antrenmanı durdurmuş bana bakıyordu.

Pusat, birkaç saniye sessiz kalıp bakışlarını benden çektikten sonra takıma doğru döndü ve "Siz devam edin," diyerek komut verdikten sonra bana doğru gelmeye başladı.

Yüz ifadesine bakılırsa sırasına oturduğumdan henüz haberi yoktu. Ama birazdan öğrenecekti. Hem de bizzat benden. Bakışlarımı onda gezdirdim. Üzerinde okul takımının forması vardı ve sanırım saatlerdir antrenman yaptırdığı için biraz yorgun görünüyordu.

"Fazla vaktim yok. O yüzden kısa kes," dedi Pusat. Tam karşıma geçmişti ve ifadesiz bir şekilde yüzüme bakıyordu.

Dudağımı dişlerimin arasına aldım ve başımı öne eğdim. Utanıyordum. Hem de çok fazla. Ama nasıl utanmayayım ki? İç çamaşırımın rengini bir erkeğe söyleyecektim ve bu gerçekten de utanç vericiydi.

"Şey..." Ellerimi iç içe geçirdim. "Ben sana bir şey söyleyeceğim."

Pusat alayla güldü. "Beni izlemek için gelmediğini anlamak zor değil. Söyle?"

Yutkundum. "Ben... bugün senin sıranda oturdum."

Pusat, "Biliyorum," deyip aynı ifadesizlikle bana bakmaya devam edince gözlerimi kocaman açıp ona baktım.

"Nasıl?"

"Bazı şeyler kulağıma çok çabuk gelir Çilli."

Elbette öyledir.

"Anladım," diye mırıldanıp başımı yere eğdikten sonra, "Sen kazandın," dedim. "İstediğin şeyi sana söyleyeceğim."

Maalesef...

Pusat kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi ve bana tepeden bakmaya başladı. "Fikrini değiştiren nedir?"

Derin bir nefes aldım. "Bu yaşta kambur olmak hiç de isteyeceğim bir şey değil."

Pusat, beyaz dişlerini gösterecek şekilde gülümsedikten sonra dinliyorum der gibi kaşlarını havaya kaldırdı.

Yutkundum ve yanaklarıma hücum eden kanın, her utandığımda olduğu gibi yine kendini belli etmesini umursamadan, "Mor," diyerek cevap verdim. Bana bu teklifi sunduğu ilk gün 'sapık' damgası vurmuştum ona. Ama şimdi aradan 20 gün bile geçmemişken ona iç çamaşırımın rengini söylemem cidden tuhaftı.

"Sana neden inanayım?" diye sordu Pusat.

Hemen başımı yerden kaldırdım.

"Yalan söyleyecek olsaydım bu şartı bana ilk sunduğun gün yapardım," dedim. Aslında neden öyle bir şey yapmadığımı şimdi fark ediyordum. Altı üstü bir renk söyleyecektim ve o da istediğim sıraya oturmama izin verecekti.

Pusat, "Haklısın..." diye mırıldanıp bakışlarını gömleğimin açık olan ilk iki düğmesine indirdikten sonra "Demek mor," diyerek konuşmasına devam etti ve derin bir iç çekti. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı. İşin tuhafı, söylediği bu cümle bedenimin karıncalanmasına neden olmuştu.

Kendimi toparlamak ve de bir an önce bu konudan uzaklaşmak adına derin bir nefes aldım ve "Şey... Ben bu arada sana teşekkür ederim," dedim. "O yangından çıkmamı... çıkmamızı sağladığın için."

O olmasaydı şu anda burada durup onunla konuşuyor bile olmayabilirdim. Pusat'a ciddi ciddi bir can borcum vardı ve ona ne kadar teşekkür etsem azdı.

Pusat, bakışlarını yüzüme yöneltip anlayamadığım bir ifadeyle yüzüme baktıktan sonra, "Sen teşekkürünü az önce ettin Çilli," dedi.

Dudağımı tekrar dişlerimin arasına aldım. Zaten utanıyordum. O da iyice utanmamı sağlayacak şeyler yapıyordu.

Pusat, bakışlarını dişlerimin arasına aldığım dudağıma indirip birkaç saniye oraya baktıktan sonra bakışlarını tekrar gözlerime kaldırdı ve "Başka bir şey yoksa gidiyorum?" dedi soru sorarcasına.

Başka bir şey...

Hayır anlamında başımı salladım ve koşar adımlarla yanından uzaklaştım.

***

Önceden bana dünyanın en yumuşak yatağı gibi gelen yatağımda şimdi rahatsızca kıpırdanıp bir sağa bir sola dönerken kaç saattir bu şekilde olduğumu anlamak için duvardaki saate baktım.

Üç saat...

Tamı tamına üç saattir bu şekilde yatağımda uzanıyordum ve bir sağa bir sola dönüp rahat olmaya çalışıyordum. Ama maalesef ki istediğim rahatlığı bir türlü bulamıyordum.

Amacım okuldan gelir gelmez bir an önce uyumaktı ama şimdi ne olduysa bir türlü uyuyamıyordum. Kollarımın arasına aldığım baş yastığına biraz daha sarıldım. Aynı şeyi Pinki'ye yapınca hemen uyuyordum ama bu yastıkta aynı şey söz konusu olmuyordu!

Gözlerimi kapatıp yastığıma alışmaya çalıştım.

Pinki'yi çöpe atmıştım.

Pişman mıydım? Elbette değildim. Bundan sonra o adamı hatırlamama neden olacak her şeyi hiç düşünmeden çöpe atabilirdim ve zaten de atmıştım.

Babam hâlâ sinirliydi bana. Akşam yemeğinde bir kere bile yüzüme bakmamıştı. O yangının ortasında kaldığım için Ateş'i suçlu tutuyordu. Ama öyle değildi. Ben oraya kendi isteğimle gitmiştim. Amacım onunla konuşup ondan özür dilemekti. Çünkü ona karşı suçluluk duygusu tüm bedenimi kaplamıştı ve böyle yaparsam beni affedeceğini zannetmiştim. Ama meğersem yanılmışım. Ben Ateş'le aramızdaki tüm sorunların artık bittiğini düşünürken Ateş beni yine ve yine öylece yüz üstü bırakıp onu ölüme terk eden kızı tercih etmişti.

Kendisi bilir.

Ben bundan sonra onu düşünmek yerine kendi hayatımı düşünmeyi tercih ediyordum.

***

Ertesi sabah okula vardığımda hava düne göre kötüydü. Yağmur dün gece tekrar yağmaya başlamış ve sabaha kadar da devam etmişti. Sınıfa girdikten sonra -artık benim olan- sıraya doğru ilerleyip oturdum. Bu sefer kimse uzaylı birini görmüş gibi bakmamıştı bana çünkü dün okul bitene kadar bu sırada oturduğum için artık alışmışlardı.

"Kenara kay."

Pusat ifadesiz bakışlarını tepeden tepeden bana yollamaya başlayınca bakışlarımı hızla ona çevirdim. İfadesiz bir şekilde hareket etmemi bekliyordu. İstediğini yaptım ve herhangi bir cevap vermeden oturması için ona yer açtım. Üzerinde siyah deri bir mont vardı. Saçları şemsiye taşımadığı için olsa gerek ıslanmıştı ve üşüdüğü her halinden belli oluyordu. Dudakları kurumuştu ve bir yaprak misali titriyordu. Ama işin tuhafı Pusat, üşüdüğünü saklamak adına sanki hiçbir şeyi yokmuş gibi soğuk bakışlarını etrafa saçmaya devam ediyordu.

Gülümsedim ve başımı pencereye doğru çevirdim. Çünkü ben de bu sabah şemsiye almayı akıl edememiştim ve aynı şekilde üşüyordum. Tek fark, ben onun gibi üşüdüğümü saklamak yerine ellerimi birbirine sürtüp ısınmaya çalışıyordum.

"Neye gülüyorsun Çilli?"

Pusat'ın sorusu gözlerimi iri iri açıp ona bakmama neden

olurken, "Hiiç..." diye mırıldandım. Bu çocuğun kaç tane gözü vardı, merak ediyordum. Nereden görmüştü ki güldüğümü? Oysaki bakışları benden tarafta bile değildi.

"Söyle hadi," diyerek ısrar etti Pusat.

"Gerçekten bir şey yok."

"Çilli..."

"Tamam tamam," deyip gülümsememi yüzümden silmeye özen gösterdikten sonra, "Üşüdüğünü saklamaya çalışmana gülüyorum," dedim.

Pusat kaşlarını çattı. "Bunu da nereden çıkarttın?"

"Tir tir titrediğinden dolayı olabilir mi?"

"Öyle bir şey yok."

"Ya tabii. O yüzden mi dudakların titriyor?"

Pusat yüzüne çapkın bir gülümseme yerleştirip yüzünü bana doğru yaklaştırdıktan sonra, "Sen benim dudaklarıma mı bakıyorsun?" diye sordu.

Hayretle ona baktım.

"Şey... hayır tabii ki. Sadece dikkat çekiyor. Yani dudaklarının titrediği," deyip saçmalıkta level atladığım sırada Pusat'ın gülümsemesi iyice yüzüne yayıldı.

"Baksan da sorun değil zaten," dedi. "Ben de seninkilere bakıyorum."

Ağzım onun söylediği bu cümleyle aralanırken yanaklarıma hücum eden kanı görmezden gelip başımı hemen cama doğru çevirdim ve dışarıya bakmaya başladım. Altı üstü sadece dudaklarıma baktığını itiraf etmişti ama neden böyle utanmıştım ki?

Derin bir nefes aldım ve camdan dışarı bakmaya devam ettim. Bugün hem yeni okulumu görmek için hem de beni okuldan alıp birlikte bir şeyler yapmak için Aras okuldan sonra buraya gelecekti. Ama hava yağmurlu olduğu için bugün gelebileceğini sanmıyordum.

"Herkes yerine," diyerek sınıftan içeri giren öğretmenin sesiyle bakışlarımı pencereden çekmek zorunda kaldım. Her ne kadar dersi dinleyecek havamda olmasam da son senem olduğunu kendi kendime hatırlattım ve dersi dinlemeye koyuldum.

"Çocuklar, derse başlamadan önce sizlere bir duyuru yapmak

istiyorum. Malum, bu sene hepiniz üniversite sınavına gireceksiniz ve bu sınavın hayatınızın ilerleyişi açısından ne kadar önemli olduğunun farkında olduğunuzu biliyorum. Öğretmenlerinizle almış olduğumuz bir karar var ve eğer buna uyarsanız sınavda daha iyi performans sergileyeceğinize eminiz." Öğretmen derin bir nefes aldı ve konuşmaya devam etti. "Çocuklar, kararımız şu: Her birinizin sıra arkadaşıyla birlik olup sizlere dağıtacağım şu soru kitapçıklarını sınava kadar çözüp birbirinize karşılıklı olarak anlatmanızı istiyoruz. Böylelikle hem kendi açınızdan hem de sıra arkadaşınız açısından mükemmel bir ilerleme kat edeceksiniz."

"İyi fikirmiş ama ben üşenirim."

"Bu nereden çıktı?"

"Ben bu kezbanla ders çalışmam."

"Asıl ben bu abazayla ders çalışmam."

"Kesin yine o kel müdürün işi bu."

Sınıfta bu ve bunun gibi uğultular yükselmeye başlayınca başımı yavaşça Pusat'a doğru çevirdim. Benim sıra arkadaşım oydu ve onunla birlikte sınava kadar -oldukça uzun bir süre- ders çalışmamız nasıl olur hiç bilemiyordum.

"Şey... eğer istersen ben bir başkasıyla da grup olabilirim," dedim.

Pusat tek kaşını havaya kaldırdı. "Sebep?"

"Çünkü... yani belki sen benimle çalışmak istemezsin,"

Pusat dudaklarını yavaşça hareket ettirip sessizce bir şey mırıldandıktan sonra bakışlarını yüzümde gezdirdi. "Bugün okuldan sonra bir yere kaybolma."

Belli belirsiz başımı salladım.

Sonraki dersimiz öğretmenin gelmemesinden dolayı boştu. Tüm sınıf bahçede bir araya gelerek kendilerince bir şeylerle uğraşırken onlara uyum sağlamam gerektiğini kendi kendime hatırlattım ve kantine inip bir tane karışık tost ve bir tane de orta boy ayran aldıktan sonra bahçeye çıktım. Birkaç haftadır epey düzensiz yemek yiyordum ve oldukça hızlı kilo kaybı yaşadığımın maalesef ki farkındaydım.

Oysaki yaz tatilinden döndüğümde nasıl da kiloluydum. Babaannem şimdiki halimi görse eminim kalpten giderdi.

Aklıma gelen bu korkunç düşünce başımı iki yana sallama neden olurken aniden sırtıma çarpan sert bir cisim olduğum yerde öylece durmamı sağladı.

"Siktir!"

"Off! Çok özür dileriz kanka."

Duyduğum pişmanlık dolu ve bir o kadar da gülmelerini zar zor durdurmaya çalışan sesler, sinirli bakışlarımı onlara doğru çevirmeme neden olurken Çınar ve birkaç çocuğun sırıtan yüz ifadeleriyle karşı karşıya gelmek iyice sinirlenmeme neden olmuştu.

"Dikkat etsenize be biraz!" diyerek yüzlerine doğru bağırdım.

Top o kadar da sert çarpmamıştı belki ama yine de canım acımıştı.

"Valla görmedik kolejli."

"İnan istemeyerek oldu."

"Kanka bizi biliyorsun," dedi Çınar ve bana üzgün bakışlar attı. "Hiç sana bilerek top atar mıyız?"

Onların sırıtarak söylediği bu cümleler sinirlerimi iyiden iyiye bozarken ayaklarımın hemen dibimde olan topu elime aldım. Eğer yanımda çivi veya ona benzer bir şey olsaydı hiç düşünmeden patlatırdım ama öyle bir seçeneğim olmadığı için topu havaya atıp ayağımla güzel olduğunu düşündüğüm sert bir vuruş yaparak topu onlara fırlattım.

"Gidin biraz ötede oynayın!"

Çınar ve diğer çocuklar ağızlarını aralayıp şaşkın bir ifadeyle bana bakmaya başlayınca bir açıklama yapmalarını isteyerek, "Ne?" dedim.

"Sen az önce bize abandın mı?" Mehmet'in sesindeki hayret bana niye öyle baktıklarını anlamama neden olurken, "Sanırım öyle oldu," diyerek cevap verdim.

"Ne yani?" diye sordu Cem. "Sen futboldan anlıyor musun ki?"

"Az çok."

Küçükken benimle beraber ip atlayacak veya evcilik oynayacak kız kuzenlerim olmadığı için Demir ve Kerem'in arkadaşlarıyla sürekli futbol maçı yapardım. Bu, bir kıza belki sıkıcı gelebilir ama ben futbolu seviyordum. Oynamayı da, izlemeyi de.

"Yeme bizi kolejli," dedi Cem. "Daha önce eline yakar top oynamak dışında top almadığına eminim."

"Kapışmaya var mısın?" diye sordum meydan okurcasına. Bu fikir nereden çıkmıştı, hiç bilmiyorum.

Cem alayla kahkaha attı. "İkimiz mi? Nasıl olacakmış o?"

Gülümsedim ve adımlarımı ona doğru ilerlettim. "Top sektireceğiz." Bu sabah altıma çorap giydiğim için kendimi tebrik ettim.

Cem yüzündeki alay dolu ifadeyi silmeden topu eline aldı. "Tamam ama elimizdekinin balon olmadığını hatırlatırım?"

Sırıttım. "Şakacı çocuk."

Çınar, "Ooo. İşler kızışıyor. O zaman ben sayıyorum," deyip kendini bir hakem edasıyla ortaya atınca başımı aşağı yukarı salladım. Aynı şekilde Cem de başıyla onaylayınca Çınar, "Başla bakalım," diyerek komut verdi.

Cem ilk önce topu yere çarptırıp birkaç defa vurduktan sonra topu eline aldı ve bana alay ettiğini belli eden bir gülümseme gönderip topu sektirmeye başladı. *Bir... İki...* Keyifle gülümsedim. Top Cem'in tüm çabalarına rağmen yirmi yedinci sayı da farklı bir yöne giderek yere değmiş ve yirmi sekiz olmadan yanmıştı.

"Sıra kolejlide," dedi Çınar ve topu bana uzatıp göz kırptı.

"Sen beni geç, tüm okulun önünde ben gay'im diye bağırmazsam en adi şerefsizim," dedi Cem. Etrafa toplanan kalabalıktan 'Ovv' nidaları yükseldi. Gülümsedim ve bileğimdeki tokayla saçlarımı atkuyruğu yaptım. Normalde rekorum elli yediydi. Ama öylesine sektirdiğimde de yirmiye kadar hiç zorlanmadan çıkabiliyordum. Umarım bir aksilik olup da şimdi yanmazdım. Yoksa büyük rezil olurdum.

"Tamam," deyip Cem'e gülümsedikten sonra topu yavaşça havaya fırlattım ve dizimin üzerine düşmesini sağlayıp sektirmeye başladım. *Bir... İki... Üç...* Kulaklarımı dolduran alkış sesleri ve de tezahürat sesleri yüzümdeki gülümsenin genişlemesine neden olurken topu sert bir şekilde havaya fırlattım ve otuz beşinci sektirmede bilerek yansam da Cem'i geçmiş oldum.

"Kolejli, kolejli, kolejli."

Etrafa toplanan kalabalığın hep bir ağızdan 'kolejli' diye bağırması yanaklarımın kızarmasına neden olsa da bozuntuya vermemeye çalışıp gülümsemeye devam ettim.

Cem hayrete düşmüş bir ifadeyle bana bakıyordu ve birazdan yapacağı şey için tedirgin olduğunu biliyordum. Ama atalarımız ne demiş? Büyük lokma ye, büyük söz söyleme.

"Hadi Cem."

"Seni bekliyoruz."

"Duyduğumuza göre tercihini değiştirmişsin kanka."

Bu ve benzeri cümleler birbirlerine karışarak bahçede yankılanmaya başlayınca Cem, hiçbir kaçışı olmadığını bildiği için ortaya geçti ve sinirli bakışlarını bana yollayıp "Ben gay'im!" diye bağırdı. Onun bu söylediğiyle herkes sesli bir şekilde kahkaha atarken ben de onlara uyum sağladım ve içtenlikle gülmeye başladım.

Ta ki arkamdan gelen tanıdık sese kadar.

"Bir düello da benimle yap Çilli?"

Panikle arkamı döndüm.

Pusat ellerini cebine yerleştirmişti ve kendinden emin bir şekilde bana doğru yürüyordu. Gülümsemem yavaş yavaş yüzümden silinmeye başlarken yutkundum ve ne yapacağımı bilemeyerek etrafa kaçamak bir bakış attım.

Pusat'ı yenmem kesinlikle söz konusu değildi ki.

Hem nasıl yeneyim? Kendisi futbol takımının kaptanıydı.

"Ne diyorsun?" diye sordu Pusat. Tam karşıma geçmişti ve eğlenir bir ifadeyle yüzüme bakıyordu.

Yutkundum. "Karşılığında bir şey olacak mı?"

Pusat tek gözünü düşünür gibi kırptı. "Sanırım olacak."

"O zaman hayır," diyerek hemen cevap verdim. Çünkü onu hiçbir şekilde yenemeyeceğimi biliyordum.

Pusat, "Ama..." deyip duraksadıktan sonra topu Çınar'ın elinden aldı ve bakışlarını tekrar bana doğru çevirdi. "Sana iki kere sektirmen için izin veriyorum."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Nasıl yani?"

Pusat bana doğru bir adım attı. "Yanisi Çilli, yandıktan sonra tekrar sektireceksin ve ikisinin toplamı senin sayın olacak."

Pusat'ın söylediği bu cümle az önce endişeyle kaplı olan bedenimin şimdi rahatlamasına neden olurken, "Peki," diye mırıldandım ve topu elime aldım.

En az kırk bile yaparsam iki kere yaptığım için seksen olurdu ve Pusat'ın sekseni geçmesi o kadar da kolay değildi.

Yani öyle umuyorum.

"O halde ben yine hakemim," deyip kendini ortaya attı Çınar. "Hadi arkadaşlar, kolejli için bir moral alkışı."

Herkes birden beni alkışlamaya başladı.

Dudağımı dişlerimin arasına alıp sakin olmaya özen gösterdikten sonra derin bir nefes aldım. Pusat'ın karşılığında ne isteyeceğini bilmiyordum ama onu geçemesem bile o kadar da kötü bir şey isteyeceğini sanmıyordum. Topu yavaşça havaya atıp dizimin üzerine düşmesini sağladıktan sonra insanların benim için söylediği tezahürat eşliğinde topu sektirmeye başladım.

Yirmi altı. Evet, top ben daha ne olduğunu anlamadan bir anda farklı bir yöne giderek yere düştü. Ağzımı aralayıp şaşkınlıkla topun gittiği yere baktım. Bahçe de yankılanmaya başlayan kahkaha sesleri moralimin iyice bozulmasına neden olurken bakışlarımı Pusat'a doğru çevirdim.

Kollarını göğsünün üzerinde birleştirmişti ve dudaklarını birbirine bastırarak gülmesini zar zor durdurmaya çalışıyordu. Dişlerimi birbirine bastırdım ve adını bilmediğim çocuğun topu bana doğru uzatmasıyla topu bir hışımla elime aldım.

Tamam sakinim. En azından şimdi kendi rekorumu geçmeyi başarırsam iyi bir performans sergileyebileceğimi umuyordum.

"Bence vazgeç."

"Rezil olmaktansa pes etmeni tavsiye ediyorum."

"Ulan karşındaki kişi Pusat. Hangi akılla onu yeneceğini düşünüyorsun?"

"Kolejli, Karaca Ahmetliye karşı."

Kulaklarımı dolduran bu cümleler beni iyice gaza getirirken onları duymazlıktan geldim ve topu tekrar havaya atıp dizimin üzerine düşmesini sağladım. *Bir... İki... Üç... Dört...* Derken kendi rekorumu kırmaya çok az kala top farklı bir yöne giderek yere düştü. Az önce beni eleştiren topluluk şimdi ıslık çalarak beni

alkışlamaya başladı. Elli dört. Az önceki performansımın iki katı bir performans sergilemiştim ve bu da benim için onur verici bir şeydi.

"80..." diye mırıldanıp bana doğru yaklaşmaya başladı Pusat. "Biraz zorlanacağım sanki?"

Sevinçle gülümsedim ve "Valla onu bana karşı meydan okumadan önce düşünecektin," dedim.

Pusat, "Ama ben şimdi çok korktum," deyip bana üzgün bakışlar atınca benimle dalga mı geçiyor yoksa ciddi mi söylüyor kararsız kalmıştım.

"Reis için güçlü bir alkış arkadaşlar."

Çınar'ın anonsuyla az önce benim için yankılanan alkış seslerinin şimdi iki, hatta üç katı yankılanmaya başlayınca gözlerimi iri iri açıp etrafa göz gezdirdim. Resmen tüm okul şu anda buradaydı ve büyük bir halka oluşturmuş, Pusat'ı alkışlıyordu.

İşin tuhafı Yelda Hoca'nın da bu kalabalığın arasında ne işi var merak etmiştim.

"Başlayabilirsin reis."

Çınar'ın komutuyla Pusat bana çapkın bir gülümseme gönderdikten sonra topu yavaşça havaya fırlattı ve ayakucuna düşmesini sağlayıp topu sektirmeye başladı.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. İnşallah beni geçemezdi.

Bir...

İki...

Üç...

Derken seksen birinci sayıda top yere düştü. Ağzım ve gözlerim şaşkınlıkla kocaman açılırken sadece bir tanecik sayı yüzünden yenilmenin vermiş olduğu hayretle elimi ağzıma götürdüm.

Sadece tek bir sayı...

Bahçede gürültülü bir şekilde yankılanmaya devam eden alkış sesleri moralimi gitgide daha da çok bozarken kalabalığın arasından zorlukla geçtim ve okulun arka tarafına doğru koşmaya başladım.

Salaklık bende. Pusat kendine güvenmeseydi bana meydan okur muydu? Ama neden beni tek bir sayı ile geçmişti ki? Tesa-

düf diyeceğim ama Pusat'ın bilerek yandığını görmüştüm. Resmen seksen bir olunca topu bilerek başka yere fırlatmıştı!

Uyuz şey ne olacak!

"Çilli?"

Ayaklarım, kolumu tutan güçlü bir elle olduğu yerde durmak zorunda kalırken "Ne?" diyerek Pusat'ın yüzüne doğru bağırdım. Tuhaf bir şekilde sinirlenmiştim.

"Nereye gidiyorsun?"

"Sana ne?"

"Hadi ama... Yenildiğin için ağlamayacaksın, değil mi?"

Kolumu bir hışımla Pusat'ın elinden kurtardıktan sonra omuzlarımı dikleştirdim. "Hayır tabii ki! Hem ben aptalca bir oyunda yenildiğim için ağlayacak kadar çocuk değilim."

Pusat gülümsedi. "Eminim öylesindir..."

"Dalga mı geçiyorsun sen benimle?"

"Hayır. Sadece yenildikten sonra yüzünün aldığı şekil, her an ağlayacakmışsın gibi olduğunu gösteriyor."

Kaşlarımı çattım. "Hiç de bile! Hem ben güçlü bir kızım, tamam mı? Belki eskiden her şeye ağlardım ama artık ağlamıyorum." Ona neden böyle bir açıklama yaptığımı bilmiyordum ama dilim benden bağımsız bir şekilde hareket ediyordu.

Omuzlarımı düşürdüm.

"Hem... Hem neden ağlayayım ki? Bu dünyada hep güçlü olanlar kazanmaz mı zaten? Sürekli onlar galip gelmez mi? Bugün yine öyle oldu ve sen kazandın. Sözde iyiler mutlu olur diyorlar ama öyle değil. Kötü ve kalpsiz insanlar, iyi ve masum insanlardan daha çok seviliyor ve hatta daha fazla saygı görüyor..." Dolmaya başlayan gözlerimi umursamayıp birkaç damla yaşın gözlerimden akmasına izin verdim. Bu konuşmayı başta Pusat'ı kastederek yapıyordum ama şimdi tamamen farklı bir yere yönelmiştim

"Ben artık iyi ve masum biri olmak istemiyorum Pusat..." dedim. "Çünkü onlar hep üzülüyor ve acı çekiyor. Neden böyle olduğuna kendimce bir anlam vermeye çalıştım ama veremedim. Ben sadece iyi şeyler yaşamak istiyorum. Ama öyle olmuyor... Aksine, her istediğimde sanki inadına oluyormuş gibi daha kötü şeyler yaşıyorum."

Belimin etrafına dolanan güçlü kollar birkaç saniye tepkisiz kalmama neden olsa da kollarımı çekinerek havaya kaldırdım ve Pusat'a dolayıp sıkıca sarıldım. Gözyaşlarım yanaklarımdan hızlı hızlı süzülüyordu ve ben buna mani olamıyordum.

"Yazar der ki; iyi biri olmak etrafa gülücükler saçıp anlayışlı biri gibi görünmek değildir. İyi biri olmak, senin kalbinin ne için attığını bilmek ve ona göre yaşamaktır."

Hıçkırdım. "Kalbimin ne için attığını artık bilmiyorum ki..."

"Bilmelisin Çilli," dedi Pusat. "Kalbinin ne için attığını bilmelisin ve ona göre yaşamalısın. Aksi takdirde bir belirsizlik içinde dönüp durursun."

Geri çekildim ve bakışlarımı Pusat'la birleştirdim. "Sen kalbinin ne için attığını biliyor musun ki?"

"Biliyorum Çilli..."

Gözyaşlarımı elimin tersiyle sildikten sonra burnumu da bir kıza yakışmayacak şekilde çektim ve boğazımı temizleyip, " Peki," diye mırıldandım. "En kısa zamanda ben de kalbimin ne için attığını bulacağım ve o zamana kadar da etrafa iyilik saçan biri olmayacağım."

"Doğru olan da bu," dedi Pusat ve cebinden çıkardığı mendili bana uzattı. "Sümüklü bir Çilli hiç tercihim değil."

Onun bu söylediği dudaklarımın yukarıya doğru kıvrılmasına neden olurken mendili elime aldım ve burnumu silip sümkürmemeye özen gösterdikten sonra, "Teşekkür ederim," dedim.

"Hadi gidelim," diyerek cevap verdi Pusat.

Anlamadığımı belli edecek bir şekilde ona baktım. "Nereye?"

"Evime."

"Ne-neden ki?"

Pusat baygın bakışlarını bana gönderdi. "Ders çalışmamız gerek, unuttun mu?"

"Şey... yok. Tabii ki unutmadım ama ben seninle gelemem."

Pusat kaşlarını havaya kaldırdı. "Sana bir zarar vermemden mi endişe ediyorsun?"

"Hayır. Ben cezalıyım. Babam okuldan sonra bir yere gitmemi yasakladı."

Pusat başını yere eğip sessiz kalmayı tercih edince bir şey-

ler düşündüğünü anladım ve ben de sessiz kalıp onu beklemeye başladım.

"O halde biz de bu seferlik senin evinde çalışırız?"

Pusat soran gözlerle yüzüme bakınca dudağımı dişlerimin arasına aldım. "Benim evimde mi?"

"Bir sakıncası yoksa?"

"Şey, yok. Yani bir sakıncası yok da..." deyip uygun kelimeleri düşünmeye çalıştığım sırada Pusat, "O halde tamamdır," dedi.

"Peki o zaman..." diye mırıldanıp omuzlarımı silktim.

On Yedinci Bölüm

"Ateş yeter artık," diyerek ciddi bir ifadeyle uyarıda bulundu Kuzey. Çünkü biliyordu ki biraz daha böyle vurmaya devam ederse Kevin'ın ölme ihtimali çok yüksekti. Ve bu da son günlerde iyice karışan olayların üzerine hiç iyi olmazdı.

Ateş kimseyi umursamadan sert yumruklarını büyük bir deponun tam ortasında, elleri arkadan bağlı olarak bir sandalyenin üzerinde oturan Kevin'ın yüzüne yüzüne geçirirken sinirinin hâlâ yatışmamasına şaşırıyordu.

İki gün...

Tamı tamına iki gündür Kevin'a bu depoda çeşitli işkenceler yapmış olmasına rağmen öfkesi hâlâ dinmiş değildi.

"Ateş Arsoy," diye mırıldandı Kevin. Bozuk Türkçesi onu olduğundan daha uyuz yapıyordu. "Sen yaşadığın her şeyi hak ediyorsun."

Ateş onun bu söylediğiyle dişlerini birbirine bastırırken sert yumruğunu hiç düşünmeden tekrar Kevin'ın yüzüne geçirdi. Hastaneden taburcu olur olmaz ilk işi Kevin'ın nerede olduğunu araştırmak olmuştu. Ama neyse ki araştırması sandığından daha kısa sürmüştü ve kolaylıkla Kevin'ı saklandığı delikten bulup buraya getirmişti.

"Benim kaybedecek bir şeyim yok..." diye mırıldandı Kevin. Yüzü kanlar içindeydi ama hâlâ inatla konuşmaya devam ediyordu. Oysaki af dilese, bir daha Ateş'in karşısına çıkmayacağını söylese Ateş onu affederdi.

"Kim olduğunu öğrendim..." dedi Kevin alayla. "Gerçek Ateş Arsoy'u öğrendim."

"Anlat lan!" diye bağırdı Ateş. Sert sesi boş depoda adeta yankılanmıştı. "Hakkımda ne bildiğini söyle?"

Kevin sinir bozucu bir şekilde gülümseyip ağzındaki kanı yere tükürdü. "Mesela... Katil olduğunu biliyorum," Ateş'in çenesi onun bu söylediğiyle iyice kasılırken sert yumruğunu sıkmaya devam etti.

"Üvey anneni öldürdüğünü biliyorum..."

Kuzey, Batuhan, Güney, Doğukan ve birkaç kişi daha tedirgin bir ifadeyle Kevin ve Ateş'in arasında geçen konuşmayı dinlerken bu işin hiç de iyi bir yerde sonuçlanmayacağını anlamışlardı.

Öyle de olmuştu zaten.

Ateş ahşap masanın üzerinde duran kerpeteni eline alıp hiç düşünmeden Kevin'ın ağzına götürdükten sonra acımasızca arka dişlerinden birini yerinden çıkarttı. Kevin boğazını acıtacak şekilde güçlü bir inlemenin ağzından çıkmasına izin verirken kaybedecek bir şeyi olmadığını kendi kendine hatırlattı ve "Yaptığın şeyi annen üzülmesin diye yaptın ama ne yazık ki annen seni umursamayıp yüzüstü bıraktı," diyerek konuşmasına devam etti. Ağzından tükürükle karışık kan akıyordu.

Ateş'in alnında belirginleşen damar sinirden gitgide daha da çok belirgin bir hal alırken yumruk yaptığı elini tekrar ve tekrar Kevin'ın yüzüne geçirip ardı ardına ölümcül darbeler bırakmaya devam etti.

"Tek bir kelime daha edersen hiç düşünmeden seni gebertirim!" Ateş adeta burnundan soluyordu ve Kevin gerçekten tek bir kelime daha ederse hiç acımadan onu öldürebilirdi.

Kevin alayla güldü. Ateş'i nasıl sinir ettiğinin çok iyi farkındaydı ve bunu sürdürmekte de kararlıydı.

"Ne o? Hoşuna gitmedi mi duyduklarım? Oysaki daha o küçük kızdan bile bahsetmemiştim,"

Ateş, Kevin'ın -küçük kız- diyerek Melisa'dan bahsettiğini anlayınca ifadesini korumaya özen gösterip onun hakkında ne bildiğini öğrenmek için beklemeye başladı.

"Ama bizi hayal kırıklığına uğrattın Arsoy. Biz ona değer verdiğini düşünüp senin zayıf noktanı bulduğumuzu sanırken sen onu umursamadığını bize gösterdin..."

Ateş, Kevin'ın söylediği bu cümleyle bir nebze de olsa kendini rahatlamış hissetse de ifadesini korumaya özen gösterip, "Ölmemesini sağlayın," diyerek depodakilere emir verdi ve çıkışa doğru sinirle yürümeye başladı.

Ta ki arkasından gelen sesin olduğu yerde öylece durmasını sağlayana dek.

"Yeliz Sancaktar'ın ölümüne sebep olduğun halde nasıl bir Sancaktar'la evlilik hazırlıkları yaptığını anlayamıyorum..."

***

Ateş, Bursa'da kiralamış oldukları geniş evin yatak odasında bir ileri bir geri sinirle volta atarken Levent'i beklemeye sabırsızca devam etti.

Şu anda şehir dışında olmalarının nedeni Kevin'ın burada bir yer de saklanmış olmasıydı. Hal böyle olunca da Ateş, Kevin'ı tekrar İstanbul'a götürmeyi saçma bulmuştu ve burada kalıp ona işkence etmeyi tercih etmişti.

İki defa tıklanan kapının sesiyle Ateş zihnindeki düşünceleri bir kenara bırakıp hiç beklemeden "Gir," diye seslenince Levent kapıyı araladı ve içeriye girdi. Elinde sarı bir zarf vardı ve içindekiler Ateş'in hiç de hoşuna gidecek türden değildi.

"Hepsi bunda mı?" diye sordu Ateş.

Levent, tereddütle başını aşağı yukarı salladı. "Evet abi ama... istersen daha sonra aç." Çünkü Ateş'in sinirleneceğini çok iyi biliyordu.

Ateş, onun bu ifadesinden nasıl bir görüntüyle karşılaşacağını az çok tahmin ederken, "Dışarı çık!" diye emir verdi ve sakin olmaya özen gösterdi.

Levent, ikiletmeden dışarıya çıkarken Ateş yatağın kenarına oturdu ve Levent'in getirdiği sarı zarfı açıp içindeki fotoğrafları eline aldı.

Melisa...

Okula giderken, otobüse binerken, okulun bahçesinde otururken, arkadaşları ile sohbet ederken ve bunun gibi farklı açılardan çekilmiş birçok fotoğraf şu an Ateş'in elindeydi.

Hastanede ona öyle davranmakla hata yaptığını çok iyi bili-

yordu. Ama şöyle de bir durum vardı ki o an Melisa'ya öyle davranmaya mecburdu. Yoksa hastanede Melek dururken Melisa'yı yanına çağırması, onunla sarılarak uyuması derken üstüne bir de Melisa'nın hazırladığı özenli kahvaltıyı yemiş olsaydı işte o zaman uğraştığı her şey bir an da yok olup giderdi.

Ateş derin bir nefes aldı ve fotoğrafları incelemeye başladı.

Melisa'nın gülümsediği fotoğraflarda o da gülümsüyor, hüzünlü olduğu fotoğraflarda o da hüzünleniyordu. Ateş farkında olmasa da Melisa'ya deliler gibi tutulmuştu ve bunu inkâr etmeye ne kadar devam edeceği merak konusuydu.

Ateş, tüm fotoğrafları büyük bir dikkatle inceleyip bir diğerine geçerken karşısında gördüğü fotoğraf karesi kaşlarını sinirle çatıp dişlerini de birbirine bastırmasına neden oldu.

Pusat ve Melisa.

Pusat'ın eli Melisa'nın saçlarını okşamakla meşgulken, Melisa da kollarını Pusat'a dolamış, başını onun göğsüne yaslamıştı. Ateş, hayretle fotoğrafı incelemeye devam etti. Bedeninde dolaşmaya başlayan tuhaf duyguya mani olamıyordu. Ve işin tuhafı bu duygu gerçekten berbat bir histi.

Ateş bir başka fotoğrafa geçti.

Melisa'nın elinde bir tane mendil vardı ve gülümseyerek Pusat'a bakıyordu. Aynı şekilde Pusat da ona gülümsemişti.

Başka bir fotoğraf.

Melisa ve Pusat birbirlerine sıkıca sarılmışlardı.

Başka.

Pusat, Melisa'nın kolunu tutmuştu ve yüzleri öpüşecek kadar yakındı birbirlerine.

Başka.

Pusat ve Melisa birlikte okuldan çıkıyorlardı.

Ateş elindeki fotoğrafı sinirle buruşturup odanın herhangi bir yerine fırlattıktan sonra oturduğu yerden sinirle kalktı ve "Sikeyim!" diye bağırıp duvara sert bir tekme attı.

Tam da bu kadar olayın arasında bu gördükleri hiç de iyi gelmemişti ona. Ateş, gözlerini kapatıp sakin olmaya özen gösterdi. Gidip o çocuğu ölümüne dövmemek için hiçbir nedeni yoktu! Aksine, birçok nedeni vardı. Melisa'yı ona bırakmayacaktı!

Odanın içinde yankılanmaya başlayan zil sesi Ateş'in dikkatini birazcık da olsa dağıtmaya yeterken Ateş, sinirle yatağın üzerinde duran telefonunu eline aldı ve ekrana bakmadan cevaplayıp, "Ne var?" diye bağırdı.

Damla Arsoy...

Ateş'in annesi, telefonun diğer ucunda hüzünlü bir bekleyiş içinde beklerken oğlunun yine telefona cevap vermeyeceğini biliyordu. Çünkü bu zamana kadar hep böyle olmuştu.

Damla Hanım arar, oğlu cevap vermez...

Ama bugün cevaplanan telefon onu resmen şoka sokarken kalbinin hızlanmasına ve sıkışmasına mani olamadı.

"Oğlum..." dedi Damla Hanım. Oldukça şaşkındı. Ateş'le çok uzun bir süredir konuşmuyordu ve şimdi sesini duyması bile mutlu olması için yeter, hatta artardı.

Ateş telefonun diğer ucundan gelen sesle olduğu yerde adeta donmuş bir ifadeyle kalırken ne yapacağını bilemedi. Telefonu kapatması gerekliydi ama nedense öyle yapmakta istemiyordu.

Damla Hanım yılların özleminden dolayı birdenbire akmaya başlayan gözyaşlarına mani olamazken derin bir nefes aldı ve "O-oğlum, be-ben ne diyeceğimi bilemiyorum, çok çok mutlu ettin beni," dedi.

Ateş, yatağın kenarına oturdu ve sessiz kalmaya özen gösterip annesini dinlemeye devam etti.

"Oğlum ben aslında şu an ne diyeceğimi bilemiyorum. Elim ayağım birbirine dolandı ve..." Damla Hanım heyecandan ne yapacağını bilemezken telefonun diğer ucundan ses gelmeyince gözyaşlarını çabucak sildi. "Oğlum..." dedi tekrar. "Lütfen bir şey de. Konuş benimle. İyi misin mesela? Hastaneye kaldırıldığını öğrendik. Ben de baban da o kadar çok endişelendik ki..."

Damla Hanım, oğlunun herhangi bir cevap vermeyeceğini anlayınca gözyaşlarını elinin tersiyle sildi ve "Lütfen..." diye mırıldandı.

"Kaan, yalvarırım bir şey söyle. Bize kızgın olduğunu biliyorum. Öfkelisin de. Ama ne olur tek bir şey söyle... Sesini duymaya o kadar hasretim ki..."

Ateş ruhsuzca gülümsedi. Uzun zamandır duymadığı *gerçek* ismini şimdi duymak tuhafına gitmişti.

"Kaan... oğlum, lütfen. Hata yaptığımızın farkındayız. Ama yalvarırım bizi artık kendinden mahrum etme. Seni o kadar çok özledim ki... Özledik ki... Kokunu, sesini, sana sarılmayı... Biliyorum. Sen her şeyi benim için yaptın. Ben üzülmeyeyim diye... Bunu biliyorum ve buna inanıyorum. Sana da kızmıyorum. Ne olur bizi affet. Hepimizin sana öyle çok ihtiyacı var ki..." Damla Hanım derin bir nefes aldıktan sonra konuşmaya devam etti.

"Her sene buraya kadar geldiğini bilmiyorum mu sanıyorsun? Gelip, kardeşinin doktoruyla yüz yüze konuştuğunu bilmiyor muyuz? Oğlum, yeter artık. Ne olur bu küslüğe bir son ver. Senden tek bir şans istiyorum. Minicik bir şans. Yalvarırım seni görmeme izin ver. Kaçma artık... Eğer kabul edersen yarın bile yanına gelebiliriz. Rüzgâr da seni çok özledi. Her gün bıkmadan usanmadan ağabeyim ne zaman gelecek diye soruyor. Ona çok yakında diyerek cevap veriyorum. Lütfen çok yakında olsun Kaan'ım. Çok yakında seni görmemize izin ver... Hepimiz senin için her şeyi yapmaya hazırız. Çünkü biz seni çok ama çok seviyoruz ve çok özledik."

Ateş sol gözünden akan bir damla yaşın yanağından süzülmesine mani olmazken, "Yanlış numarayı aradınız sanırım," dedi. "Burada Kaan diye biri yok. Kendisi 8 yaşındayken anne ve babası tarafından öldürüldü." Ateş telefonu kapattı. Ardından yanından hiçbir zaman ayırmadığı, gittiği her yere onu da götürdüğü Hüsno'yu kollarının arasına aldıktan sonra, "Ben de sizi çok özledim anne," dedi ve bir damla yaşın daha gözünden akmasına izin verdi.

On Sekizinci Bölüm

"Bu sayıyı da şuradan alıp sağ tarafa attıktan sonra ikiye bölüyoruz ve-"

Gözlerim karşımdaki görüntüden dolayı iri iri açılmaya başlarken elimi şaşkınlıkla ağzıma götürdüm. "İ-inanmıyorum!" deyip hayretle başımı test kitabından kaldırdım.

"Pusat, yaptım. Hem de sen yardım etmeden!"

"Evet Çilli, yaptın," deyip gözlerini devirdi Pusat. "Sekizinci anlatımımdan sonra." Sesi sitem doluydu.

Omuzlarımı silktim ve sevinçle test kitabına baktım. Doğruydu işte. Tıpkı bir önceki sorularda Pusat'ın yapmış olduğu yöntemi uygulayarak ben de doğru sonucu bulmuştum. Hem de tek başıma.

"Pusat bir kontrol etsene. Sonuç doğru değil mi?" Test kitabını Pusat'a doğru uzattım. Yaklaşık 3 saattir onunla beraber benim odamda soru çözüyorduk ve bu gerçekten de benim için avantajlı olmuştu. Dürüst olmam gerekirse ilk başta ondan çekindiğim için sorulara pek adapte olamamıştım. Ama daha sonra bütün çekingenliğim gitmişti ve gayet normal bir şekilde ders çalışmıştık.

Pusat gözlerini devirdi. "Yaparken yanındaydım Çilli."

"Olsun sen yine de bir bak." Bana aferin demesini beklemiyordum ama yine de takdir etmesi hoşuma giderdi.

Pusat bir kaçış yolu olmadığını anlayınca kitabı elimden aldı ve çözdüğüm soruyu incelemeye başladı. Dudağımı dişlerimin arasına aldım. Bana Çince gibi gelen ve asla anlayamayacağım bir soruyu ben tek başıma çözmüştüm ve umarım doğruydu.

"Şunu yapmaktan vazgeç," dedi Pusat. Bakışlarını kitabımdan kaldırmıştı ve ciddi bir ifadeyle yüzüme bakıyordu.

"Neyi?" diye sordum bir şey anlamayarak.

"Dudağını dişlerinin arasına almayı."

Başım onun bu söylediğiyle anında yere doğru inerken sessiz kalmayı tercih ettim. Bu sıralar tik gibi bir şey olmuştu ben de. İster istemez her konuştuğumda dudağımı ısırıyordum ve bu gerçekten elimde olan bir şey değildi.

"Doğru," dedi Pusat ve test kitabını bana uzattı.

Gülümsedim. "Çok teşekkür ederim. Sen olmasaydın asla yapamazdım."

Pusat baygın bakışlarını bana gönderdi. "Rica ederim, o senin üstün zekân."

"Olur mu öyle şey? Sen olmasan hayatta yapamazdım," deyip 32 dişimi göstererek sırıttım.

"Ben senin kadar kıt beyinlisini görmedim," dedi Pusat.

Gülümsemem onun bu söylediğiyle anında yüzümden silinirken, "Anlamadım?" dedim.

"Anlamayacak bir şey yok. Aynı şeyi resmen sekiz defa anlattım."

"Ne olmuş anlattıysan?" Sesimi yükselttim. "Ders çalışmamızdaki amaçta zaten birbirimizin eksiklerini tamamlamak değil mi?"

"Seninki eksiklik değil Çilli. Karmaşa. Her soruyu anlattığımda gözlerini kitaba sabitliyorsun ve hiç kırpamadan aynı noktaya bakıyorsun. Bu eksiklik değil. Bu aklının karışık olduğunun bir göstergesi."

"Aklım falan karışık değil benim," deyip hemen kendimi savunmaya geçtim. "Sadece..."

"Sadece?"

"Of peki. Evet aklım karışık."

Pusat, annemin -ders çalışırken yememiz için- getirdiği kurabiyelerden bir tanesini ağzına attıktan sonra bakışlarını bende gezdirdi ve gülümsedi. Şunun şurasında tanışalı daha bir ay bile olmamışken beni bu kadar iyi tanıması gerçekten sinirimi bozuyordu.

"Kulağındaki o şey canını yakıyor mu?" diye sordum farklı bir konuya geçiş yaparak. Kulağının kıkırdağında gri bir piercing

vardı. Gerçi ben Pusat'ı ilk gördüğüm an fark etmiştim o piercing'i ama sormak bugüne kısmetmiş.

"Hayır," diyerek ifadesiz bir sesle cevap verdi Pusat.

"Ne zaman yaptırdın?"

"İki sene önce."

"Normalde erkeklere bu tarz şeyleri yakıştırmam ama sende güzel durmuş."

Pusat alay eder bir ifadeyle yüzüme baktı. "Tarz mıyım yani?"

Gülümsedim ve başparmağımı onaylar şekilde havaya kaldırdım. "Tarzsın."

Pusat'la birlikte bir süre daha test çözüp bilgi dağarcığımızı genişlettikten sonra defter ve kitapları toplayıp kitaplığıma yerleştirdim. Malum, bir süre daha cezalıydım ve haliyle okul saatleri dışında babam dışarıya çıkmamı kesinlikle yasaklamıştı. Bu ceza daha ne kadar sürecekti bilmiyorum. Önceden olsa gidip babamdan özür dilerdim ve her ne yapmış olursam olayım beni hemen affederdi. Ama bu sefer işler hiç de istediğim gibi olmamıştı. Bu süreçte Pusat bize gelecekti ve öyle ders çalışacaktık.

"Nedense kitap zevkin beni hiç şaşırtmadı," Pusat kitaplığımdan aldığı bir kitabı incelemeye başladı.

"Romantik kitapları sevmez misin?" diye sordum.

"Sıkıcı oluyorlar genelde."

Bir erkek olarak acaba bu yorumuna niye şaşırmadım?

"Bence okuması gayet zevkli," Pusat'a doğru yaklaştım. Yatağımın kenarına oturmuş, rastgele açtığı bir sayfaya göz gezdiriyordu. Elindeki kitabı henüz okuma fırsatı bulamadığımdan ne tür bir sayfa okuduğunu bilmiyordum. Pusat bana baktı. "Film zevkinde böyle sıkıcı mı?"

"Zevkler ve renkler tartışılmaz bir kere,"

"Sadece soruyorum, Çilli."

Omuzlarımı silktim. "Evet. Romantik filmleri daha çok seviyorum. Ama bir şey söyleyeyim mi? Bence aksiyon filmleri daha çok sıkıcı. Hep aynı konu. Silahlar, dövüşen adamlar, bir binadan diğer bir binaya uçan arabalar ve tabii ne tür bir saldırıya uğrarsa uğrasın hiç ölmeyen baş karakterler."

Pusat cevap verdi. "Bir kız, bir erkek. Asla gerçek hayatta ol-

mayacak saçma bir tanışma, ilk başta her şey tozpembe ama sonra mutlaka bir sorun ve tabii film bitene kadar karakterlerin o sorunu çözmeye çalışması."

"Bunda saçma olan ne?"

"Hep aynı konu," diyerek az önce benim aksiyon filmleri için söylediğim cümleye gönderme yaptı Pusat. Tamam, haklı olabilirdi. Ama bu zevk meselesiydi.

"Romantik film hiç izlemez misin yani?" diye sordum.

"İzlerim," dedi Pusat. "Ama bu olay örgüsünü saçma bulmadığımı göstermez." Ekledi. "Kitaplar için de öyle." Yani romantik kitapları da okuyordu, öyle mi? Acaba hangilerini okumuştu? Bir erkekle kitaplar hakkında konuşmak harika olurdu sanırım. "Ya sen?" diye sordu Pusat. "Hiç aksiyon filmi izlemez misin?"

"İzlediklerim oluyor tabii," dedim. "Ama bu olay örgüsünü saçma bulmadığımı göstermez." Ekledim. "Kitaplar için de öyle."

Pusat gülümsedi. Tuhaf bir şekilde benim de dudaklarımın yukarı kıvrıldığını hissettim. Bu ders çalışma işi ve onun burada olması sandığım kadar kötü bir fikir değildi.

Pusat bu akşam annemin ve babamın yoğun ısrarı üzerine yemeğe kaldı. Ben bu teklife kendimce hiçbir anlam veremezken Pusat sanki böyle bir teklifi bekliyormuş gibi hiç itiraz etmeden hemen kabul etti. Babamın ve annemin ona karşı olan kibarlığı ve ilgisi her ne kadar beni şaşkınlığa uğratsa da fazla üstesinde durduğum söylenemezdi açıkçası.

***

Kalabalık bir caddenin tam ortasında, etrafta çeşit çeşit insanların olduğu ve daha önce hiç gelmediğim bu yere neden geldiğimizi anlamak için bakışlarımı Pusat'a doğru çevirdim. Bugün beraber okulu kırmıştık ve beni bir yere götürmek istediğini söyleyerek buraya getirmişti.

"Neden buradayız?"

"Birazdan anlarsın."

Pusat ile beraber kalabalık caddede yürümeye devam ederken -şimdilik- sessiz kalmayı tercih ettim ve daha fazla üstelemeyip onun yanında yürümeye devam ettim. Bulunduğumuz yer Tak-

sim Meydanı'na benziyordu ama etrafta siyah giyimli insanlar ağırlıklıydı. Sanki metalcilerin bulunduğu özel bir sokaktaydık. Özel ve tehlike kokan...

Pusat'la beraber bir süre daha yürüdükten sonra her an yıkılacakmış gibi görünen bir binanın önünde durduk. "Geldik," dedi Pusat.

Bakışlarım tenha ve bir o kadar da sessiz görünen binayı incelerken, "Neden buradayız?" diye sordum tekrar. Okulu kırma fikri ilk başta beni tereddüde düşürse de daha sonra güzel bir fikir gibi gelmişti. Sonuçta hâlâ cezalıydım ve dışarıya çıkıp dilediğim gibi gezmeyi özlemiştim. Ama şimdi tedirginlik yine sarmalamıştı bedenimi.

"Biraz daha sabret Çilli."

Pusat elini belime koyup içeriye doğru yürümemi sağlayınca itiraz etmedim ve beni yönlendirmesine izin verdim. Birlikte siyah bir kapıdan içeriye girip etrafta naylon poşetlerinin hâkimiyet kurduğu koridorda yürüdükten sonra her basamağı gıcırdayan merdivenlerden yukarıya çıktık. İçerisi harabe gibi bir yerdi ve neden burada olduğumuzu deli gibi merak ediyordum.

"Kim o?"

İçeriden gelen kalın bir erkek sesi panikle Pusat'a doğru biraz daha yaklaşmama neden olurken Pusat sorun yok der gibisinden bana baktı ve bakışlarını karşımızda beliren iri yapılı adama çevirdi.

"Benim Engin."

"Ooo Pusat'ım. Sen miydin?"

Uzun sakalları olan adam bize doğru yaklaşıp sağ elini tokalaşmak için Pusat'a doğru uzatınca Pusat belimde olan elini çekti ve adamın uzatmış olduğu elini sıktı.

"Ne var ne yok?" diye sordu Pusat.

"Bildiğin gibi," Adam bana baktı. "Arkadaşın kim?"

Pusat elini tekrar belime koydu ve bana bakıp gülümsedi. "Melisa..."

Adam, "Melisa?" dedi soru sorarcasına.

Pusat, "Evet," deyip bana herhangi bir sıfat verme gereği duymayınca adam gülümsedi ve elini bana doğru uzattı. "Çok memnun oldum."

Elimi çekinerek havaya kaldırdım ve adamın iri elinin içine bıraktım. "Ben de."

Aradan yaklaşık 10 dakika geçti. Bu süreçte Engin, Pusat ve bana kahve ikram ederken kahvenin yanında da hazır kurabiyelerden vermişti. Öğrendiğim kadarıyla burası, Engin'in hem evi hem de iş yeriymiş. Çoğunlukla üniversite öğrencilerine, geçici veya tercih ederlerse kalıcı dövme yaptığı bir yermiş. Bu meslek bir insana yeteri kadar para kazandırır mı bilmiyorum ama Engin halinden gayet memnun görünüyordu.

"Hayırdır gençler? Sizi buraya atan rüzgâr nedir?"

Pusat, elindeki kahve fincanını masanın üzerine bıraktıktan sonra ellerini dizine sürttü. "Melisa'ya piercing yapmanı istiyorum."

Ağzımdaki kahve, onun bu söylediğiyle istem dışı bir şekilde püskürürken "Ne?" deyip hayretle Pusat'a baktım. Ne piercing'inden bahsediyordu bu?

"Anladım," dedi Engin. "Nereye yapılacak peki?"

Pusat ifadesiz bakışlarını bana çevirdikten sonra "Kendisi karar versin," dedi.

"Hey!" deyip hemen araya girdim. "Benim fikrimi sormadan ne hakla böyle bir şeye kalkışıyorsun sen?"

"Dün akşam hoşuna gittiğini söylemiştin?"

Gözlerimi kocaman açıp ona baktım. "Hayır. Ben sadece sende güzel durduğunu söylemiştim. Kendime yaptırmak istediğimi değil."

Aslında piercing'i olan kızları her zaman havalı bulurdum. Bir kıza da bence fazlasıyla yakışıyordu piercing. Ama bu benim de yaptıracağım anlamına gelmezdi. Üstelik kim bilir annem ve babam nasıl bir tepki verirdi? Hoşlanmayacakları kesindi.

"Ne fark eder ki?" diye sordu Pusat. "Ha ben ha sen. Eğer benimki hoşuna gitmişse demek ki sen de piercing'i seviyorsun,"

"Sevmediğimi söylemedim ki. Zaten seviyorum ama..."

"Ama korkuyorsun," deyip lafımı kesti Pusat.

Kaşlarımı çattım. "Hayır. Korkmuyorum."

"Korkuyorsun," dedi Pusat. "Ailen ve çevrendekiler bir şey diyecek diye çekiniyorsun. Ama tamam. Böyle devam et. Sü-

rekli insanların ne dediğini umursa ve onların hayatını yönlendirmelerine izin ver. Sanki başkalarını mutlu edince karşılığını alacakmışsın gibi kendi fikirlerini hep geride bırak. Nasıl olsa bir gün kimsenin seni umursamadığını öğreneceksin. Ama unutma Melisa. Kim olmak istediğine karar vermedikçe bir bilinmezliğin içinde dolanmaya devam edersin. Ve bir gün o girdap seni yuttuğunda etrafında kimsenin olmadığını göreceksin."

Pusat'ın bu uzun konuşmasını hazmetmeye çalıştım. Doğrusu sözcükler bir balyoz gibi beynime beynime inmişti. *Piercing*... Yaptırmak istiyor muydum ki? Aslında cevabım evetti ama bir karamsarlık sürekli zihnimde dolanıyordu. Bu da sanırım korkuydu.

"Tamam," dedim derin bir nefes alarak. "Yaptıracağım."

***

Yüksek seste çalan metal müzik bulunduğumuz mekânın tamamına hâkim olurken neredeyse nakarat bölümüne gelen şarkının ritminde bedenimi yavaşça hareket ettirmeye başladım. Dans etme isteği tüm bedenimi sarmalamıştı ve ayağa kalkıp kimseyi umursamadan deli gibi dans etmeyi her şeyden çok istiyordum. Dudağım, benden bağımsız bir şekilde yine dişlerimin arasına kayarken Pusat'ın dudaklarıma inen bakışlarını görmezlikten geldim. "Keşke şimdi bir gece kulübünde olsaydık, insanların arasına karışıp sabaha kadar dans edip eğlenseydik derken ciddi değildim Karaca Ahmetli..."

Pusat yaptığım en ufak bir hareketi bile kaçırmamak ister gibi büyük bir dikkatle beni izliyordu.

Ağzımdan kaçan bir hıçkırık elimi utanarak ağzıma götürmeme neden olurken kahkaha attım ve elimi ağzımdan çekip etrafı incelemeye devam ettim. Kafamın içinde binlerce karınca dolaşıyormuş gibi hissediyordum. Ama karıncalar bildiğimiz karınca gibi değildi. Her biri kocaman birer kuş gibiydi.

"Kafamın içinde bir tane devekuşu var," dedim gülmeye devam ederken. "Ama kuşun sırtı eğri değil. Neden eğri değil Pusat?"

Pusat gülümsedi. "Sadece bir bardak içtin Çilli. Ama nedense etkisi bir şişe içmişsin gibi."

"Ooo yeah. Kötü çocuk Pusat benimle yine alay ediyor," deyip kahkaha attım. "Ama biliyor musun, umurumda değil. Çünkü ben umurumlu değil, Ankaralıyım. Burada Ankara'nın Bağları çalıyor mu?" Ağzımdan kaçan bir hıçkırık daha elimi ağzıma götürmeme neden oldu. Şu anda kendimi hiç olmadığım kadar gevşemiş ve de mutlu hissediyordum. Sanki dünya tozpembe gibiydi ve ben bulutların üzerinde uçuyor gibiydim.

"Pusat biliyor musun, geçen gün pazarda ananas aldırdım,"

Bu söylediğime hem ben hem de Pusat gülerken, "77 neden birleşik yazılır biliyor musun?" diye sordum. "Çünkü sevenler ayrılmaz."

Gevşemeye devam eden bedenim, yüzümdeki gülümsemenin gitgide daha da çok genişlemesine neden olurken masanın üzerindeki içkiyi elime aldım ve hiç düşünmeden kafama diktim. İlk içtiğimde boğazım deli gibi yansa da şimdi alışmıştım ve yağ gibi boğazımdan kayıyordu.

"Bonzai, adamı bozai," dedim yüzümü buruşturarak. "Acaba biz farkında olmadan bonzai mi içtik Pusat? Midem bulanıyor ve... İnanmıyorum! Yirmi dört saat içinde öleceğim..."

Pusat'ın gülümsemesi iyice yüzüne yayılırken kaşlarımı çattım. "Hey... Kime diyorum ben ya? Burada yirmi dört saat ömrüm kalmış ve sen beni hâlâ burada zorla tutuyorsun. Edeyim mi seni dava? Hı? Gerçi kime edeceğim ki? Sevgili polis babama mı? Hiç maceralı değil..."

İçkiden büyük bir yudum daha aldım. Bedenimin gitgide ısındığını hissediyordum. "Pusat, git DJ'e söyle duyuru yapsın. Bundan böyle erkekler boy abdesti alıyorsa kızlar da girl abdesti alacak. Hadi koş söyle gel."

Pusat, gözlerini kısarak gülümsemeye devam edip deri ceketinin iç cebinden bir paket sigara çıkarınca hemen öne doğru eğildim ve paketi elime alıp, "Önce bayanlar," dedim.

"Zevkle," dedi Pusat sırıtarak.

Bir tane sigarayı paketten çıkartıp dudaklarımın arasına sıkıştırdıktan sonra derin ve uzun bir nefes aldım ve dumanın tüm bedenimi sarmalamasına izin verdim.

Ama bir sorun vardı!

Neden bu sigaradan duman çıkmıyordu ki?

"Pusat bu defolu. Git bunu bakkaldan değiştir gel," dedim.

Pusat gözlerini devirdikten sonra cebinden çıkardığı çakmağı bana uzattı.

"Cık, cık," deyip başımı iki yana salladım. "Beni böyle basit şeylerle aşağılayamazsın Karaca Ahmetli."

"Amacım zaten seni aşağılamak değil Çilli."

"Kuşlar da uçuyordu zaten," deyip gözlerimi devirdikten sonra Pusat'ın uzatmış olduğu çakmağın yardımıyla dudaklarımın arasında duran sigaranın ucunu yaktım ve uzun bir nefes alıp dumanın tüm bedenime dolmasına izin verdim.

Özgürdüm işte.

Kimseye hesap vermeden dilediğimi yapıyordum ve bu çok güzel bir histi. Yaptığım şeyleri sorgulamayan birinin yanında olmak, bu zamana kadar yapmaya cesaret edemediğim şeyleri yapmama vesile olan birinin yanında olmak, üstelik onunla daha yeni tanışmışken çok güzel, bir o kadar da tuhaf hissetmeme neden oluyordu. Bu benim hayatımdı ve kimse bana karışamazdı.

"Dilim acıyor," deyip dudaklarımı büzdüm. Yaptırdığım piercing dilimin hemen ortasındaydı ve Engin'in acımaması için sürdüğü kremin etkisi yavaş yavaş geçiyordu.

"Normaldir," dedi Pusat. "Ama merak etme. Yarına geçer."

"Ya geçmezse?"

"O zaman ben devreye girerim," deyip göz kırptı Pusat.

Anlamadığımı belli edecek şekilde ona baktım. "Nasıl yani?"

"Dilinin uyuşması için hiç durmadan onu öpebilirim."

Yüzümü buruşturdum. "Bu çok iğrenç."

"Bir deneyelim istersen?"

Ona ortak parmak çıkarttım ve bir kahkahanın daha ağzımdan kaçmasına izin verdim. Neden içimde sürekli bir gülme isteği vardı ki? Başımı Pusat'ın omzuna yasladım. Bulunduğumuz bar gitgide daha da çok kalabalık olmaya başlamıştı. Ama neyse ki biz üst kattaydık ve insanların ter kokusunu çekmek zorunda kalmıyorduk. Doğruyu söylemem gerekirse Pusat'ın rahat tavrı ve hareketleri tuhafıma gitmiyor değildi. Yani bir insan doğru dürüst tanımadığı bir kıza sanki uzun bir süredir tanıyormuş gibi yaklaşabilir miydi?

Pusat yaklaşıyordu işte.

Ama nedense ben de ona karşı kendimi yakın hissediyordum. Sanki uzun bir süredir onu tanıyormuş gibiydim. Tuhaf bir şekilde aramızda bir elektrik vardı ve umarım bu elektrik büyüyüp de çarpılmamıza neden olmazdı.

Önümüzdeki kırmızı yuvarlak masanın bir anda sertçe yere devrilmesi panikle yerimden sıçramama neden olurken başımı Pusat'ın omzundan kaldırdım ve karşımda beliren sinirli adama baygın bir bakış attım.

Ben de ciddi bir şey oldu sanmıştım.

Meğersem karşımdaki kişi Ateş'ten başkası değilmiş.

"Ooo," Alayla güldüm. "Ateş beyimiz de buradaymış. Hoş geldiniz, sefa getirdiniz... Ne bokuma geldiniz?"

Ateş bana aldırış etmeden Pusat'ın yakasını sıkıca kavrayıp oturduğu sandalyeden kalkmasını sağladıktan sonra sert yumruğunu hiç beklemeden Pusat'ın yüzüne geçirdi.

"Sen hangi siktiğimin aklıyla onu bu sikik mekâna getirip, sikik içkiyi içmesine izin verip, siktiğim sigarayı içine çekmesine izin verirsin lan!?"

Pusat, Ateş'in sert yumruğunun etkisiyle her ne kadar geriye doğru sendelese de kendini hemen toparladı ve dudağındaki kanı yere tükürüp Ateş'e saldırmak üzere yumruğunu havaya kaldırdı.

Ama Ateş'in öfkesi öyle ileri boyuttaydı ki onun yumruğunu havada yakalayıp ıskalamasını sağladı ve ikinci yumruk darbesini Pusat'ın yüzüne geçirdi. Tekrar ve tekrar.

"Hey, hey, hey," deyip ellerimi birbirine çarptırdım. Ayakta zor duruyordum ve etrafı da buğulu gözlerle görüyordum. "Kavga etmek çok kötü bir şeydir çocuklar..."

İşaret parmağım benden bağımsız bir şekilde hemen karşımda kavga eden iki kişiye doğru sallanırken Ateş sert darbelerini ardı ardına Pusat'a geçirmeye devam etti.

Bir hıçkırığın daha ağzımdan kaçmasına izin verdim. Gözlerim kararıyordu. Midem ise bulanmaya başlamıştı. Elimi yere düşmemek için sandalyenin başlığına koydum. Ne olduysa, bir anda halsiz hissetmiştim kendimi.

Ateş, Pusat'ı yumruklamayı bırakıp öfkeli bakışlarını bana

doğru çevirdikten sonra dişlerini birbirine bastırdı ve "Çıkar onu buradan!" diye bağırdı.

Ben daha ne olduğunu anlamadan bir anda kolumu kavrayan el başımı sağa doğru çevirmeme neden olurken bir kahkahanın daha ağzımdan kaçmasına izin verdim. "Seni tanıdım. Sen okuluma gelip kaydımı aldırmaya çalışan çocuksun."

"Götür onu buradan!"

Ateş'in sert sesi kahkahamın yarıda kesilmesine neden olurken beni çekiştirmeye başlayan kişinin elinden kurtuldum ve bakışlarımı Ateş'te sabitleyip, "Sen kim oluyorsun da benim arkadaşıma yumruk atıyorsun?" diye sordum. "Ben de sana bir tane çakayım mı?"

Ateş, bir milim bile değişmeyen yüz ifadesini korumaya devam edip bana doğru bir adım attıktan sonra iki kolumu da sıkıca kavradı ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Seninle daha sonra görüşeceğim ufaklık. Sıranı bekle."

"Yok ya," deyip alayla güldüm. "Ben senin ufaklığın falan değilim." İşaret parmağımı Pusat'a doğru yönlendirdim. "Ben bundan sonra onun Çillisiyim."

Pusat, kanamakta olan burnuna elini bastırıp acı içinde yüzünü buruştururken söylediğim cümle ile bakışlarını bana doğru çevirdi. Gözlerinin içindeki parıltı dikkatimden kaçmazken benim yüzümden acı çekmesinden dolayı kendimi de suçlu hissetmiştim. Ona doğru yaklaştım ve ceketinin ucunu tutup başımı göğsüne yasladım. "Rahat bırak bizi," dedim.

Pusat elini belime dolayıp beni iyice kendine doğru çekerken, Ateş'in donmuş bir şekilde bana ve Pusat'a baktığını fark etmiştim. Yumruklarını iyice sıktığını da.

"Eğer... buradan onunla birlikte çıkarsan önce onu, sonra da seni gebertirim!" dedi Ateş. Ses tonu adeta öfke kusuyordu. Keza bakışları da aynı şekilde.

"Seni istemiyorum artık," dedim. "Neden beni rahat bırakmıyorsun ki? İstemiyorum işte seni. Sevmiyorum. Lütfen yakamı bırak artık. İzin ver, istediğimle istediğimi yapayım..."

Ateş'in vermiş olduğu cevap uğultulu bir şekilde kulaklarımı doldururken gözlerimin tamamen kararmasıyla bedenim beni sıkıca tutan kolların arasına yığıldı. *Pusat'ın...*

On Dokuzuncu Bölüm

Ertesi sabah uyandığımda başımın şiddetli bir şekilde ağrıması gerekmez miydi? Veya sabah gözlerimi araladığımda bana bağıran anne ve babamın olması? Tuhaftı belki ama ertesi sabah uyandığımda kendi yatağımda ve kendi odamdaydım. Üzerimde eşofmanlarım vardı ve güzel kokuyordum. Buna kendimce bir anlam vermeye çalıştım. Çünkü dün en son Pusat'ın yanındaydım. Birlikte piercing yaptırmaya, daha sonra da bir bara gitmiştik. Ben orada içki içmiştim ve sanırım bir tane de sigara...

Buraya kadar her şey hafızamdayken sonrasını neden hatırlamıyordum?

Mesela ben eve nasıl gelmiştim?

Tüm bunların cevabını Pusat'ı gördüğüm an ona soracağımı kendi kendime tembihlesem de bir türlü onunla konuşma fırsatını bulamamıştım.

Üzerimdeki siyah tişörtün kollarını dirseğime kadar sıyırdım ve basket sahasına doğru yürümeye başladım. Dersimiz beden eğitimiydi. Öğrencilerin bir kısmı bahçede iken diğer bir kısmı basket sahasındaydı. Ben de basket sahasında olan tayfaya katılmak istediğimden dolayı şimdi o tarafa doğru yürüyordum.

Basket sahasına vardığımda dikkatimi ilk olarak Yaren çekmişti. Şu anda ponpon kızlarının basket maçı için yapacakları dansın koreografisi hazırlanıyordu ve okulun renklerinden oluşan mavi-beyaz mini eteğiyle gayet güzel görünüyordu.

koltuklardan bir tanesine oturdum. Diğer öğrenciler şu anda sınıflarında olduğu için bahçe o kadar da kalabalık değildi. Bu yüzden sessizliğin tadını doya doya çıkartmaya başladım. Çünkü biliyordum ki teneffüste burası tam bir kargaşa yeri olacaktı.

Elime bir yaprak aldım ve onu ufak parçalara ayırmaya başladım. Yaren büyük bir ciddiyetle diğer ponpon kızlara yapacakları koreografiyi anlatırken diğer kızların onu büyük bir ilgiyle dinlediklerini fark ettim. Doğrusu dans etmeyi ben de çok severdim. Ama insanların arasında etmek... üstelik okulu temsil ederek... Kesinlikle cesaret edemeyeceğim bir şeydi.

Okulun bittiğini haber veren zil kulaklarımı doldurunca oturduğum yerden kalktım ve sırt çantamı omzuma asıp okulun siyah kapısına doğru yürümeye başladım. Pusat bugün hiçbir derse girmemişti belki ama onu birkaç kez okulun sahalarında görmüştüm. Yine birlikte eve gideceğimizi tahmin ederek kapıdan çıktım ve etrafa göz gezdirdim.

Birbirine sarılan insanlar. Kahkaha atan kızlar. Sigara içen erkekler. Görmek istediğim yüzü, kalabalığın arasında göremeyince omuzlarımı silktim ve durağa doğru yürümeye başladım.

Kendi bilir.

Ben de onunla beraber ders çalışmaya meraklıydım sanki.

Otobüse bindikten sonra boş yerlerden birine oturdum ve kulaklığımı kulağıma takıp oyalanmadan müzik listeme girdim. İnsanların sesini bastırıp kendi iç sesimi konuşturmayı seviyordum. Kulaklarımda yankılanmaya başlayan şarkıyla başımı cama yaslayıp otobüsün biraz daha hareketsiz kalmasını diledim. Çünkü eve gitmek istemiyordum. Nedenini tam olarak bilmiyordum ama istemiyordum işte.

Sağ kulaklığımın birisi tarafından çıkartılması panikle yerimden sıçramama neden olurken hemen gözlerimi açtım. Gülümseyen bir Pusat'la karşı karşıya gelmek hiç de beklediğim bir şey değildi doğrusu.

"Korkuttun," dedim ve başparmağımı damağıma bastırdım.

Pusat, hemen yanımda oturup gülümseyerek birkaç saniye yüzüme baktıktan sonra başını geriye doğru yasladı ve kulaklığımın tekini kendi kulağına takıp gözlerini kapattı.

Ağzımı aralayıp ona baktım.

"Ne yapıyorsun sen?"

"Şşş."

Pusat kollarını göğsünün üzerinde birleştirip, oturduğu koltuğa biraz daha yayılınca şaşkınlıkla ona baktım.

Bir. O neden bu otobüste?

İki. Neden kulaklığımın teki onun kulağında?

Ve Üç...

Gözlerim Pusat'ın yüzündeki yaraları endişeyle incelemeye başlarken, "Se-sen kavga mı ettin?" diye sordum. Yüzünün çeşitli yerlerinde yara izleri vardı ve gerçekten kötü görünüyordu.

"Evet," diyerek ifadesiz bir sesle cevap verdi Pusat.

"Ne zaman?"

Pusat gözlerini kapalı tutmaya devam edip sorumu duymazlıktan gelince, "Kime diyorum?" deyip ısrar ettim. Dün gece benimleyken böyle bir yara izi yoktu. Veya vardı ama ben hatırlamıyordum.

"Önemli bir şey değil," dedi Pusat.

Hayretle ona baktım. "Ne demek önemli bir şey değil? Yüzün resmen yara bere içinde."

Pusat kaşlarını çatıp sinirli bakışlarını bana gönderince bunu susmam için yaptığını anladım ve avucumun içindeki kulaklığı hemen kulağıma taktım.

Onlar bizim yaptığımız şeyleri bilmiyorlar
Onlar sana olan sevgimi bilmiyorlar
Ama bahse varım, eğer ki bilselerdi
Yalnızca bizi kıskanmakla kalırlardı.

Pusat, başını bana doğru çevirip gözlerimin içine bakmaya başlayınca kahverenginin en koyu tonunda olan gözlerinin içine uzun uzun baktım. Dipsiz bir kuyu gibiydi ve insanı içine çeken bir şey vardı gözlerinde. Sanki hipnotize ediyormuş gibi.

Onlar senin ne kadar özel olduğunu bilmiyorlar
Onlar benim kalbime neler yaptığını bilmiyorlar
İstedikleri şeyi söyleyebilirler
Çünkü onlar bizim hakkımızda hiçbir şey bilmiyorlar

Başımı cama doğru çevirip dışarıya bakmaya başladım. Garip bir şekilde utanıyordum işte. Her ne kadar bunu inkâr etsem de

ondan utanıyordum ve bu elimde olan bir şey değildi. Ben insanlarla uzun uzun göz teması kurabilecek kadar rahat değildim ki. Veya özgüvenli birisi. Bunu aşmak için -utangaçlığımı- ne yapmam gerek bilmiyorum ama bir an önce kurtulmak için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

***

Siyah, dizlerimin bir buçuk karış yukarısında biten pileli bir etek. Siyah, askılı bir tişört. Siyah, deri ceketim ve siyah beremi de başıma taktıktan sonra odamdan çıktım ve salona, annemlerin yanına gittim.

"Çok gecikmeyin evladım."

"Siz merak etmeyin efendim. Gece yarısı olmadan dönmüş oluruz."

Salondan içeriye girdiğimde annemi, babamı ve de Pusat'ı ayaküstü bir şeyler konuşurken gördüm. Bu görüntü gözlerimi devirmeme neden olurken, "Merak etmeyin. Kimse beni kaçırıp da fidye istemez," dedim.

Babam otoriter bakışlarını bana gönderdi. "Sadece temkinli davranıyoruz."

"Eminim," diye mırıldandım.

Pusat'la beraber evden çıktıktan sonra beyaz bir arabaya bindik ve nereye gittiğimizi bilmeden yola koyulduk. Şu anda içinde bulunduğum araba oldukça pahalı görünüyordu. Devlet lisesine giden bir çocuğun bu arabaya sahip olamayacağını bildiğim için hemen bu arabanın kimin olduğunu sormuştum Pusat'a. O da bana bir tanıdığın diyerek cevap vermişti. Aynı şekilde lise son öğrencisi olmasına rağmen ehliyet nasıl aldığını da sormuştum. Ona da, *boş ver* diyerek cevap vermişti. Daha fazla üsteleme gereği duymadım.

"Pusat?"

"Söyle?"

"Dün gece..." Sustum. "Dün gece ne oldu? Yani ben hafızamı defalarca zorladım ama hiçbir şey hatırlayamıyorum."

Pusat bakışlarını çok kısa bana doğru çevirdikten sonra tekrar önüne döndü. "Hiçbir şey olmadı."

"Nasıl olmadı?" deyip sesimi yükselttim. "Eve o halimle nasıl gittim o zaman? En son sarhoş olmak üzereydim."

"Bardan çıktıktan sonra birlikte deniz kenarına gittik," dedi Pusat. "Ayılman için sana iki tane kahve içirdikten sonra üzerine sinen sigara dumanın geçmesi için birkaç saat açık alanda durduk. Tabii çantanın içindeki parfümünün de yardımı oldu. Seni eve bıraktığımda saat sekize geliyordu. O saate kadar kütüphanede ders çalıştığımızı, senin de yorgun olduğunu söyledim ve kollarımın arasında uyumanı fazla üstelemeyip odana yatırmama izin verdiler."

Pusat konuşmasını bitirince derin bir nefes aldı. Aynı şekilde ben de. Tüm bunlar olurken benim hiçbir şeyin farkında olmamam gerçekten garipti.

Araba bir süre sonra zeminden toz çıkartacak şekilde kalabalık bir caddenin önünde durunca emniyet kemerimi çıkarttım ve ön koltuğun kapısını açıp aşağı inerek temiz havanın yüzüme çarpmasına izin verdim.

Bu akşam özgürdüm ve hiç kimse bana karışamazdı.

"Bu taraftan."

Pusat'ın sesi bakışlarımı ışıklı caddeden alıp ona doğru çevirmeme neden olurken başımı aşağı yukarı salladım ve bana hiç de yabancı gelmeyen bu caddede onunla birlikte yürümeye başladım. Birlikte, kırmızının hâkim olduğu gece kulübüne girip uzun koridorda yürüdükten sonra merdivenlere yönelerek alt kata indik.

Tanımıştım burayı.

Daha önce Ateş'le beraber geldiğim gece kulübünün ta kendisiydi ve neden burada olduğumuzu merak ediyordum.

"Başka bir yer yok muydu gidebileceğimiz?" Yüksek seste çalan müziğin sesini bastırmak için bağırarak konuşmuştum.

Pusat elini belime koyup insanların arasından kolaylıkla geçmem için bana yol açtıktan sonra dudaklarını kulağıma doğru yaklaştırdı. "Ben de ilk defa geliyorum."

Sessiz kaldım ve az ilerimizde duran kalabalık grubun el sallayıp yanlarına gitmemiz için Pusat ve bana işaret vermesiyle derin bir nefes aldım. Şu anda burada olmam sadece tesadüftü.

"Hoş geldin kolejli."

"Hoş geldin reis."

Okuldaki çocuklar oturmamız için büyük koltuklarda yer açıp gülümseyerek bizi selamlayınca ben de onlara gülümsedim ve "Hoş bulduk," diyerek benim için açılan yere oturdum. Sayabildiğim kadarıyla on iki kişi vardı ve hepsi gözüme bir değişik görünmüştü. Sonuçta forma dışında ilk kez sivil olarak görüyordum onları ve garipsemem normaldi.

"Evet baylar bayanlar? Ne içiyorsunuz?"

Çınar'ın sorusuna herkes bira diyerek cevap verince ben de onlara uydum ve sipariş hakkımı biradan yana kullandım.

"Kızlar antrenmanınız nasıldı?" diye sordu Mehmet. "Bütün okul sizin dansınızı konuşuyordu."

Yaren, kızıl saçlarını geriye doğru attırdıktan sonra kendinden emin bir şekilde gülümsedi. "Seksi ve göz alıcı. Tıpkı benim gibi."

Onun bu söylediği gözlerimi abartıyla devirmeme neden olurken masamıza gelen içki bardaklarından birini rastgele elime aldım ve büyük bir yudumun boğazımdan geçmesine izin verdim. Kendini beğenen insanlardan nefret ediyordum. Hayır yani. Bırak, başkaları övsün seni. Sen ne diye maydanoz oluyorsun ki?

"Kolejli dansınızı pek sevmemiş anlaşılan," dedi Berk. "Baksanıza. Nasıl da gözlerini devirdi."

Berk'in sırıtarak söylediği bu cümleyle masadaki tüm bakışlar bana doğru çevrilirken omuzlarımı dikleştirdim. "Doğruyu söylemek gerekirse heyecansız buldum."

"Hah!" diye bir ses çıkardı Ceren. "Heyecansız mı?"

"Sanırım arkadaş bizden direk dansı falan bekliyordu."

"Ya da *twerk* yapmamızı."

Kızlar kaşlarını sinirle çatıp yüzüme bakmaya başlayınca elimdeki içkiden bir yudum daha aldım ve "Hayır," dedim. "Sadece dans ederken yeteri kadar istekli görünmüyorsunuz."

"O halde sen yap," dedi Yaren meydan okurcasına. "Heyecan verici dans nasıl olurmuş bize göster?"

"Oooo. Sanırım bir kapışma hissediyorum," dedi Çınar.

"Karşılığın da ne olacak peki?"

Yaren, bacak bacak üstüne attı ve bakışlarını yüzümde gezdir-

di. "Eğer burada bulunan insanların ilgisini çekmeyi başarırsan ponpon kızlar takımının kaptanlığını bırakır, yerime seni geçiririm."

Onun bu söylediğine masadaki herkes, "Ovv..." derken kızlar da dehşete düşmüş bir ifadeyle ona bakıyordu.

Gülümsedim ve oturduğum yerden kalkıp eteğimi düzelttim. "Anlaştık."

Ponpon kızlarının arasında yer almak, hele de kaptan olarak umurumda bile değildi. Şu anda meydan okumamın tek nedeni Yaren'i kapak etmekti, fazlası değil. Dans pistine doğru yürümeye başladım. Bedenim dans etme isteğiyle dolup taşan bir bomba gibiydi. Bunun nedeni az önce içmiş olduğum içkiden mi kaynaklanıyordu bilmiyorum ama bu güzel bir histi.

Bulunduğum gece kulübünün tamamına hâkim olan hareketli şarkı keyifle gülümsememe neden olurken sevdiğim ve de bildiğim bir şarkının çalmasıyla kendimi daha rahat hissetmiştim. Ellerimi havaya kaldırdım ve şarkının ritmine göre bedenimi hareket ettirmeye başladım. Kimsenin bana bakıp, bakmaması umurumda değildi. Ben dans etmeyi severdim. Çünkü bana özgür olduğumu hissettiriyordu ve ben şimdi yine öyle yaparak dans edecektim.

İlk kıtaya göre şimdi biraz daha hızlı olan şarkı, bedenimin hareketlerinin de hızlanmasına neden olurken alnımın üzeren düşen saçlarımı geriye doğru ittirdim ve kalçamı hareket ettirip müziğin ritmine ayak uydurmaya devam ettim. Yaptığım her hareketi içtenlikle yapıyordum. Ve bence bu da dans ederken yapılması gereken en önemli şeydi.

Üzerimdeki deri montumu omuzlarımdan aşağı düşürüp rastgele bir yere fırlattıktan sonra müziğin ritmine göre bedenimi hareket ettirip biraz da seksi olduğunu düşündüğüm kalça hareketlerimi yapmaya devam ettim.

Bu kadar basitti işte. Ne utandım ne de çekindim. Özgürce ve kimsenin ne diyeceğini umursamadan dilediğim gibi dans etmiştim ve bu da çok güzel hissetmemi sağlamıştı.

Kulaklarımı dolduran alkış ve ıslık sesleri güçlü bir şekilde tüm kulüpte yankılanmaya başlayınca etrafa genişçe göz gezdirip elimi şaşkınlıkla ağzıma götürdüm.

Müzik tamamen susmuştu ve insanlar dansımdan memnun olmuş gibi gülümseyip, beni alkışlıyordu.

Keyifle gülümsedim ve saçlarımı geriye doğru attıktan sonra kendimden emin bir şekilde masaya doğru yürümeye başladım. Çocuklar da tıpkı herkes gibi gülümseyerek bana bakıyorlardı.

"Hey seksi leydi. O dans öyle neydi?"

Çınar'ın söylemiş olduğu bu cümle gülümsememin genişlemesine neden olurken az önce kalktığım yere oturdum ve bacak bacak üstüne attım. Yaren kollarını göğsünün üzerinde birleştirmiş, sinirli bir ifadeyle bana bakıyordu. Yüzü ise saçlarıyla aynı renkteydi. Onu umursamadım ve masanın üzerinde duran içki bardaklarından bir tanesini elime alıp büyük bir yudumun boğazımdan geçmesine izin verdim. Ponpon kızların kaptanı olmayı elbette istemiyordum. Ama bunu şimdi söylemeyecektim ona. Biraz korkması hiç de fena olmazdı, değil mi?

***

"Kimseyi tanımadım ben. Senden daha şerefsiz. Kimseyi görmedim ben. Senden daha adi... Senden daha adi..."

Kafamın içinde dolaşmaya başlayan devekuşları tekrar tekrar hıçkırmama neden olurken burnumu çektim ve şu anda çalan müzikle hiçbir alakası olmayan şarkıyı söylemeye devam ettim.

"Sana nerden rastladım. Oldum derbeder. Kendimi sana sakladım. Ama sen beni bıraktın... Sen beni bıraktın..."

Tüm çocuklar işleri olduğunu ve yarın sabah okul olduğunu hatırlatıp topluca masadan kalkıp gitmişti. Şu anda Pusat'la yalnız kalmıştık ve az önce kalabalık olan masada sadece ikimiz oturuyorduk. Baygın bakışlarımı etrafta gezdirdim. Dans eden bir sürü kişi şu anda karşımdaydı. Normalde onlara ayak uydurup ben de dans ederdim ama nedense şu an kendimi oldukça halsiz hissediyordum.

"Sevişmek ah ne hoştur, yıldızların altında... Pusat, sen Aynı Yıldızın Altında filmini izledin mi?"

Pusat gülümsedi ve başını aşağı yukarı salladı.

Bir kahkahanın ağzımdan kaçmasına izin verdim. "Ben de!" Ellerimi birbirine çırptım. "Ama çocuk keşke sonunda ölmeseydi."

"İyi ki de öldü," dedi Pusat.

"Ne?" deyip şaşkın şaşkın ona baktım.

Pusat içkisinden bir yudum aldı. "Augustus bir hiç uğruna yaşamaya devam ederken, hastalığı vesilesiyle gerçek aşkı buldu, yaşadı ve de öldü. Bence böylesi çok daha iyi. Düşünsene. Eğer o hastalığı olmasaydı, gerçek aşkını, Hazel'i bulamayacaktı."

"Birlikte sonsuza dek mutlu yaşayabilmelerini isteyebilirdin ama?"

Başını iki yana salladı Pusat. "Mutluluk hiçbir zaman sonsuza dek sürmez Çilli. Zamanı iyi değerlendirmeyi bilmelisin."

Gevşemeye devam eden bedenim yüzümde anlamsız bir gülümsemenin de oluşmasına neden olurken gözlerimi kapalı tutmaya devam ettim. Sanki bulutların üzerindeymişim gibi hissediyordum ve bu histen hiç kurtulmak istemiyordum. Gevşemek çok güzeldi.

Kulaklarımı dolduran küfür ve bağırış sesleri bana bir hayal gibi gelirken ağzımdan bir hıçkırığın daha kaçmasına izin verdim. Az önce gürültülü bir şekilde yankılanan müzik susmuştu ve sanırım yerine bağırtılı bir kargaşa videosu koymuşlardı. Kim böyle bir şeyi talep etmişti ki?

Gözlerimi güçlükle araladım. Başım koltuğun üzerine yan bir şekilde düştüğü için her şeyi tersten görüyordum. Bir kahkahanın daha ağzımdan çıkmasına izin verdim. Bu görüntü çok komikti. Yavaşça doğruldum. Gözlerim etrafı buğulu gördüğü için kirpiklerimi birkaç kez kırpıştırmak zorunda kalmıştım.

"Seni gebertirim derken numara mı yapıyorum sanmıştın lan ibne!"

Duyduğum bana hiç de yabancı gelmeyen sert ses daha dikkatli görebilmem için öne doğru hafif eğilmeme neden olurken Ateş'in Pusat'ı yere yatırıp yumruklադığını görmemle gözlerimi dehşetle kocaman açtım.

O yine nasıl bulmuştu ki beni?

Gözlerimi devirdim ve oturduğum yerden kalktım.

Kalabalığın arasından güçlükle geçip Ateş ve Pusat'ın hemen yanına gittikten sonra sinirli bakışlarımı Ateş'e gönderdim ve "Bırak onu!" dedim. Neden bilmiyorum ama bunu söylerken ciddi görünmem gerekirken gülümseyerek söylemiştim.

Ateş beni tınlamayıp sert yumruklarını Pusat'ın zaten yaralarla dolu olan yüzüne geçirmeye devam edince bir hıçkırığa daha mani olamadım ve "Pu-sat, Pu-sat," deyip ellerimi birbirine vurup onu desteklediğimi belli edercesine tezahürat yapmaya başladım. Ayakta bile zar zor dururken bunu yapmak ne kadar akıllıca bilemiyordum.

Pusat, Ateş'i geriye doğru ittirip yere düşmesini sağladıktan sonra ani bir hareketle üzerine çıktı ve sert yumruğunu Ateş'in yüzüne geçirip, "O artık benim!" dedi.

Gözlerim karşımdaki görüntüden dolayı kocaman açılırken bir kahkaha daha patlattım ve "İşte benim Karaca Ahmetlim," deyip 32 diş sırıttım. Pusat resmen Ateş'e yumruk atmıştı. Üstelik oldukça sert bir yumruk.

"Sen onu hak etmiyorsun!" diye bağırdı Pusat ve yumruğunu bir kez daha Ateş'in yüzüne geçirdi.

"Onu her gece ağlattığını bilmiyor muyum sanıyorsun?"

Yumruk.

"İstemediği halde ona zorla dokunduğunu?"

Yumruk.

"Sürekli canını yaktığını?"

Yumruk.

Ateş ardı ardına yediği yumruk darbelerinin etkisiyle dudağının kenarında oluşan kanı yere tükürürken ani bir hareketle Pusat'ı geriye doğru ittirdi ve hiç beklemeden yumruğunu onun yüzüne geçirdi.

"Onu ergen bir ibneye bırakacak kadar aptal değilim!"

Yirminci Bölüm

Herkesin bir umudu vardır der yazar.

Bir savaşı, bir kaybedişi, bir acısı, bir yalnızlığı, bir hüznü. Yazara göre herkesin kendine göre bir derdi, bir sıkıntısı vardır. Her ne yaparsa yapsın, kalbinden bir türlü atamadıkları. Atmaya kıyamadıkları. Haklıydı aslında. Benim de kalbimden atmaya kıyamadığım, sonu kötü dahi bitmiş olsa o kadar çok anım vardı ki, ne yaparsam yapayım onları unutabileceğimi sanmıyordum.

Burnumu dolduran ferah bir koku gözlerimi yavaşça aralamama neden olurken başıma saplanan şiddetli ağrı, dişlerimi birbirine bastırıp elimi hemen alnıma götürmeme neden oldu. "Ah!" diye inledim. Başım korkunç derecede ağrıyordu ve bu ağrı tarif edilemeyecek kadar fazlaydı. Yüzümü buruşturdum ve yattığım yeden yavaşça doğruldum. Gözlerim bulunduğum odayı el verdiğince taramaya başladığında bu odanın benim odam olmadığını anlamam o kadar da uzun sürmedi.

Panik duygusunun bedenimi sarmalamasına izin verdim.

Oda genel olarak beyaz ağırlıklı geniş bir yatak odasına benziyordu ama buraya daha önce gelmediğime adım kadar emindim.

Ayaklarımı hemen yataktan sarkıttım ve ayağa kalkıp kapıya doğru yürümeye başladım. İki gündür tuhaf bir şekilde günün son aşamasını hatırlamıyordum. Bunun nedeni tam olarak ne bilmiyordum ama bu durum canımı sıkmıştı. Dün en son Pusat'la birlikteydim. Beraber gece kulübüne gitmiştik. Okuldaki çocuklar da oradalardı. Daha sonra okuldaki çocuklarla oturup sohbet etmiştik. Sanırım sonra da eve gitmek üzere Pusat'ın yanından ayrılmıştım ve otobüs durağına doğru yürüyordum.

Ama neden şimdi buradayım ki?

Kapının yanına geldiğimde elimi hemen kulpa götürdüm ve aşağı indirdim. Kilitli bir kapıyla karşı karşıya gelmek iyice tedirgin olmama neden olurken kapıyı tekrar ve tekrar açmaya çalışıp "Hey?" diye bağırdım.

Zaten ağrıyan başım şimdi daha da şiddetlenmişti. Üstüne bir de tedirginlik sarmalamıştı bedenimi.

Telaşla pencerenin yanına gittiğimde gözüme ilk çarpan şey bir sürü ağaç olmuştu. Karşımızda orman diye tahmin ettiğim bir yer vardı ve etrafta herhangi bir evin olmadığını fark etmem o kadar da uzun sürmemişti. Resmen korku filmlerindeki o gizemli evler gibi bir yerdeydim ve etraf fazlasıyla sessizdi.

Yatağın üzerine oturdum ve kollarımı bacaklarımın etrafına dolayıp sakin olmaya özen gösterdim. Nerede olduğumu veya buraya nasıl getirildiğimi hiç bilmiyordum. Ama eğer burada olma nedenimi babam ve de annem bilmiyorsa işte o zaman bittiğimin resmiydi.

Aradan kaç dakika geçti bilmiyorum. Endişe bir an bile bedenimden ayrılmazken duyduğum kilit sesi başımı hemen odanın içindeki kapıya doğru çevirmeme neden oldu. Yutkundum ve derin bir nefes aldım.

Karşımda beliren tanıdık, bir o kadar da sinirli görünen sima, gözlerimi iri iri açmama neden olurken adını fısıldamakla yetindim sadece.

"Ateş?"

"Nihayet uyanabildin."

Bana doğru yürümekte olan kaslı beden gözlerimin iri iri açılmasına neden olurken ağzımın aralanmasına da mani olamadım. Şaşkındım. Hem de fazlaca. Beni burada tutan kişi Ateş miydi yani?

"Sen..." Afallayarak ona baktım. "Sen beni kaçırdın mı?" Ses tonumdaki hayreti gizleyememiştim. Ama nasıl olur ki bu? Onu bir haftadır hiç görmemişken şimdi nasıl karşımda durabilirdi?

Ateş beni duymazlıktan gelip bana doğru yaklaştıktan sonra elindeki küçük tepsiyi yatağın yanındaki komodinin üzerine koydu. "Ye bunları," dedi. Ses tonu sertti. Tıpkı görünüşü gibi. Üzerinde siyah boğazlı bir kazak vardı. Altında ise bir eşofman altı. Saçları dağınıktı. Göz altları ise birazcık morarmıştı.

Bakışlarımı hemen kendi üzerimdeki kıyafetlere doğru çevirdim. Krem rengi bir kazak, altımda ise siyah bir tayt vardı. Bu kıyafetlerin benim kıyafetlerim olmadığına adım kadar emindim. Ama tam üstüme göre olmaları da garip olan diğer şeylerden biriydi.

Bakışlarımı göz ucuyla komodinin üzerindeki tepsiye doğru çevirdim.

Yeşil zeytin, peynir, Nutella, yumurta ve süt.

Tepsideki yiyecekleri inceleyen gözlerim yaptığım şeyin ne kadar saçma olduğunu anlamama neden olurken başımı iki yana sallayıp oturduğum yerden kayarak ayaklarımı yataktan sarkıttım ve elimle destek alıp ayağa kalktım. Tuhaf bir şekilde boğazım acıyordu. Başımda ise garip bir ağrı vardı.

"Çok uğraştın mı bunları hazırlamak için?" diye sordum. Ses tonumun alay eder gibi çıkmasına özen göstermiştim. "Yoksa şöyle mi demeliydim... Cidden bunları hazırlamak için bir de vakit mi harcadın?"

Ateş öfkeli bakışlarını pencerenin oradan bana doğru gönderdi. Sırtını kalorifere yaslamıştı ve kollarını göğsünün üzerinde birleştirmiş bana bakıyordu. Bakışları sertti. Ama hayır. Onun bakışlarının sert olması umurumda değildi.

Kaşlarımı sinirle çattım. "Sen hangi hakla beni buraya getirebiliyorsun? Kimsin sen? Zorba mı? Maganda mı? Veya ikisi birden mi?"

"Kapa çeneni!" dedi Ateş. Görünüşü korkmam için yeterliydi. Ama hayır. Susmayacaktım işte.

"Hah! Hem beni bilincim kapalıyken böyle ıssız bir yere getiriyorsun -belki de sen kapattın bilemiyorum- hem de bana bağırıyor musun?"

"Dua et daha kötülerini yapmıyorum."

"Geri zekâlı!" dedim dişlerimin arasından ve Ateş'in kasılan çenesini görmezden gelip sinirle kapıya doğru yürümeye başladım. Aptal şey, ne olacak. 'Dua et daha kötülerini yapmıyorummuş' O hangi hakla beni buraya getirebiliyor ki? Maganda herif! Beni burada zorla alıkoymasına izin verecek değildim. Hem kim bilir annemler nasıl endişe etmiştir benim için.

Kapının yanına geldikten sonra elimi hemen kulpa götürüp kapıyı aralamak üzere bir hamle yaptım. Ama kilitli bir kapıyla karşı karşıya gelmek kesinlikle beklediğim bir şey değildi. Hangi ara kilitlemişti ki?

"Aç şunu!" dedim sinirlenmeye başlarken. Cidden artık canımı sıkmaya başlamıştı. Böyle ıssız bir yerde beni kilitli bir odada tutmak da neyin nesi oluyordu?

Ateş bir milim bile değişmeyen yüz ifadesini koruyup öfkeli bakışlarını bana gönderdikten sonra "Hiçbir yere gitmiyorsun," dedi.

"Sen kim oluyorsun da beni burada alıkoyuyorsun be?" deyip sesimi yükselttim.

"Sahibin, arkadaşın, sevgilin, kısacası her şeyin."

Ateş'in vermiş olduğu cevap histerik bir kahkaha atmama neden olurken, "Ciddi misin sen?" diye sordum alayla. "Sahibim, sevgilim ve hatta her şeyim olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ateş ifadesiz bakışlarını korumaya devam edip ciddi bir ifadeyle yüzüme bakmaya devam edince "Sen kafayı yemişsin," dedim iğrenir bir ses tonuyla. "Ciddiyim bak. Bence git bir doktora falan görün."

"Sabrımı zorlama," dedi Ateş. "Daha fazla sinirlendirmek istemezsin beni."

"Sinirlenirsen sinirlen be!" deyip çirkefleştim. "Evime gitmek istiyorum ben. Aç hemen şu kapıyı."

"Hiçbir yere gitmiyorsun!"

"Ya sen kimsin? Ne demek hiçbir yere gitmiyorsun? Açsana! Zorla mı tutacaksın beni?"

"Zorla tutacağım lan var mı?" deyip yüzüme doğru bağırdı Ateş. "Şimdi kapa çeneni. Yoksa canını yakarım!"

Omuzlarımı dikleştirdim. "Şaşırmam. Zaten bir tek fiziksel acı vermediğin kalmıştı onu da yap tam olsun. Çünkü susmayacağım işte anladın mı? Sus-ma-ya-ca-ğım. Hem annemler kim bilir nasıl endişe etmiştir. Amacın onları üzüntüden öldürmek falan mı?"

"Herkesin cehenneme kadar yolu var."

"Lanet olsun! Aç şu kapıyı!" dedim ayağımı yere vurarak.

"Seninle aynı ortamda bulunmak istemiyorum. Midemi bulandırıyorsun anladın mı? Senden tiksiniyorum. Nefret ediyorum. Hatta ve hatta iğreniyorum. Yüzünü değil görmek, sesini duymaya bile katlanamıyorum! Kendini vazgeçilmez falan mı sanıyordun? Bitti işte anladın mı? Ne aklımdasın artık ne kalbimde. Sana karşı beslediğim tek duygu nefret nefret nefret!"

Ateş, ben daha ne olduğunu anlamadan birkaç büyük adım atarak hemen yanıma geldikten sonra bacaklarımı kavrayarak beni kucağına aldı ve omzunun üstüne koyup, "Öyle mi?" diye sordu. Ses tonu oldukça sertti. "Zorbalık nasıl olurmuş, dur sana göstereyim,"

Gözlerim onun yapmış olduğu bu ani hareketle fal taşı gibi açılırken "Ne yapıyorsun be! Hemen beni aşağıya indir!" dedim. Yumruklarımı Ateş'in omzuna omzuna geçirmeyi ihmal etmiyordum. Ama Ateş, beklemediğim bir şey yapıp kalçama oldukça sert bir şekilde şaplak atınca ağzımın aralanmasına mani olamadım. O benim üzerimde güç mü uygulamıştı? "Ne yapıyorsun be?" deyip sinirle debelenmeye devam ettim. "Bırak beni hayvan herif! Sen hangi hakla benim popoma dokunabiliyorsun?" Yumruklarımı Ateş'in sırtına sırtına indirmeye devam ediyordum. Aynı şekilde ayaklarımı da balık gibi çırpmayı ihmal etmiyordum. Ama Ateş, zaten zayıf olan bedenimi kolaylıkla taşıyıp yatağın yanına getirdikten sonra beni hiç düşünmeden yatağın üzerine fırlattı ve sinirli bakışlarını bana dikti.

Aniden yapmış olduğu bu hamle ellerimi iki yandan açarak olduğum yerde öylece durmama neden olurken tedirginlik duygusu da tüm bedenimi sarmalamıştı. Kendimi garip bir şekilde halsiz hissediyordum. Böyle hasta olmadan önceki halsizlik gibi bir şeydi bu his. Hemen yatakta doğruldum. Şaşkın bakışlarım hemen yatağın köşesine oturan Ateş'e bakarken Ateş komodinin çekmecesini açtı ve içinden bir şey çıkardı. Görmüş olduğum gri metal, gözlerimin korkuyla kocaman açılmasına neden olurken yutkunmadan da edemedim.

"Sakın öyle bir şeyi aklından geçirme," dedim korkuyla. Az önceki bağıran cesur kız halimden eser kalmamıştı. Hem nasıl kalsın ki? Geçmişte yaşanan o iğrenç anı tekrar gözlerimin

önünde belirmişti ve Ateş'in yine bana tecavüz etmeye kalkışması korkmama neden oluyordu.

Ateş, dizlerinin üzerinde yatağa çıkıp öfkeli bakışlarını bende sabitledikten sonra herhangi bir şey söylemedi ve sırtüstü yatağa uzanmamı sağlayıp ellerimi başımın üzerine sabitledi. "Bırak beni!" deyip yerimde debelendim. Ama Ateş o kadar güçlüydü ki kollarımı sıkıca tutan eli hareket etmemi engelliyordu. Gri metal, bileklerime geçirilip yatağın başındaki demir çubuklara sabitlenince yutkundum. Kendimi hiç olmadığım kadar savunmasız hissediyordum.

"Çıkart şunları kolumdan!" dedim sinirle. "Hayvan, zorba, maganda, aşağılık herif! Seni dava edeceğim duydun mu? Sürüm sürüm süründüreceğim! Beni kaçırdığın için pişman olacaksın!"

Ateş, herhangi bir şey söylemeyip beni duymazlıktan geldikten sonra komodinin üzerindeki tepsiyi eline aldı ve bakışlarını bana doğru çevirdi. Gayet rahat görünüyordu.

"Kime diyorum ben ya? Çıkartsana şunları! Aptal fantezilerinde kullandığın şeyleri benim üzerimde kullanamazsın! Ayrıca zorbalıkta sınır tanımadığını bir kez daha kanıtladın. Senden nefret ediyorum. Tiksiniyorum. İğreniyorum!"

Ateş, sessizliğini korumaya devam edip ifadesiz bakışlarını yüzümde gezdirmeye devam edince sinirden dişlerimi birbirine bastırdım ve yatakta debelenmeye devam edip, "Yaa!" diye bağırdım. "Kangren olacağım hayvan. Nefes alamıyorum. Aç şunları!"

"Hiçbir şey olmaz sana," dedi Ateş ve bakışlarını benden çekip tepsiye indirdikten sonra bir dilim kesilmiş ekmeğin üzere bıçak yardımıyla Nutella sürmeye başladı. Hayretle ona baktım. Bu kadar umursamaz olması beni deli ediyordu. Ayrıca ekmeğin üzerine güzelce sürülen Nutella ne kadar acıktığımı fark etmeme neden olmuştu. Ve Ateş de benim Nutella hastası bir kız olduğumu çok iyi biliyordu. Ama inat değil mi? Yemeyeceğim işte!

"Boşuna uğraşma." deyip sinirli bakışlarımı Ateş'e diktim. "Senin hazırladığın bir şeyi yemektense açlıktan ölmeyi tercih ederim."

Ateş ekmeğin üzerine Nutella sürmeyi bitirdikten sonra ekmeği sağ eline aldı ve bakışlarını bana doğru çevirip, "Aç ağzını," dedi.

Kaşlarımı çattım ve ona baktım. "İstemiyorum!"

"On sekiz saattir baygınsın," dedi Ateş sabır diler gibi. "Zaten zayıf bir vücudun var. İyice halsiz düşeceksin."

"Ne?" deyip şaşkınlıkla cırladıktan sonra "On sekiz mi?" diyerek konuşmaya devam ettim ve hayretle ona baktım. Anneler yokluğumu çoktan fark etmiştir ve zavallılar kim bilir nasıl merak etmiştir beni.

"Çöz beni," dedim hemen yatakta debelenerek. "Annemlere haber vermem lazım."

"Kimseye haber falan vermiyorsun," dedi Ateş. "Çünkü kimsenin bir şey bilmeye ihtiyacı yok."

Anlamayarak ona baktım. "Ne demek kimsenin bir şey bilmeye ihtiyacı yok?"

"Çünkü ailen seni teyzenin yanında sanıyor. Birlikte küçük bir tatile çıkıp kafa dağıttığınızı."

Ağzım Ateş'in söylemiş olduğu bu cümleyle aralanırken, "Nasıl yani?" diye sordum.

"Teyzenin burada olduğundan haberi var," dedi Ateş. "Yani endişe etme. O ailene söylenmesi gereken şeyleri söyleyip yokluğunu fark etmemelerini sağlayacak."

Duyduklarım beni resmen dehşete düşürürken teyzemin böyle bir şeyi nasıl yaptığına anlam verememiştim. Ateş'le işbirliği yapmak da neyin nesiydi? Benim ne kadar sinirleneceği mi bilmiyor muydu? Veya nasıl kızacağı mı?

Derin bir nefes aldım. Annemlerin bir şey bilmemesi birazcık da olsa içimi ferahlatmıştı. Çünkü aramızı henüz düzeltmemiştik ve böyle bir olay da üstüne eklenseydi işler daha da kötüye gidebilirdi.

"Şimdi aç ağzını."

"Hayır," dedim inatla. Benim için bir şeyler hazırlaması birazcık tuhafıma gitmişti ama yemeyecektim işte.

"Melisa, zaten sinir kotamı fazlasıyla doldurdun. Daha fazla sabrımı taşırma istersen."

"Taşırırsan taşır!" dedim biraz daha diklenerek. "Hatta tsunami bile olsan umurumda değil. Çünkü korkmuyorum senden. Anladın? Senin hazırladığın şeyi yemektense ölmeyi tercih ederim."

"Hay ben senin inadına!" deyip öfkeli bakışlarını yüzümde gezdirdi Ateş. "Senin çenen niye bu kadar düşük kızım? Ağzına bir şey mi tıkayayım bunu mu istiyorsun?"

Gözlerim Ateş'in söylemiş olduğu bu cümleyle iri iri açılırken, "Pis sapık," dedim ve sinirle ona baktım. Söylediği şeyi çok iyi anlamıştım. "Ama senden beklerim biliyor musun? Sonuçta bana tecavüz etmeye kalkışan birisin!"

Ateş söylediğim şeyi anlamaya çalışır gibi ifadesiz bakışlarını tepeden tepeden bana gönderdikten sonra ağzını araladı. Sonra duraksadı. Sonra da, "Fesat kız," dedi.

"Sensin fesat!" dedim ve başımı sağa doğru çevirdim. Onunla yüz yüze gelmek bile istemeyeceğim bir şeyken şu anda ellerimin kelepçeli olması ve onunla bağırarak da olsa konuşmam kesinlikle yanlıştı.

"Aç ağzını hadi," dedi Ateş. "Bir şeyler yemeye ihtiyacın var."

"Benim sadece senin olmadığın bir hayata ihtiyacım var!" dedim yüzüne doğru bağırarak. "Çöz beni. Eve gideceğim!"

"Açıyor musun ağzını yoksa aklına gelen şeyi mi yapayım?" Ateş'in ciddi ifadesi tedirgin olmama neden oluyordu. Yapar mıydı ki gerçekten? Yapabilirdi.

"Şaşırmam..." diye mırıldandım ve kötü bakışlarımı Ateş'in yüzüne yüzüne gönderip ağzımı araladım. Tehditlerinden nefret ediyordum. Bana zor kullanmasından da nefret ediyordum. Gerçi ben onun her şeyinden nefret ediyordum ya neyse. Ateş, Nutellalı ekmeği ağzıma yaklaştırmaya başlayınca bir anda aklıma gelen -piercing- gerçeği aralamış olduğum ağzımı hemen kapatmama neden oldu. "Yeter ama!" dedi Ateş. Ses tonu cidden sinirliydi. Ama ne yapayım? O piercing'i görünce kötü şeyler yapacağını çok iyi biliyordum ve kendimi riske atamazdım. Kim bilir? Belki dilimi kesip köpeklere bile verebilirdi.

"Ben kendim yerim," dedim.

Ateş alayla yüzüme baktı. "Ellerin kelepçeliyken mi?"

"Onları çözersin ve ben de yerim. Ama yok çözmüyorum diyorsan sen bilirsin."

"Eğer üç saniye içinde şu küçük ağzını aralamazsan ciddiyim kendi yöntemlerimi kullanmaya başlayacağım."

Ateş'in etmiş olduğu tehdidin gerçeklik payı vardı. Belki biraz daha yumuşak görünse gözüme itiraz ederdim ama öyle bir bakıyordu ki bana... Her an zarar verecekmiş gibiydi.

Dudaklarımı araladım. Piercing, çok dikkatli bakılmadığı müddetçe görünmüyordu. Çünkü o kadar büyük bir şey değildi. Benim de umudum Ateş'in çok dikkatli bakmamasından yanaydı.

Ateş, deminden beri elinde tuttuğu Nutella'lı ekmeği sonunda ağzıma doğru getirince ufak bir parça kopartıp çiğnemeye başladım. Ama kötü kötü bakmayı da ihmal etmiyordum ona. Ne yalan söyleyeyim, gerçekten acıkmışım ama nedense canım hiçbir şey yemek istemiyordu. Bunun nedeni sinirli olmam mı yoksa başka bir şey mi bilemiyordum. Boğazımdan zorlukla geçirmeyi başardığım lokmanın ardından Ateş bakışlarını bir an bile yüzümden ayırmazken ekmeği tekrar ağzıma doğru yaklaştırdı.

4 ısırık. Tamı tamına 4 tane ısırık almış olduğum ekmeğin ardından midem daha fazla yiyemeyeceğimi bana bildirince, "Doydum," dedim.

"Daha bir şey yemedin," dedi Ateş ve çatalın ucuna batırdığı yumurtayı bana doğru yaklaştırdı.

"Sana ne be? Doydum diyorsam doydum. Sen benim midemin bekçisi misin?"

"Aç ağzını!" dedi Ateş. "Yoksa zorla tıkarım!"

"Ne tıkıyorsun sen ya?" deyip sinirle yüzüne doğru bağırdım. "Ayrıca boğazım acıyor benim. İstemiyorum işte. Yemeyeceğim."

Ateş'in gitgide kasılmaya başlayan çenesi onu ne kadar sinir ettiğimi anlamama neden olsa da umurumda değildi. Oh olsun ona. Beni burada zorla tutmanın cezasını böyle ödetecektim işte.

"Bahane uydurma bana," dedi Ateş. "Bu kahvaltılıkların hepsi bitecek."

"Bahane falan değil. Gerçekten boğazım acıyor," dedim. Sesim az önceye göre biraz daha alçak çıkmıştı. Halsizleşmeye başlayan bedenim ise cabasıydı.

Ateş elindeki çatalı tepsinin üzerine koyduktan sonra bakışlarını yüzümde gezdirdi. Sanırım yalan mı söylüyorum yoksa gerçek mi söylüyorum onu anlamaya çalışıyor gibiydi. Ama ya-

lan değildi. Gerçekten kendimi yorgun hissediyordum. Ateş, sağ elini alnımın üzerine koyup soğuk tenini sıcak tenimle buluşturunca, "Ne yapıyorsun be!" deyip bağırdım.

"Ateşin var senin,"

"Evet, ne yazık ki bir tane baş belası *Ateş'im* var."

Ateş bir şey söylemeyip elini yüzümün her bir köşesinde dolaştırmaya devam ettikten sonra "Hasta oluyorsun," dedi. Ses tonu az önceye göre biraz daha yumuşamış gibiydi.

"Ne güzel işte," dedim ve alayla gülümsedim. "Benimle uğraşmak istemezsin değil mi? Çünkü ben hastayken epey bir çekilmez oluyorum. O yüzden izin ver eve gideyim."

"Henüz değil ufaklık."

"Ne henüzünden bahsediyorsun sen ya?" deyip sinirle Ateş'e baktım. "Kaç kere daha söylemem gerek? Sevmiyorum işte seni. Nefret ediyorum, anlamıyor musun? İstersen bir de heceleyeyim. Nef-ret. Gazeteye tam sayfa ilan falan mı vereyim, anlamadım ki."

"Aramızdaki her şeyi konuşup bir sonuca bağlamadan hiçbir yere gitmiyorsun."

"Hâlâ sonuç diyor ya." Gözlerimi devirdim. "Bizim sonumuz çoktan bitti Ateş, anla artık. Final olduk, bittik."

"Hayır ufaklık." Alnımın üzerine düşen saçlarımı geriye doğru ittirdi Ateş. "Bilmediğin şeyler var. Bilmediğin konular. Ama her şeyi sana birer birer anlatacağım. Sana zarar vermek için fırsat kollayan o kadar çok şerefsiz var ki... Niye seni buraya getirdim sanıyorsun? Her şeyi konuşacağız Melisa."

"Lütfen bana her defasında bu tarz şeyler söylemekten vazgeç artık. Bıktım, usandım, tükendim anlıyor musun? Lütfen artık aşağılama beni. Çünkü ben gerçekten yoruldum. Görmüyor musun? Artık eski Melisa yok senin karşında. Senin ufaklığın yok. Sen onu öldürdün, bitirdin hatta ve hatta yok ettin." Dolmaya başlayan gözlerim biraz daha böyle konuşmaya devam edersek hiç durmaksızın akacağının habercisi olurken derin bir nefes aldım ve konuşmaya devam ettim. "Biliyor musun? Babam hâlâ benimle konuşmuyor. Yüzüme bakmıyor. Neden peki? Çünkü sevgili kızı Melisa her zaman onları karşısına aldı. Her zaman

onları geri planda tuttu. Kim için yaptı peki bunları? Senin için! Ateş, sen başkalarının bana zarar vereceğini söylüyorsun ama bilmem farkında mısın, bana en büyük zararı sen veriyorsun?"

"Ben sadece kalbine zarar veriyorum."

"Bu daha çok acıtıyor!" dedim sinirle. "Artık dayanamıyorum anlıyor musun? Dayanamıyorum. Ölmek istiyorum. Aldığım nefes bile bana yetmiyormuş gibi geliyor artık. Bunların hepsi senin yüzünden!"

Gözlerimden süzülen birkaç damla yaş ağzımdan küçük bir de hıçkırığın kaçmasına neden olurken Ateş elini yanağıma götürdü. "Onlar sana zarar vermeye kalkışsa üzüleceğin veya acı çeken bir kalbin olmaz ufaklık. Sana her şeyi anlatacağım. Belki duyduklarından sonra sonsuza dek beni görmek istemeyeceksin ama bunu göze alıyorum. Neden biliyor musun? Çünkü hiçbir şeyi bilmeden benden nefret ettiğini söylemektense her şeyi öğrenip benden nefret ettiğini söylemeni tercih ederim. Çünkü o zaman gerçek duygularını öğrenmiş olurum."

Ateş elini yanağımın üzerinde tutmaya ve şefkatle yanağımı okşamaya devam edince burnumu çektim ve birkaç damla yaşın daha gözümden akmasına izin verdim. "Ben... her gece bizim için Allah'a dua ederken, birbirimizi hiç bırakmayalım, sevelim, âşık olalım derken sen beni öylece bıraktın ve koşa koşa o kıza gittin. Ama ben seni hiç bırakmadım. Yeniden birlikte olalım, daha mutlu, daha sevgi dolu olalım diyerek her gece Allah'a dua ettim. Ama sen beni hep üzdün. Şimdi de karşıma geçip konuşarak her şeyi halledeceğimizi söyleme."

"İlk başta seni isteyerek, bilerek bıraktım ufaklık. Hatta üzülmen için elimden gelen her şeyi yaptım. Bunu asla inkâr etmem ama sonra anladım. Geç oldu biliyorum ama değer verdiğim kişinin aslında Melek olmadığını anladım. Geçtiğimiz yaz tatilinde her gün onunla olan bedenim aslında hiç onunla değildi Melisa. Bomboştu her şey. Anlamsızdı. O yanımdaydı ama ben onu hiçbir zaman yanımdaymış gibi hissetmedim. Tuhaftı ama tam olarak böyleydi. Eskiden heyecanlanmama neden olan gülüşü şimdi ufacık bile ilgimi çekmiyor. Kabul ediyorum. Ona değer verdim. Ama hepsi senden önceydi. Sen hayatıma girip tüm duyguları-

mı altüst edene kadar ben ona değer verdiğimi düşünüyordum. Hatta öyle düşünmeye devam ettiğim için de senden ayrıldım. Kalbimin hâlâ onun için attığını düşünüyordum. Ama öyle değilmiş ufaklık. Melek'in yanında geçirdiğim her bir saniye, sadece biraz daha seni hatırlamama neden oldu."

Ateş'in söylemiş olduğu her bir cümle beynimin en derinine kadar işlerken doğru mu söylüyor yoksa beni yine kandırıyor mu kararsız kalmıştım. Önceden bana bakıp Melek'i düşündüğünü söyleyen kişi şimdi ona bakıp beni düşündüğünü söylüyordu. Peki inanmalı mıydım ona?

"Onunla evleneceksin," dedim yorgun bir ifadeyle. Kızgındım. Sinirliydim. Ama bazı şeyleri böyle açık açık konuşabildiğimiz için de kendimi daha iyi hissediyordum. En azından tüm zehrimi kusabilmek için elimde bir fırsat vardı. Her ne kadar kalbim duydukları karşısında yumuşamaya başlamış olsa da.

Ateş ne ifade ettiğini anlamadığım bakışlarını birkaç saniye yüzümde gezdirdikten sonra oturduğu yerden kalktı ve odanın içinde bulunan büyük bir çekmecenin yanına doğru yürümeye başladı. Yorgun bakışlarımı onda gezdirdim. Bedenim bir an önce uyumak için sabırsızlansa da bakışlarımı Ateş'ten ayırmamaya özen gösteriyordum.

Ateş kahverengi çekmecenin yanına gittikten sonra en üst bölümünü açarak beyaz bir kâğıt parçasını içinden aldı ve bana doğru yürümeye başladı.

"Bunu oku," dedi Ateş ve ikiye katlanmış beyaz kâğıt parçasını komodinin üzerine bıraktı. "Ama daha sonra."

"O ne?"

Ateş derin bir nefes aldı. "Dilimle anlatamayacağım şeylerin kâğıda dökülmüş hali."

Şaşkınlıkla ona baktım. Ne demek istediği hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Ateş'in diliyle anlatamayacağı şeylerin ne olduğunu merak etmiştim ve o kâğıdı bir an önce okumak istiyordum.

"Bileklerimi çözer misin?" diye sordum.

"Şimdi okuma derken ciddiydim Melisa."

"Okumayacağım ki zaten," dedim. "Sadece biraz uyumak istiyorum."

Ateş bakışlarını birkaç saniye yüzümde gezdirdikten sonra herhangi bir şey söylemedi ve cebinden çıkardığı küçük bir anahtarla dizlerinin üzerinde yatağa çıkarak kelepçeleri çözdü, bileklerimi serbest bıraktı. Ellerim bileğimi ovuşturamayacak kadar halsizdi. Gözlerim ise neredeyse kapanmak üzereydi. Zaten üzerinde olduğum pikenin ucunu havaya kaldırıp beceriksizce üzerime örttükten sonra sırtımı Ateş'e doğru dönüp gözlerimi kapattım. Hava karanlık değildi. Aksine güneş parıl parıl parlıyordu gökyüzünde. Ama bedenim öylesine yorgundu ki ne konuşacak halim vardı ne de başka bir şey. İhtiyacım olan tek şey güzel bir uykudan başka bir şey değildi.

Yirmi Birinci Bölüm

Özgürlük.

Kocaman, renk renk çiçeklerin olduğu bir bahçede neşeyle dolaşmaya devam ederken, beyaz kolsuz elbisemin eteklerini tuttum ve dudaklarımdan bir şarkı melodisinin dökülmesine izin vererek yürümeye devam ettim. Bahçe çok güzeldi. Her yerde çiçekler vardı. Kuşların neşeli cıvıltıları kulaklarımı dolduruyordu. Derken az ilerimde duran siyah pelerinli bir adam dikkatimi çekti. Sırtı bana dönüktü ve elleri cebindeydi.

Gülümsedim ve ona doğru yaklaşmaya başladım. "Merhaba." Sesim oldukça neşeli çıkmıştı.

Siyah pelerinli adam kafasını yavaşça sağa doğru çevirdikten sonra, "Söyle?" dedi. Aniden konuya giriş yapmamı istemesi tuhafıma gitse de gülümsemeye devam ettim ve elimdeki beyaz gülü burnuma götürüp kokusunu derin derin içime çektim.

"Şey... Buralarda kocaman bir şelale varmış. Oraya gidenler gerçek aşkını bulmadan ölmüyormuş. Acaba bana o şelalenin nerede olduğunu tarif eder misiniz?"

"Hayır," diyerek cevap verdi siyah pelerinli adam. Alt dudağımı aşağı sarkıttım. "Lütfen... Ben gerçek aşkımı bulmak istiyorum."

"Sen hiçbir zaman gerçek aşkını bulamayacaksın," dedi adam. "Bulduğunu sandığın anda onu kaybedeceksin."

"Hayır!" Bağırdım. "Ben gerçek aşkı mı bulacağım!"

"Bulamayacaksın Melisa."

Elimdeki beyaz gülden akmaya başlayan kırmızı kan, korkak bakışlarımı siyah pelerinli adama doğru çevirmeme neden olurken adam bedenini bana doğru çevirip, "Bulamayacaksın," dedi. Hıçkırdım ve birkaç damla yaşın gözümden akmasına izin verdim.

***

Yüzümün her yerine hâkim olan ter damlacıkları, yattığım yerden telaşla doğrulmama neden olurken yaptığım tek şey çaresizce gözyaşı dökmekten başka bir şey değildi. Çığlık atıp, bağırmak istiyordum. Gerçek aşkımı bulacağım diyerek haykırmak istiyordum. Ama bedenim öylesine güçsüz, öylesine zayıftı ki, başımı yastıktan kaldırmaya bile halim yoktu.

"Melisa?"

Ateş endişeli bakışlarını yüzümde gezdirip ne olduğunu anlamaya çalışır gibi bakmaya başlayınca ağzımdan bir hıçkırığın kaçmasına izin verdim. Konuşamıyordum veya herhangi bir şey söyleyemiyordum. Bir çeşit transa girmiş gibiydim ve yapabildiğim tek şey buydu: Ağlamak.

"Güzelim sen yanıyorsun."

Ateş dehşete düşmüş bir ifadeyle elini yanağıma koyup soğuk tenini yüzümün her bir köşesinde gezdirmeye başlayınca gözlerimi sıkı sıkı kapattım. Boğazım deli gibi acıyordu. Bu acı çok farklıydı ve tarif edilemezdi. Yutkunmak istiyordum ama olmuyordu. Yapamıyordum. Bedenim hiç olmadığı kadar güçsüz ve bitkindi. Sanki tüm vücudum uyuşturulmuş gibiydi.

Birdenbire havalandığımı hissettiğim bedenim kollarımın hareketsizce iki yanımda öylece durmasına neden olurken başımın yavaşça geriye doğru düşmesine engel olamadım. Adeta cansız bir kukla gibiydim ve Ateş'in kucağında öylece duruyordum.

Bu dünyada herkesin bir dileği, bir hayali vardır. Zaten olmasa yaşamamızın ne anlamı olurdu ki? Benim de hayalim gerçek aşkımı bulmaktı. Bulup, yaşamaktı. Ama neden rüyamdaki adam öyle olmayacağını söylemişti ki? Çok mu imkânsız bir şey istiyordum? Veya çok mu büyük bir şey? Ne para istiyordum ben ne ev, ne araba. Tek isteğim beni gerçekten seven biriyle beraber sonsuza dek yaşamaktı.

Gözlerimi kapalı tutmaya devam ettim. Zaten istesem de aralayamıyordum. Sadece hislerimi kullanıyordum ama o da o kadar güçlü değildi. Kulaklarımı dolduran güçlü bir tekme sesinin ardından Ateş'in kucağında olan zayıf bedenim, onun bir yere oturmasıyla aynı şeyi benim de yapmama neden olurken, üzerimdeki kazağın hızlıca çıkartılmasıyla nerede olduğumu

görmek için gözlerimi aralamak istedim. Ama öylesine halsiz hissediyordum ki kendimi, göz kapaklarımı bile aralayacak gücü kendimde bulamıyordum.

"Geçti," deyip kollarını bana doladı Ateş. "Bak. Ben yanındayım."

"Ü-ü-üşüyorum..." diye mırıldandım. Sesim öylesine alçak çıkmıştı ki duyduğundan şüpheliydim.

"Şşş. Tamam güzelim," dedi Ateş ve yanağımı okşamaya başladı. "Soğuk su seni kendine getirecek."

Telaş ve panik duygusu onun bu söylediğiyle tüm bedenimi anında sarmalamaya başlayınca gözlerimi yavaşça araladım. "Lütfen..." diye mırıldandım güçsüz çıkan sesimle. "Lütfen... yapma..." Ama Ateş beni duymazlıktan gelip elini musluğa götürerek suyun akmasını sağlayınca bir hıçkırığın daha ağzımdan kaçmasına izin verdim. Kalkmak istiyordum ama yapamıyordum. Çaresizdim ve bu çok kötü bir histi. Küveti doldurmaya başlayan soğuk su iyice tedirgin olmama neden olurken, "Lütfen..." diye fısıldadım tekrar. Ama Ateş, suyu kapatmak yerine kollarını belime dolayıp hareketsiz kalmamı sağladı. "Bulmak istediğin şey her neyse bulacaksın ufaklık," dedi. Söylediği bu şeye herhangi bir anlam veremezken yavaş yavaş vücuduma temas etmeye başlayan soğuk su hemen yerimden sıçramama neden oldu. Buz gibiydi.

"Lütfen... çıkar beni buradan."

Şu anda Ateş'in kucağında oturduğum için soğuk su ilk önce onu ıslatıyordu. Ve ben ıslanmaya başladıysam Ateş çoktan soğuk suyun esiri olmuş olmalıydı. "Lütfen..." dedim tekrar. Sesim öyle güçsüzdü ki...

Ateş beni duymazlıktan gelip kollarını biraz daha bana dolayınca güçsüz bedenim onun göğsüne düştü. "Sen... hiç... acımıyorsun bana..." dedim. "Üşüyorum diyorum... ama... hiç... üzülmüyorsun..."

"Üzülmez miyim güzelim?" deyip saçlarımı okşamaya başladı Ateş. "Elbette üzülüyorum. Ama daha çok üzülmeyeyim diye bunu yapmak zorundayım."

"Yalancı... yalancısın sen..."

Bacaklarıma temas eden soğuk su çığlık atıp oturduğum yerden kalkmak için beceriksiz bir hamle yapmama neden olurken Ateş buna mani oldu ve kollarını sıkıca belime dolayıp hareket etmemi engelledi. "Bırak," dedim kollarından çıkmak için debelenirken. Su dayanılmaz derecede soğuktu ve Ateş bilerek beni bu suyun içinde tutmaya çalışıyordu.

"Şşş," dedi Ateş ve saçlarımı okşamaya devam etti. "Birazdan alışacaksın."

"Senden nefret ediyorum," diye mırıldandım. Gözyaşlarım hızlı hızlı süzülüyordu yanaklarımdan.

"Sana değer veriyorum," dedi Ateş.

"Yüzünü görmek istemiyorum."

"Her saniye seni görmek istiyorum," diyerek karşılık verdi.

Neredeyse tüm bedenime temas eden soğuk su ağzımdan güçlü bir çığlığın kaçmasına neden olurken Ateş'in kollarından kurtulmak için bir hamle daha yaptım. Ama Ateş güçlü kollarını sıkı sıkı bana dolayıp soğuk suyun içinde kalmamı sağlayınca titremeye başlayan dudaklarımı güçlükle hareket ettirip, "Seni asla affetmeyeceğim..." dedim. Bu kadar acımasız olabildiğine inanamıyordum.

Ateş, herhangi bir şey söylemeyip kollarını bedenime dolayıp saçlarımı okşamaya devam edince gözlerimi sıkı sıkı kapattım ve başımı onun göğsüne yasladım. Yumruk atmak istiyordum ona. Bağırıp, küfretmek. Beni burada tuttuğu için hesap sormak istiyordum. Ama olmuyordu işte, yapamıyordum. Ondan nefret ediyordum. Hem değer verdiğini söyleyip hem de bana böyle acı çektirdiği için nefret ediyordum. Belki de rüyam gerçeğe dönüşürdü kim bilir? Ateş için atmaya devam eden aptal kalbim ömrümün sonuna kadar onu bekleyeceği için Ateş de bana karşılık vermeyecekti ve hiçbir zaman gerçek aşkımı bulamayacaktım.

Uyuşmaya başlayan bedenim yavaş yavaş hissizleşmeme neden olurken kollarımı biraz daha Ateş'in boynuna doladım. Güvet artık tamamen dolmuştu ve soğuk su artık o kadar da canımı yakmıyordu. Çünkü hissetmiyordum.

"Rü-rü-yamda adamın biri gerçek aşkımı bulamayacağımı söyledi bana..." Hıçkırdım. "Ben çok korktum...Yalan söylüyor-

sun dedim ama adam hayır dedi... Bulamayacaksın. Bulduğunu sandığın an ise onu kaybedeceksin..."

Hıçkırarak ve gözyaşlarımın arasından söylemiş olduğum bu cümle boğazımda bir yumru oluşturdu. Ateş geri çekildi ve belime dolamış olduğu kollarını çekip bakışlarımızı birleştirdi.

"Rüyalar gerçek değildir ufaklık. Onlar sadece bilinçaltımıza yerleşen şeylerin asılsız görüntüleridir."

"Ama çok gerçekçiydi..."

Ateş, alnını alnıma yaslayıp yüzümü ellerinin arasına aldıktan sonra "O halde gerçeğe dönüşmemesi için çabala," dedi.

"Bir şeylere sonuçsuzca çaba göstermekten yoruldum."

"Yorulmak için henüz yolun çok başındasın ufaklık."

***

Üzerimdeki ince çarşafa biraz daha sarılıp ısınma çalışmalarıma devam ederken gözlerimi kapalı tutmaya devam ettim. Üşüyordum. Hem de tir tir titreyecek kadar. Şu anda kalın bir yorganı üzerime örtmek için her şeyi yapabilirdim. Ama Ateş sadece incecik bir çarşafı üzerime örtmem için izin vermişti.

Zorba herif ne olacak!

Banyodan çıktıktan sonra bedenimi hemen beyaz bir havluya dolayıp yatak odasına getirmişti beni. Daha sonra da birkaç parça kıyafeti giydirmeye başlamıştı. Dürüst olmam gerekirse gardırobundan çıkardığı kuru kıyafetler bayağı bir şaşırtmıştı beni. Çünkü kıyafetler tam da bana göreydi. Ateş iç çamaşırlarım hariç diğer kuru kıyafetleri üzerime geçirdikten sonra saçlarımı da güzelce kurutup yatağa yatırdı beni. Daha sonra da bu ince çarşafı üzerime örtüp odadan çıkıp gitti.

Büyük ihtimalle bana daha fazla nasıl zarar vereceğini veya canımı nasıl daha çok yakacağını düşünmek için yalnız kalmayı tercih etmişti. Ama umurumda değildi. Cehenneme kadar yolu vardı. Çünkü bana bundan daha fazla zarar veremezdi.

***

Ertesi sabah yoğun bir sirke kokusunun tüm burnumu doldurmasıyla gözlerimi araladım. Koku resmen genzime kadar iş-

lemişti ve bu gerçekten de iğrençti. Yüzümü buruşturdum. Ben sirkeden nefret ederdim ve koku benden geliyordu. Yatakta kıpırdandım. Güneş ışıkları odanın her yerini doldurmuştu. Tuhaf bir şekilde bedenim halsiz veya güçsüz değildi. Bir yorgunluk vardı üzerimde ama nedense düne göre çok daha iyi hissediyordum kendimi. Bunun nedeni dün gece buz gibi bir suyun altına girmiş olmam mı yoksa başka bir şey mi bilemiyordum. Üzerimdeki çarşafı beceriksizce kaldırdıktan sonra yatakta doğruldum. Karnımda bir ağrı vardı. Ve beni uyandıran diğer bir şey de buydu. Aşağı inip bir tane ağrı kesici bulmam gerekiyordu. Çünkü biliyordum ki başka türlü bu ağrıdan kurtulamazdım.

Ayaklarımı yataktan sarkıttım ve kalkmak üzere bir hamle yaptım. Ama karşımdaki görüntü elimle gözlerimi ovuşturmama neden oldu. Ateş'i tekli koltukta uyuyor görmek kesinlikle beklemediğim bir şeydi. Başı öne düşmüştü ve hiç de rahat görünmüyordu. Şaşkınlıkla ona baktım. Komodinin üzerindeki kâse ve bez parçası merak duygularımı harekete geçirirken Ateş'in tüm gece orada mı yattığını kendi kendime sorgulamaya başladım.

Yataktan çıkıp sessiz olmaya özen gösterdikten sonra Ateş'e doğru yürümeye başladım. Kollarını göğsünün üzerinde birleştirmişti ve koltukta iki büklüm uyuyordu. Üşüdüğü o kadar belliydi ki neden bir pike almadığını veya neden yatakta değil de koltukta yattığını merak etmiştim.

Gardırobunun yanına gidip kapaklarını sessiz olmaya özen göstererek açtıktan sonra tekrar Ateş'in yanına gittim ve kalın bir battaniyeyi güzelce üzerine örttüm. Yüzümde ister istemez bir gülümseme oluşmuştu. Elimde değildi. Çünkü Ateş anladığım kadarıyla tüm gece başımda bekleyip vücuduma -iğrenç de olsa- bir bez parçası ile sirke sürmüştü ve bu yaptığı şey tuhaf bir şekilde hoşuma gitmişti. Biliyorum. Onca kötü şeyden sonra bu yaptığı hiçbir şeydi ama yine de hoşuma gitmişti işte. Benim için uykusundan fedakârlık etmişti. Üstelik tüm gece. Ama şu anda uyuyor değil de uyanık olsaydı hiç de umursamıyormuş gibi görünürdüm. Çünkü onu affetmemiştim ve asla da affetmeyecektim.

Mutfaktaki tüm dolapları karıştırmama rağmen herhangi

bir ilaca rastlayamayınca kendimi salondaki koltuklardan birine attım. Karnım gitgide daha da çok ağrımaya başlamıştı ve koca evde bir tane bile ilaç bulamamış olmam tuhaftı. Regl dönemim çoktan gelmişti. Normal kızlar regl olduktan sonra karın ağrısı çekerdi belki ama ben regl olmadan önce çekiyordum. Koltuğun üstünde yüzüstü dönüp ellerimi karnımın etrafına doladım ve ileri geri bir kayık gibi sallanmaya başladım. Tuhaftı ama böyle yapınca ağrım biraz daha hafifliyordu sanki.

Keşke şimdi evde olabilseydim de annem bana o güzel çorbasından pişirseydi. O bana çok iyi bakardı. Ama maalesef şu anda kaçırılmış durumdaydım ve elimde Ateş'ten başka seçeneğim yoktu. O ne anlardı ki hasta bakmaktan? Veya çorba pişirmekten? Zaten onun yüzünden bu haldeydim. Gecenin bir vakti hiç acımadan soğuk suyun içine atmıştı beni. Amacı hemen iyileşeceğimi falan düşünmesi miydi? Yanıldı işte!

"Ah," diyerek acıyla inledim ve koltukta bir ileri bir geri sallanmaya devam ettim. Karnım gerçekten çok ağrıyordu ve acı tüm bedenime yavaş yavaş yayılıyordu. Bu halimle bir deliyi anımsattığımı biliyordum ama elimde olan bir şey değildi. Cidden böyle yapınca ağrım biraz daha hafifliyor gibiydi.

"Melisa?"

Kulaklarımı dolduran ayak sesleri Ateş'in merdivenlerden inip bana doğru yaklaştığını anlamama neden olurken herhangi bir şey söylemedim ve acıyla inlemeye devam ettim. Tabii sallanmaya da.

"İyi misin?" diye sordu Ateş. Sesi endişeliydi. Koltukta hissettiğim çöküntü ise onun koltuğa oturduğunu gösteriyordu. Başımı iki yana salladım. "Değilim."

Ateş elini saçlarımın üzerine koyup yavaşça okşamaya başladıktan sonra, "Ne oldu sana?" diye sordu. Sesi şefkatliydi. Gözlerim ister istemez onun bu yaptığıyla kapanmaya başlarken, "Karnım ağrıyor," dedim alt dudağımı sarkıtarak. Sesim küçük bir kız çocuğu gibi çıkmıştı. "İlaç aradım ama bulamadım."

"Neden beni uyandırmadın?"

"Çünkü..." deyip derin bir nefes aldıktan sonra, "Seni ilgilendiren bir şey yoktu," dedim. Aslında uyuduğu için rahatsız

etmek istememiştim. Zaten benim yüzümden tüm gece ayakta kalmıştı. Bir de uykusundan edemezdim. Ama bunu ona söylemeyecektim. Çünkü kendisini düşündüğümü falan sanmasını istemezdim.

Bir anda havalandığını hissettiğim bedenim, kollarımı panikle Ateş'in boynuna dolamama neden olurken, "Ne yapıyorsun?" diye sordum bakışlarımı onun gözlerine dikerek.

"Yatağa götürüyorum," diyerek cevap verdi Ateş ve yürümeye başladı. Kaşlarımı çatıp ona baktım.

"Senden böyle bir şeyi kim istedi ki? Hem hasta olmam için elinden gelen her şeyi yapıyorsun hem de beni düşünüyormuş gibi mi davranıyorsun? Söylesene. Sen niye bu kadar dengesiz bir adamsın?"

Ateş bir şey söylemeyip sert bakışlarını susmam için birkaç saniye yüzüme indirdikten sonra yürümeye devam etti. Başımı hemen öne eğdim. Uyuz şey ne olacak. Hastayız, değil mi? Benimle daha düzgün, daha anlayışlı geçinmesi gerekirken o bana aynı zorbalıkla davranmaya devam ediyordu.

Merdivenlerden yukarıya çıkıp yatak odasına girdikten sonra Ateş, beni yavaşça yatağın üzerine bıraktı. Hemen sırtımı ona döndüm ve kollarımı karnımın etrafına dolayıp gözlerimi kapattım. Onunla konuşacak değildim. Sıcak su torbasına öyle çok ihtiyacım vardı ki... Ama Ateş üzerime yorgan bile örtmeme izin vermezken sıcak su torbasına hayatta izin vermezdi.

Belimin etrafına dolanan güçlü bir kol gözlerimi şaşkınlıkla hemen aralamama neden olurken yattığım yerde kıpırdanıp sinirle Ateş'e doğru dönmek için bir hamle yaptım. Ama Ateş buna izin vermeyip kollarını sıkıca bedenime dolayınca, "Dokunma bana!" deyip sesimi yükselttim. Hangi hakla bana sarılabiliyordu? Ne geldiyse başıma zaten hepsi onun yüzündendi. Ateş söylediğim şeyi duymamış gibi yapıp beni biraz daha kendine çektikten sonra kollarını sıkı sıkı bedenime dolayıp ellerini karnımdaki ellerimin üzerine koydu.

Kaşlarımı sinirle çattım ve kollarından kurtulmak üzere bir hamle daha yaptım. "Çek ellerini üzerimden! Dokunma bana! İstemiyorum işte seni ya... Yüzsüz müsün? Hem ben sirke kokuyorum. Uzak dur benden."

"Sessiz ol ve gözlerini kapat ufaklık." Ateş'in sesi sakindi. Çok fazla sakin.

"Bana emir vermekten vazgeç!" diye patladım. "Karnım ağrıyor, anlamıyor musun? Gidip bir ilaç filan getirsene."

"İlacımız yok," dedi Ateş, başını saçlarımın arasına gömdü. "Bu yüzden kollarımla idare etmek zorundasın."

Karnımın ağrısı gittikçe artıyordu. Yetmiyormuş gibi üzerimdeki iğrenç sirke kokusu da midemi bulandırmaya başlamıştı. Üstelik Ateş'in hemen arkamda olup bana sarılıyor olması... Git dememe rağmen neden hâlâ kalıyordu ki? Daha fazla tartışmayacağımı fark edip gözlerimi kapattım ve ağrının geçmesi için içimden dua etmeye başladım. Ama duam ne kadar etkili olur? Pek emin değildim. İnleyip, gözyaşlarımı akıtmak ve deli gibi kıvranmak istiyordum.

"Hâlâ ağrıyor mu?" diye sordu Ateş bir süre sonra. Başını yastıktan kaldırıp yüzüme bakmaya başlamıştı. Islak gözlerimi görmemesi için başımı iyice yastığa gömdüm ve yüzümü saklamaya çalıştım.

"Ufaklık," Ateş elini yanağımın üzerine koydu. "Cevap ver bana." Eli yavaşça yanağımı okşamaya başlayınca bakışlarımı ona çevirdim. "Ağrıyor," diye mırıldandım.

Ateş ıslak gözlerime baktı. Ne yapacağını bilmiyormuş gibi bir hali vardı. Beni buraya getirmeden önce başıma böyle bir şeyin gelebileceğini düşünmemişti tabii.

"Ellerini karnından çek," dedi Ateş birden. Sesi ciddi ve otoriterdi. Az önce ne yapacağını bilmeyen tavrı şimdi yok olmuştu.

Söylediğini yapıp ellerimi karnımın üzerinden çektim. İtiraz edip tartışacak halde değildim çünkü.

Ateş önce kazağımı yukarı sıyırdı. Daha sonra ellerini yavaşça karnımın üzerine koyduğunda ani tepki verip telaşla doğruldum. "Korkma, sadece masaj yapacağım," dedi Ateş. Ağrı gitgide daha da şiddetlenmeye başlayınca acıyla inledim ve tekrar yatağa uzandım. Gözyaşlarım iyice hızlanmıştı. "Sıcak bir şeylere ihtiyacım var," diye bilgilendirdim onu.

"Hayır!" dedi Ateş sertçe. "Ateşin var hâlâ."

"Umurumda değil..."

"Ama benim umurumda." Ateş ellerini karnımın üzerine koydu. "Üst üste hastalık geçirip beni uğraştırmanı istemiyorum. Bu yüzden, şimdi gözlerini kapat. Masaj ağrını hafifletecektir."

"Senden nefret ediyorum,"

Ateş derin bir nefes aldı. "Evet, evet. Şimdi kapat bakalım gözlerini."

İtiraz etmek istesem de söylediğini yaptım. Şu anda tek istediğim bu ağrıdan kurtulmaktı. Daha fazlası değil.

Ateş masaj yapmaya başladı. Ellerini tam karnımın üzerinde hissetmek ilk birkaç dakika sürekli kıpırdanmama neden olmuş olsa da bir süre sonra buna alışmıştım. Belki de bunun sebebi Ateş'in ellerinin fazlasıyla kibar ve karnımın üzerinde yumuşak hareketlerle dolaşmasıydı. Öyle ya da böyle ağrım gerçekten yavaş yavaş hafiflemeye başlamıştı.

"Çok uzak bir diyarda..." Bir süredir sessizliğe alışan kulaklarım Ateş'in sesini işitince gözlerimi aralamamı sağladı. Ateş'in bakışları karnımdaydı ve elleri yumuşak hareketlerle bana masaj yapmaya devam ediyordu.

"İnsanların mutlu, hayvanların özgür, çiçeklerin de sevgiyle büyütüldüğü bir ülke varmış. O ülkenin de bir prensesi..." Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırmaktan kendimi alıkoyamadım. Masal mı anlatıyordu?

"Prenses, iyi kalpli, şefkatli, anlayışlı ve yufka yürekliymiş. Herkes tarafından sevilir ve sayılırmış. Ama prensesin şöyle bir huyu varmış ki asla kendisini güzel bulmazmış. Diğer ülkelerdeki prensesler sarışın, mavi gözlü iken o esmer bir prensesmiş. Bunun ise kendine ve halkına bir ceza oluğunu düşünür, sarayından asla dışarıya çıkmazmış. Bir gün... komşu ülkelerin birinde bir davet düzenlenmiş. Tüm ülkelerin prensleri ve de prensesleri o davete katılırken bizim prensesimiz kendini çirkin bulduğu ve o davete giderse aşağılanacağını düşündüğü için davete katılmama kararı almış. Ama annesi, o davete katılması gerektiğini, yoksa sonsuza dek hayatının aşkını bulma fırsatını kaçıracağını söylemiş. Aşk... prensesin en büyük hayaliymiş. Gerçek aşkını bulup onunla sonsuza dek yaşamak onun en çok istediği şeymiş.

"Prenses, annesinin söylemiş olduğu o cümleden sonra en

güzel elbisesini giyip o davete gitmiş. Gerçekten de kulağına gelen şeyler aynen doğruymuş. Tüm prensesler, sarışın ve çok güzelmiş. Hem de dikkat çekicilermiş. Prenses, tek esmer olarak onların arasında komik durduğunu düşündüğü için hemen davetten ayrılmış ve ahırların olduğu yere doğru koşmaya başlamış. Prenses hayvanları çok severmiş ve o an kendini en iyi hissedeceği tek yer o ahırmış. Beyaz, altın rengi saçları olan çok güzel bir at prensesi kendine hayran bırakırken prenses o atı hemen satın almak istemiş. Her ne olursa olsun sahibini bulup o atı ondan almak.

Günler geçmiş... Prensesin adamları nihayet atın sahibini bulup saraya getirmişler. Prenses, tahtında oturmuş, atın sahibi ile konuşmak için büyük salonda beklerken kapı açılmış ve tüm yakışıklılığıyla bütün ülkelerde adını duyuran prens içeri girmiş. Prenses, görmüş olduğu yakışıklı yüz ile hızlanan kalp atışlarına engel olamazken ilk görüşte aşk sözünü de doğrulayıp atın sahibine o an âşık olmuş. Prens, içeriye girip prensesin yanına yaklaştıktan sonra önünde eğilerek 'Beni görmek istemişsiniz?' demiş. Yüzü yere eğik olduğu için prensesin yüzünü henüz görememiş. Ama prenses, duymuş olduğu sesle adeta eli ayağı birbirine dolaşırken ne yapacağını bilememiş. Onu neden çağırdığını bile unutmuş. 'Şey...' demiş prenses. 'Ben...' Konuşmak için uygun kelimeleri arıyormuş. Ama tam bu sırada prensin kalbine işlemiş olan o çekingen ses tonu, prensin başını yukarıya kaldırmasına neden olurken prens, karşı karşıya geldiği o mavinin gökyüzü tonundaki gözlerle olduğu yerde kalakalmış. Prens yaşamı boyunca bir sürü farklı kız görmüş. Ama bu kız, tuhaf bir şekilde onun kalp atışlarını hızlandıran tek kız olmuş ve Prens o an onunla evlenmek istemiş. Ama Prenses, söyleyebileceği herhangi bir şeyinin olmadığını anlayınca arkasını dönmüş ve koşarak büyük salondan çıkmış. Prenses, ilk görüşte âşık olmuş. Ama âşık olduğu kişinin kendisine asla âşık olmayacağını düşündüğü için sarayını ve hatta ülkesini terk edip uzak bir diyarda yaşamak üzere yola koyulmuş..."

"Öylece gitmiş mi yani?" diye sordum hayretle. "Ama niye öyle yapmış ki prenses? Hem zaten prens de ona âşık olmuş?"

Ateş gülümsedi. "Aradan yıllar geçmiş. Prenses, küçük bir kasabada kendine yeni bir hayat kurup yaşamına öyle devam ederken Prens de bıkmadan usanmadan her gün askerleriyle beraber Prensesi aramaya devam etmiş. Ama olmamış. Prens, ne yaparsa yapsın bir türlü Prensesin nerede olduğunu bulamamış ve üzüntüsünden amansız bir hastalığın bedenine yayılmasına izin vermiş. Üzgünmüş Prens. Her geçen gün Prensesini bulamadığı için üzgünmüş, bu yüzden de hasta olup yataklara düşmüş. Aradan zaman geçmeye devam ederken bir gün Prensesin kulağına bir haber gelmiş. Âşık olduğu, uğruna tahtını bırakıp ülkesini terk ettiği yakışıklı Prensin ölmek üzere olduğunu öğrenmiş... Prenses, bu haberle derin bir üzüntü yaşarken hemen kasabayı terk etmiş ve ülkesine geri dönmek üzere yola çıkmış.

Prens, hasta yatağında amansızca yatarken aklında sadece gökyüzü mavisi gözler varmış. Prens, sadece bir kez görmüş o gözleri ama hiç aklından çıkartamamış. Prenses, uzun bir yolculuğun ardından Prensin sarayına vardığında hiç oyalanmadan hemen Prensin odasına gitmek üzere hizmetlilerden müsaade istemiş. Hizmetliler, onu hemen tanımış. Prensin uğruna hasta olup yataklara düştüğü Prenses olduğunu anlamışlar. Prens, yatağında acıyla inleyip, Prensesinin ismini mırıldanırken odasından içeriye giren Prenses, onun bu haliyle resmen şaşkına dönmüş. Yakışıklı prens, artık yakışıklı değilmiş ve gerçekten de acınası bir haldeymiş. Prenses, hemen Prensin yanına koşup yatağının kenarına oturduktan sonra elini Prensin yanağına götürmüş ve 'Lütfen gözlerini aç,' demiş ağlayarak. Prens, kulaklarını dolduran, yıllardır duymak istediği, özlemini çektiği sesle gözlerini yavaşça aralarken karşısında gördüğü gökyüzü mavisi gözlerle resmen şaşkınlığa uğramış.

"Sen?" demiş Prens.

"Evet. Benim," deyip gülümsemeye çalışmış Prenses de.

Prens onun gülümsemesini görünce kalbinin yerinden çıkacağını zannetmiş.

"Neden Prensesim..." diye sormuş Prens. "Neden beni öylece bırakıp gittiniz?" Prensin sorusu üzerine Prenses hızlanan gözyaşlarına mani olamazken gerçeği söylemek üzere dudakla-

rını aralamış. "Çünkü siz yakışıklı bir Prenssiniz. Ben ise çirkin bir Prenses. Sizin yanınıza çok daha güzelleri yakışırken o kişi ben olamazdım." Prens, duyduklarıyla adeta şaşkına dönerken burukça gülümsemiş ve elini Prensesin yanağına götürüp yavaşça okşamış.

"Şu halime bir bakın Prenses. Ne yakışıklılığım kaldı ne de gücüm. Sadece kalbim var ama o da çok yakında duracak. Güzellik görecelidir Prensesim. Ama güzel bir kalp ebedidir. Keşke beni terk etmek yerine hep yanımda olsaydınız. O zaman her şey çok daha güzel olabilirdi."

Ateş gözlerini bir kez dahi kırpmadan masalı anlatmaya devam ederken aynı şekilde ben de gözlerimi hiç ayırmamıştım onun gözlerinden. "Sonra ne oldu peki?" diye sordum. "Prens hastalığını yendi mi?"

Ateş başını iki yana salladı. "Yenemedi."

"Öldü mü yani?" diye sordum hayretle. Gözlerim dolu dolu olmuştu. Mutsuz sonlardan nefret ediyordum.

Ateş elini yanağıma götürüp yavaş yavaş okşadıktan sonra, "Sence nasıl bir son olmalıydı ufaklık?" diye sordu.

"Mutlu bir son. Sonsuza dek hem de." diyerek hemen cevap verdim.

"Neden?"

"Çünkü ikisi de birbirine âşıktı. Hem zaten prensesin salaklığı yüzünden yıllarca ayrı kalmışlar, bir de mutsuz son mu olmalı? Yazık değil mi o geçen zamana? Bence Prens iyileşmeli ve Prensesle evlenip sonsuza dek yaşamalı. Hatta o beyaz at da onların düğün atı olsun. Ve hatta düğünü de ahırda yapsınlar."

Ateş gülümsedi. Söylediklerimi saçma bulmuş olmalıydı. Ama bana göre öyle değildi. Birbirini seven her aşığın sonu mutlu bitmeliydi. Aşk güzel bir şeydi çünkü. Tıpkı mutluluk gibi. İkisi hep yanyana olmalıydı. Ayrı değil, mutsuzla birleşmiş hiç değil.

Ateş elini yanağımın üzerine koyup sordu. "Peki bizim sonumuz nasıl bitmeli Prenses?"

Yirmi İkinci Bölüm

Sıcak su bedenimin her bir köşesine usul usul çarparken ne kadar süredir banyoda olduğumu da kendi kendime sormadan edemedim. Sanırım bir saati geçmiş olmalıydı ve hâlâ çıkmak gibi bir niyetim yoktu. Çünkü su öylesine dinlendirici, öylesine yatıştırıcı geliyordu ki bana vücudumun buruş buruş olmasını bile şu anda umursamıyordum. Oysaki daha sabah kılımı dahi kıpırdatmaya dermanım yokken şu an banyo yapabiliyordum.

Karnımın ağrısı -geçici olduğunu bilsem de- çok şükür ki geçmişti. Bu, her kızın başına geldiği gibi benim de her ay başıma gelen bir ağrıydı ama bu seferki biraz daha şiddetliydi. Nedenini bilmesem de hazır karın ağrım da geçmişken bu fırsatı iyi değerlendirip, vücuduma işleyen iğrenç sirke kokusundan arınmak için banyoya girmiştim.

Ben mutlu sonları seven bir kızdım. Hikâyelerde, kitaplarda, dizilerde ve hatta çizgi filmlerde bile. Oradaki karakterlerin bile mutsuz olmasına dayanamıyorken kendi mutsuzluğuma nasıl dayanayım ki? *Bizim sonumuz nasıl bitmeli?* Ateş'in o sorusuna herhangi bir cevap verememiştim. Daha doğrusu vermeyi anlamsız bulmuştum. Ne diyecektim ki ona? Bizim sonumuz mutlu bitmeli mi?

Hayır işte. Bizim sonumuzun mutlu bitmesi için önce biz olmayı başarmamız lazımdı. Biz olup, o şekilde yaşamayı herkese, her şeye rağmen başarmamız lazımdı. Ama değildik işte. Ateş ve ben 'biz' değil, ayrı iki yabancı gibiydik. Geçmişte kısa da olsa bir birlikteliğimiz olmuştu evet, ama bu ebediyen birlikte olacağımızı göstermezdi. Çünkü önemli olan birlikte olmak değil, birlikteliği sonsuza dek korumaktı. Biz yapamadık bunu. Başa-

ramadık. Araya giren üçüncü, dördüncü belki de beşinci şahıslar olmasaydı bir ihtimal başarabilirdik ama şu anki sonucumuz ortadaydı işte. Koca bir kırgınlık!

Beyaz bornozu üzerime geçirip kuşağını da belime sıkıca bağladıktan sonra buhardan görünmeyen banyodan çıkmak üzere kilitli kapıyı araladım. Umarım Ateş odada falan yoktur. Çünkü onunla bu halde karşı karşıya gelmek hiç de isteyeceğim bir şey değildi.

Yatak odasına girmeden önce başımı kapıdan uzatıp odaya göz gezdirdiğimde odanın boş olması derin bir nefes almama neden oldu. Aksi takdirde Ateş'i odadan kovmakla uğraşamazdım.

Banyodan çıktıktan sonra saçlarımdaki su damlacıklarının yere düşmesine izin vererek gardırobun yanına doğru yürümeye başladım. Saçlarımı dolamak için başka bir havlu maalesef bulamamıştım ve su damlacıkları patır patır yere düşüyordu. Belki Ateş'ten isteseydim o bir tane havlu ayarlayabilirdi ama onunla konuşmak hiç de istediğim bir şey değildi. Hele ki havlu konusunda.

Gardırobunun yanına geldiğimde sürgülü kapıları açıp askılıklara dizili olan kıyafetlere göz gezdirmeye başladım. Pantolonlar, taytlar, kazaklar, hırka ve polarlar. Bu kıyafetlerin kime ait olduğunu deli gibi merak ediyordum açıkçası. Çünkü kıyafetler benim beden ölçülerimle tıpatıp aynıydı.

Acaba Ateş'in bir başka sevgilisi olabilir mi? Veya değer verdiği bir başka kız? Belki de bu ev onların aşk yuvası falandır? Veya kaçamak yaptıkları bir yer? Hatta benim az önce çıktığım banyoda bile belki birlikte duş almış olabilirler? Veya kız herhangi bir sürtüktür? Böyle para karşılığında onun altına girenlerden?

Aklıma gelen bu düşünceler kaşlarımı sinirle çatmama neden olurken gardırobun kapılarını sertçe kapattım ve ayaklarımı yere vura vura yatağa doğru yürümeye başladım. Dünden beri resmen bana o kızın kıyafetlerini giydiriyordu ve herhangi bir açıklamada bulunmamıştı. Ama suç onda değildi ki. Mal olan benim. Hem de katkısız olanından. Niye bu kıyafetler kimin veya benim kıyafetlerim dururken neden o kızın kıyafetlerini giydiriyorsun deyip hesap sormamıştım ki?

Dişlerimi sinirden birbirine bastırıp yatağın yanına geldikten sonra komodinin üzerinde duran kâğıt parçası dikkatimi çekti. Ateş o kâğıdı henüz okumamam gerektiğini söylemişti. Niye öyle söylediğini, hatta o kâğıdın içinde ne yazdığını merak etsem de okumayacaktım işte. Ondan korktuğum için değil. Okumak istemediğim için.

Pikenin ucunu bir hışımla havaya kaldırıp kendimi sinirle yatağa attıktan sonra pikeyi başıma kadar çektim. Biliyorum. Bu şekilde uyursam zaten hasta olan bedenim iyice hasta olacaktı ama umurumda değildi. O kızın kıyafetlerini giymektense hasta olmayı bile bile göze alıyordum. Geri zekâlı ne olacak! Bir de bana gelmiş konuşarak her şeyi halledebileceğimi söylüyor. Sen git önce kendi sürtüklerinle konuş, bir şeyleri hallet. Belki paralarını falan yükseltmişlerdir de sonradan duyup şaşırma. Ama sen dur. Ben biraz daha kendimi toparlayayım, şu hastalığı bir üzerimden atayım, o zaman bu evi başına yıkmazsam bana da Melisa demesinler!

***

Burnumu dolduran oldukça güçlü bir koku yerimde rahatsızca kıpırdanmama neden olurken yüzümü buruşturdum ve yatakta sağ tarafa doğru döndüm. Bu kokunun nereden geldiğini merak etsem de gözlerimi aralayacak gücü kendimde bulamamıştım. Tuhaf bir şekilde halsizdim ve gözlerimi bile aralayacak halim yoktu. Koku ise gerçekten çok iğrençti ve genzimin derinliklerine kadar işlemişti.

"Siktir!"

Kulak zarımın neredeyse patlamasına neden olacak bu ses tonu uğultu eşliğinde kulaklarımı doldururken üzerimdeki pikenin ani bir hareketle kaldırılmasıyla kollarımı karnımın etrafına doladım ve biraz daha yatağa büzülerek gözlerimi kapalı tutmaya devam ettim.

"Gerçekten bornozla mı uyudun?"

Yatakta hissettiğim çöküntünün ardından belimin etrafına dolanan bir kol, "Yaa..." diye mırıldanmama neden olurken elimle bana sarılan kişiyi geriye doğru ittirdim. Eğer jandarmalar ben uyurken evi basıp beni Ateş'in elinden kurtarmadıysa bana sarılan kişi Ateş'ten başkası olamazdı.

"Kızım bir dur. Zaten ter içinde kalmışsın."

Ateş yatakta oturur bir pozisyon almamı sağlayıp sırtımı yatağın başlığına yasladıktan sonra "Böyle dur," diyerek talimat verdi. Kaşlarımı sinirle çattım ve elimle onu geriye doğru ittirip "Dokunma bana!" dedim. Gözlerim hâlâ kapalıydı belki ama bilincim yerindeydi ve bana dokunmasına izin verecek değildim.

Ateş nefesini sıkılarak dışarı üfledikten sonra herhangi bir şey söylemeyerek yataktan kalktı. Onu ne kadar sinir ettiğimi biliyordum ama umurumda değildi. Beni burada zorla tutan kimdi? Oydu. Memnun değilse bıraksın gideyim o zaman.

Gözlerimi yavaşça araladım. Ateş'in ne yaptığını merak etmiştim çünkü. Ama gördüğüm manzara o kadar da merak edilecek bir şey olmadığını anlamama neden olmuştu. Çünkü Ateş gardırobundan benim için kıyafet seçiyordu. Gözlerimi devirdim ve baygın bakışlarımı onda tutmaya devam ettim. Ama bir anda başımın üzerinde parlayan ampul bakışlarımı hemen kendi üzerime doğru çevirmeme neden olurken gözlerimi iri iri açmadan edemedim.

Bornoz?

Şu anda üzerimde sadece bornoz vardı ve bacaklarım komple meydandaydı. Göğüslerim ise neredeyse görünecek kadar açılmıştı. Hemen yataktaki pikeyi çeneme kadar çektim. Umarım Ateş ben uyurken bir yerlerimi falan görmemiştir. Yoksa ömür boyu utancımdan yüzüne bakamazdım. Gerçi benim zaten onun yüzüne bakmak gibi bir planım da yoktu ya neyse.

Ateş elindeki kıyafetlerle bana doğru yürümeye başlayınca kaşlarımı biraz daha çatıp sinirli bakışlarımı onda gezdirmeye devam ettim. Böyle yapınca aşırı suratsız biri olduğumu biliyordum ama umurumda değildi. Çünkü ona gülücükler saçacak halim yoktu.

Ateş benim sinirli bakışlarımı umursamayıp yatağın kenarına oturduktan sonra ifadesiz bakışlarını yüzümde gezdirip, "Hasta olduğun halde bornozla uyumak sence mantıklı mı?" diye sordu. Ses tonu sakindi.

"Sana ne?" diyerek hemen cevap verdim ona. Sanki beni gerçekten düşünüyordu da!

"Üzerine niye bir şeyler giymedin?"

"Sana ne?"

Ateş nefesini sabır diler gibi dışarıya üfleyip bakışlarını yüzümde gezdirdikten sonra, "Kızım benimle düzgün konuş. Adamın asabını bozma," dedi.

"Sana ne?"

"Hay ben senin 'sana ne'ne de sana da! Amacın zatürre falan mı olmak? Eğer öyleyse söyle de bileyim?"

"Sana ne?"

"Ebeninki!"

"Sana ne?"

"Melisa bak. Hasta falan demem, çarparım bir tane. Adam gibi konuş benimle."

"Sana ne?"

"Ulan bir kez daha sana ne dersen saçından tutup balkondan sallandırmazsam şerefsizim!"

Ateş'in kasılan çenesi ve öfkeli bakışları bir kez daha sana ne dersem ciddi ciddi söylediği şeyi yapacağını anlamama neden olurken, "Hah!" dedim ve sinirli bakışlarımı ona yolladım. Zorba ne olacak! Hep tehdit hep tehdit! Bir kere de insan gibi konuşsa benimle ölür sanki! Sonuçta atalarımız insanlar konuşa konuşa anlaşır demişler, değil mi? İnsanlar tehdit tehdide dememişler ki.

Ateş, "Ha şöyle," deyip elindeki kıyafetleri yatağın üzerine bıraktıktan sonra, "Giy bunları," diyerek otoriter bakışlarını bana yolladı.

Kollarımı göğsümün üzerinde birleştirdim. "Hayır!"

"Öyle bir şıkkın yok," dedi Ateş. "Bu kıyafetleri hemen giyiyorsun ve sonra da gelip kelle paça çorbası içiyorsun."

"Iyy," deyip hemen yüzümü buruşturdum. "Birincisi ben kelle paça çorbası sevmem. Ayrıca hasta olan birine tavuk çorbası pişirilir kelle paça değil. İkincisi sen beni düşünemezsin. Çünkü sen benim hiçbir şeyimsin. Üçüncüsü. Ben o kızın kıyafetlerini asla giymem!"

"Birincisi, o çorba içilecek. İtiraz hakkı vermiyorum sana. İkincisi seni her türlü düşünürüm. Ve üçüncüsü hangi kız?" diye sordu Ateş. Kaşlarını havaya kaldırmıştı ve meraklı bir ifadeyle yüzüme bakıyordu.

"O kız işte," dedim hemen. "Sen daha iyi bilirsin. Hani şu kaçamak yaptığın."

"Bak sen," deyip muzipçe bana baktı Ateş. "Kimmiş bu kız?"

"Valla ben bilemeyeceğim." Sesimin iğneleyici çıkmasına özen göstermiştim. "Kıyafetlerini hâlâ gardırobunda sakladığına göre değer verdiğin biri olmalı."

Ateş gülümsedi. "Ha sen onu diyorsun," Gözlerimi kocaman açıp ona baktım. Çünkü böyle içten bir şekilde gülümsemişti ve bu beni resmen deli etmişti. Sanırım kimden bahsettiğimi anlamıştı ve şimdi de o yüzden gülüyordu. Kaşlarımı sinirden biraz daha çattım. İnkâr da etmiyor hödük!

"Haklısın ufaklık," dedi Ateş. "Ona değer veriyorum. Hem de herkesten fazla."

Dişlerimi sinirden birbirine bastırdım. O kız Melek değildi. Çünkü onun boyu sırık kadar uzun olduğu için o kıyafetler ona hayatta olmazdı. Başka bir kız demek... Öyle olsun Ateş!

"İyi!" dedim ve kollarımı göğsümün üzerinde birleştirip sinirle Ateş'e baktım. "Keşke beni kaçıracağına onu kaçırsaydın. Böylelikle ikiniz de daha rahat ederdiniz ve aşk falan tazelerdiniz. Hem sen niye beni kaçırıyorsun ki? Dengesiz misin? Doğru, öylesin. Kim o kız? Nereden buldun? Nerede tanıştınız? Eğer Facebook'tan falan bulduysan söyleyeyim, öyleleri genelde sürtük oluyor. Ama yok barda tanıştık diyorsan, onlar zaten kesin sürtük oluyor. Kitaplarınızı falan düşürüp tesadüf eseri tanıştıysanız, o da sürtüktür. Çünkü öyle numaralar artık eskidi. Bence sen hemen bırak onu. Hatta şimdi telefon et ve ayrıldık falan de. Sakın beni yanlış anlama. Seni kıskandığım için demiyorum bunları. Ben sadece o kıza yazık olmasın diye diyorum. Yoksa umurumda değilsin," dedim ve derin bir nefes aldım. Üfleseler yere yığılacak bir haldeydim belki ama çenem hastalığıma rağmen sapasağlamdı ve hiç de susmaya niyetli değildi.

Ateş yatakta bana doğru yaklaştı. "Ama ben ona çok değer veriyorum ufaklık. Hatta her saniye yanımda olsun, güne onunla başlayıp akşam da onunla beraber uyumak istiyorum."

Gözlerimin dolduğunu hissettim birden. "Yaa..." Başımı öne eğdim. Böyle bir cevabı kesinlikle beklemiyordum ve tuhaf bir

şekilde üzülmüştüm. Çünkü Ateş gözlerimin içine bakarak söylemişti bu cümleyi ve gayet de samimi duruyordu.

"İyi!" deyip Ateş'in yüzüne doğru bağırdıktan sonra elimi kapıya doğru yönlendirdim."Defol git o zaman onun yanına! Ben mani olmayayım!"

Gerçi bana ne. Beni ilgilendirmez ki. Sonuçta biz artık ayrılmıştık ve beni alakadar eden hiçbir şey yoktu ortada. Elbette istediğiyle istediğini yapardı. Bana söz düşmezdi ki. Ama yine de sinirden deli olmuştum. Bu böyle normal bir sinir değildi. Farklıydı ve gerçekten sinir bozucu bir sinirdi.

Ateş kaşlarını tek bir çizgi olacak şekilde çatıp yüzünü yavaşça bana doğru yaklaştırdıktan sonra "Ufaklık?" dedi ve dikkatle yüzüme baktı. Ses tonunda anlayamadığım bir ifade vardı. "Ne?" deyip yüzüne yüzüne çemkirdim. Şu anda tüm bedenim sinirle kaplanmıştı ve bir şekilde hıncımı almak istiyordum. Acaba Ateş'e yumruk mu atsaydım? Şöyle burnuna burnuna. Tamam. Bir boksöre yapılacak en son şeydi belki bu ama aklıma daha iyi bir fikir gelmiyordu ki.

"Dişinde yeşil bir şey var."

Elimi telaşla ağzıma götürdüm. "Nerede? Ne var? Maydanoz mu?"

"Tam göremiyorum. Biraz daha aç," dedi Ateş.

Söylediğini yaptım ve ağzımı biraz daha araladım.

"Aç aç."

"Açtım işte. Ne var?"

"Dilini de çıkart."

Dilimi tamamen dışarıya çıkarttım. Şu anda Ateş'e resmen bademcik şov yapıyordum. Bu pek de hoş bir görüntü değildi belki ama dişim de ne olduğunu merak etmiştim. Maydanoz falan da yememiştim. Ne olduğunu merak ediyordum. Acaba yeşil derken dişimde bir çürük mü oluşmaya başlamıştı? Aklıma gelen bu düşünce bir anda telaşlanmama neden olurken dilimi sıkıca kavrayan parmaklar gözlerimi kocaman açıp ellerimi refleks olarak havaya kaldırmama neden oldu.

"Bu ne ulan?" deyip yüzüme doğru bağırdı Ateş. Sesi demir kadar sertti.

"Mmmm..." deyip başımı hemen geriye doğru çekmeye çalıştım. Öyle sıkı tutmuştu ki dilimi... Elinden kurtulmak kesinlikle mümkün değildi. Resmen dilime ölümüne asılmıştı ve biraz daha çekse kopartacaktı.

"Ne zaman yaptırdın?"

"Mmm, mmm..."

"Başlatma lan mmm'ına! Cevap ver bana?"

Ateş öfkeli gözlerini gözlerime sabitleyip her an kesecekmiş bakışlarını bana atınca ellerimi hareket ettirdim ve Ateş'i geriye doğru ittirdim. Zaten kaygan olan dilim onun parmaklarının arasından kolaylıkla kurtulurken yutkundum ve derin bir nefes aldım.

"Ne yapıyorsun be hayvan? Az daha dilimi kopartıyordun!"

"Kes lan sesini," deyip yüzüme doğru bağırdı Ateş. "Bu ne kızım? Nereden çıktı bu?"

"Seni ilgilendirmez," diyerek tıpkı onun bana bağırdığı gibi ben de ona bağırdım. Piercing'ime karışmasına izin vereceğimi sanıyorsa feci halde yanılıyordu.

"Ne demek lan seni ilgilendirmez? Cevap ver! Ne zaman yaptırdın?" Ateş adeta çileden çıkmıştı.

"Yaptırdım işte. Sana ne?"

"Melisa beni deli etme. O ne lan o ne? Yakışmış mı hiç sana?"

"Yakışmış tabii!"

"Nah yakışmış! Kim veriyor bu akılları sana?"

"Sana ne! Ayrıca benim kimsenin aklına ihtiyacım yok tamam mı? Kendi isteğimle yaptırdım."

"O değil mi?" diye sordu Ateş sinirle. "O piçin başının altından çıktı bu?"

"Ne diyorsun be sen? Kimse bana zorla bir şey yaptırmadı. Hem sen kimsin de bana hesap soruyorsun?"

Ateş, ben daha ne olduğunu anlamadan bir anda dudaklarını dudaklarıma bastırıp konuşmamı yarıda kestikten sonra yüzümü ellerinin arasına alıp konuştu. "Melisa şunu aklına iyice sok. Nefes aldığın sürece, nefes aldığım sürece sen bana aitsin. Duydun mu? Seni ilgilendiren her şey beni en derinden ilgilendirir ve buna hiç kimse engel olamaz."

"Nah olamaz!" deyip aynı onun bana verdiği gibi cevap verdim ve Ateş'in yüzüne sert olduğunu düşündüğüm bir tokat attım. Geri zekâlı, aptal, salak, zorba ne olacak!

Ateş'in gözleri bir anda karardı."O piercing'i hemen çıkartıyorsun!" dedi Ateş. Ses tonu oldukça sertti. Umursamadım ve ağzımı hemen itiraz etmek için açtım. Ama o benden önce davranıp konuşmamı yarıda kesince kaşlarımı biraz daha çattım. "Hele bir yok de. Kerpetenle sökmezsem şerefsizim!"

"Zaten öylesin," deyip kötü kötü baktım ona. "Hem sen hangi hakla beni öpebiliyorsun? Sevgilim değilsin, kocam değilsin!"

Ateş gözlerini kapatıp derin bir nefes aldıktan sonra gözlerini tekrar araladı ve sinirli bakışlarını yüzümde gezdirdi. "Ne istiyorsun Melisa?" diye bağırdı. Sesi odanın içinde resmen yankı yapmıştı. "Melek'e değer vermediği mi, asıl değer verdiğimin sen olduğunu daha kaç kez söylemem gerek?"

"İstersen bin kere söyle umurumda değilsin!" dedim ve kollarımı Ateş'in elinden kurtardım. "Ayrıca bir başkasıyla nişanlı olan adamın bu tarz şeyler söylemesi gerçekten çok acı. Sen beni öylece bırakıp eski aşkına dönen kişi değil misin? Şimdi niye karşıma geçmiş sana ait olduğumu söylüyorsun? Bu ne tür bir karaktersizlik böyle?"

"Sana değer verdiğime inanmıyor musun?" deyip yüzüme doğru bağırdı Ateş. Gözleri, gözlerimdeydi ve dikkatle vereceğim cevabı bekliyordu.

"İnanmıyorum," deyip ben de onun gibi yüzüne yüzüne bağırdım. "Hem nasıl inanayım ki? İnanabileceğim, tutunabileceğim, ümit edebileceğim ne bıraktın elimde?"

"Peki..." Ateş geri çekildi. Yüzündeki hayal kırıklığı ortadaydı. "Madem bana inanmıyorsun, o halde sana yazdığım kâğıdı okumana gerek yok."

Ateş, oturduğu yerden kalkıp komodinin üzerinde duran kâğıt parçasının yanına gittikten sonra kâğıdı eline aldı. Şaşkın bakışlarım onu merakla izlerken Ateş kâğıdı buruşturdu ve top haline getirdi.

"Yarın sabah evine gidebilirsin," dedi Ateş. Ses tonundaki kırgınlık bedenimde tuhaf bir hissi harekete geçirmişti. "Ama eğer

gidersen ufaklık... geri dönmek istediğinde seni bekleyen bir Ateş bulamazsın."

Sıkışmaya başlayan kalbim Ateş'in söylediği cümle ile boğazımda büyük bir yumru oluşmasına neden olurken boğuluyormuş gibi hissetmem kesinlikle normal değildi. Güçlükle yutkundum ve "Ne hissettiğimi bilmiyorum Allah'ın cezası," dedim. Kendi duygularımı bile doğru dürüst bilmiyorken, senin bana bir şeyler hissettiğini bilemem. Bir yanım sana kızgın, öfkeli. Ama bir yanım... kalbim, maalesef ki hâlâ sana ait gibi. Sanki sen onu bir şekilde mühürledin ve sadece senin için atıyor. Ben bundan kurtulmak için her şeyi denedim. Her şeyi yaptım. Ama sanki... ne yaparsam yapayım bundan kurtulamayacakmışım gibi hissediyorum. Beni ağlatsan da, beni aşağılasan da. Hatta beni paramparça edip, her defasında yüzüstü bıraksan da ben bir kez sana âşık oldum Ateş. Bunu atlatmak için her şeyi yaptım ama unutamıyorum işte seni. Öyle işlemişsin ki kalbime... Bir türlü söküp atamıyorum."

Akmaya başlayan gözyaşlarımı saklamak için elimi yüzüme götürdükten sonra başımı dizlerimin üzerine koydum ve gözyaşlarımı serbest bıraktım. Dilim benden bağımsız konuşmuştu ve bütün hislerimi birer birer Ateş'e söylemişti.

Pişman mıyım peki?

Sanırım bunun cevabını bilmiyorum.

Yatakta hissettiğim çöküntünün ardından Ateş kollarını belime dolayıp beni kendine doğru çektikten sonra, "Özür dilerim," dedi. Bir eli saçlarımı okşuyordu. Diğer bir eli ise belime dolanmıştı. "Seni ağlattığım için, üzdüğüm için, kırdığım için her şey için özür dilerim. Ben böyle olsun istemezdim güzelim. İnan bana istemezdim. Ama başka çarem yoktu. Olsaydı, seni bile bile üzer miydim hiç? Ne sanıyordun ki? Gözümün önünde ağladığını görünce mutlu olduğumu mu?" Ateş derin bir nefes aldı. "O kâğıdı oku Melisa. Beni, gerçek Ateş Arsoy'u tanımak istiyorsan oku. Eğer yine beni istemezsen, yine görmek istemezsen, söz veriyorum hayatından tamamen çıkarım. Beni bir daha hiç görmezsin."

Onu bir daha hiç görememek. Ağzımdan çıkan küçük bir hıçkırı-

ğa mani olamazken gözyaşlarımı silme zahmetinde bulunmadım ve oturduğum yerden doğrulup ben de kollarımı Ateş'in boynuna doladım ve başımı göğsüne yasladım.

Huzur tam olarak burasıydı işte. Onun kokusu. Onun teni. Onun sıcaklığı.

Kokusunu derin derin içime çektim. Şu anda bornozla olmam umurumda değildi. Onun biriyle nişanlı olması umurumda değildi. Beni bırakması, üzmesi, ağlatması hiçbir şey umurumda değildi. Onun kolları tıpkı huzurlu bir bahçe gibiydi ve ben onun kollarının arasında olmayı her şeyden çok seviyordum.

"Huzurlu bir bahçe gibi," diye mırıldandım.

"Öyle olan ne?" diye sordu Ateş.

"Senin kokun," dedim ve kollarımı biraz daha ona doladım.

Ateş'in gülümsediğini, kaslı göğsünün hareket etmesinden anlamıştım. Ama yalan değildi ki. Onun kokusunun vermiş olduğu etki aynen böyleydi.

Aradan kaç dakika geçti bilmiyorum. İkimizde herhangi bir şey söylemeyerek öylece birbirimize sarılmış oturuyorduk. Bu her ne kadar güzel bir his olsa da sabah geçtiği için sevindiğim karın ağrım yavaş yavaş tekrar ortaya çıkmaya başlayınca yüzümü buruşturdum ve elimi Ateş'in karnına götürüp hiç beklemeden bir tane çimdik attım.

"Ahh!" deyip anında inledi Ateş. "Ne yapıyorsun kızım?"

"Karnım ağrıyor yine..." deyip alt dudağımı sarkıttım.

"Bana niye çimdik attığını sordum?"

"Benim ağrıyorsa senin de ağrısın," diyerek ona cevap verdim ve zaten Ateş'in karnında olan elimi tekrar hareket ettirip bir çimdik daha attım.

Bu sefer herhangi bir inleme sesi duymamıştım belki ama Ateş'in 'Allah'ım sen bu kıza akıl fikir ver' dediğini duymuştum. Omuzlarımı silktim ve bir çimdik daha attım.

Bir süre sonra Ateş konuştu. "Bu arada ufaklık, ben piercing'siz Melisa'mı geri istiyorum." Ekledi. "Çünkü benim gerçek ufaklığım o ve değişmesini istemiyorum."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Geçmiş...

Karaca Ahmet Lisesi'nin futbol takımı her sene olduğu gibi bu sene de sıkı bir antrenman yaparak maça hazırlanıyordu. Çünkü karşı takıma yenilmek hiç de isteyecekleri bir şey değildi. Zaten bu da Karaca Ahmet'e pek yakışmazdı.

Karaca Ahmet Lisesi bugün bir farklılık yapıp antrenmanlarını okulun sahasında değil de bir piknik alanında yapmayı tercih etmişlerdi. Bu fikir tamamen Çınar'dan çıkmıştı. Çünkü ağaçlık alanda çalışmalarının daha verimli olacağını düşünüyordu.

Çınar ve diğer oyuncular piknik alanına vardıktan sonra getirdikleri birkaç hazır yiyeceği masanın üzerine bırakıp hiç oyalanmadan hemen antrenmana başladılar. Takım zaten oldukça başarılıydı. Ama Pusat'ın önderliğinde ve de taktikleriyle daha da üstün bir performans sergiliyordu. Hem zaten üç senedir peşpeşe şampiyon olmaları da onların gücünü kanıtlıyordu.

"Abi?"

Çınar'ın kız kardeşi Yağmur, oyun alanından içeriye girip abisinin tişörtünü çekiştirmeye başlayınca takım oyunu durdurmak zorunda kaldı.

"Yağmur, git başımdan," dedi Çınar sinirle. Kardeşini neden buraya getirdiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ya da hayır, vardı; annesi peşine takmıştı.

"Ama ben senden bir şey isteyeceğim,"

Çınar derin bir nefes aldı. "Ne var yine?"

"Şey," dedi Yağmur. "Ben kendime bir arkadaş buldum ve ip atlamak istiyoruz. Ama maalesef ipi sallayacak kimsemiz yok."

"Hiç kusura bakma. Seninle ip atlamam," diyerek hemen cevap verdi Çınar.

"Abi yaa lütfen..."

"Kızım git başımdan. Görmüyor musun maç yapıyorum?"

"Ama bir kişi eksiğimiz var."

"Bana ne."

Çınar ve Yağmur'un kendi aralarında geçen didişmeli konuşmayı Pusat sırıtarak izlerken ayağının altında duran topu takıma doğru fırlattı ve antrenmana devam etmelerini söyledi. Çünkü Çınar ve Yağmur'un susmasını beklemeye kalkarsa antrenmanın uzayıp gideceğinin bilincindeydi.

Pusat, karşısındaki manzarayı sırıtarak izlemeye devam ederken biraz ileride dikkatini çeken esmer bir kız bakışlarını kıza doğru çevirmesine neden oldu. Kızın üzerinde beyaz bir tişört, altında ise pembe bir şort vardı. Kaşlarını çatmıştı ve sinirli bir şekilde Çınar'a bakıyordu. Elinde de su bidonları...

Pusat, 'Acaba niye öyle bakıyor' diye içinden geçirip bu bakışmaya kendince bir anlam vermeye çalışırken esmer kız harekete geçti ve elindeki su bidonlarını yere atıp hızlı adımlarla Çınar'a doğru yürümeye başladı.

Pusat ne olduğunu anlamamıştı. Ve dolayısıyla da merak etmişti. Dudaklarının ise kenarları farkında olmadan yukarıya kıvrılmıştı.

Esmer kız, Çınar'ın karşısına geçtikten sonra işaret parmağını sallayıp bir şeyler söylemeye başladı. Ayaklarını da yere vuruyordu. Pusat, ne dediğini duymamıştı belki Ama 'duymak isterdim' diye içinden geçirmeyi de ihmal etmemişti. Kızın kendine has asi bir tavrı vardı.

Çınar ve esmer kız bir süre karşılıklı bir şeyler konuştuktan sonra kız, Yağmur'un elini tuttu ve birlikte Çınar'ın yanından ayrılıp yürümeye başladılar. Pusat, aradaki mesafeden dolayı kızın yüzünü tam görememişti belki ama mavi gözlerinin parlaklığını bu mesafeden bile fark etmişti.

Bir yıldız gibi parlayan gözleri...

Pusat, bu kızın kim olduğunu deli gibi merak etmişti. Ortada hiçbir sebep yoktu belki ama tuhaf bir şekilde kızdan etkilenmişti.

"Hadi devam edelim," dedi Çınar.

"O kız kim?" diyerek hemen bir soru sordu Pusat. Bakışları hâlâ karşısında neşeyle ip atlayan kızdaydı.

"Zengin bir kolejli."

Çınar'ın vermiş olduğu cevapla Pusat bakışlarını esmer kızdan çekip Çınar'a doğru çevirdi. "Kolejli mi?"

"Evet. Ayrıca çilli. Tabi maydanoz olduğunu da söylemeden geçemeyeceğim."

"Seni bayağı sinir etmiş anlaşılan?"

Çınar, Pusat'ın bu söylediğiyle bakışlarını esmer kıza doğru çevirdikten sonra, "Öyle oldu biraz," dedi. "Yok yani. Kardeşimle ip atlamıyorsam sana ne? Bir de gelmiş benden hesap soruyor..."

Pusat, Çınar'ın bu söylediğiyle gülümsedikten sonra, 'Merhametli kız ha?' diye içinden geçirdi ve bakışlarını tekrar esmer kıza doğru çevirdi. Kız, ayağına dolanan ip yüzünden yanmıştı ama üzüleceği yerde sevinçle gülmeye devam ediyordu. Bir çocuk gibi yerinde zıplayıp ellerini birbirine vuruyordu.

Pusat karşısındaki manzarayı büyülenmiş bir şekilde izlerken bedeninin titremesine ve kalp atışlarının hızlanmasına mani olamadı. Evet, kızın abartılacak kadar bir güzelliği yoktu belki ama Pusat ondan fazlasıyla etkilenmişti işte.

"Çok beğendiysen git konuş kardeşim. Eminim seni görünce üzerine atlar," dedi Çınar.

Pusat, genellikle onun söylediği cümleleri saçma ve gereksiz bulurdu. Ama bu sefer sanki söylediği şey ona da mantıklı bir fikir gibi gelmişti. Pusat'ın bu zamana kadar hiç kız arkadaşı olmamıştı. Çünkü öyle şeyleri çocuksu bulurdu. Ama bu sefer 'Acaba gitsem mi?' diye içinden geçirdi ve bakışlarını heyecanla esmer kıza doğru çevirdi.

Belki de birazdan ilk sevgilisi olacaktı. Kim bilir?

Pusat, bakışlarını esmer kızda gezdirmeye devam ederken görmüş olduğu manzara kaşlarını merakla havaya kaldırmasına neden oldu. Adamın biri esmer kızın bileğini sıkıca kavramıştı ve ormanlığa doğru çekiştiriyordu. Kızın ise yüz ifadesinden korktuğu oldukça belliydi.

"Ne oluyor lan?" diye kendi kendine söylendi Pusat ve adım-

larını hareket ettirip Çınar'ın arkasından 'Saçmalama!' uyarısını umursamadan esmer kızın ve adamın peşinden ormana doğru yürümeye başladı. Büyük bir ihtimalle adam kızın hoşlanmadığı biriydi ve şimdi de kim bilir ne yapmaya ormana götürüyordu?

Pusat, esmer kızın; "Kolumu bıraksana ya," diye haykırışlarını duyunca dişlerini birbirine bastırdı. Bu adam kesinlikle o kıza zor kullanıyordu. Ve Pusat, buna müsaade etmemekte kararlıydı.

Adam ve esmer kız bir süre sonra tenha denebilecek bir yerde durunca Pusat da bir ağacın arkasına gizlendi ve onları izlemeye devam etti.

"Ne yaptığını zannediyorsun sen!" diyerek kızın yüzüne doğru bağırdı adam. Esmer kız onun bu bağırmasıyla oldukça korkmuş görünüyordu. Yavru, ürkek bir kedi gibiydi.

"Ne yapıyormuşum?"

"Etrafta onca erkek varken hangi akılla hoplarsın sen?"

"Hoplayıp zıplamışsam ne olmuş sanki?" diye sordu kız. Sesi meydan okuduğunu gösteriyordu. Ama yine de korktuğu her halinden belliydi.

"Ne demek ne olmuş lan? Her zıpladığında şortunun biraz daha yukarıya çıkması, göğüslerinin aşağı yukarı hareket etmesi. Amacın beni deli etmek mi?"

"Hiç de bile," deyip kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi esmer kız. Bu kadarı yeterliydi. Pusat, karşısındaki görüntüye daha fazla dayanamıyordu. Üstelik böyle izlemesi de saçmalıktı zaten.

Pusat, derin bir nefes alıp esmer kızı o herifin elinden kurtarmak üzere gizlendiği kalın gövdeli ağacın arkasından çıkmış ve de ileriye doğru bir adım atmıştı ki gördüğü manzara olduğu yerde durmasını sağladı.

Adam, kızın ellerini başının üzerinde birleştirmişti ve sırtını ağacın gövdesine yaslamış dudaklarını sömürürcesine öpüyordu. Ve işin tuhafı kız da ona karşılık veriyordu.

İyi ama. O sana zorbalık yapmıştı?

Pusat, karşısındaki manzaraya kendince bir anlam vermeye çalışırken kız, ellerini adamın boynuna doladı ve dudaklarını daha istekli bir şekilde hareket ettirmeye başladı. Adam ise elle-

rini kızın o ince beline sıkıca dolamıştı ve bedenini kıza yaslayıp sertçe öpmeye devam ediyordu.

Gözlerini sıkıca kapattı Pusat.

Oysaki o adamın, kızı zorla alıkoyduğunu düşünmüştü. Ama şimdi görüyordu ki öyle bir durum söz konusu değilmiş. Ama kızın ondan yardım istediğini duymuştu. Kızın korktuğunu da kendi gözleriyle görmüştü.

Pusat gözlerini aralayıp karşısındaki manzarayı imrenerek izlemeye devam etti.

Kız adamın gözlerinin içine bakarak heyecanlı heyecanlı bir şeyler anlatıyor ve sevinçle gülümsüyordu. Kızın o adama gerçekten âşık olduğunu görmemek için aptal olmak gerekirdi. Adam ise bir süre kızı dinledikten sonra dudaklarını tekrar kıza bastırdı ve konuşmasını yarıda kesip sertçe öpmeye devam etti.

İşte o gün o adamın yerinde olmak istedi Pusat. O kızın, kendisinin de gözlerinin içine bakarak gerçekten gülümsemesini istedi. O kızın, kendisini de tutkuyla öpmesini istedi. Kendisine de sıkıca sarılmasını...

Ama en önemlisi de o kızın, kendisine de günün birinde aşkla bakmasını istedi.

***

"Şu haline bir bak oğlum. Geberip gideceksin haberin yok!"

Ayaz'ın sert uyarısını tınlamayan Pusat elindeki sert içkiden büyük bir yudum daha aldıktan sonra sırıttı ve oturduğu koltuğa sırtüstü uzandı. Daha doğrusu yığıldı demek daha doğru olurdu.

"Çillim herifin tekiyle ortalardan kayboldu ve ben burada sizin saçma sapan azarlarınızı işitiyorum. Adalet mi ulan bu?"

Ayaz, yerdeki uyuşturucu poşetlerini eline alıp sinirle Pusat'a doğru uzattıktan sonra, "Satılık malları kullandığın için Asım Abi'ye ne bok diyeceğiz, onu düşün sen," dedi sinirle.

"Bu zamana kadar kazandırdığım paralara saysın ibne," diyerek yayvan yayvan cevap verdi Pusat ve içkisinden bir yudum daha aldı. Üç gündür evinden dışarı çıkmamış, kendini sigara, içki ve uyuşturucu üçlemesine verip ölüme adeta hazırlık yapmıştı. Melisa'nın şu anda Ateş'in yanında olduğunu biliyordu ve Pusat bunu bir türlü hazmedemiyordu.

"Tam bir zavallı gibi davranıyorsun," dedi Çınar ve sinirli bakışlarını Pusat'a yolladı. "Kendine gel artık. Sen bu değilsin."

"Kim bilir Çillim şu anda ne haldedir?" deyip bakışlarını tavana sabitledi Pusat. "O piç kurusu eminim ona zor kullanıp işkence ediyordur."

"Aptal senaryolarını kendine sakla!"

"Melisa bana ait!" dedi Pusat. Bakışları hâlâ tavandaydı ve uyuşturucunun etkisinden olsa gerek, gayet sakin, gayet yavaş konuşuyordu. "Hiçbiriniz görmüyorsunuz ama o gerçekte beni seviyor. Benim yanımda olmak istiyor. Çünkü onu mutlu eden kişi benim ve o da bunu çok iyi biliyor."

Ayaz ve Çınar birbirlerine baktılar. Hepsi aynı mahallede büyüyen, birlikte oyunlar oynayan, birlikte eğlenen çocuklardı. Her şey hep aynıydı onlar için. Kavga da etseler, bazen kötü de anlaşsalar yine barışır, hiçbir şey olmamış gibi yaşamaya devam ederlerdi. Ama Pusat... Melisa'yı gördüğü andan beri tuhaflaşmıştı. Bunun anlamı âşık olduğu kişinin bir başkasıyla olmasını kaldıramamak mı yoksa başka bir şey mi, bilmiyordu arkadaşları ama Pusat eski Pusat değildi artık. Eskiden derslerine, okuldaki spor aktivitelerine katılır, başarılı olmayı hedeflerdi. Şimdi ise tek derdi Melisa olmuştu.

"Çok yakında göreceksiniz," dedi Pusat. "Melisa artık benim olduğunu herkese itiraf edecek ve biz ilişkimizi saklama gereği duymadan aşkımızı gözler önünde yaşayacağız. Tabii... Sonunda bir piçin kanı dökülebilir." Pusat ruhsuzca gülümsedi. "Ama o kadarı da olsun artık."

***

Melisa Özsoy

Kulaklarımı dolduran yağmur damlalarının cama çarpma sesleri ile gözlerimi araladım. Yağmur aşırı derecede şiddetliydi ve dışarıda esen rüzgârın sesi kış mevsiminde olduğumu hatırlatacak cinstendi. Birkaç gündür hava güneşliydi. Böyle kat kat giyinmeye gerek yoktu. Ama bugün, anlaşılan boz ayı gibi giyi-

nip kendimi sıcak tutmam gerekliydi. Çünkü zaten hastaydım ve henüz toparlanamamışken bir soğuk algınlığı daha çekemezdim.

Yataktan çıkıp odanın içindeki banyoya girdikten sonra kapıyı ardımdan kapattım ve lavabonun yanına gidip aynadaki aksime baktım.

Elektriklenmiş saçlar. Şişmiş gözler. Kurumuş dudaklar.

Aynadaki aksim her ne kadar içler acısı olsa da daha fazla kendime bakıp moralimi bozmamak adına elimi musluğa götürdüm ve sıcak suyun akmasını sağlayıp elimi yüzümü yıkamaya başladım. Sonra banyodaki beyaz dolapta bulduğum kullanılmamış diş fırçası ile dişlerimi fırçaladım. Saçlarımı da dolaptan almış olduğum fırça tarakla tarayıp biraz daha düzene soktuktan sonra banyodan çıktım.

Ağaç dallarının birbirine çarparak çıkardığı o korkutucu sesler kulaklarımı tamamen dolduruyordu. Ve itiraf etmeliyim ki birazcık ürküyordum. Çünkü Ateş, şu anda odada yoktu ve ben yalnızdım. Dün gece kavgalı başlayan konuşmamız, temposunu düşürüp yerini sessizliğe bıraktıktan sonra onun kolları arasında uyuyakalmıştım. Tabii öncesinde üzerime birkaç parça bir şey giymeyi ihmal etmemiştim. Bu ne kadar doğrudur bilinmez ama onun kolları arasında uyumak, onun saçlarımı yavaş yavaş okşaması, kokusunu en yakından hissetmek benim için güzel şeylerdi ve ben bunları hissetmeyi çok seviyordum.

Ayaklarımı hareket ettirip hızlı adımlarla gardırobuna doğru yürüdükten sonra sürgülü kapıları çabucak açtım ve gardırobundan çıkardığım kalın bir hırkayı üzerime geçirip aşağı inmek üzere odadan çıktım. Saat henüz erkendi. Ateş'in bir başka odada uyuduğunu veya markete filan gittiğini varsayıp merdivenlerden aşağı indim.

Dün gece, söylemiş olduğu o cümleler harfi harfine hâlâ aklımdaydı. Benden özür dilemesi, o kâğıdı okumamı istemesi ve en çok dikkatimi çeken 'gerçek Ateş Arsoy'u tanı' cümlesi bir kez bile aklımdan çıkmamıştı.

Kimdi ki o? Ne yaşamış olabilirdi? Benim gördüğüm, tanıdığım Ateş dışında nasıl biri olabilirdi ki? Bunu deli gibi merak etsem de itiraf etmeliyim ki birazcık da endişeleniyordum. Çünkü

Ateş o kâğıdı okuduktan sonra, 'Gitmek istersen sana izin vereceğim,' demişti. Niye öyle demişti ki? O kâğıdı okuduktan sonra gideceğimi mi düşünüyordu?

Aklımda o kadar çok soru işareti var ki... Tüm bunlara mantıklı bir cevap bulmadan rahatlamayacağımı biliyordum. Derin bir nefes aldım ve mutfağa girip oyalanmadan buzdolabının yanına gittim. Kendime sıcak süt ısıtıp biraz da Nutella'yla kahvaltımı geçiştirebilirdim sanırım.

Ama buzdolabının yanına geldiğimde dolabın kapağında duran küçük bir kâğıt parçası dikkatimi çekti. Üzerinde düzgün bir el yazısıyla yazılmış birkaç cümle vardı.

Halletmem gereken birkaç iş olduğu için akşama kadar eve gelmeyeceğim. O zamana kadar uslu bir kız ol. Karnını doyur. Üzerine kalın şeyler giy. Pencerelerden uzak dur. Şimşek çarparsa korkma. Ayaklarına çorap giy. Kısacası kendine iyi bak ve akşama kadar iyileşmeye bak ufaklık. -Hödra :)

Kaşlarım benden bağımsız bir şekilde çatılıp tek bir çizgi haline gelirken elimdeki kâğıda hayretle baktım. Ateş resmen bu koskocaman evde beni yalnız başıma bırakmıştı ve akşama kadar gelmeyeceğini söylemişti. Neden peki? İşleri çıktığı için! Bir de karnını doyur, üzerine bir şeyler giy falan diyerek uyarıda bulunmaz mı... Tam bir emir manyağı! Ayrıca hödra da ne demek? Şifreli küfür falan mı ediyordu bu bana?

Ekmeğin arasına Nutella sürüp soğuk bir bardak sütü de elime aldıktan sonra merdivenlere yöneldim ve ayaklarımı yere vura vura üst kata çıkıp birkaç gündür kaldığım odaya girdim. Kapıyı ardımdan kapatmış, üstelik de kilitlemiştim. Ne olur ne olmazdı sonuçta.

Yatağın üzerine bağdaş kurarak oturduktan sonra hazırlamış olduğum ekmekten büyük bir ısırık alıp sinirle çiğnemeye başladım. Zorba, geri zekâlı, aptal şey ne olacak! İnsan bir giderken uyandırıp haber verir değil mi? İşim var merak etme der. Veya not falan yazar. Ama nerede. Tamam. O da not yazmış olabilir belki ama daha uzun bir not yazabilirdi.

Elimdeki ekmekten bir ısırık daha aldım. Sinir duygusu tüm benliğiyle bedenimi kaplamıştı ve hıncımı bir şeylerden almak istiyordum. Acaba eşyaları falan mı fırlatsaydım? Veya pencereleri mi parçalasaydım? En iyisi Ateş gelince ben direkt onu parçalayayım. Böylelikle bana yaşattığı her şeyinde intikamını almış olurdum. Evet evet. Kesinlikle öyle yapayım.

Ekmeğimi homurdana homurdana yiyip ısıtmaya üşendiğim soğuk sütten de büyük bir yudum aldıktan sonra bakışlarım komodinin üzerinde duran buruşmuş kâğıt parçasında sabitlendi. İkiye katlanmıştı ve oradan bana göz kırpıyordu.

Ateş, sırf bana değer verdiğine inanmadığımı söylediğim için o kâğıdı oradan alıp buruşturmuştu ve artık okumamın bir anlamının olmadığını söylemişti. Ama şimdi kâğıt parçası oradaydı ve ben onu okuyabilirdim.

Acaba okusam mı diye içimden geçirdim.

Karnıma tuhaf bir sancı girmiş ve kalbim de sıkışmaya başlamıştı. Nedenini bilmiyordum ama aynen böyle hissediyordum. Bu, annemin çikolataları saklaması ve benim onları bulup gizli gizli yemem gibi bir şey değildi. Bu çok farklı bir duyguydu ve tarif edilmeyecek cinstendi.

Oturduğum yerden kalktım ve tereddütle komodinin yanına doğru yürümeye başladım.

Gerçek Ateş Arsoy.

O kâğıdın için de her ne yaparsam yapayım bir türlü unutamadığım kişinin gerçekleri vardı ve ben onları öğrenmek için hazır mıydım bilmiyorum.

Kendime bir soru: Gerçek Ateş'i sonuçları her ne olursa olsun tanımak istiyor muyum?

Sanırım istiyorum.

Komodinin yanına geldikten sonra yutkundum ve kâğıdı çekinerek elime aldım. Kâğıtla beraber yatağın kenarına oturduğumda kalp atışlarım bir anda hızlanmıştı. Karnıma giren ağrı ise kendini biraz daha belli etmişti. Derin bir nefes aldım. Umarım kâğıtta yazanları okuduktan sonra pişman olmazdım.

Bu kâğıt parçası buruşturup öylece bir kenara attığım kaçıncı kâğıt parçası bilmiyorum ufaklık. Şu anda rahatsız bir sandalyenin üzerinde

yaklaşık dört saattir oturuyorum ve hâlâ ne yazacağıma tam olarak emin değilim. Belki bunu bile birazdan buruşturup bir kenara fırlatırım. Belki de yazmaktan tamamen vazgeçerim... Ama ne var biliyor musun? Senin o saflığın, her şeyi biliyormuş gibi yapıp aslında hiçbir şeyi bilmemen tüm yazmama isteğimi alıp yok ediyor. O yüzden değil dört saat, on dört saat bile olsa bu kâğıdı yazmadan bu sandalyenin başından kalkmayacağım.

Şu anda bu mektubu okuyorsan eminim ben ortalarda yokumdur. Kararsız bir şekilde 'Acaba okusam mı? Yoksa okumasam mı?' diye içinden geçirdiğini ama merakına yenik düşerek bu kâğıdı okuduğunu tahmin etmem o kadar da zor değil. Seni senden çok daha iyi tanıyorum ufaklık. Ne hissettiğini, nelere üzüleceğini, nelere sevinip, nelere ağlayacağını çok iyi biliyorum. O yüzden bu yazılanları okuduktan sonra sakın ama sakın bana acıma. Acıyacağını biliyorum ama ilk kez beni yanıltmanı istiyorum senden. Sana hayatımı anlatacağım çünkü gerçekten benimle olacaksan nasıl birine ait olduğunu öğrenmeni istiyorum. Sana hayatımı anlatacağım çünkü sandığının aksine kötü bir adam olduğumu görmeni istiyorum.

İlk olarak sana kendi adımı söyleyeyim. Gerçek adımı. Bu zamana kadar bunu hiç dile getirmediğim için şaşırmış olabilirsin ama benim gerçek adım Kaan Arsoy. Ne kadar yabancı değil mi? Kişiliğime uymayacak kadar efendi ve düzgün bir isim. *Daha zararsız insanların kullanabileceği türden. Ama zaten ben de ismimi kaybedene kadar efendi ve düzgün bir çocuktum. Zararsız, kendi halinde, kimsenin işine karışmayan normal bir çocuk.*

Annem var bir de. Adı Damla. Benim için her şeyden önce gelirdi bir zamanlar. Onu herkesten çok sevip, kimseye vermediğim değeri sadece ona verirdim. O benim bu dünyada en çok değer verdiğim insandı ve kılına bile zarar gelmesine tahammül edemezdim.

Babam. Adı Kenan Arsoy. Onunla aramız hiçbir zaman iyi seviyesinin üzerine çıkmadı. Kendisi sürekli işleriyle alakalı olduğundan benimle özel bir zaman geçirmişliği bu yüzden hiç yoktu. Ama onu yine de severdim. Otoriter bir adamdı. Dışarıdan bakıldığında sanki küçük dağları o yaratmış gibi görünürdü. Kibirliydi de... Çocukken onun bu karakterinden hep nefret etsem de büyüdüğümde tıpkı onun karakterine dönüşeceğimi nereden bilebilirdim ki?

Kardeşim... Onun da adı Rüzgâr. Sana bu zamana kadar ondan hiç bahsetmediğim için bir erkek kardeşim olmasına şaşırmış olabilirsin ama var işte. Kendisi şu anda 18 yaşında. Akıllı bir çocuktur. İyi kalpli, yardımsever. *Benim tam aksim anlayacağın...*

Küçük bir aileye sahiptim. Öyle kalabalık, curcunalı bir aile değildik. Öyle olmayı ister miydim bilmiyorum ama hayatım, babam olacak şerefsizin annemi aldatmasına kadar belli bir düzen üzerinde ilerliyordu işte. Evet. Babam onu aldattı. Hem de özür dileyip yaptığı şeyden pişman olduğunu söyleyeceği yerde onu bile bile üzmeye devam etti. Metresi, hemen karşı binamızda oturuyordu ve o hiç utanıp sıkılmadan oraya girip çıkabiliyordu. Beni ve kardeşimi arada sırada onun evine bile götürüyordu. Sanki bizim iki annemiz varmış gibi davranıyordu... Annem ise hiç sesini çıkarmıyordu bu duruma. Çünkü babamı çok seviyordu ve onu kaybetmek istemiyordu. Ne kadar saçma, değil mi? Babam hiç acımadan onu ağlatıp üzdü ama annem yine de sesini çıkarmadı.

Bu saçmalığa bir son vermek istedim. Sekiz yaşında küçük bir çocuk olan ben, madem annem yapamıyor ben yaparım dedim kendi kendime. Keza yaptım da zaten. Yaptığım şey tüm hayatımı karartsa da durup düşündüğümde keşke yerine iyi ki diyorum. İyi ki yapmışım...

Bir gece, o kadınla babamın birlikte yaşadığı evi hiç düşünmeden ateşe verdim. Amacım onları korkutmaktı aslında ama öyle olmadı. Babam olacak o adam yangından tek başına sağ çıkmayı başarırken o kadın merdivenlerden düşerek öldü ve her şeyi altüst etti. Tamam. Benim de istediğim o kadından kurtulmaktı ama düşüncem kesinlikle ölmemesi ve annemin mutlu olmasıydı.

Babam ve annem o yangından benim sorumlu olduğumu bildiklerinden beni cezalandırmak adına mahkemeye başvuru yapıp adımı değiştirmek üzere karar aldılar. O zamanlar buna hiçbir anlam veremezken ilerleyen zamanlarda bunu vicdan azabı çekmem için yaptıklarını anlamış ve bu yüzden de o ikisinden nefret etmiştim. Ne dâhice fikir ama!

Annemden daha çok nefret ediyorum. Çünkü benim tek isteğim onun ağlamaması ve üzülmemesiydi. Ama o beni yüzüstü bırakarak babamın yanında olmayı tercih etti. Ben her gece rüyamda o kadının alevlerin ortasında attığı çığlıkları işitirken annem beni görmezden gelerek yok saymaya devam etti. Üstelik onu üzen adamın yanında durmaya devam ederek. Ama umurumda değil, biliyor musun? Belki annem babamı benden daha çok sevdiği için her gün acı çekmeme göz yummuş olabilir ama ben yine

olsa yine onun üzülmemesi için o evi hiç düşünmeden ateşe verirdim. Sonunda beni hayatlarından çıkartacaklarını bilsem bile...

Sonra aradan seneler geçti. Artık ailemle görüşmüyordum ve Türkiye de anneannem ile beraber yaşıyordum. Her geçen gün yeni adıma biraz daha alışırken yine her geçen gün tuhaf bir şekilde başka biri olduğuma inanmaya başlamıştım. Sanki o sekiz yaşındaki çocuk artık ölmüş ve dünyaya yepyeni biri gelmiş gibi hissediyordum. Her geçen yeni bir yıl, yaşadıklarımı kendi içimde tekrar ederken artık buna dayanamayacağımı fark edip bir son vermek istedim. Çünkü her gece o kadının çığlıklarını duymak aklımı kaçıracakmışım gibi hissetmeme neden oluyordu ve ben gerçekten buna dayanamıyordum. Bir çıkış yolu aradım. Ne aradığımı bilmeden yaşadıklarımı unutmamı sağlayacak herhangi bir çıkış yolu.

Sonra intikam hırsı kapladı bedenimi. Yaşadığım her şeyi aslında bilerek yaşattıklarını, ailemin paramparça olmasını aslında bile bile istediklerini öğrendim. Asım Sancaktar. Melek'in babası... O şerefsiz bir zamanlar babamla yakın arkadaştı. Yaz tatillerinde sürekli birlikte vakit geçirirlerdi. Ama Asım Sancaktar, babamla aralarında geçen bir hususta tartışıp kavga edince kız kardeşini devreye sokarak babamdan intikam almak istedi. Aralarında geçen şeyi bilmiyorum ama Asım Sancaktar amacına ulaşmıştı. Ailemi paramparça ederek her birimizin dağılmasına neden olup istediğine ulaşmıştı. Bunu öğrendiğimde ne yapacağımı bilemedim. İlk defa kendimi bir çıkmazın içinde hissettim. Çünkü Asım Sancaktar, Melek'in babasıydı ve ona vereceğim herhangi bir zarar Melek'i derinden üzerdi. Bu yüzden intikam almaktan vazgeçtim. Her ne kadar ailemin dağılmasına neden olup, beni adımdan ve annemden ayırmış olsa da her şeyi unutmayı tercih ettim.

Ama sonra Melek'in de beni kandırdığını gördüm. Beni bir başkasıyla aldatıp masumluğunu bir başkasına verdiğini kendi gözlerimle gördüğümde fark ettim ki ailemin intikamını bir hiç uğruna erteliyormuşum. Melek'e gerçekten değer verdiğimi sandığım için onun babasına zarar vermekten vazgeçmiştim ama gerçek olan hislerimi artık öğrendiğimde bu yaptığımın anlamsız olduğunu fark ettim. Önce yalandan bir evlilik teklifi yaptım, ardından da numaradan bir nişan...

Asım Sancaktar benim ailemi dağıttı. Hem de en adi yolu seçerek. Şimdi sıra bendeydi. Onun o mükemmel ailesini tamamen dağıtıp paramparça edeceğim ve işin sonunda ikinci bir ölüm dahi olsa intikamımı almış olacağım...

Yirmi Dördüncü Bölüm

Yağmur damlaları şiddetini arttırıp hızla pencereye çarpmaya devam ederken soğuk rüzgârın o ürkütücü sesi, tüm odayı doldurmuş bir vaziyetteydi. Üşüyordum. Hem de dudaklarım titreyecek, ellerim buz kesilecek kadar. Ama yine de oturduğum yerden kalkmak istemiyordum.

Hava kararmak üzereydi. Bulunduğum oda ise gri bir görüntüye sahip olmuştu.

Normalde karanlıktan korkan ben, şu anda ne koskoca bir evde yalnız olmayı, ne şimşek çakmasını ne de başka bir şeyi umursuyordum. Çünkü bedenim korku duygusundan çok hüzünle kaplanmıştı ve bu korkudan daha da etkili bir histi.

Gözyaşlarım, kâğıdı okumaya başladığım andan beri kesilmezken, Ateş'in bu hüzünlü hayat hikâyesini bilmememden dolayı kendimi suçlu hissediyordum. Hem de fazlaca. Nasıl bir hikâyeydi bu? Veya bu hikâyedeki karakterler niye bu kadar acımasızdı?

Keşke ona sürekli bağırıp çağırmak yerine hayatı ile ilgili şeyler sorup üstesinden gelebileceğimizi söyleseydim. Veya onu teselli etseydim. Hatta onu incitmek yerine hep gülmesi için elimden gelen her şeyi yapsaydım. Şebeklik, saçmalık, tuhaf mimikler. Ama ben bilmiyordum ki böyle şeyler yaşadığını. Kalbinin bu kadar paramparça olduğunu. Benim gözümde Ateş hep güçlü ve sert olandı. Gerçekte bu kadar incinmiş olduğunu nereden bilebilirdim?

Kuzey'in kafede söyledikleri...

O zaman gözümde hiçbir anlam ifade etmeyen o cümleler şimdi bütün gerçekliğiyle beynimin en derinine kadar işlemişti

ve Ateş'e haksızlık ettiğimi şimdi çok daha iyi anlıyordum. O, sevgiye ve aşka inanmıyordu. Çünkü bu yaşına kadar anneannesi dışında hiç kimseden gerçek sevgi görmemişti. Ne anne sevgisi. Ne baba sevgisi. Bir insan hayatında en çok onların varlığına ihtiyaç duyarken Ateş o ihtiyaçtan mahrum büyümüş bir çocuktu. Üstelik bir hiç uğruna.

Bir hıçkırığın daha ağzımdan kaçmasına izin verdim.

Bundan sonra ne yaparım, nasıl davranırım hiçbir şey bilmiyordum. Ateş'e karşı nasıl yaklaşırım, onu gördüğümde küçük kollarımı onun büyük bedenine dolayıp yaralarını sarmak istediğimi nasıl söylerim, bilmiyordum.

Mutluluk, pişmanlık, kararsızlık.

Mutluydum. Çünkü Ateş bana gerçekten değer veriyordu ve değer vermekten hiçbir zaman vazgeçmemişti.

Pişmandım. Çünkü ona inanmamıştım ve hemen unutmayı seçip onu hayatımdan çıkartmıştım.

Kararsızdım. Çünkü bundan sonra ne olacağını bilmiyordum.

Kulaklarımı dolduran tıkırtı seslerinin ardından kapının 3 kez tıklanması telaşla yerimden sıçramama neden olurken elimi hemen kalbimin üzerine götürdüm. Çünkü uzun süredir derin bir sessizliğin içindeyken bu ses bir anda korkmama neden olmuştu.

Hızlanmaya başlayan kalp atışlarım oturduğum yerden hızla kalkmama neden olurken gelen kişinin Ateş olduğunu varsaydım ve hemen kapının yanına gidip kilidi çabucak çevirerek kapıyı araladım.

Ama karşı karşıya geldiğim kahverengi gözler hayal kırıklığı yaşamama neden olmuştu. Gözyaşlarımı hemen sildim. Hatırladığım kadarıyla ismi Levent'ti ve okuluma gelip kaydımı aldırmaya çalışan adamdı.

"Melisa?"

"Ateş?" diye sordum hemen. "O nerede? Niye gelmedi? Gitti mi yoksa?"

"Sakin ol önce," dedi Levent. "Ateş Abi bir yere falan gitmedi. Aksine, seni almam için beni buraya gönderdi."

"Anlamadım?"

"Anlamayacak bir şey yok. Ateş Abi şu anda seni bekliyor. Üstelik..." Levent elindeki siyah karton torbayı bana doğru uzattı. "Bunları da giymen için talimat verdi."

Merakım bu söyledikleriyle iyice artarken bakışlarımı karton torbaya çevirdim. Ateş'in nerede olduğunu veya beni nerede beklediğini deli gibi merak etmiştim. Acaba beni serbest bırakıp bundan sonra karşıma çıkmayacağını mı söyleyecekti? Aklıma gelen bu ihtimal kalbimin sıkışmasına neden olurken içimden tek bir şey geçirdim.

Lütfen her şey güzel olsun.

***

Beyaz, kısa bir elbise. Beyaz yapay bir kürk. Beyaz topuklu ayakkabılar. Ve beyaz, sıradan bir taç. Ateş'in giymemi istediği kıyafetler bunlardı işte.

Her ne kadar nedenini bilmiyor olsam da kıyafetleri giymiş, hatta Levent'in şoförlüğüyle sokak lambaları dışında hiçbir ışığın bulunmadığı bir mekâna gelmiştim. Endişe ve tedirginlik yol boyu bir an bile beni rahat bırakmazken niye burada olduğumu da merak ediyordum. Çünkü Levent içeriye yalnız girmemi söyleyip beni öylece bırakmış ve gözden kaybolmuştu. Derin bir nefes aldım. Aklımdaki tüm soruların cevabını az sonra öğrenebileceğimi ümit ettim ve krem rengi kapıdan içeriye girdim.

Zifiri karanlık dışında hiçbir şey göremeyen gözlerim etrafa göz gezdirmeye devam ederken bir anda kulaklarımı dolduran müzik sesi korkuyla yerimden sıçramama neden oldu.

Dışarıdan gördüğün gibi değil
Bir kez olsun buradan bakmadın
Üzüldüm zannediyorsan şunu bil
Canım yandı geçti çok yakmadın

Şaşkınlıkla aralanan gözlerim karşımdaki görüntüden dolayı iri iri açılırken elimi hemen ağzıma götürdüm. Ateş şu anda görüş alanımdaydı ve sahne gibi bir yerin üzerinde şarkı söylüyordu. Yüzüne ise beyaz bir ışık vurmuştu ve sanki gece yarısı gökyüzünde çıkan bir dolunay gibi parlıyordu.

Yaz gelir içimi sarar aynı telaşlar
Kim bilir belki de bir aşk başlar
Dalgalanır deniz ne çıkar durur yavaşlar
Kim bilir belki de bir aşk başlar

Ateş'in gözleri ile buluşan gözlerim hâlâ şaşkınlığımı üzerimden atamamamdan dolayı olayları algılayamasa da şu anda yaşadığım şeyin bir rüya olma ihtimalini düşündüm. Ama rüya olmadığını Ateş'in gülümsemesi ile anlamıştım. Çünkü gülümsemesi içten ve sıcacıktı.

Ben özledim galiba seni
Bu yüzden bu kadar sitemlerim
Sen üzülme acıdan bu sözlerim
Karşımda görsem dolar gözlerim

Alt dudağımın sarkmasına mani olamazken gözümden akan birkaç damla yaşa da mani olamadım. Ateş, şu anda -gözlerimin içine bakarak- şarkı söylüyordu ve zaten duygu karmaşası içinde olan bedenim onun bu yaptığıyla tüm duygularımı iyice altüst etmişti.

Dışarıdan gördüğün gibi değil.
Bir kez olsun buradan bakmadın
Üzüldüm zannediyorsan şunu bil
Canım yandı geçti çok yakmadın

Yaz gelir içimi sarar aynı telaşlar
Kim bilir belki de bir aşk başlar
Dalgalanır deniz ne çıkar durur yavaşlar

Ateş başını sağa doğru yatırdıktan sonra gözlerimin içine içine bakıp, "*Kim bilir belki de bir aşk başlar?*" dedi ve nakarat bölümünü söylemeye başladı.

Ben özledim galiba seni

Bu yüzden bu kadar sitemlerim
Sen üzülme acıdan bu sözlerim
Karşımda görsem dolar gözlerim...

Ateş'in şarkıyı bitirmesiyle etrafta yanan ışıklar gözlerimi kırpıştırmama neden olurken, kulaklarımı dolduran güçlü alkış sesleri de bir anda yerimden sıçramama neden olmuştu. Hemen bakışlarımı etrafta gezdirdim. Neredeyse kadınlı, erkekli 30-40 kişi görüş alanıma girmişti ve gülümseyerek bana bakıyordu. Ama tuhaf olan bir şey vardı burada. Hem de bayağı bir tuhaf. Çünkü herkesin üzerinde aynı yazılı tişörtün olması kesinlikle normal bir şey değildi. Üstelik üzerlerinde Mrs. Ufaklık & Mr. Zorba yazıyorsa.

"Ne kadar şanslı bir kız."

"Onun yerinde olmak isterdim."

"Çocuğun sesi de maşallah çok güzel."

"Ay bunlar evlensinler kıyamam."

İnsanların hep bir ağızdan yapmış olduğu yorumlar elimi utançla yüzüme götürüp başımı öne eğmeme neden olurken şaşkınlığım hâlâ üzerimdeydi ve Ateş'in böyle bir şey yaptığına inanamıyordum. Resmen gözlerimin içine baka baka slow bir şarkı söylemişti ve bu kadar insanın ortasında beni özlediğini itiraf etmesi gerçekten şaşırmama neden olmuştu. Üstelik herkesin üzerinde de aynı tişört vardı. Gözyaşlarımın hızlanmasına mani olamadım. Bu kesinlikle çok farklı ve daha önce hissetmediğim bir duyguydu.

"Öncelikle..."

Ateş'in mikrofonda yankılanmaya başlayan sesi ellerimi yüzümden çekmeme neden olurken başımı yerden kaldırdım ve ıslak gözlerimi sahneye doğru çevirdim. Ama az önce karanlıkta fark edemediğim şey şu anda tüm gerçekliğiyle görüş alanıma girince Ateş'in üzerindeki tişört gözyaşlarımın tekrar hızlanmasına neden oldu. Siyah, üzerinde 'Mr. Zorba' yazan bir tişört.

Bu tişörtü Ateş'e doğum gününde hediye olarak almıştım ve dürüst olmam gerekirse bunu yaptırırken giyeceğini hiç düşünmemiştim. Ama şu anda Ateş hemen karşımdaydı ve ona hediye ettiğim tişörtü giymiş, bana bakıyordu.

"Her birinize şu tuhaf tişörtleri giymeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ediyorum. Çünkü bunun benim için anlamı gerçekten çok fazla ve kelimelerle anlatamam. Veya anlatabilirim. Şöyle ki; normalde elime bile almayacağım tişörtün şu anda üzerimde olması ve bir benzerlerinin sizlerin üzerinde olması hayatta her şeyin olacağının büyük bir göstergesi. Her neyse. Şimdi... Asıl konuya geçecek olursak tüm bu şeyleri yapmama neden olan ufaklığıma bir şeyler söylemek istiyorum..."

Etrafta yankılanan alkış sesleri bir uğultu gibi kulaklarımı doldururken akmaya devam eden gözyaşlarımı umursamadım ve gülümseyip bakışlarımı Ateş'te tutmaya devam ettim.

"Senin deyiminle zorba, hödük, kaba şey, geri zekâlı, dengesiz, duygusuz, acımasız... Her ne kadar tüm bu kelimeleri tişörte bastırmayı düşünsem de daha sonra vazgeçip senin en çok kullandığın kelimeyi yazdırmaya karar verdim. Belki ben söylediğin bütün kelimelere aynen uyuyorum ama sen zaten beni sevdiğinde de böyle değil miydim? Diğer kızlar gibi romantik erkeklere âşık olmak yerine benim gibi kaba birine âşık olmayı sen istemedin mi? Biliyorum... seni defalarca üzdüm, ağlattım, kalbini kırdım. Ama inan bana bunları isteyerek yapmadım Melisa. Hem zaten nasıl yapayım? Kalbimin derinliklerine öyle bir işlemişsin ki, bunu hangi ara yaptın bilmiyorum ama seni her üzdüğümde ben iki kat üzülüyor, seni her ağlattığımda ben iki kat acı çekiyorum. Bir baksana lan bana. Üzerimde komik bir tişört var ve geçmiş karşına beni affetmen için tuhaf tuhaf şeyler yapıyorum. Gerçek Ateş'in bu olmadığını sen de, ben de çok iyi biliyoruz. O yüzden bu şeylere daha fazla alışmadan hemen buraya gel ve sarıl bana."

Hem gözyaşlarım hem de gülümsemem ile karışıp tuhaf bir hal alan yüzüm insanların tebessüm ederek bana bakmasıyla iyice değişik bir hal alırken gözyaşlarımı çabucak sildim ve koşarak sahneye çıktıktan sonra Ateş'in boynuna atladım.

"İster Kaan ol, ister Ateş. Gram umurumda değil. Çünkü ben seni çok ama çok seviyorum ve kelimelerle anlatamam. O kadar çok seviyorum ki seni, bu sevgim Kaan'a da yeter Ateş'e de. Her şeyi öğrendim Ateş. O kâğıdı okuduktan sonra gideceğimi söyledin ama bak buradayım. Gitmedim."

"Na-nasıl yani?" diye sordu Ateş, geri çekilip şaşkın bir ifadeyle yüzüme baktı. "O kâğıdı gerçekten okudun mu?"

"Okudum," deyip gözyaşlarımı hemen sildim. Ateş'in gözlerin de anlayamadığım bir ifade oluşmuştu. Sanırım şaşkınlık gibi bir şeydi.

Ama ben onu seviyordum. Hem de herkesten, her şeyden fazla. Yaptığı her şeyi benim için yapmıştı ve o da bana değer vermeyi hiç bırakmamıştı. Bugün birçok duyguyu aynı anda yaşamıştım belki ama ben en çok bu duyguyu yaşamayı sevmiştim. *Sonsuza dek mutlu olacakmış gibi hissetme.*

Aklımdaki soru işaretlerinin birçoğu kalkmış, yerine pembe ve kırmızı kalpler bırakmıştı. Mutluydum. Ama mutluluğumu tarif edebileceğim bir benzetmenin olmamasına şaşıyordum. Şu an ki mutluluğum ne ihtiyaç duyduğumda öylece elime gelen bir para gibi, ne yaz tatili gibi, ne sınırsız çikolata gibi ne de başka bir şey gibiydi. Mutluluğum, adeta tüm hücrelerime işlemişti ve dilimle asla tarif edemezdim.

"Ve gitmedin..."

Ateş kollarını sıkıca belime dolayıp beni biraz daha kendine doğru çektikten sonra başını boyun girintime gömdü. "Galiba değil Melisa." Sıcak nefesi tenime çarpıyordu. "Ben seni gerçekten çok özledim."

Gülümsedim. "Ben de seni özledim."

"Sana çok değer veriyorum ufaklık."

"Ben de sana çok değer veriyorum zorba."

Ateş geri çekilip bakışlarımızı birleştirdikten sonra, "Affettin mi beni?" diye sordu. Gözleri beklentiyle gözlerime bakıyordu.

Dudağımı dişlerimin arasına aldıktan sonra başımı aşağı yukarı salladım. "Affettim."

Ateş bütün yüzünü kaplayacak şekilde gülümseyip kollarını sıkıca belime doladıktan sonra beni kucağına aldı ve ben daha ne olduğunu anlamadan birden etrafımızda döndürmeye başladı. Beklemediğim bu hareket, ağzımdan küçük çaplı bir çığlığın kaçmasına neden olsa da zaten Ateş'in boynunda olan kollarımı sıkılaştırdım ve sevinç dolu bir kahkahanın ağzımdan çıkmasına izin verdim.

Bitmesini istemiyordum bu yaşadığım anın, yaşadığım mutluluğun. Çünkü hayatımda ilk kez kendimi böylesine özel, böylesine mutlu hissediyordum ve bunun da bu kadar kısa sürmesini istemiyordum. Yarınlar olsun. Ama mutluluğum sonsuza dek sürmesi şartıyla. Aksi olacaksa zamanın şu an şu saniye durmasını istiyordum.

Ateş'le birbirine karışan kahkahalarımıza, etraftaki insanların alkış sesi ve güzel cümleleri de eşlik edince kalbimin mutluluktan çıkacağını sandım. Öyle hızlı atıyordu ki, şu an kimse konuşmasa kolaylıkla duyulabilir bir haldeydi. Ama ben üzüntüden parçalara ayrıldığını sandığım kalbimin şu anda tekrar birleşip hızlı hızlı atmasını çok sevmiştim. Çünkü Ateş'ten ayrıldıktan sonra kalbimin tekrar böyle atacağını düşünmüyordum.

***

"Ulan hem sana bakmaya kıyamıyorum. Hem de baktıkça doyamıyorum."

Ateş'in söylediği cümle zaten domates gibi kırmızı olan yanaklarımın biraz daha kızarmasına neden olurken bu yaşadıklarımın bir rüya olmamasını diledim. Çünkü her şey o kadar güzel ve o kadar mükemmeldi ki... Tıpkı bir rüyadaymışım gibiydi.

Restorandan ayrıldıktan sonra Ateş'le bol bol öpüşüp, yemek yiyip, dans etmiş, hatta romantik bir film bile izlemiştik. Tüm bunlar bana hâlâ gerçek gibi gelmese de gerçekti ve tarif edemeyeceğim bir mutluluk tüm bedenime işlemişti. En ufak hücrelerime bile. Gerçi film konusu birazcık değişik olmuştu. Çünkü romantik bir film izlemiştik.

Her ne kadar Ateş başta itiraz etse de daha sonra homurdana homurdana isteğimi kabul etmiş ve filmi izlemeye başlamıştık. Ta ki ilk öpüşme sahnesi ekranda belirene dek. Çünkü Ateş, istisnasız tüm öpüşme sahnelerinde dudaklarını dudaklarıma bastırıp filmdeki öpüşen çiftlerden daha uzun süreyle beni öpüp durmuştu. Bu güzeldi ama filmin her 5 dakikasında bir öpüşme sahnesi olduğunu düşünürsek, filmi izlemekten çok öpüşerek vakit geçirmiştik.

"Ateş?"

"Hı?"

Dudaklarımı, dişlerimin arasına alıp başımı Ateş'in göğsünden kaldırdıktan sonra gözlerimi gözlerine sabitledim. Üzerimizde bir battaniye vardı ve salondaki ikili koltuğun üzerinde birbirimize sarılı bir halde oturuyorduk.

"Şey... Eğer hayır dersen anlarım ama bana aileni anlatır mısın?"

Beklentiyle sorduğum soru üzerine Ateş başını yavaşça bana doğru indirip gözlerimin içine bakmaya başlayınca gözlerinin içinden birçok duygu geçtiğini fark ettim. Ama benim en çok dikkatimi çeken kesinlikle hüzündü.

Pişmanlık duygusu anında bedenimi sarmalarken, "Ya da boş ver," deyip omuzlarımı silktim. "Zaten öylesine demiştim."

Aradan geçen onca yıldan sonra Ateş bir kez bile onları görmemişken bu sorum elbette ki onu üzmüş olmalıydı. Kendi salaklığıma içimden küfür ettim. Onun hayatını öğreneli daha 24 saat bile olmamışken hemen ailesini anlatmasını istemem, Ateş'i kesinlikle pişman etmiş olmalıydı. Ama ne yapayım? Babaannem dertler anlattıkça azalır derdi. Ben de sanmıştım ki eğer anlatırsa o da öfkesini birazda olsa dindirebilir.

"Tamam," deyip derin bir nefes aldı Ateş.

Gözlerimi şaşkınlıkla kocaman açtım. Böyle bir cevabı kesinlikle beklemiyordum ve tuhaf bir şekilde heyecanlanmıştım. "Gerçekten mi?"

Ateş başını salladı. "Sor hadi."

"Şey..." deyip hemen yerimde doğruldum. "O zaman ilk olarak anneni anlatmanı istiyorum. Nasıl bir kadındı?"

Ateş buruk bir gülümsemeden sonra beni tekrar kollarının arasına aldı ve kendine doğru çekip sıkıca sarıldı. Başımı göğsüne koydum ve kokusunu tüm hücrelerimi doldurmak istercesine içime çektim.

"Annem..." deyip nefesini dışarı üfledi Ateş. İşte başlıyordu. "Kendisi çok güzel ve akıllı bir kadındır. Sarışın, uzun boylu. Gözlerinin rengi ne mavi ne de yeşil."

"Tıpkı senin ki gibi," dedim hemen.

Ateş, "Evet," deyip kollarını biraz daha bana doladı. "Daha

çok babama benzememe rağmen göz rengimi ondan almışım," diyerek konuşmaya devam etti. "Annem şefkatli bir kadındır. Merhametlidir de. Ama en belirgin özelliği kesinlikle inatçı olması." Ekledi. "Tıpkı senin gibi." Ateş bakışlarını bana indirip birkaç saniye yüzüme baktıktan sonra gülümsedi ve anlatmaya devam etti. Beni annesine benzetmesi hoşuma gitmişti.

"Annem kendi alanında oldukça başarılı bir estetik cerrahıdır. Amerika'da herkes tarafından bilinen bir hastanede çalışıyor. Ben de zaten orada doğdum. Hatta... annemi doğurtan doktor bizzat babammış."

Gözlerim Ateş'in söylediği son cümleyle iri iri açılırken başımı Ateş'in göğsünden kaldırdım ve hayretle ona baktım. "Cidden baban mı doğurtmuş anneni?"

Ateş güldü ve başını salladı. "Ebem babam oluyor anlayacağın."

Benim de yüzümde bir gülümseme oluşurken Ateş anlatmaya devam etti. "İşte annem insaflı, alçakgönüllü, yardımsever bir kadındır. Başarı elde ettiği işlerde bile hep başkalarının katkısı olduğunu söyleyip kendini geri planda tutmayı sever. Haksızlığa tahammül edemez. Mesela bir keresinde hiç unutmam, annemle beraber markete gitmiştik. O zamanlar 6 ya da 7 yaşında falanım ve uyku saatimden fedakarlık yapmıştım."

"Uyku saatin mi?" deyip elimi ağzıma götürdükten sonra gülmemi zar zor engellemeye çalıştım. Çünkü Ateş'in çocukken uyku saati gibi bir şeyi olduğunu hiç düşünmemiştim. Üstelik 7 yaşında falanmış.

"Anlatmıyorum lan," dedi Ateş ve sinirli bakışlarını bana yolladı. Hemen yerimde doğruldum ve yanağına küçük bir öpücük kondurup, "Tamam tamam. Valla gülmeyeceğim," diyerek sinirinin geçmesini umut ettim.

Çok değil. Sadece 3 saniye içinde Ateş'in çatılan kaşları yerini düz bir çizgiye bırakınca başarılı olduğumu anlamıştım. "İşte o gün annem yalnız markete gitmesin diye uyku saatimi geçiştirip peşine takıldım. Zaten cadaloz bir dadım vardı. Onu da böylelikle sinir etmiştim. Her neyse. Annemle markete gidip eğlenceli bir alışveriş yaptıktan sonra aldıklarımızı kasaya doğru götürme-

ye başlamıştık ki bir anda kopan bir gürültüyle hemen annemin önüne geçip etrafa temkinli bir bakış attım. Çünkü her ne olursa olsun onu korumak benim görevimdi."

Ateş'in ses tonundaki özlem dikkatimden kaçmazken cümleleri de zorlukla söylediğini anlamıştım. Belki şimdi, 'yeter, daha fazla anlatma desem' ona görünürde büyük bir iyilik yapmış olurdum ama aslında en büyük kötülüğü yapmış olacağımı biliyordum. Bu yüzden anlatmaya devam etmeliydi.

"Marketin iri yapılı güvenlik görevlileri birkaç parça yiyecek çalan hırsızı tutuklayıp bileklerine kelepçe takıyordu. O zamanki aklımla ben kendimi böyle aksiyon filmlerinde falan sandığım için heyecanlanmıştım. Ama annem beni kenara çekip güvenlik görevlilerine, 'O bizimle birlikte,' deyince bir filmde olmadığımı anlamıştım ve şaşkın bir ifadeyle anneme bakmıştım. Çünkü onun bir hırsıza yardım etmesi tuhafıma gitmişti."

"Sonra ne oldu peki? Annen niye öyle yapmış?"

Ateş burukça gülümsedi. "Meğersem benim hırsız sandığım adam sırf parası olmadığı için yeni doğan bebeğinin ihtiyaçlarını karşılamak üzere böyle bir yola başvurmuş. Çaldığı şeyler, mama ve çocuk bezinden daha fazla bir şey değildi. İşte o gün annem, 'Hiçbir şey göründüğü gibi değildir,' diyerek bu cümleyi aklımın bir köşesine yazmam için talimat vermişti."

Ateş'in gözlerinin içindeki gülümseme benim de gülümsememe neden olurken kollarımı sıkıca Ateş'in boynuna doladım. Buydu işte benim sevdiğim adam. Annesi her ne kadar onu karşısına almış olsa da Ateş hâlâ onu çok seviyordu ve ismini bile söylerken gülümsemesine mani olamıyordu.

"Birlikte dizi izleyelim mi?" diye sordum neşeyle. Geri çekilmiştim ve beklentiyle Ateş'e bakıyordum. Bu kadar hüzün yeter, hatta artardı bile.

Ateş alayla yüzüme baktı. "Tabii güzelim. Hatta birazdan çamaşır ve ütüye de girişirim."

"Bari gecenin sonuna kadar romantikliğini sürdürseydin."

"Bu kadarı fazla bile," dedi Ateş.

"Ama ben seninle beraber *Boys Over Flowers* dizisini izlemek istiyorum."

"Hem de yabancı bir dizi mi? Aklından bile geçirme ufaklık."

"Tabii yabancı. Ne izleyecektik ya. Aşk-ı Memnu falan mı?"

"Eminim o dizi seninkinden daha iyidir."

Alt dudağımı sarkıttım. "Ama Ateş, bir izlesen var ya çok güzel hem de çok komik. Hatta o dizi birazcık da bizi anımsatıyor."

"Ne demek lan bizi?" deyip kaşlarını çattı Ateş.

"Hemen sinirlenme," dedim ve toparlanıp diziyi anlatmaya başladım. "Bak şimdi. Bir kız ve bir erkek var, tamam mı? Erkek okulun en popüler çocuğu ve kız da okula yeni gelen saf bir kız. Her neyse bu ikisi çok komik şeyler yapıp zaman geçiriyor. Ve sonra sevgili oluyorlar. Ama sevgili olmaları çok komik. İşte sonra erkek... bir başka kızla nişanlanıyor ve-"

Birdenbire dolmaya başlayan gözlerim daha fazla anlatamayıp susmama neden olurken başımı öne eğdim. O diziyi Demir ve Kerem'le birlikte çok önce izlemiştim. O zamanlar Ateş'i tanımadığım halde finalden önceki bölümlerde hıçkırarak ağlayan ben eğer Ateş'i tanısaydım eminim çok daha beter olurdum.

"Amerikan dizisi mi?" diye sordu Ateş. Eli çenemdeydi ve başımı yerden kaldırmıştı. Sanırım üzüldüğümü fark etmişti ve şimdi aklımı dağıtmaya çalışıyordu.

Hayır anlamında kafamı salladım. "Kore."

Ateş gözlerini devirdi. "Unut bunu ufaklık. Ben o çekik insanları hayatta izlemem."

"Niye?"

"Ulan hiçbirini ayırt edemiyorum ki. Hepsi aynı gibi."

Ateş'in söylediği cümle az önce onun yaptığı gibi gözlerimi devirmeme neden olurken,"O Çinliler için geçerli," dedim. "Ayrıca Lee Min Ho çok ama çok yakışıklı ve onu kimseye benzetme gibi bir şansın yok."

Ateş kaşlarını havaya kaldırdı. "Kim yakışıklı kim yakışıklı?"

"Lee Min Ho," dedim ve oturduğum yerden doğrulup hemen yanımızdaki koltuğun üzerindeki dizüstü bilgisayarı elime aldım. Az öncede bir film izlemiştik ve laptop o yüzden açıktı.

Ateş kaşlarını çattı. "Nerede oturuyor lan bu Lee Kim Ho?"

"Lee Kim Ho değil seni odun kafa. Lee Min Ho. Ayrıca nerede oturduğunu ben nereden bileyim?"

"Adamın yakışıklılığından bu kadar etkilenmişsin ya. Belki biliyorsundur diye dedim."

Ateş'in yüzündeki bozulmuş ifade şaşkınlıkla ona bakmama neden olurken bu söylediğimi ciddiye mi aldı diye içimden geçirmeden edemedim.

"Neyse," dedi Ateş. "Açta izleyelim şu Le Cola'nın dizisini. Ben de daha sonra gidip Anaconda'yı izlerim."

"Hangi Anaconda?" diye sordum merakla.

Ateş gülümsedi. "My Anaconda. Hani şu Nicki Minaj'ın klibi olan."

Ağzım ve gözlerim Ateş'in söylediği cümleyle kocaman açılırken kaşlarımı sinirle çattım. "Sakın bana o klibi izlediğini söyleme?" Sinirlenmiştim. Çünkü Ateş'i o klibi izlerken düşünemiyordum.

"Ben diyeyim yirmi, sen de elli ufaklık."

"Yuh! Ayrıca pes. Ve aşk olsun! Niye izliyorsun öyle ayıp ayıp şeyler?"

"Güzel klip çünkü."

"Neresi güzel be!" deyip sinirle Ateş'e baktım. "Kızlar sadece orasını burasını açıp kalçalarını sallıyor ve başka da bir şey yok klipte."

"Güzel olan da tam olarak bu zaten."

Kaşlarım zaten çatılmış bir haldeyken onları iyice çattım ve elimi yumruk yapıp Ateş'in omzuna sert bir yumruk attım. Tekrar ve tekrar. Nasıl izler o sapık klibi? Veya nasıl bakabilir? Hem birkaç kere de değil. Tamı tamına elli kere izlediğinizi itiraf etmişti!

Ateş'in gülümsemesi benim her bir yumruğumla büyüyüp daha da çok genişlerken, Ateş ellerimi havada yakaladı ve beni kollarını arasına hapsedip hareket etmemi engelledi.

"Sinirlenince daha bir tatlı olduğunu söylemiş miydim?"

"Bırak be beni!" deyip Ateş'in kollarından kurtulmak üzere bir hamle yaptım. "Sen git abuk sabuk klipler izle. Ne demiştin, elli mi? İşte git biraz daha izle de sayıyı yüze tamamla. Maksat yarım kalmasın."

"Sana sarılmak bütün abuk sabuk kliplerden çok daha güzel ama."

"Bana ne. Sen bir kere o klibi defalarca izlediğini söyledin. Şimdi dokunma bana."

"Sana değer verdiğimi de defalarca söyledim."

"Aynı şey mi? Ayrıca sen bana elli kere sana değer veriyorum demedin!"

"Demek öyle..." dedi Ateş ve muzip bir şekilde gülümseyip dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Beklemediğim bu temas olduğum yerde öylece durmama neden olurken şaşkınlığıma da mani olamamıştım. Gerçi ben zaten Ateş'le hiçbir zaman planlı öpüşmemiştim ki.

"Sana değer veriyorum," dedi Ateş ve dudaklarını ben daha ne olduğunu anlamadan tekrar dudaklarıma bastırdı.

"Sana değer veriyorum."

Öpücük.

"Sana değer veriyorum."

Öpücük.

"Sana değer veriyorum."

Öpücük.

Şu anda yaşadığım dejavu yüzümde bir gülümseme oluşmasına neden olurken cidden böyle bir şeyi yaşadığıma da inanamıyordum. Resmen aylar öncesine geri dönmüş gibiydik. Ama roller tam tersiydi.

Ateş, dudaklarıma hızlı hızlı öpücükler bırakıp her öpüşünün sonunda da sana değer veriyorum demeye hiç durmaksızın devam edince bütün yüzüme yayılan gülümseme kahkahaya döndü ve kollarımı Ateş'in boynuna dolayıp koskoca evde sadece ikimizin gülüşme seslerinin yankılanmasına izin verdik.

Ama şu anda bir şeyi yapmak istiyordum. Hem de deli gibi. Bir nevi intikam da sayılırdı. Gerçi içimden bir ses bunun sonucu pek de iyi bitmeyecek diyordu ama yine de yapmak istiyordum.

"Sana değer veriyorum."

Öpücük.

"Sana değer veriyorum."

Öpücük.

Ateş gülümseyerek yaptığı şeyi aralıksız devam ettirirken derin bir nefes aldım ve "Pusat, dur artık," dedim. Gözlerimi sıkıca

kapatıp Ateş'in vereceği tepkiyi beklemeye başladığımda endişe ve korku tüm bedenimi sarmalamıştı.

Az önce hızlı hızlı beni öpüp geri çekilen kişi şimdi dudağımın üzerinde öylece durup kaskatı kesilen bedenini üzerime eğilmiş bir halde durmasına izin verince yutkundum ve gözlerimi yavaşça araladım.

Ateş'in az önce gülmekten kısılan gözleri şimdi gayet sinirli görünüyordu ve bakışları da tehlike kokuyordu. Tekrar yutkundum.

"Bir daha söyle?"

"Şey... Ben aslında sadece..."

"Az önce dediğin şeyi tekrar söyle!" diye bağırdı Ateş. Sert sesi ürkmeme neden olmuştu.

"Pus..."

"Siktirme lan bana Pusat'ını! Onu mu düşünüyordun az önce? Aklından o mu geçiyordu?"

"Senin aklından Melek mi geçiyordu?" diyerek anında cevap verdim.

Ateş dişlerini birbirine bastırıp sinirli bakışlarını yüzümde gezdirdikten sonra, "Konuyu saptırma!" diye bağırdı. "O piçle ne kadar yakınlaştınız?"

"Asıl konuyu sen saptırma." Onun bana bağırdığı gibi ben de ona bağırdım. "O akşam bana Melek dediğinde ne kadar kötü hissetmiştim biliyor musun? Bütün gece ağlamıştım. Ama sen beni üzdüğünü bile fark edip bir özür dilememiştin. Nasıl bir hismiş Ateş Bey? Sevgilinin sana başka birinin adıyla hitap etmesi güzel miymiş?"

"O akşam sırf dilim sürçtüğü için sana Melek diye hitap etmiştim!" dedi Ateş. Adeta tıslar gibi konuşuyordu. "Çünkü seninle daha yeni sevgili olmuştuk ve ilk kez eğlenceli vakit geçiriyorduk. Bu kadar hızlı olmasını algılayamadığım içinde dilimin sürçmesine engel olamadım. Ama sen, şimdi her şeyi bildiğin halde geçmiş karşıma o piçin ismiyle hitap ediyorsun. Söyle bana? Aynı şey mi sence?"

Ateş'in öfkeden koyulaşan gözleri yapmış olduğum şeyin gerçekten aptalca olduğunu anlamama neden olurken, "Sadece beni

anla diye öyle söyledim," dedim dürüstçe. "Elbette onu düşünmüyordum. Aklımın ucundan bile geçmemişti."

Ateş bakışlarını yüzümde gezdirdi.

"Gerçekten bak. Hem zaten senin yanındayken bile seni düşünürken bir başkasını aklıma nasıl getireyim ki?"

Ateş'in sinirli yüz hatları yavaş yavaş gevşemeye başlayınca derin bir nefes aldım ve "Dilimdeki o rahatsız edici şeyi de zaten çıkarttım," dedim. "Sen haklıydın. O bana yakışmamıştı ve gerçekten kişiliğime uymuyordu. Ben Melisa'yım. Senin ufaklığın ve baş belan. Daha fazlası değil."

"Bak sen," deyip kaşlarını havaya kaldırdı Ateş. "Nasılmış senin kişiliğin?"

Tebessüm ettim. "Geveze, ufaklık, utangaç, şirin, tatlı, sempatik. Böyle devam ediyor işte..."

Ateş gülümseyip burnuma küçük bir öpücük kondurduktan sonra, "Peki ben bu geveze, ufaklık, utangaç, şirin, tatlı ve sempatik kıza bir şey söyleyebilir miyim?" diye sordu.

Başımı aşağı yukarı salladım.

Ateş, "Immi," diye mırıldanıp dudaklarını kulağımın hemen kenarına yaklaştırdıktan sonra, "Anavatanın kan ağlıyor ufaklık," diye fısıldadı sessizce.

Olduğum yerde öylece kalakaldım.

Cidden mi?

Regl?

Hani şu malum gün?

Gözlerim ve ağzım onun bu söylediğiyle kocaman açılırken utanma duygusunun bedenimin her bir zerresine yayılmasına izin verdim. Çünkü bu duyguyu yaşamayı sonuna kadar hak etmiştim. O bana az önce regl olduğumu mu söylemişti?

"Ne-ne saçmalıyorsun be sen?" deyip Ateş'i elimle geriye doğru ittirdim. Bu konu hakkında eğer şaka yapıyorsa hiç komik değildi çünkü ben böyle konularda oldukça hassastım.

Ateş dudaklarını gülmemek için birbirine bastırıp etrafa kaçamak bir bakış attıktan sonra "Laptopa uzandığın an söyleyecektim ama sen sürekli konuşup dikkatimi dağıtınca..."

"Tamam sus lütfen," deyip elimi hemen yüzüme götürdüm.

Belki yanılmıştır? Hı? Belki de yanlış görmüştür? Allah'ım lütfen regl olmamış olayım. Lütfen lütfen lütfen. Tamam bir dahaki ay, hatta ondan sonraki ay bile üst üste olmaya razıyım ama ne olur şimdi olmamış olayım. Derin bir nefes aldım. Bakışlarımı bacaklarıma doğru indirmemek içinde resmen zor duruyordum.

"Hadi ama ufaklık... Utanmana gerek yok," dedi Ateş. Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıyordu.

Onun bu söylediğiyle yanaklarıma hücum eden kan iyice utanmama neden olurken koltuğun üzerindeki kırlenti elime aldım ve hiç düşünmeden Ateş'in yüzüne fırlattım. Bir de utanmana gerek yok diyor!

Rezillik!

Rezillik!

Rezillik!

Şu anda bir deve kuşu olmayı öyle çok isterdim ki. Böyle başımı yere gömüp oradan hiç çıkmamayı. Hatta keşke şimdi bile yer yarılsaydı da hemen içine girebilseydim.

"Gülme!" dedim dişlerimin arasından. Başımı yere doğru eğmiştim ve ellerim de sıkıca yüzümü kapatıyordu.

Ama Ateş'in kahkaha sesi bir anda tüm odayı dolduracak cinsten her tarafta yankılanmaya başlayınca başımı yavaşça yerden kaldırdım ve gözlerimi kırpıştırıp hayretle ona baktım. Ateş'i ilk kez böyle içten ve samimi gülerken görüyordum ve bu gerçekten tuhafıma gitmişti. Ellerini karnının üzerine koymuştu ve gülmekten iki büklüm olmuştu. Gözleri ise ince bir çizgiye dönüşüp, kısılmıştı.

"Gülmesene be!" deyip omzuna sinirle yumruk attım. Böyle yaparak beni daha da çok utandırıyordu.

Ama Ateş atmış olduğum yumruktan sonra susmak yerine sırtüstü koltuğa uzanıp ellerini karnına bastırarak kahkahayla gülmeye devam edince kaşlarımı sinirle çatıp yanağımın içini ısırdım. Çünkü ben burada utancımdan yerin dibine girmek isterken onun bu kadar eğlenmesi sinirlerimi bozmuştu.

Bakışlarımı tepinerek gülen Ateş'e doğru çevirdim. "Kalk şu battaniyenin üstünden!"

Ama Ateş söylediğim şeyi duymamış gibi yapıp kahkaha ata-

rak gülmeye devam edince elimi yumruk yaptım ve karnına bir tane geçirip, "Kime diyorum ben. Kalksana!" diyerek cırladım.

Bir an önce banyoya girip kendimi oraya kilitlemem lazımdı. Ama maalesef ki Ateş Bey belimin etrafına dolayacağım pikenin üzerinde kahkaha atarak güldüğü için bu isteğime engel oluyordu.

"Yüzün öyle komik ki, ufaklık... Bir an kulaklarından duman çıkacak sandım..."

Ateş'in yarım yamalak konuşması utancımı iyiden iyiye büyütürken bu battaniyeden bana hayır gelmeyeceğini anladım ve oturduğum yerden kalkıp arkamın görünmemesini ümit ederek koşar adımlarla merdivenlere yönelerek üst kata çıktım.

Ardımda ise hâlâ gülmeye devam eden bir Ateş bırakmıştım!

Yirmi Beşinci Bölüm

Üzerimdeki siyah montun şapkasını başıma geçirip kulaklarımı örtmeye özen gösterdikten sonra sırt çantamı omzuma astım ve okulun çıkışında beni bekleyen tanıdık simaya doğru yürümeye başladım. Yüzümde içten bir gülümseme vardı. Neredeyse bir aydır onunla doğru dürüst görüşemiyorduk ve bunun acısını da bugün çıkartmak istiyordum. Okullarımızın ayrı olması hiç de iyi olmamıştı.

Ormandaki evden bir hafta önce ayrılmıştık. Buradaki hayatım hâlâ aynı şekilde devam ediyordu.

Aras, ellerini lacivert şişme montunun ceplerine sokup yerinde hafifçe zıplayarak üşümesini engellemeye çalışınca dudaklarımı biraz daha yukarıya kıvırdım. Ona saat dört gibi okulun önünde olmasını söylemiştim. Ama yılbaşı kurası dolayısıyla sınıftan çıkmayı bir türlü başaramayınca yarım saat kadar bir süre gecikme söz konusu olmuştu. Haliyle de Aras soğuk rüzgârın altında epeyi üşümüş olmalıydı.

"Çilli?"

Okulun hem giriş, hem de çıkış kapısı olarak kullanılan siyah demir kapıya ulaşmama sadece birkaç metre kala yavaşça arkamı döndüm. Pusat nefes nefese olmasa da koştuğunu belli edecek şekilde hızlı hızlı nefes alıp tam karşımda duruyordu.

"Efendim?" diyerek ona samimi bir ses tonuyla cevap verdim. Bir haftadır onu hiç görmemiştim.

Yağmaya başlayan yağmur siyah montuma nokta nokta izler bırakıp hızlı bir şekilde kumaşa temas etmeye devam ederken Pusat ben daha ne olduğunu anlamadan kollarını belime doladı ve beni kendine doğru çekip sıkıca sarıldı.

Olduğum yerde kalakaldım.

Beklemediğim bu ani temastan dolayı iki yanımda öylece duran ellerim refleks olarak havaya kalkarken Pusat, "Güzel bir yılbaşı geçir Çilli," dedi. Ses tonunda birden fazla duyguya yer vardı.

"Se-sen de," diyerek ona şaşkınlığımı belli edercesine cevap verdim. "Sen de güzel bir yılbaşı geçir." Böyle bir hareketi neden yaptığına hiçbir anlam verememiştim açıkçası. Çünkü yaptığı şey tam olarak bana sarılmaktı ve bu kadar samimi bir davranışta bulunması tuhafıma gitmişti.

"Denerim."

Pusat kollarını biraz daha belime dolayıp başını boyun girintime koyduktan sonra beni kendine doğru çekti ve "Denerim Çilli," diyerek az önce söylediği kelimeyi tekrarladı. Dışarıdan gören kişi bizi kesinlikle sevgili sanabilirdi. Hatta montumun büyük şapkası kafalarımızı gizlemeye yettiğinden dolayı öpüştüğümüzü bile düşünebilirlerdi. Bu düşünce bir anda bedenimin telaşla kaplanmasına neden olurken Pusat'ın kollarından çabucak kurtuldum. "Şey... Benim şimdi gitmem gerek."

Pusat yapmış olduğum ani hareketten olsa gerek kaşlarını çatıp ne ifade ettiğini anlayamadığım bakışlarını birkaç saniye yüzümde gezdirdikten sonra, "Eve mi?" diye sordu. Hayır anlamında başımı salladım. Bu bir haftadır Pusat okula gelmediğinden dolayı ders çalışmamız yarım kalmıştı ve öğretmenin çözmemiz için verdiği kalın test kitabı da öylece kitaplığımda duruyordu. Gerçi birkaç kere kitabı elime alıp sayısalları çözme girişiminde bulunmuştum ama yanımda bir anlatan olmadığı için sıkılıp hemen kapatmıştım.

"İstersen çalışmaya devam edebiliriz. Zaten benim de yapacak bir işim yok?"

Pusat kaşlarını havaya kaldırıp vereceğim cevabı meraklı gözlerle beklemeye başlayınca, "Şimdi bir yere gitmem lazım ama," deyip teklifini kibarca reddettim.

Pusat, "Hmm," diyerek hoşnutsuzca homurdanıp bakışlarını yüzümde gezdirdikten sonra gülümsedi ve "O zaman almamı istediğin özel bir hediye var mı?" diye sordu. Farklı bir konuya geçiş yapması tuhafıma gitmişti. Nedense ses tonunda da garip bir muziplik vardı.

Hayır anlamında başımı salladım. "İstediğini alabilirsin. Ya senin?" Evet, çok komik bir şanstı ama sınıf kurasında birbirimize çıkmıştık. Sanki otuz kişilik sınıfta başka birisi yokmuş gibi.

Pusat, "Imm," diye mırıldanıp tek gözünü düşünür gibi kırptıktan sonra, "Seçeneklerin arasında sen var mısın?" diye sordu. Yüzümün nasıl bir şekil aldığını bilmiyorum ama Pusat sesli bir şekilde gülümseyip başını iki yana salladıktan sonra, "Sadece şaka yaptım Çilli," diyerek hemen açıklamada bulundu. "İçinden ne geliyorsa onu al. Her türlü severim zaten."

Neden bilmiyorum ama Pusat'ta bir tuhaflık vardı bugün. Hareketleri bir garipti. Gerçi ben onu gördüğüm ilk andan beri normal olmadığını biliyordum ama bugün biraz daha tuhaf görünmüştü gözüme. Konuşmanın artık bitmesini isteyerek, "Peki..." diye mırıldandım ve "İyi seneler o zaman," diyerek elimi havaya kaldırıp salladım.

Pusat gülümsedi. "İyi seneler Çilli."

***

Bahçe kapısından girip yerde küçük su birikintileri oluşan taşlı yolda yürüdükten sonra nihayet Maya'ların evine gelmiş olmanın rahatlığıyla derin bir nefes aldım ve elimi aslan başının içinde olan kapı ziline götürüp zile bastım. Hava neredeyse tamamen kararmıştı. Soğuk rüzgâr ise şiddetini arttırıp yağmurla birleşmişti ve etrafta korkutucu sesler çıkartıyordu.

Çok geçmeden Maya içten bir gülümseme ile kapıyı açtıktan sonra, "Hoş geldiniz," dedi ve kollarını hemen bana doladı.

"Uvv. Hoş bulduk," diyerek ona üşüdüğümü belli edercesine cevap verdim ve ben de kollarımı kaldırıp ona doladım.

Annem ve babamla artık barışmıştım. Zaten fazla bile küs kalmıştık orası ayrı bir konuydu. Onlara, bu akşam Maya'nın evine gideceğimi söylediğimde fazla memnun olmasalar da vakitlice eve dönmem şartıyla kabul ettiklerini söylemişlerdi. Çünkü Maya'nın Ateş ile arkadaş olduklarını biliyorlardı ve bu yüzden de rahatsız olmaları onlara göre normaldi. Demir ve Kerem ise yılbaşı dolayısıyla yarın İstanbul'a geliyordu. Onları çok özlediğimi içimden itiraf edebilirim ama geldiklerinde hiç de öyle olduğunu söylemeyecektim.

Maya ve Aras'la beraber merdivenlerden yukarıya çıkıp salona girdiğimizde bütün çocuklar görüş alanıma girmişti. Her biri koltuklara dağınık bir biçimde oturmuş sohbet ediyor ve gülümsüyordu. Daha doğrusu Batuhan'ı hedef almış bir şeyler söylüyorlardı. Şakalaştıkları belliydi. Ama tekli koltukta yayılarak oturmuş ve eline aldığı meyve tabağındaki elmayı yemekle meşgul olan Ateş kaşlarımı hayretle havaya kaldırmama neden olmuştu. Çünkü onunda yüzünde samimi bir gülümseme vardı ve arkadaşlarının şakalaşmalarına ortak oluyordu.

"Melisa ve Aras da geldi..." dedi Maya. Onun neşeli sesiyle anında bize doğru dönen bakışlar normalde gülümsememe veya -merhaba- dememe neden olurdu belki ama şu anda o pek de mümkün değildi.

"Hoş geldin kardeşim," dedi Güney ve oturduğu koltuktan kalkıp Aras'ın yanına gittikten sonra elini ona doğru uzatıp tokalaştı. Batuhan'ın geçtiğimiz aylarda yaptığı gece kulübü açılışında iyi bir tanışma yaşadıklarından dolayı bu şekilde samimi olmaları fazla tuhafıma gitmemişti. Çünkü o geceden sonra birbirlerini arayıp konuştuklarını biliyordum. Abi ve kardeş gibi. Güney'in ardından Doğukan, Kuzey ve Batuhan'da Aras'la aynı samimiyetle tokalaşınca salonun ortasında öylece duran tek kişi olarak tüm bakışlar bana doğru çevrilmişti.

Ateş umursamaz bir şekilde elindeki elma dilimini ağzına atıp oturduğu koltuktan kalktıktan sonra, "Ben gidiyorum," dedi. "Buranın tadı kaçtı."

Söylemiş olduğu bu cümle ağzımın şaşkınlıkla ve hayretle aralanmasına neden olurken sinirden yanağımın içini ısırdım. Tek şaşıran taraf ben değildim. Bütün çocuklar aynı şaşkın ifadeyle Ateş'e bakıyordu. "Hah!" diye bir ses çıkardım ağzımdan. "Biz geldiğimizde zaten buranın tadı çoktan kaçmıştı!"

"Nedense bana şu anda bozuldu gibi geldi."

"Bizden önce yediğin elma bozmuştur senin ağzının tadını!"

"Lütfen başlamayın yine," dedi Maya.

"Harbiden ya," diyerek ona destek çıktı Kuzey.

"Bir şeye başladığımız yok," dedi Ateş. "Bu suratsız kızın da burada olacağını niye bana söylemediniz?"

"Sensin be suratsız!"

"Bir de çirkef."

"Sensin o be hayvan suratlı manda!"

"Terbiyesiz."

"Zorbaganda!"

"Keçi!"

"Sensin o!"

Ateş gözlerini devirip koltuğun başında duran siyah deri montunu eline alıp, "Size iyi akşamlar," dedi ve salonun kapısına doğru yürümeye başladı. Hayretle ona baktım. Hem hakaret ediyor hem de arkasını dönüp gidiyor mu?

"Oğlum bir dur ya."

"Nereye gidiyorsun?"

Doğukan ve Güney'in söylenmelerini umursamayan Ateş, salonun kapısından çıkmaya birkaç adım kala hemen önümde durup gözlerini gözlerime sabitledikten sonra, "Bu kızla aynı ortamda daha fazla duramayacağım," dedi. Ses tonu iğneleyiciydi.

"Ateş lütfen," dedi Maya. "Hep beraber güzel bir akşam yemeği yiyelim bari?"

"Harbiden oğlum. Hem zaten yeni yıldan önceki son akşam yemeğimiz. İçine etme," dedi Doğukan da.

Ateş ifadesiz bakışlarını bende tutmaya devam edip mavi-yeşil gözlerini gözlerime sabitledikten sonra başını yavaşça bana doğru yaklaştırdı ve aramızdaki mesafeyi sıfıra indirip dudaklarını yavaşça yukarıya kıvırdı. Şu anda sırtı tüm çocuklara dönük olduğu için gülümsediğini bir tek ben görebiliyordum. Ateş, "Haklısın Doğu," deyip bir elini belime koyup beni kendine doğru çektikten sonra, "Son akşam yemeği önemli," diyerek konuşmasına devam etti ve dudaklarını dudaklarıma bastırıp beni öpmeye başladı.

Gülümsedim ve üzerimdeki tiyatro tozlarından kurtulup kollarımı havaya kaldırarak Ateş'in boynuna doladım ve dudaklarımı hareket ettirip ona karşılık vermeye başladım. Az önce yediği elmanın tadını şu anda hissedebiliyordum ve bu garip bir şekilde güzeldi.

"Ne oluyor ulan?"

"Rüya mı görüyoruz?"

"Ay bunlar öpüşüyor mu?"

"Kes sesini ve öp beni felsefesi mi?"

Kulaklarımı dolduran şaşkınlık mırıltıları -özellikle son soruyu soran Batuhan'ın sorusu- yüzümdeki gülümsemenin daha da çok genişlemesine neden olurken yavaşça geri çekildim ve başımı Ateş'in göğsüne yaslayıp sevdiğim kokusunun burnuma dolmasına izin verdim. Utanmıştım. Çünkü barıştığımızı henüz hiç kimse bilmiyordu ve bu şekilde -gözlerinin önünde öpüşerek- göstermemiz utanmama neden olmuştu. Gerçi ben Ateş'e ormandaki evden ayrıldığımızda barıştığımızı çocuklara söyleyelim demiştim ama o -henüz kimse bilmesin- diyerek uyarıda bulunmuştu. Ben de zaten daha fazla üstelememiştim.

Ateş bir elini belime koyup beni kendine doğru çektikten sonra, "Aynen kardeşim," diyerek Batuhan'ın sorusuna cevap verdi. "En sevdiğim felsefe de zaten o." Kıkırdadım ve elimi Ateş'in göğsüne koydum.

"Yani siz... barıştınız mı?"

Maya gözlerini kocaman açıp meraklı bir ifadeyle yüzümüze bakmaya başlayınca başımı aşağı yukarı sallamakla yetindim. Sadece o değil. Herkesin yüzünde gözle görülür bir şaşkınlık vardı.

"Oha!" dedi Sinem.

"Siz ciddisiniz!" diyerek konuşmaya devam etti Nazlı.

"Peki az önce numara mı yaptınız?"

Ateş başını onaylar şekilde salladı.

Maya, "İnanmıyorum!" deyip kulak zarımı neredeyse patlatırcasına cırladıktan sonra bütün yüzünü kaplayacak şekilde gülümsedi ve "E bu harika!" deyip ellerini sevinçle birbirine çırptı. Sadece o değil, herkesin yüzünde samimi bir gülümseme vardı ve barıştığımız için gayet memnun gibi görünüyorlardı. Aras dahil.

"Peki Melek ne olacak?"

Güney'in sorusu üzerine herkesin bakışları anında Ateş'e doğru kayarken bu sorunun cevabını biliyor olmamdan dolayı rahattım. Çünkü Ateş'le ormandaki evden ayrılmadan önce uzun ve ciddi bir konuşma yapmıştık. Ateş, Melek'le bir süre daha nişanlı kalmaya devam edecekti. Sebebi ise yapması gereken, daha doğrusu alması gereken bir intikamın olmasıydı. Ve sonuca ulaşması için bu oyun, yapacaklarından biriydi.

Ateş ruhsuzca cevap verdi. "Asım Sancaktar'ın tamamen yok olması için bana yardım etmeye devam edecek."

Yirmi Altıncı Bölüm

"Yeni Yıl"

"Büyük ikramiye kesin bana çıkacak. O yüzden akrabam olduğunu iddia edenler şimdi karşıma çıksın. Yoksa sonra tanımam."

Demir'in söylediği bu cümle annemi resmen gülme krizine sokarken ben gözlerimi devirmekle yetindim sadece. Daha yoldan geleli iki saat bile olmamışken bu enerjiyi nereden bulduğunu merak ediyordum açıkçası.

"Biz zaten senin akrabanız bay zekâ," dedim ve bilmiş bilmiş Demir'e baktım. Bu çocuğun bir üniversite kazandığına inanamıyordum.

"Kızım ben sizin için mi dedim? Yarın kapının önünde kuyruk oluşturacak olan bay ve bayanları kastediyorum."

Başımı salladım. "Rüya görmeye devam et."

"Ulan bir tutturayım, ilk işim seni akrabalıktan reddetmek olacak."

"O niye?"

Demir sinsice sırıttı. "Tabii ki bana muhtaç olman için."

"Anne bana bir şeyler oluyor," deyip elimi alnıma götürdüm.

"Kızım, oğlanın içine ne güzel bir şeyler doğmuş işte. Niye onun hevesini kırıyorsun ki?" dedi annem.

"Konuş güzel yengem konuş. Bu kızın benim hep hevesimi kırıyor."

"Tabii daha gelip bize doya doya sarılamadı ya, ondan bu tavırları," dedi Kerem pis pis sırıtıp.

Ona dil çıkarttım. "Ya, tabii. Özlendiğinizi filan düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Hiç de özlemedim." Oturduğum yerden

kalktım ve odama doğru yürümeye başladım. Kerem'in arkamdan, 'Seneye görüşürüz kuzen,' esprisini duymamak için kulaklarımı tıkamak isterdim ama maalesef geç kalmıştım.

Odama girip kapıyı kapattıktan sonra kapıyı her ihtimale karşı kilitledim ve yatağıma doğru ilerlemeye başladım. Duvardaki saat 22:30'ı gösteriyordu. Bu da demek oluyordu ki yeni yıla iki saatten daha az bir süre kalmış. Yatağıma oturup telefonumu elime aldıktan sonra tuş kilidini açtım ve ekrana baktım. Elbette ki boş bir ekranla karşılaşacaktım. Ne bekliyordum ki? Ateş'ten güzel bir yeni yıl mesajı mı?

Geri sayımı Ateş'le beraber yapmayı ve yeni yıla onunla girmeyi ne çok isterdim... Ama maalesef öyle olmayacaktı. Çünkü Ateş şu anda Melek tarafından davet edildiği büyük bir partideydi. Bir yanım bunun sadece göstermelik olduğunu söyleyip beni rahatlatırken diğer bir yanım Ateş'in yeni yıla o kızla gireceğini düşünerek kıskançlıktan deliye dönüyordu.

Nefesimi sıkılarak dışarıya üfleyip sırtüstü yatağa uzandıktan sonra ellerimi karnımın üzerine koydum ve tavanı izlemeye başladım. Yeni yılı dışarıda kutlayan ailelerden hiçbir zaman olmamıştık. Veya ağaç süsleyip etrafa büyük çoraplar asan ailelerden de. Yeni yıl, bizim evde sadece güzel yemeklerden ve yılbaşı biletinden oluşurdu. Onun dışında herhangi bir şey olduğu söylenilemezdi açıkçası. Ama ben bunu seviyordum. Sonuçta ailemle birlikteydim ve her sene olduğu gibi yine onlarla birlikte yeni yıla girmek benim için güzeldi.

Telefonuma mesaj geldiğini haber veren o kısa ses yattığım yerden ışık hızında doğrulmama neden olurken telefonumu heyecanla elime aldım ve hemen tuş kilidini açıp mesajı okudum.

Kimden: Pusat Arıkan

Mesaj: Güzel bir gece geçir Çilli. Sanki son güzel gecenmiş gibi. İyi seneler.

Son güzel gece...

Ne demek istediği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Hem zaten mesajın Ateş'ten gelmediğini görünce moralim de bozulmuştu. Cevap verip vermemekte kararsız kalmıştım ki telefonum tekrar titredi.

Kimden: Pusat Arıkan
Mesaj: Çünkü ben öyle yapacağım.

Cevap yazdım.

Mesaj: Sana da iyi seneler.

Pusat'la gece kulübündeki olayı konuşup konuşmamakta kararsızdım. Ateş ile benim yüzümden kavga etmesi garip bir şekilde kendimi suçlu hissetmeme neden oluyordu. Ama Ateş, Pusat'tan uzak durmamı kesin bir dille söylemişti bana. Elbette onun dediğini yapacaktım ama bir yanımda Pusat'tan özür dilemem gerektiğini söylüyordu. Çünkü o sadece bana yardım etmeye çalışıp zihnimi dağıtmam için yardım etmeye çalışmıştı. Üstelik böyle de bir zorunluluğu yoktu.

Birden çalmaya başlayan telefonum zihnimdeki düşünceleri yarıda keserken ekranda beliren isim gözlerimi kırpıştırmama neden oldu. Telefonumu açtım.

"Mr. Zorba?" dedim gülümseyerek.

"Uzatma. Hemen aşağı gel."

"Bir kerede düzgün cevap versen ölürsün sanki," diye homurdandım. "Ayrıca ne aşağı... Bir dakika sen şu anda burada mısın?"

"Evet. İki dakika içinde aşağıda ol. Seni bir yere götüreceğim."

"Ne? Nasıl? Ama parti?"

"Parti bitti."

"İyi de daha yeni yıla girmedik-"

"Ufaklık sabrımı zorlama ve hemen aşağı in."

"Ama babamlar izin vermez ki,"

"Yukarı gelip seni zorla almamı istemiyorsan bir bahane uydur. Süren başladı haberin olsun."

Ateş telefonu yüzüme kapattı. Ses tonu ciddiydi. Yani her türlü yukarıya gelebilir ve beni zorla alıp götürebilirdi. Gerçi onun ses tonu her zaman ciddiydi. Annemlerin onu görmesi ise tam bir felaket olurdu.

Derin bir nefes aldım. Ne yapacağım hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Ama bildiğim tek bir şey varsa o da Ateş'in

buraya gelmesine mani olmamdı. Oturduğum yerden kalktım. Umarım yeni yıla kötü bir başlangıç yapmazdım.

Odamdan çıkıp salona girdikten sonra boğazımı temizledim ve babamın yanına doğru yürümeye başladım. Tekli koltukta oturmuş televizyon seyrediyordu. Tabii yanında Demir, Kerem ve annem vardı.

Ellerimi önümde birleştirip yüzüme tatlı olduğunu düşündüğüm bir gülümseme yerleştirdikten sonra "Babacığım?" diye seslendim. Böyle yapınca bana dayanamadığını biliyordum. Gerçi az sonra yalan söyleyeceğim için birazcık garip hissediyordum kendimi ama başka çarem yoktu.

Babam bakışlarını bana doğru çevirdi. "Söyle güzel kızım?"

"Şey... ben şimdi odamda uzanıyordum da, arkadaşım mesaj attı ve dedi ki ailenden izin almayı başarabilirsen bize gel ve yeni yıla kız kıza girelim,"

"Kimmiş bu arkadaşın?" Babam gözlüklerinin üzerinden bana baktı.

"Yabancı değil... Maya," dedim ve şirince gülümsemeye devam ettim. Lütfen daha fazla detay isteme baba. Lütfen lütfen lütfen.

"Ne hikmetse kızların da çoğu bu gece ya Merve'ler de kalıyor ya da Maya'larda," dedi Demir. Ses tonu iğneleyiciydi. Onun bu söylediğiyle gülümseyen yüzümü anında yerini çatık kaşlara bırakırken, "Sana ne be. Hem ben babama sordum karışmasana!" dedim.

"İzin verme amca," dedi Kerem. "Biz nereden bilelim Maya'nın Mahmet olmadığını?"

"Birincisi Mahmet diye isim olmaz, ikincisi size ne, üçüncüsü karışmayın bana!"

"Birincisi, bu saatte kız kısmı sokağa çıkmaz. İkincisi biz senin ağabeyin sayılırız, o yüzden azıcık saygılı ol. Üçüncüsü..." Demir bakışlarını yere indirip konuşmayı devam ettirmek için doğru kelimeleri aramaya başladıktan sonra, "Üçüncüsü yok," deyip konuşmayı kestirip attı.

"Yeter çocuklar."

Babam otoriter sesini devreye sokup her birimizin susmasını

sağladıktan sonra bakışlarını bana doğru çevirdi. "O kızla arkadaşlık yapmanı istemediğimizi biliyorsun Melisa."

"Ama baba..."

"Önce bir dinle. Gitmek istiyorsan elbette gidebilirsin. Seni kısıtlayacak veya engelleyecek değiliz. Zaten birkaç saat sonra on sekiz yaşına giriyorsun ve kendi kararlarını kendin verebilecek yaşa ilk adımını atıyorsun. Ama bu şu değil ki sana artık hiç karışmayacağız." Babam gülümsedi ve konuşmaya devam etti. "Güzel kızım, Su'yum. Şunu unutma ki nefes aldığım sürece sen her zaman benim küçük kızım olarak kalacaksın ve değil on sekiz yaşına, elli sekiz yaşına girsen de seni koruyup kollamaya devam edeceğim."

Dolmaya başlayan gözlerim böylesine bir konuşmayı beklemediğinden dolayı akmak için hazırda beklerken adımlarımı hemen hareket ettirdim ve koşarak babamın yanına gittikten sonra kollarımı boynuna dolayıp sıkıca sarıldım. "Seni de annemi de çok ama çok seviyorum baba. Yanımda olduğunuzu, bana destek çıktığınızı bilmek o kadar iyi hissettiriyor ki, sizin gibi bir aileye sahip olduğum için dünyanın en şanslı kızıyım."

"Biz de sana sahip olduğumuz için çok şanslıyız güzel kızım."

Demir homurdandı. "Valla helal olsun amca. İki güzel söze kandın ya, ben hiçbir şey demiyorum."

Babamın kollarından çıkıp koltuğun üzerinde duran kırlenti elime aldıktan sonra hiç düşünmeden Demir'in kafasına fırlatıp, "Şapşal," diye mırıldandım ve gülümsedim.

***

Soğuk rüzgâr bedenime temas etmeye devam edip daha da çok üşümeme neden olurken ellerimi birbirine sürttüm ve bakışlarımı hemen yanımda olan Ateş'e doğru çevirdim. Yaklaşık on dakikadır ağaçlık bir alanda yürüyorduk ve yol boyu nereye gittiğimizi ısrarla sormama rağmen Ateş bir cevap vermekte kararlıydı.

"Ateş artık söylesen diyorum. Çok üşüdüm ve yeni yıla böyle bir yerde girmek istediğimi sanmıyorum."

"Az kaldı."

Gözlerimi devirdim. Ellerimi birbirine sürttüm ve Ateş'in beni yönlendirdiği yere doğru yürümeye devam ettim. Etrafın karanlık olması birazcık tedirgin olmama neden oluyordu. Hayır. Yanımda Ateş varken kesinlikle korkmuyordum ama etraf aşırı derecede karanlıktı ve kulaklarımı dolduran garip uğultu sesleri de birazcık ürkmeme neden oluyordu. Sanırım bir ormandaydık ve neden burada olduğumuz deli gibi merak konusuydu.

Ateş'le birlikte bir süre daha yürüdükten sonra Ateş yürümeyi bıraktı ve kalın gövdeli bir ağacın hemen dibinde durdu. "Geldik."

Bakışlarımı etrafta gezdirdim. Ama uzun ağaçlar dışında herhangi bir şey gördüğüm söylenilemezdi. "Burası neresi? Ayrıca niye geldik ki buraya?"

"Çık."

Ateş, çenesinin ucuyla ağacın gövdesine dayalı duran tahta merdiveni işaret edip bakışlarını yüzümde gezdirmeye başlayınca gözlerimi kırpıştırdım ve şaşkınlıkla ona baktım.

"Nasıl yani? Bildiğin çıkmak mı?"

"Evet Melisa, bildiğin çıkmak. Tırman hadi."

Ateş'in sabırsız gözleri merak duygularımı iyice hareket ettirirken, "Niye?" diye sormaktan kendimi alıkoyamadım.

Ateş derin bir nefes aldı. "Birazdan anlarsın."

"Neyi?" diye sordum hemen. Onu sıktığımın farkındaydım ama bu saatte beni evimden alıp böyle bir yere getirdikten sonra, üstüne üstlük bir de ağacın tepesine tırmanmamı isteyince meraklanmam haliyle normaldi.

"Bazen bunak olduğunu düşünüyorum," dedi Ateş ve beni kenara çekip merdivene yönelerek adımlarını basamaklara atmaya başladı. Niye öyle söylemişti ki?

Ateş'in ardından ben de adımlarımı tereddütle hareket ettirip merdivene tırmanmaya başladığımda dikkatimi çeken Ateş'in poposu kafamın üstünde bir ampulün parlamasına neden olmuştu.

"Ağaç ev?" dedim şaşkınlıkla. Tabii ya. Şimdi hatırlamıştım. Ateş daha önce de beni buraya getirmişti ve o yüzden bunak olduğunu düşünüyorum demişti. Hem zaten etraftaki ağaçlar da bana bir yerden tanıdık geliyordu. Ateş'in yüzünü göremesem de gözlerini devirdiğini hissettim.

Merdivenlerden yukarıya çıktıktan sonra Ateş ahşap kapıyı eliyle araladı ve geçmem için yol verdi. Dudağımı dişlerimin arasına aldım. Çünkü buraya ilk geldiğimizde olanlar bir film şeridi gibi gözümün önünden geçmeye başlamıştı ve bir anda sıcakladığımı hissettim. Üstelik şimdi saat de çok geç olmuştu ve aklıma bir sürü ayıp şeyler geliyordu. Hemen başımı iki yana salladım ve onları aklımdan kovup Ateş'in benim için açtığı kapıdan içeriye girdim.

Ateş de arkamdan içeri girdikten sonra kapıyı kapattı ve elini lamba diye tahmin ettiğim bir yere götürerek deminden beri karanlığa alışan gözlerimi aydınlığa kavuşturdu.

Bir anda ağaç evin içinde yanan ışık gözlerimi hızlı hızlı kırpıştırmama neden olurken görüş alanıma giren görüntü deyim yerindeyse afallamama neden olmuştu.

Güller...

Renk renk, etrafa saçılmış bir sürü gül yaprağı ağzımın şaşkınlıkla aralanmasına neden olurken küçük bir yılbaşı ağacı ve tavanda asılı göz kamaştırıcı süsler şaşkınlığıma iyice şaşkınlık katmıştı.

"Yeni yıla nasıl girersen bütün bir yıl öyle geçermiş derler." Ateş kollarını belimin etrafına dolayıp gövdesini sırtıma yaslayarak başını omzumun üstüne koyduktan sonra "Ben de seninle birlikte, hiç kimsenin olmadığı bir yerde girmek istedim," diyerek konuşmasına devam etti.

Etrafı şaşkınlıkla izlemeye devam eden gözlerim Ateş'in bu söylediğiyle bakışlarımı ona doğru çevirmeme neden olurken bütün yüzümü kaplayacak şekilde gülümsedim. "Ben... ne diyeceğimi bilemiyorum." Şaşkındım. Çünkü böylesine romantik konuşması afallamama neden olmuştu. Hatta etrafı böyle süslemesi ve hazırlaması da.

Ateş, "Bir şey söylemek zorunda değilsin ufaklık," deyip gülümsedikten sonra sağ elimi nazikçe kavrayıp yürümemi sağladı ve ağaç evin tam ortasında durmamı sağlayıp nereden çıkarttığını bilmediğim küçük bir kumandayla etrafta slow bir parçanın yankılanmasına izin verdi.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Bu kesinlikle Ateş olamazdı. Öyle değil mi?

Ateş, ellerini belime dolayıp beni kendine doğru çektikten sonra alnını alnıma yasladı. İki yanımda öylece duran ellerim ne yapacaklarını bilmediklerinden dolayı boş boş durmaya devam ederken ben de ellerimi çekinerek havaya kaldırdım ve Ateş'in boynuna dolayıp bu yaşadığım şeyin bir rüya olmamasını dileyerek müziğin ritminde ona uyum sağlamaya başladım.

Şu anda üzerimde kot bir pantolon, siyah bir kazak, bir de siyah montum vardı. Başımda ise siyah berem. Aynı şekilde Ateş de bu akşam siyahlara bürünmüştü ve ikimiz de bayağı bir uyum içerisindeydik. Gerçi yaptığımız dans daha şık kıyafetler giymemizi gerektirebilirdi. Örneğin ben abiye bir elbise giyerken Ateş de takım elbise giyebilirdi. Ama biz hiçbir zaman normal çiftlerden olmadığımız için çalan şarkıya uygun bir kıyafet giymemiz de beklenemezdi.

"Yeni yıldan ne bekliyorsun ufaklık?"

"Imm..." Düşündüm. "Savaşsız ve adaletli bir dünya ilk önce. Sonra sevdiklerimle birlikte güzel bir yıl. Tabii mutlu ve huzurlu da."

Ateş kaşlarını havaya kaldırdı. "Kimmiş bu sevdiklerin?"

"Şey. Aslında genelleme yaparak söyleyecek olursam ailem, arkadaşlarım..."

"Ve?"

"Vesi... Sanırım bu kadar. Dileğim onlarla birlikte güzel bir sene geçirmek."

Ateş'in yüz ifadesi birden sertleşti. "Onlarla mı sadece?"

"Başka kimin olmasını isterdin ki?"

"Bir de ciddi ciddi soruyor musun? Ben eşekbaşı mıyım ulan burada?" Ateş sesini yükseltince ne kadar tatlı göründüğünü düşündüm. "İyi de sen bana sevdiklerin dedin. Sevdiklerim elbette ailem ve arkadaşlarım. Ama eğer sorsaydın; aşkından yandığın, onun için yok olmayı göze aldığın, iliklerinin sadece o ve onun hissettirdikleriyle doldurduğun biri var mı, ona göre cevap verirdim."

Ateş belimi sıkıca kavradı. "O halde cevap ver. Kimmiş bu iliklerine kadar işleyen kişi?"

Gözlerimi devirdim. "David Beckham." Ateş belimi sıktı.

"Yeni yıldan önce sana güzel bir *bakım* yapmamı istemiyorsan adamakıllı cevap ver ufaklık."

"Bir zorba," dedim gülümseyerek. "Kalbi ve karakteri sert bir cisimle kaplanmış, çoğu zaman sinir bozucu, bazen gıcık, biraz zor, biraz kendini beğenmiş. Ya da hayır. Fazla zor ve fazla kendini beğenmiş. Ama buna rağmen bir türlü kalbimden söküp atmayı beceremediğim biri." Ateş elini yanağımın üzerine koydu. "Ve bu kişi?"

"Cevabı biliyorsun..."

"Duymak istiyorum yine de?"

Ateş'in sesi fazla istekliydi. Dudaklarımdan dökülecek ismini duymaya ihtiyaç duyuyor gibiydi. "Sensin," diye fısıldadım. "Sensin. Sadece sen."

Ateş dudaklarımızı birleştirdi. Sıcak dudakları arzulu bir şekilde dudaklarımı aralamaya çalıştığında onu çok uğraştırmadan karşılık verdim.

"İliklerine kadar işledim mi cidden?"

"Daha derine belki..."

Ateş gülümsedi ve tekrar dudaklarımızı birleştirdi. "Sana değer veriyorum," dedi fısıltıyla.

"Seni seviyorum," diyerek tıpkı onun yaptığı gibi ben de onun kulağına fısıldadım. Ama Ateş'in bir anda titreyen bedeni acaba yanlış bir şey mi yaptım diye içimden geçirmeme neden olurken Ateş geri çekildi ve bakışlarımızı birleştirdi.

"Bir daha söyle."

Gülümsedim. "Seni seviyorum."

Ateş'in yukarıya doğru kıvrılan dudakları benim de gülümsememi iyice genişletirken Ateş ceketinin cebinden çıkardığı bir zinciri bana doğru uzattı. "Hiçbir mutluluk sonsuza dek sürmez belki ama sonsuzluğu mutluluğa dönüştürmek bizim elimizde."

Ateş, beyaz bir zincirin ortasına takılmış sonsuzluk kolyesini avucumun içine bırakınca şaşkınlıkla kolyeye bakakaldım. Öyle, klasik sonsuzluk kolyelerinden değildi. Veya yana yatan sekizlerden. Kolyenin ortasında '*AteşMelisa*' yazıyordu ve sonsuzluk işaretinin bir kısmını bu yazılar tamamlıyordu.

"Ateş..." deyip kolyeyi beğeni dolu gözlerle inceledikten son-

ra, "Bu çok ama çok güzel," dedim. Bu kolyeyi özel olarak yaptırdığı belliydi ve benimle sonsuza dek beraber olmak istediğini itiraf etmesi çok ama çok güzeldi.

Ateş, kollarını belimin etrafına dolayıp aynı benim ona sarıldığım gibi sıkıca sarıldıktan sonra, "Sen bana hediye almadın mı?" diye sordu muzipçe. Saçlarımın arasına çarpan nefesinden gülümsediğini hissedebilmiştim.

Geri çekilip günler öncesinden aldığım küçük bir hediyeyi montumun cebinden çıkardıktan sonra Ateş'e doğru uzattım ve "Umarım beğenirsin," dedim.

Ateş, kaşlarını havaya kaldırıp ona uzattığım hediye paketini eline aldıktan sonra paketi eliyle yokladı ve ne olduğunu anlamaya çalıştı. "Bu ne?"

"Aç bak," dedim ve meraklı bir ifadeyle vereceği tepkiyi beklemeye başladım.

Ama Ateş, benden daha da meraklı bir şekilde hediye paketini çabucak açıp içindeki şeyi hızlıca çıkartınca ne kadar komik göründüğünü fark edip kıkırdadım. Resmen küçük bir çocuk gibiydi ve ona hediye aldığım için heyecanlı görünüyordu.

"Porsche Jeep?"

Ateş elindeki küçük oyuncak arabayı inceleyip beğeni dolu gözlerle arabaya bakmaya devam edince iyi bir hediye seçimi yaptığım için kendimi tebrik ettim. Gerçeğini alamayacağıma göre bununla idare edebilirdi sanırım. Ateş, arabanın ön kısmındaki plaka yerine eyeliner ile yazdığım yazıyı görüp kaşlarını havaya kaldırdıktan sonra bakışlarını bana doğru çevirdi. "Bu iki oldu ufaklık."

Omuzlarımı silktim. "Zorbasın ama kabul et."

"Belki biraz."

"Hah." İnanmayan gözlerle ona baktım. "Biraz mı?"

"Biraz tabii," dedi Ateş ve kollarını belime dolayıp beni kendine doğru çekti. "Hem sen zorba görmemişsin kızım. Zorba dediğin, sevgilisine konuşma hakkı vermez, sürekli onu azarlar, bağırır, kısıtlar, ne bileyim bu tarz şeyler yapar."

"Nedense bu saydıkların bana çok tanıdık geldi," dedim ve kollarımı Ateş'in boynuna dolayıp kıkırdadım.

Ateş, "Hmm," diye mırıldanıp yüzünü yavaşça bana doğru yaklaştırdıktan sonra burnumun üzerine küçük bir öpücük kondurdu ve "Bak sen..." dedi.

"Öyle ama," deyip yüzümü geriye doğru çektim.

Ama Ateş açtığım mesafeyi çabucak kapatıp burnuma ardı ardına öpücükler kondurmaya başlayınca yüzümü daha fazla kaçırmadım ve olduğum yerde öylece durup Ateş'in öpücüklerine esir oldum. Mutluydum. Hem de çok. Yeni yıla Ateş'siz gireceğimi düşünürken şimdi onunla birlikte burada bu şekilde olmam kesinlikle mükemmelin ötesindeydi ve kelimelerle tarif edilemezdi. Ona belki zorba, kaba, sinir, hödük falan diyordum ama ben bu adamı her şeyiyle çok ama çok seviyordum.

Ateş geri çekilip alnını alnıma yasladı. "Eğer bir gün ölecek-sem, gözlerine bakıp gözlerinin içindeki o masumiyette boğularak ölmek istiyorum. Hasretini çekmek değil, her saniye senin yanında olmak istiyorum. Kimseye senin kadar bağlanmak değil, ömrümün sonuna kadar sana bağlı olarak yaşamak istiyorum. Sonsuz seneler ufaklık."

"Sonsuz seneler Ateş..."

Ve havai fişeklerinin sesi kulaklarımı doldurmaya başladı.

Yirmi Yedinci Bölüm

Aynadaki aksim karşımdaki görüntüden dolayı gözlerimi hoşnut edip yüzümde memnun bir ifade oluşmasına neden olurken içtenlikle gülümsedim ve saçlarımı bu şekilde yaptığım için kendimi tebrik ettim. Güzel görünüyordum. En azından bana göre öyleydi. Saçlarımı sabahın erken saatlerinde -hiç üşenmeden- incecik örüp kıvırcık olmasını sağladıktan sonra elimle de birazcık şekil verip doğal bir görüntü oluşmasını sağlamıştım. Kabul ediyorum. Bu birazcık uğraştırıcı bir işti ama yine de değmişti doğrusu. Oysaki normalde büyük dalgalar veya düzleştirici ile düzleştirmeyi tercih ederdim. Ama bugün farklı olsun istemiştim. Çünkü bugün diğer günlerden farklıydı. Neden mi? Çünkü bugün, benim doğum günümdü ve artık 18 yaşıma giriyordum. Bu nedenden dolayı birazcık uğraşı kendime feda edebilirdim sanırım.

Gözlerime sürdüğüm siyah sürme, kirpik diplerime sürdüğüm ince eyeliner ve dudaklarımı renklendiren pembe rujumdan başka hiçbir şey yoktu yüzümde. Zaten aşırı derecede makyaj yapmayı seven, makyaj delisi kızlardan değildim. Siyah kıvırcık saçlarım, mavi kolsuz elbisem ve beyaz topuklu ayakkabılarımla bugün tuhaf bir şekilde hoş görünüyordum.

Dün gece tıpkı masallardaki gibi güzel bir yılbaşının ardından bu sabah da doğum günüm için hazırlık yapıyordum. 1 Ocak. Yeni yılın ilk sabahı, aynı zamanda benim doğum günümdü. Ateş'le dün gece rüya gibi bir gece geçirmiştim. O kadar romantik, o kadar iyiydi ki. Gerçek olamayacak kadar güzel, gerçek olamayacak kadar mükemmelin ötesindeydi. Ama gerçekti işte. Ve o anılar birer birer aklımın her köşesine yazılmıştı. Dün gece ağaç

evden hiç ayrılmayıp Ateş'le birbirimize sarılarak uyumuştuk. Tabii öncesinde slow birkaç parçada dans edip, fazlaca öpüşüp, atıştırmalık birkaç şey yemeyi de ihmal etmemiştik.

"Melisa, televizyon ünitesinin tozunu neden almadın?"

Annemin sinirli, bir o kadar da otoriter çıkan sesi gözlerimi devirmeme neden olurken yanaklarımı sıkılarak şişirdim ve derin bir nefes aldım. Ateş sabahın erken saatlerinde beni eve bırakıp gittikten sonra okulların kar sebebiyle tatil olmasından dolayı öğlene kadar uyumak için plan yapmıştım. Eminim tüm öğrenciler de bu planı aynen yapmıştır. Ama annem planlarımı hiç düşünmeden buruşturup çöp kutusunun en derinlerine yollayarak buna mani olmuştu. Neymiş efendim. Bugün doğum günümmüş de, evi temizleyip süpürecekmişiz. Yoksa arkadaşlarım arkamdan laf edermiş.

Severek aldığım mavi kolsuz elbiseme üzgün bakışlar attım. Çünkü annem hazırlanmamı umursamadan etrafı temizletmeye devam ettirecekti ve benim bitmek bilmeyen sakarlığım yüzünden elbisemin başına kesin bir kaza gelecekti.

Odamdan çıkıp salona annemin yanına gittikten sonra, somurta somurta televizyon ünitesinin yanına gittim ve herhangi bir şey söylemeyip beyaz toz bezini elime alarak üniteyi silmeye başladım.

Doğum günü partim bizim evde olacaktı. Zaten hep de böyle olurdu. Ama bugün bir farklılık olarak arkadaşlarım da gelecekti ve böyle bir şeyi ilk kez yaşayacağım için heyecanlıydım.

"Mutfak dolaplarını hiç güzel silememişsin kuzen. Seni gidip tekrar temizlemeye davet ediyorum."

Demir, elindeki pembe hediye paketini bantlamakla uğraşıp -eminim o benim hediyemdi- bir yandan da bana pişmiş kelle gibi sırıtarak bakınca kaşlarımı sinirle çatıp ona baktım. "Ben de o daveti hiç düşünmeden reddediyorum."

"Davete icabet etmek gerekir," dedi Demir ve sırıtmaya devam etti. "Hem madem bir iş yapıyorsun, bari düzgün yap."

"Sana ne oğlum benim işimden?" deyip sesimi yükselttim. Zaten sabahtan beri temizlik yapmaktan bıkkınlık gelmiş, bir de onunla mı uğraşacaktım?

Demir gözlerini iri iri açtı. "Oğlum mu?" Ses tonunda şaşkınlık vardı. "Ben senin gerçekten oğlun muyum? Allah'ım neydi benim günahım?"

"Iyy. Evladım olsan viledayla severim," deyip yüzümü buruşturdum.

Demir alayla gülümsedi. "Temizlik sende kafa yapmış anlaşılan. Normalde eldiven demen gerekiyordu."

"Yoo," deyip gülümsedim. "Eldiven seni sevmem için ince kaçar. O yüzden vileda daha iyi."

"Başlamayın yine."

Annemin uyarıcı sesi bakışlarımı Demir'den çekip ona doğru çevirmeme neden olurken, "Anne ya, kendimi resmen külkedisi gibi hissediyorum," dedim alt dudağımı sarkıtarak. "Bence bu kadar temizlik yeter. Hem bugün benim doğum günüm."

"Hem mutluyum, hem yastayım," diyerek lafa girdi Demir ve sırıttı. Ben ona anlamayarak bakarken Kerem, "Babamın öldüğü yaştayım," dedi ve Demir'le yumruklarını tokuşturdu. Hayretle onlara baktım.

"Olmaz öyle şey. Hem bir sürü insan gelecek. Arkamızdan ne derler sonra?"

Annem bir yandan kırlentleri kabartmakla uğraşıp bir yandan da bana otoriter bakışlarını yollayınca, "Ya anne hepsi arkadaşım. Ne olacak sanki?" diye sordum.

"Hayır dedim Melisa."

Nefesimi sıkılarak dışarıya üfledikten sonra ne dersem diyeyim bu temizlikten kurtulamayacağımı anladım. Bugün benim doğum günümdü ve sakin olmaya özen göstermeliydim. Yoksa bütün bir yılı böyle asabi geçirirdim ve bu hiç de isteyeceğim bir şey değildi.

***

Büyük bir bardağa portakal suyu doldurup sürahiyi buzdolabına koyduktan sonra salona doğru yürümeye başladım. Yüzümde geniş bir gülümseme vardı ve bugün sanki ne olursa olsun bu gülümseme hiç silinmeyecek gibiydi. Davet ettiğim herkes söylediğim saatte bize gelmişti ve bu hem çok garip hem de çok güzel bir histi. Maya, Kuzey, Nazlı, Sinem, Güney, Doğukan ve

Batuhan. Hem sivil hayatta arkadaşım olan hem de ağabeyim ve ablalarım olarak gördüğüm bu insanların hiç üşenmeyip evime kadar gelmeleri benim için mükemmel bir histi. Çünkü onları davet ettiğimde geleceklerini hiç düşünmemiştim. Sonuçta her biri yetişkin insanlardı ve yapacak başka işleri muhakkak ki olmalıydı. Ama şimdi hepsi evimin salonundaydı ve doğum günümde beni yalnız bırakmamışlardı. Onların dışında okuldan da birkaç kişiyi davet etmiştim ve onların da şu an evimin salonunda olması -hem de arkadaşım sıfatıyla- gerçekten benim için çok özeldi.

"Sonunda evini görebildim."

Batuhan, gamzesini ortaya çıkartacak şekilde gülümseyip samimi bir ifadeyle yüzüme bakmaya başlayınca elimdeki portakal suyunu Kuzey'e doğru uzatıp, "Öyle oldu," diyerek cevap verdim.

Kuzey portakal suyunu elimden aldı ve gülümsedi. "Sağ ol ufaklık."

"Afiyet olsun."

Davet ettiğim herkes neredeyse gelmişti. Ama en çok görmek istediğim kişilerden biri olan Aras henüz ortalarda görünmüyordu. En son mesajlaştığımızda kesin bir dille geleceğini söylemişti ama anlaşılan başka bir işi çıktığından dolayı biraz geç gelecekti. Belki de hiç gelmeyecekti.

Maya, sağ elini yanağıma götürüp başparmağı ve işaret parmağı ile yanağımı sıktıktan sonra, "Ay ben seni yerim," dedi. "18 yaşına girmek nasıl da yakışmış. Sanki bir gecede hemen genç kız olmuşsun gibi,"

"Gerçekten Melisa. Saçlarını bu şekilde yaptığın için mi bilmem ama bayağı olgun görünüyorsun."

Maya ve Sinem'in söylediği bu cümleler garip bir şekilde utanmama neden olurken, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım ve etrafa kaçamak bir bakış attım. İnsanların bana iltifat etmesi gerçekten alışık olmadığım bir şeydi ve her zaman bu tepkileri utanarak karşılayacağımdan emindim.

Annem ve babam az ilerimizde, Aysun Teyze ve Ali Amca'yla beraber büyük koltuklarda oturuyorlardı. Evet. Onlar da doğum

günü partimdeydi ve en yaşlı kişiler sıfatıyla tam karşımda duruyorlardı. Kuzey ve diğer çocukların Ateş'in arkadaşları olduklarını annem ve babam maalesef ki biliyordu ve haliyle birazcık da huzursuzlardı. Ama yine de herhangi kötü bir imada bulunmamışlardı ve umarım parti sonuna kadar da bulunmazlardı. Çünkü bugünün sorunsuz ve sakin geçmesini her şeyden çok istiyordum.

Acaba şu anda Ateş ne yapıyordu?

"Melisa?"

İsmim, tanıdık bir sesin ağzından sakince dökülürken zihnimdeki düşünceleri bir kenara bıraktım ve bakışlarımı hemen sesin geldiği tarafa çevirdim. Aras. Mavi gözleri sıcacık bir ifadeyle gözlerime bakıyordu ve yüzünde o her zamanki samimi gülümsemesi vardı.

"Doğum günün kutlu olsun."

Aras, kollarını belime dolayıp bana arkadaşça sarılınca ben de kollarımı hiç düşünmeden havaya kaldırıp ona doladım. "Teşekkür ederim."

"Artık reşit oldun ha?"

"Birazcık geç kaldım ama evet," deyip gülümsedim. Kendisi benden birkaç ay büyüktü de.

Aras gülümseyip geri çekildikten sonra Kuzey ve diğer çocuklarla tokalaşmaya başladı. Ben onları gülümseyerek izlerken bakışlarım hemen Aras'ın yanında duran, ellerini önünde birleştirmiş ve etrafa kaçamak bakışlar atan bir kıza doğru kaydı. Bu kızı tanıyıp tanımadığımı kendi kendime sorguladım. Ama hayır. Kesinlikle tanımıyordum ve kim olduğunu merak etmiştim. Aras ile birlikte mi gelmişti?

"Nasılsın kardeşim? Bir yaramazlık yok, değil mi?"

Güney'in sorusu üzerine Aras hayır anlamında başını salladı. "Her şey yolunda."

"Hadi bakalım," dedi Güney ve samimi bir şekilde gülümseyip Aras'ın omzunu sıvazladı. Aras da tıpkı benim gibiydi. İnsanlara karşı hep mesafeli ve ciddi bir duruşu vardı. Bunun nedeni kafa yapımızın karşımızdaki kişiyle uyuşmazlığı mı tam olarak bilmiyorum ama şu anda Aras, Güney ve diğer çocuklarla tıpkı

benim Maya ve diğer kızlarla anlaştığım gibi iyi anlaşıyordu ve bu çok güzeldi. Hem arkadaşça, hem de büyüğümüz olarak.

Salonda çok fazla yüksek seste olmasa da yabancı, slow bir parça çalmaya başlayınca Kuzey ve Maya gülümseyerek, "İzninizle," deyip ortaya geçtiler ve dans etmeye başladılar. Onların peşinden Sinem ve Güney, onların da arkasından Nazlı ve Doğukan derken yavaş yavaş herkes ortaya geçti ve dans etmeye başladı.

"Sap olmanın zararları arkadaşlar," dedi Batuhan, Demir ve Kerem'e.

"Olsun kardeşim," dedi Demir. "Biz burada sap olabiliriz ama onların aksine her gün farklı lezzetlerde meyve yeme imkânımız var."

Üçü birden pis pis sırıttı ve annemin hazırladığı lezzetli yiyeceklerin olduğu yemek masasına doğru ilerlemeye başladılar.

"Tanıştırayım," dedi Aras yalnız kaldığımızda. "Melisa Deniz, Deniz Melisa."

Aras eliyle sarışın bir kızı bana takdim edince, "Memnun oldum," dedim ve gülümsedim.

"Ben de."

Aras açıkladı. "Melisa, Deniz ile iki hafta önce tesadüf eseri tanıştık. Kendisine bugün sinema sözü vermiştim ama doğum gününü kaçırmak istemediğim için onu da buraya alıp getirmemin bir sakıncası olmayacağını düşündüm."

"Elbette yok. İyi ki gelmişsiniz," dedim gülerek.

Deniz utanarak gülümsedi. "Aslında ben rahatsız etmek istemezdim ama-"

"Ne rahatsızlığı? İyi ki buradasın," Kız tatlı birine benziyordu. Detayları bilmiyordum ama Aras'ın elimden çekeceği vardı. İki haftadır bir kızla beraberdi ve bana söylememiş miydi?

***

"Ayrıntıları istiyorum Aras. Hadi anlat. Nasıl tanıştınız? İlk kim konuştu? Nasıl başladı?"

Meraklı bakışlarım Aras'ın yüzünden bir an bile ayrılmazken isminin Deniz olduğunu öğrendiğim kızın tuvaletten hemen gelmemesi için içimden dua etmeye başladım.

"Sakin ol," dedi Aras ve gülümsedi.

Omuzlarımı silktim. "Hadi ya. Kız gelecek şimdi. Ne olur anlat?"

Aras etrafa kısaca göz gezdirdikten sonra bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Yılbaşı için alışveriş yaparken," dedi. "Bir alışveriş merkezinin D&R mağazasına girip yeni çıkan kitaplara göz gezdirdiğim sırada tesadüf eseri tanıştık."

"Nasıl?" diye sordum hemen. Meraklanmıştım. Sonuçta Aras benim en yakın arkadaşımdı ve sevgilisi ile nasıl tanıştığını -gerçi henüz sevgili değillermiş ama- bilmek en doğal hakkımdı.

"O sırada o da oradaydı."

"Daha uzun anlat ya, çarpıştınız mı yoksa?"

"Sayılır," dedi Aras ve gülümsedi. "Ben beğendiğim birkaç kitabı raftan alıp her şeyden habersiz kasaya doğru ilerlerken bu sakar da pat diye bir anda dizlerinin üzerinde önüme düştü."

Gülümsedim. "Sahi mi? Sonra ne oldu peki?"

"Sonrası kalkması için ona elimi uzattım. O da elimi tutup ayağa kalkacağı yerde benim yüzümden düştüğünü söyledi ve bir ton laf saydırdı." Aras sesini inceltti. "Yok sen olmasan düşmezmişim de, hepsi benim yüzümdenmiş de, benim o an orada ne işim varmış da falan filan."

Kıkırdadım. "Ondan hoşlanıyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi Aras ve omuzlarını silkti. "Komik bir kız. Beni sürekli güldürüyor ama tam olarak emin değilim."

"Daha yeni tanışmışsınız Aras. Hemen âşık olmayı bekleme. Zaman geçtikçe duygularından daha da iyi emin olursun."

"Aşk profesörü gibi konuştun," dedi Aras. Dudaklarım onun bu söylediğiyle yukarı kıvrılırken bir anda evin içinde resmen yankı yapan o tok ses başımı hemen sesin geldiği tarafa doğru çevirmeme neden oldu.

"Ah!"

"Ne yapıyorsun be, dikkat etsene!"

Deniz, ellerini kalçasına bastırıp yüzünü buruşturarak acı içinde yerde inlerken üzerine dökülen portakal suyu bütün tişörtünü resmen turuncu bir renge çevirmişti. Mehmet ise kaşlarını tek bir çizgi olacak şekilde çatmış, Deniz'e sinirli bir ifadeyle tepeden bakıyordu. Sanırım meyve suyu ona aitti.

"Kör müsün kızım önüne baksana!"

"Özür dilerim, görmedim," dedi Deniz ve mahcup bir ifadeyle başını yere eğdi.

"Görmediğini hep beraber gördük zaten. Hay Allah'ım ya!"

Mehmet, kendi kendine söylenerek üzerine sıçrayan birkaç damla portakal suyuna sinirli bir ifadeyle bakarken Aras, Mehmet'e doğru bir adım attı. Hayır... Umarım bir kavga çıkmazdı. Bugün için isteyeceğim en son şeydi.

"Bir kıza bağırmak," dedi Aras. "Üstelik özür dilediği halde. Ne tür bir erkeklik?" Aras'ın ses tonu sakindi.

"Sen kimsin de benim erkekliğimi sorguluyorsun lan lavuk?" Müziğin sesi bir anda kapanmıştı ve herkesin bakışları Mehmet ile Aras'a doğru çevrilmişti. Aysun Teyze ve Ali Amca dahil.

Aras, Deniz'e doğru ilerleyip sağ elini ona doğru uzatarak ayağa kalkmasına yardım ettikten sonra elini Deniz'in beline koyup sahiplenircesine kendine doğru çekti ve bakışlarını Mehmet'e doğru çevirdi.

"Haklısın. Bunu sorgulamam yanlış," dedi Aras. "Bir kıza bağırman erkeklik seviyeni yeterince ortaya koyuyor zaten."

Mehmet, zaten çatık olan kaşlarını biraz daha çatıp Aras'a doğru sinirle bir adım atarken bileğini kavrayan Çınar'ın parmakları buna mani oldu. "Tamam Mehmet. Yok yere huzursuzluk çıkartma. Haksız olduğunu sen de biliyorsun."

Çınar'ın bu söylediğiyle Mehmet birkaç saniye sessiz kalıp sinirli bakışlarını Aras'ta gezdirince öfkeli olduğunu çenesinin kasılmasından anlamıştım. Derin bir nefes aldım ve herhangi bir kavganın çıkmaması için içimden dua etmeye başladım. Doğum günümün mahvolmasını hiçbir şekilde istemiyordum.

Mehmet, bileğini Çınar'ın elinden bir hışımla kurtarıp sessiz bir küfür mırıldanarak yürümeye başlayınca bakışlarımı ondan tarafa sabitledim. Ardından ise ev kapısının oldukça sert bir şekilde kapanma sesi kulaklarımı doldurunca evden gittiğini anlamam o kadar da uzun sürmemişti.

Moralim bir anda bozulmuştu işte. Ne olurdu ki sanki bugün tatsız bir olay yaşanmasaydı? Çok mu büyük bir şey istiyorum?

"Hadi gidip üzerini temizleyelim."

"Yok ya. Üzerimi temizleme bahanesiyle vücuduma bakacaksın değil mi?"

Bir yandan tekrar çalmaya başlayan müzik sesi, bir yandan da Aras ve Deniz'in diyalogları bakışlarımı onlara doğru çevirmeme neden olurken Aras, "Saçmalama istersen," deyip derin bir nefes aldı. "Sadece yardım etmek istiyorum ve senin söylediğine bak."

Deniz, kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi. "Bana ne. Hem sen ne diye o çocuğu herkesin için de rezil ediyorsun? Bak. Senin yüzünden çekti gitti."

"Onu mu savunuyorsun bana?"

"Hayır ama yine de keşke öyle demeseydin."

Aras, derin bir nefes aldı. Yüzündeki ifade her ne kadar sıkılmış olduğunu gösterse de gözlerinin içindeki o parıltı yüz ifadesinden daha çok dikkatimi çekiyordu ve bu da gülümsemem için yeterli bir sebepti. Bu kızdan hoşlanıyordu. Onu savunması, koruması ve onunlayken gözlerinin içinin parlaması yeterince belli ediyordu zaten. Ama sanırım Deniz, henüz Aras'ın duygularını bilmiyordu. Bu yüzden de ona karşı bir şeyler hissedip hissetmediğine emin olamıyordum.

"Çilli?"

Kulağımın hemen kenarında hissettiğim sıcak nefes telaşla yerimden sıçramama neden olurken elimi kalbimin üzerine koyup bakışlarımı hızlıca sesin sahibine doğru çevirdim. Aras ve Deniz'i izlemeye öyle bir dalmışım ki Pusat'ın sesi bir anda korkmama neden olmuştu. Ayrıca o ne zaman gelmişti ki?

"Özür dilerim. Korkutmak istememiştim."

Başımı iki yana sallayıp yutkunduktan sonra "Önemli değil," dedim ve derin bir nefes aldım. Ateş, Pusat'ın da bugün burada olduğunu öğrenirse eminim bana çok kızardı. Ama ben nereden bileyim ki doğum günüme davet eder etmez hemen kabul edeceğini? Ben sadece kibarlık olsun diye sormuştum. Çünkü okuldan birkaç kişiyi daha çağırmıştım ve onları çağırıp Pusat'ı çağırmamam kesinlikle ayıp olurdu.

"Mehmet adına özür dilerim," dedi Pusat. Ellerini siyah kapüşonlusunun içine koymuştu ve ifadesiz bir şekilde yüzüme bakıyordu.

"Sorun değil," deyip omuzlarımı silktim. "Hem zaten tartışma da fazla büyümedi."

"Öyle."

Üzerimde hissettiğim birden fazla meraklı göz, bakışlarımı yavaşça sol çaprazıma doğru çevirmeme neden olurken Kuzey dahil tüm çocukların bana ve Pusat'a baktığını fark ettim. Her birinin gözlerinde anlayamadığım bir ifade vardı ve bu ifade, bakışlarımı onlardan çekmeme neden olmuştu. Acaba Ateş onlara tembihte bulunmuş olabilir miydi? Sonuçta her biri Ateş'in en yakın arkadaşıydı ve böyle bir şey olası bir ihtimaldi.

"Daha sessiz bir yere gidelim mi?"

Pusat'ın sesi bakışlarımı onun gözlerine çıkarmama neden olurken anlamadığımı belirtecek şekilde, 'Hı?' diye bir ses çıkardım ağzımdan. Daha sessiz bir yer derken?

"Senin odan olabilir mesela?"

"Neden ki?"

Pusat omuzlarını silkti. "Doğum günü hediyeni ilk ben vermek istiyorum."

Müziğin sesinden yavaş yavaş uzaklaşıp birlikte benim odama girdikten sonra kapıyı arkamızdan kapattım ve Pusat'a doğru döndüm. Pusat, yatağımın kenarına oturup cebinden çıkardığı bir paketi eline aldıktan sonra bana doğru uzattı. "Umarım beğenirsin."

Adımlarımı ona doğru ilerletip yüzüme samimi bir gülümseme yerleştirdikten sonra Pusat'ın yanına oturdum ve paketi elime aldım.

"Çok teşekkür ederim."

"Açmayacak mısın?"

Pusat, beklentili gözlerle bana bakıp hediyeyi açmam için sabırsızca beklemeye başlayınca "Şey... tabii," diye mırıldandım ve gülümseyip paketi açmaya başladım. Büyük bir ihtimalle kolye veya bileklik almıştı. Belki de küpe.

Mavi hediye paketini çok fazla yırtmamaya özen gösterip açtıktan sonra içindeki şeyi avucumun içine döktüm ve meraklı bir ifadeyle ne olduğuna baktım. Kırmızı ve yeşil taşlarla süslenmiş küçük tarak şeklindeki toka gülümsememin biraz daha genişle-

mesine neden olmuştu. Çünkü toka gerçekten çok hoştu ve Pusat'ın böyle bir hediye tercihi yaptığına açıkçası şaşırmıştım. Çok zarif bir hediyeydi.

"Bu çok güzel," dedim ve tokayı beğeni dolu gözlerle inceledim.

"Sevdin mi gerçekten?"

"Sevmek mi? Bayıldım!" diyerek dürüstçe cevap verdim ve bakışlarımı Pusat'a doğru çevirdim. O da gülümseyerek bana bakıyordu ve gözlerinde ilk defa anlayabildiğim bir duygu belirtisi görmüştüm.

"Bir de bu var..."

Pusat, cebinden çıkardığı bir başka hediye paketini bana doğru uzatınca gözlerimi iri iri açmadan edemedim. Ama daha sonra o hediyenin yılbaşı hediyesi olduğunu anlayınca gözlerim tekrar normal haline bürünmüştü.

Yine mavi bir kutudan çıkardığım hediye, yüzümde içten bir gülümseme oluşmasına neden olurken, "Teşekkür ederim Pusat. Bu da çok güzel," dedim ve beğeni dolu gözlerle hediyeyi inceledim. Mavi ve beyaz çizgilerden oluşan küçük bir müzik kutusuydu ve ortasında dans eden bir çift vardı. Tabii ki o çiftin dans etmesi için öncesinde kutunun kenarındaki çıkıntıya monte edilmiş çarkı kurmam gerekliydi.

Oturduğum yerden kalkıp giysi dolabımın yanına gittikten sonra Pusat için aldığım hediyeyi dolaptan çıkardım ve hediye paketini ona doğru uzattım. "Bu da benden sana küçük bir yılbaşı hediyesi. Umarım seversin."

Pusat, kaşlarını havaya kaldırıp ona uzattığım hediye paketini eline aldı. "Bana mı cidden?" Ses tonunda şaşkın bir ifade vardı ama neden şaşırdığını anlayamamıştım. Sınıfta kura çekilirken o da oradaydı sonuçta.

"Evet senin," dedim gülümseyerek ve tekrar yatağın kenarına oturup hediyeyi açmasını ve vereceği tepkiyi merakla beklemeye başladım. Aslında bu hediyeyi alıp almamakta birazcık kararsız kalmıştım. Sonuçta aldığım şey genelde sevgililer için ideal olanlardandı ve Pusat'ın yanlış anlama ihtimali beni birazcık huzursuz ediyordu.

"Güzel, beğendim."

Pusat, tamı tamına iki saat sırf paketlemekle uğraştığım hediye paketini ustaca açıp içindeki şeyi eline aldıktan sonra geyik desenleri olan kışlık kazağa gülümseyerek baktı ve kazağı incelemeye başladı. Beğenmesinden dolayı derin bir nefes aldım ve gülümsedim. Sonuçta erkekler hayvan figürlü kazakları pek sevmezdi ama Pusat'ın hoşuna gitmiş gibi görünüyordu.

"Burada niye iki tane kazak var?"

Pusat'ın sorusu üzerine "Şey..." deyip yutkundum. Böyle bir soruyu bekliyordum zaten. "Bunlar böyle çift olarak satılıyordu ve ben de bu yüzden böyle almak zorunda kaldım. Bir de çok beğenmiştim bu kazakları o yüzden."

Alnımın üzerine düşen küçük bir saç tutamını kulağımın kenarına sıkıştırırken Pusat, "O halde al," dedi. Diğerine göre biraz daha küçük olan kazağı bana doğru uzatmıştı. "İkisini de aynı anda giyemeyeceğime göre diğeri senin olsun. Hem çok da beğenmişsin madem."

"Şey... yok. Ben o yüzden demedim ki. Sen beni yanlış anladın," dedim hızlıca. Yanlış anlamıştı işte.

"Uzatma da al."

"Pusat, gerçekten kabul edemem."

"Hadi ama. Madem bu kazaklar benim bir diğerini sana hediye etmek istiyorum."

Pusat, itiraz kabul etmeyen bir ifadeyle yüzüme bakıp elindeki kız kazağını bana uzatınca, "Peki..." diye mecburen mırıldandım ve elimi havaya kaldırıp bana doğru uzattığı kazağı çekinerek aldım. Bu kazağı mağazadan alırken böyle bir şey olacağını kesinlikle düşünmemiştim.

Pusat içten bir gülümseme ile gülümsedi. "Artık beraber giyeriz."

Bu söylediğine verecek herhangi bir cevabım olmadığından dolayı başımı öne doğru eğip sessiz kalmayı tercih ettim. Ateş, bunları bir öğrense eminim benim açımdan hiç de iyi olmayacaktı. Çünkü bana onunla konuşmamı bile kesin bir dille yasaklamışken, ben ona hem hediye aldım, hem doğum günü partime davet ettim, hem de sevgili kazaklarından birini kendim için kabul ettim. Ateş'in bunları kesinlikle öğrenmemesi gerekiyordu.

Çenemi nazikçe kavrayan parmaklar, başımı yerden kaldırmama neden olurken Pusat, gülümsedi ve yatakta bana doğru yaklaşıp bir elini yanağımın üzerine koyarak gözlerini gözlerime sabitledi. Yutkundum. Bu yaptığıyla aniden irileşen gözlerime mani olamazken gözlerimi hızlı hızlı kırpıştırdım. Ne yaptığını anlamaya çalışır gibi yüzüne bakmaya başladım.

Pusat, benim ona bakan şaşkın gözlerimi umursamayıp yatağın üzerine koyduğum tarak şeklindeki tokayı eline alarak yavaşça saçlarımın arasından geçirdikten sonra, "Çok yakıştı," diyerek açıklamada bulundu ve gülümsemeye devam etti. Yüzlerimizin arasında neredeyse hiç mesafe yoktu ve bu denli yakın olmamız sessizce yutkunmama neden olmuştu.

"Melisa?"

Aniden açılan odamın kapısı telaşlı bakışlarımı hızlıca kapıya doğru çevirmeme neden olurken Maya'nın şaşkın bakışları ile karşı karşıya gelmiştim. Tekrar yutkundum. "E-efendim?"

Maya, bakışlarını önce Pusat'a daha sonra da bana doğru çevirdikten sonra, "Pasta kesilecek," diyerek açıklamada bulundu.

Derin bir nefes aldım. Söylediği şeyi ilk başta idrak edemesem de daha sonra anlamıştım ve hemen oturduğum yerden kalkıp, "Zaten ben de geliyordum," diyerek çabucak cevap verdim. Kalp atışlarım tuhaf bir şekil de hızlı hızlıydı ama buna neden olan Pusat'ın bana az önce bu kadar yakın olması değil, Maya'nın bizi o şekilde görmesinden dolayıydı. Tamam. Hiçbir şey yapmıyorduk belki ama yine de öyle görmesini hiçbir şekilde istemezdim.

Salona girdiğimizde herkesin yemek masasının etrafında toplanmış, beni beklediğini gördüm. Annem ve babam yemek masasının hemen başköşesinde duruyor ve hüzünlü bir gülümseme ile bana bakıyorlardı.

Adımlarımı onlara doğru ilerletip yemek masasının başındaki yerimi aldıktan sonra çikolatalı pastanın üzerine dizilmiş on sekiz tane mum, az önce olanları bir anda unutup yüzümde bir gülümseme oluşmasına neden olmuştu. Hangi ara büyüdüm, hangi ara on sekiz yaşında bir kız oldum hiç bilmiyordum. Zaman çok hızlı geçiyordu. Gözlerimi kapattım ve her yıl dilediğim dileği birazcık değiştirerek içimden geçirdim.

Lütfen gerçek aşkımla, Ateş ile sonsuza dek mutlu olalım.

***

Çatal bıçak sesleri dışında herhangi bir sesin bulunmadığı büyük salonda herkes çorbasını içmekle meşgul olurken Asım Sancaktar'ın rahatsız edici bakışları Ateş'in üzerinden bir an bile olsun ayrılmıyordu. Onu ve ailesini hiçbir zaman tam olarak sevmemişti ve şimdi de Ateş, damat adayı olarak sofrasında olduğu için oldukça rahatsızdı.

"Babacığım, biliyor musun, Ateş bana yılbaşı hediyesi olarak çok güzel bir kolye aldı. Bak."

Melek'in sesi cıvıl cıvıl çıkmıştı. Çünkü oldukça mutluydu ve bu da her şeyine yansıyordu. Konuşmasına, gülümsemesine, hareketlerine ve davranışlarına. Bir zamanlar sadece arkadaşı olarak gördüğü kişiye şu anda sırılsıklam âşık olmuştu ve onunla evleneceği için kendini dünyanın en mutlu insanı olarak görüyordu.

"Yakışmış," dedi Asım Sancaktar ve kızına zoraki bir gülümseme gönderdi. Ateş'in almış olduğu hediye en ufak dikkatini bile çekmiyordu. Ama yine de biricik kızı için beğenmiş gibi görünmeyi ihmal etmiyordu.

"Gerçekten çok hoş. Çok incesin Ateş."

Nevin Sancaktar'ın gülümseyerek söylediği cümle üzerine Ateş, ifadesiz bakışlarını birkaç saniye onda gezdirdikten sonra herhangi bir şey söylemeyerek çorbasını içmeye devam etti. Ve bu hareketi de Asım Sancaktar'ı iyice sinir etmeye yetmişti. Ateş sıkılmıştı ve bir an önce bu evden gitmek istiyordu. Çünkü bu insanlar onun midesini bulandırıyordu ve aynı ortam da daha fazla durmaya katlanamıyordu. Aslında, Asım Sancaktar'ı ne kadar huzursuz ettiğini bildiğinden dolayı bunun tadını biraz daha çıkartabilirdi ama yine de mide bulantısı bunun önüne geçiyordu.

"Babacığım, Ateş'le biz düşündük de evlendikten sonra yurt dışında yaşamayı istiyoruz."

Asım Sancaktar, aniden çatılan kaşlarına mani olamazken bakışlarını Ateş'e doğru çevirdi ve "Kızımı, yuvasından kopartmana izin vermem," dedi. Onun bu sert çıkışı Ateş'i keyiflendirmeye yetmiş, hatta artmıştı bile.

"Yaz tatillerinde ziyaretinize geleceğimizden şüpheniz olmasın," dedi Ateş. Ses tonu fazlasıyla sakindi ve bu da Asım Sancaktar'ı iyice deli ediyordu.

"Böyle bir şeye izin vermiyorum. Evlendikten sonra Türkiye'de yaşayacaksınız!" dedi Asım Sancaktar. "Kızımı bizden koparmana izin vereceğimi düşünüyorsan yanılıyorsun!"

Melek, babasının bu sert çıkışından dolayı gözlerinin yavaş yavaş dolmasına mani olamazken, "Baba..." diye mırıldandı ve elini babasının elinin üzerine koyup, "Lütfen sakin ol," diyerek konuşmaya devam etti. "Niye ona bağırıyorsun ki şimdi?"

"Ben zaten sakinim güzel kızım," dedi Asım Sancaktar ve kızını bir anda üzdüğünü fark edip derin bir nefes aldı. Melek, onun için her şeyden önemliydi ve kızının üzülmesi isteyeceği en son şeydi. "Ortada henüz düğün tarihi bile yokken bu çocuk seni uzaklara götüreceğini söylüyor ve ben buna izin vermem."

"Daha önce de yurt dışına çıkmadım mı baba? Niye şimdi bu kadar büyütüyorsun?"

Asım Sancaktar, kızının bu söylediğiyle derin bir nefes alırken Ateş ifadesiz bakışlarını korumaya devam edip, "Bir ay sonra," dedi. Masadaki herkes ona anlamadıklarını belli eden bir bakış atınca, "Düğünü 1 ay sonra yapalım," diyerek konuşmasına devam etti Ateş. Nasıl olsa amacına adım adım ulaşıyordu ve düğün tarihini erkene alması onun için sadece avantaj olurdu.

"Na-nasıl yani?" diye sordu Melek. Şaşkınlıktan dolayı kekelemişti. "Yani 1 ay sonra benimle evlenmek mi istiyorsun?"

"Uzatmanın bir manası var mı?"

Melek, başını hızlıca iki yana sallayıp oturduğu yerden telaşla kalktıktan sonra, "Yok!" diyerek sevinçle cırladı ve Ateş'e doğru ilerleyip ona sıkıca sarıldı. Mutluydu. Çünkü bir zamanlar onu terk edip bir başkasıyla olmak gibi saçma bir hata yapmışken şimdi sevdiği adamla çok yakında evleneceğini öğrenmişti ve bu mutlu olması için yeter de artardı.

Asım Sancaktar, dehşete düşmüş bir ifadeyle karşısındaki manzaraya bakıp duyduklarını idrak etmeye çalışırken, Nevin Sancaktar da aynı şaşkınlıkla onlara bakıyordu. Kızlarının, bu oğlana bu denli bağlanmasına hâlâ bir anlam verememişlerdi.

Sonuçta bir zamanlar düşman oldukları ailenin oğluydu Ateş ve şimdi kızlarının o aileye gelin olarak gitmesinden dolayı epey huzursuzlardı.

Melek, sevinç kahkahaları atıp merdivenlerden yukarı çıkarak düğün için hazırlıkları başlatırken Ateş, kurulu bir saatin işlemesi gibi hareket eden planlarına yaklaşmasından dolayı oldukça memnundu.

Asım Sancaktar, bakışlarını Ateş'te sabitleyip derin bir nefes aldıktan sonra, "Geçmişte olanları sen de, ben de iyi biliyoruz," dedi sakince. "Onları her iki tarafında unutması imkânsız ama senden bir şey rica ediyorum. Kızımı sakın ama sakın üzeyim deme, olur mu?"

Ateş ruhsuzca gülümsedi. "*Siz merak etmeyin.*"

***

Melisa Özsoy

Üzerimdeki elbiseden çabucak kurtulup içindeyken kendimi dünyanın en rahat insanı gibi hissettiğim pembe eşofmanlarımı üzerime geçirdikten sonra bugünün genel olarak kazasız belasız geçmesinden dolayı derin bir nefes aldım.

Pastam kesildikten sonra herkes hediyelerimi verip yavaş yavaş evden gitmişti ve bir günde onlarca hediyeye sahip olduğum için aşırı derecede memnundum. İçimden, keşke her gün doğum günüm olsa da insanlar bana hediye alsa diye geçirmedim dersem yalan olurdu. Ama o zaman da kimse bana hediye almazdı, orası ayrı bir konuydu.

Maya, evden gitmeden önce o çocukla odamda ne konuştuğumuzu sorup deyim yerindeyse beni soru yağmuruna tutmuştu. Her ne kadar ona, doğruyu söyleyip birbirimize hediye veriyorduk desem de Maya bana tıpkı Ateş gibi o çocuktan uzak durmamı kesin bir dille söylemişti. Üstelik bakışları ve o cümleyi söylerkenki hali oldukça ciddiydi.

Her ne kadar ona 'Tamam,' diyerek cevap versem de Pusat'tan uzak durmak için bir çaba sarf etmeyecektim. Çünkü öyle bir şey

gereksizdi. Pusat, kendi halinde takılan bir lise öğrencisiydi ve bana verebileceği herhangi bir zarar olduğuna inanmıyordum.

Yatağımın yanına doğru ilerleyip yorganın ucunu havaya kaldırarak yorgunluktan her an yığılmak üzere olan bedenimi yatağa atmak için bir hamle yapmıştım ki kulaklarımı dolduran, telefonuma mesaj geldiğini haber veren o ses buna mani oldu. Adımlarımı hemen hareket ettirip makyaj masamın üzerinde olan telefonumu çabucak elime aldıktan sonra tuş kilidini açtım ve mesajı okumaya başladım.

Ekranda gördüğüm isim ve mesaj yüzümü hem gülümsetip hem de kalp atışlarımın hızlanmasına neden olsa da dışarının yağmurlu olması ve bu havada Ateş'in dışarıda olması beni dehşete düşürmüştü.

Gerçekten şu an dışarıda olabilir mi?

Adımlarımı hızlıca hareket ettirip pencerenin yanına gittikten sonra camı çabucak araladım ve dışarıya genişçe göz gezdirdim. Soğuk hava anında bedenimin üşümesini sağlamıştı ve yağmur damlaları da hızlıca pencereden girerek beni ıslatıyordu.

Bir süre etrafı izleyen sabırsız gözlerim, karanlık dışında herhangi bir şey göremezken birdenbire pencerenin alt kısmını tutan parmaklar, ağzımdan ufak çaplı bir çığlığın kaçmasına neden oldu.

Hemen geriye doğru korkuyla bir adım attım. Kalp atışlarım hızlı hızlı atıyordu ve sanki her an çıkacakmış gibiydi. Bakışlarım, pencereden içeriye girmek üzere olan Ateş'i şaşkınlıkla izlerken Ateş, kendine yukarıya doğru çekip pencereden içeriye girerek ayaklarını yere bastı. Şaşkınlık ve korku karışımıyla irileşmiş gözlerle ona baktım. Üçüncü kata tırmanmayı nasıl becermişti ki?

Örümcek Adam mı bu?

Ateş, ıslanmış saçlarını eliyle geriye doğru ittirip yorulduğundan olsa gerek hızlı nefes alış verişlerini düzene soktuktan sonra bakışlarını bana doğru çevirdi ve dikkatli bir şekilde beni incelemeye başladı. Yutkundum. Gözleri öyle dikkatli bakıyordu ki bana, kendimi çıplakmışım gibi hissetmeme neden olmuştu. "Şey..." deyip derin bir nefes aldım. "Şu pencereyi kapatsam iyi olacak."

Bu saatte neden geldiğini merak etmiştim açıkçası. Üstelik Tarzancılık oynar gibi pencereden tırmanmıştı ve bu da merak duygularımı iyice harekete geçirmişti. Ateş, bana şu nişan oyunu bitene kadar yüz yüze fazla görüşmeyeceğimizi söylemişti. Her ne kadar başta itiraz edip, bu söylediğini saçma ve anlamsız bulsam da daha sonra bana nedenlerini anlatmıştı ve ona hak vermiştim. Tabii ki istemeye istemeye.

Ama şimdi kendisi odama kadar gelmişti ve olabilecek her türlü riski almış gibi görünüyordu.

Ateş, benim yerimden kıpırdamadığımı fark edip pencereyi kendisi kapattıktan sonra bana doğru yürümeye başladı. Odayı dışarıdan gelen sarı ışıktan başka hiçbir şey aydınlatmasa da yine de birbirimizi görebiliyorduk.

"İyi ki doğdun ufaklık..."

Ateş, kollarını belime dolayıp soğuk tenini, tişörtümün üstünden bile hissetmeme neden olurken beni kendine doğru çekti ve alnımın üzerine küçük bir öpücük kondurdu. Gözlerimi usulca kapattım. Doğum günümde beni yalnız bırakmamıştı ve bu da kalbimde kelebeklerin uçmasına neden olmuştu.

"Gözlerini arala."

Ateş'in dudaklarımın üzerine çarpan ferah nefesi gözlerimi yavaşça aralamama neden olurken tebessüm ettim ve normalde mavi-yeşil olan ama şu anda simsiyah görünen gözlerinin içine baktım.

"İyi ki geldin..." diyerek sessizce fısıldadım ve kollarımı havaya kaldırıp Ateş'in boynuna doladım. "Doğum günümü sensiz geçirmek istemiyordum."

Ateş, zaten belimin etrafında olan kollarını biraz daha sıkılaştırıp beni kendine doğru çektikten sonra, "Elbette geleceğim," dedi. O da tıpkı benim gibi fısıldayarak konuşmuştu ve bu ses tonu bedenimin karıncalanmasına neden oluyordu. "Ufaklığım bugün on sekiz yaşına giriyor."

Söylemiş olduğu bu cümle dudaklarımın yukarıya doğru kıvrılmasına neden olurken kollarımı biraz daha Ateş'e doladım ve sevdiğim kokusunu içime çektim. Yağmurla karışan kokusu tuhaf bir şekilde hoşuma giderken bu kokuyu parfüm yapmanın

mümkün olup olmadığını yarın araştıracağımı aklıma not ettim. Kokusu öyle güzeldi ki, kelimelerle tarif edilemeyecek cinstendi.

Ateş yavaşça üzerime doğru eğilip dudaklarını dudaklarıma temas ettirince içimde bir şeylerin koptuğunu hissetmiş olsam da parmak uçlarımda yavaşça yükseldim ve dudaklarımı aralayıp ona karşılık vermeye başladım. Onunla öpüşmeyi, ona sarılmayı, onunla uyumayı, ona dokunmayı, kısacası onunla ilgili her şeyi çok ama çok seviyordum. Ateş, başını yana doğru eğip dudaklarımı daha rahat bir pozisyonda öpmeye başlayınca ayağımın altındaki zeminin kaydığını hissetmem kesinlikle zihnimin bana oynadığı bir oyundu.

Dudağımı dişlerimin arasına aldım.

Bunu genelde heyecanlandığım zaman yapardım. Ama ısırdığım şeyin benim değil de Ateş'in dudağı olduğunu anlayınca yutkunarak geri çekildim. Ateş, boğuk bir şekilde inleyip açtığım mesafeyi hızla kapatarak beni hızlı ve aceleci bir tavırla öpmeye başlayınca dudaklarımı elimden geldikçe hareket ettirmeye özen gösterdim.

"Beni engelleyebileceğin bir yaşının olmadığının umarım artık farkındasındır ufaklık..."

Yirmi Sekizinci Bölüm

Kaşlarımı sinirle çatıp öfkeli gözlerle Ateş'e baktım. Şaşkındım ve bu yaptığına inanamıyordum. Resmen zorbalıkta birkaç kat daha level atlamıştı ve adını en üst kademelere altın harflerle yazdırmıştı. Gerçi söz konusu Ateş olunca bu yaptığına o kadar da şaşmamak gerekir ya neyse. Tamam zorba herifin tekisin ama zorbalığın da bir sınırı vardır değil mi? Birazcık yontulmayı denese ne olur?

Ne mi yapıyordu? Durun söyleyeyim. Şu anda yatağımın üzerine bağdaş kurarak oturmuş, bugün benim için alınan tüm doğum günü hediyelerimi tek tek kontrol ediyordu. Beğenmediklerini -daha doğrusu erkeklerin aldıklarını- ise bacağının arasını sıkıştırıp atılacaklar listesine koyuyordu. Somurttum. Ben tüm hediyeleri açıp baktıktan sonra aynı özenle tekrar paket yapmıştım. Çünkü hevesim henüz geçmemişti ve sevimli paketlerin içinde durması hoşuma gidiyordu. Ama Ateş, şu anda dördüncü paketi umursamazca yırtarak açıyordu ve tüm hevesimi kursağımda bırakmıştı.

Ateş, elindeki pembe hediye paketini önce kulağına götürüp birkaç kez salladıktan sonra içindekini ayırt edemeyerek paketi rastgele yırttı. Yine. Hayretle ona bakmaya devam ettim. "Bunu kim aldı?" Ateş, tek kaşını havaya kaldırmıştı ve ciddi bir ifadeyle yüzüme bakıyordu. Derin bir nefes aldım ve gözlerimi devirip, "Maya," diyerek cevap verdim. Elinde beyaz, çok hoş bir elbise vardı. Ateş, birkaç saniye elbiseyi inceleyip sağını solunu kontrol ettikten sonra "Tamam," dedi ve elbiseyi yatağın üzerine koydu. "Bu sende kalabilir."

"Çok sağ ol ya!" deyip yapay bir minnetle Ateş'e baktım. Ben-

de kalabilirmiş! Ama o beni umursamadı ve eline aldığı kırmızı bir başka paketi açmaya başladı. Sanırım onu Çınar getirmişti ve tıpkı Berk ve Demir'in hediyeleri gibi Ateş'in bacak arasındaki yerini alacaktı. Niye oraya koyduğunu bilmiyordum. Ama tahmin etmek de zor değildi zaten. Eminim giderken hepsini çöpe atacaktı. Zorba herif, ne olacak.

"Bu kimden?" Ateş elindeki ince bilekliği havaya kaldırmıştı ve soran gözlerle bana bakıyordu.

"Çınar," diyerek sessizce cevap verdim. Aslında ona her türlü yalan söyleyebilirdim. Sonuçta Ateş doğum günü partimde değildi ve yalan söylediğimi anlayamazdı. Ama birbirimize söz vermiştik. Bundan sonra her ne olursa olsun hiçbir konuda birbirimize yalan söylemeyecektik. Şu ana kadar buna uyum sağlamıştım zaten, Ateş de öyle. Ben de birkaç hediye için verdiğim sözden vazgeçeceğime doğruyu söyleyip o hediyelerden vazgeçmeyi tercih ediyordum.

Ateş kaşlarını çattı. "Kim bu Çınar?"

"Okuldan."

"Neden sana bileklik alıyor?"

"Ne bileyim ben, sormak aklıma gelmedi."

Ateş homurdandı. "Doğum gününe davet etmek aklına geliyor ama."

"Abartma istersen," deyip oturduğum yerden doğruldum. "Ne olmuş etmişsem? Hem bileklik kötü bir şey mi? Sonuçta ben bir kızım ve bu hediye gayet normal." Dizlerimin üzerinde yatağımda oturuyordum ve Ateş'le karşı karşıyaydık. Ateş, sessiz kalmayı tercih etti ve bir başka hediyeyi eline aldı. Kaşları çatılmıştı ve sinirli gibi görünüyordu. Allah aşkına. Kim haklı şimdi? Altı üstü bir bileklikti ve tepki gösterdiğine inanamıyordum.

"Bu kimden?" Ateş'in sesi mesafeliydi. "Nazlı," diyerek cevap verdim. Elinde tuttuğu mavi renk küçük çiçek desenlerinin hâkim olduğu yazlık, çok güzel bir tulumdu ve oldukça hoşuma gitmişti. Ateş tulumu yatağın kenarına bıraktıktan sonra bir başka hediye paketine yönelip eline aldı.

"Bu kimden?"

"Zeynep, sınıf arkadaşım, kötü bir özelliği yok!"

"Tamam, kalabilir."

"Teşekkür ederim."

"Önemli değil."

Ateş bakışlarını yatağın üzerinde kalan son birkaç parça hediye de gezdirip hangisini alıp almamakta kararsız kalırken yatağın en kenarındaki pakete uzandı ve eline alıp kontrol etmeye başladı.

Mavi kutu.

Gözlerim Ateş'in eline aldığı hediye ile birden iri iri açılmaya başlarken dudağımı dişlerimin arasına alıp yutkundum. O paketin kesinlikle orada olmaması gerekiyordu. Hay aksi. Nasıl onu orada unuttum ki? Derin bir nefes aldım. Umarım Ateş, çok fazla sinirlenip sesini yükseltmezdi çünkü saat epey geç olmuştu ve babamların onu burada görmesi tam bir felaket olurdu. Yavaş yavaş temposunu hızlandıran kalp atışlarım korkudan olsa gerek hızlı hızlı atarken Ateş, mavi kutuyu açtı ve içindeki müzik kutusunu dışarıya çıkarıp inceledi. Gözleri elindeki mavi ve beyaz çizgileri olan müzik kutusunu dikkatle incelerken Ateş bana yandan bir bakış attı. Yutkundum. "Kim aldı sana bunu?"

"Şey..." Ateş'in tek kaşı diğer hediyelerde olduğu gibi havaya kalkmıştı ve vereceğim cevabı meraklı gözlerle bekliyordu. "Sınıftan bir arkadaşım." Lütfen isim sorma. Lütfen lütfen lütfen.

Ateş kaşlarını çattı. "İsmi?"

Gittikçe hızlanmaya devam eden kalp atışlarım bir yana, Pusat'ın ismini söylediğim an Ateş'in ne kadar sinirleneceğini tahmin etmek o kadar da zor bir şey değildi. Sessizce yutkundum ve yatakta Ateş'e doğru dizlerimin üzerinde kayıp elimi Ateş'in ağzına bastırdım. Ateş, yaptığı bu hareket karşısında 'Ne yapıyorsun?' der gibi bana baksa da derin bir nefes aldım ve "Lütfen sessiz ol," dedim. Ses tonum yalvarır gibiydi. "Babamlar burada olduğunu anlarsa ikimiz açısından hiç de iyi olmaz." Ateş, kaşlarını biraz daha çattı. Gözleri, gözlerime sabitlenmişti ve bakışları gerçekten korkutucuydu. Yutkundum ve doğruyu söylemek adına dudaklarımı araladım. "Pusat."

Ateş'in anında gerilen yüz hatlarını elimin altında rahatlıkla hissederken bakışlarımı Ateş'ten ayırmamaya özen gösterdim. Gözlerinde oluşan siniri odamın karanlık olmasına rağmen bile

fark edebiliyordum ve mavi gözleri şu anda simsiyah olmuştu. Dışarıdan gelen sarı sokak lambası keşke Ateş'in yüzünü yumuşatmaya yetseydi ama maalesef yetecek gibi görünmüyordu.

"Pusat," diye kendi kendine mırıldandı Ateş. Elim hâlâ ağzının üzerinde olduğu için sesi çok az çıkmıştı. Ama buna rağmen ses tonundaki sinir oldukça belli oluyordu.

Ateş, birkaç saniye tepkisiz kalıp bakışlarını yüzümde gezdirdikten sonra elinde tuttuğu müzik kutusunu havaya kaldırıp dikkatli bir şekilde inceledi. Meraklı ve biraz da ürkek bakışlarım Ateş'ten bir an bile olsun ayrılmazken Ateş, herhangi bir şey söylemeyerek müzik kutusunu yatağın kenarına bıraktı. Kenarına? Gözlerim anında bakış açısını değiştirip yerini şaşkınlığa bırakırken o hediyenin atılacakların arasında değil de bende kalacak olanların arasında olması resmen beni şoka sokmuştu.

Ateş oturduğu yerden kalktı. Parmaklarım yavaş bir şekilde onun ağzından ayrılırken ne yaptığını anlamaya çalıştım. O hediyeyi kesinlikle parçalara ayırıp daha sonra da bana bağırması gerekiyordu. Ama Ateş, herhangi bir tepki vermemişti ve müzik kutusunu öylece yatağın kenarına bırakmıştı. Gerçi bu yaptığı bu zamana kadar vermiş olduğu tüm tepkilerden daha dikkat çekiciydi, orası ayrı bir konu.

"Gidiyor musun?" diye şaşkınlıkla sordum. Ses tonum azıcık yüksek çıkmıştı. Ateş, herhangi bir cevap vermedi. Yutkundum ve ayaklarımı yataktan sarkıttım. "Özür dilerim." Bedenimde tuhaf bir duygu dalgası dolaşıyordu. Pişmanlık gibi ama Pusat'ın hediyesini kabul ettiğim için değil, sanırım Ateş'in sözünü dinlemediğim ve bana şu anda gösterdiği tepki için.

"Saçındaki toka," dedi Ateş dümdüz bir sesle. Bakışları gözlerimdeydi ve tam içine bakıyordu. "Yakışmış. Özellikle kenarındaki P ve M harfi şahane." Gözlerimi şaşkınlıkla kırpıştırdım. "Müzik kutusu da öyle. Ortasında dans eden romantik çift tam da senin isteyeceğin türden." Ateş'in sakin sakin konuşması ve bakışlarındaki ifade, kaşlarımı çatmama neden olurken elimi hemen saçlarımın arasına daldırıp tokayı elime aldım. Doğru dürüst inceleme fırsatı bulamamıştım. Hatta şu anda saçımda olduğunu bile bilmiyordum. Avucumun içindeki tokaya sinirle

baktım. Gerçekten de sağ kenarında Ateş'in söylediği gibi P ve M harfi yazıyordu. Kendimce buna herhangi bir anlam veremezken bu harfleri nasıl oldu da fark edemedim, bilmiyordum. Üstelik bunu Ateş fark etmişti ve tam adamına denk geldiğim için kendimi tebrik ediyordum. Bravo Melisa. Ama bir dakika. Ateş en başından beri o tokayı fark etmişti ve bir şey söylememiş miydi?

"Gerçekten görmedim," diyerek kendimi savunmaya geçtim. "O harflerin orada olduğunu yemin ederim bilmiyordum." Ateş alayla güldü. "Demek bilmiyordun? Peki önemli olan o harflerin orada olması mı?" Ateş başını iki yana salladı. "Hiçbir zaman benim sözümü dinlemeyeceksin değil mi? Hep burnunun dikine gidip yapma dediklerimi inatla yapmaya devam edeceksin." Ateş ellerini saçlarının arasından geçirdi. "O çocuktan uzak durmanı kesin bir dille söyledim sana Melisa. Ama sen inatla onu evine davet edip hediyelerini kabul ediyorsun. Üstüne üstlük benim senin için aldığım kolyeyi değil de onun tokasını takıyorsun!" Ateş'in ses tonunda kırgınlık vardı ama siniri daha ağır basıyordu. "O kolyeyi takamazdım ki," dedim. Sesim çok az çıkmıştı. "Üzerinde ikimizin de ismi yazıyor ve-" Yutkundum. "Babamlar görseydi barıştığımızı anlardı." Ateş yağmurda ıslanan ve kuruması için kaloriferin üzerine koyduğu deri montunu bir hışımla eline aldı. "Ne halin varsa gör. İstediğini yapmakta özgürsün. Artık sana karışmıyorum." Ateş son cümleyi tükürür gibi söylemişti.

Kalbim onun bu söylediğiyle anında sıkışmaya başlarken oturduğum yerden çabucak kalktım ve Ateş'e doğru yürümeye başladım. "Ne olur dinle..." Sesim yalvarır gibiydi. Ateş'in yanına geldikten sonra elimi havaya kaldırıp omzunun üzerine koydum ve bakışlarımızı birleştirdim. "Yemin ederim o tokanın üzerinde o harflerin yazdığını bilmiyordum."

Ateş öfke saçan gözlerini bana dikti. "O harfler umurumda mı sanıyorsun?"

Başımı sağa doğru yatırdım. "Değil, umurunda değil biliyorum ama lütfen dinle. Doğum günü partimin kalabalık olmasını istemiştim, bu yüzden de sınıftan birilerini partime davet ettim. Biliyorum yaptığım şey yanlış ama Pusat benim sınıfımda ve herkesi davet ederken onu çağırmamamı yanlış yorumlayabilirdi."

Ateş omzunu sinirle geriye doğru çekip elimi omzundan kurtardıktan sonra bana doğru bir adım atarak aramızdaki mesafeyi sıfıra indirdi. Koyulaşan gözleri adeta öfke saçıyordu ve o gözler hiç kırpılmadan doğruca bana bakıyordu. "O sikik okulda okumaya devam etmek istedin, bir şey demedim. Ama sana o çocuktan uzak durmanı üstüne basa basa söylememe rağmen hâlâ evine davet edip sana aldığı hediyeyi de takıyorsan-" Ateş işaret parmağını köprücük kemiğime bastırdı. "Ben yokum. Bundan sonra ne halin varsa gör!"

Hayal kırıklığı ve pişmanlık, onun bu söyledikleriyle tüm bedenimi ele geçirirken dolmaya başlayan gözlerimi hızlı hızlı kırpıştırdım ve pişmanlıkla Ateş'e baktım. Söyledikleri bir ok gibi kalbime saplanmıştı ve ben gerçekten çok pişmandım. *Ben yokum*. Bu cümleyi tam gözlerimin içine bakarak söylemişti ve kalbim bu cümleyle anında sıkışıp bana acı vermişti. "Lütfen..." diye mırıldandım. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum ama gözlerim ne kadar pişman olduğumu yansıtacak cinstendi. Ateş benim bakışlarımı umursamayıp pencereyi açarak soğuk havanın içeriye girmesine izin verdikten sonra dışarıya çıktı ve kaslı bedenini görüş alanımdan çekerek gözden kayboldu.

Birkaç damla yaşın yanaklarımdan süzülmesine izin verdim. Üzgündüm, pişmandım ve kırılmıştım. Ateş'in bana bağırıp çağırması bile bu denli üzmezken bu yaptığı tamamen sarsılmama neden olmuştu.

Tokayı ve müzik kutusunu çöpe atacağımı söylesem kızgınlığı geçer miydi ki? Elbette geçmezdi çünkü Ateş sözünü dinlemediğim için kızmıştı bana ve bu yüzden tepki göstermişti. Oysaki ben ona buzdolabında büyük bir pasta dilimi bile ayırmıştım. Bu gece yanıma geleceğini bilmediğim için yarın sabah bir şekilde ona ulaştırmayı planlamıştım çünkü o benim on sekizinci yaş günü pastamdı ve Ateş'in de ne olursa olsun tatmasını istemiştim. Ama şimdi işler tamamen değişmişti. Değil doğum günü pastamı tatmak, yüzümü bile görmek isteyeceğini sanmıyordum.

***

Kar.

Ertesi sabah uyandığımda kar taneleri her yeri sarmalamış, etrafa büyük, beyaz bir örtü hâkim olmuştu. Bu, benim için dünyanın en güzel manzaralarından biriydi. Çünkü her yer bembeyazdı ve içinde beyaz olan bir şeyin bana göre kötü olması mümkün değildi.

Ocağın üzerinde gürültülü bir şekilde kaynayıp tepesinden dumanlar çıkan çaydanlığın altını kapattım. Demlik altlı üstlüydü ve bir süredir kaynamaya devam ediyordu. Çaydanlığın kulpunu sıkıca kavrayıp elime aldıktan sonra dikkatli bir şekilde masanın kenarına bıraktım. Kahvaltı masası artık hazırdı ve eksik bir şey yok gibi görünüyordu.

Bugün kar dolayısıyla okullar tatil edilmişti. Bu yüzden de evdeydim ve ailemle birlikte güzel bir kahvaltı yapacaktım.

Burnumu dolduran sucuklu yumurtanın mis gibi kokusu bakışlarımı ocağın üzerindeki tavanın içinde pişen yumurtaya doğru çevirmeme neden olurken annemin yanına gittim ve sucuklu yumurtayı nasıl pişirdiğini izlemeye başladım. Gerçi ben zaten nasıl pişirildiğini biliyordum ama annemin yaptığıyla benimkinin arasında ciddi bir lezzet farkı oluyordu. Aynı malzeme, aynı yöntem. Neden böyle olduğunu bir zamanlar kendime sorgulayıp dursam da artık anlamıştım. Sonuçta o anneydi. Ellerinin lezzeti ve yılların tecrübesi ile benimkinden daha güzel sucuklu yumurta yapması elbette ki kaçınılmazdı.

"Her şeyi masaya koydun mu kızım?" Annem tavanın altını kapattı ve tezgâhın üzerindeki büyük porselen tabağı eline aldı.

"Evet, sadece ekmekler kaldı ama onu da zaten babam getirecek."

Annem onaylar şekilde başını aşağı yukarı salladıktan sonra geniş kaşık yardımı ile yumurtayı tavadan ayırdı ve porselen tabağın içine ustalıkla koydu. Gözlerimi kırpıştırdım. Nasıl oldu da hiç parçalara ayırmayıp dümdüz koyabilmişti ki?

"Allah'ım, bu koku da ne böyle? Eşekler cennetine gitmeyi beklerken aşçıların cennetine mi geldim?"

Demir ellerini dua eder gibi havaya kaldırıp mutfağa girdikten sonra kahvaltı masasına iştahlı gözlerle baktı. Ses tonu, yüzümde minik bir tebessüm oluşmasına neden olmuştu.

"Yenge sen var ya, harikasın. Hatta harikalar diyarı gibisin. Tam da rüyamda sucuklu yumurta görmüştüm. Tam üstüne geldi."

Annem gülümsedi. "Abartma çocuğum, sen iste ben sana her gün pişiririm."

"Essahtan mı?" deyip gözlerini iri iri açtı Demir. "O zaman yurda gidene kadar bana her gün sucuklu yumurta pişir yenge. Valla rüyalarımda bile görmeye başladım şu veledi."

"Uydurma lan," Kerem mutfaktan içeriye girip uykulu bir ifadeyle bana doğru yaklaştıktan sonra kollarını benim gibi göğsünün üzerinde birleştirdi ve kalçasını tezgâha yaslayıp Demir'e bakmaya başladı. "Deminden beri rüyamda Kim Kardashian'ı çıplak gördüm deyip başımın etini yemiyor muydun sen?"

Demir omuzlarını silkti. "Tamam. Rüyamda Kim Kardashian'ı çıplak gördüm. Ama ne olmuş sanki? Kadın ünlü ve seksi diye sucuklu yumurta yiyemez mi? Rüyamda birlikte sucuklu yumurta yiyorduk." Demir bakışlarını anneme çevirdi. "Yenge sen anlarsın. Bu rüya neye delalet?"

"Hayırlara delalet olmadığı kesin evladım."

Annemin verdiği cevaba Kerem ve ben kıs kıs gülmeye başlarken Demir omuzlarını silkti ve kahvaltı masasına doğru yürümeye başladı.

"Oğlum?" dedi annem birden. Demir yürümeyi bıraktı. "Ne oldu yenge?" Annem elini beline koyup dikkatli bir şekilde Demir'in yüzüne baktı. "Sen sabah sabah ne yedin bakayım? Alnının kenarında çikolata gibi bir şey var?"

Annemin bu söylediğiyle bakışlarım Demir'in alnına doğru kayarken gerçekten de alnında çikolata lekesi olduğunu fark ettim.

"Sabah bir uyandım yenge. Canım nasıl tatlı çekiyor nasıl tatlı çekiyor... İlk başta hamile olmamdan endişe ettim ama merak etmeyin, namusumu hâlâ koruyorum. O yüzden o ihtimali hemen eledim." Demir yüzünü buruşturdu. "Yataktan çıkıp tatlı bir şeyler aramaya koyulduğumda önce toz şekeri buldum. Birkaç yemek kaşığı onu yedikten sonra midemin bulandığını hissettim ve su almak için buzdolabını açtım." Demir gülümsedi. "Ama o da

ne? Bir baktım karşımda kocaman bir dilim pasta. Hemen onu elime aldım ve afiyetle yemeye başladım. Olay bundan ibaret benim tatlı ailem."

Gözlerimi dehşetle iri iri açtım. Benim Ateş için ayırdığım ve her ne olursa olsun ona ulaştıracağım pasta dilimini mi yemişti? Hem de afiyetle!

"Alnınla mı yedin lan?" diye sordu Kerem.

"Ne bileyim oğlum, öyle lezzetliydi ki. Farkında olmadan oraya da bulaştırmış olabilirim. Çatal kullanmayınca böyle bir şey olası tabii..."

"Sen," dedim dişlerimin arasından. Kaşlarımı çatmıştım ve öfkeyle Demir'e bakıyordum. "Sen benim doğum günü pastamı mı yedin?" Demir başını aşağı yukarı salladı. "Biliyorum çatal yerine parmaklarımı ve ağzımı daldırarak yemem mide bulandırıcı ama sabah sabah çatal bulamadım ki."

"O benim pastamdı!" deyip sesimi yükselttim. "Nasıl olur da bana sormadan yersin?"

"Ama çok güzeldi."

"Bana ne!"

"Pintilik yapma kuzen. Ha senin pastan ha benim pastam."

"Çocuk ben seni var ya!" Tezgâhın üzerindeki geniş kenarlı kaşığı elime aldıktan sonra Demir'e fırlatmak üzere bir hamle yaptım. Ama Demir, benden daha önce davranarak hızlıca mutfaktan çıktı ve kafasını mutfak kapısından uzatıp, "Bırak o elindekini zalimin kızı," dedi.

"O pastayı bana sormadan nasıl yersin!" Bakışlarımı anneme doğru çevirdim. "Anne, o benim pastamdı."

"Tamam kızım, altı üstü bir pasta. Baban gelsin söyleriz yenisini alır." Omuzlarımı silktim. "Bana ne. O benim on sekizinci yaş günü pastamdı. Aynısı olmaz ki."

"Ulan harbi salaksın. O pastayı çeyizine koyup ileride torunlarına, 'Bakın yavrularım, bu benim on sekizinci yaş günü pastam,' demeyi mi düşünüyordun? Bozulur lan o. İyi ki yemişim."

Demir'in söylediği bu cümle kaşlarımı biraz daha çatmama neden olurken dişlerimi birbirine bastırdım. "Erkeksen gelsene lan buraya!" O pastayı ben Ateş için ayırmıştım. Ama şu anda Demir'in çöplük gibi olan midesinin içindeydi!

Demir, kapının kenarından bana sırıttı. "O elindekini bırakmadan asla."

"Asla asla deme seni şapşal! Bu kaşığı tam alnının ortasına yiyeceksin!"

"Arkandayım Su. Yürü be."

"Abartmayın çocuklar. Bırak bakayım o kaşığı Melisa. Demir sen de uslu dur, sinirlendirme kızımı. Kerem sen de gaz verip durma. Murat nerede kaldı? Allah'ım sen bunları bana sırayla mı veriyorsun?"

Annemin otoriter sesine aldırmayıp ölümcül bakışlarımı Demir'de tutmaya devam ettim. Kaşığı bırakmadığım müddetçe oradan ayrılmayacağını biliyordum. Veya kovalamaya kalksam benden daha hızlı davranıp kendini banyoya veya herhangi bir odaya kilitleyeceğini de biliyordum. Ama...

Ama eğer onun zayıf noktasına basmayı başarırsam -ki bu çok kolay- işte o zaman hedefime ulaşabilirdim. Gerilen yüz hatlarım yavaş yavaş gevşemeye başlarken kahvaltı masasına doğru yönelip en baştaki sandalyeye oturdum. Demir'le karşı karşıyaydık ve beni rahatlıkla görebiliyordu. Pis pis sırıttım ve masanın üzerindeki çatallardan birini elime aldım. Demir'in sadece kafası görünüyordu ve gözlerindeki ifadeye bakıldığında ne yapacağımı anlamış gibi görünüyordu.

"Sakın!" dedi Demir uyarıcı bir ses tonuyla. "Yalvarırım yapma."

"Gel de mani ol," deyip pis pis sırıttım ve çatalı sucuklu yumurtaya uzatıp büyük bir sucuk dilimini çatala takarak ağzıma götürdüm. Gerçekten lezzetli olmuştu. Demir'in yüzünde oluşan ifade Kerem'in kahkaha atmasına neden olurken Kerem, bir sandalye çekerek masaya oturdu ve tıpkı benim gibi bir çatal alarak sucuklu yumurtanın sadece sucuğunu ağzına götürdü. "Of, of, of. Ellerine sağlık yengem, müthiş olmuş."

"Afiyet olsun çocuklar, yiyin yiyin ben size yenisini yaparım da Murat nerede kaldı? Durun ben bir arayıp geleyim." Annem mutfağın kapısına doğru yönelip dışarıya çıkacakken Demir, "Onlara engel ol güzel yengem," dedi. "Hepsini bitirecekler ve bana bırakmayacaklar."

Annem Demir'e ters bir bakış attı. "Ben sana yenisini yaparım oğlum, dert etme." Demir somurttu. "Onlardan fırsat bulursan yaparsın! Zalimler, şimdi hepsini bitirip bana sadece yumurtalarını bırakacak."

"Imm. Sucuklar da tam istediğim gibi pişmiş. Mis, mis."

"Kerem, rica etsem karabiberi uzatır mısın?"

"Elbette kuzen. Çok sevmediğim ama yine de çok iyi tanıdığım biri daha karabiber döküp yemeyi severdi. Acaba o şu an nerede?"

"Arkanızdayım ulan, yemeyin!"

"Kerem? Bir ses duyar gibi oldum, sen de duydun mu?"

"Bilmem, ben bir şey duymadım."

"Ulan ikinize de yazıklar olsun!" Demir'in sitem dolu sesi bakışlarımı mutfağın kapısına doğru çevirmeme neden olurken Küçük Emrah gibi bize bakan Demir, az daha kahkaha atarak gülmeme neden olacaktı. Ellerini kapının kenarına koymuştu ve başını da kapıya yaslayıp bize hüzünlü hüzünlü bakıyordu. Derin bir nefes aldım ve ciddi görünmeye özen gösterip bir sucuğu daha iştahla ağzıma tıktım. Oh olsun ona!

"Gözünüzü seveyim yemeyin. Tamam özür dilerim, bir daha yapmayacağım."

Onu duymazlıktan geldik.

"Affetmek büyüklüktür Su. Hadi affet de ben de sizinle birlikte yiyeyim? Valla canım çok çekti."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Demir, yere diz çöktü. Göz ucuyla ne yaptığına baktığımda ise ellerini boğazına götürdüğünü fark ettim. "Ölüyorum lan ölüyorum, anlasanıza. Gözlerimin önünde birbirinize bakıp sucuklu yumurta yemenize katlanamıyorum."

Demir'in bu söylediğine Kerem ile beraber aynı anda sesli bir kahkaha koyuverip yerimizde tepinecek şekilde gülmeye başladığımızda bu çocuğu gerçekten çok sevdiğimi fark ettim. Şapşik. Az önceki sinirim bir anda uçup gitmişti ve yerini kahkahaya bırakmıştı.

"Aşk-ı Memnu'ya bağladığına göre gerçekten acı çekiyor," dedi Kerem ve gülmeye devam etti. Onun bu söylediğiyle gü-

lümsemem daha da çok genişlerken Demir, bizim gülmemizi fırsata çevirdi ve temkinli adımlarla yavaş yavaş bize doğru yaklaşıp sucuklu yumurtaya kısaca göz gezdirip somurttu. "Bu ne? Hepsini yemişsiniz resmen!" Demir'in ses tonu azarlar gibiydi. "İçinde sucuğu olmayan sucuklu yumurta mı olurmuş? Kanatsız kuş gibi, kürkü olmayan ayı gibi ne bileyim memesi olmayan kız gibi."

Onun kendi kendine söylenmesi Kerem ve benim biraz daha gülmeme neden olurken kulaklarımı dolduran kapının zili ile babamın geldiğini anlamıştım.

"Bir dahaki sefere bana haber vermeden pastayı yemezsin umarım. Ulan kuzenlik demek kardeşlik demek. Niye bensiz yiyorsun?"

Kerem'in bu söylediğiyle gülümsemem yavaş yavaş yüzümden kaybolup bakışlarım ona doğru çevirmeme neden olurken Demir, "Bak gör işte," dedi bilmiş bilmiş. "İş ortaklığı yaptığın herif aklından neler geçiriyormuş. Ama sen hep beni suçla!"

"Aşk olsun Kerem!" deyip ters ters Kerem'e baktım. "Ben de seni yanıma alıp sucuklu yumurta yiyorum, bilsem senin de böyle düşündüğünü hiç yapar mıyım?"

"Ama pastan gerçekten çok güzeldi Su. Ne yapayım?"

Omuzlarımı silktim. Pastam gerçekten çok güzeldi evet ama sorun onların pastamı yemiş olmaları değildi ki. O dilim Ateş'e aitti ve ben o dilimi onun için ayırmıştım. Hatta evdeki çikolata sosuyla bile kenarlarını güzelce süsleyip ortaya daha iyi bir görüntü çıkmasını sağlamıştım. Ama pastam şu anda hayal bile edemeyeceğim bir çöplüğün içindeydi ve geri gelmesi imkânsızdı.

"Gel oğlum şöyle, çocuklar bakın misafirimiz var."

Babamın neşeli çıkan sesi bakışlarımı Kerem'den çekip mutfağın kapısına doğru çevirmeme neden olurken karşı karşıya geldiğim koyu kahverengi gözler ağzımın şaşkınlıkla aralanmasına neden oldu.

Pusat? Hemen babamın yanındaydı ve tebessüm ederek babama bakıyordu. Aynı şekilde babam da ona. Hatta annem bile.

"Oo birader, hoş geldin." Kerem, oturduğu sandalyeden kalkıp Pusat'ın yanına gittikten sonra elini ona doğru uzattı ve to-

kalaştı. Ardından aynı şeyi Demir'de yapınca tepkisiz kalan tek kişi olarak tüm bakışlar bana çevrilmişti. Yutkundum. Onun şu anda burada olması, üstelik Ateş'le dünkü tartışmamızdan sonra, kesinlikle felaketin habercisiydi. Ya Ateş duyarsa? İşte o zaman zaten pamuk ipliğinde olan tuhaf ilişkimiz tamamen bitebilirdi.

"Kızım, hoş geldin desene sen de."

Babamın uyarıcı sesi ile bakışlarımı Pusat'a doğru çevirdim. Yüzünde samimi bir gülümseme vardı. "Şey, hoş geldin."

"Hoş buldum," diyerek karşılık verdi Pusat. Ses tonunda anlayamadığım bir ifade vardı ama gözlerindeki tuhaf parıltı ve yüzüne kondurduğu gülümseme de birazcık tuhafıma gitmişti.

Annemin yeniden pişirdiği sucuklu yumurtanın ardından herkes kahvaltı masasındaki yerini alınca tüm iştahım anında kaybolup gitmişti. Kesinlikle burada olmamam gerekliydi. Veya Pusat'ın şu anda hemen yanımda oturuyor olmaması gerekliydi. Çatalımın ucuna batırdığım yeşil zeytini iştahsızca ağzıma attım. Babam bu sabah fırına gitmek için evden çıkmıştı. Ama geri döndüğünde yanında Pusat da vardı ve nerede karşılaştıklarını merak ediyordum. Ayrıca Pusat'ı eve çağırıp üstüne üstlük kahvaltı masasına oturmasına izin vermesi de merak ettiğim ayrı bir konuydu. Tamam. Babam tuhaf bir şekilde Pusat'ı çok seviyordu ama sonuçta ailesini bilip tanımadığı bir çocuğa bu kadar yakın olması tuhafıma gidiyordu. Çünkü babam için aile bağları her şeyden önde gelirdi ve Pusat'ın ailesini sorgulamadan ona yakın davranması gerçekten merak edilecek bir konuydu.

"İştahın yok gibi?"

Kulağımın kenarındaki nefesle aniden irkildim. Pusat, hemen yanı başımdaydı ve yüzünü kulağıma doğru yaklaştırmış soran gözlerle bana bakıyordu. Yutkundum. "Şey... yoo yiyorum aslında." Pusat, bana ters bir bakış attı. "Buradan hiç öyle görünmüyor." Zoraki bir şekilde gülümsedim. "Gerçekten yiyorum."

Pusat, ne ifade ettiğini anlayamadığım bakışlarını birkaç saniye yüzümde gezdirdikten sonra önüne döndü ve çatalının ucunu batırdığı beyaz peyniri ağzına attı. Kahvaltı masasındaki herkes kendi âlemindeydi. Babam annemle birlikte konuşmaya dalmışken, Demir ve Kerem de kendi aralarında bir şeyler ko-

nuşmakla meşguldü. Tek sıkılan ve burada olmak istemeyen kişi olarak kahvaltıma yoğunlaşmaya çalıştım ve bir an önce buradan gitmeyi diledim.

Aradan yaklaşık yarım saat geçti. Bu süreçte annemle birlikte kahvaltı masasını toplayıp bulaşıkları makineye dizmiştik. Erkekler ise -Pusat dahil- salonda oturup kar dolayısıyla tatil edilen ve bunu tüm kanallarda duyuran haberleri izlemekle meşguldü. Pusat'ın hâlâ evde olması tuhafıma gitmemişti. Çünkü kendisi kahvaltıdan sonra gitmek istediğini söylese de babam buna izin vermeyip akşam yemeğine de kalması için ısrar etmişti. Nadir olarak kullandığı otoriter bakışlarını kullanmıştı ve kesin bir dille gitmesine izin vermemişti. Gerçekten anlamıyorum. Bu ne Pusat sevgisi böyle?

"Çaylar da geldi..."

Annem elinde tuttuğu çaydanlıkla salona girince ben de arkasından istemeye istemeye elimdeki kurabiyelerle beraber salona girdim. Pusat'ın anında bana doğru kayan bakışları gerilmeme neden olsa da tıpkı kahvaltı sofrasında yaptığım gibi onu görmezlikten geldim ve elimdeki kurabiye tabaklarını somurta somurta sehpanın üzerine bıraktım.

"İzninizle, ben odamdayım."

Babam otoriter bakışlarını gözlüklerinin üzerinden bana gönderdi. "Misafirimiz var Melisa, bugünlük bizimle birlikte otur."

Hayretle babama baktım. "Ders çalışmam gerek ama."

"Okullar dört gün tatil. Sonraki gün çalışırsın."

Babamın bakışları ve ses tonundaki sertlik şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırmama neden olsa da derin bir nefes alarak sakin olmaya özen gösterdim ve olabildiğince Pusat'tan en uzak köşeye oturup kollarımı sinirle göğsümün üzerinde birleştirdim. Resmen bu duruma inanamıyordum. Tamam, Pusat zararsız biri olabilirdi ama Ateş ondan uzak durmamı söylemişti ve ben de aynen öyle yapmak üzere bir karar almışken şu anda onunla karşılıklı oturduğuma inanamıyordum. Pusat'ın bakışları bana doğru kaydı. Kaşlarımı havaya kaldırıp 'Ne oldu?' der gibisinden ona baktığımda Pusat, herhangi bir tepki vermeyerek bakışlarını benden çekti ve televizyon ekranına sabitledi.

Aradan geçen sıkıcı dakikaları hızlandırmak adına telefonumu elime alıp Ateş'ten mesaj var mı kontrol ettim. Sabah uyandığımda da ilk işim ona mesaj atmak olmuştu ve özür dileyip bir daha yapmayacağımı söylediğim birkaç mesaj atmıştım. Ama karşılaştığım boş ekran, hayal kırıklığı yaşamama neden oldu. Hâlâ kızgındı bana ve kızgınlığının sebebi şu anda tam karşımda oturmuş, çay içip kurabiye yiyordu. Gerçekten harika!

"Çocuklar?" Babamın sesiyle bakışlarımı telefonumdan kaldırıp ona doğru çevirdim. Yüzünde samimi bir gülümseme vardı. "Sinemaya gitmeye ne dersiniz?"

Kulaklarımı dolduran bu soru gözlerimi iri iri açıp babama 'Ciddi misin?' bakışları atmama neden olurken Demir, "Allah derim amca," dedi ve ayağa kalktı. "Zaten birkaç gündür sıkılıyordum, iyi olur valla."

"Aynen ha. Bu havada güzel bir aksiyon filmi şahane gider," diyerek Demir'e destek çıktı Kerem.

"Sen ne diyorsun oğlum?" Babamın sorusu Pusat içindi. Pusat, omuzlarını silkip gülümsedi. "Herkes için uygunsa, benim için problem yok."

Üzerimdeki şaşkınlıktan kurtulup hızla araya girdim. "Ben kendimi pek iyi hissetmiyorum, bu havada dışarı çıkarsam iyice hasta olurum. Bence onlar erkek erkeğe takılsın."

Annem bakışlarını bana doğru çevirdi. "İncecik şeylerle dışarı çıkarsan elbette hasta olursun. Kalın giyin hiçbir şey olmaz." Annemin sesi azarlar gibiydi. Babam gözlüklerinin üzerinden bana baktı. Derin bir nefes aldım. Bu bakışı çok iyi biliyordum. İtiraz istemiyorum bakışının ta kendisiydi. "İtiraz istemiyorum Melisa. Dördünüz birlikte sinemaya gidiyorsunuz." *Harika!*

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Kar taneleri gökyüzünden minik minik düşmeye devam edip etrafı beyaz bir örtüyle kaplamaya devam ederken ellerimi montumun cebine soktum. Saat öğleden sonrayı çoktan geçmişti ve hava bir iki saat içinde kararacaktı. Soğuktan kızaran burnuma, boynumun etrafına doladığım atkı bile etki yapmazken bir an önce sıcak bir yerlere girme isteğiyle dolup taştım. Üşüyordum. Oysaki ellerimde eldiven, başımda şapkam ve boynumda da bir atkı vardı. Havanın bu kadar soğuk olması ve iliklerime kadar işlemesi gerçekten tir tir titrememe neden olurken bakışlarımı üşüyüp üşümediklerini kontrol etmek adına hemen yanımda yürüyen üç erkeğe doğru çevirdim. Her birinin yüzünde içten bir gülümseme vardı. Bunun nedeni az önce izlediğimiz ve az kalsın sıkıntıdan öleceğimi hissettiğim aksiyon filmi mi yoksa başka bir şey mi bilemiyordum.

Sinemaya gitmeyi her ne kadar istemeyip bunun içinde babama dil dökmüş olsam da sonuç koca bir sıfırdan başka bir şey değildi. Sinemaya gitmiş, üstüne üstlük erkeklerin istediği bir aksiyon filmine girmiştik. Tüm bunlar yine iyiydi de, sinemada Pusat'la yan yana oturmak hepsinden daha beterdi sanırım. Koltuk numaralarını rastgele seçmiştik ama ne olduysa Pusat'la ben yan yana oturmak zorunda kalmıştım. İtiraz edip, istemiyorum falan da diyemedim çünkü biliyorum ki o zaman Pusat şüphelenip aklına türlü türlü şeyler getirebilirdi. Film boyunca ikimiz de sessiz kalmış ve dev ekrana öylece bakmıştık. Aksi bir durum da hiç söz konusu olmamıştı.

"Hadi buraya girelim, biraz içimiz ısınsın."

Demir'in önerisi ile küçük ama bir o kadar da şirin görünen

kafeye girdik. Aşırı derecede sıcak olan kafe anında hızla gevşememe neden olurken ellerimi cebimden çıkartarak birbirine sürttüm. Hep beraber merdivenlere yönelip üst kata çıkmaya başladığımızda kafenin oldukça kalabalık olduğunu fark ettim. Geneli sevgili olduklarını tahmin ettiğim çiftlerden oluşuyordu ve bayağı fazlaydılar.

"Bir sorun mu var?"

Pusat'ın sorusu ile bakışlarımı anlamayarak ona doğru çevirdim. Demir ve Kerem öndeydi. "Nasıl bir sorun?"

"Bilmem farkında mısın ama sabahtan beri bana farklı davranıyorsun?"

"Yoo," diyerek kendimi savunmaya geçtim ve merdivenlerden çıkmaya devam ettim.

Pusat bana ters bir bakış attı. "Yalan söylüyorsun Çilli. Bir şeyler olmuş. Anlatmak ister misin?" Pusat beklentili gözlerle bana bakıp konuşma mı ister gibi beklemeye başlayınca merdivenlerin son basamağından çıktım ve üst kata ulaşmanın rahatlığıyla derin bir nefes aldım. "Gerçekten bir sorun yok." Omuzlarımı silktim. "Sana öyle gelmiş." Pusat kaşlarını çattı. "Farkında olmadan seni kıracak bir şey mi yaptım?"

"Hayır, sen hiçbir şey yapmadın."

"Neden böyle soğuk davranıyorsun o halde?"

"Pusat gerçekten saçmalıyorsun," deyip ona baygın bir bakış attıktan sonra Demir'lerin yanına doğru yürümeye başladım. Ama bileğimi kavrayan ve beni hızla kendine doğru çeviren bir el adımlarımı ters istikamete çevirmeme neden olmuştu. "Ne yaptığımı bilmiyorum ama her ne yaptıysam senden özür dilerim. Bana böyle davranma Çilli." Pusat yüzünü yüzüme yaklaştırmıştı ve aramızda çok az bir mesafe vardı. "Ne yapıyorsun? " dedim dişlerimin arasından. "Bırak kolumu!"

"Bana soğuk davranmaktan vazgeç!"

"Soğuk falan davranmıyorum tamam mı? Olması gerektiği gibi davranıyorum!" dedim ve kolumu bir hışımla geriye doğru çekip öfkeli gözlerle Pusat'a baktım. Aynı şekilde o da bana bakıyordu ve kafenin ortasında böyle bir manzara herkesin ilgi odağı olabilecek cinstendi.

Derin bir nefes aldım ve sakin olmaya özen gösterip Kerem'lerin yanına gitmek üzere Pusat'a arkamı döndüm. Ama tam karşımda beliren ve şaşkınlıkla bana bakan birden fazla meraklı ve tanıdık göz, ağzımın aralanmasına neden olmuştu. Üstelik o gözlerin arasında bir de öfkeden koyulaşmış bir çift göz vardı ve o gözler tam da bana sabitlenmişti. Yutkundum.

Maya ve diğer çocuklar. Her biri şaşkın şaşkın bana bakıyordu ve hemen karşımdaydılar. Onların burada ne işi olduğunu merak etmem bir yana, şansın bu sıralar hiç de benden yana olmadığını açıkça anlamıştım.

Ne yapacağımı bilemediğim için birkaç saniye tepkisiz kaldım. Ama böyle durmamın anlamsız olduğunu biliyordum. Ayaklarımı güçlükle hareket ettirdim ve kaplumbağa hızında Maya'ların yanına doğru yürümeye başladım. Aslında Kerem ve Demir şu an o masada olmasaydı böyle bir şeyi asla yapmazdım ama Kerem ve Demir, Batuhan'ın hemen yanına oturmuş, içecek bir şeyler bile sipariş vermişlerdi. Gerçekten pes!

"Tatlım," dedi Maya ve kollarını bana doladı. "İyi misin? " Maya bu soruyu sadece benim duyabileceğim şekilde sormuştu. Başımı yavaşça aşağı yukarı salladım. Aslında hiç de iyi değildim. Nasıl bir şans bu? En olmadık kişinin karşısında en olmadık kişiyle yan yana görünmem ve o kişinin kolumu tutması şansızlık değil de neydi? Ateş'in öfkeli gözleri benim üzerimdeydi ve gözlerini kırpmadan bana bakıyordu. Yutkundum. Bugün evden kesinlikle çıkmamam gerekiyordu.

Birbirini kovalayan sıkıcı dakikalar ve etraftaki gerginlik, garsonun getirmiş olduğu siparişlerle biraz daha dağılırken karşımda oturan çifte bakmamaya özen gösterdim. Ortada günlük bir muhabbet dönüyordu ve ben her seferinde Ateş ve Melek çiftine bakmamak için ciddi bir özen gösteriyordum. O kızı masaya oturduğum an fark etmiştim. Mavi gözlerini görür görmez kan beynime sıçrarken Melek'in sürekli Ateş'in koluna girmesi ve bana nispet yaparmış gibi attığı bakışlar da iyice sinirlenmeme neden olmuştu.

"Özür dilerim Çilli."

Pusat'ın sesiyle bakışlarımı ona doğru çevirdim. Hemen ya-

nımdaki sandalyede oturuyordu ve gerçekten pişman olmuş bir ifadeyle bana bakıyordu. "Ben sadece bir anda sinirlendim," diyerek sessizce konuşmasına devam etti Pusat.

"Önemli değil." Omuzlarımı silktim. "Ben de sana bağırdığım için özür dilerim." Pusat gülümsedi. "Yani affedildim mi?" Başımı aşağı yukarı salladım. Ateş'in öfkeli gözlerini üzerimde hissedebiliyordum ama oh olsun ona. Tamam, o kızla gerçekten nişanlı olmadığını biliyorum ama yine de kendisine dokunmasına izin vermeyecekti!

"O halde bunu bir ara kutlayalım," dedi Pusat. Kaşlarımı havaya kaldırdım. "Nasıl olacak o?" Pusat dudaklarını kulağımın kenarına doğru yaklaştırdı. Tenime çarpan sıcak nefesi gözlerimi iri iri açmama neden olurken Pusat, "Sürpriz," diye fısıldadı ve geri çekildi. Ben ona şok olmuş bir ifadeyle bakarken hemen karşımda oturan öfkeli gözlerin bedenimi delip geçtiğini hissedebiliyordum.

"Madem okullar da tatil, hep birlikte güzel bir Uludağ tatiline gitmeye ne dersiniz?"

Maya'nın sesi cıvıl cıvıl çıkmıştı ve meraklı bir ifadeyle bize bakıyordu. "Bu havada orası var ya mükemmel ötesidir," dedi Kuzey ve sevgilisinin saçlarına öpücük kondurdu.

"Aynen kardeşim. Geçen sene de bu zamanlar gitmiştik ve bayağı eğlenmiştik."

"İyi hoş da ben gece kulübünü bırakıp nasıl geleceğim?" diye sordu Batuhan.

"Dört günden bir şey olmaz," dedi Maya ve bakışlarını beklentiyle bana doğru çevirdi. "Ee ne diyorsunuz? Bence çok eğlenceli olabilir."

Bakışlarımı Demir ve Kerem'e doğru çevirdim. Annemlerin, Uludağ'a gitmeme izin vereceklerini pek sanmıyordum. "Bilmem ki," dedim ve mahcup bir ifadeyle Maya'ya baktım.

"Bilmeyecek bir şey yok. Sınav öncesi sana da güzel bir moral olur. Kuzey'in babası orada bir otele ortak ve herhangi bir kısıtlama söz konusu değil." Maya alt dudağını sarkıttı. "Akşam eve gidince annenlerle konuş ve lütfen izin al. Ben konuşurdum da beni pek sevmediklerini biliyorum."

"E bu harika bir haber. Ateş'le biz de geliriz." Melek neşeyle gülümsedi ve bakışlarını Ateş'e doğru çevirdi. "Madem herkes burada, o halde biz de güzel bir haber verelim. Sevgilim, sen mi söylemek istersin yoksa ben mi söyleyeyim?" Anında kaskatı kesilen bedenim, kulaklarımın 'sevgilim' kelimesini duymasıyla daha da kasılırken sinirden dişlerimi birbirine bastırıp tırnağımı avucumun içine geçirdim.

"Sen söyle," dedi Ateş. Sesi ifadesizdi. Bakışları ise artık bende değil Melek'teydi!

"O zaman..." Melek geniş bir gülümseme ile bakışlarını bana doğru çevirdi. "Bir ay sonra Ateş'le olan düğünümüze hepinizi davet ediyorum."

Saç diplerimin ve ayak uçlarımın arasında geçen tüm kan akışının bir anda hızlandığını hissederken bakışlarımı ifadesiz tutmaya özen gösterip Ateş'e doğru çevirdim. Doğru mu duymuştum gerçekten? O kız az önce bir ay sonraki düğünümüz mü demişti?

"Pusat'tı değil mi? Seni de düğünümüzde görmek istiyorum, gelirsin değil mi?"

Sessizce yutkundum.

Böyle olmayacaktı ki ama. Yani Ateş'in bana söylediği böyle değildi. Bir süre nişanlı kalıp daha sonra da o nişanı atacağından bahsetmişti. Peki şimdi ne değişmişti? Sırf sözünü dinlemediğim için o kızla gerçekten evlenecek miydi? Yoksa bana en başından beri yalan mı söylemişti?

Dolmaya başlayan gözlerimi hızlı hızlı kırpıştırıp onları geri postalamaya özen gösterdikten sonra, "İzninizle..." diye mırıldandım ve kimsenin bir şey demesini beklemeden oturduğum yerden kalkarak tuvalete doğru yürümeye başladım. Bedenimde birden fazla duygu dalgası dolanıyordu ve en beteri olan kandırılmanın verdiği his, kalbime bir hançer saplanmış gibi hissetmeme neden oluyordu. Ben ona güvenmiştim. Ormandaki evde söylediklerine, yaptıklarına hatta yazdığı mektuba bile her şeyi unutup inanmıştım. Ama o ne yaptı? Yine ve yine beni yüz üstü bırakıp aşağılamayı tercih etti. Ne kadar da salağım. Ona güvenmekle, ona bağlanmakla ve en önemlisi bana gerçekten değer verdiğine inanmakla salağın da en salağıyım!

Kapısında kız elbiseli küçük figür olan yere girip kapıyı arkamdan kapattıktan sonra akmak için hazırda bekleyen gözyaşlarımı serbest bıraktım. Canım yanıyordu. Ve bu acıyı daha önceden yaşamış olmam benim için bir teselli değil, aynı korkunç acıyı tekrar yaşadığım için daha çok yaralanmamı sağlıyordu. Küçük bir hıçkırığın ağzımdan kaçmasına izin verdim ve bakışlarımı aynadaki aksime çevirdim.

Karşımda bana bakan sanki on sekiz yaşında değil de daha çok yirmi sekiz yaşında, bitkin ve tükenmiş görünen biriydi ve bu kadar zayıf göründüğüm için kendimden nefret ediyordum. Böylesine zayıf olduğumu hissetmeme neden olduğu için Ateş'ten de nefret ediyordum!

Tuvalet kapısının açılmasının hemen ardından onu takip eden kapanma ve kilit sesi ile ellerimi hızla gözlerime bastırdım. Gelen kişi her kimse beni böyle görsün istemiyordum.

"Ufaklık?"

Duyduğum tanıdık ses sessizce hıçkırmama neden oldu. "Ne istiyorsun?" dedim öfkeyle. Ses tonum yüksek değil aksine kısık çıkmıştı.

Yaklaşan adım sesleri bedenimdeki karmaşık duyguları iyice harekete geçirmeye başlarken içlerinden en belirgin olan aşağılanma duygusu iç sesimin *'Salaksın!'* diye haykırmasına neden oluyordu. Gerçekten salaksın.

"Ben salak değilim..." diye mırıldandım. Ağladığım için sesim kesik kesik çıkmıştı. "Değilsin," dedi Ateş ve yüzümü saklamak için kullandığım ellerimi tutup yavaşça aşağı indirdi. "Sen sadece henüz büyümemiş bir kız çocuğusun." Ateş'in gözlerinde şu an çok nadir gördüğüm merhamet duygusu vardı.

"Beni yine kandırdın..." Ona bağırıp çağırmam veya yumruklamam gerekirdi belki ama ben artık kendimi gerçekten yorgun hissediyordum.

Ateş bana doğru bir adım attı ve çenemi kavrayıp gözlerinin içine bakmamı sağladı. "Ne gördüğünü söyle bana?"

Yutkundum ve "Göz..." diyerek ona cevap verdim.

Ateş gülümser gibi oldu ama ciddi ifadesini korumaya devam etti. "Gözlerimin içinden geçeni söyle bana Melisa. Sence ben

birini kandıracak birine benziyor muyum?" Ateş yavaşça çenemi okşadı. Lanet olsun ki benzemiyordu! "Beni ne kadar sinirlendirirsen sinirlendir, ne kadar öfkelendirirsen öfkelendir bir kez kalbime işledin, anlıyor musun? Ne yaparsan yap, ne yaparsam yapayım seni oradan atmam mümkün değil."

"Ama bir ay sonra-"

"Bir ay sonra düğün falan olmayacak!" dedi Ateş. Sesi sertti. "Herkes olacağını zannederken ufaklığım biz ikimiz hiç kimsenin olmadığı bir yerde baş başa olacağız ve kahkaha atarak gülümsüyor olacağız. Şimdi sil o gözyaşlarını. Ağlayınca çok çirkin oluyorsun ve ben seni çirkin görmek istemiyorum." Ateş alnını alnıma yasladı. "Her zaman gülümse güzelim. Çünkü sana en çok yakışan bu."

Otuzuncu Bölüm

Pencereden bana göz kırpan manzara yüzümde ufak bir tebessüm oluşturuyordu. Etrafa genişçe göz gezdirmeye devam ettim. Beyaz örtü tam anlamıyla her yere hâkimdi ve beyaz dışında bir renk görmek kesinlikle mümkün değildi. Dağlık bir alandaydık ve bulunduğum yerin yüksekliği sayesinde her yeri rahatlıkla görebiliyordum. Güneş batmak üzereydi. Bu nedenden dolayı etrafta bazı ışıklandırma sistemleri vardı ve beyazla birleşen bu ışıklar enfes bir manzarayı gözler önüne sermişti. Bir saat önce gelmiştik buraya. Valizlerim hâlâ yerleştirilmeyi bekliyordu ve akşam yemeği için duşa girip hazırlanmam da gerekli olan şeylerden bir diğeriydi. Ama üşengeçliğim bu duruma galip gelince valiz işini bir süre ertelemeyi tercih etmiştim. Hem zaten bulunduğum oda sadece bana aitti ve eşyalarımın etrafta olması kimseyi rahatsız edecek değildi.

Dün akşam kafeden ayrıldıktan sonra karmaşık bir ruh haliyle eve gitmiş kendimi odama kilitlemiştim. Neden bilmiyorum ama tuhaf bir şekilde yalnız kalmak istiyordum ve kimseyle konuşmak içimden gelmiyordu. Babam ve annem üzgün olduğumu anlayıp yanıma geldiklerinde ise onlara konuşmak istemediğimi söyleyip geçiştirmeye çalıştım. Çünkü etrafımda hiç kimse olmasın, sadece ben ve düşüncelerim olsun istiyordum. Göz pınarlarım en ufak bir şeyde ağlayacak gibi hazırda beklerken bedenimde tuhaf bir duygu dolaşıyordu. Sanki birisi en ufak bir şey yapsa hıçkırarak saatlerce ağlayabilecekmişim gibi hissediyordum ve bu gerçekten berbat bir histi.

Buna neden olan şeyi bilmiyordum. Ateş bana açıklama yapmıştı ama yine de içimde adlandıramadığım bir huzursuzluk var-

dı, sanki boğuluyormuşum gibi hissediyordum. Fırtına öncesi sessizlik gibi. Ama hayır. Adlandıramayacağım bir histi bu ve ne olduğunu bilmemek canımı sıkıyordu.

Akşam yemeğinde sessizliğimi korumaya devam edip adlandıramadığım duyguyu içimde büyüttüğüm sırada babam bana sorunun ne olduğunu sordu. Her ne kadar verebilecek herhangi bir cevabımın olmadığından yine sessizliği tercih etmiş olsam da bu babamı daha çok meraklandırdı. Ama neyse ki Demir ve Kerem bir şekilde babamı geçiştirmeyi başarmıştı. Tabii bu sadece akşam yemeği süresinceydi. Babam ısrarla bilgi almaya çalışıp ne olduğunu öğrenmek isteyince Demir ve Kerem 'kafasını dinlemeye ihtiyacı var' diyerek babama açıklamada bulunmuşlardı. Ardından da bir arkadaşlarının Uludağ'a davet ettiklerini ve oraya gidersem moralimin düzeleceğini babama söyleyip buraya gelmemi sağlamışlardı. Her ne kadar bu küçük çaplı yalan yüzünden kendimi huzursuz hissediyor olsam da tüm kötü düşünceleri aklımdan çıkarmaya özen gösterip önümdeki dört günlük tatile yoğunlaşmak istiyordum. Çünkü tercih edebileceğim bir başka seçeneğim yoktu.

Pencerenin oradan ayrılıp odanın içindeki banyoya doğru yürüdükten sonra içeride temiz bir bornozun olduğunu umut edip içeriye girdim. En son dört gün önce duş almıştım ve bugünkü yolculuğu da bunun üzerine eklersek gerçekten berbat bir haldeydim. Kapıyı arkamdan kapattım. Askılığa asılmış beyaz ve pembe bornozlar görüş alanıma girince yüzümde oluşan memnun ifadeye mani olamadım. Boyları çok uzun değildi. Aksine dizimin bir-iki karış üzerinde biten bornozlardandı ve oldukça kaliteli görünüyordu. Elimi kapının kilidine götürüp kapıyı tek seferde kilitledikten sonra üzerimdeki kalın kıyafetleri çıkarmaya başladım.

Yolculuğumuz güzel denilebilecek kadar sakin geçmişti. Toplamda dört araba ile buraya gelmiştik ve bu daha önce edinmediğim bir tecrübeydi. Melek bu küçük çaplı tatilde yer almamıştı. Daha doğrusu gelmek istemediğini, yapacak -düğün için- bir ton işinin olduğunu söyleyip kararından vazgeçmişti.

Bu duruma üzüldüğüm elbette ki söylenemezdi. Çünkü onu

her an Ateş'le birlikte görmek kesinlikle isteyeceğim bir şey değildi. Onun o yılışık davranışları saç diplerimde tuhaf bir sızı oluşmasına neden oluyordu. Bedenim tuhaf bir duygu ile kaplanıyor, her an birine saldıracakmışım gibi hissediyordum ve bu kesinlikle benim kişiliğime uymayacak bir hareketti.

Yaklaşık yarım saat kadar suyun altında oyalandıktan sonra duşakabinin içinden çıktım ve beyaz bornozu üzerime geçirip kuşağını belime bağladım. İçeride yoğun bir buhar vardı ve banyodaki ayna tamamen buğulanmış bir vaziyetteydi. Banyonun kilidini açıp kapının kulpunu aşağı indirdikten sonra dışarıya çıktım ve üşengeç adımlarla valizimin yanına doğru yürümeye başladım. Dört günlük tatil için fazlasıyla kıyafet getirmiştim ve içlerinden herhangi birini gönül rahatlığıyla giyebilirdim. Elbette ki kalın olanlardan.

Valizimin yanına gelip fermuarını açmak için hamle yaptığım sırada bulunduğum odanın kapısının tıklanması ufak çaplı bir panik yaşamama neden oldu. Çünkü bir süredir sessizliğe alışan kulaklarım bir anda kapı tıkırtısı ile sert bir yankı yapmıştı ve haliyle birazcık korkmuştum.

Adımlarımı hareket ettirip kapıya doğru yürüdükten sonra üzerimdeki bornozun yakasını elimle kapatıp kapıyı yavaşça araladım. Kartlı bir kapıydı ve anahtar yerine kart kullanılıyordu. Kapıyı açmamla beraber içeriye giren buz gibi hava, karşımda bana büyük bir dikkatle bakan mavi-yeşil gözlerle birleşince yutkunmadan edemedim. Ateş, siyah balıkçı yaka kazağıyla hemen karşımda duruyordu ve bakışları ilk önce gözlerimde olsa da daha sonra vücuduma doğru inmiş, beni bakışlarıyla utandırmaya yetmişti.

Ona kızgındım. Ortada belki hiçbir sebep yoktu ama ona karşı içimde tuhaf bir öfke besliyordum.

"Sıhhatler olsun," dedi Ateş. Bakışları vücudumdaydı ve ses tonunda hafif bir muziplik vardı. Gerildiğimi hissettim. Bakışları oldukça dikkatliydi ve tepeden tırnağa beni tarıyordu.

"Sağ ol," dedim ifadesiz bir sesle ve bornozun yakasını birazcık daha kapattım. Çünkü boynum ile göğsüm arasında ciddi bir mesafe vardı ve tuhaf bir şekilde utandığımı hissediyordum.

Özellikle Ateş'in de oraya baktığını göze alırsak böyle hissetmem kesinlikle kaçınılmazdı.

Ateş dudağının kenarıyla gülümsedi. "Duş almışsın."

"Evet," diyerek ona düz bir sesle cevap verdim. İlk defa onunla konuşmak istemiyordum ve bu durum cidden garipti. Ayrıca neden gülümsediğine de bir anlam verememiştim. Her insanın yaptığı bir şeydi sonuçta duş almak.

"Güzel kokuyorsun," dedi Ateş.

"Teşekkür ederim."

"Beni içeri davet etmeyecek misin?" Bu cümle bir sorudan çok kenara çekil de geçeyim cinsindendi. Yutkundum. Ne cevap vereceğimi bilmiyordum. Üzerimde şu an sadece bornoz vardı ve içeri girmesine izin verirsem sanki hiç de iyi şeyler olmayacakmış gibi hissediyordum. Ama hayır dersem de beni yanlış anlayıp gücenebilirdi. "Şey, elbette," diyerek kararsız bir şekilde ona cevap verdim.

Ateş adımlarını hareket ettirip önümden geçerek içeri girince kapıyı arkamızdan kapattım ve derin bir nefes alıp sakin olmaya özen gösterdim. Yolculuk boyu onunla pek fazla konuşmamıştım. Daha doğrusu aklımda bir ton soru işareti olduğundan ben susmayı tercih etmiş, Ateş de zaten konuşmayı sevmediğinden ağzını pek açmamıştı.

"Valizin olduğu gibi duruyor," dedi Ateş. Odamın tam ortasındaydı ve gözüyle yerde açık duran valizi işaret etmişti. Bakışlarında ise alay eder gibi bir ifade vardı.

"Yatmadan önce yerleştiririm," diyerek ona cevap verdim. Sesim ifadesiz ve bana yakışmayacak şekilde ciddi çıkmıştı.

"Fazla üşengeçsin ufaklığım." Ateş, başını onaylamaz şekilde iki yana salladı. "Bu hiç iyi bir şey değil."

Ufaklığım...

Ateş'in söylediği bu kısa kelime beynimin içinde yankı yapıp kendiliğinden tekrar edilmeye başlayınca acaba doğru mu duydum diye düşünmeden edemedim. Çünkü bu kelime Ateş için fazla romantikti ve daha önce böyle bir kelimeyi ondan hiç duymamıştım.

Derin bir nefes aldım. Büyük bir ihtimalle ağzından kaçmıştı.

Veya öylesine söylediği anlık bir kelimeydi. Çünkü Ateş ve romantik kelimeleri kesinlikle yan yana gelemeyecek kadar birbirine zıt iki kelimeydi. Bu yüzden bu söylediği şeyi kafama takıp sonuç alamayacağım hayallere dalmak istemiyordum. "Neden geldin buraya?" Sesimi ifadesiz tutmaya özen gösterdim.

Ateş omuzlarını silkti. "Bu odanın manzarasının daha güzel olduğunu duydum." Ağzımdan 'hah' diye bir ses çıkarmamak için kendimi zor tuttum. Ben ne düşünmüştüm ki? "O halde resepsiyona söyleyelim ikimizin odasını değiştirsinler."

Ateş tek kaşını havaya kaldırdı. "Sebep?"

"Madem bu odanın manzarası daha güzel, o halde sen burada kal."

Sesimin iğneleyici çıkmasına özen göstermiştim. Salak gibi beni görmek istediği için buraya geldiğini düşünmüş, kendimce mutlu olmak için sebep aramıştım. Ama görüldüğü üzere koca bir hayal kırıklığı. Yine. Bazen düşünüyorum da acaba ben mi fazla salağım yoksa etrafımdaki insanlar mı çok akıllı? Neden sürekli düşüncelerimin tersi çıkıp ezildiğimi hissediyorum ki?

Ateş, bana doğru birkaç adım atıp aramızdaki mesafeyi sıfıra indirdikten sonra gülümsedi. Boy farkımız olduğundan benim bakışlarım, başımı kaldırmadığım sürece onun göğsüne takılı kalıyordu ve doğruyu söylemem gerekirse bu bazen avantaj bazen de dezavantaj oluyordu.

Ateş, elini yanağıma götürüp avucunun içini yanağımda gezdirdi. Bedenim onun bu beklenmedik temasıyla ufak bir titreme ile sarsılırken Ateş, başımı yerden kaldırdı ve gözlerini gözlerime sabitledi. "Ama sen gidersen seninle birlikte güzel olan manzara da gider ufaklığım."

"Na-nasıl yani?" diye şaşkınlıkla sordum. Mantığım hemen geri çekilmem gerektiğini haykırıyordu.

Ateş, boştaki elini belime koydu. Şu anki yakınlığımız birçok duyguyu aynı anda yaşamama neden olurken Ateş beni kendine doğru çekti ve bedenlerimizi birleştirip yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Yutkundum. "Güzel olan şey sensin hâlâ anlamadın mı?" Ateş alnını alnıma yaslayıp gözlerini kapattı. "Benim için birçok şey ifade ettiğini, kalbimi o masum sevginle doldurup taşırdığını,

değer verdiğim çok az kişiden sadece biri olduğunu hâlâ anlamadın mı?"

Kulaklarımı dolduran cümlelerin her bir harfi bedenimin en derinlerine tek tek işlerken ne cevap vereceğimi bilemediğimden sessiz kalmayı tercih ettim. Ateş, onun için birçok şey ifade ettiğimi, kalbini sevgimle doldurup taşırdığımı ve bana değer verdiğini söylemişti. Kalbim, kulaklarımın işittiklerine inanmaya zaten meyilliyken mantığım Ateş'in söylediklerine ısrarla inanmak istemiyordu. Bunun nedeni belki geçmiş yüzünden, belki de ileride olacakları tahmin edebildiğindendi. Bilemiyordum.

Bir adım geri attım ve Ateş'in yanağımın üzerindeki elinin yere düşmesini sağladım. Aramızda yine çok az mesafe vardı belki ama az önceye göre yakınlığımız kesinlikle azalmıştı. Ateş, ne yaptığımı anlamaya çalışır gibi bakışlarını yüzümde gezdirince, "Yalancı!" deyip yüzüne doğru bağırdım. Sesim farkında olmadan yüksek çıkmıştı ama bu elimde olan bir şey değildi. Artık susup, sessiz kalmak istemiyordum.

Ateş kaşlarını havaya kaldırdı. "Anlamadım?"

"Anlamayacak bir şey yok," dedim gözlerinin içine dik dik bakarak. "Söylediklerine inanmıyorum. Yalancısın sen!" Neden böyle bir şey yaptığımı bilmiyorum ama içimde dışarıya çıkmayı bekleyen büyük bir canavar vardı ve ben artık onu zapt etmeyi başaramıyordum.

Ateş kaşlarını çattı. "Dilin mi uzadı yine senin?" Ses tonu az önceye göre sertleşmişti ve gözlerindeki muziplikte kaybolup gitmişti. Umursamadım. "Sana ne! Benim dilim, benim hayatım, benim yaptıklarım, benim davranışlarım. Tüm bunlar seni ilgilendirmez tamam mı? Sürekli beni kandırıyorsun ama artık buna izin vermeyeceğim!"

"Geldiler mi kızım sana?" diye sordu Ateş. Eliyle deli işareti yapmıştı. "Durduk yere bu ne haller?"

"Evet geldiler, var mı?" deyip sinirle Ateş'in yüzüne doğru bağırdım. "Senin yüzünden yaşamadığım, hissetmediğim bir şey kalmadı be. Bir gün öylesin, bir gün böyle. Bu dengesiz davranışlarından artık bıktım, anlıyor musun? Boğuluyorum. Ortada hiçbir sebep yokken durduk yere ağlamaya başlıyorum ve bu durum aklımı kaçıracakmışım gibi hissetmeme neden oluyor."

"Ne oldu birden?" deyip sesini yükseltti Ateş. Çenesi kasılmıştı. "Yine ne yaptım? Yine seni üzecek ne yaptım?"

"Kusura bakma ama saymayı bırakalı çok oldu," deyip alayla güldüm.

"Melisa!" Ateş dişlerini birbirine bastırdı. "Bana ne olduğunu söyle?"

"Ne söyle ya, ne? O kızla nasıl düğün tarihi belirlersin sen? Hani yaptığın her şey onun babasından intikam almak içindi? Hani nişan, evlilik teklifi sadece bir oyundu?"

"Öyle zaten!" Ateş'in sert sesi odanın içinde resmen yankı yapmıştı. "Onunla evlenmeyeceğim tamam mı? Bunu şu kıt beynine sok!"

"Senin söylemen bir şeyi değiştirmiyor! Bir ay ya. Bir ay. Resmen bir ay sonra evlenmek üzere tarih belirlemişsiniz." Ses tonum iğrenir gibi çıkmıştı. "Aklından ne geçiyor? Düğün günü onu masada mı bırakacaksın? Yoksa nikâh memuru sana soru sorduğunda 'hayır' diyerek cevap mı vereceksin? Kusura bakma ama sen fazla Yeşilçam filmi izlemişsin! Öyle yaparak babasından intikam alacağını mı düşünüyorsun? Melek birkaç gün üzülür, babasının omzunda ağlar ama ertesi gün hayatına tekrar devam eder. Sen herkesi benim gibi salak mı sanıyorsun?"

"Sabrımı zorlama benim." Ateş dişlerinin arasından konuşmuştu ve çenesi kasılmıştı. Umursamadım.

"Ne o? Verecek bir cevabın yok, değil mi? Sen var ya, bu dünyadaki en şerefsiz, en karaktersiz, en adi insansın. O kızla gerçekten evleneceksin, değil mi? Beni sadece kullanıyorsun. Sırf bir ay daha benimle eğlenmek için aptal bir bahane sunuyorsun. Neymiş efendim, Melek'in babası ve senin baban arkadaşmış da, sonra kavga edip babanın, anneni aldatmasını sağlamışlar da, falan filan! Çocuk mu kandırıyorsun sen? Aklın sıra annenin başına gelenlere üzülüp acıyacağımı düşündün, değil mi?"

Aniden boğazımı kelepçe gibi sarmalayan parmaklar konuşmamı yarıda keserken sırtımın sert bir şekilde duvara çarptırılmasıyla nefesimin bir anda kesildiğini hissettim. Ateş'in gözleri adeta siyaha bürünmüştü ve gözlerindeki öfke aşikârdı. Yutkundum. Ellerim onun yaptığı bu ani hareketle refleks olarak havaya

kalkarken ellerimi Ateş'in bileğine koymaya çalıştım. Bileğine koyup boynumu kavrayan elini aşağı indirmeye çalıştım. Ama öyle bir sıkıyordu ki boğazımı, ellerimi hareket dahi ettiremiyordum. "Sakın ailem hakkında yorum yapma." Ateş her bir kelimeye vurgu yaparak konuşmuştu ve ses tonundaki sinir kendini belli edecek cinstendi.

"Ne-ne-nefes ala-mı-yo-rum..." dedim güçlükle. Her bir harf kısa kısa heceler şeklinde çıkmıştı dudaklarımdan. Ama gerçekten öyleydi. İlk defa nefes alamadığımı hissediyordum ve bu gerçekten berbat bir histi.

"Seni hiçbir şey için inandırmak zorunda değilim!" Ateş dişlerinin arasından konuşmuştu. "Bana istediğini söyle ama ailem hakkında, özellikle annem hakkında yorum yapmana izin vermem, anlıyor musun?"

Ateş'in güçlü eli boynumu sıkmaya devam edince şakaklarımdan süzülen birkaç damla yaşa mani olamadım. Canım yanıyordu. Üstelik bunu yapan kişi, uğruna gururumu defalarca hiçe saydığım kişinin ta kendisiydi.

Başımı mümkün olduğu kadarıyla aşağı yukarı salladım. Onun ailesi hakkında yorum yapmam elbette doğru değildi ama bir anlık sinirle kendime mani olamamıştım.

"Şunu aklına iyice kazı," dedi Ateş. Adeta tıslar gibi konuşuyordu. "Sana ailemi, kendimi, geçmişimi, hayatımı anlatma sebebim bana acıman veya günün birinde bana koz olarak kullanman değil. Sana hayatımı anlattım çünkü benimle olacaksan her şeyi öğrenmeni istedim. Ama sen istediğim şeyin aksi bir şey yaparsan Melisa... canını yakmaktan hiç çekinmem!"

Gözyaşlarım usul usul yanaklarımdan süzülüyordu. Uyguladığı güç bir yana, söylediği cümleler bir hançer gibi yerleşmişti kalbime.

Ateş boynumdaki elini gevşetti. Ama hâlâ tutmaya devam ediyordu. Anında ciğerlerime dolan hava ardı ardına birkaç kez öksürmeme neden olurken gözlerimden akan yaşları umursamayıp öfkeli bakışlarımı Ateş'e çevirdim. Az daha beni boğarak öldürecekti ve yaptığı şeyin sonrasında pişmanlık duyacağını sanmıyordum.

"Se-senden nefret ediyorum!" dedim. Ses tonum ağlamaklı çıkmıştı. Dilim ise kalbimin hissettiğinden farklı konuşuyordu.

"Et!" dedi Ateş. Sesi normal bir konuşmadaki yükseklik seviyesinde çıkmıştı ama gözlerindeki sinir, normal bir ruh halinde olmadığını en iyi şekilde gösteriyordu.

"Beni korkutuyorsun."

Ateş kaşlarını tek bir çizgi olacak şekilde çattı ve aynı öfkeyle gözlerime bakmaya devam etti. "Hak ediyorsun."

"Delirecekmişim gibi hissetmeme neden oluyorsun."

"Yanılıyorsun." Ateş sinirli bakışlarını yüzümde gezdirdi. "O hissi inan iyi bilirim ve sen delirecekmiş gibi durmuyorsun."

Hıçkırdım. Beni teselli edip yatıştırması gerekirken hâlâ dik dik konuşması canımı sıkıyordu. Üstelik üzerimde güç kullanmıştı ve özür dileyeceği yerde hâlâ bana bağırması gerçekten kalbimin acımasına neden oluyordu.

"Söylesene," deyip birkaç damla yaşın gözümden süzülmesine izin verdim. "Biz neden böyleyiz? Neden diğer çiftler gibi normal bir ilişkimiz yok?"

"Normal bir ilişki istiyorsan söylemen yeterli," dedi Ateş. Sesi buz gibi çıkmıştı.

Gözlerimi şaşkınlıkla kırpıştırdım. "Nasıl yani?" Az önce söylediği şeyi gerçekten duyduğuma şüphe etmiştim. "Bizim de normal bir ilişkimiz olabilir mi?"

Ateş ruhsuzca gülümsedi. "Hayır ufaklık. Söylemen yeterli derken kastettiğim, hayatından tamamen çıkabilecek olmam." Ses tonu buz gibi soğuktu. "Böylelikle sen de istediğin normal ilişkiye kavuşursun."

Kalbimin üzerine çöken ağırlık Ateş'in söylediği cümleyi düşünme fırsatı bulmamla biraz daha kendini belli ederken böyle bir şey olursa gerçekten toparlanamayacağımı fark ettim. Ateş'in olmadığı bir hayat. Sanırım dünyadaki cehennem gibi bir şey olurdu ve ben buna kesinlikle dayanamazdım.

"Hayatımdan çıkmanı istemiyorum," dedim. Sesim az önceye göre oldukça kısık çıkmıştı. "Ben sadece biz olmak istiyorum." Ateş gözlerini kırpmadan öylece gözlerimin içine bakmaya devam etti. Sanki orada bulmak istediği bir şey vardı ve onu

arıyormuş gibi dikkatliydi. "Beni kandırmanı istemiyorum, beni üzmeni, ağlatmanı da..." Yutkundum. "Beni hep sev. Yanımda ol, birlikte gülelim, birlikte eğlenelim. Belki tüm bunlar senin için çok fazla ama ben artık mutlu olmak istiyorum."

"Mutlu değil misin?" Ateş ciddi bir ifadeyle sormuştu bu soruyu. Başımı öne eğdim. Tam olarak ne hissettiğimi bilmiyordum ki. Bir gün kendimi mutlu hissederken ertesi gün ortada hiçbir sebep yokken üzgün hissedebiliyordum. Bu karmaşa öyle iğrenç bir histi ki ne olduğunu bilmediğimden bir çözüm üretemiyordum.

"Mutlu gibi mi görünüyorum?" diyerek Ateş'in sorusuna soru ile karşılık verdim. Çünkü benim verebilecek herhangi bir cevabım yoktu.

Ateş, elini çeneme koyup başımı yerden kaldırdı. Gözlerim onun mavi gözleriyle birleşince az önceki sinirinden herhangi bir ize rastlamadığım için tuhaf bir şekilde kendimi rahatlamış hissettim. "Başkalarının yanındayken mutlusun." Ateş, bedenini bana doğru yaklaştırıp aramızdaki olmayan kısa mesafeyi sıfıra indirdi. "Benim yanımdayken de mutsuz." Yutkundum. Şu anda aramızda hiç mesafe yoktu ve bedenlerimiz birbirine değiyordu. Üstelik şu anda üzerimde sadece bornoz vardı ve havanın soğukluğuna rağmen üşümem gerekirken tuhaf bir şekilde sıcaklamıştım. "Söylesene Melisa, benim yanımda mutlu olman için ne yapmalıyım?"

Ateş'in yüzüme çarpan ferah nefesi gözlerimi yavaşça kapatmama neden olurken sorduğu soruyu düşünmeye başladım. Ben onun yanındayken zaten dünyanın en mutlu kişisi oluyordum ki. Ama bazen yaptığı ve yaptıkları şey üzülmeme neden olduğundan bir anda dünyanın en mutlu kızı gidip yerini en mutsuz kızına bırakabiliyordu.

"Bana değer verdiğini hissettir..." diye sessizce mırıldandım. Eğer Ateş bana değer verdiğini her zaman hissettirirse ben onun yanındayken de, yalnızken de hep mutlu olabilirdim.

"Bornozunu çıkart."

Ateş'in ifadesiz sesi göz kapaklarımı yavaşça aralamama neden olurken söylediği şey karşısında afallayarak ona baktım. Bornozu mu?

"A-Anlamadım?"

"Bornozunu çıkart Melisa. Tekrar etmeyeceğim."

"Ne saçmalıyorsun sen? Hayır tabii ki!" Ellerimi belimin etrafına doladım ve öfkeli gözlerle Ateş'e baktım. Kesinlikle saçmalıyordu.

"Zorla yapmamı istemiyorsan şu bornozu hemen çıkart!" Ateş, sesini az önceye göre yükseltmişti ve ciddi bir ifadeyle bana bakıyordu. Kaşlarımı çattım ve yanından geçmek üzere hızlı bir hamle yaptım. Ama bileğimi kavrayan güçlü eli beni durdurmaya yeterken sırtımı tekrar duvarla birleştirdi ve üzerime doğru eğildi. "Daha önce yaptım, yine yaparım. Benimle inatlaşma!" Nefesi yüzüme çarpmıştı.

"Aklını mı kaçırdın sen? Bırak kolumu!" deyip kendimi geriye doğru çektim.

"Şu siktiğim bornozu hemen çıkart!"

Ateş'in kasılan çenesi ve çatılan kaşları korkmam için yeterli bir sebepti belki ama söylediği şeyi asla yapamazdım. Başımı iki yana salladım. "Hayır!" Sesim oldukça kararlı çıkmıştı.

Ateş, bir adım geri attı. Aramızdaki mesafenin açılması, gideceğini ve bu saçmalığı bitireceğini zannetmeme neden olurken Ateş, hiç beklemediğim bir şey yapıp belimi sarmalayan beyaz renkteki kuşağı elleriyle sıkıca kavradı. Gözlerimi kocaman açtım ve ağzımdan tiz bir çığlığın kaçmasına ve ellerimi refleks olarak karnımın etrafına dolamaktan kendimi alıkoyamadım.

"Bırak!" dedim yüzüne doğru bağırarak. Hem debeleniyor, hem de Ateş'in elinden kurtulmaya çalışıyordum. Ve itiraf etmeliyim ki onun gücü karşısında oldukça zavallı kalıyordum.

"Madem sen yapmıyorsun, ben yaparım," dedi Ateş. Ses tonunda garip bir tını vardı ve bu iyice korkmama neden olmuştu.

"İstemiyorum!" deyip tekrar bağırdım. Belki de çığlık attım, bilemiyorum. Ama Ateş, beni duymazlıktan geldi ve ellerini belimin etrafındaki kuşakta tutmaya devam etti. Bir hıçkırığın ağzımdan kaçmasına izin verdim. Az önce akmayı bırakan gözyaşlarım tekrar akmaya başlamıştı ve Ateş'in ikinci kez böyle bir şey yaptığına inanamıyordum. Üstelik bu sefer bilinci de yerindeydi ve bunun affedilir bir yanı yoktu.

"Bırak beni!"

Ateş'in güçlü elleri benim zayıf bedenimi kolaylıkla zapt edip hareketsiz kalmamı sağlayınca çaresizce yerimde debelenmeye devam ettim. Elimden başka bir şey de gelmiyordu zaten. "Bana zorla dokunacak olursan yemin ederim bu sefer seni asla affetmem!" Gözyaşlarımın arasından konuştuğum için sesim kısık kısık çıkmıştı.

"Unuttun mu?" diye fısıldadı Ateş. Ellerini belimin etrafına dolamıştı ve arkama geçmiş göğsünü sırtımla birleştirmişti. Hıçkırdım. Dudakları kulağımın hemen kenarındaydı ve sıcak nefesi tenime çarpıyordu. "Beni zorba ilan eden zaten sendin."

Gözlerim ağlamaktan biraz daha kısılırken Ateş'in elinden kurtulmak üzere beceriksiz bir hamle daha yaptım. "Bırak istemiyorum!"Ama onun güçlü elleri benim belimi öyle sıkı kavramıştı ki bir çeşit kafesteymişim gibi hissediyordum ve demir parmaklıklar yerine Ateş'in uzun parmakları sarmalamıştı etrafımı.

Ateş, karnımın üzerindeki bornozun kuşağını yavaş hareketlerle açmaya başladı. "Lütfen... " diye mırıldandım. Çaresizlik gerçekten berbat bir histi ve ben şu anda çaresizliğin tanımına en uygun örnektim.

Ateş, gözyaşlarımı ve söylediklerimi umursamayıp bornozun kuşağını açtıktan sonra kuşağı belimden çekerek yere bıraktı. Anında açılan bornozun ön kısmı ellerimi hızla bornozu kapatmama neden olurken Ateş, buna mani oldu ve ellerimi sıkıca kavrayıp sert bir hamleyle arkamda birleştirdi. Bel boşluğumun hemen üzerindeki ellerimi Ateş tek eliyle tutup bedenini biraz daha bana bastırdıktan sonra yanağını yanağıma sürttü.

Gözlerimi sıkıca kapattım. Sanki böyle yaparsam Ateş beni görmeyecekmiş gibi hissediyordum ama aslında kendimi kandırdığımı biliyordum. Ona kızgındım, öfkeliydim ama içlerinden en belirgin olarak hissettiğim duygu kesinlikle utanmaydı. Çünkü şu anda vücudumun ön kısmı tamamıyla açıktı ve Ateş'in beni görmemesi imkânsızdı.

"Gözlerini aç."

Başımı iki yana salladım. Açamazdım ki. Bu duygu gece korktuğumda yorganın altına girip kendimi bütün kötülüklerden ko-

rumak için yaptığım savunmanın bir başka benzeriydi ve ben gözlerimi açarsam daha çok korkardım.

"Melisa..." Ateş'in derin bir nefes aldığını duydum. Sıcak nefesi boynuma çarpmıştı. "Gözlerini aç."

"Lü-lütfen..." diye mırıldandım. "Yalvarırım yapma..."

"Bir şey yapmayacağım güzelim," dedi Ateş. "Sadece gözlerini aç ve sana ne kadar değer verdiğimi göstermeme izin ver."

Ateş'in az önceki öfkeli sesinden herhangi bir ize rastlamadığım için kendimi birazcık daha rahatlamış hissederken söylediği şeyi düşünmeye başladım. Bana değer verdiğini gösterecekti. Ama nasıl? Aklıma farklı farklı birçok seçenek geliyordu ve hiçbiri kesinlikle masum değildi.

"Yalvarırım bırak beni."

Ellerim hâlâ bel boşluğumun üzerine sabitlenmiş bir vaziyetteydi ve sırtım Ateş'in göğsüne değmeye devam ediyordu.

Ateş nefesini boynuma üfledi. "Benden korkma..." Ses tonunda garip bir tını vardı. "Sana değer verdiğimi göstermeme izin ver."

"Nasıl?" diye sordum güçlükle. Bedenim hem cayır cayır yanıyor hem de üşüyordu. Karmaşık duyguları hissetmeye alışmıştım ama bu kesinlikle farklıydı.

Ateş, bir elini karnımın üzerine koydu. Onun da teni tıpkı benim gibi sıcaktı ama ürpermeme engel olamamıştım. Ateş elini karnımın üzerinde gezdirip yuvarlak daireler çizmeye başlayınca içimde bir şeylerin titrediğini hissettim. "Bu gece benim ol..."

Ağzım, kulaklarımın işittikleriyle yavaşça aralanıp beynim söylediği şeyi idrak etmeye çalışırken güçlükle yutkundum. Bu gece onun olmak... Ateş'in ses tonu tuhaf bir şekilde sakindi ama bir o kadar da garip bir tını vardı. Daha önce bu tonda konuştuğunu hiç duymamıştım ve bu ses tonunu hiç sevmemiştim.

"Lütfen..." diye sessizce mırıldandım. Odanın içi oldukça sıcaktı ama bulunduğumuz yerden mi yoksa şu anda yarı çıplak olmamdan mı bilmem, üşüyordum.

Ateş yanağını yanağıma sürttü. "Lütfen ne?" Bir eli bileklerimi tutmaya devam ederken diğer bir eli karnımın üzerini yavaşça okşamaya devam ediyordu.

"Lütfen böyle bir şeyi benden isteme..."

"Neden?" diye sordu Ateş. "Benim olmak istemiyor musun?"

Başımı yavaşça iki yana salladım. "Ne istediğimi bilmiyorum." Tamam. Onu çok seviyor olabilirim. Uğruna defalarca gözyaşı döküp acı çekmiş olabilirim. Hatta birçok kez gururumu ayaklar altına alıp kendimi küçük düşürmüş de olabilirim. Tüm bunları ona olan aşkım yüzünden yaptığımı biliyordum ama yine de onun olmak... Şu anda istediğim bir şey olduğunu sanmıyordum.

"Bu gece bana izin ver..." diye fısıldadı Ateş. "Sana ne kadar değer verdiğimi hissettirmem için bu gece bana izin ver."

Ateş'in tenime çarpan nefesi karnıma bir sancı girmesine, kalp atışlarımın da deli gibi atmasına neden olurken ne cevap vereceğimi bilmediğimden susmayı tercih ettim. Ona bu gece izin verirsem sonrasında pişman olmaktan korkuyordum ve bu düşünce bile ona izin vermemem için yeterli bir sebepti. Ama bedenim şu anda öylesine kavruluyordu ki mantığımın aksine onunla olmayı her şeyden çok istiyordum.

"Bornozun kuşağını almam için izin verir misin?" diye sordum. Farklı bir konuya giriş yaptığımdan dolayı Ateş'in şaşırdığını görmüyor olsam da hissetmiştim.

Ateş, sorduğum soru üzerine birkaç saniye tepkisiz kaldı. Böyle bir şey söylememi beklemediği her halinden belliydi. Ama böyle olmak zorundaydı.

Ateş, bileklerimi sıkıca tutan parmaklarını yavaşça gevşetti. Bu kadar çabuk olması birazcık şaşırmama neden olsa da hemen ellerimi onun parmaklarından kurtardım ve bornozun önünü kapatıp yerde duran kuşağa yönelerek onu belime dolayıp sıkıca bağladım.

Ateş, anlamayan gözlerle yüzüme bakıyordu. Gözlerinde tanımlayamayacağım bir ifade vardı ve ne olduğunu merak etmiştim. Yavaşça yutkundum. Adımlarımı tereddütle Ateş'e doğru ilerletmeye başladığımda ertesi sabah uyandığımda yaptığım şeyden dolayı pişman olmamayı diledim. Kalbim göğüs kafesimden çıkacakmış gibi hissediyordum ve daha önce hiç bu kadar hızlı attığını hatırlamıyordum. Tekrar yutkundum. "Dur dediğim yerde duracaksın..."

Ateş, gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırıp söylediğim şeyden emin olmak ister gibi yüzüme bakmaya başlayınca daha çok utandığımı fark ettim ve başımı yavaşça öne eğdim. Böyle sahneleri kitaplarda okuyunca gayet normal bir şeymiş gibi geliyordu ama gerçekte kesinlikle öyle olmadığını anlamıştım.

Belimi kavrayan güçlü bir kolun ardından dudaklarımın üzerinde hissettiğim sıcak dokunuş ayak uçlarımdan saç diplerime hızlı bir titreşim gönderirken bu ani temastan dolayı düşecekmişim gibi hissettim. Gerçi söz konusu Ateş olunca beklenmedik temaslar zaten kaçınılmazdı ya... Ateş, ellerini belime dolayıp beni kendine bastırdıktan sonra dudaklarımı sömürürcesine öpüp ağzımı işgal etmeye başladı. Bunu öylesine hızlı, öylesine istekli yapıyordu ki nasıl karşılık vereceğimi bilmiyordum.

"En son hangi derste kaldığımızı hatırlıyor musun?"

Ateş, sırtımı sert bir şekilde duvarla birleştirip kendini biraz daha bana bastırdıktan sonra tekrar dudaklarıma yöneldi ve baskısını az önceye göre biraz daha arttırıp yüzünü yana yatırarak sertçe öpmeye devam etti. Kollarımı onun boynuna doladım. Kalbim yerinden çıktı çıkacakmış gibiydi ve bedenim de tuhaf bir duygu dalgası dolaşıyordu. Ateş, belimin etrafını sarmaladığı ellerinden birini bacağımı götürüp havaya kaldırdı. Yaptığı bu harekete karşı ikimizin de ağzından güçlü bir inleme dökülürken bacaklarımın arasında hissettiğim şeyin belirginliği bedenimin titremesine neden oldu.

"Sanırım hatırlamıyorum..."

Ateş, bacağımı hem havada tutup hem de baştan çıkartıcı hareketlerle okşamaya başlayınca ağzımdan çıkan bir inlemeye daha mani olamadım. Ellerimi biraz daha boynuna doladım ve kendimi ona bastırıp talepkar dudaklarına karşılık vermeye devam ettim.

"O halde tüm dersleri baştan almamız gerekecek."

"Benim için bir sakıncası yok."

Ateş'in gülümsediğini dudaklarının yukarıya kıvrılmasından anlamıştım. Yutkunmadan edemedim. Biz gerçekten tuhaf tanımına en uygun iki örnektik. Bir saat içinde hem kavga edip, hem birbirimize bağırıp, hem ondan nefret ettiğimi söylerken şimdi de yaptığımız şey kesinlikle normal değildi.

Ateş, sırtımdaki elini aşağı indirip diğer bacağımı sıkıca kavradıktan sonra ani bir hareketle beni kucağına aldı. Bacaklarım beklenmedik bu hareketle Ateş'in beline sıkıca dolanırken Ateş, dudaklarını bir an bile dudaklarımdan ayırmadan adımlarını hareket ettirdi ve yatağa doğru yürümeye başladı. Yatağın yanına geldiğimizde Ateş sırtüstü yatağa uzanmamı sağlayıp hızla üzerime çıkınca kalbimin göğüs kafesimden çıkacağını zannettim. Evet, daha önce defalarca Ateş'le öpüşmüştüm ama bu seferki tamamen farklıydı.

Ateş, dudaklarını boynuma bastırdı. Tenimin sıcaklığı, onun dudaklarının ısısıyla alev almak için adeta hazırda beklerken ellerim benden bağımsız bir şekilde onun saçlarının arasına girdi. Kafasını boynuma bastırdım. Ateş, bu hareketime karşılık sesli bir şekilde inledi ve biraz daha üzerime eğildi. Dudakları boynuma, oradan da göğsüme doğru inip emmeye, hatta sömürürcesine öpmeye devam edince hızlanan kalp atışlarım kesinlikle anormal bir seviyeye çıkmıştı.

Ateş yavaşça bornozu araladı. Elleri bacaklarımdan yukarıya çıkıp kalçama ulaştığında yaptığı bu hareket beynime bir anda kırmızı alarm vermişti. "Lütfen dur," dedim telaşla. Sesim nefes nefese çıkmıştı.

Ateş dudaklarını hareket ettirmeyi bırakıp olduğu yerde öylece durduktan sonra bakışlarını yavaşça gözlerime kaydırdı. O mavi-yeşil gözlerinde sürekli öfke ve sinir görmeye alışıktım ama bu sefer gördüğüm şey kesinlikle afallamama neden olmuştu. Ateş'in gözleri alev alevdi ve gerçekten koyu bir lacivert rengine dönüşmüştü. Yutkundum. "Lütfen izin ver..." dedi Ateş. Onun da sesi tıpkı benim gibi nefes nefese çıkmıştı.

Şu anda bana yalvarıyor olması beynimin bana oynadığı bir oyun muydu? Yoksa kalbim çoktan yerinden çıktı ve algılama yeteneğimi kaybettim mi bilemiyordum.

"Hazır değilim..."

"Seni istiyorum Melisa." Ateş'in gözlerindeki koyulaşan ifade biraz daha belirgin bir hal aldı. "Hem de her şeyden çok. Lütfen izin ver."

"Korkuyorum..."

Ateş burnunu boynuma sürttü. "Korkma." Sıcak nefesi, değdiği yeri buhara çeviriyordu. "Söz veriyorum canını yakmayacağım."

Böyle bir konu hakkında şu anda Ateş'le konuştuğuma her ne kadar inanmıyor olsam da utanma işini yarına bırakmayı tercih edip derin bir nefes aldım. Şu anda başka seçeneğim de yoktu zaten.

"Beni nasıl yaktığını görmüyor musun?" Ateş gözlerini gözlerime sabitledi. "Ateş olan kişi ben olmama rağmen beni nasıl küle çevirdiğini fark etmiyor musun?"

Susmaya devam ettim. Ne diyeceğimi bilmiyordum ki. Söyleyeceğim her şey sadece saçmalamama neden olurdu ve ben bunu çok iyi biliyordum. Ateş derin bir nefes alıp başını karnımın üzerine koydu. Tuhaf bir şekilde ikimiz de sessizliğe bürünmüştük ve birbirimizle hem çok yakın hem de çok uzak olmayı tercih etmiştik. Ama şu anda böyle olması en doğru seçenekti. Onunla birlikte olmak... Evet. Bunu hem çok istiyor hem de hiç istemiyordum. Çünkü Ateş'le inişli çıkışlı bir ilişkimiz vardı ve daha sonra pişman olma ihtimalim yüksekti. Ben ilkimi pişman olma ihtimalim olmayacak kişiyle yaşamak istiyordum. Elbette öyle birinin hayalini kesinlikle kurmuyorum ama en azından Ateş'le ilişkimizin daha normale dönmesini bekleyebilirim.

Ateş'in başı karnımın üzerindeydi ve üzerime uzanmış bir haldeydi. Benim ellerim ise onun saçlarının arasındaydı ve yavaşça okşuyordu. Ateş'in düzensiz nefes alışları saçlarını okşamamla birlikte biraz daha normale dönünce daha fazla ısrar etmediği için usulca derin bir nefes aldım. Sonuçta o bir erkekti ve bu kadar ileri gitmişken bir anda onu durdurmam elbette zor bir duruma düşürmüş olmalıydı. Ama nedense üstelemediği için tuhaf bir şekilde kendimi rahatlamış hissediyordum. Bir derin nefes daha aldım. Sanırım daha fazla anormal geçmez dediğim her bir gün, daha da anormal şeyler yaşamaya devam edecektim.

***

Ertesi sabah erken saatlerde uyanmış, hep birlikte kahvaltı etmiş, kayak alanına gitmiş ve yine hep birlikte teleferiğe bile bin-

miştik. Tüm bunlar gerçekten çok eğlenceliydi ve tekrar yapmak için sabırsızlanıyordum.

Üzerimdeki kalın kıyafetler yüzünden olduğumdan iki kat daha kilolu bir görünüme sahip olmak, kahkaha atma isteği uyandırıyordu ben de. Çünkü üzerimde siyah bir mont, onun üzerinde krem rengi bir mont, onun üzerinde ise kolsuz, mavi renkte şişme bir montum vardı. Boynuma doladığım atkı, başıma geçirdiğim bere, kulaklarıma taktığım kulaklıklar ve ellerimdeki eldivenleri de bu saydıklarıma eklersek kesinlikle sumo güreşçileri gibi görünüyordum. Ama sırf ben değil. Etraftaki herkes tıpkı benim gibi kalın, üst üste giyinmişti ve soğuk havanın bedenlerine olabildiğince az işlemesini sağlamaya çalışıyorlardı.

"Melisa dikkat et!"

Nazlı'nın uyarısına rağmen tam kafamın üzerine yediğim sert bir kartopu bakışlarımı hızlıca bana saldıran kişiye doğru çevirmeme neden olurken Ateş'in sırıtan yüzü ile karşı karşıya geldim. Bir eliyle beş sayısını gösterirken diğer eliyle bir sayısını göstermişti ve küçümser bir ifadeyle bana bakıyordu. Kaşlarımı çattım. Çünkü beyefendi tamı tamına beş kez başıma kartopu atmıştı ve her attığı da gol olmuştu. Hem sırf o değil ki. Tüm erkekler bana karşı cephe almışlardı. Bunun nedeni güçsüz olmam mıydı yoksa bana kartopu atmak ayrı bir eğlence miydi, merak etmiştim.

Elimde hazır tuttuğum kartopunu Ateş'e doğru fırlattıktan sonra ona değip değmediğine bakmadan hemen yere diz çöktüm ve pembe eldivenlerimin arasına aldığım oldukça fazla karı hızlı hızlı top haline getirmeye başladım. Ama tam bu sırada sırtıma yediğim bir kar darbesi daha kaşlarımı iyice çatmama neden olmuştu.

"Uvv... Bu biraz sert oldu sanki?" Demir sırıttı. "Kusura bakma kuzen. Valla elimden kaçtı."

Batuhan ve Demir yumruklarını tokalaştırıp önce birbirlerine, daha sonra da bana sırıtarak bakmaya başlayınca ikisinin de aynı anda alınlarının ortasına yedikleri kartopu, kahkaha atmama neden oldu.

"Gidin kendinize başka bir rakip bulun." Ateş kaşlarını çat-

mıştı ve öfkeli gözlerle Batuhan ile Demir'e bakıyordu. "O benim küçük askerim."

"Aman! Al senin olsun küçük askerin." Batuhan elini alnına götürüp ovuşturdu. "Sanırım ben kör oldum, hastaneye gidiyorum."

Onun bu söylediğine Demir ve Kerem sesli bir kahkaha atarken ben de onlara katıldım ve bakışlarımı az ileride gülüşerek kar savaşı yapan Maya ve Kuzey'e doğru çevirdim. İkisinin de yüzünde görülmeye değer bir mutluluk vardı ve bu görüntü gerçekten çok güzeldi.

Dün gece Ateş'le olan yakınlaşmamız, tuhaf bir şekilde sanki hiç yaşanmamış gibiydi. Çünkü Ateş dün gece hakkında herhangi bir şey söylememiş, imada bile bulunmamıştı. Bu durum elbette ki güzeldi. Şu an bile yüzüne baktığımda utancımdan kızardığımı hissederken bir de dün gece hakkında konuşsak kesin yerin dibine girerdim.

Başımın üstüne yediğim kartopu aklımdaki düşünceleri yarıda keserken bakışlarımı az ileride duran Ateş'e doğru çevirdim. "Ben böyle sıkıldım," dedi. Elinde bir tane daha kartopu vardı ve her an bana fırlatacakmış gibi duruyordu. Adımları ise bana doğru yaklaşmaya başlamıştı.

"Ha bire kafama kartopu atacağına biraz da sen kartopu yeseydin hiç sıkılmazdın," dedim bilmiş bilmiş ve hemen yere çömelip yerdeki karlardan beceriksizce bir top yaptıktan sonra Ateş'e doğru fırlattım.

Tam isabet!

Ateş, kafasına yediği kartopundan dolayı birazcık şaşırmış bir ifadeyle bana baktı. Ben ise ona ikinci bir kartopunu isabet ettirebildiğim için otuz iki diş gülümsüyordum. "Cık," diye bir ses çıkardı Ateş. Bana doğru yürümeye hâlâ devam ediyordu. "O da beni sıkardı."

"Bir deneyelim mi?" deyip şirinlikle sırıttım. "Belki hoşuna gider?"

Ateş muzipçe gülümsedi. "Hoşuma gidecek olan şeyi ben biliyorum."

Ses tonu, bedenimin karıncalanmasına neden olmuştu. "Neymiş o?"

Ateş tek gözünü düşünür gibi kırptı. "Imm. Deneyelim istersen?"

Ben daha ne olduğunu anlamadan Ateş adımlarını hızlandırıp üstüme doğru koşmaya başlayınca irileşen gözlerimi hızlıca kırpıştırdım ve adımlarımı hareket ettirip nereye gittiğimi bilmeden koşmaya başladım.

"Seni yakalayamayacağımı mı zannediyorsun?"

"Öyle umut ediyorum," diye bağırarak cevap verdim ve hızımı biraz daha arttırıp ayaklarımın kara gömülmesini umursamadan koşmaya devam ettim. İtiraf etmeliyim ki karın üzerinde, özellikle Uludağ gibi bir alanda koşmak kesinlikle suyun içinde yürümek gibi bir şeydi. Ama yine de kolay kolay pes etmeyecektim.

Aniden belimin etrafına dolanan güçlü bir kol ağzımdan güçlü bir çığlığın kaçmasına neden olurken Ateş ben daha ne olduğunu anlamadan beni yere yatırdı ve kendiyle birlikte karların içine gömülmemi sağladı. "Son durak güzelim." Ateş'in tenime çarpan sıcak nefesi soğuktan kızardığına emin olduğum burnumun üzerine temas edince bir anda eridiğimi hissettim. Hızlanan kalp atışlarım Ateş'le aramızdaki mesafenin kısalığından ve yüzlerimizin bu denli yakın olmasından dolayı yerinden çıkacakmış gibi atmaya başlayınca yutkundum ve çekingen bakışlarımı Ateş'in yüzünde gezdirdim. Şu anda sırtım karların üzerindeydi ve Ateş de benim üzerimdeydi.

"Şey, o film çok güzel, hiç izledin mi?"

Ateş muzipçe gülümsedi. "İzledim."

"Ben de," diyerek ona cevap verdim ve derin bir nefes aldım. Ateş'in gülümsemesi biraz daha yüzüne yayıldı. Tam bu anda kalbimin teklediğini hissetmem normal miydi? Ama ne yapayım? Gülüşü öylesine güzeldi ki... Şu anki yakınlığımızı da göze alırsak bence kalbimin teklemesi gayet normaldi.

"Hmm," diye mırıldandı Ateş. Yüzündeki gülümseme gözlerine ulaşmıştı. "Demek izledin..."

"Hı-hı."

Ateş dudaklarını usulca dudaklarıma bastırıp bulunduğumuz havanın aksine sıcak dudaklarımızı birleştirince ellerimi onun

boynuna doladım. Başındaki siyah bere yüzünden parmaklarımı saçlarının arasına geçiremiyordum ama yağmur kokusunu üzerindeki kalın kıyafetlere rağmen yine de hissedebiliyordum. Ateş, alt dudağımı dişlerinin arasına aldı. Kalbimin bir gün onunla öpüşürken yerinden çıkacağı ihtimalini bilsem de sevdiğim adama tutkuyla karşılık verdim.

Aradan ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Ateş'le kayak alanından ayrılıp otele geri döndüğümüzde ne kadar üşüdüğümü fark etmiştim. İçerisi gerçekten çok sıcaktı ve bir süredir soğukta olan bedenim bu durumdan oldukça memnundu. Ateş önemli bir telefon görüşmesi yapacağını söyleyip otelin terasına çıkmak üzere yanımdan ayrılmıştı. Telefonlar başka türlü doğru dürüst çekmiyordu çünkü. Onunla beraber gidip bu önemli konuşmanın kiminle gerçekleştiğini öğrenebilirdim ama nedense onu sıkboğaz etmek istemiyordum. Hem zaten ben ona güveniyordum.

Asansörlerin olduğu tarafa doğru yürümeye devam ederken kafamın aniden sert bir şeye çarpması yüzümü acıyla buruşturmama neden oldu. Elimi hemen alnımın üzerine götürdüm. "Ah!" Gerçekten canım yanmıştı.

"Kusura bakmayın küçükhanım."

Bakışlarım, karşımda bana bakan kahverengi gözlerle birleşince yüzündeki pişman ifadeyi umursamayıp kaşlarımı sinirle çattım. "Dikkat etsenize! Az daha kafamı kırıyordunuz!"

Kahverengi gözlü adam gülümsedi. "Vücudumun kaslı olması benim suçum değil,"

"Hah. Özür dileyeceğiniz yerde bir de egonuzu mu tatmin ediyorsunuz?"

"Özür dilersem başınızın ağrısı geçecek mi?" Kahverengi gözlü adam başını iki yana salladı. "Bence geçmeyecek."

"Özür dilemek bir insanlık görevidir. İnsanın karakterini ortaya koyar."

"Hmm. Yani bana karaktersiz olduğumu söylüyorsunuz, öyle mi?"

"Bilemeyeceğim artık. Ne olarak anlarsanız!" Karşımdaki adama sinirli bakışlarımı son kez gönderdikten sonra adımlarımı hareket ettirdim ve asansörlerin olduğu yere ilerleyip kapıları

açık olan bir asansöre rastgele bindim. Kapılar kapanırken adam sırıtarak bana bakıyordu. Bakışlarımı kaçırdım ve çelik kapının o adamla aramıza girmesinin memnuniyetini yaşadım. Kendimi resmen odun mıknatısı gibi hissediyordum. Nerede kalas insan var, hepsi beni buluyordu!

Asansör dokuzuncu katta durup büyük çelik kapılar iki yandan açılınca kendimi hemen dışarıya attım ve odama doğru yürümeye başladım. Sonra aklıma kartı Ateş'e verdiğim geldi. Kapıyı ben açamazdım. Ama belki Ateş'in konuşması erken bitmiştir diye bir varsayım yapıp boştaki elimle kapıyı iki defa tıkladım. Çok geçmeden Ateş kapıyı aralamıştı. Normal olan bakışları elimin alnımın üzerinde olmasını görmesiyle anında irileşirken Ateş, "Ne oldu?" diye sordu. Telaşlanmış görünüyordu.

"Şey, az önce bir yere çarptım." Bir adamla çarpıştım diyemezdim.

Ateş, "Sakar," diye söylenip bileğimden tutarak beni odaya çektikten sonra kapıyı ayağıyla kapattı ve alnımın üzerindeki elimi yavaşça aşağı indirdi. "Kızarmış, nereye çarptın böyle?"

"Asansörün kapısına." Adam da artık nasıl bir gövde varsa alnımı resmen kızartmıştı.

Ateş kaşlarını çattı. "Nasıl becerdin kafanı asansöre çarpmayı gerçekten merak ediyorum. Hem sen kendine niye dikkat etmiyorsun?"

Gözlerimi devirdim. "Önemli bir şey değil, abartma istersen."

"Önemli olup olmaması umurumda değil." Ateş homurdandı. "Hem sen niye geç geldin odaya?"

"Geldim ya işte."

Ateş bir cevap vermedi ve odanın içindeki makyaj masasının yanına doğru yürümeye başladı. Masanın üzerindeki siyah poşeti eline alıp tekrar bana doğru yürümeye başlayınca merak duygularım anında harekete geçmişti. "Al. Geçmiş doğum günün kutlu olsun."

Ateş, siyah poşeti elime tutuşturdu. Şaşkın bakışlarım onun yüzünü tararken cidden bana hediye mi almış diye içimden geçirdim. Elimdeki siyah poşet biraz ağırdı. Ne olduğu hakkında herhangi bir fikrim olmadığından dolayı Ateş'in sert bakışlarını

görmezlikten gelip poşeti elime aldım ve içindeki hediyeyi dışarıya çıkarttım.

Ve şaşkınlık...

Ağzım ve gözlerim elimdeki şey yüzünden iri iri açılıp bir anda afallamama neden olurken kutunun üzerindeki resim ve yazılar bir an yere yığılacakmışım gibi hissetmeme neden oldu. "A-Ateş?" dedim şaşkınlıkla. Bakışlarım hipnotize olmuş gibi elimdeki kutudaydı ve bedenim bir anda donmuş gibiydi. "Gerçek mi bu?"

"Yok sahte."

Kutuyu incelemeye devam ettim. Bu hediye kesinlikle benim bu sıralar en çok istediğim şeylerden biriydi ve Ateş'in bu hediyeyi alması benim için rüya gibiydi.

"Sahiden gerçek mi bu? Kamerası filan nasıl çekiyor? Hiç denedin mi?"

Ateş, art arda sorduğum sorulara herhangi bir cevap vermeyip sessiz kalmayı tercih edince şaşkın bakışlarımı kutudan ayırıp Ateş'e doğru çevirdim. İfadesiz bir şekilde bana bakıyordu. Sanırım bu kadar tepki gösterdiğime inanmıyordu ama bu elimde olan bir şey değildi.

Konuştum. "Ateş, yani sen bana I-phone 6 mı aldın aşkım?"

Ateş, kaşlarını şaşkınlıkla havaya kaldırdı. "Anlamadım?" Ses tonu da yüz ifadesi de oldukça şaşırmış görünüyordu. Böyle bir tepkiyi neden verdiğini merak etmiş olsam da umursamadım ve elimdeki kutuyu yavaşça yere bırakıp adımlarımı hızla hareket ettirerek hiç düşünmeden Ateş'in kucağına atladım.

"Çok, çok, çok teşekkür ederim benim canım sevgilim! O kadar çok istiyordum ki bu telefonu..." Kollarımı sıkıca Ateş'in boynuna doladım ve yanağına uzun bir öpücük kondurdum. "Seni çok ama çok seviyorum."

Ateş, yaptığım bu ani hareketten dolayı her ne kadar yere düşecekmiş gibi olsa da daha sonra bacaklarımı belinin etrafına dolamama izin verdi ve ellerini kalçamın üzerine koyup beni kucağına sabitledi.

"Sevgilim, canım, aşkım? Bunları bana söylemen için illa telefon mu almam gerekiyordu?" Ateş'in ses tonu bozulmuş gibiydi.

Geri çekildim ve ellerimi Ateş'in yanaklarının üzerine koyup dudaklarına uzun bir öpücük kondurdum. Mutluydum ve buna sebep olan kişi bana bu kadar yakınken onu sevip öpmek istiyordum. "Telefon değil o tamam mı? I- phone 6." Ateş kaşlarını çattı. "Bu kadar çok sevineceğini bilseydim daha önce alırdım."

Gülümsedim. "Olsun. Ben şimdi almana da çok sevindim." Uzandım ve Ateş'in dudaklarına bir öpücük daha kondurdum. "Seni çok ama çok seviyorum. Ama bana telefon aldığın için değil, ben seni sen olduğun için çok seviyorum. " Ateş tek kaşını havaya kaldırdı. "Nedense bana telefondan sonra daha çok sevdin gibi geldi?"

Gülümsedim. "O dediğin de bir ihtimal olabilir ama ben seni cüzdanını yere düşürdüğün andan beri çok seviyorum."

"Hmm," diye mırıldandı Ateş. "Bak sen."

"Öyle çok seviyorum ki seni, beni defalarca ağlatsan bile yine senin adını sayıklayıp, yine senin omzunda ağlamak isteyecek kadar çok seviyorum."

Geri çekildim ve Ateş'le bakışlarımızı birleştirdim. Ateş'in yüzünde sıcacık bir gülümseme vardı. "Öyle çok seviyorum ki seni..." Yavaşça Ateş'in dudaklarına uzandım. "Her şeyimle ait olmayı düşündüğüm ilk ve son kişinin sadece sen olmanı isteyecek kadar çok seviyorum."

Ateş gülümsedi. "Başka birini düşünürsen ikinizi de sikerim zaten."

Otuz Birinci Bölüm

Oturduğum banyo taburesinin rahatsızlığı yüzünden mi bilmem şu anda aşırı derecede sinirlenmiştim. Hayatımda ilk kez saçlarımla bu denli uğraştığımı hatırlıyordum ve gerçekten sinir bozucu bir iş olduğunu şimdi fark etmiştim. Oysaki önceden hiç zorlanmayıp kolaylıkla şekil verebiliyordum.

Sakin olmaya özen gösterdim. Aynadaki aksim resmen bana somurtarak bakıyordu. Onu görmezden geldim ve saçlarımı iki yandan ayırdım. Daha sonra elimle birazcık düzeltip iki kulak yaparak kendimce şekil verdiğime inandıktan sonra banyodan çıktım.

Saat akşam sekize geliyordu. Hazırlanıp çoktan akşam yemeği için restorana inmem gerekirken ben hâlâ saçlarıma nasıl şekil vereceğimi düşünüyordum. Ama ne yapayım. Hayatımda ilk kez böyle bir durumla karşı karşıya geliyordum ve vaktinde yetişmem gereken bir yere maalesef ki bu sefer yetişemeyecektim. Çünkü henüz kıyafet konusunda bile karar verememiştim.

Nefesimi sıkılarak dışarıya üfledikten sonra odanın içinde ilerlemeye başladım. Ateş, sırtüstü yatağa uzanmış, bir elini başının altına, diğer elini de gövdesinin üzerine koyarak karşısındaki plazma ekranında oynayan futbol maçını izliyordu. Ama bakışları benim odaya girmemle bana doğru çevrilince havaya kalkan kaşları ve dikkatli bir şekilde yüzümü incelemesi meraklanmama neden olmuştu.

"Anaokulu yıllarını mı özledin?" diye sordu Ateş. Ses tonu alay eder gibiydi. Ona kötü kötü baktım. Zaten sinirlerim tepedeyken onun böyle söylemesi iyice sinirlenmeme neden olmuştu. "Hah!" diye bir ses çıkardım ve ayaklarımı yere vura vura

odanın içindeki aynanın yanına doğru yürümeye başladım. Ellerim hâlâ saçlarımı kulaklarımın yukarısında tutmaya devam ediyordu ve tutmaya da devam edecekti. Ayrıca anaokulu yılları ne alaka ki? Ben bu saç modelini ortaokulda da yapıyordum ve gayet güzel görünüyordum.

"Kötü mü görünüyorum böyle?" diye sordum.

"İyi göründüğünü mü düşünüyordun?"

"Şey, bilmem," deyip omuzlarımı silktim. "Fena değil sanki?" Ben bu saç modelini kendime yakıştırdığımdan dolayı bu akşam da bu şekilde yemeğe inmeyi düşünüyordum. Ama Ateş iyi görünmediğimi ima edip, hatta direkt yüzüme söyleyip tüm düşüncelerimi altüst etmişti.

Ateş yatağın üzerindeki kumandayı eline alıp plazmayı kapattı. "O ne kızım öyle çocuk gibi? Daha iyi bir model bulamadın mı?"

"Bulamadım, hem ne var ki bu model de?"

"Fazla çocukça."

Omuzlarımı silktim. "Hiç de bile." Bakışlarımı Ateş'ten çekip tekrar aynaya çevirdim. Bence gayet iyi görünüyordum. Tamam. Biraz çocukça olabilirdi ama her gün her gün aynı saç modelini yapmaktan sıkılmıştım. Ya maşa yardımı ile dalgalı yapıyordum ya da herhangi bir işlem uygulamayıp sadece tarakla tarayarak sade bir görüntü oluşmasını sağlıyordum. "Bence gayet güzel görünüyorum, sen ne anlarsın ki!" dediğimde sesim sitem doluydu. İstediğim tek şey azıcık ilgi göstermesiyken bu yaptığı iyice sinirlerimi bozmuştu.

"Güzelim." Ateş uzandığı yerden doğruldu. "Bu saç modeli biraz daha küçüklerin yapacağı cinsten. Böyle bir iki yaşında olanların. O yüzden hadi git dalgalı bir şeyler yap aşağı inelim. Çünkü açlıktan neredeyse ölmek üzereyim." Ateş'in tane tane konuşması ve sakin bir ses tonuyla yaptığı bu açıklama saçlarımı tutan ellerimi serbest bırakmama neden olurken başımı öne doğru eğdim. Haklıydı aslında. Bu saç modeli çocuklar için daha idealdi ama aklıma değişik olabilecek başka bir seçenek gelmemişti ki.

"O zaman bende kakül keserim," dedim çenemi havaya kal-

dırarak. "Böyle alnımı tamamen kapatacak şekilde. Hatta saçlarımın boyutunu da kısaltabilirim? Zaten çok fazla uzunlar, ne dersin?"

Ateş kaşlarını çattı. "Nereden çıktı bu?" Ses tonu bir anda ciddileşmişti. Böyle bir tepkiyi neden verdiğini merak ederken Ateş, "Ayrıca hayır. Kakül bir insanın yüzünü çok fazla değiştiriyor," diyerek açıklamada bulundu. "Ben senin yüzünü böyle seviyorum, sakın içine edeyim deme."

Ateş'in yapmış olduğu itiraf oldukça hoşuma gidip dudaklarımın yukarıya kıvrılmasına neden olurken söylediği son cümle dudaklarımın anında düz bir çizgi almasına neden olmuştu. Bir kere de doğru dürüst beni övse şaşardım zaten. "Ama ben bir değişiklik yapmak istiyorum." Tekrar aynaya doğru döndüm. "Acaba saçlarımın uçlarını mı boyatsam? Böyle yeşil, lacivert veya mor?"

"Nereden çıktı kızım bu değişiklik?" Ateş, tek kaşını havaya kaldırdı. "Akşam akşam iş çıkarma benim başıma." Omuzlarımı silktim. "Ama ben hep aynı saç modelinden sıkıldım. Bir değişiklik yapmak istiyorum."

"Ne gerek var?"

"Var işte."

"Olmaz, izin vermiyorum. Saçlarına dokunamazsın."

Ateş'in ses tonundaki ciddi ifade gözlerimi kırpıştırıp şaşkınlıkla ona doğru dönmeme neden olurken hayretle ona baktım. "Ne demek izin vermiyorum?" diye sorduğumda sesim meydan okuyordu. "Bir kere ben on sekiz yaşındayım ve istediğimi yapmakta özgürüm tamam mı?"

Ateş, bana dik dik baktı. "Hâlâ anlamadın, değil mi? Senin özgürlüğün benim kısıtladığım yerde biter ufaklık. Hatta sadece kısıtladığım yerde değil, kısıtladıktan sonra da biter. O yüzden adam gibi dur beni sinirlendirme."

"Ama..."

"Aması falan yok. Saçlarını kesmiyorsun."

Omuzlarımı silkip küçük bir saç tutamını havaya kaldırdım. İstediğim şeyin olması için sonuna kadar savaşacaktım işte. "Görmüyor musun? Saçlarım bayağı uzadı ve haliyle elektriklendi. Kesmekten başka bir çarem yok ki."

"Git sirkeyle yıka o zaman," dedi Ateş. Ses tonu oldukça ciddiydi. "Nasıl yani?" diye şaşkınlıkla sordum. Sirke ne alakaydı ki? Ateş, omuzlarını silkti. "Bir yerde okumuştum. Sirkeyle yıkanan saçlarda elektriklenme olmuyormuş."

"Çok saçma."

"Saçma, maçma. O saçlar kesilmeyecek."

Yanaklarımı sıkılarak şişirdim. Ateş'in söylediği şeyin doğruluğundan fazla emin değildim ama emin olsam da dediğini yapmak istemiyordum. "Bana ne." Omuzlarımı silktim. "Benim saçım. Sen karışamazsın ki."

Ateş kaşlarını çattı. "Deneyelim istersen?"

"Nasıl olacakmış o?"

"Saçlarına yapıştırıcı sürdüğümde anlarsın nasıl olacağını."

Ateş'in ettiği tehdit ve tehdit ederkenki yüz ifadesi gayet ciddiydi. Hayretle ona baktım. "Bari birazcık keseyim?" dedim alt dudağımı sarkıtarak. Hemen boyun eğdiğimin farkındaydım ama söylediği şeyi cidden yapabilirdi. "Böyle gözlerimin hizasında falan? Hı?" diye sorduğumda Ateş'e doğru yürümeye başlamıştım. Elimde hâlâ ufak bir saç tutamı vardı ve bakışlarımda aynen yavru köpek bakışı gibiydi.

"Hayır," diyerek anında cevap verdi Ateş.

"Peki burnumun hizasında?"

"Hayır, ayrıca böyle bakarak beni kandıramazsın."

Söylediği şeyi duymazlıktan geldim. "Üst dudağımın hizasında?" Ateş'in karşısına geçip aramızdaki mesafeyi mümkün olduğu kadarıyla kısalttıktan sonra alt dudağımı birazcık daha sarkıttım. Böyle yaparsam belki izin verirdi ama bakışlarındaki ciddi ifade izin vermeyeceğini çok iyi belli ediyordu. Derin bir nefes aldım. Kakül kessem ne olacaktı ki sanki? Gören de saçlarımı tamamen kesip Rihanna modeli yaptıracağım sanırdı. Böyle bir tarafını falan kazıyacağım türden. Altı üstü alnımın üzerini kapatacağım birkaç tutam saçım olacaktı. Bu kadar büyütmesini anlayamamıştım.

"Lütfen..." dedim başka bir yol deneyerek. "Bari çenemin hizasında kesmeme izin ver." Ateş yatağın üzerine oturduğundan dolayı boylarımız eşit değildi ve mecburen ona tepeden bakıyordum. "Hadi, lütfen, lütfen, lütfen..."

"İlla keseceğim diyorsun yani?" Ateş'in ses tonunda baygın bir ifade vardı. Hemen başımı aşağı yukarı salladım. Bu yaptığımla ne kadar hevesli olduğumu çok iyi belli etmiştim ama hevesli görünmemin bir sakıncası da yoktu zaten.

"İyi git kestir." Ateş derin bir nefes aldı. "Yeter ki kafamı daha fazla ütüleme," dediğinde ses tonundaki baygın ifade hâlâ devam ediyordu. Otuz iki diş gülümsedim. İzin vereceğini biliyordum işte. "Ama bu saatte kuaförü nerede bulacaksın cidden merak ediyorum ufaklık. Hatırlatmak isterim, dağın başındayız."

Aklımdan geçirdiğim şeyi bilseydi böyle der miydi merak ediyorum.

"Kuaföre ihtiyacım olduğunu kim söyledi ki?" Ateş kaşlarını havaya kaldırdı. "Anlamadım?" diye sorduğunda gerçekten meraklanmış gibi duruyordu. Birazcık daha gülümsedim. Ateş'in bakışları dikkatli bir şekilde yüzümü tarayıp ne düşündüğümü anlamış gibi anında tuhaf bir hal alırken, "Asla," deyip başını sağa sola salladı. Bu haliyle bana aşırı derecede tatlı gelse de ciddi ifademi korumaya özen gösterdim. "Az önce kendi ağzınla dedin ama, bu saatte kuaför bulamam ki."

"O zaman kestirmezsin olur biter."

"Ama kestirmek istiyorum."

"Ya sabır." Ateş gözlerini devirdi. "Akşam akşam nereden çıktı bu saç kestirme işi?"

"Hadi Ateş, lütfeen... Altı üstü bir kakül keseceksin. Bu kadar abartma."

"Kızım git başımdan. Oradan bakıldığında kuaföre mi benziyorum?"

Kollarımı göğsümün üzerinde birleştirdim. "İlla uyuzluk edeceksin, değil mi?"

"Yapım bu," diyerek cevap verdi Ateş. Kaşlarımı çattım. Gerçekten de uyuzun önde gideniydi. "Tamam kesme!" Ses tonum sitem doluydu. Ama benim de adım Melisa'ysa o saçları sana kestirirdim.

Ateş bana 'ha şöyle' der gibi baktı.

"Hem bildiğim kadarıyla bu otelin bir kuaförü varmış zaten ve oldukça da yetenekliymiş. Üstelik aşırı derecede yakışıklı ol-

duğundan tüm kızlar, hatta çevre otellerdeki kadın müşteriler bile buraya gelip saçlarını ona kestiriyormuş. E ben de yarın sabah öyle yapayım madem." Ateş kaşlarını çattı. "Sen nereden biliyorsun elin adamının ne haltlar yediğini?" Omuzlarımı silktim. "Valla benim bir suçum yok. Artık adam ne kadar yakışıklıysa namı kulağıma kadar geldi." Şu anda yalan üstüne yalan atıyordum. Otelin bir kuaförü olduğunu bile bilmiyorken bir de tanımadığım adam hakkında ileri geri yorumlarda bulunuyordum ama oh olsun. "Yarın sabah erkenden kalkıp onun yanına giderim o zaman. Madem sen kesmiyorsun ben de o adama kestiririm. Hem belki adam gerçekten çok yakışıklıdır da gözüm gönlüm açılır."

Ateş kaşlarını çattı. "Git bak ben ne yapıyorum sana! Önce o kuaför salonunu başına yıkıp sonra da açılan gözünü gönlünü sikmezsem namerdim." Ses tonu tehditkârdı. Umursamadım. "Bana ne. Gideceğim işte. Sen kesmiyorsun ki." Bu yaptığım şey inatlaşmaya mı giriyor yoksa gerçekten istediğim bir şey için kendimi savunmaya mı kararsızdım ama bildiğim tek bir şey varsa o da saçlarımın bu akşam kesilmesini istediğimdi.

"Kızım sen doğmadan önce annen katır sütü mü içmiş anlamadım ki... Bu ne inat böyle." Ses tonunda hafif bir şaşkınlık vardı. Omuzlarımı silktim. "Seni elalemin herifinin ellerine bırakacağımı zannediyorsan yanılıyorsun." Ateş, göz ucuyla banyoyu işaret etti. "Hadi git ıslat gel saçlarını. Kesiyor muyum yoksa kazıyor muyum, bir an önce yapayım da bitsin bu iş."

Yüzümde oluşan gülümseme tüm yüzüme yayılıp içtenlikle sırıtmama neden olurken Ateş'in söylediğini yaptım ve banyoya doğru neşeyle yürümeye başladım. Ateş'in arkamdan homurdandığını duymuştum ama geri dönüp de herhangi bir şey söyleme gereğinde bulunmamıştım.

"Yakışıklıymış. Senin burada taş gibi sevgilin dursun, sen git elin herifine yakışıklı de!"

Ateş'le uzun süren inatlaşmamızın ardından sonuç benim açımdan olumlu olup istediğim şeyin gerçekleşmesi üzerine adım adım yaklaşırken dizlerimin üzerinde yere oturarak Ateş'in önündeki yerimi aldım. Yüzümde aptal bir gülümseme vardı.

Bunun nedeni Ateş'in saçlarımı kesecek olması mı yoksa saçlarımı kesmeme ciddi bir şekilde karşı çıkıp önce izin vermemesi şimdi de izin vermiş olması mı bilemiyorum. Hem bu o kadar da önemli değildi zaten.

"Yamuk kesersem benden değil," dedi Ateş.

"Tamam," deyip neşeyle gülümsedim. Saçlarımın ön kısmını sıcak suyla ıslattığımdan dolayı yamuk keseceğine ihtimal vermiyordum ama bilerek kesip beni cezalandırmak için öyle bir şey yaparsa orasını bilemeyeceğim.

"Başını biraz havaya kaldır."

Ateş'in isteğiyle başımı havaya kaldırıp boynumu bağladığım havlunun yere düşmemesine özen gösterdikten sonra aramızdaki mükemmel yakınlığı fırsata çevirip gözlerinin içine doya doya baktım. Mavi ve yeşil arası bir renge sahip olan tuhaf ama bir o kadar da güzel olan gözleri her seferinde beni büyüleyip içine hapsederken, bugün de öyle olması elbette ki kaçınılmazdı. Ateş'in gözlerinde oldukça ciddi bir ifade vardı. Elindeki ince tarakla saçlarımın ön kısmındaki kesilecek tutamları özenle ayırıp alnımın üzerini düşmesini sağlıyordu ve saçlarıma bu kadar dikkatli bakması gülümsememin biraz daha genişlemesine neden oluyordu. Sonuçta altı üstü bir kaküldü. Bu kadar abartmasına hiç de gerek yoktu bence.

"Senin saçların bu kadar yağlı mıydı?"

Ateş'in ses tonundaki alay eden ifade gözlerimi kırpıştırmama neden olurken hayretle ona baktım. Tamam. Her kız gibi benim de saçlarım belli aralıklarda yağlanıyordu ama şu anda yağlı olmadığını biliyordum. "Hah!" diye bir ses çıkardım ağzımdan. "Bir kere benim saçımda yağlanma olmaz."

"Sen öyle san." Ateş yüzünü buruşturdu. "Ellerim resmen zeytinyağına batırılmış gibi oldu."

Acaba iki gündür farklı bir şampuan kullandığım için mi hemen yağlanmıştı? "Gerçekten mi?" diye sordum. Kaşlarımı havaya kaldırmıştım ve dikkatle Ateş'in yüzüne bakıyordum. Ateş, bakışlarını gözlerime indirdi. "Gerçekten," dediğinde ses tonu oldukça ciddiydi. "Bence kesmeyelim, bildiğim kadarıyla uzun saçta yağlanma olmuyormuş."

"Yalancı," deyip kaşlarımı sinirle çattım. Ben de gerçekten yağlandığını düşünüp kendimi kötü hissetmiştim. "Yağ falan yok, değil mi? Sırf kesmemek için öyle söyledin?"

"Evet," dedi Ateş ifadesiz bir sesle ve bakışlarımdaki sinirlenmiş ifadeyi umursamayıp saçlarımı taramaya devam etti. Gıcık şey ne olacak. Bir de 'evet' deyip iyice beni sinir ediyor. Bari insan uydurduğu yalanı azıcık devam ettirir de, sonuç alamasa da en azından denemiş olurdu. Gerçi söz konusu Ateş olunca neyi nasıl yapacağını kestirmeniz hiç de kolay olmuyordu ya neyse.

Ateş, alnımın üzerinde biriktirdiği saç tutamlarını özenle tarayıp düz bir hal almasını sağladıktan sonra banyodan getirmiş olduğum makası yatağın üzerinden aldı. "Bak. Hâlâ geri dönmek için bir şansın var?" diye sorduğunda bakışları gözlerimdeydi. "Kararım kesin. Kes hadi şu saçlarımı," dedim. Sesim oldukça sabırsız çıkmıştı. Ateş, derin bir nefes aldı. Pes etmeyeceğimi anlamış olmalıydı. "Peki..." Ateş, elinde tuttuğu siyah saplı makası havaya kaldırdıktan sonra saçlarıma doğru yaklaştırdı ve alnımın üzerindeki kesilecek saçları boştaki eliyle alttan kavrayıp makası saçlarıma daldırdı.

Gülümsedim. "Şarkı söyleyebilir miyim?" Nereden aklıma geldi bilmiyorum ama şu anda şarkı söylemek istiyordum.

"Hayır," diyerek oldukça ciddi bir ifadeyle cevap verdi Ateş.

"Tamam, söyleyeceğim o zaman," dedim ve neşeyle gülümsedim. "Mini mini bir kuş donmuştu, pencereme konmuştu..." Tuhaf bir şekilde birden dudaklarımdan dökülmeye başlayan bu şarkıya hiçbir anlam veremeyip neden söylediğimi bilmesem de üstünde durmadım ve kısa bir duraksamanın ardından şarkıyı söylemeye devam ettim. Ateş'in tuhaf bakışları üzerimdeydi ama pek umursadığım söylenilemezdi. "Aldım onu içeriye, cik cik cik cik ötsün diye pır pır ederken canlandı, ellerim bom boş kaldı."

Ateş, homurdandı. "Hay ben senin kuşuna da sana da!" Kaşlarını çatmıştı ve sinirli bir ifadeyle bana bakıyordu. "Al işte. Yamuk kestim senin yüzünden."

Omuzlarımı silktim. "Bir şey olmaz," dediğimde sesim oldukça umursamaz çıkmıştı. Ama gerçekten de umurumda değildi. Çünkü altı üstü bir kaküldü ve yamuk kesmiş olması düzeltilmeyeceği anlamına gelmezdi.

Ateş, alnımın üzerindeki saçlarımı eliyle düzeltip düz bir hal almasını sağladıktan sonra makası tekrar saçlarıma doğru yaklaştırdı. "Mümkünse nefes bile alma," dediğinde ses tonu oldukça ciddiydi. Ama onu duymazlıktan gelip şarkıyı söylemeye devam ettim. "Mini mini bir kuş donmuştu, pencereme konmuştu. Aldım onu içeriye cik cik cik cik ötsün diye..."

"Melisa, Ateş'i sinir etti. Ateş de onu öldürdü."

Ateş'in şarkıya eşlik etmesi ve şarkının son kıtasını değiştirerek söylemesi ağzımı aralayıp şaşkın bir ifadeyle ona bakmama neden oldu. Tekerlemedeki ritimle aynı şekilde söylemişti ve sözlerini de bu kadar kafiyeli yapması biraz şaşırmama neden olmuştu. Ayrıca ben mi onu sinir ediyordum? Bence gidip bir aynaya bakmalıydı. Çünkü bugüne kadar hangimiz hangimizi daha çok üzüp daha çok sinir etmişse, bunun bir listesi yok ama eğer var olsaydı, eminim Ateş'in skoru benim skorundan katbekat fazla olurdu. Ama beyefendiye göre hep Melisa geveze, hep Melisa sinir bozucu.

"Zaten sana şarkı söyleyende kabahat." Ateş'e kötü kötü baktım. Ama o benim bakışlarımı umursamadı ve saçlarımı düzeltmeye devam etti. "Sanırım oldu," dediğinde başparmağıyla kestiği saçlarımı düzeltiyordu ve böyle alıcı gözüyle bakıp eserini inceliyordu.

Gözlerimi devirdim. "Gören de kalp ameliyatı falan yaptın sanır, altı üstü saçımı kestin."

"Fark eder mi?" diye sordu Ateş. "Yaptığım bir işin düzgün olması prensiplerimden biridir."

Ateş'in bitmek bilmeyen prensipleri... Söylediği şeyi duymazlıktan gelip ellerimden destek alarak ayağa kalktım. Boynumun üzerindeki havluyu da yatağın üzerine bırakıp özgürlüğümü ilan ettikten sonra ellerimi iki yandan açarak bakışlarımı Ateş'te sabitledim. "Üzerinde iş yaptığın kişi güzel olmuş mu peki?" diye sorduğumda sesim oldukça meraklı çıkmıştı. Ama cidden merak ediyordum. Acaba kakül yakışmış mıydı bana? En son ortaokuldayken kestirmiştim. O zaman yaptırdığımda çok da güzel olduğumu söyleyemem ama yine de idare ederdim sanırım.

Ateş, elinde tuttuğu saç tutamını havaya kaldırdı. Bakışları ilk

önce kestiği saçıma daha sonra da bende sabitlenip alıcı gözüyle birkaç saniye yüzüme baktıktan sonra omuzlarını silkti. "Gayet güzel kesmişim." Ses tonunda memnun olduğunu belli eden bir tını vardı. "O tipini siktiğim kuaför yanımda halt etmiş."

Gözlerimi kırpıştırıp hayretle ona baktım. "Cidden pes!" dediğimde sesim sitem doluydu. Olmayan kuaförle mi kendini kıyaslıyordu? Oysaki ben saçımı nasıl kestiğini değil ben nasıl olmuşum, onu soruyordum.

Ateş, benim yüzümdeki şaşkın ifadeyi umursamayıp elindeki saç tutamını yatağın üzerine bıraktıktan sonra küçük bir tutamı eline aldı. Meraklı ve birazda bozulmuş bakışlarım onun ne yaptığını anlamaya çalışırken Ateş, cebinden çıkardığı siyah cüzdanının içini açtı ve saç tutamını oraya koydu.

"Ne-ne yapıyorsun sen?" diye sordum. Şaşkın bir ifadeyle ona bakıyordum ve saç tutamımı neden oraya koyduğunu merak etmiştim.

Ateş omuzlarını silkti. "Her istediğimde saçlarını okşayamayacağımı bildiğimden, en azından her daim varlığını hissetmek adına küçük bir tutamı yanıma alıyorum."

Ağzım ve gözlerim onun bu söylediğiyle kocaman açılırken yaptığı şey resmen afallamama neden olmuştu. Saç tutamımı yanında taşıyacaktı ve bunun nedeni de saçımın varlığını her daim hissetmek istediği içindi. Gözlerimi kırpıştırdım ve şaşkınlıkla Ateş'e bakmaya devam ettim. Böyle bir şeyi neden veya ne düşünerek yaptı bilmiyorum ama oldukça hoşuma gitmişti.

Adımlarımı hareket ettirip zaten aramızdaki azıcık olan mesafeyi çabucak kapattıktan sonra kollarımı sıkıca Ateş'e doladım. "Teşekkür ederim," dediğimde sesim oldukça neşeli çıkmıştı. Neden teşekkür ettiğimi bilmiyordum ama şu anda söyleyebileceğim daha iyi bir cümle aklıma gelmemişti. "Neden?" diye sordu Ateş. Ses tonu ifadesizdi. Omuzlarımı silktim ve gülümsemeye devam ettim. "Saçımı yanında taşıyacağın için."

"Her daim seni taşıyamayacağıma göre?" Ateş'in gülümsediğini saçlarıma çarpan nefesinden hissetmiştim. "Bununla idare edebilirim sanırım. Hem zaten senin gibi birini sürekli taşımayı hayal bile edemiyorum."

Geri çekilip Ateş'le bakışlarımızı birleştirdim. "Ne varmış ki bende?"

"Bir aynaya bak istersen" dedi Ateş. "İlk karşılaştığımızda daha bir zayıftın sen."

"Şişko olduğumu mu ima ediyorsun?"

"Yoo, direkt şişmanladığını söylüyorum."

"Hayvan!" deyip Ateş'in omzuna sinirle bir tane yumruk attım. Bu kadar açık sözlü olmasından nefret ediyordum. Hem insan bir kıza hiç şişmanlamışsın der mi? Ateş, diyordu işte. Hem hiç de kilolu değilim bir kere. Elli üç kilo çok mu fazla? Artık beyefendinin hayal dünyasında nasıl kızlar varsa beni şişman buluyordu! Ayrıca Ateş'in hayalini kurduğu bir kız görünümü var mıydı onu da merak ediyordum. 90-60-90?

Ateş bakışlarını ilk önce yumruk attığım omzuna, daha sonra da bana doğru çevirdi. Yüzündeki muzip gülümseme bir anda silinip yerini donuk bir ifadeye bırakırken Ateş gözlerini iri iri açtı ve dikkatli bir şekilde yüzüme baktı. Bakışlarındaki sertleşen ifadenin ardından çatılan kaşları merak duygularımı harekete geçirirken acaba çok mu kötü görünüyorum diye içimden geçirmeden edemedim. Çünkü Ateş'in bakışları kaküllerimdeydi ve oldukça dikkatli bakıyordu. Hem ben hangi akılla kakül kesmeye kalkıyordum ki zaten? Sanki çok güzel bir yüzüm var da, iyice içine etmek için resmen çaba sarf ediyorum. Hem Ateş de şişko olduğumu söylemişti zaten. Kesin beni iyice çirkin bulup bir daha yüzüme bakmak istemeyecekti.

"Ufaklık?" Ateş'in ses tonunda şaşkınlık vardı.

"Çok çirkin olmuşum, değil mi?" diye mırıldanıp Ateş'in itiraf etmesini beklemeden alt dudağımı sarkıttım. Çok güzel olduğumu söylemesini zaten beklemiyordum. Sonuçta malzeme ortadaydı ve iyi şeyler çıkmasını beklemiyordum. "Olsun," deyip omuzlarımı silktim. "Hem ben zaten öylesine yapmıştım. Yani çirkin olmuş olabilirim ama zaten güzel biri değildim ki."

Başımı öne eğdim. Nasıl göründüğümü deli gibi merak ediyor olsam da aynaya bakmaya cesaret edemiyordum. Çünkü karşı karşıya geleceğim manzara tuhaf bir şekilde beni tedirgin ediyordu. Ateş, sağ elini havaya kaldırıp çeneme koydu. Beklemediğim

bu temas ve yavaşça çenemi okşayan elleri beni mayıştırmaya yetip gözlerimin usulca kapanmasına neden olurken Ateş, alnını alnıma yasladı ve yüzlerimizi aynı hizaya getirdi. "Sen çirkin bir kız değilsin." Ferah nefesi yüzüme çarpıyordu. "Kendine haksızlık etme. Şu anda öylesine güzel, öylesine farklı görünüyorsun ki... benim ufaklığım gibi ama sanki biraz daha olgun bir ufaklık gibi."

"Yani bana kakül yakıştı mı?"

"Tahminimden de çok."

Ateş'in vermiş olduğu cevap az önce bozulan moralimin anında düzelmesine neden olurken neşeyle gülümsedim. Ateş güzel olduğumu, hatta çok fazla güzel olduğumu söyleyip bana iltifat etmişti. Hem de ilk kez odunluk yapmadan. Gülümsememi biraz daha genişlettim. Sanırım gün geçtikçe Ateş, daha bir romantik, daha bir anlayışlı olmaya başlamıştı. Eh. Bu durumdan bir şikâyetimin olduğunu söyleyemem.

Ateş, dudaklarını bana doğru yaklaştırmaya başladı. Bu yaptığı hareket her zaman olduğu gibi yine içimde bir şeylerin titremesine neden olurken kollarımı havaya kaldırdım ve onun boynuna doladım. Bir mıknatıs gibi birbirine yaklaşan dudaklarımız gözlerimi usulca kapatıp kendimi Ateş'e teslim etmeme neden olurken bir anda başımın üzerinde parlayan ampul telaşla geri çekilmeme neden oldu. "Ateş?" dedim meraklı bir ifadeyle.

"Ne oldu?" O da tıpkı benim gibi meraklanmıştı ve sorunun ne olduğunu anlamaya çalışır gibi yüzüme bakıyordu.

"Nerede olduğunu gördün mü?" Banyoya girdiğim andan beri onu hiç görmemiştim ve şimdi nerede olduğunu deli gibi merak ediyordum.

"Kimin?" diye sordu Ateş.

"Onun," diyerek cevap verdim. Yüzümde endişeli bir ifade vardı.

"O kim?"

"O işte."

"Melisa beni sinir etme. O kim?"

Derin bir nefes aldım. "I-phone 6'm. En son banyoya girmeden önce elimdeydi ama şimdi yok." Adımlarımı çabucak

hareket ettirip telaşla odanın içindeki komodinin yanına gittim. "Buradaydı işte ama şimdi yok..." dediğimde sesim miyavlar gibi çıkmıştı. Maması önünden alınmış bir kedi gibi.

Ateş, homurdandı. "Ben de ciddi ciddi bir şey oldu sandım." Ses tonu azarlar gibiydi ama ne yapayım. Bir anda aklıma gelmişti ve şimdi ortalarda yoktu. Ateş, aynalı makyaj masasının yanına gidip elini sinirle bir yere yönlendirdi. "Al," dediğinde sesi sitem doluydu. "Sana dayanmayacağını bildiğimden şarja takmıştım."

Ateş'in bu söylediğiyle ve eliyle işaret ettiği yer anında gerilen yüz hatlarımı gevşetirken dudaklarımın da yukarıya kıvrılmasına mani olamadım ve hızlı adımlarla aynalı makyaj masasının yanına gidip cidden prize takılmış I-phone 6'ma sanki yıllardır görmüyormuşum gibi özlemle baktım. Gerçekten buradaydı.

"Ulan ben kaybolsam bu kadar üzülmezdin be." Ateş'in sesi sitem eder gibiydi.

Omuzlarımı silktim ve elimi hemen prize götürüp telefonumu şarj aletinden kurtararak avucumun içine aldım. "Varlığına alışamadan seni kaybetseydim çok üzülürdüm teknoharika..."

"Teknoharika mı? Bir de ona isim mi verdin?"

"Elbette verdim. Hem ne olmuş?" Ben sahip olduğum her şeye isim vermeyi zaten alışkanlık haline getirmiştim. Üstelik Ateş'e de vermiş olduğum çeşitli çeşitli isimler vardı ve her biri onun kötü bir özelliğini konu alsa da yine de değerini bilmeliydi.

"Haklısın," dedi Ateş. Ses tonunda yapay bir takdir vardı. "Sonuçta her insanın yapması gereken şeylerden biri telefonuna isim vermek. Neden garip karşılamış olayım ki?"

Ateş'in ses tonundaki iğnelemeyi umursamadım ve adımlarımı ona doğru ilerletmeye başladım. Zaten çok fazla büyük bir oda olmadığından dolayı dört beş adım atarak yanına varmıştım. Ateş, dikkatli bir şekilde yüzüme bakıp ne yaptığımı anlamaya çalışıyordu. Onu umursamadım ve I-phone 6'mın Canon'la yarışabilecek kamerasını açıp zamanlayıcı da güzelce ayarladıktan sonra şirince sırıttım. "Hadi resim çekilelim," dediğimde sesim oldukça neşeli çıkmıştı. "Sonuçta I-phone 6. Boru değil."

Ateş gözlerini devirdi. "Resim çekilmez ufaklık, çizilir. Çekilecek olan fotoğraftır."

"Her neyse." Omuzlarımı silktim. "Hadi gülümseme de fotoğraf çekilelim."

Ateş, bana baygın bir ifade gönderdi. "Kızım ben burada açlıktan ölüyorum senin derdine bak. Yok fotoğraf falan. Hadi hazırlan aşağı inelim."

Kaşlarımı çattım. "Sadece bir kere uyuzluk etmeden duramıyorsun, değil mi?"

Ateş, gülümsedi. "Valla ne yalan söyleyeyim ufaklık, uyuzluk etmeyince kendimi eksik hissediyorum. Çıplak gibi. Ama..." Ateş, bir elini omzumun üstüne koyarak beni kendine doğru çekti. Aniden yaptığı bu hareket ayaklarımın birbirine dolanıp az daha yere düşmeme neden olmuş olsa da son anda dengemi toparladım ve kollarımı Ateş'in beline dolamayı akıl edebildim. "Madem çok istiyorsun, çekilelim." Ateş, aramızdaki mesafeyi sıfıra indirip bedenlerimizi neredeyse yapıştıracak seviyeye getirdi. Onun bir eli omzumun üstünde diğer eli ise boştaydı. Telefonumu havaya kaldırdım. Üç saniyelik zamanlayıcı odanın içinde güçlü sesler çıkartıp geriye doğru akmaya başlayınca güzel olduğunu düşündüğüm resim 'veya fotoğraf', her neyse işte, ekranda belirdi.

"Gel, bir de benimkiyle çekilelim."

Ateş, aramızdaki mesafenin açılmasına izin vermeyip kendi telefonunu havaya kaldırdı. Omzumdaki elini biraz daha sıkılaştırmıştı ve yanağını da yanağıma değdirmişti. Gülümsedim. Böyle bir şeyi neden istedi bilmiyorum ama bunun şaşkınlığını daha sonra yaşayacağımı aklıma not edip şirince gülümsemeye devam ettim. Ateş'in yanağı benim yanağıma değiyordu ve kolum onun gövdesine sıkıca dolanmış bir vaziyetteydi. İkimizin de yüzünde içten bir gülümseme olduğundan bu resim az öncekinden çok daha güzeldi. Bu resmi daha sonra Ateş'ten alacağımı aklıma not ettikten sonra I-phone 6'mı havaya kaldırıp selfie moduna aldım. Hazır Ateş de resim çekilmeyi istiyorken bu fırsatı iyi değerlendirmeliydim. "Bir tane de dörtlü çekilelim ama benim istediğim gibi."

Ateş, tek kaşını havaya kaldırdı. "Nasıl bir istek bu?"

"Şöyle ki..." deyip gülümsedim. "İlk önce normal bir şekil-

de gülümseyeceğiz, daha sonra şaşırmış gibi yapıp ağzımızı balık gibi aralayacağız, sonra dilimizi çıkartacağız ve en son da dudaklarımızı büzeceğiz."

"Birle iki tamam, üçüncü söylediğini unut, son maddeyi de öpüşmek olarak değiştirirsen kabul."

Yanaklarıma hücum eden kan akışı Ateş'in bu söylediğinden dolayı tuhaf bir şekilde utanmamı sağlarken ne cevap vereceğimi bilemediğimden dolayı sessiz kalmayı tercih ettim. Onunla öpüşmeyi seviyordum. Ama bana böyle sorması ve bir cevap vermemi istemesi utanmama neden olup 'evet' dersem sanki ayıp bir şey yapacakmışım gibi hissetmeme neden oluyordu. Derin bir nefes aldım. "Şey, peki," dediğimde bakışlarımı Ateş'ten çekip telefonun kamerasına sabitlemiştim. Onunla defalarca öpüşmüş olmam öpüşmenin konusu açıldığında utanmama engel olmuyordu maalesef.

İlk önce ikimiz de dişlerimizi göstererek gülümsedik. Geniş bir gülümsemeydi ve ikimiz de çok tatlı çıkmıştık. Daha sonra yapay bir şaşkınlıkla poz verdik. Ateş'in bu pozu vereceğini ilk başta inanmasam da vermişti ve aşırı derece sevimli olmuştu. Ardından ben dilimi Miley Cyrus'a rakip olacak şekilde dışarıya çıkartıp üçüncü pozu başarıyla vermiş bulunurken Ateş de bu sırada yanağıma öpücük kondurmuştu. İkimizin de yüzünde yine geniş bir gülümseme vardı ve bu kare de tıpkı diğerleri gibi çok güzeldi.

Zamanlayıcının üç saniyelik ayarı belirgin sesler çıkartarak geri geri akmaya başladı. Ateş, hiç vakit kaybetmeden dudaklarını dudaklarıma bastırıp dolu dolu bir öpücüğü bana hediye ederken sıcacık bir gülümseme ile gülümsedim ve tam bu sırada fotoğrafın çekildiğini haber veren son ses odada yankılandı.

***

Ateş'le birlikte restorana girip ışık sistemlerinin gözümüzü kamaştırmasına izin verdikten sonra girer girmez görüş alanımıza giren, karşı masada oturmuş tanıdık yüzler, adımlarımızı o tarafa doğru ilerletmemize neden oldu. El ele değildik. Çünkü Demir ve Kerem, Ateş'le tekrar sevgili olduğumu bilmiyorlardı ve on-

ların yanında bir pot kırmamak adına yakın görünmemeye özen gösteriyorduk. Gerçi Ateş, bunu çok fazla umursamayıp her defasında -onların da gözünün önünde- bana yaklaşıyordu ama ben kendimi mümkün olduğu kadarıyla ondan uzak tutup kendimce bir şeyler yapmaya çalışıyordum. Çünkü Demir ve Kerem'in görünüşlerine oranla salak olmadıklarını çok iyi biliyordum. Elbet Ateş'le benim barıştığımı az çok tahmin ediyorlardı ama şimdiye kadar bir şey söyleyip, yorumda bulunmamışlardı.

Masaya doğru yürümeye devam eden adımlarım masanın en başında oturan tanıdık, bir o kadar da soğuk gözlerle birleşince olduğum yerde öylece kalakaldım. Şaşırmıştım. Çünkü Pusat, şu anda Demir ve Batuhan'ın hemen yanındaki sandalyede oturmuştu ve ifadesiz gözlerle bana bakıyordu. İyi ama o nereden çıktı ki şimdi?

"Nihayet gelebildiniz."

Kuzey'in yapay bir sitemle söylediği bu cümle bakışlarımı Pusat'tan ona doğru çevirmeme neden olurken hemen yanımda duran Ateş'in de yürümeyi bıraktığını ve öfkeli gözlerle Pusat'a baktığını fark edip yutkundum. Pusat'ın ne ara buraya geldiğini hiç bilmiyordum ama içimden bir ses hiç de iyi şeylerin olmayacağını söylüyordu.

"Siz ikiniz birlikte mi geldiniz?" diye sordu Pusat.

"Şey, aslında koridorda karşılaştık," diyerek ona cevap verdim. Bir açıklama yapma isteği neden duydum bilmiyorum. Ama Pusat'ın gözlerindeki hem ifadesiz hem de şüpheli ifade bunu yapmamı tetiklemiş olabilirdi.

"Neyse, hadi oturun da bir an önce yemeğimizi yiyelim."

Maya, ortamdaki gerginliği fark edip bu gerginliğin büyümemesi için neşeyle konuşunca bakışlarımı göz ucuyla Ateş'e doğru çevirdim. Kaşlarını çatmıştı ve sinirli bir ifadeyle Pusat'a bakıyordu. Ama öyle tek bir çizgi olacak şekilde değil. Hafifçe çatmıştı ve bu bakış ilerleyen saatlerde bir olayın gerçekleşeceğinin belirtisiydi.

Ateş'le yemek masasındaki yerlerimize oturup garsonun önümüze bıraktığı çorbayı içmeye başladığımızda kimsenin konuşmaması ortamdaki gerginliğin biraz daha artmasına neden

olmuştu. Oysaki şu anda Demir'in ve Kerem'in gereksiz muhabbetlerini bile dinlemeyi isterdim. Ateş, hemen sağ tarafımda oturuyordu. Onun yanında Güney, Nazlı, Doğukan ve Sinem yer alırken Maya ve Kuzey de masanın bir ucundaki yerlerini almıştı. Pusat, hemen karşımda olup ifadesiz bakışlarını arada sırada bana doğru yollarken onun da yanında Demir, Kerem ve Batuhan üçlemesi oturuyordu.

"Hoş geldin demek yok mu?" Pusat, yemek masasında bana doğru eğilmişti ve gözlerimin içine bakıyordu. Yüzünde ufak bir gülümseme vardı. Benimle konuşması belki normal bir şeydi. Sonuçta bu masadaki herkesten daha yakındı bana. Ama Ateş'in ona karşı patlamaya hazır bir bomba olduğunu göze alırsak kesinlikle benimle konuşmaması onun yararına olurdu. "Şey, hoş geldin," diyerek ona çekingen bir şekilde cevap verdim.

"Saçlarını kestirmişsin," dedi Pusat. Gülümseyerek yüzüme bakıyordu. Yutkundum. "Evet," diyerek cevap verdiğimde sesim azıcık çıkmıştı. Duyduğuna bile şüpheliyim.

"Yakışmış, gözlerinin rengi daha bir güzel görünüyor..."

Ateş, elinde tuttuğu kaşığın sapını iyice sıktı. Parmak boğumları resmen sararmıştı. Bir cevap verip vermemekte kararsız kalmıştım ki ikinci seçeneği seçerek sessiz kalmayı tercih edip bu akşamın kazasız belasız bitmesini diledim. Ama Ateş ve Pusat bir arada olduğu sürece bu dileğimin gerçekleşmesi ne kadar mümkün olurdu, emin değildim.

Masada sadece çatal-kaşık sesleri duyuluyordu. Onun dışında kimse, konuşmaya cesaret edemediğinden mi yoksa konuşacak bir konu olmadığından mı bilmem, ağızlarını açmamaya yemin etmiş gibiydiler ve itiraf etmeliyim ki bu sessizlik hiç de hoşuma gitmemişti.

"Melisa?" Bakışlarımı tabağımdaki sebze çorbasından kaldırıp sesin sahibine doğru çevirdim. "Rica etsem tuzu uzatabilir misin?" Yok. Bu çocuk kesin bu akşam Ateş'ten dayak yiyecekti.

Pusat, beklentili gözlerle yüzüme bakıp, Ateş ve benim ortam da duran tuzluğu ona uzatmam için beklemeye başlayınca sessizce yutkunmaktan kendimi alıkoyamadım. Çünkü Ateş'in gözlerindeki öfke gitgide biraz daha belirgin bir hal alıyordu ve

bu hali, fırtına öncesi sessizlikten başka bir şey değildi. "Şey, elbette." Elimi çekinerek havaya kaldırıp Ateş'in sinirlendiğini görmezden gelerek tuzluğu almak üzere bir hamle yaptığım sırada benden daha önce davranan başka bir el buna mani oldu. Hemen bakışlarımı elin sahibine doğru çevirdim.

Ateş, tuzluğu eline almıştı ve çorbasının içine serpip bir yandan da öfkeli bakışlarını Pusat'a gönderiyordu. Tekrar yutkundum. Ateş'in bakışlarında cidden sert bir ifade vardı ve her an Pusat'a saldıracakmış gibi duruyordu. Masaya oturduğumuz andan beri hiç konuşmaması da zaten gerçekten sinirli olduğunun en büyük belirtisiydi.

Ama Pusat bugün bir tuhaftı. Sanki Ateş'i sinir etmek hoşuna gidiyormuş gibiydi ve oldukça gevşek görünüyordu.

Ateş, çorbasının içine haddinden fazla tuz serpip oldukça uzun bir süre harcadıktan sonra tuzluğu masanın en köşesine koydu. Kuzey ve Maya'nın hemen önündeki yerini alan -muhtemelen bitmiş tuzluk- Pusat'ın dudaklarının yukarıya kıvrılmasına neden olurken tıpkı masadaki herkes gibi bende neden gülümsediğini merak etmiştim.

"Neyse..." diye mırıldandı Pusat. Ses tonunda garip bir tını vardı. "Bu seferki tuzsuz olsun, bir dahaki sefere nasıl olsa tuzlusunu yerim."

Ateş, sert bakışlarını korumaya devam etti. Kimseden çıt çıkmıyordu. "Kendi tuzunu bir başkasından istemeye devam ettiğin sürece daha çok tuzsuz yersin sen." Masaya oturduğumuz andan beri ilk kez konuşmuştu.

"Ne olacağını bilemeyiz." Pusat göz ucuyla bana baktı. "Belki de bir dahaki sefere istediğim tuzluğu, istediğim kişiden alırım."

Ateş dişlerini birbirine bastırdı. "Dikkat et de yine bir engel çıkmasın."

Pusat, gülümsedi. Ama bu ruhsuz bir gülümsemeden başka bir şey değildi ve bu Ateş'i birazcık daha sinir etmişti.

Pusat, Ateş'in söylediği son cümleye karşı herhangi bir cevap vermeyip sadece dudaklarını bir şeyler mırıldanarak hareket ettirince söylediği şeyi yarım yamalak da olsa anlamış ama neden böyle dediğini anlayamamıştım. Masadaki herkes konuşmanın

bittiğini anlayıp tekrar yemeklerine odaklanınca ben de onlara uyum sağladım ve bu akşamın, hatta bu tatilin tekrar kazasız belasız bitmesini diledim.

"Engeli kaldırmama çok az kaldı..."

***

Yüksek seste çalan yabancı müzik, kulaklarımı tamamen doldurup neredeyse patlama vaziyetine gelmişti. Etrafımda birçok insan vardı ve her biri müziğin ritmine ayak uydurmuş, dans etmekle meşguldü. Her türden insan vardı. Bar taburesinde oturanlar, gülüşerek sohbet edenler, kahkaha atanlar, dans pistinde özel dans edip inanlara kendini beğendirmek isteyenler, bir de Ateş ve diğer erkekler gibi büyük lobide oturup hiçbir şey yapmayarak öylece etrafı izleyenler. Tabii erkekler derken hepsi değildi. En azından Batuhan, Demir ve Kerem hariçti. Çünkü o üçü, tatilci turist kızlara yaklaşıp onlarla konuşmak için fırsat kollamayı tercih etmişti ve lobide oturmak yerine insanların arasına karışıp dans etmekle meşgullerdi. Bir ara bulunduğumuz yerin gitgide kalabalıklaşmasından dolayı onları kaybetsem de 'nasıl olsa birazdan tekrar görüş alanıma girerler' diye içimden geçirdim ve etrafı incelemeye devam ettim.

"Ateş Pusat'ı gördüğü andan beri cidden çok sinirli."

Sinem, müziğin sesini bastırmak için bağırarak konuşmuştu. Elinde renkli bir içki vardı ve hem müziğin ritmine ayak uydurup hem de içkinin içindeki pipeti karıştırıyordu.

"Ben hâlâ anlamadım. O niye gelmiş ki?"

Nazlı'nın sorusu üzerine Maya bakışlarını Kuzey'e doğru çevirdi. L şeklindeki büyük koltukta oturuyordu. Bakışları bizden tarafa değil hemen yanında oturan Ateş'ten tarafaydı ve bir şeyler söylemekle meşguldü. Ama nedense Ateş ona bakmıyor ve ne dediğini dinlemek istemiyormuş gibi bakışlarını farklı bir yöne çevirmeyi tercih etmişti.

"Hani biz buraya gelmek için kafede plan yapmıştık ya? Hatta Pusat da bizimleydi. İşte Kuzey, o gün onu davet etmediğimiz için kendini kötü hissetmiş." Maya alt dudağını sarkıttı. "Vicdanlı sevgilim benim... İçine dert ettiği için buraya geldikten sonra

Pusat'ın numarasını Demir'den alıp onu aradı ve buraya gelmesini istedi. Başta bu yaptığından çok fazla emin değildi. Sonuçta Ateş'in onu sevmediğini biliyordu ama yine de kendini kötü hissettiğinden böyle yapmayı tercih etti."

Şimdi anlamıştım işte. Ateş'in neden Kuzey'e kötü kötü baktığını, Kuzey'in ise Ateş'e karşı sürekli bir açıklama isteği içinde olduğunu şimdi anlamıştım. Demek ki Pusat, bu yüzden bugün buradaydı. Kuzey davet ettiği için.

"Bak, yani *look*. Sen ve ben, *together, my room* valla süper kop kop,"

Demir'in yakından gelen sesi bakışlarımı Maya'dan çekip hızla arkama doğru çevirmeme neden olurken Demir ve sarışın bir kız görüş alanıma girmişti. Kızın boyu 1.80'di ve ayağındaki topuklularla daha bir uzun olup Demir'e tepeden bakıyordu.

"*Idiot*!" deyip yüzünü buruşturdu kız. Altında ultra mini bir elbise vardı ve gerçekten çok güzeldi.

"Bak, İngilizcem zaten çok iyi değil. Canın isot çektiyse çıkalım benim odama, söz sana bir kilo isot alacağım. Hem de halis muhlis Urfa isotu."

"*Leave me alone*!"

"*Alone* dans mı? Bana uyar, hadi kop kop."

Sarışın kız gözlerini devirdi. "*Fuck up*!" dediğinden Demir'in yüzüne doğru bağırmıştı ve o sesin ondan geldiğine şüphe etmiştim.

"E ben de onu diyorum zaten. Birlikte benim odama gidelim sonra kim kime *fuck up* orada bakarız..."

Sarışın kız elindeki içkiyi Demir'in yüzüne boşalttı. Gözlerim, karşımdaki manzaradan dolayı iri iri açılıp yüzümde şaşkınlıkla karışık bir gülümseme oluştururken sanki Maya ve diğer kızların kahkaha sesini duymayı bekliyormuşum gibi onlarla birlikte gülmeye başladım. Aptal çocuk. Senin neyine turist kız tavlamak. Becerebilse bir şey de demeyeceğim ama sonuç ortada işte. Kocaman bir sıfır.

"Melisa?"

Duyduğum tanıdık ses, bakışlarımı hızlıca sesin geldiği tarafa doğru çevirmeme neden olurken karşı karşıya geldiğim kahve-

rengi gözler ağzımı aralamama neden olmuştu. "Pusat?" dedim şaşkın bir ifadeyle. Ellerini cebine yerleştirmişti ve dikkatli bir şekilde yüzüme bakıyordu.

"Nasılsın, fırsat bulup konuşamadık?"

"İyiyim, ya sen?"

"İyi," deyip omuzlarını silkti Pusat. Mantığım şu anda buradan uzaklaşmamı haykırıyordu. Uzaklaşıp bir an önce gitmemi. Çünkü biliyordum ki biraz daha Pusat'la konuşmaya devam edersem hiç de iyi şeyler olmayacaktı.

"Dans edelim mi?" diye sordu Pusat. Sağ elini bana doğru uzatmıştı ve beklentili gözlerle yüzüme bakıyordu. "Şey, ben de tam oturacaktım aslında," dedim birazcık çekinerek. Neden çekindiğimi bilmiyordum ama direkt olarak onunla dans etmek istemiyorum diyemezdim.

"Sadece dans edeceğiz Çilli..." Pusat'ın sesi hafif sitem eder gibiydi. Ama hayır. Onunla konuşmam bile doğru değilken dans etmem kesinlikle yanlışın da yanlışı olurdu.

"İstemiyorum," dedim dürüstçe. Pusat'ın gözlerinin içine bakıyordum. "Seninle dans edemem."

"Neden?" diye sordu Pusat. Ses tonunda soğuk bir ifade vardı ve itiraf etmeliyim ki aynı ifade gözlerine bile ulaşmıştı.

"Çünkü..." deyip derin bir nefes aldım. Ne söyleyeceğimi hiç bilmiyordum. Kararsız kalmıştım. Mantıklı bir neden sunmak istiyordum ama elimde sunabileceğim herhangi bir sebep yoktu. "Nedeni yok, etmek istemiyorum," dedim tekrar.

Bulunduğumuz yer karanlık bir ortamdı. Koyu renk ışıklandırmalar dışında başka bir ışık sistemi olmadığından, birbirimizin yüzünü tam olarak seçmemiz çok mümkün değildi. En azından dans pisti böyleydi. Işıklandırma sistemleri sadece dans edenlerin yüzüne vurduğundan karşımızdaki kişileri sadece çok dikkatli bakarsak görebiliyorduk.

Alnımın üzerindeki kaküllerimi kulağımın arkasına sıkıştırdım. Her ne kadar kakülüm anında kulağımın arkasından kurtulup bağımsızlığı ilan etmiş olsa da fazla üstünde durmadım.

"Onunla barıştın mı?" diye sordu Pusat. Farklı bir konuya geçiş yapmıştı. Yüksek seste çalan müziğin aksine ise gayet sakin konuşmuştu.

"Ha-hayır," dedim çabucak. "Elbette barışmadım." O derken Ateş'i ima ettiğini anlamam elbette ki zor değildi.

"O halde neden benden kaçıyorsun?"

"Kaçmıyorum, sadece..."

"Sana ne lan ibne!" Bileğimi kavrayan güçlü bir elin ardından rastgele savrulan bedenim sert bir gövdeye çarpmama neden olurken Ateş, beni kendine doğru çekti ve öfke saçan gözlerini Pusat'ta sabitledi. "Sana bu kızın etrafında dolanmaman gerektiğini söylemedim mi?" diye sorduğunda adeta tıslar gibi konuşmuştu. Yutkundum.

"Sen kim oluyorsun da onunla konuşmamı engelliyorsun?" Pusat gülümsedi. "Sevgilisi mi? Hiç sanmıyorum."

"Bak." Ateş, Pusat'a doğru bir adım attı. Sabreder gibi bir hali vardı. "Bu kız benim, anladın mı? Nefes aldığım sürece de bu böyle olacak. Bunu ne sen, ne de bir başkası değiştirebilir." Ateş, harflerin üstüne basa basa konuşuyordu ve itiraf etmeliyim ki bu hali bağırmasından daha da ürkütücüydü.

"Bak sen," deyip gülümsedi Pusat. "Senin gibi birinden edebiyat işitmek beni şaşırttı."

Ateş, gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Bu hali sabrının son demlerinin taşmak üzere olduğunun habercisiydi ama Pusat, hiç de umursuyormuş gibi görünmüyordu. "Seni ilk ve son kez uyarıyorum," dedi Ateş. Öfkeli gözlerini tekrar aralamıştı. "Bir daha seni bu kızın yanında, etrafında veya çevresinde görürsem, sikerim."

"Buna sen karar veremezsin." Pusat, Ateş'e oranla oldukça rahat konuşuyordu. "Onun da söylemiş olduğu gibi o benim Çillim. Seni alakadar eden hiçbir şey yok ortada."

Ateş yumruklarını sıkı sıkı sıktı. "Akşam akşam eceline mi susadın lan sen!" Adeta tıslar gibi konuşuyordu. "Melisa her zaman benim ufaklığımdı, öyle olmaya da devam edecek."

Pusat, bakışlarını bana doğru çevirdi. "Öyle mi?" diye sorduğunda beklentiyle yüzüme bakıyordu. "Seni defalarca üzmesine rağmen gerçekten onun ufaklığı olarak kalmaya devam mı edeceksin?" Başımı öne eğdim. Ne cevap vereceğim konusunda kararsız kalmıştım. Evet demek istiyordum. Son nefesime kadar

sadece Ateş'e ait olmak, onun ufaklığı olarak kalmak istiyorum. Ama nedense bir şey buna mani oluyordu.

"Sen nereden biliyorsun lan benim onu üzdüğümü?" Ateş, Pusat'ın üzerine yürüdü. Öfkeli gözleri ise adeta alev almıştı ve kesinlikle bir yeri yakmaya müsaitti.

"Lütfen yapmayın," dedim sonunda konuşmayı başararak.

"Konuşsana lan ibne?" diyerek Pusat'ın yüzüne doğru bağırdı Ateş. Elbette beni duymazlıktan gelmişti. "Sen onun hakkında ne biliyorsun ki?"

"Melisa'yı senden daha iyi tanıdığıma inanabilirsin."

"Ulan ben senin!" Ateş yumruğunu havaya kaldırdı. Pusat'ın yüzünü hedef alan yumruğunu, ben daha hızlı davranıp önüne geçerek havada tutmayı başarırken Ateş, öfke saçan gözlerini bana doğru çevirdi. "Lütfen yapma," dediğimde başımı yana yatırmıştım.

Ateş birkaç saniye gözlerimin içine baktı. Saniyeler uzayıp saate dönüşmüş gibi hissetmeme neden olurken Ateş yumruk yaptığı elini indirdi. Bir nebze olsun rahatlayan bedenim Ateş'in hızlı bir hareketle kazağımın yakasını kavramasıyla tekrar gerilirken Ateş, kazağımın içinde sakladığım ve kimsenin görmesini istemediğim kolyemi dışarıya çıkarttı. "Bak!" diye bağırdı Ateş. Bakışlarını Pusat'a doğru çevirmişti. "Onun kime ait olduğuna iyice bak. Kime değer verdiğine, kimi istediğine iyice bak." Adeta kükrer gibi konuşuyordu. "O sadece benim anladın mı? Sadece benim! Senin gibi bir lavuğun onu almasına izin verecek kadar salak mı görünüyorum ben!"

Pusat'ın az önceki gevşek yüz ifadesi anında silinip yerini donuk bir ifadeye bırakırken kolyeme bakan kahverengi gözlerindeki kırılmış ifade tuhaf bir şekilde kendimi kötü hissetmeme neden olmuştu. "Melisa, Ateş..." diye mırıldandı Pusat. Bunu o kadar sessiz söylemişti ki duyduğumdan bile şüpheliydim. Pusat bakışlarını kolyemden çekip gözlerime doğru çevirdi. Kahverengi gözlerindeki belirgin hüzün daha önceden alışık olmadığım bir görüntü olduğundan, kendimi kötü hissetmeme engel olamamıştım.

"Hâlâ onu mu seviyorsun?" dedi Pusat. Söylediği bu cümle bir sorudan çok doğruluğundan şüphe ettiği bir bilgi gibiydi.

Ateş ruhsuzca gülümsedi. "Evet, beni seviyor. Ne sanmıştın ki? Benim ona hediye ettiğim kolye dururken senin üç kuruşluk tokanı takmasını mı?" Ateş dişlerini birbirine bastırdı. "Şimdi siktir git kendi çöplüğüne. Sen de, aptal hediyelerin de birer hiçsiniz!"

Ateş'in ses tonundaki aşağılama ve yüzündeki sert ifade beni dehşete düşürüp şaşkın bir hal almama neden olurken söylediği bu cümlelerle resmen afallamıştım.

"Haklısın..." dedi Pusat. Omuzlarını hafifçe silkmişti. "Senin kim bilir kaç paraya aldığın altın kolye dururken benim üç kuruşa aldığım, üzerine kendi ellerimle yazdığım toka gerçekten de hiçten başka bir şey değil."

Pusat, konuşmasını bitirdikten sonra bakışlarını son kez yüzümde gezdirip arkasını dönerek yürümeye başladı. Omuzlarını düşürmesi ve ses tonundaki alışık olmadığım tını tuhaf bir şekilde kendimi kötü hissedip rahatsız olmama neden olurken bakışlarımı Ateş'e doğru çevirdim. Kaşları hâlâ çatıktı ve öfkeli gözlerle Pusat'ın arkasından bakıyordu.

"Neden öyle bir şey söyledin?" Ses tonumu elimde olmadan yükseltmiştim ama şu anda gerçekten umurumda değildi. "Cevap versene!"

Ateş bakışlarını bana doğru çevirdi. Öfkeli bakışları 'kapa çeneni' der gibi yüzüme bakıyordu ama hayır. Susmayacaktım işte.

"Herkes senin gibi varlıklı ailelerde dünyaya gelmeyebilir, tamam mı? Onu öyle küçümseyemezsin! Hem ne olmuş sanki? Ben de zengin biri değilim. Ayıp bir şey mi?"

"Kapa çeneni Melisa!"

"Asıl sen kapa!" deyip sinirle Ateş'in yüzüne doğru bağırdım. "Senin üç kuruşluk dediğin tokayı ben çok sevmiştim ve bir hiç değildi. Ama gel gör ki senin şu saçma kıskançlığın yüzünden onu çöpe attım. Ama biliyor musun keşke atmasaymışım. Çünkü o tokayı gerçekten çok sevmiştim!"

Adımlarımı hareket ettirip Ateş'in bir şey söylemesini beklemeden hızla yürümeye başladığımda bedenimde tuhaf bir duygu dalgası dolanıyordu. Hayır. Söylediğim şeylerin sonuna kadar arkasındaydım ve kesinlikle pişmanlık duymuyordum ama neden-

se kendimi birazcık tuhaf hissediyordum. Zenginlik ve fakirlik ayrımı benim en nefret ettiğim konulardan biriydi. Tabii din, dil, ırk ve diğerleri de. Ne olmuş sanki hepsi farklıysa? Hepimiz aynı dünyada yaşamıyor muyuz? Aynı havayı soluyup aynı şeyleri hissetmiyor muyuz? Buna hiçbir şekilde anlam veremiyordum ve böyle konularla karşı karşıya gelince elimde olmadan sinirleniyordum.

Kulüpten çıkıp hızlı adımlarla Pusat'ın arkasından giderek nerede olduğuna bakınmaya devam ederken kulübün arka kapısından dışarıya çıktım. Siyah kapının arkamdan bıraktığı o belirgin ses kulaklarımı doldurmuş ve soğuk hava da anında bedenime temas edip üşümeme neden olmuştu.

Pusat hemen karşımdaydı. Sırtı bana dönük olduğundan geldiğimi görmemişti belki ama ona doğru yaklaşan adım seslerimden geldiğimi fark etmiş olmalıydı. "Pusat?" diye sessizce fısıldadım. Saat çoktan gece yarısını geçmişti. Şu anda Uludağ gibi bir yerde dışarıda olduğumuzu da düşünürsek üşümem gerçekten kaçınılmazdı.

"İçeri gir Çilli, konuşmak istemiyorum." Pusat elindeki yarılanmış sigaradan uzun bir nefes aldı. Ne ara yaktı, ne ara bu kadar içti anlayamamıştım.

"Ama ben konuşmak istiyorum," dedim ve ona doğru ilerlemeye devam ettim. Zaten aramızda çok fazla mesafe olmamasından dolayı dört beş adım atarak ona yaklaşmış ve bakışlarımızı birleştirmiştim. "İçeride olanlar yüzünden gerçekten çok üzgünüm, o biraz fazla asabidir ve sinirlenince başka birine dönüşebiliyor."

"Onun nasıl bir adam olduğu umurumda değil." Pusat, kahverengi gözlerini gözlerime dikti. "Aslına bakarsan kimse umurumda değil, o yüzden nefesini boşa harcama."

"Neden?" diye sordum Pusat'a bakarak. "Neden kimse umurunda değil?" Bu sorunun cevabını neden bilmek istediğimi bilmiyordum. Belki de sadece konuşmayı devam ettirebilmek için sormuştum. Emin değilim.

Pusat, alayla gülümsedi. "Aynı şekilde ben de kimsenin umurunda olmadığım için olabilir mi?" diye sorup soruma soru ile

karşılık verdiğinde afallayarak ona bakmıştım. Beklediğim cevap kesinlikle bu değildi.

"Öyle olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Öyle olduğumu biliyorum Çilli," dedi Pusat. "Çevremde bana değer veren tek bir kişi bile yok. Ama sorun değil. Ben de zaten kimseye değer vermiyorum."

"Bence öyle söyleme. Okulda seni seven birçok insan var. Arkadaşların, öğretmenlerin, ne bileyim herkes seni seviyor işte."

"Demek seviyorlar..." dedi Pusat. Yüzünde alayla karışık bir gülümseme vardı. "Niyeyse ben hep nefret edildiğimi düşünüyorum. Girdiğim ortamlarda dışlandığımı ve yüzüme bakılmak istenmediğini." Pusat, sigarasından uzun bir nefes aldı. "Ama tam tersi durumlar da var tabii. Mesela annemin sakat olmasına rağmen iyileşebileceğini umut edip, babamın da alkolik olmasına rağmen annemi dövmek yerine onu seveceğini düşünmek gibi." Pusat, biraz daha gülümsedi. "Gerçekten de bayağı hayalperestim. Baksana, sürekli bir düşünce içinde, sürekli bir hayal kurma halindeyim."

Ağzım ve gözlerim onun bu söyledikleriyle iri iri açıldı ve dehşete düşmüş gibi ona baktım. Söylediği şeylerde ciddi olup olmadığını anlamak için şaşkın bakışlarımı onda gezdirdim. Ses tonundaki hüzün ve bakışlarındaki üzgün ifade oldukça belliydi ve söylediklerinin doğru olduğunu anlamıştım. Yutkundum. Tuhaf bir şekilde tüm bedenim bir anda acıma hissi ile dolmuştu ve ailesinin durumu için gerçekten çok üzülmüştüm.

Kollarımı sıkıca Pusat'a doladım. Bunu neden yaptığımı bilmiyor olsam da kendime mani olamamıştım. "Ben senin yanında olabilirim." Ses tonum ağlamaklı çıkmıştı. Ama gerçekten de öyleydi. Şu an dokunsalar ağlayabilirdim ve bunu engellemek için elimden bir şey gelmiyordu. Duygusal bir kızdım. Herkese, hemen acıyabiliyordum ve onun sevgi görmeye ihtiyacı vardı. Sevgi görüp, ilgi hissetmeye. Belki kendisi dışarıdan bakıldığında serseri gibi görünüp yenilmez kalıbı çiziyor olabilirdi ama öyle olmadığını az önce öğrenmiştim ve ben elimden geldikçe ona sevgi gösterebilirdim. "Lütfen, üzülme..."

"Sen yanımda olursan üzülmem," dedi Pusat, kollarını belimin etrafına dolayıp bana sıkıca sarıldı.

"Olurum, elbette." Bu cümleyi kurmam ileride nelere sebep olurdu hiç bilmiyorum ama şu anda bunu düşünüp kafamı yormak da istemiyordum.

Pusat, geri çekildi. Yüzünde sıcacık bir gülümseme vardı ve az önceki hüzün tamamen yok olmuş gibiydi. Bu hali birazcık rahatlamama ve gülümsememe neden olurken, Pusat, bir elini çeneme koydu. Ne yaptığını anlamaya çalışır gibi bakışlarımı onda gezdirirken Pusat, "Hep yanımda ol Çilli," dedi ve yüzünü bana doğru yaklaştırdı.

Aramızdaki azıcık mesafe onun bu hareketiyle yavaş yavaş kapanıp yerine sadece milimlik bir mesafe bırakırken şaşkınlıkla kaplanan bedenim, sanki bir anda donmuş bir hal alıp öylece kalakaldı. Pusat, dudaklarını dudağıma yaklaştırmaya devam etti. Üst dudağıma çarpan nefesi beynime kırmızı bir alarm verip bulunduğum vaziyeti kendi kendime hatırlatmama neden olurken kulaklarımı dolduran sert bir yumruğun sesi donmuş bedenimin anında çözülmesine neden olmuştu.

Her şey öyle hızlı gerçekleşmişti ki. Ateş'in Pusat'ı geriye itmesi, ardından yumruğunu Pusat'ın yüzüne geçirmesi ve Pusat'ı yere düşürüp yumruk darbelerine ardı ardına devam etmesi.

"Ona dokunursan, seni öldürürüm derken yalan mı söylüyorum sanmıştın!"

Ateş, Pusat'ın üzerine çıkıp sert ve ölümcül darbelerini durmaksızın onun yüzüne geçirmeye devam ederken şaşkın bakışlarım onların üzerindeydi. Saat çoktan gece yarısını geçtiğinden ve şu anda gece kulübünün arka tarafındaki bir çıkmaz sokakta olduğumuzdan, kimsenin buraya gelip kavgayı ayıramayacağını çok iyi biliyordum.

Adımlarımı tedirgin bir şekilde hareket ettirip Ateş'in yanına doğru yürümeye başladım. Ne diyeceğimi, nasıl bir yaklaşımda bulunacağımı hiçbir şekilde bilmiyordum ama yaklaşıyordum işte. Ateşe yürümek terimi şu anda bu duruma en uygun örnekti sanırım.

Pusat, az kalsın beni öpecekti ve Ateş engel olmasaydı sonuç ne olurdu hiç bilmiyordum. Ben ona acımıştım. Bu yüzden de içimdeki acıma hissi ile ona sarılıp, sevgi göstermeye çalışmıştım.

Ama onun yaptığı -duygu karmaşası yüzünden mi bilmem- gerçekten de doğru bir hareket değildi.

Elimi çekinerek havaya kaldırdım. Ateş'in omzuna yavaşça dokunan elim, tuhaf bir şekilde tüm bedenimin titremesine neden olsa da umursamamaya çalıştım. "Ateş, dur lütfen," dedim. Sesim dudaklarımdan fısıltı gibi çıkmıştı.

Ateş, yumruk darbelerini acımasızca Pusat'ın yüzüne geçirmeye devam edip, Pusat'ın sağlıklı yüzünün kandan görünmemesine neden olurken dehşet duygusu tüm bedenimi sarmalamıştı.

"Ateş, yeter artık!" dedim bu sefer. Sesimi birazcık yükseltmiştim. Çünkü Pusat, hareketsiz bir şekilde yerde uzanıyordu ve büyük bir ihtimalle bayılmış olmasına rağmen Ateş, ona saldırmaya devam ediyordu. Ateş'in gözlerinde öfke vardı ve itiraf etmeliyim ki bu öfke insana her şeyi yaptırabilirdi.

"Kendini acındırıp onu benden alacağını mı zannediyorsun!" diye bağırdı Ateş. Sert yumrukları Pusat'ın yüzüne inmeye devam ediyordu. Sesi boş sokakta yankılanıp insanın ürpermesine neden olurken Ateş'in omzunun üzerinde olan elimi hareket ettirip onu sarstım ve dikkatini bana vermesini sağladım. "Yeter artık, onu öldüreceksin!" dediğimde adeta bağırarak konuşmuştum.

Ateş, Pusat'a yumruk atmayı bıraktı. Sinirden kasılan bedeni hâlâ Pusat'ın üzerinde olsa da tuhaf bir şekilde kendimi rahatlamış hissetmiştim. Çünkü gerçekten biraz daha böyle vurmaya devam etseydi Pusat'ı öldürme ihtimali oldukça yüksekti.

Ateş, bakışlarını bana doğru çevirdi. Öfkeden alev almış gözleri az önce rahatlayan bedenimin şimdi tekrar korkuyla kaplanmasına neden olurken Ateş, Pusat'ın üzerinden kalktı ve bileğimi kelepçe gibi sarmalayıp beni çekiştirmeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum dehşetle. Adeta beni peşinden sürükleyerek götürüyordu ve adımları inanılmaz derecede büyük olduğundan tökezlememe mani olamıyordum.

"Kolumu bırak!" Kendimi geriye doğru çekmiştim ama başarılı olduğumu söyleyemezdim.

"Onu orada bırakamayız!" dedim bu sefer. Ses tonum ağla-

maklı çıkmıştı. Ama Ateş, bunu umursamayıp bileğimi öyle bir sıktı ki kan akışımın durduğunu hissettim.

Birbirine dolanan ayaklarım bir yana, korkuyla kaplanan bedenim iyice telaşlanmama neden olurken Ateş'le asansörlerin oraya doğru yönelip kapıları açık olan asansöre bindik.

Yutkundum. Çünkü demir kapıların kapanma sesi bana sanki bir mahzene girmiş hissi yaşatmıştı ve bu gerçekten de berbat bir histi. Ateş, bileğimi sıkı sıkı tutmaya ve burnundan solumaya devam ederken bakışlarının benden tarafa değil de asansörün kapısına odaklanması yüzünden birazcık kendimi iyi hissetmiştim. Çünkü o alev almış gözleri şu anda korkudan bayılmam için yeterli bir sebepti.

Ateş, sinirlenmekte haklıydı. Sonuçta az kalsın Pusat'la öpüşecektim. Ama ona karşı sergilediği acımasızca davranış ve şu anda benim için kim bilir aklından geçirdiği diğer acımasız şeyler oldukça korkmama neden oluyordu.

Asansör çok geçmeden durdu. Açılan otomatik kapıların ardından Ateş, bir milim bile gevşetmediği bileğimi sıkıca kavramaya devam edip odanın kapısına gelene kadar da bunu devam ettirdikten sonra diğer elindeki kartla kapıyı araladı ve beni içeriye çekip sert bir şekilde kapıyı kapattı.

Kulaklarımı dolduran o güçlü ses adeta yerimden sıçramama neden olup kalp atışlarımın iyice hızlanmasına neden olurken Ateş, adımlarını odanın içinde ilerletip sırtımı sertçe duvara doğru itti.

Anında dudaklarımdan dökülen bir inlemeyle yüzümü acıyla buruşturdum ve hemen kafamın yan tarafında bulunan duvara atılan sert bir yumruk, ufak çaplı bir çığlık atmama neden oldu. Birkaç damla gözyaşının yanaklarımdan süzülmesine izin verdim. Şu anda yaşadığım şey kesinlikle rüya olmalıydı. Çünkü Ateş, adeta öfke kusan gözlerle yüzüme bakıyordu ve mavi-yeşil olan, o âşık olduğum gözleri şu anda karanlıktan başka bir şey değildi. Yutkundum. Ateş'in sarhoş olunca neler yapabileceğini biliyordum. Çünkü önceden şahit olmuştum. İçmiş olduğu içkileri, üstüne bir de Pusat'ın yapmış olduğu şeyi eklersek bu gece kesinlikle hafızamdan asla kaybolmayan, unutulmaz bir gece olacaktı.

Otuz İkinci Bölüm

Aradan kaç dakika geçti emin değilim. Her bir saniye, sanki işlemeye devam eden bir saatmiş gibi uzun geliyordu bana. Sanki zaman donmuş ve hiçbir şey hareket etmiyormuş gibi hissediyordum. Sadece ben ve Ateş varmış gibiydik ve bu sessizlik büyük bir fırtınanın habercisiydi. Çünkü Ateş, azıcık bile yumuşamayan gözleri ile bana bakıyor, avına saldırmayı hedefleyen bir aslan gibi yüzüme bakmaya devam ediyordu. Bu durum her geçen saniye biraz daha endişelenip korkmama neden olurken Ateş'in sessizliğini korumaya devam etmesi de bu durumu iyice tetikliyordu. Zaman her şeyin ilacı derler ya. Keşke şimdi de öyle olsaydı. Ama maalesef şu anda sessizce işleyen saniyeler bulunduğum duruma bir ilaç olacakmış gibi görünmüyordu.

Ürkek bakışlarımı Ateş'in gözlerinden çekip yere doğru indirdim. Çünkü siyaha bürünmüş gözleri beni korkutuyordu. Bu alışık olmadığım bir görüntüydü. Genelde onun gözlerini mavi ve tonlarında görmeye alışıktım. Ama şu anda koyu bir renge bürünmüştü. Üstelik o renk siyahtan başka bir şey değildi.

Beyaz halıya odaklanan bakışlarımı uzun süre burada tutmayı diledim. Hatta hiç hareket etmeyip sadece yerde duran halıya bakmak istedim. Ama içimden bir ses bunu yapamayacağımı çok iyi biliyordu ve bana 'çok beklersin' deyip kahkaha atarak gülüyordu. Odada sadece Ateş ve benim nefes alış verişleri duyuluyordu. Benimki korkudan hızlı hızlıydı - ki bu zaten kaçınılmaz bir seçenekti. Ama Ateş'in sinirden öyleydi ve aramızdaki hissedilen duygu arasında ucu bucağı görünmeyen bir fark vardı. Ateş'in neden sinirlendiğini biliyordum. Az kalsın Pusat'la öpüşecek olmam onu bu hale getirmişti ve şu anda burnundan so-

luyor olmasının sebebi buydu. Tamam. Yaptığım şey yanlışın da yanlışıydı. Ona o şekilde yaklaşmamam gerekiyordu belki. Ama ben nereden bileyim ki onun beni öpmek isteyeceğini? Veya ben ona sadece arkadaşça destek olurken onun beni öpmek gibi bir harekete geçeceğini? Hem zaten bu düşünce bile midemi bulandırmaya yetip, yüzümü buruşturmama neden olurken keşke Ateş de bunu görüp anlayabilseydi ve bana her an saldıracakmış gibi bakmasaydı.

"Ondan hoşlanıyorsun?" dedi Ateş. Sesi bıçak kadar keskindi. Aramızdaki tuhaf sessizliği bozmuş olması ve söylemiş olduğu şeyin bir sorudan çok onay vermemi istediği bir cümle olması sessizce yutkunmama neden olurken başımı iki yana salladım. Ateş'in sinirden koyulaşan gözleri pürdikkat yüzüme bakıyordu ve bu haldeyken onunla nasıl konuşacağımı bilmiyordum. "Hayır, ondan hoşlanmıyorum," dedim. Sesim net ve kesin çıkmıştı. Ama zaten öyleydi. Pusat benim sadece okuldan tanıdığım bir arkadaşımdı. Sınıf arkadaşım. Ona karşı bir kez bile farklı şeyler hissedip duygusal düşünceler içerisine girmemişken şu anda böyle bir konuşma içinde olmam gerçekten anlamsızdı.

Ateş, bakışlarını yüzümde gezdirdi. Şu anda duvar ve onun arasına sıkışık olduğum için aramızda hiç mesafe yoktu ve öfkeli gözlerini oldukça yakından görebiliyordum. Ateş'in bedeni bedenime değiyordu. Boy farkımızdan dolayı üzerime doğru eğilmişti ve bana tepeden bakıp her saniye yutkunma isteğiyle dolup taşmama neden oluyordu. "Ondan hoşlanıyorsun," dedi Ateş tekrar. Harflerin üzerine basa basa konuşmuştu. "İnkâr etme."

"Ha-hayır," diyerek ona çabucak cevap verdim. "Yemin ederim hoşlanmıyorum." Nadir zamanlarda yemin ederdim. Çaresiz kalıp kendimi birilerine ispatlamak isteyeceğim zamanlarda. Ama şu anda da zaten çaresizdim. Ateş'in bana inanıp inanmayacağını bilmiyordum ama inanmazsa neler yapabileceğini bildiğimden, korku duygusunun bedenime yayılmasına engel olamıyordum.

Ateş dişlerini birbirine bastırdı. Sinirden gerilen bedeni yüz hatlarına kadar ulaşıp çenesinin kasılmasına neden olurken, Ateş az önce yumruk atmış olduğu duvara sert bir yumruk daha attı. "Neden?" diye sorduğunda adeta yüzüme doğru bağırmıştı.

"Bana âşık olduğunu söylerken neden şimdi ondan hoşlanıyorsun?"

Yanaklarımdan usulca süzülen gözyaşlarım ağzımdan ufak çaplı bir hıçkırığın kaçmasına neden olurken elimi çekinerek havaya kaldırıp Ateş'in omzuna koydum. Elinin ne kadar çok acıdığını hissedebiliyordum. Çünkü duvarda hafif bir oyuk oluşmuştu ve o sert duvar bile o haldeyken Ateş'in elinin zarar görmemesi imkânsızdı. "Öyle bir şey yok," dedim inanmasını umut ederek. "Yemin ederim. Ben sadece seni seviyorum... Ne Pusat, ne bir başkası. Kalbim sadece sana ait."

Ateş, öfke kusan gözlerini gözlerime dikti. Sanki doğruyu söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışır gibiydi ama doğruyu söylüyordum. Ateş, omzunu sinirle geriye doğru çekti. Elim onun bu yaptığı hareketle anında yere düşüp rastgele savrulurken Ateş bedenini bana bastırdı ve işaret parmağını şakağımın üzerine koydu. Gözleri gittikçe biraz daha koyu bir hal alıyordu. Bunun beynimin bana oynamış olduğu bir oyun olmasını diledim. Çünkü gözleri gerçekten korkutucuydu ve o gözlerin doğruca bana odaklanması iyice tedirgin olmama neden oluyordu. "Bu küçük beyninden neler geçirdiğini bilmiyorum," dedi Ateş. Adeta soluk soluğa konuşuyordu. "Kimi seviyorsun, kime değer veriyorsun, asıl âşık olduğun kişi kim hiçbir şey bilmiyorum." Ateş, elini biraz daha bastırdı. "Her şey burada gizli. Tüm duyguların, tüm hislerin bu küçük yerde gizli ve ben dilinle söylediklerinden çok burada gizli olanlarla ilgileniyorum." Ateş elini şakağımın üzerinde çekti. Çekmeden önce oraya ciddi bir baskı uygulamıştı ve geçici de olsa orada bir sarartının oluştuğuna adım kadar emindim.

"Dilim de, beynim de aynı şeyi söylüyor..." dedim hıçkırarak. "Ben seni seviyorum."

Ateş öfkeyle soludu. "Niye sana inanamıyorum peki?" dediğinde iki kaşının ortasındaki damar belirgin bir hal almıştı. "Niye beni kandırdığını hissediyorum Melisa? Senin bana ait olduğunu onlarca kez söyledim. Yetmedi, bana ait olduğunu ispatlamak için de birçok şey yaptım. Şimdi neden tüm düşüncelerimi altüst ediyorsun?"

"Sana yemin ederim ki bir anda oldu," diyerek hızla araya gir-

dim. "Ben ne yapacağımı gerçekten bilemedim. O bana yaklaşınca sanki bir anda donup kaldım ve tepki veremedim."

"Demek donup kaldın?" deyip kendi kendine mırıldandı Ateş. Bakışlarındaki öfke her saniye biraz daha büyüyordu. "Ne yapacağını bilmediğin için sana dokunmasına izin mi verecektin?" diye bağırmıştı Ateş ve sesi odanın içinde yankılanıp yerimden sıçramama neden olmuştu.

Sessiz kaldım. Çünkü ne dersem diyeyim bana inanmayacağını, üstüne üstlük daha da batıp kendimi çıkmaza sokacağımı biliyordum. Hem zaten kendimi savunmak gibi bir niyetim yoktu ki. Suçlu olduğumu biliyordum. Ama nedense bir yanım hâlâ Pusat'a acımaya devam ediyordu. Sanki yine olsa yine onun peşinden gidermişim gibi hissediyordum. Ama diğer yanım Ateş'in uyarılarına rağmen yaptığım şeyin salaklık olduğunu haykırıp beynimin ikiye ayrılmasına neden oluyordu.

"Bana cevap ver!" diye bağırdı Ateş. Adeta burnundan soluyordu. "Sana dokunmasına izin mi verecektin?"

Yine sessiz kaldım. Çünkü korkuyordum ve belki böyle yaparsam o da daha fazla konuşmayıp pes ederek beni yalnız bırakırdı. Böylelikle ben de bu geceyi kazasız belasız atlatırdım. Ama öyle olmayacağını biliyordum. Benimki sadece minicik bir umuttu ve sadece gerçek olmasını diliyordum.

"Bir şey söyle!" diye kükredi Ateş. "Ondan hoşlanmadığını, ona değer vermediğini, o piçin değersiz biri olduğunu söyleyip beni ikna et." Ateş, ellerini koluma götürüp sıktı. Uyguladığı güç acıyla inleyip dişlerimi birbirine bastırmama neden olurken yanaklarımdan süzülen gözyaşlarına hiçbir şekilde engel olamadım. "Ondan hoşlanmıyorum, ona değer vermiyorum. Oldu mu?" dediğimde ses tonum ağladığım için kesik kesik çıkmıştı.

Ateş kolumu kavrayan ellerini biraz daha sıkılaştırdı. "O halde neden bana yalan söylediğini hissediyorum?" dediğinde hissettiğim acı tarif edilemeyecek kadar fazlaydı. Canım yanıyordu. Üstelik şu anda bulunduğum durum, sadece fiziksel olarak değil duygusal olarak da canımın yanmasına neden oluyordu. "Bırak beni!" dedim kendimi onun elinden kurtarmaya çalışırken. "Senin ne hissettiğin umurumda değil!"

Ateş, sırtımı sert bir şekilde duvara çarptı. Anında dudakla-

rımdan dökülen bir inleme acıyla yüzümü buruşturup dişlerimi birbirine bastırmama neden olurken bir hıçkırığın ağzımdan kaçmasına izin verdim. Ateş'in yaptığı bu sert ve beklemediğim hareket gerçekten canımı yakmıştı ve sırtımdaki kemikleri zedelediğine emindim. Çünkü Ateş, öyle bir çarpmıştı ki sırtımı duvara, zedelenmemesi mucize olurdu. Saçlarım alnımın üzerine düşüp yüzümü kapatmıştı. Bundan memnundum. Çünkü gözyaşlarım ardı ardına yanaklarımdan süzülüyordu ve Ateş'in beni çaresiz bir şekilde görmesini istemiyordum.

"Bana sakın karşılık verme!" Ateş, dişlerini birbirine bastırarak konuşuyordu. "Yoksa canını yakmaktan hiç çekinmem," dediğinde kollarımı biraz daha sıkıp öfke saçan gözlerini gözlerime dikmişti.

"Zaten canımı yakıyorsun. Bırak beni," deyip kendimi sinirle geriye doğru çekmeye devam ettim. Ama Ateş beni kolaylıkla etkisiz hale getirdi ve bedenini bedenime bastırıp aramızdaki mesafeyi sıfıra indirdi. "Bırakmak? İstediğin zaten bu değil mi? Seni bırakmam," diye sordu meydan okurcasına.

"Hayır, öyle değil," dedim doğruyu söyleyerek. Ama Ateş, beni yine duymazlıktan geldi ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Burunlarımız birbirine değiyordu ve zaten ağladığım için kısılan gözlerim iyice görüş alanını kaybedip bir boşluğun esir olmuştu. "Seni bırakınca o piçle birlikte olacaksın, değil mi?"

Kollarımı Ateş'in elinden kurtarmaya devam ettim. "Hayır!" diyerek Ateş'i ittirmeye çalıştım ama başarılı olduğum söylenilemezdi. "Bırak beni. Kimseyle birlikte olmak istemiyorum ben."

"Seni bırakınca onun kollarına gideceksin, değil mi? " diye sordu Ateş tehlikeli bir sesle. "Onunla olup, beni geride bırakacaksın?"

Hayretle ona bakmak istesem de yapmayıp kollarımı onun kelepçe gibi sarmaladığı ellerinden kurtarmaya çalıştım. "Saçmalıyorsun, yalvarırım bırak beni."

"Demek saçmalıyorum?" Ateş, kendini biraz daha bana bastırdı. Gözleri, odadaki sarı ışığın aydınlatamayacağı kadar karanlıktı ve bu beni korkutuyordu. "Sana değer verdim lan ben. Bu muydu karşılığı?" diye sorduğunda Ateş'in sesinde hayal kırıklığı vardı. "Kimse sana dokunmasın, kimse sana zarar vermesin diye

yapmadığım, girmediğim hal kalmadı." Ateş, öfkeli gözlerini yüzümde gezdirdi. "Ama sen de tıpkı Melek gibi beni bıraktın!"

"Ben kimseyi bırakmadım!"

"Bana yalan söyleme!" Ateş'in sert sesi odanın içinde yankı yapmıştı. "Ona sarılıp, yanında olacağını söylüyordun. Üzülme deyip ona destek olabileceğini söylüyordun. Bunlar da mı yalan?"

"Hayır, ama..."

"Ama ne?" deyip hızla sözümü kesti Ateş. "Ondan hoşlanıyorsun. Aklın sıra hem beni hem de onu idare edeceksin, değil mi?"

"Sa-saçmalama. Aklımdan bile geçirmedim."

Ateş söylediğim şeyi duymazlıktan gelip hızlı bir hareketle kollarımı başımın üzerinde birleştirip bedenini bedenime bastırarak aramızdan bir milimin bile geçmesini engelledikten sonra dudaklarını boynuma bastırdı. Bu kadar hızlı hareket etmesi ve beni bu kadar çabuk etkisiz hale getirmiş olması afallamama neden olmuştu.

"Sen benimsin," dedi Ateş. Her harfi vurgulayarak konuşuyordu. Dudakları ise boynumun üzerinde olduğu için sesi boğuk çıkmıştı.

Bulunduğum durumu kendi kendime hatırlatıp üzerimde şaşkınlıktan kurtulduktan sonra yerimde debelenerek Ateş'in elinden kurtulmak üzere beceriksiz bir hamle yaptım. "Bırak beni, istemiyorum," dediğimde Ateş'in elinden kurtulmak üzere debelenmeye devam ediyordum ama onun güçlü elleri öylesine sarmalamıştı ki bileklerimi, çabalarım boşunaydı.

"Bırakmam..." dedi Ateş mırıldanır bir sesle. "Senin her şeyin benim..."

"Lütfen," diye fısıldadım bu sefer. Ateş, dudaklarını boynumun üzerinde gezdirip sömürürcesine öpüyordu ve bu yaptığı şey tüm bedenimin karıncalanmasına neden olup şu anda hissetmemem gereken şeyleri hissetmeme neden oluyordu. "Kokunu bile kimseyle paylaşmam..." Ateş, burnunu boynuma sürttü. Bu yaptığıyla kokumu içine çektiğini anlamıştım. Normalde bu hoşuma giderdi. Hatta tebessüm edip beni öpmesi için içimden dua bile ederdim. Ama şu anda beni öpmesini, bana dokunma-

sını istemiyordum. Ateş geri çekildi. Tenimden ayrılan dudakları bir nebze olsun rahatlamama neden olmuştu. Ama Ateş, dişlerini boynuma geçirerek anında hissettiğim rahatlığın kaybolmasına neden olurken, "Ahh!" diyerek acıyla inledim ve korku dolu gözlerle Ateş'e baktım. Şu anda hissettiğim acı oldukça belirgindi ve canımı bile bile yakmış olmasının hayal kırıklığı bedenimi tamamen sarmalamıştı.

Ateş, beni duymazlıktan geldi. Daha doğrusu bana nasıl acı çektirdiğini umursamadı. Başımın üzerinde birleştirdiği ellerini biraz daha sıkıp hareket etme şansımı biraz daha azaltmıştı ve bedenini iyice bedenime bastırıp aramızdaki mesafeyi tamamen yok ederek dudaklarını boynumun üzerinde tutmaya devam ediyordu. Hıçkırdım. "Lütfen, bırak," dediğimde adeta yalvarırcasına konuşmuştum. Ama Ateş, bunu umursamadı ve boynumun sol tarafını diliyle işgal ederek aynı noktaya ıslak darbeler bırakmaya devam etti. "Hayvan herif, bırak beni!" İçimde titreyen şeylere engel olamadığım için bulunduğum duruma lanetler ederken Ateş'i geriye doğru ittirmeye devam ettim. Şu anda onun sıcaklığını ve kasılan bedenini tamamen hissedebiliyordum ve bu durum aklımın farklı yönlere kaymasına neden oluyordu.

Ateş, dudaklarını boynumdan çekip dudaklarıma bastırdı. Boynumdan dudaklarıma uzanan yola kadar bir kez bile dudaklarını tenimden ayırmamış, her bir santimini öpmeye devam etmişti. Dili oldukça hareketliydi. Değdiği yerlerin adeta alev almasına neden oluyordu ve içimde hızla harekete geçmeye devam eden şeylere mani olmakta ciddi ciddi zorluk çekiyordum.

"Bu dudaklara benden başka kimse dokunamaz..."

Ateş, fısıltıyla konuştuktan sonra dudaklarını tekrar dudağıma bastırdı. Ağlamaktan artık kızaran gözlerim onun bu yaptıklarıyla sanki iyice sızlayıp acı çekmeme neden olurken Ateş, başımın üzerinde birleştirdiği ellerimi serbest bıraktı. Anında yere düşen ellerim iki yanımda öylece dururken birbirini takip eden saniyeler içinde Ateş, üzerimdeki kazağı yukarıya sıyırıp hızlı bir hareketle kenara attı.

"Kimse dokunamaz..." dediğinde ses tonu oldukça tehlikeliydi.

Bir hıçkırığın daha ağzımdan kaçmasına engel olamadım. Evet. Ellerim şu anda serbestti belki ama Ateş'i geriye doğru ittirecek gücü kendimde bulamıyordum. Veya kendimi savunup muhafaza edebilecek gücü. Çünkü şu anda çaresizlik tanımına en uygun örnektim ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ateş, ellerini pantolonumun üzerine götürüp düğmesini ve fermuarını açmaya başladı. Bu yaptığıyla gözyaşlarım biraz daha hızlanıp inanılmaz bir acı yaşamama neden olurken sadece dört beş saniye içinde bacaklarımdan hızla sıyrılan pantolonum tüm bedenimin endişeyle kaplanmasına neden olmuştu.

"Benimsen, her şeyinle benim olmalısın..." Ateş, ellerini kalçamın üzerine koyup beni kendine bastırdıktan sonra dişlerini dudaklarıma geçirip her bir yerini ısırarak çekiştirmeye başladı. Hissettiğim acı en yüksek seviyelere çıkmıştı. Konuşamıyordum. En önemlisi kendimi savunamıyordum. Yapabildiğim tek şey gözyaşlarımı çaresizce akıtmaktı ve bu yaptığım şey Ateş'e hiçbir şekilde engel olmuyordu.

Ağzıma gelen kan tadı tüm bedenimin dehşetle sarsılmasına neden olurken Ateş, dişlerini dudağıma geçirmeye devam edip çekiştirerek acı vermeye devam etti. Öyle hızlı öylesine seri bir şekilde öpüyordu ki beni, sanki hızlı olmakla görevlendirilmiş gibiydi. Üstelik verdiği acının farkında bile değildi. Ateş, ne zaman kanamaya başladığını bilmediğim dudaklarımı büyük bir açlıkla ısırarak öpmeye devam ederken gitgide hissettiğim kan tadının yanı sıra bacaklarımın arasında hissettiğim şey bir anda donup kalmama neden oldu. Bacaklarımın arasında sıcak bir sıvı vardı ve usulca yere doğru inip halıya damla damla lekeler bırakıyordu. Ürkek ve korkak bakışlarımı güçlükle yere doğru indirdim. Görüş alanıma giren kırmızı sıvı ağzımı aralayıp dehşete düşmüş gibi yerdeki kan lekesine bakmama neden olurken gözlerimin kararmasına engel olamadım...

***

"Ondan hoşlanıyorsun?" Kulaklarımı dolduran bu cümle adeta yerimden sıçrayıp telaşlı ve korkak bakışlarımı Ateş'e doğru çevirmeme neden olurken afallayarak ona bakmaktan kendimi

alıkoyamadım. Ateş'in sesi bıçak kadar keskindi. Gözleri ise koyu bir renge bürünmüş pürdikkat bana bakıyordu. Yutkundum. Çünkü şaşkındım. Ama bu şaşkınlık normal bir şaşkınlık gibi değildi. Çok ama çok farklıydı ve aynı zamanda beni korkutmaya yetebilecek türdendi. Zaman kavramı yok olmuş gibiydi. Sanki artık saatler işlemiyordu ve işlemediği için dünya da hareket etmeyi kesmiş gibiydi.

Bu kavram çok çok farklıydı ve tüm bedenimin hareketsiz bir şekilde kalmasının yanı sıra düzenli olarak yaptığım nefes alış verişlerimin bile anında kesilmesine neden olmuştu. Çünkü şu anda bulunduğum ortam kesinlikle anormalin üzerindeydi.

Ateş. Soğuk ve bıçak kadar keskin olan görünümüyle hemen karşımda duruyordu ve öfkeyle yüzüme bakıyordu. Ama nasıl? En son bana zor kullanıp bedenime sahip olmaya çalışıyordu ve şu anda hiçbir şeyin yaşanmamış gibi görünmesi gerçekten tuhaftı.

Hızla gözlerimi kırpıştırdım. Az önce yaşadığım şeylerin rüya olması imkânsızdı. Çünkü ben ne uyuyordum ne de uyumak üzere rüya görmeye müsait bir haldeydim. Dejavu diyeceğim ama öyle de olduğunu sanmıyordum. Ama o halde niye hiçbir şey yaşanmamış gibiydi ki? Derin bir nefes aldım. Yaşadığım şeyin illa ki mantıklı bir açıklaması olmalıydı. Olmak zorundaydı.

"Ha-hayır," dedim dudaklarımı güçlükle hareket ettirdiğimde. "Ondan hoşlanmıyorum," diyerek konuşmaya devam ettiğimde ise Ateş'in farklı bir cevap vermesini diledim. Yoksa aklımı yitirdiğimden şüphe etmeye başlayacaktım. Çünkü şu anda yaşadığım şey gerçekten çok tuhaftı. Bunun ne olduğunu bilmiyordum belki ama normal bir şey olmadığı açıkça ortadaydı işte.

"Ondan hoşlanıyorsun," dedi Ateş tekrar. Harflerin üzerine basarak konuşuyordu. "İnkâr etme." Sesi bıçak kadar keskin çıkmıştı.

Hızla gözlerimi kırpıştırdım. "Ha-hayır. Yemin ederim ondan hoşlanmıyorum."

"Neden?" deyip yüzüme doğru bağırdı Ateş. "Bana âşık olduğunu söylerken neden şimdi ondan hoşlanıyorsun?"

Ağzımı aralayıp korku dolu gözlerle Ateş'e baktım. Tüm bunlar gerçek olamayacak kadar tıpatıp aynıydı ve ben ne yapacağımı

bilmiyordum. Bir insanın uyumadığı halde rüya görme ihtimali kaçtır ki? Yüzde bir, belki yüzde on. Hadi böyle bir şey mümkün diyelim, her şeyin aynı şekilde ilerlemesi ne demek oluyordu peki? Beynim büyük bir kargaşa içindeydi. Sanki birileri orayı işgal edip ele geçirmeye çalışıyor gibiydi. Az önce aynen yaşadığım sahneler, zaten korkmama neden olmuşken ikinci kez onları yaşayacağımı düşünmek bile bacaklarımın korkudan titremesine neden oluyordu.

"Bir cevap ver!" diye kükredi Ateş. Sert sesi odanın içinde resmen yankılanmıştı. Yutkundum. Sanırım aklımı kaçırıyordum. Daha az önce bu sahneyi aynen yaşamıştım ve bu kesinlikle normal değildi. Ateş, bana sorular sorup onu ikna etmemi istiyordu ve sonunda beni duymazlıktan gelip zorla sahip olmaya çalışıyordu. Oluyordu da.

Ateş'in sinirli bakışları gözlerimin her bir köşesini tarayıp sabırla benden bir cevap işitmek ister gibi beklemeye başladı. Bir atmaca gibi bana bakan gözleri korkuyla yutkunmama neden olurken sakin olmaya özen gösterdim. "Be-ben... ondan, hoşlanmıyorum, lütfen yapma," dediğimde gözyaşlarım şiddetle akmaya başlayıp yanaklarımdan hızlı hızlı süzülmeye başlamıştı. Ama elimde değildi ki. Hem aklımı kaçırmaktan endişe ediyordum, hem de Ateş'in ikinci kez aynı şeyleri yapıp bana zor kullanacağından korkuyordum. Hem de fazlasıyla.

Şu an çıkmaz bir sokakta kısılıp kalmış, yardıma muhtaç bir kedi gibiydim. Beni kovalayan şey ise köpekten çok daha tehlikeli bir varlıktı ve ben hiç korkmadığım kadar korkuyordum.

"Karşımda titremeyi kes!" Ateş yüzüme doğru bağırmıştı. Odanın içinde yankılanan sesi, yerimden sıçrayıp dudaklarımı, gözyaşlarımı durdurmak için ısırmama neden olurken ağzıma gelen kan tadı az önceki şeyleri tekrar hatırlamama ve korkuyla titrememe neden oldu.

"Ö-özür- di-di-lerim," dedim korkuyla. Gözlerim kapalıydı. Bedenim ise her an yere yığılmak üzere sanki hazırda bekliyordu. Vücudumun tir tir titremesi elimde olmadan gerçekleşirken şiddetle ağlamaya da devam ediyordum.

"Lü-lütfen, bana, do-dokunma," dedim güçlükle. Sanki böyle yaparsam hiç zarar görmeyecekmişim gibi hissediyordum. Her

şey bir anda yoluna girip, hiçbir şey olmamış gibi yaşamaya devam edecekmişim gibi hissediyordum.

"Melisa?" dedi Ateş. Ses tonu endişeliydi. Belki de bu şu anda zihnimin bana oynadığı bir oyundu. "Lütfen, yapma..." Sesim acınacak halde çaresiz çıkmıştı ve bir çeşit transa girmiş gibiydim. "Be-ben seni- yemin ederim- çok- seviyorum- ne olur- bana zorla- sahip olma..."

Ateş, ellerini koluma götürerek beni sarstı ve ona bakmamı sağladı. Gözyaşlarım şiddetle akmaya devam ediyordu. Dudaklarımın ise titremesine hiçbir şekilde mani olamıyordum. "Lü-Lütfen..." Elimi korkarak yüzüme götürüp kendime siper ettim.

Hıçkırıklarımın biri bitip diğeri başlıyordu. Şiddetle yanaklarımdan süzülen gözyaşlarım ise sanki hiç durmayacakmış gibi akmaya devam ediyordu. Şu anda içerisinde bulunduğum durum öylesine berbat hissetmeme neden oluyordu ki bunu kelimelerle anlatabileceğimi sanmıyordum. Çaresizdim. Savunmazsızdım. Ve en önemlisi kendimi savunamayacak kadar güçsüzdüm. Neden böyleyim, neden böyle şeyler hissediyorum, hiçbir fikrim yok ama ben bunları hissetmek istemiyordum.

Bedenime sıkıca dolanan güçlü kollarının ardından Ateş, bir elini sırtıma çıkartıp sakinleşmemi ister gibi yavaşça okşamaya başlayınca kendimi hızla geriye doğru çekip refleks olarak ondan uzak durmaya çalıştım. Bana zarar verecekti. İstemediğim halde bedenime zorla sahip olacaktı ve ben bunun olmasını istemiyordum.

"Şş..." dedi Ateş. Ses tonunda sakinleştirici bir ifade vardı. Açtığım azıcık mesafeyi çabucak kapatmıştı ve kollarını tekrar etrafıma dolayıp bana sıkıca sarılmaya devam etmişti.

"Korkuyorum..." dedim sessiz bir şekilde. "Az önce... bir hayal gördüm ve... sen bana... zarar veriyordun..." Duraksadım. Çünkü gözyaşlarım usulca yanaklarımdan süzülmeye devam ettiği için nefes alıp vermekte zorluk çekiyordum. "Lütfen... yapma... ben seni seviyorum..."

Ateş, kollarını biraz daha sıkılaştırıp bana şefkatle sarılmaya devam etti. Bir eli hâlâ sırtımda dolaşıyordu ve diğer bir eli

saçlarımı okşamakla meşguldü. "Senden... nefret... etmek... istemiyorum..." dedim kalbimden geçirdiğim şeyi sesli bir şekilde söyleyerek. Çünkü öyleydi. Ben Ateş'i her zaman sevip, ona âşık olarak kalmak istiyordum. "Bir başkasını... değil... ben ... her ... zaman...seni sevmek... istiyorum..."

Ateş, sessiz kalmaya devam etti. Umursamadım ve kollarımı havaya kaldırıp Ateş'in boynuna doladıktan sonra başımı onun göğsüne yasladım. Buydu işte benim ona karşı verdiğim tepki. Ne kadar ondan korksam da, ne kadar ondan çekinip tedirgin olsam da yine onun kollarının arasında olmayı hiçbir şeye değişemiyordum. Aşk buydu sanırım. Bazen geri adım atmak gerekirken bile atamayıp, aksine iyice ona yaklaşmak.

"Neden ona yanında olacağını söyledin Melisa?" Ateş'in ses tonu sakindi. Ve sabırlı konuşmaya özen gösteriyor gibiydi. "Kızacağını bile bile neden ona destek olup, yanında olacağını söyledin?"

"Özür dilerim..." Başımı biraz daha Ateş'in göğsüne yaslayıp gözyaşlarımın kazağını ıslatmasına izin verdim. "Elimde değil ki... Birisi bana ihtiyaç duyunca..." Hıçkırdım. "Üstelik gerçekten acınası bir haldeyken... dayanamıyorum." Tekrar hıçkırdım. "Sanki... ben ona yardım etmezsem... o hiç mutlu... olamayacakmış gibi... hissediyorum... ve bu beni... üzüyor..."

Ateş, derin bir nefes aldı. "Ah!" diye inlediğinde sesi sitem doluydu ve söylediğim şeyden memnun olmadığını belli eden bir ifade vardı. Ama yalan söylemezdim ki. Ne hissediyorsam aynen ona söylemiş ve kalbimden geçenleri bilmesini istemiştim.

"Dünya pembe değil ufaklık," dedi Ateş. Sakin konuşmaya özen gösteriyordu. "Herkesin kendine göre bir sorunu var. Büyük, orta, küçük hiç fark etmez. Derdi olmayan, sorunları olmayan tek bir kişinin bile bu dünyada yaşadığını sanmıyorum. Sen herkese yardım edemezsin, güzelim. Yetişemezsin bile. Biri bitse, diğeri başlar. O bitince ise bir diğeri. Kalbinin bu kadar yüce olmasına izin verme ufaklığım. Çünkü ne kadar iyilik yaparsan o kadar kötülük görürsün." Ateş, derin bir nefes aldı. Eli saçlarımı usulca okşamaya devam ediyordu. "Zarar görmeni istemiyorum Melisa. Sana bir şey olmasını istemiyorum. Aynı şekilde seni

paylaşmak da istemiyorum. Gülüşünü, kokunu, sesini, en çok da sevgini... Sadece beni sev. Sadece benim ol. Çünkü benim sana herkesten çok ihtiyacım var."

Ateş'in söylediği her bir cümle, yüzümde ufak bir tebessümün oluşmasına neden olurken odanın içinde yankılanmaya başlayan telefonun rahatsız edici melodisi aramızdaki tuhaf akımın bozulmasına neden oldu. Saat çoktan gece yarısını geçmişti. Hatta sabaha karşıydı.

Ateş, geri çekilip odanın içinde ilerleyerek telefonuna doğru yürümeye başlayınca artık akmayan gözyaşlarımı elimle silip bakışlarımı Ateş'ten ayırmamaya özen gösterdim. Çünkü çalan melodi onun telefonuna aitti ve kimin aradığını merak etmiştim. Ateş, telefonunun yanına gelince telefonunu eline aldı ve cevapla tuşuna basıp kulağına götürdü.

"Ne var bu saatte?" dediğinde sesinde sert bir ifade vardı.

"Ne mi var? Cidden bunu soruyor musun? Neredesin sen?"

"İşim var Melek, sonra ara."

"Hah! Sonraymış. Kusura bakmayın Ateş Bey. Rahatsız ettim. Ben sadece düğünümüze üç hafta kala neden yanımda değil de hâlâ aptal bir tatilde olduğunuzu soracaktım."

"Gece gece beni sinirlendirme istersen. Ne zamandan beri yaptıklarımı sorgular oldun?"

"Biz artık arkadaş değiliz Ateş. Nişanlıyız, anlıyor musun? Elbette seni sorgulayıp, hesap soracağım. Hem sakın üste çıkayım deme. Çünkü haksızsın."

"Kapatıyorum."

"Hayır, dur. Anlamıyor musun, üç hafta sonra düğünümüz var ve sen bana yardım edeceğin yerde aptal bir yerde aptal bir kızın olduğu yerde tatildesin. Senin ne işin var onun olduğu yerde? Hani senin için bir şey ifade etmiyordu?"

"Nereye gideceğimi sana mı soracağım? İstediğimle, istediğimi yaparım."

"Yapamazsın efendim. O kızın olduğu bir yere gidemezsin. Yoksa..."

"Evet, yoksa?"

"..."

"Cevap ver Melek ne yaparsın, nişanı mı atarsın?"

"Evet, atarım!"

"At o zaman. Çünkü bu sefer sana engel olmayacağım."

"Ne? Saçmalama. Bu kadar basit mi senin için?"

"Melek, cidden beni sıkıyorsun. Ne halin varsa gör. Kapatıyorum."

"Ama... Ateş, dur lütfen. Tamam, özür dilerim. Ben öyle demek istemedim. Sadece..."

Ateş, telefonu kapatıp cebine koyduktan sonra derin bir nefes aldı. Stresli görünüyordu ama bunu şu an umursayacak halde değildim. Çünkü duyduklarım beni resmen şaşkına çevirip afallamama neden olmuştu. Tuhaf bir şekilde az önce sıkışan kalbimde şimdi kelebekler uçuşuyordu ve ben kahkaha atarak gülmek istiyordum. Mutluydum. Çünkü Ateş ve o kız artık ayrılmışlardı. Yani sanırım öyleydi. Ateş, yüzüğü çıkarmasını ve nişanı atmasını söylemişti ve o kız ne cevap verdi bilmiyorum ama Ateş söylediklerinde oldukça ciddi gibi duruyordu. Ayrıca Ateş bu sefer engel olmayacağım demişti. Ne yani? Daha önce de mi tartışmışlardı?

"İstanbul'a geri dönüyorum," dedi Ateş. Sesi ifadesizdi.

"Biliyorum," deyip elimi ağzıma götürerek gülümsememi durdurmaya çalıştım. "Zaten yarın hep beraber dönecektik."

"Hayır Melisa. Ben şimdi dönüyorum."

Kaşlarımı havaya kaldırıp bana ifadesiz gözlerle bakan Ateş'e anlamadığımı belli eden bir bakış attım. "Neden ki?"

Ateş, derin bir nefes aldı. Adımlarını gardırobuna doğru ilerletmeye başlamıştı. "Gidip işleri yoluna koymam gerek." Ateş, gardırobunun kapakları açtıktan sonra küçük siyah valizini dışarıya çıkarttı.

İşler derken Melek'i kastettiğini anlamıştım. Kalbimde uçuşan kelebekler anında yirmi dört saatini doldurup birer birer ölmeye başlarken, "Onunla tekrar mı barışacaksın?" diye sordum. Sesimdeki hayal kırıklığına engel olamamıştım. Yüzüm ise anında asılıp, az önceki gülümsemem yok olmuştu.

Ateş, askılığa asılmış birkaç parça kıyafeti umursamazca eline aldı. "Bu kadar yaklaşmışken, şimdi geri dönemem," dediğinde ses tonunda gizli bir intikam hırsı vardı.

Haklıydı aslında. Onca şey yapıp onunla nişanlandıktan sonra şimdi basit bir olay yüzünden nişanı atması emeklerini boşa

çıkartırdı. Benimki sadece minik bir umuttu işte. Belki artık ayrılırlar ve Ateş'le aramızda kimse kalmaz diye düşünmüştüm. İlişkimizi gizli gizli yaşamak yerine herkese duyurup özgürce ve kimseden çekinmeden yaşayabileceğimizi düşünmüştüm. Belki ailem yine karşı çıkardı. Ateş'le olmama izin vermeyip yine beni Ankara'ya yollamak isterlerdi. Ama bu sefer Ateş de yanımdaydı. Çünkü bana gerçekten değer veriyordu ve sanırım bu sefer ailemle savaşmam konusunda beni yalnız bırakmak yerine yanımda olup, biz olabilmemiz için çaba sarf ederdi.

Ateş kıyafetlerini valizine koyduktan sonra fermuarını kapattı ve valizini eline alıp bana doğru ilerledi. Tam karşıma geçip bakışlarımızı birleştirdiğinde ise onun ifadesiz yüzüne karşı ben gülümsemeye çalıştım. Çünkü giderayak beni üzgün görmesini istemiyordum. Hele ki o kız yüzünden üzülmüş olmamı hissetmesini hiç istemiyordum.

"Sana bunları yaşattığım için özür dilerim ufaklık," dedi Ateş. Ses tonunda gerçekten pişman olduğunu belli eden bir ifade vardı.

Hafifçe omuzlarımı silktim. "Olsun," dediğimde sesimin samimi çıkmasına özen göstermiştim. "Ben sana hak veriyorum. Gerçekten bak. Ailen için bir şeyler yapıyorsun ve ben ne yaptığını anlayamasam da sana hak veriyorum. Şimdi o kızın yanına gidiyorsun, biliyorum. Belki kendini affettirmek için ona hediyeler bile alacaksın. Ama ben gerçekten hiç üzülmüyorum."

Ateş, tebessüm etti. Yüzünde oluşan içten ifade benim de gülümsememe neden olurken gözyaşlarımın şu anda akmamasını diledim. Çünkü elimde değildi. Şu anda kalbim paramparçaydı. Ateş'in o kızın yanına gidip kendini affettirmeye çalışması gözümün önüne geliyordu ve bu, göz pınarlarımın her an harekete geçecekmiş gibi olmasına neden oluyordu.

"Senin kalbin sandığımdan daha yüce ufaklık."

Ateş, kollarını bedenimin etrafına dolayıp bana sıkıca sarılınca gözlerimi usulca kapatıp kendimi ona teslim ettim. Az önceki korkum geçmişti. Tıpkı az önceki tedirginliğim ve endişem gibi. Ben onu çok seviyordum. Hem de her şeyden, herkesten fazla. Tüm duygularımı hiçe sayabilecek kadar onu çok sevip ömrü-

mün sonuna kadar da bunun böyle devam etmesi için savaşmak isteyecek kadar çok seviyordum.

"Senden bir şey rica edebilir miyim?" Kollarım iki yanımda öylece hareketsiz duruyordu. Ateş, bana sıkıca sarılmıştı ama ben henüz gözlerimi kapatmaktan başka bir şey yapmamıştım.

"İste güzelim," dedi Ateş.

Derin bir nefes aldım. Söyleyeceğim şeyi belki saçma bulabilirdi. Veya hayır deyip beni tersleyebilirdi. Ama ben yine de söylemek istiyordum. Yoksa içimde kalırdı ve zaten bu zamana kadar birçok şeyi söylemekten korkup içimde büyütmüşken bu küçük şeyi de saklamak istemiyordum

"Hani sen şimdi İstanbul'a gideceksin ya? İşte hani kendini affettirip, nişanın bozulmamasını sağlayacaksın..." Derin bir nefes aldım. Ateş'in emrivakilerden hoşlanmadığını biliyordum ama yine de söylemek istiyordum işte. "Şey, o kıza kendini affettirmek için çiçek almasan olmaz mı? Çünkü çiçek almak... Bence çok hoş bir şey ve ben... o kıza almanı istemiyorum."

Merakla ve birazcık da heyecanla Ateş'in vereceği cevabı beklemeye başladım. Çiçek almasını istemiyordum. Gerçi bir başka hediye almasını da istemiyordum ama çiçek benim için çok daha önemliydi. Çünkü bir erkeğin bir kıza verebileceği en güzel hediyelerden biriydi bence çiçek.

Ateş'in gövdesinin hareket etmesinden gülümsediğini anladım. "Bir kıza çiçek alacak kadar henüz aklımı yitirmedim ufaklık," dediğinde ses tonundaki ciddiyeti fark etmiştim. Derin bir nefes aldım ve iki yanımda öylece duran kollarımı havaya kaldırıp sıkıca Ateş'e doladım. "Çok teşekkür ederim," dediğimde sesimdeki sevince engel olamamıştım. Çiçek almayacaktı. Gerçi söylediği şey, bu dünyada hiç kimseye çiçek almayacağını gösteriyordu ama yine de o kıza çiçek almayacaktı işte.

"Neden ona çiçek almamı istemiyorsun?"

"Bilmem," deyip omuzlarımı silktim. "Yani seni birine çiçek verirken hayal etmek istemediğim için olabilir."

"Aslına bakarsan ufaklık, bir şey almayı zaten düşünmüyorum. Sadece gidip konuşacağım."

Ateş'in açıklaması üzerine kollarımı biraz daha ona doladım. Keşke saatlerce böyle durabilseydik. Ama böyle bir şeyin imkân-

sız olduğunu biliyordum. "Sen yine de çok fazla konuşma ama," dedim birazcık uyarıcı bir sesle. "Bırak kendi kendine konuşup dursun tahta bacak."

"Tahta bacak?" diye sordu Ateş. Ses tonundan gülümsediğini anlamıştım.

"Aslına bakarsan tahta bacak verdiğim en hafif isim." Sarı çiyan, iskelet suratlı, maymundan beş dakika önce doğmuş yaratık, sürtük, karga sesli, insanlıktan nasibini almamış, cinnet sebebi ve daha birçok isim bu şekilde devam ediyordu. Ama bunları Ateş'e söylemeyecektim.

"Vermesen şaşardım zaten..." diye mırıldandı Ateş ve geri çekilip bakışlarımızı birleştirdi. Az önce koyu bir renge dönüşen mavi gözleri şu anda özüne bürünmüş bir halde bana bakıyordu ve bu iyi bir şeydi. Çok iyi.

Ateş, alnıma uzun bir öpücük kondurdu. "Hadi sen de artık uyu," dediğinde dudakları hâlâ alnımın üzerindeydi. "Yarın sabah Kuzey'in arabasına biniyorsun ve doğruca evine gidiyorsun. Birileriyle konuşup..." Ateş, geri çekildi ve tehditkar bakışlarını bana gönderdi. "Yan yana geldiğini duyarsam -ki biliyorsun duyarım- işte o zaman kimse seni elimden alamaz."

Onaylar şekilde başımı aşağı yukarı salladım. Birileri derken Pusat'ı kastettiğini anlamak zor değildi. Her ne kadar onun şu anda ne halde olduğunu merak ediyor olsam da Ateş'in dediğini yapıp onunla görüşmeyecektim. Belki uyumadan önce resepsiyona haber verip onu oradan almalarını söyleyebilirdim ama onun dışında gerçekten bir şey yapmayacaktım.

"Tamam, söz," diyerek Ateş'e dürüstçe cevap verdim. "Ama sen de kendine çok dikkat et. Yani yolculuk sürecinde."

Ateş de benim gibi başını aşağı yukarı salladı. Tebessüm ettim. Nedense o yapınca daha bir havalı olmuştu ama umursamadım. Çünkü Ateş hiçbir şey yapmasa bile zaten baştan aşağı havalıydı. Bakışları, konuşması, yürümesi, giyimi. Her bir şeyi ayrı havalı, ayrı mükemmeldi ve bu kusursuz adam benim yasak aşkımdı. Onu çok seviyordum. Sevmeye de devam edecektim.

Otuz Üçüncü Bölüm

Gittikçe soğumaya devam eden havalar her saniye kalın kıyafetler giyme isteğiyle dolup taşmama neden olurken bugün nedense o kadar da üşümediğimi fark ettim. Dışarıda ayak bileğimin hizasına gelebilecek kadar bir kar yığını vardı. Beyaz örtü hâkimiyetini hâlâ devam ettiriyordu. Görsel anlamda bu görüntü elbette hoşuma gidiyordu ama dört günlük bir süre zarfında Uludağ'da olduğumu düşünürsek kar şu anda o kadar da dikkat çekici gelmiyordu bana.

Dün öğleden sonra gelmiştik İstanbul'a. Ateş'in de istediği gibi Kuzey'in arabasına binip, yolculuğu Maya ve Kuzey'le birlikte geçirmiştim. Bu güzeldi. Onun dışında herkes yine geldiği gibi İstanbul'a dönerken Pusat geri dönüş yolculuğunda bize eşlik etmemişti. Çünkü o geceden sonra Pusat tuhaf bir şekilde ortalardan kaybolup izini kaybettirmişti ve o zamandan beri de ortalarda görünmüyordu.

Bu tuhaftı. O gece Ateş gittikten sonra resepsiyonu arayıp Pusat'ın baygın bir şekilde kulübün arka tarafında olduğunu söylemiştim. İşin içine polisler girmemişti çünkü etrafta benim dışımda herhangi bir şahit yoktu. Zaten ben de olayları görmediğimi, sadece seslerini duyduğumu söyleyerek işin içinden paçayı sıyırmıştım. Her neyse. Resepsiyondaki görevliler benim vermiş olduğum haberle hızla kulübün arkasına gidip Pusat'ı oradan alıp hastaneye götürmek üzere harekete geçmişlerdi ki Pusat tuhaf bir şekilde orada yoktu. Yani yokmuş. Ben o gece görevlilerle gitmek yerine odamda olduğum için gelişmeleri daha sonra öğrenmiştim.

O gece Pusat ortalardan kaybolmuştu. Birinin ona yardım et-

tiği açıkça belliydi çünkü Pusat o halde kesinlikle ayağa kalkıp bir yere gidemezdi. Bu durum bende tuhaf bir kuşku yaşatmadı desem yalan söylemiş olurdum. Ama üstünde durmamam gerektiğini kendi kendime hatırlattım. Çünkü Ateş, Pusat'la ilgili hiçbir şeyde yer almamı istemiyordu ve ben de elimden geldiği kadarıyla onun dediklerini yapmaya özen gösteriyordum

O günden sonra Ateş'le de sadece telefonda konuşmuştuk. Malum artık tatil bitmişti ve bir araya gelmemeye özen göstermek zorundaydık. Her ne kadar bu sinir bozucu olsa da bir süreliğine sanırım idare edebilirdim. Ateş'le bu iki gün içerisinde sadece üç defa konuşmuştum. Birincisi, İstanbul'a döndüğümde, ikincisi dün gece, üçüncüsü de bu sabahtı. Ve okuldan sonra ona yine ödemeli atıp beni aramasını sağlayacaktım. Çünkü hiç dakikam yoktu ve bir şekilde onunla konuşmalıydım.

"Melisa, sıra sende."

Beden hocasının kalın sesi dalgın bakışlarımı takla atan diğer öğrencilerden çekip ona çevirmeme neden oldu. Şu anda beden eğitimi dersindeydik. Üzerimde siyah bir eşofman takımı vardı. Saçlarımı ise atkuyruğu yapmak yerine serbest bırakmayı tercih etmiştim. Her öğrenci partnerinin de yardımıyla ileri ve geri olacak şekilde takla atıyordu ve şimdi sıra bendeydi. Buna herkes gibi ilk başta bende bir anlam veremesem de beden hocasının sert uyarısıyla mecburen kabul etmek zorunda kalmıştık. Ama şöyle bir durum vardı ki ben hayatımda hiç takla atmamıştım. Hadi ileri neyse de, geriye doğru yapmam kesinlikle imkânsızdı.

Adımlarımı hareket ettirdim ve zaten yanında olduğum minderin başındaki yerimi aldım. Lacivert bir minderdi ve oldukça uzundu.

"Başla bakalım." Öğretmen kollarını göğsünün üzerinde birleştirmişti ve baygın bir ifadeyle bana bakıyordu. "Şey," deyip alnımın üzerine düşen minik bir saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdım. Saçlarımı atkuyruğu yapmış olsaydım daha rahat edeceğimi biliyordum ama nedense bugün toplamak istememiştim. "Hocam ben yapmasam daha iyi," dedim. Sesim oldukça çekingen çıkmıştı. Tüm sınıfın bakışlarının benim üzerimde olması ise iyice utanmama neden oluyordu. Artık yeni öğrenci de değildim ki. Neden herkesin gözü benim üzerimdeydi sanki?

"Kızım işim gücüm var beni uğraştırma," dedi öğretmen. Sesi sinirlenmeye müsaitti. "Bütün arkadaşların yaptı, sen de yapacaksın."

"Ama ben daha önce hiç takla atmadım," dedim dürüstçe. "Nasıl yapılacağını bilmiyorum."

Öğretmen bana bir orangutanmışım gibi baktı. Ne? Çok mu garip?

"Hocam arkadaş kolejden geldi ya, siz ona golf falan oynatın. Eminim onu daha iyi yapar."

Zevzek bir öğrencinin söylediği bu saçma cümle, tüm sınıfın kahkahalarla gülmesine neden oldu. Bazı öğrenciler ise bana küçümseyerek bakıyordu. Sinirlenmemek cidden elde değildi. Ne olmuş sanki daha önce hiç takla atmamışsam? Ayıp veya utanılacak bir şey mi?

"Ben sana yardım ederim Çilli."

Kulaklarımı dolduran tanıdık gelen sesi ile bakışlarım anında spor salonunun girişine doğru kayarken ağzımı aralamaktan ve gözlerimi iri iri açmaktan kendimi alıkoyamadım. Pusat? Altına giymiş olduğu siyah eşofman altı ve yine aynı renkteki siyah tişörtüyle hemen karşımdaydı. Ama nasıl? Yüzünde ufak tefek yara izleri dışında görünüşü tuhaf bir şekilde oldukça sağlıklı ve dinçti. Hatta oldukça enerjik bile görünüyordu diyebilirim. Burnunun üzerine yapıştırmış olduğu sargı bezi irileşen gözlerimin direkt olarak oraya odaklanmasına neden olurken burnunun daha fazla yaralandığını anlayıp kendimi suçlu hissetmiştim.

"Ooo. Pusat Bey, sizi dersimde görmek ne büyük şeref."

Beden öğretmeninin yapay şaşkınlığına karşı Pusat onu umursamayıp adımlarını bana doğru ilerletmeye devam edince sessizce yutkunmaktan kendimi alıkoyamadım. Tamam. Sivil hayatta ondan uzak durmayı bir şekilde başarabilirdim. Ama okulda kaçabileceğim herhangi bir çıkış yolu yoktu. Ateş belki de bunu bildiği için eski okuluma dönmem için ısrar ediyordu. Pusat'la bir arada olmayayım diye.

"Çok basittir," dedi Pusat. Yanıma gelmişti ve göz ucuyla yerdeki minderi işaret etmişti. Beden öğretmeninin dediği şeyi ise umursamamıştı. "Sadece ellerini yere koyup tüm gücünü bileklerine vereceksin."

Yüzündeki kabuk bağlayan yaraları şimdi daha net görebiliyordum. Dudağının kenarında, iki gözünün altında ve çenesinde ciddi morluklar ve yara izleri vardı. Burnunun üzerine ise diğer yaralardan daha fazla darbe aldığından olsa gerek oraya da sargı bezi yapıştırmıştı. Kendimi suçlu hissetmiştim. Çünkü bu hale benim yüzümden gelmişti.

"Şey, sağ ol," deyip Pusat'a çabucak cevap verdikten sonra bakışlarımı ondan, yerdeki mindere doğru çevirdim. Nasıl yapacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama deminden beri diğer öğrencilerin yaptığını göz önüne alıp deneyebilirdim.

Dizlerimi kırarak yere çömeldim önce. Herkesin bakışları benim üzerimde olsa da umursamamaya çalıştım ve derin bir nefes alıp sakin olmaya özen gösterdim. İlk önce ellerimi mindere koydum. Ardından başımı da iki elimin arasına koyduktan sonra kabuğuna gömülmüş bir kaplumbağaya benzemiş olmamı umursamayıp kendimi ileri doğru atarak takla attım. Yani en azından ben attığımı düşünüyorum.

"Eh, idare eder." Öğretmen elindeki beyaz kâğıt parçasına bir şeyler karaladı. "Şimdi de geriye doğru yap bakalım," dediğinde baygın bakışları benim üzerimdeydi.

Oturduğum yerden kalktım. Üzerimi silkelemeye başladığımda geriye doğru nasıl takla atacağımı düşünüyordum ama tüm düşüncelerim boşa çıkıyordu. Hayatımda ilk kez normal bir taklayı şu an atmıştım. Tamam. Bu çok fazla zor değildi ama geriye olanını atabileceğimi sanmıyorum.

"Hadi," Pusat dizlerinin üzerinde mindere oturdu. "Ben sana yardım ederim."

Anlamayarak ona baktım. Diğer öğrenciler eşlerinin yardımıyla takla atmıştı, evet. Bu sayede yüz puanı da kapmışlardı, yine evet. Ama ben Pusat'ın bana yardım etmesini istemiyordum.

"Kendim yapabilirim."

Minderin üzerine oturup ellerimi iki yanımda olacak şekilde yere koyduktan sonra dizlerimi doksan derecelik açıyla kırdım. Pusat'ı terslediğim için bazı öğrenciler bana şaşkın şaşkın bakıyor olsa da onları görmezlikten geldim ve kimsenin yardımı olmadan geriye doğru takla atabileceğimi kendi kendime hatırlattım.

Sonuçta Ateş'e bir söz vermiştim ve bu kadar basit bir konu hakkında sözümden vazgeçmemekte kararlıydım.

İlk önce kendimi öne doğru ittim. Gövdem ve bacaklarım birbirine değiyordu. Ardından kendimi geriye doğru atıp hızla ayaklarımı havaya kaldırdıktan sonra bedenimin ters istikamete gitmesini sağladım ve yamuk da olsa geriye doğru takla atmayı başardım.

***

Öğrenciler her zamanki gibi koşturarak okuldan çıkıp kendilerini bir an önce dışarıya atmaya bakarken onların aksine ben spor salonundan çıkıp sakin bir şekilde sınıfa doğru ilerliyordum. Açıkçası birazcık yorulmuştum. Çünkü son iki dersimiz beden eğitimiydi ve öğretmen bizi aşırı derecede zorlamıştı.

Üstelik bana bir de 80 puan verdiğini söylemişti. Oysaki ileri ve geri takla atmayı başarmıştım. Ama neymiş efendim, arkadaşımın yardım etme isteğini yok sayıp kendi kendime bir şeyler yapmaya çalışmışım da falan filan. Acaba o arkadaşın benim başıma ne işler açtığını bilse yine böyle yardımlaşmadan söz eder miydi, merak ediyordum doğrusu.

Derin bir nefes alıp uyuşuk adımlarla yürümeye devam ettim. Pusat'a karşı ilk başlarda -yani yeni tanıştığımızda- hiç huzursuzluk beslemiyordum aslında. Benim gözümde sadece normal bir lise öğrencisiydi. Soğuk bir karakteri vardı ama yine de ona hep olumlu bakmaya özen gösteriyordum. Her geçen gün ise onu biraz daha iyi tanıma fırsatı bulduğumdan bu düşüncelerim kendi kendini doğruluyordu. Zeki bir öğrenciydi. Onunla çok fazla ders çalışma fırsatım olmamıştı ama çalıştığımız günlerde nasıl zeki ve mantıklı hareket ettiğini görmüştüm.

Ama şu son olay gerçekten de beklemediğim bir hareketti. Benim ona arkadaşça gösterdiğim desteği farklı yorumlaması ve yanlış bir yaklaşımda bulunması, Ateş'in tüm ikazlarını doğru çıkarmıştı. Ve bu da ondan uzak durmam gerektiğini bana ispatlamıştı.

Sınıf kapısının önüne geldikten sonra kulpu aşağı indirip içeriye girdim. Sırt çantamı diğer öğrenciler gibi yanıma almayı akıl edemediğimden şu anda buradaydım ve onlar çoktan eve gitmek

üzere yola çıkmışken ben burada oyalanıyordum. Adımlarımı hareket ettirip en arka sıraya doğru yürümeye başladım. Pusat, çok şükür burada oturmama ses çıkarmıyordu ve ben rahatça burada oturabiliyordum. Yoksa ilk günlerdeki gibi tabure vakasını bu günlerde cidden kaldıramazdım.

Sırt çantamı elime aldıktan sonra omzuma astım ve sınıfın kapısına doğru yürümeye başladım. Sınıfımız eski okulumdaki sınıf gibi kaliteli sıra ve masalar yerine, ahşap masa ve sıralarla döşenmişti. Ama yeşil tahta kullanmıyorduk. Beyaz, öğretmenin siyah tahta kalemiyle üzerine yazılar yazdığı bir tahta kullanıyorduk. Bu, diğer okulumla kıyaslandığında oldukça basit bir şeydi ama bence gayet güzeldi. Sonuçta bilgisayar ekranındaki yansımalardansa bu daha doğaldı ve insanın kendini gerçek bir okulda hissetmesini sağlıyordu.

Sınıf kapısından çıkmak üzere bir hamle yaptığım sırada kapının açılması durmama neden olurken yüz yüze geleceğim en son kişiyle şu anda karşı karşıya olmam, bulunduğum duruma lanetler etmeme neden oldu.

"Çilli?" dedi Pusat. Kaşlarını havaya kaldırmıştı ve şaşkın bir ifadeyle yüzüme bakıyordu. Yutkundum ve bir açıklama yapıp hemen buradan gitmem gerektiğini kendi kendime hatırlattım. Yoksa hiç de iyi şeyler olmayacağını biliyordum. "Şey, ben de sırt çantamı aldım da, şimdi eve gidiyordum."

Başımı öne eğip ilerledim. Onun burada ne işi olduğunu merak etsem de üstünde fazla durmadım ve kapıdan çıkmak üzere bir hamle yaptım. Ama Pusat, tam bu sırada kapıyı kapattı ve önüme geçerek kapıdan geçmeme engel oldu. "Biraz konuşabilir miyiz?" diye sorduğunda eli kapının kulpunu tutuyordu.

"Konuşacak bir şeyimiz yok. İzin ver eve gideyim," dedim birazcık diklenerek.

"Sadece beş dakika Çilli. Korkma. Sana zarar vermem."

"O yüzden değil, sadece eve gitmem lazım. Biliyorsun, babamlar bekler."

"Ne güzel..." diye mırıldandı Pusat. "Eve gidince seni bekleyen bir ailenin olması." Ses tonunda hafif bir hüzün vardı ve bu hüzün gözlerine de ulaşmıştı. Yutkundum. Şu anda burada

olmamam gerekiyordu. Çünkü biliyorum ki, o bu şekilde konuşursa dayanamaz ve onunla dertleşirdim.

"Ben geç kalıyorum, gitsem iyi olacak." Kapıdan çıkmak üzere bir hamle daha yaptım. Ama bu sefer çıkmama engel olan şey Pusat'ın bileğimi sıkıca kavraması olmuştu.

Şaşkın bakışlarım beni sınıfın ortasına doğru çekiştiren Pusat'a anlamayarak bakarken Pusat sınıfın hemen ortasında durdu ve bakışlarımızı birleştirdi. Hızla gözlerimi kırpıştırdım. Çünkü ne yaptığını anlayamamıştım. "Benden kaçıyorsun, çünkü o öyle istiyor. Benden uzak duruyorsun, çünkü o yine öyle istiyor. Benimle konuşmak istemiyorsun, çünkü o öyle istiyor. Söylesene Melisa? Neden onun dediklerini yapıyorsun ki? Seninle birlikte kısa da olsa vakit geçirdik ve sen mutluydun, hatta özgürdün. Sigara içmek istedin, içtin. İçki içmek istedin, içtin. Diline piercing yaptırıp, insanların seni küçümsemesine izin vermedin. Şimdi söyle bana, hangimiz seni daha mutlu ediyor?"

Pusat'ın konuşması üzerine bir kez bile gözlerimi kırpmayıp şaşkın bakışlarımı yüzünde gezdirdim. Söylediği her şeyde haklıydı, evet. Hatta tüm bunları nasıl bildiğini anlamasam da onun yanındayken kendimi hiç olmadığım kadar özgür hissetmiştim. Ama unuttuğu bir şey vardı. Ben özgür olmak değil, beni iyi hissettiren kişinin yanında olmayı her şeye tercih ediyordum.

"Pusat," deyip derin bir nefes aldım. "Lütfen senin hakkında farklı şeyler düşünmeme izin verme. Sen benim sadece sınıf arkadaşımsın ve ne olur öyle kal. Bana böyle şeyler söyleme."

"Benim hakkımda," dedi Pusat. Kahverengi gözleri pürdikkat bana bakıyordu. "Ne zaman kendi iradenle bir şey düşündün ki? Ne zaman sadece kendi hislerini devreye sokup, benimle ilgili bir şeyler düşündün? Sürekli benden kaçıp duruyorsun. Sanki benden sana bir zarar gelebilirmiş gibi hareket ediyorsun. Korkuyorsun belki de benden. Haklısın, çok düzgün biri olduğumu söyleyemem. Ama tüm bunlar Çilli, kalbimin seninle dolup taşmasına engel değil. Değil işte anasını satayım! Benden uzaklaşman beni mahvediyor."

Şaşkınlık, afallama...

Pusat tebessüm etti. "Biliyorum... Böyle konular genelde

daha farklı yerlerde konuşulur ama benim artık sabrım kalmadı Çilli." Pusat diğer bileğimi de tuttu. Ben ona hâlâ şaşkın şaşkın bakarken iki bileğimi de tuttuğunu daha sonra idrak etmiştim. "Şu anda bir sevgilinin olmadığını biliyorum. Bu yüzden, eğer sen de kabul edersen sevgilim olmanı istiyorum?"

Kulaklarımı dolduran bu cümle afallayıp şaşkın bir ifadeyle karşımda bana beklenti dolu gözlerle bakan Pusat'a bakmama neden olurken işlerin ne ara bu boyuta geldiğini anlayamadığımdan dolayı kendime küfürler ettim. Sevgilisi olmak? Hem de Pusat'ın? Bu teklifi hiçbir şekilde beklemiyordum ve oldukça şaşırmıştım.

"Pusat, ben..."

"Biliyorum," deyip hızla sözümü kesti Pusat. "Bu teklif için daha romantik bir yer seçmeliydim ama bu kadar çabuk teklif edeceğimi ben de düşünmemiştim." Pusat gülümsedi. İçten bir gülümsemeydi ve beklentili gözlerle bana bakmaya devam ediyordu. Yutkundum. Hâlâ Ateş'i sevdiğimi bilmesine rağmen böyle bir teklifi bana yapmaması gerekliydi. Benim kalbim sadece onun için atıyordu. Ömrümün sonuna kadar da öyle olacaktı. Ateş benim bu dünyadaki âşık olabileceğim tek kişiydi ve ondan başkası olamazdı.

Bileklerimi hızla geriye doğru çektim. Pusat'ın elinden kurtardığım bileklerim özgürlüğünü ilan ederken bir adım geri attım. "Senin adına üzgünüm Pusat ama hayır," dediğimde ciddi konuşmaya özen gösteriyordum. "Ben Ateş'i seviyorum. Bunu zaten sen de biliyorsun. Onunla şu an ayrıyım evet ama bu onu sevmeme engel değil. Sana karşı arkadaşlıktan daha fazlasını hissedemem. Hem birbirimizi daha ne kadar süredir tanıyoruz ki bana çıkma teklifi edebiliyorsun?"

Konuşmamı bitirdikten sonra derin bir nefes aldım. Kendimi iyi ifade ettiğimi düşünüyordum ve bu iyi hissettirmişti.

Pusat gülümsedi. Ruhsuz bir gülümsemeydi ve neden böyle güldüğünü anlayamamıştım.

"Demek birbirimizi kısa bir süredir tanıyoruz..." diye mırıldandı Pusat. Adımlarını hareket ettirip sınıfın içinde ilerlemeye başlamıştı. İfadesiz olan bakışlarım anında yerini şaşkın bir ifade-

ye bırakırken Pusat en öndeki sırayı ayağıyla kenara doğru ittirip yere düşmesini sağladı. Gözlerimi iri iri açtım. Çünkü böyle bir tepki kesinlikle beklemediğim türdendi.

Pusat bir arka sıradaki sıraya da tekme attı. "Sana neden çıkma teklifi ediyorum..." dediğinde ses tonunda garip bir tını vardı ve bu beni korkutmaya yetmişti Elimi şaşkınlıkla ağzıma götürdüm. Pusat sıraları devirip kiminin yere düşmesine, kiminin de sınıfta rastgele bir yerlere savurmaya devam edince endişe ve tedirginlik tüm bedenimi sarmaya başlamıştı. Şu anda delirmiş gibiydi ve hem kendi kendine söylenip, hem de sıraları oraya buraya atıyordu.

"Hâlâ onu seviyorsun..."

Pusat, kimini eliyle kimini de ayağıyla devirdiği sıraları peş peşe yere düşürmeye devam ederken bir an önce buradan çıkmalı mı yoksa kalıp kendine bir zarar vermeden ona yardım mı etmeliyim kararsız kalmıştım. Kendimden nefret ediyordum. Ama bu aptal huyumdan daha da nefret ediyordum. Ne olurdu sanki arkamı dönüp öylece gitsem? Yapamıyordum işte. Göz göre göre birine yardım edebileceğimi biliyorken, öylece gidemiyordum.

"Pusat?" diye seslendim korkarak. Ses tonum karşımdaki görüntüden dolayı oldukça tedirgin çıkmıştı. Çünkü Pusat delirmiş gibi sıralara tekme atıp kendine zarar vermeye devam ediyordu.

"Pusat, yapma," dedim bu sefer. Bağırarak konuştuğum için dikkatini çekebileceğimi sanmıştım ama ne yazık ki öyle olmadı.

Pusat'ın bu hali beni iyiden iyiye tedirgin ederken Pusat bana doğru yürümeye başladı. Endişe ile kaplanan bedenim tedirgin bir halde Pusat'a bakarken Pusat, yanıma gelerek bileğimi kavradı ve ben daha ne olduğunu anlamadan beni sınıfın ortasına çekti.

"Bak!" dediğinde adeta bağırarak konuşmuş eliyle de sınıfı işaret etmişti. "Görüyor musun?"

Korkudan titremeye başlayan bacaklarım her an yere yığılmak üzere olsa da sakin olmaya özen gösterdim ve Pusat'ın eliyle işaret ettiği yere bıraktım. Darmadağın olmuş bir sınıf. Tüm sıralar etrafa saçılmıştı ve dağınık bir halde sınıfın farklı köşelerinde yerlerini almıştı. Ama en arkadaki sıralar nedense dümdüz durup bir milim bile yerlerinden kıpırdamamıştı.

"Anlamadın, değil mi?" diye sordu Pusat. Bileğimi sıkıca tutmaya devam ediyordu. "Neyi?" diye bir soru döküldü dudaklarımdan. Şu anda beynim mantıklı düşünme yeteneğimi tamamen yitirmişti ve zaten normalde bile bunu yapmayı başaramıyorken şu anda yapması mucize olurdu.

Pusat, histerik bir kahkaha attı. "Oradaki 'M' harfini," dediğinde gözlerimin içine bakıyordu. Yutkundum. Bakışlarım onun bu söylediğiyle yavaşça sıralara doğru kayarken görüş alanıma giren belirgin bir 'M' harfi resmen afallamama neden olmuştu. Şu anda sadece sekiz sıra vardı. Pencerenin hizasında üç sıra. Askılıkların hizasında üç sıra ve bir de ortadaki sıraların hizasında iki sıra. Bu muydu yani kimseyi oturtmamasının nedeni? Benim baş harfimi oluşturmak istediği için mi?

"Melisa ben seni geçen yaz piknik alanında; elinde su bidonu taşıdığın andan beri çok seviyorum. İp atladığın andan beri, neşeyle gülümsediğin, Çınar'a bağırdığın andan beri çok seviyorum. Sen beni hiç görmedin, hiç hissetmedin. Ama ben hep bir gölge gibi senin peşinden dolaşmaya devam ettim." Pusat bileğimi havaya kaldırıp elimi kalbinin üzerine koydu. "Ben seni çok seviyorum Çilli. Bak. Kalbim senin yanındayken nasıl da hızlı atıyor. Hadi evet de bana. Benim Çillim olmayı kabul ettiğini söyle. Sadece sen ve ben. Kimsenin hayatımıza girmesine izin vermeden, özgürce, dilediğimizi yaparak, insanların ne diyeceğini umursamadan benimle birlikte olmayı kabul et."

Karşımda bana beklentiyle bakan gözler her geçen saniye şaşkınlığımı arttırıp beni zor bir duruma düşürürken Pusat'ın bana karşı bu denli derin hisler içerisinde olduğunu anlayamadığım için kendime lanetler ettim. O beni seviyordu. Benimle olmak istiyordu. Üstelik beni uzun bir süredir tanıdığını itiraf etmişti. Beni takip edip, bir gölge gibi peşimde dolandığını söylemişti. Bu garip bir olaydı. Garip ve ilginç. Nasıl olmuştu da onu hiç fark edememiştim?

Derin bir nefes aldım. Ben Ateş'i seviyordum. Tamam. Birlikte birçok engelli yollardan geçip, kötü şeyler yaşamış olabilirdik ama bu ona beslediğim sevgiye hiçbir şekilde engel değildi. Olamazdı.

Bileğimi Pusat'ın elinden kurtarıp bir adım geri attım. Bunu az önce yaptığımda pek de etkili olmamıştım ama bu sefer etkili olması için özen gösterecektim. Pusat kaşlarını havaya kaldırmıştı ve meraklı bir ifadeyle yüzüme bakıyordu. Kahverengi gözleri beklenti doluydu ve sabırsız görünüyordu.

"Şey," dedim öncelikle. "Bir daha benimle konuşmazsan sevinirim. Bu ikimiz için de daha iyi."

Pusat'ın gözlerinde oluşan kırılmış ifadeyi görmezden gelip sınıf kapısından çıktıktan sonra kapıyı arkamdan kapatmakla vakit harcamamak adına hızlı adımlarla okul koridorunda ilerlemeye başladım. Söylediğim şey bence herkes için en iyisiydi. Beni gerçekten seviyor mu bilmiyordum ama eğer seviyorsa zamanla unutabilirdi. Gerçi ben, Ateş'i zamanla unutmayı denesem de olmamıştı ama onun sevgisi ve benim sevgim arasında dağlar kadar fark vardı. Ateş, benim ilkimdi mesela. İlk gerçek sevdiğim, ilk âşık olduğum kişiydi. Bir zamanlar Aras vardı ama ona beslediğim duygu sadece hoşlanmaktı. O da zaten gerçek değildi. Sonra Ateş benim ilk sarılarak uyuduğum, ilk öpücüğümü ona hediye ettiğim, ilk sevgimi söyleyip, ilk sevgilim olan kişiydi. Bu kadar ilki ben onunla yaşamışken benim için elbette en ayrı yerde, en özel köşedeydi onun yeri.

Ama Pusat öyle miydi? Eminim bu zamana kadar birçok kızla sevgili olup, birçok kızla birlikte olmuştur. Bu yüzden onunla benim sevgim kesinlikle kıyaslanamazdı. Çünkü ben, onun bana hissettiklerinden daha da fazlasını Ateş'e karşı hissediyordum.

Okulun binasından çıkıp boş bahçede hızlı hızlı ilerledikten sonra etrafta kimsenin olmamasının tedirginliğini hissetmemeye özen gösterip siyah demir kapıya doğru yürümeye devam ettim. Bahçe şu anda bomboştu ve in cin top oynuyor deyimi şu anda buna en uygun terimdi. Hızlı hızlı yürümeye devam eden adımlarım bir an önce eve gitme isteğiyle dolup taşarken aniden sert bir gövdeye çarpmamla geriye doğru sendeleyen bedenim elimi refleks olarak alnıma götürmeme neden oldu. "Ahh!"

"Affedersiniz," dedi bir erkek sesi. "Görmedim."

Elimi alnımın üzerinden çekip karşımda beliren sert gövdeli adama sinirli bakışlarımı gönderdiğim sırada o adamın Ulu-

dağ'daki adam olduğunu fark edip şaşkınlıkla ona bakakaldım. "Siz?" dedim hayretle. Gerçekten de oydu. Kahverengi koyu gözleri, iri yapısı ve kaslı vücuduyla o adam şu anda karşımdaydı.

"A-a," dedi adam. Ses tonunda onunda şaşkınlık vardı. "Yine mi sen?"

"Pardon?" deyip aynı şaşkınlıkla ona bakmaya devam ettim. "Asıl yine mi siz?"

"Kusura bakmayın hanımefendi. İkidir karşıma çıkıyorsunuz ve ben sizden şüphe etmeye başladım. Beni mi takip ediyorsunuz yoksa?"

"Asıl siz ikidir aynı şekilde karşıma çıkıyorsunuz ve ikisinde de alnım ciddi bir hasar aldı. Hem ben sizi niye takip edeyim ki?" Elimle üzerimi işaret ettim. "Ben bu okulda okuyorum."

"Bak sen," dedi karşımdaki adam. "Bizim zamanımızda herkes forma giymeye mecburdu. Ama anlaşılan yeni nesil eşofmanla da okula gelebiliyor." Adam sırıttı. "Tekrar okula mı başlasam acaba?"

Tamam. Şu anda beni kendi cümlemle alt etmişti. Gerçekten üzerimde bir eşofman takımı vardı ve bu okulun öğrencisi olduğuma inanmaması normal olabilirdi. Kaşlarımı çattım. "Size ne benim üzerimdeki kıyafetten?" dediğimde sesimi yükselmiştim. "Ayrıca siz niye buradasınız? Yoksa siz de mi bu okulda okuyorsunuz?"

Adamın gülümsemesi biraz daha genişledi. Bembeyaz dişleri vardı ve gülümsediğinde oldukça dikkat çekiyordu. Yüzü o kadar yakışıklı değildi. Uzun boylu ve kaslıydı. Günün yarısını spor salonlarında harcadığı açıkça ortadaydı ve bu adamın ikidir karşıma çıkması gerçekten tuhaftı.

"Yirmi dört yaşında bir liseli olmak kulağa hiç de mantıklı gelmiyor." Adam bakışlarını vücudumda gezdirdi. "Gerçekten bu okulda mı okuyorsun?" diye sorduğunda bakışlarını vücudumdan çekip gözlerime sabitlemişti. Ses tonundaki alay ise hâlâ devam ediyordu.

Dudaklarımı sorduğu soruyu onaylamak üzere araladım. Ama benden daha önce davranan bir başka ses susmama neden olup, konuşmamı yarıda kesti.

"Abi?"

Pusat, ifadesiz bir şekilde yanımıza gelip bakışlarını bir ben de bir de karşımdaki adamda gezdirmeye başlayınca şaşkınlıkla ona bakakaldım. Az önce doğru mu duymuştum cidden? Bu adam Pusat'ın ağabeyi miydi? Aslında birbirlerine benziyorlardı. Gözleri tıpa tıp aynıydı ve bakışları da öyleydi. Soğuk.

"Gel koçum," dedi karşımdaki adam. "Ben de bu sakar kızla sohbet ediyordum."

Pusat, ifadesiz bakışlarını bana doğru çevirdi. Az önceki konuşmamızdan sonra onunla yüz yüze bu kadar erken gelmiş olmam şansımın hiç olmadığını anlamama neden olurken alnımın üzerine düşen minik bir saç tutamını kulağımın arkasına ittim. "Ben artık gitsem iyi olur," dediğimde bakışlarımı Pusat'ın abisine doğru çevirmiştim.

"Yürümeyi bildiğine emin misin?" diye sordu karşımdaki adam. Ses tonunda alay eder gibi bir ifade vardı. Zaten deminden beri bu ifade hep vardı ya neyse.

"Bir buçuk yaşımdan beri sürekli yaptığım şey," diyerek ona cevap verdim. Sesim ifadesizdi. Pusat'ın bakışları ise bir atmaca gibi pürdikkat benim üzerimdeydi.

"Bak sen," deyip gülümsedi adam. "Demek yürümeye bir buçuk yaşında başladın?"

"Abi yeter!"

Pusat, bıçak kadar keskin çıkan sesiyle araya girip sinirli bakışlarını abisinde gezdirmeye başlayınca bir anda sesini yükseltmiş olması ufak çaplı bir korku yaşamama neden olmuştu. Çünkü ses tonu oldukça sertti ve yine bakışları da öyleydi.

"Tamam," dedi karşımdaki adam ciddi bir ifadeyle. "Anlaşılan kardeşim senden hoşlanmıyor," dediğinde bakışları Pusat'ın yüzündeydi. "Hadi gidelim o halde. Zaten geç bile kaldık."

Pusat bakışlarını bana doğru çevirip gözlerimin içine baktı. O kahverengi gözlerindeki sertlik beni korkutmaya yetip ürkmeme neden olurken başımı farklı bir yöne çevirdim. Çünkü bakışları gerçekten korkutucu ve de sertti. Ama baktığım yönde kesinlikle beklemediğim bir kişi vardı.

Gözlerimi iri iri açtım. Aynı şekilde o da bana öyle bakıyor-

du. Neden öyle baktığını ben anlamasam da Melek bana doğru yavaşça yürümeye başlamıştı bile. Ağzı balık gibi açılmıştı. Gözlerinde ise bariz bir şaşkınlık vardı. Ben neden öyle baktığını anlamaya çalışırken Melek tam karşıma geçti. Şu anda Pusat'ın ağabeyinin hemen arkasındaydı ve bakışlarımız çoktan birleşmişti. Daha doğrusu benim bakışlarım onunla birleşmiş, onunki ise Pusat'ın ağabeyinde takılı kalmıştı.

"Mert?"

Pusat'ın ağabeyi, Melek'in seslenmesiyle başını hızlı bir şekilde arkasına doğru çevirip Melek'le göz göze geldi. Anında havaya kalkan kaşlarının ardından şaşkın bir ifadeye dönüşen yüz hatları merak duygularımı harekete geçirirken Pusat'ın ağabeyi, "Melek?" dedi.

İkisinin de birbirini tanıdığı belliydi. İkisinin de yüzünde şaşkın bir ifade vardı ve bu şaşkınlık kesinlikle normal değildi.

"Demek Paris'ten döndün?" diye sordu Pusat'ın ağabeyi. Yüzünde muzip bir ifade vardı.

Melek yutkundu. "E-evet. Altı ay önce falandı sanırım," dediğinde bakışlarını kaçırarak konuşmuştu ve çekingen görünüyordu. Buna herhangi bir anlam verememiştim açıkçası. Çünkü Melek tanıdığım kadarıyla utanacak veya çekinecek bir kız değildi. Ama şu anda tam da böyleydi.

"Ben geri dönmezsin sanıyordum." Pusat'ın ağabeyi biraz daha sırıttı. "Malum, orayı seviyorsun."

"Seviyordum," diyerek hemen onu düzeltti Melek. "Ama artık benim için bir şey ifade etmiyor."

"Bak sen," deyip sırıtmaya devam etti Pusat'ın ağabeyi. "Kendinle beraber fikirlerin de değişmiş anlaşılan?" Pusat'ın ağabeyi Melek'e doğru bir adım attı. Aralarında çok az bir mesafe vardı ve ikisi de gözlerini kırpmadan birbirlerine bakıyorlardı. "Ama biliyor musun, bence fikirlerini değiştiren şey bir başkası."

Bakışlarımı Pusat'a çevirdim. Hemen karşımda duruyordu. Ellerini cebine yerleştirmişti ve dikkatli bir şekilde ağabeyine ve Melek'e bakıyordu. O da şu an tıpkı benim gibiydi. Etkisiz bir eleman. Az ilerimizde duran Melek ve Mert'i gözlemliyorduk ve o ikisinin nereden tanıştıklarını merak etmiştim. En azından ben

etmiştim. Çünkü birbirlerini tanıdıkları belliydi, hem zaten bu ikisinin de yüzünden okunuyordu. Ama bu tanışma nerede ve hangi sıfatla, bilemiyordum.

"Hayır, seninle bir alakası yok Mert." Melek sesini yükseltti. Yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade vardı. Sinirlenmiş gibiydi. "Ben sadece artık orada yaşamak istemedim. Hem zaten dans etmeyi de bıraktım."

"Hayatta inanmam," deyip bir kahkaha attı Mert. "Sen dansı bırakacaksın, öyle mi?"

Bakışlarımı Melek'e doğru çevirdim. Şu anda bir tenis maçı izler gibiydim. Bir Mert'e, bir Melek'e bakıyordum. Ve itiraf etmeliyim ki bu çok sıkıcıydı. Şu anda evimde olmalıydım. Evimde olup, ders çalışmalıydım. Çünkü sınava çok az bir süre kalmıştı ve benim kesinlikle ders çalışıp, test çözmem gerekiyordu. Aksi takdirde istediğim bir üniversiteye maalesef gidemezdim ve bu, kesinlikle istediğim bir şey değildi. Tamam, belki bunu şu son zamanlarda gelişen olaylar yüzünden pek yapamamıştım ama artık yapmam gerekiyordu. Yoksa üniversite hayallerim suya düşerdi.

Bunu istemiyordum. Çünkü okumak istediğim bir bölüm vardı ve o bölümü kazanmayı çok istiyordum. Yoksa ailemi hayal kırıklığına uğratırdım. Zaten son zamanlarda olan olaylar yüzünden onları defalarca üzmüşken, bir de üniversiteyi kazanamazsam işte o zaman onları daha çok üzerdim.

"Evet, bıraktım." Melek kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi. "Dans etmem için artık bir neden yok. Boşa zaman kaybı."

Pusat'ın ağabeyi Melek'e dik dik baktı. "Ne yani? Bu söylediğin cümleyle dans etmene neden olan kişinin artık olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Aslına bakarsan, dansa başlamama neden olan kişinin artık bir hiç olduğunu söylemeye çalışıyorum." Melek sol elini havaya kaldırdı. "Hem zaten sevgili nişanlım Ateş de dans etmeme pek sıcak bakmıyor."

Melek'in ağzını yaya yaya söylediği bu cümleyle saç diplerimde bir sızı hissettim.

Mert'in yüzü bir anda kaskatı oldu. Az önce sırıtan adam git-

miş, yerini tamamen farklı bir adama bırakmıştı. Ben ona böyle bir tepkiyi neden verdiği için anlamayarak bakarken Mert, "Ateş Arsoy mu?" diye sordu.

Melek kendinden emin bir şekilde gülümsedi. "Ta kendisi. Biz nişanlandık ve bil bakalım düğünümüz ne zaman? "Melek birkaç saniyelik yapay bir düşüncenin ardından konuşmaya tekrar devam etti. "Üç hafta sonra."

"Yalan söylüyorsun," dedi Mert. Dişlerini birbirine bastırdığını görebiliyordum. Aynı şekilde gözlerinden geçen karanlık ifadeyi de. "Yaşananlardan sonra o seninle evlenmek isteyecek biri değil."

Melek kahkaha attı. Boş bahçede yankılanan sesi etrafa yayılıp adeta yankı yaparken Melek omuzlarını dikleştirdi ve mavi gözlerini Mert'e sabitledi. "İster inan, ister inanma. Üç hafta sonra Ateş'le ben evleniyoruz ve geçmiş ikimizin de umurunda değil."

Otuz Dördüncü Bölüm

Dışarıdaki soğuk havanın aksine oldukça sıcak bir kafeden içeri girdiğimizde tüm bedenim ufak bir titremeyle irkildi.

Melek, benimle konuşması gereken şeyler olduğunu söylemişti. Oldukça önemli şeyler. Telefonum onda olmadığı için arayıp haber veremediğinden okuluma gelmeyi tercih etmiş ve bana ulaşmaya çalışmış. Her ne kadar okulumun adresini nereden bulduğunu merak etmiş olsam da bunu şimdi sorgulamanın hiç de sırası değildi. Çünkü o kızla zaman geçirmek hiç de isteyeceğim bir şey değildi ve benimle ne konuşacaksa bir an önce konuşup buradan gitmek istiyordum.

Okulun çevresinde bulunan bir kafede oturmayı tercih etmiştim. Melek boş masalardan birine yönelip oraya doğru ilerlemeye başlayınca ben de peşinden yürümeye devam ettim. Aklımdan türlü türlü şeyler geçiyordu. O kız uzun bir süredir hayatımdaydı ve şimdi neden benimle konuşmak istiyordu anlayamamıştım. Konuşacağı şey şüphesiz Ateş'le ilgiliydi ama neydi? Aklıma gelen en mantıklı şey Ateş'le olan ilişkimi öğrenmiş olmasıydı ama yüzündeki normal olan ifade bu düşüncemi alıp yok ediyordu. Tamam, Melek'i yeteri kadarıyla tanımıyordum belki ama eğer Ateş'le olan gizli ilişkimi öğrenmiş olsaydı böylesine tepkisiz kalacağını da sanmıyordum. Çünkü en kaliteli kaşarlar bile fazla ısıya gelemezdi. Erir, erir ve daha sonra yenilmeyecek bir hal alıp berbat bir kokuya sahip olurdu.

"Şöyle oturalım."

Melek, çekmiş olduğu bir sandalyenin ardından üzerindeki krem rengi montun fermuarını açmaya başlayınca bakışlarımı onda gezdirdim. Üzerine giymiş olduğu beyaz, balıkçı yaka ka-

zağıyla tuhaf bir şekilde çok hoş görünüyordu. Giydiği şey düz, normal bir kazaktan başka bir şey değildi ama yine de fazla güzel görünüyordu işte. Bunun nedeni güzel bir fiziğe sahip olması mı yoksa üzerinde şeytan tüyü bulundurması mıydı bilemiyordum.

Üzerimdeki siyah kapüşonlu montumu Melek'in aksine umursamazca üzerimden çıkarıp boş olan sandalyelerden birine oturduktan sonra montumu hemen yanımdaki sandalyenin üzerine koydum. Böyle dört tane sandalyesi olan küçük, kare şeklinde bir masaydı. Şirindi.

Melek de hemen karşıma oturup montunu benim aksime oturduğu sandalyenin başlığına astıktan sonra mavi gözlerini bana doğru çevirdi. Kollarımı göğsümün üzerinde birleştirdim. "Dinliyorum?" diye sorduğumda sesim buz gibi soğuk çıkmıştı.

"İçecek bir şeyler alır mısın?"

"Hayır, bir an önce konuşalım."

Melek vermiş olduğum ters cevaptan sonra mavi gözlerini yüzümde gezdirdi.

Çevremde birçok renkli gözlü insan vardı. Her birinin göz rengi ayrı ayrı hoşuma giderken nedense bu kızınkiler tiksinmeme neden oluyordu. Belki de ondan hoşlanmadığım için bana öyle geliyordu. Ama sadece göz rengi değil ki. Hareketleri ve konuşması da beni deli eden şeylerdi. Yapmacıktı örneğin. Böyle ağzını yaya yaya konuşuyordu ve bazen de bu cilveye dönüşebiliyordu. Sürekli gülümsüyordu. Etrafta ben mükemmelim diye dolaşıyordu. İnsanları nasıl etkileyeceğini çok iyi biliyordu ve tüm bunlar beni ayrı ayrı deli ediyordu.

"O halde bir şeyler yiyelim?"

"Hayır. Bir an önce konuş."

Melek başını onaylar şekilde aşağı yukarı salladı. İfadesiz bakışlarım, onun yüzünden bir an bile olsun ayrılmıyordu. Dışarıdan nasıl göründüğümü bilmiyordum ama Melek'in yerinde rahatsız olmuş gibi kıpırdanması onu huzursuz ettiğimi anlamama neden oluyordu.

"Aslına bakarsan ne konuşacağımız oldukça açık," dedi Melek. "Ateş." Elbette yanılmamıştım.

"Ne olmuş ona?" Sesimi ifadesiz tutmaya özen göstermiştim. Garip ama başarılı da oluyordum.

"Öncelikle bana şöyle bakmayı kes." Melek'in sesi uyarı doluydu.

"Nasıl bakmayı?"

"Böyle işte, her an üzerime atlayacakmış gibi. Ben sadece konuşmak istiyorum, tamam mı? Buraya olay çıkarmaya gelmedim."

Melek'in içimden geçirdiğim şeyi tahmin edip, dile getirmiş olmasına mı şaşırayım yoksa hayatımda ilk kez bu kadar ciddi olup, bir insanı bakışlarımla rahatsız ettiğime mi, kararsız kalmıştım. Doğru. Şu anda onun üzerine atlayıp, o bakımlı saçlarını tek tek yolmak için her şeyi yapardım. Hatta hazır elim değmişken yüzüne de birkaç çizik atıp, aylardır biriktirdiklerimin intikamını alabilirdim. Ama şu anda böyle bir atak yapmak için geçerli bir sebebim yoktu. Üstelik Melek'in karşımda kıvranır bir halde olduğunu da göze alırsak, kesinlikle hiçbir sebebim yoktu.

"Ne diyeceksen bir an önce de, işim var."

Melek derin bir nefes aldı. Oturduğu sandalyede eğilip ellerini masanın üzerine koyduğunda aramızdaki mesafeyi kısaltmıştı ve yüzlerimizi aynı hizaya getirmişti. Ona dik dik bakmaya devam ettim.

"Ateş ve sen," dedi öncelikle Melek. "Bir ara birlikteydiniz, değil mi?"

"Sen gelmeden hemen önce."

"Bak, biliyorum. Onunla ayrılmış olmandan beni sorumlu tutuyorsun ama öyle değil. Ateş zaten hep beni seviyordu. Bu hiçbir zaman değişmedi. Seninleyken de, senden önce de bu hep aynıydı."

Ruhsuzca gülümsedim. "Bana değer verdiğini kendi ağzıyla söyledi ve ben Ateş'in bunu öylesine söylediğini sanmıyorum."

Şu anda böyle bir konuşmayı yapmam doğru değildi belki. Melek'e Ateş'in bana değer verdiğini söylemem kesinlikle yapmamam gereken şeylerden biriydi. Çünkü Ateş beni bu konu hakkında bizzat uyarmıştı. Hatta ormandaki evde bunu kesin bir dille bana söylemişti.

"Senden istediğim şeyin zor olduğunu biliyorum ufaklık. Çünkü ben de aynısını hissettim. Seni uzaktan izleyip, başkalarıyla eğlenirken gör-

düğümde ben de aynısını hissettim. Bu berbat bir şey, biliyorum. Acı gibi ama değil, daha fazlası. Ama yapmak zorundasın. Eğer her şeyin sonunda benimle olmak istiyorsan, Melek'le olan oyunumda bana yardımcı olmalısın."

"Yardımdan kastın sizin mutluluğunuzu uzaktan izlemek mi?"

"Eğer uzakta olup birilerinin mutluluğunu izliyor olacaksan o kişi ben olmam ufaklık. Çünkü Melek'in yanında hiçbir zaman mutlu değilim."

"Neden o zaman Ateş? Bana mantıklı bir neden söyle? Melek'in yanında neden beni hor görüp aşağılıyorsun?"

"Çünkü Melek'in ne kadar alıngan olduğunu biliyorum. Babasına ne kadar düşkün olduğunu da. Onu üzdüğümde, üstelik üzmeme sebep olan şeyi, sana iyi davrandığımı gördüğünde aynen babasına yumurtlar ve sonrasında ne olur biliyor musun? Acı. Seni benden alırlar Melisa. Onun babası ve daha birçok kişi intikam hırsıyla beni yıkmak için doğru vakti bekliyorken seni öğrenirler ve ben seni göz göre göre tehlikeye atamam. Melek'in, babasına seninle ilgili söyleyeceği tek güzel şey her şeyi mahveder ufaklık. Beni mahveder."

"Melisa bak, yaşın daha çok küçük ve bazı şeyleri olduğundan farklı anlayabilirsin. Ateş'in sana değer verdiğini söylerken kalbinden hissettiği için söylediğini sanmıyorum. Aslına bakarsan bunu hissederek söylediğini bile sanmıyorum. Bir anda ağzından çıkan asılsız bir cümledir ve sen bunu yanlış yorumlamışsındır."

Bir yanım her bir şeyi çatır çatır söyle diye haykırıyordu. Ateş'in benim için söylediği tüm güzel kelimeleri, benim için aldığı hediyeleri, yaptığı sürprizleri ve verdiği sözleri. Ama diğer yanım susmam gerektiğini söylüyordu. Susup, olgun bir şekilde sessiz kalmam gerektiğini söylüyordu. Bu sanırım benim mantıklı tarafım oluyordu ve içimde böyle bir yanım da olduğu için oldukça memnundum.

"Belki," deyip omuzlarımı silktim. "Ateş'in söylediği herhangi bir cümleyi ben farklı yorumlamış olabilirim. Çünkü o Ateş Arsoy ve neyi nasıl söyleyeceği hiç belli olmuyor. Ama ne var biliyor musun? Eğer sen olmasaydın, daha doğrusu Paris'ten dönmüş olmasaydın Ateş ve ben çok mutlu olabilirdik. Çünkü ben onu senin aksine gülümsetebilen tek kişiydim. İçten ve sa-

mimi bir şekilde. Göz kenarları kısılıp, kırışırcasına gülümseten tek kişiydim."

"Ben de onu gülümsetebiliyorum," diyerek hemen cevap verdi Melek.

Alayla gülümsedim. "Nedense bu zamana kadar Ateş'i senin yanında gülerken hiç görmedim."

Bazen mantıklı tarafımı kullanmak için karar alsam da ne yazık ki öyle olmayabiliyordu. Dilim şu anda benden bağımsız hareket etmişti ve buna engel olamamıştım. Söyleyeceğim şeyin ileride nelere sebep olacağını bilmiyordum. Ama bildiğim bir şey varsa o da içimde tuttuklarımın bir kısmını dile dökmüş olmamın beni rahatlattığıydı.

Melek'in yüzündeki normal olan ifade yavaşça silinip yerini kıskançlık tohumlarına bırakırken söylediğim şeyin onu ne kadar sinir ettiğini fark ettim. Böyle bir şey söylememi beklemiyor olacaktı. Sonuçta onun gözünde ben hep Ateş'in küçük görüp aşağıladı bir kızdım. Ateş'in yok saydığı ve umursamadığı küçük bir kız. Bu yüzden de şimdi duydukları ona tuhaf gelmişti. Ama umurumda değildi. Sonu kötü dahi bitecek olsa, Melek'in Ateş ve benim nasıl bir ilişkimizin olduğunu bilmesini istiyordum. Ateş'in aslında beni umursadığını, gerçekten değer verdiğini görmesini istiyordum.

"Öyle mi?" deyip sinirle yüzüme baktı Melek. Ardından oturduğu sandalyede kıpırdanıp arkasını dönerek montunun cebine yönelince ifadesiz bakışlarımı onda gezdirmeye devam edip ne yaptığını anlamaya çalıştım. Yüzü bir anda kızarmıştı ve nefes alış verişleri de hızlanmıştı. Sinir krizi geçiriyor gibiydi ama daha farklısı. Kıskançlık veya kaldıramamak gibi.

"O halde şu fotoğraflara bir bak."

Melek, büyük ekranlı cep telefonunu bana doğru uzatıp ekranına bakmamı ister gibi gözümün önünde sabitleyince bakışlarımı telefonun ekranına çevirdim.

Görüş alanıma giren görüntü mum ışıklarının aydınlattığı yemek masasından başka bir şey değildi.

"Bu ne?" diye sordum ifadesiz bir sesle.

Melek gülümsedi. "Ateş'in barışma yemeği," dediğinde ade-

ta meydan okurcasına konuşmuştu. Umursamadım ve fotoğraf karesini biraz daha dikkatli baktım. Dikdörtgen bir masanın üzerinde iki tane büyük kadehin içine doldurulmuş kırmızı şarap, büyük tabakların içine konulmuş çeşitli yemekler ve iki tane de uzun şamdanın içine konulmuş mum vardı.

"Sadece ona nişanı attığımı söylediğim için gecenin bir vakti Uludağ'dan ayrılıp yanıma geldi. Kapımda sabahlayıp, onu affetmem için bana yalvardı. Ertesi sabah ise romantik bir akşam yemeği organize edip beni oraya davet etti. Şimdi söyle bakalım Melisa? Sence Ateş hangimizi daha çok önemsiyor?"

Melek'in kibirli, bir o kadar da kendinden emin çıkan sesiyle yanağımın içini ısırdım. Böyle bir şeyin olacağını zaten biliyordum. Hem Ateş, benim yanımdan ayrılıp öyle dönmüştü İstanbul'a. Kendisini affettirmek için bir şeyler yapacağını da zaten biliyordum ama böylesine romantik bir masa hiç aklıma gelmemişti. Özellikle kendini affettirmek için yalvarıp, kapısında sabahlayacağı... *Hiç.*

Ekrana biraz daha dikkatli baktım. Fotoğraf karesinde loş bir ışık olduğundan etrafı net olarak göremiyordum belki ama yemek masasının hemen arkasında kalan küçük bir komodinin üzerindeki kırmızı şeyler dikkatimi oraya vermeme neden oldu.

"Şunlar," diye bir soru yönelttim Melek'e onaylaması için. "Onlar da mı barışmak için?"

Komodinin üzerinde böyle bir yığın kırmızı gül vardı. Büyüklüklerini tam olarak ayırt edemiyordum ama oldukça güzel göründükleri belliydi. Fazla güzel.

Melek, neyi gösterdiğimi anlamak için telefonunu kendine doğru çevirdikten sonra ekrana bakmaya başladı. Birkaç saniye boş gözlerle ekranı izleyen mavi gözleri, neyi kastettiğimi anlayarak tekrar bana doğru dönünce vereceği cevabı merakla beklemeye başladım. Hayır demesini istiyordum. Bir kerecik bile olsa Ateş'in bu kıza karşı bana dürüst olduğunu görmek istiyordum. Buna ihtiyacım vardı. Artık geri planda olmaktan bıkmıştım. En kenarda, en köşede olmaktan gerçekten bıkmış ve de yorulmuştum.

"Evet," diyerek kendinden emin bir şekilde cevap verdi Me-

lek. Ardından gülümsedi. "Yirmi sekiz adet kırmızı gül. Aslına bakarsan böyle bir şeyi ben de beklemiyordum ama Ateş'in ne yapacağı hiç belli olmuyor."

Melek, konuşmasını bitirdikten sonra kibirli bir şekilde gülümseyip bakışlarını vereceğim tepkiyi ölçer gibi yüzümde gezdirmeye başladı. Onun inadına gülümsedim. Böyle bayağı içten, dudaklarımı mümkün olduğu kadarıyla yukarıya kıvırıp kocaman gülümsedim. Çünkü beni güçsüz olarak görmesini istemiyordum.

Tamam. Ateş o kıza çiçek almıştı. Hem de yirmi sekiz tane. Hem de ona 'lütfen çiçek alma' deyip yalvardığım halde. Ama bu yine de gülmeme engel değildi.

Küçük bir kahkahanın ağzımdan kaçmasına izin verdim. Elimde olmadan gerçekleşmişti. "Demek yirmi sekiz tane gül," dediğimde ise gülerek konuşmuştum ve buna hiçbir anlam verememiştim. Çünkü benim şu anda ağlamam gerekiyordu. Dudaklarımın titremesi ve gözlerimin de dolu dolu olması gerekiyordu. Ama ben ağlamak yerine gülümsüyordum ve bu cidden tuhaftı.

Melek şaşkın bir ifadeyle yüzüme baktı. Ve itiraf etmeliyim ki onun bu hali gülme isteğimi daha çok arttırıyordu. Niye öyle bakıyordu ki? Şu anda nasıl göründüğümü tahmin edebiliyordum. Ortada hiçbir sebep yokken gülümseyen biriydim ve bu halimle normal görünmediğimi elbette biliyordum. Aslında bana kalırsa gayet normaldim. Çünkü onca şey yaşadım, onca şey gördüm, onca şey hissettim. Tüm bunları yaparken yeterince gözyaşı dökmüşken şimdi durduk yere gülümsemem neden garip olsun ki?

"Neden gülüyorsun? Komik bir şey mi var?" diye sordu Melek.

Onun bu sorusu biraz daha gülümsememe neden oldu. Komik bir şey mi var... "Senin gibi mükemmel bir kızın olduğu yerde 'komik bir şey' her zaman vardır aslında. Ama sen kendinden başka herkesi öyle bir görmüyorsun ki, bunu fark ettiğini sanmıyorum."

"Ne diyorsun? Bak, Ateş sana göre biri değil Melisa. Aynı şekilde sen de ona göre değilsin. Şu haline bir baksana. Sence sen onu kaldırabilir miydin?"

"Dış görünüşüm hakkında yorum yapma." Gülümsememi anında yüzümden sildim. "Sakın," dediğimde ise sesim uyarı doluydu.

"Dış görünüşünle dalga geçmiyorum. Bak, hakkımda ne düşünüyorsun bilmiyorum Melisa ama bu söylediklerimi ciddiye al. Bir abla olarak ya da..." Yüzünü buruşturdu. "Arkadaş."

"Sen ve ben arkadaş olamayız," dedim, karakterlerimiz o kadar zıttı ki birbirine... Gerçi, zıt olmasa bile onunla arkadaş olabileceğimi sanmıyordum.

"Tamam, bir tavsiye olarak algıla o zaman." Melek ellerini iç içe geçirdi. "Sen ve Ateş birbirinize uygun değilsiniz. Bunu görmemek için kör, anlamamak için ise aptal olmak gerekir."

Senin aptal olman gibi mi mesela?

"Sevgili olmak sadece sinemaya gitmekten ve el ele tutuşmaktan ibaret değildir. Yaşı büyük olan erkeklerin istediği bir takım şeyler vardır ve Ateş... yetişkin bir erkek. Onu gülümsetebildiğini söylüyorsun ama ben de bunu yapabiliyorum. İnan bana, onunla birlikte olduğum gecenin sabahı Ateş'i her saniye güldürebiliyordum. Hem de içten ve samimi bir şekilde. Ne demiştin az önce? Göz kenarları kırışıp, kısılana dek. İşte ben de aynen o şekilde Ateş'i gülümsetebiliyorum. Bu söylediğimden ne anlarsın bilemem, bir şey anlar mısın onu da bilemem. Ama ben olsam da, olmasam da sen ve Ateş birlikte olamazdınız. Bu yüzden sakın beni suçlu bulma. Hâlâ bakiresin mesela, değil mi? Seks hakkında bilgin olduğunu bile sanmıyorum. Kulaktan duyma birkaç şey muhakkak biliyorsundur ama daha fazlasını bildiğini sanmıyorum. Ama ben öyle değilim. Ateş'i nasıl mutlu edebileceğimi, nasıl tatmin edebileceğimi çok iyi biliyorum ve bunları bilmem bile beni senden üstün kılıyor."

"Sürtüklük bir üstünlük değildir."

"Kime göre?" diye sordu Melek. "Sana göre mi? Ateş'e göre mi? Ben onu senden daha mutlu ettiğimi biliyorum. Öyle olmasaydı zaten şu anda onunla nişanlı olmazdım. Tamam, sözde sen Ateş'e göre safsın, savunmasızsın, iyi niyetlisin. Ama ben öyle olmadığını biliyorum. Gözlerindeki nefreti, karanlığı, küçümsemeyi çok iyi görebiliyorum ve sen masum filan değilsin. Sadece öyle olduğuna herkesi inandırmaya çalışıyorsun."

"İnsanlar umurumda değil, aynı şekilde sen de. Ben neysem oyum. Birilerine kendimi beğendirmek için şekilden şekle giren insanlardan hiç olmadım, olmam."

Melek gözlerini devirdi. "Yaa, tabii. Seni ilk ve son kez uyarıyorum Melisa. Nişanlımdan da onun çevresinden de artık uzak dur. Maya'dan, Kuzey'den ve diğerlerinden. Üçüncü şahıs olarak etrafımızda dolanmayı bırak. Ateş ve ben üç hafta sonra evleniyoruz. Balayından sonra da zaten yurt dışında yaşamak üzere karar aldık. Bundan sonra Ateş'i görebileceğini hiç sanmıyorum ama yine de seni uyarıyorum, hayatımızdan defolup git ve bir daha sakın girme. Ve son olarak şunu da belirtmek isterim ki, *senin saf aşkın bize hiçbir şekilde engel olamayacak.*"

***

Birbirini kovalayan sıkıcı dakikalar aynı sıkıcılıkta ve boğuculukta akmaya devam edip her saniye beni biraz daha içine hapsederken kaç saattir bu şekilde uzandığımı bilmiyordum. Hava kararmıştı. Dışarıda esen rüzgârın sesine bakılırsa soğuk hava her tarafa iyice hâkimiyet kurmuş olmalıydı. Ama nedense üşümüyordum. Şu anda üzerimde ince bir kazaktan başka bir şey yoktu belki ama iç dünyamla savaşmaya öyle bir dalmışım ki, şu anda üşüyorsam bile onu hissedemeyecek kadar hislerim kapalıydı.

Şu anda nasıl mıyım? Durun söyleyeyim. Yatağımın üzerine cenin pozisyonu alarak uzanmış, kollarım ise karnımın etrafına sıkıca dolanmıştı. O kızın söylediği her bir şey zihnimin içinde hâlâ yankılanıyordu. Her yankılandıkça da gözyaşlarım biraz daha hızlı akıyordu. Evet, ağlıyordum ve bundan nefret ediyordum. Bu kadar duygusal olup, her şeye ağlamaktan nefret ediyordum. Ne vardı sanki bazı şeyleri kafama takmasam? Takıyordum işte. En küçük bir şeyin en ince ayrıntısından, en büyük şeyin en geniş ayrıntısına kadar her şeyi kafama takıyordum ve bu beni artık yoruyordu.

Ateş'e göre olmadığımı söylemişti. Onu mutlu edemeyeceğimi ve ne yaparsam yapayım ona istediğini vermediğim müddetçe Ateş'in benim yanımda çok fazla durmayacağını söylemişti. Keşke ona 'Ben Ateş'i senin aksine bacaklarımı aralamadan da mutlu

edebiliyorum' deseydim. Ama o an bana ne oldu bilmiyorum, dilim sanki düğümlenmişti ve ben hiçbir şey diyememiştim. Hem zaten kız bana Ateş'le birlikte olduğunu hiç utanmadan söylerken ben ona nasıl böyle bir cümle kurabilirdim ki?

Ateş onunla birlikte olmadığını söylemişti bana. Bunu söylerken öylesine rahatlamış hissetmiştim ki kendimi... ama şimdi her şey yine altüst olmuştu.

Çünkü Ateş, yine ve yine bana yalan söylemişti. Uyardığım halde, üstelik rica edip bizzat yapmamasını istediğim halde o kıza koca bir demet kırmızı gül alarak beni yine hayal kırıklığına uğratmıştı. Hem sırf bununla da sınırlı değildi. Üstüne üstlük birde romantik akşam yemeği hazırlayıp kendini affettirmek için türlü türlü şeyler de yapmıştı. Ne için peki? Melek nişanı atmasın diye. Artık ona karşı nasıl davranacağımı bilmemekten cidden yorulduğumu hissediyordum.

Henüz on sekiz yaşındaydım. Ama nedense kendimi daha büyük biri gibi hissediyordum. Ve itiraf etmeliyim ki küçükken büyümeyi her şeyden çok isteyen ben, şimdi bunun aksinin olmasını daha çok istiyordum.

"Melisa?"

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmeye devam edip yatağımın pikesini ıslatmaya devam ederken odamın kapısı açıldı. Annem...

"Kızım, iyi misin?"

Annemin şefkatli çıkan sesinin ardından yatakta hissettiğim çöküntü gözyaşlarımı biraz daha hızlandırırken annem elini saçlarımın üzerinde gezdirdi. "Ne oldu sana güzel kızım?" dediğinde sesi sıcacıktı.

Bir hıçkırığın ağzımdan kaçmasına izin verdim. "Hiç-hiçbir şey." O böyle şefkatli davranırken ben nasıl gözyaşlarımı durdurabilirdim ki?

"Anneye yalan söyleme. Hadi anlat, yine ne oldu? Yine kim üzdü seni?"

Yine... Annemin söylemiş olduğu cümlenin içinden bir tek bu kelime bana ulaşıp zihnimde güçlü bir yankı yaparken yinelerden artık bıktığımı fark ettim. Yine ağlamaktan, yine üzülmekten, yine kandırılmaktan ve yine... *Yalnız kalmaktan.*

"Ateş mi? O çocuk mu üzdü seni?"

Sessiz kaldım. Keşke sadece üzseydi, çünkü beni üzmesine zaten alışmıştım artık. Ama bu sefer üzmekten daha fazlasını yapmıştı.

"Hadi ama Melisa, bak baban da merak ediyor seni. Lütfen konuş bizimle. Anlat derdini."

"Anlatmak istemiyorum," deyip kollarımı biraz daha karnımın etrafına doladım. Hem ne anlatacaktım ki? Ben artık onları sürekli üzmekten, sürekli endişelendirmekten ve yine sürekli meraklandırmaktan bıkmıştım. Bir evlat, anne ve babasını hep mutlu etmesi gerekirken ben onları sürekli üzüyordum. Ama bu benim de elimde değildi. Çünkü onlar bir üzülürken ben iki üzülüyordum ve ne yaparsam yapayım buna engel olamıyordum. Oysaki sürekli onların yüzünü güldüren bir evlat olmayı ne çok isterdim. "Özür dilerim anne," dedim oldukça kısık çıkan sesimle.

"Ne için güzel kızım?"

"Sizi sürekli üzdüğüm için." Hıçkırdım. "Belki ben olmasaydım siz daha mutlu-"

"Sen olmasaydın biz sadece daha üzgün olurduk," diyerek lafımı kesti annem. "Kendini bir şeyler için sakın suçlama."

"Ama..."

"Ne derdin var bilmiyorum Melisa. Ama şunu bil ki baban da, ben de seni çok seviyoruz ve sorun her ne olursa olsun senin yanındayız." Annem derin bir nefes aldı. "Hadi sil artık o gözyaşlarını. Aşılmayacak hiçbir sorun yoktur."

Derin bir nefes aldım. "Peki," diye mırıldandığımda sırf annemin gönlünü rahatlatmak için öyle konuşmuştum ama öyle olmayacağını biliyordum. En azından annem odadan çıkıp gittiğinde ben tekrar ağlamaya devam edecektim ve bunun bir sonu yoktu.

"Hem bak bende ne var."

Annemin ne dediğini anlayamadığımdan dolayı gözyaşlarımı elimin tersiyle silip uzandığım yerden doğrulduktan sonra bakışlarımı anneme doğru çevirdim. "Bir dahaki sefere bir şeyleri çöpe atacağın zaman iyi düşün," dedi annem. Elinde tuttuğu

pembe tüylü şey gözlerimi iri iri açmamı sağladı, elimi refleks olarak ağzımın üzerine götürdüm.

"Pinki?" dedim hâlâ şaşkın şaşkın annemin elindeki tavşana bakarken. Gerçekten oydu.

"O akşam bu tavşanı çöpe attığında sonrasında pişman olacağını biliyordum." Annem Pinki'yi bana uzattı. "O yüzden ben de çöpten geri aldım. Madem sen bana ne sıkıntın olduğunu söylemiyorsun, belki yine bu şeye anlatırsın diye sana getireyim dedim."

Annemin şefkatli çıkan sesiyle yapmış olduğu açıklama şaşkınlığımı biraz daha arttırırken kollarımı sıkıca anneme doladım. "Çok teşekkür ederim anne."

Annem sırtımı sıvazladı. "Tamam, hadi artık ağlama. Sil gözyaşlarını. Hem Aras oğlum az önce telefon etti, seninle doğru dürüst görüşemediği için birazdan buraya gelecekmiş."

"Aras mı?" deyip geri çekilerek annemle bakışlarımızı birleştirdim. Onu birkaç haftadır görmüyordum ve şimdi buraya geleceği için şaşırmıştım.

"Evet, Aras. Bu kadar sevineceğini bilseydim aradığı an söylerdim."

"Ne zaman aradı ki?"

"Yarım saat oluyor. Hadi git elini yüzünü yıka, sonrada üzerine adamakıllı bir şeyler giy. Çocuk seni böyle zombi gibi görmesin."

***

Saçlarımı tarayıp düzgün bir şekil verdikten sonra kaküllerimi de aynı şekilde tarayıp alnımın üzerine düşmesini sağladım. Saçlarımın boyu neredeyse belime kadar uzanmıştı. İlkokuldan beri ilk kez bu kadar uzun saçlara sahiptim ve bu güzeldi. Yani banyoda harcadığım oldukça uzun zamanı saymazsak genel olarak güzeldi. Çünkü saçlarım bana özgür olduğumu hatırlatıyordu. Onları salıp rüzgârda uçuşmasını sağlamayı çok seviyordum.

Üzerime giydiğim siyah kalın poların ardından, altıma da siyah bir eşofman geçirdikten sonra yarım saat önceki zombi görünümümden arındığım için kendimi tebrik ettim. Burnum hâlâ kızarıktı gerçi. Aynı şekilde gözlerim de. Ağladığım açıkça belli

oluyordu ama zaten Aras yabancı değildi. Aksine hayatımda olup biten tüm gelişmeleri, doğrudan bilen tek kişiydi.

Onunla şu Uludağ tatili yüzünden görüşememiştik. Aslında ben ona da gel diye teklifte bulunmuştum ama Aras kabul etmemişti. Ben de zaten çok fazla üstelemedim. Çünkü Deniz denilen o kızla ne derece yakınlaştığını bilmiyordum ve haliyle yanlış bir şey yapıp aralarını bozmak istemiyordum.

Aras gerçekten mükemmel bir çocuktu. Konuşmasıyla, karakteriyle, davranışlarıyla, her şeyiyle. Onun gibi bir arkadaşa sahip olduğum için gerçekten çok şanslıyım. Bir aralar ondan hoşlandığımı sanıyordum. Üç sene falan. Ama öyle olmadığını Ateş bana ispatlamıştı. O hayatıma girip gerçek olan duygularımı açığa çıkarttığında Aras'a olan hislerimin boşluktan başka bir şey olmadığını öğrenmiştim. Gerçi sonra bu boşluk güçlü bir arkadaşlığa dönüşmüştü ama, duygusal anlamda Aras'a karşı hiçbir şey hissetmiyordum. Aynı şekilde onun da bana karşı hissettiğini sanmıyordum.

Odamın kapısı tıklandı.

"Gir," diye seslendim hemen.

Kapı aralanıp görüş alanıma Aras girince dudaklarımı yukarı kıvırdım. "Hoş geldin," Adımlarımı ona doğru ilerletmeye başladım.

Aras kaşlarını havaya kaldırdı ve şüpheci bakışlarını yüzümde gezdirdi. Sanırım ağladığımı anlamıştı. Umursamadım ve kollarımı sıkıca ona doladım. "Ben de seni bekliyordum," dediğimde sesim onu özlediğimi en iyi yansıtacak şekilde çıkmıştı. Hem zaten yalan da değildi. Gerçekten onu özlemiştim.

Aras kollarını belime dolayıp tıpkı benim ona sarıldığım gibi bana sarılmaya başlayınca gözlerimi kapattım ve ne yaparsam yapayım birinin gerçekten yanımda olduğunu kendi kendime hatırlattım. Annem ve babam vardı ama hayır. Onlar yapacağım kötü şeylerde -haklı olarak- beni desteklemezlerdi. Kerem ve Demir yine aynı şekilde. Ateş vardı ama o da hayır. Çünkü o sürekli kendi doğrularını kabul etmemi istiyordu ve bu yüzden gerçek anlamda hiçbir zaman benim yanımda olup, kararlarımı destekleyeceğini sanmıyordum. Maya vardı. Beni çok sevdiğini

biliyordum ama o da tıpkı annem ve babam gibiydi. Yapacağım kötü bir şeyi asla desteklemezdi. Pusat. O belki gerçekten yanımda olup yapacağım her şeyi desteklerdi ama yine de aklımı kurcalayan birkaç şey vardı onunla ilgili. Bu yüzden benim en iyi ve tek destekçim, iyi bir şey yapsam da, kötü bir şey yapsam da, Aras'tı.

"Ne oldu sana?"

Aras'ın sorusu üzerine zaten dolu dolu olan gözlerim tekrar yaşarmaya başlarken başımı Aras'ın göğsüne yasladım. Hâlâ ona sıkıca sarılıyordum ve yine o da aynı şekilde bana sarılıyordu.

"Bugün Melek'le buluştuk. Okuluma geldi ve benimle konuşması gereken şeyler olduğunu söyledi. İlk önce bir anlam veremedim. Ama daha sonra Ateş'le ilgili olabileceğinden teklifini kabul ettim."

Aras'ın beni dinleyeceğini çok iyi biliyordum. Dinleyip, tavsiyede bulunacağını. Belki ikimizin de yaşı aynıydı ama Aras kesinlikle akıl yaşı olarak benden ve tanıdığım birçok insandan daha üstündü.

"Şey, oturalım mı?" diye sordum burnumu hafifçe çekerken. Çünkü anlatacağım uzun bir konu vardı ve bunu ayaküstü anlatamazdım.

Aras, onaylar şekilde başını aşağı yukarı salladı. Birlikte odamın içinde ilerleyip yatağıma doğru yürümeye başladığımızda aklıma Aras'ın bu odaya ilk geldiği gün geldi.

O akşam hiç şaşırmadığım kadar şaşırmıştım sanırım. Çünkü hoşlandığım çocuk, üstelik bir de okulda takip ettiğim çocuk evimdeydi ve ben resmen şok olmuştum. Hele babamın Aras'ı odama götürmemi söylemesi, tam bir düşüp bayılma nedeniydi.

Aklıma gelen bu düşüncelerden kurtulup dikkatimi karşımda bana samimi bir ifadeyle bakan çocuğa çevirdiğimde burukça gülümsedim ve gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim.

"İyi ki buradasın Aras, çok sağ ol."

Aras da benim gibi gülümsedi. Tek fark, onun kısılan mavi gözleri benimkinin aksine gerçekten gülüyordu. "Sorun değil Melisa, sen benim bu şehirdeki tek arkadaşımsın. Bir sorunun, bir sıkıntın olduğunda seni dinlemek elbette benim görevim."

Aras bana yandan bir bakış attı. "Ama sürekli ben seni dinliyorum, bence artık yer değiştirme vaktimiz geldi."

"Olur, değiştirelim," deyip içen bir şekilde gülümsedim. "Hatta her şeyimizi değiştirelim. Mesela sen benim yerime Ateş'le beraber ol, ben de senin yerine tekrar koleje gideyim. Böylelikle yaşadığım sorunların hepsini bizzat yaşamış olursun."

Aras yüzünü buruşturdu. "Ateş gibi bir adama üç günden fazla dayanacağımı sanmıyorum."

Gülümsedim. "O kadar zor değil aslında. Yemini suyunu verince hiç saldırmıyor."

Aras gülümsedi. "Bu kadar basit ha? Aklımda bulunsun o halde. Peki sen benim yerime geçince ne yapacaksın?"

Hiç düşünmeden cevap verdim. "Tabii ki bir sürü kıza senin adına çıkma teklifi edeceğim. Çünkü cidden artık senden ümidimi kesmeye başladım." Aras hemen kendini savundu. "Hey. Ben halimden memnunum bir kere."

"Ama ben değilim. Gerçekten artık seni biriyle görmek istiyorum Aras. Hem şu kız... Deniz. Ne oldunuz onunla?"

Aras omuzlarını silkti. "Konuşmuyoruz artık."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Neden?"

"Çünkü pek bana göre olmadığını fark ettim. Başta, evet ilgimi çekmişti. İyi bir kızdı. Ama sanırım ben daha olgun ve mantıklı kişilerden hoşlanıyorum."

"O zaman ruh ikizini bulmak zorunda kalacaksın."

Aras başını salladı. "Zor ama öyle görünüyor."

"Boş ver," dedim elimi havada sallayıp. "Ruh öküzünle başa çıkmak ruh ikizini bulmaktan çok daha zor. Ve inan bunu tecrübelerime dayanarak söylüyorum."

Aras gülümsedi. "Ruh öküzünden kastın Ateş mi?"

Gözlerimi devirdim. "Başka kim olabilir ki?"

Otuz Beşinci Bölüm

Mert öfkeyle soludu. "Bekliyorum. Ateş denilen o şerefsizle ne kadar süredir tanışıyorsun, anlat!"

"Abi bak," deyip nefesini dışarı üfledi Pusat. Mert'in gözleri kelimenin tam anlamıyla kararıp siyaha bürünmüştü ve her an birine saldırmaya müsaitti. "Ben de o herifi yeteri kadar tanımıyorum tamam mı? Bildiğim tek şey Melek'le nişanlı olması ve-"

"Ve?"

"Ve bir ara Melisa'yla kısa bir ilişki yaşadığı."

Mert yumruklarını sıktı. Hazmedemiyordu. Kan bağı olmayan ama yine de kardeşi gibi gördüğü Pusat'a öfkeli gözlerle bakmayı sürdürürken aklından onlarca şey geçiyordu. Ateş'in onu acımasızca dövmesi, baygın bedenini bir çöplüğe atması ve haftalarca hastaneden çıkamayacak hale gelmesi... Sırf Melek'le olan ilişkisini öğrendiği için Ateş'in ona yaptığı türlü türlü işkenceler hızla aklından geçiyordu ve Mert şimdi tüm bunların sebebi olan Ateş'e bu kadar yakın olmayı kaldıramıyordu.

Aslında Ateş o yüzden dövmemişti Mert'i. Sırf Melek'e çocuk yaşta sahip olup, bedenine henüz Melek küçük bir kız çocuğuyken sahip olduğu için dövüp, o yüzden işkence etmişti. Çünkü Ateş, o zamanlar Melek'i sevdiğine, değer verdiğine inanıyordu. Bu yüzden de bu durumu öğrendiğinde sessiz kalmak yerine Mert'e acımasızca da olsa cezasını vermekten kendini alıkoymamıştı. Hem zaten Mert, sübyancıydı. Kendinden yaşça küçük kızlarla birlikte olmaktan keyif alıyordu ve bunu artık alışkanlık haline getirmişti. Ateş bunu biliyordu. Bu yüzden de Mert'in cezasını acımasızca vermiş olmasından azıcık bile kendini suçlu hissetmiyordu.

"Sen bunca zamandır o herifi tanıyorsun, bulunduğu ortamlara giriyorsun, eski sevgilisiyle takılıyorsun ve bana bir bok söylemiyor musun?"

"Abi bak, o Ateş'in senin Ateş olduğunu sonradan anladım. Melek'i gördüğüm an."

Mert odanın içindeki sehpaya sinirle tekme attıktan sonra öfkeyle soludu. "Ulan o adam benim hayatımı karartti. Her şeyimi elimden aldı!" Mert saçlarını çekiştirdi. "Şimdi de kardeşim dediğim adam onu aslında tanıdığını mı söylüyor? Sikerim böyle işi!"

"Bir sakin ol önce."

"Nereye sakin ol lan, nereye? O herife olan nefretimi herkesten iyi sen biliyorsun. Şimdi de karşıma geçip sakın bana onu savunma!"

"Benim kimseyi savunduğum yok. Bir dur. Ben her şeyi düşündüm. O herifin canını öyle bir yakacağım ki, sana yaptıkları yanında hiç kalacak."

"Boş boş konuşma." Mert derin bir nefes aldı. "O kız, Melisa mı ne? Nedir, kimdir, Ateş'le olan ilişkisi ne kadar ileride, bana en ince detayına kadar anlat."

Pusat Mert'in gözündeki öfkeden rahatsız oldu. "Ona zarar vermene izin vermem abi," dediğinde ses tonu oldukça kararlı çıkmıştı.

Mert şaşkın bir ifadeyle Pusat'a baktı. Çünkü Pusat bu zamana kadar ona hiç karşı gelmemişti. "Benim işim Ateş'le. O dururken bir başkasına zarar vermem."

"Umarım."

"Anlat şimdi. Ateş ve Melek'in nasıl nişanlandığını, Melisa'yı, Ateş'in arkadaşlarını ve bildiğin her şeyi. Kısacası o şerefsizle bugüne kadar yaşadığın her şeyi bana anlat. Anlat ki ona karşı kullanabileceğim bir şeyin olduğunu öğrenebileyim. Anlat ki, öğrendiğim şeyle onun canını en derinden yakabileyim..."

***

Okul süveterimin üzerine lacivert polarımı giydikten sonra aynanın karşısına geçip saçlarımı taramaya başladım. Dün akşamdan sonra kendimi tüm sorunlardan arınmış gibi hissediyordum. Bunun nedeni elbette Aras'la saatlerce dertleşmiş olmamdı.

Aras dün gece on bire kadar bizdeydi. Uzun uzun konuşup dertleşmenin yanında, birlikte gülüşüp sohbet de etmiştik ve bu gerçekten kendimi iyi hissetmemi sağlamıştı. Hatta şu son zamanlarda iyi hissettiren tek şey bile desem yalan olmazdı.

Çalmaya başlayan telefonum bakışlarımı aynanın üzerinden komodine doğru çevirmeme neden olurken sabahın bu saatinde kimin aradığını merak etmiştim. Okul için hazırlanıyordum. Saat henüz altıya geliyordu ve bu kadar erkenden arayan kişiyi cidden merak etmiştim.

Hareket edip telefonumun yanına gittim. Ekranda gördüğüm isim muhtemelen gözlerimin bana oynadığı bir oyundu. Zaten böyle bir ihtimal de oldukça yüksekti. Çünkü Ateş uykusunu bölüp de bu saatte beni arayacak biri kesinlikle değildi. İmkânsızdı.

Elimi şaşkınlıkla telefonuma götürdüm ve cevapladım.

"O telefon neden hemen açılmıyor?"

"Şey, duymadım." Cidden Ateş'ti. Bir şey mi olmuştu acaba?

"Neyse, ne yapıyorsun?"

"Niye soruyorsun?"

"Çünkü özledim. Kaç gündür seni görmüyorum, biliyor musun sen?"

Ateş'in sert çıkışı değil de, beni özlediğini itiraf etmesi asıl beni şaşkına çevirmişti. Yine de ifademi korumaya özen gösterip konuştum. "Evet, Üç gündür. Çünkü aynı şekilde ben de seni görmüyorum. Ama merak etme, sevgili nişanlınla artık barıştığına göre beni fazla hatırlamazsın. Malum göz kenarların kısılana dek seni güldürebiliyor. Ama tabii öncesinde birlikte oluyordunuz değil mi? Unutmuşum, özür dilerim."

"Yine sabah sabah ne saçmalıyorsun ufaklık?"

"Ona nasıl çiçek alırsın sen!? Hani bir kıza çiçek alacak kadar aklını henüz yitirmemiştin? Yalancı! Arama bir daha beni."

Telefonu sinirle Ateş'in yüzüne kapatıp öfkeli gözlerle boş boş ekrana bakmaya başladığımda söylediklerimi düşünmeden söylediğim için doğru bir şey mi yaptım yoksa yanlış mı kararsız kalmıştım. Ateş'in beni arayacağını bilmiyordum. Üstelik sabahın köründe. Bu yüzden dilim bağımsız hareket etmişti ve bunun sonuçları ne olur bilmiyordum.

Elimde tuttuğum telefona bakmaya devam eden sinirli gözlerimi birkaç kez kırpıştırdıktan sonra aklıma gelen bir şeyi Ateş'e söylemek üzere hızla rehbere girdim ve 'Ateş-ödemeli' yazan yere tıklayıp Ateş'e ödemeli attım. Tamam, ona kızgındım. Hem zaten şimdi yine bağırmak için ona ödemeli atmıştım ama ne olmuş sanki? Normal konuşmak için pekala ödemeli atıyorken, kızmak içinde ödemeli atmak en doğal hakkımdı.

Aranılan abone cevap vermiyor.

Ekrandan gördüğüm kısa mesajın ardından çalmaya başlayan telefonum birbirini takip eden saniyeler içinde gerçekleşirken, telefonu sinirle cevapladım.

"Ayrıca o kıza romantik bir akşam yemeği-"

"Sen benim yüzüme nasıl telefon kapatırsın ulan?"

"Ne o, zoruna mı gitti? Bal gibi de kapatırım işte. İstersen bir daha kapatayım?"

"Sakın Melisa. Ulan sevgilimizi özledik diye sabahın köründe uyanıp sana telefon ediyorum, şu karşılaştığım muameleye bak. Ayrıca bana ezik gibi ödemeli atmayı da bırak artık. Telefonuna bin TL yükledim, normal bir şekilde ara beni."

"Sanki benimle konuşmak için alarm kurup uyandın da... Bir dakika. Ne bin TL'si? Sen bana bin TL değerinde dakika mı yükledin?"

"Elbette alarm kurmadım. Ayrıca evet, bundan sonra bana ödemeli atmayı sana yasaklıyorum. Ulan arıyorsun diye seviniyorum ama cevapla tuşuna basınca 'Bu bir ödemeli aramadır,' diyen başka bir sesle karşılaşıyorum. Yok bundan sonra ödemeli falan, arayacaksan adam gibi ara."

"Bana ne. Ben seni bundan sonra aramam. Neden diye soracaksın kusura bakma söylemem. Çünkü ben yalancılarla konuşmuyorum. Hele hele senin gibilerle hiç konuşmuyorum."

"Ne oldu yine?"

"Hiç ısrar etme, söylemeyeceğim. Sen nasıl o kıza çiçek alırsın? Hem de bir değil, iki değil, üç değil. Tamı tamına yirmi sekiz tane! Üstüne üstlük bir de romantik akşam yemeği hazırlamışsın. Hani..."

"Bir dakika bir dakika." Ateş lafımı kesti. "Ben kime çiçek almışım? Ne romantik yemeğinden bahsediyorsun sen?"

"Bilmiyormuş gibi yapma! Melek bana her şeyi anlattı. Uludağ'dan ayrıldıktan sonra onun evine gidip kapısında sabahlamışsın. Kendini affettirmek için yalvarıp, türlü türlü şeyler yapmışsın. Akşam olunca da romantik bir yemek hazırlayıp, bir de çiçek almışsın. Yalan mı?"

"Birinci ufaklık, ben Uludağ'dan ayrıldıktan sonra direkt eve gittim. Ertesi güne kadar da hiç uyanmadım. İkincisi, ben kimseden af dileyecek kadar zavallı birine henüz dönüşmedim. O yüzden Melek'ten af dilediğime ve ona yalvardığıma inandığını sakın söyleme. Üçüncüsü, o akşam yemeğini ben değil, barışmamız için Melek organize etti. O bahsettiğin çiçekler de ben gittiğimde zaten oradaydı ve kimin aldığını bilmiyorum."

"Yani sen ona çiçek almadın mı?"

"Bir kıza çiçek alacak kadar aklımı yitirmedim dediğimde şaka mı yapıyorum sanmıştın? Şimdi bana cevap ver, sen tüm bunları Melek'le nerede ve ne zaman konuştun?"

Derin bir nefes aldım. Melek denilen o şeytan kız bana yalan söylemişti ve ben dün gece boşu boşuna gözyaşı dökmüştüm. Aslında Ateş'e inanmadığım için kendime kızmalıydım. Çünkü biz birbirimize söz vermiştik ve benim ne olursa olsun ona güvenmem gerekirdi.

"Şey, dün. Okuldan sonra. O okulumun oraya geldi ve birlikte bir kafeye gittik."

Ateş'in sessiz bir küfür mırıldandığını duydum. "Ne konuştuğunuzu anlat bana Melisa? Ona bir şey söyledin mi?"

"Ha-hayır. İkimizle ilgili hiçbir şey söylemedim. Hem zaten o bizden çok siz ikinizden konuşmayı tercih etti. Bana senden ve çevrenden uzak durmam gerektiğini falan söyledi. İşte üç hafta sonra evleneceğinizi, balayından sonra da yurt dışında yaşayacağınızı söyledi."

"Neden beni aramadın?"

"Çünkü sana kızgındım."

"Ah Melisa. Şimdi ben de sana kızgınım. Eğer dün gururunu bir kenara bırakıp beni aramış olsaydın dün gece ağlayarak uykuya dalmamış olurdun."

"Sen nereden biliyorsun ki benim dün gece ağlayarak uykuya daldığımı?"

"Çünkü seni senden daha iyi tanıyorum ufaklığım. Ne hissedebileceğini, nelere üzülüp nelere ağlayacağını çok iyi biliyorum. Örneğin, bu sabah eteğinin altına çorap giymeyecektin, değil mi? Çünkü kaç gündür hava soğuk diye zaten çorap giyiyorsun ve şimdi boş verip çorap giymeyecektin?"

Ağzım ve gözlerim Ateş'in bu tahmininin doğru çıkmasından dolayı iri iri açılırken şaşkın bakışlarımı bacaklarıma doğru indirdim. Okul formam şu anda üzerimdeydi ve ben havanın soğuk olmasına rağmen bu sabah cidden çorap giymeyi düşünmüyordum.

"O düşünceyi hemen çöpe atıyorsun ufaklık. Zaten kısacık eteğin var, bir de çorap giyme, bak oraya gelip bacaklarını kırmıyor muyum senin."

"Sen benim odama kamera falan mı yerleştirdin? Bak, doğruyu söyle?"

"Yok güzelim, kamerayı ben direkt sizin banyonuza yerleştirdim. Çünkü seni oradan izlemek daha keyifli. Ama daha sonra banyoyu ailecek kullandığınızı gördüm. Baban bir yandan, annen diğer yandan. O iki salak oğlan da öbür yandan. İnanır mısın, gözlerim o görüntülere dayanmadı. Hem zaten sen de haftada iki defa duş alıyorsun, sinir olup kamera sistemini iptal ettim. Ulan baban bile haftada üç kez duş alıyor be, azıcık örnek al."

Tüm bedenim Ateş'in bu söyledikleriyle dehşete düşüp şaşkına uğramama neden olurken cidden söylediği şeyi yaptı mı diye içimden geçirmeden edemedim.

"Şaka, öyle değil mi?" Allah'ım lütfen şaka yapıyor olsun. Lütfen, lütfen, lütfen.

"Cidden inandın mı?" Ateş'in gülümsediğini hissedebilmiştim. Derin bir nefes aldım. "Of Ateş ya. Öyle bir anlattın ki, bir

an gerçek sandım. Sabah sabah korkudan öbür tarafa gidecektim. Ama ben haftada iki defa değil, dört kez duş alıyorum. Bunu yanlış söyledin."

"O zaman şu kamera işini cidden bir düşünmeliyim. Seni dört kez öyle görmek... Hmm, sanırım babana bile katlanabilirim."

Kıkırdadım. "Ya Ateş, deme öyle şeyler. Ayıp. Hem ben senin banyona kamera taktıracağım diyor muyum?"

"De güzelim. Hatta gel, birlikte taktıralım. Hatta kamera çalışıyor mu diye birlikte duş alıp test etmeye de razıyım."

"Ya of."

Ateş gülümsedi. "Ne oldu?"

"Bir şey olmadı."

"Oldu, oldu. Utandın değil mi? Beni bir an çıplak hayal ettin ve..."

"Hiih. Ateş, sus lütfen ya. Aklıma sapık sapık şeyler getirme."

Ateş kahkaha attı. Beni utandırmaya cidden bayılıyordu. "Hmm. Sen anlatsana şu sapık sapık şeyleri?"

"Bana ne. Çok ayıp ve sana söyleyemem."

"Bilmediğimden mi endişe ediyorsun yoksa? Bak ufaklık, bana karşı rahat olabilirsin. Gerçekten. Ben seni bu tür konularda her türlü dinlerim."

"Ya of. Kapatıyorum ben. Daha saçlarımı yapacağım ve kahvaltı edeceğim. Sana iyi günler veya iyi uykular. Utandırmayı seven zorba herif ne olacak!"

Telefonu kapatıp avucumun içine aldığımda yüzümde içten bir gülümseme vardı. Buna engel olamıyordum işte. Dün ağlayarak eve gelmem ve gece de yine ağlayarak uyumam bu sabah tamamen farklı bir boyuta geçip yerini mutluluğa bırakmıştı. Veya onun gibi bir şeye. Ateş beni mutsuzken bile mutlu edebilen tek kişiydi. Üzülmeme sebep olan kişi de oydu, evet ama onun dışında hiç kimse ama hiç kimse tam anlamıyla beni mutlu edip kalbimde kelebeklerin uçuşmasını sağlayamazdı. Beni en iyi şekilde dinleyen, tek sırdaşım Aras dahil.

***

Okula vardığımda Pusat'a görünmeden sınıfa ulaşabilmeyi

diledim. Çünkü dünden sonra onunla yüz yüze gelmek istemiyordum. Gerçi sınıfa girsem bile değişen hiçbir şey olmayacaktı, çünkü Pusat'la zaten aynı sınıftaydık ama yine de şansımı denemek istiyordum.

Dünkü olaydan -Pusat'ın bana çıkma teklifi etmiş olmasından- Ateş'e bahsetmemiştim. Bu doğru mu yanlış mı bilmiyordum. Kalbime göre doğru, mantığıma göre ise yanlıştı ve bu ikilem beni bir karamsarlığa götürüyordu. Ateş'e söylemiş olsaydım eğer sonucunun ne olacağını tahmin edebiliyordum. Ki zaten zor bir şey değildi.

Ateş zaten Pusat'a uyuz oluyorken bir de dünkü meseleyi öğrenmesiyle iyice küplere binip, Pusat'ı fena halde dövebilirdi ve bu kesinlikle istediğim bir şey değildi. Benim yüzümden birilerinin -hak etse dahi- zarar görmesi cidden istediğim bir şey değildi. Tek isteğim Pusat'ın benden uzak durması ve peşimde dolanmamasıydı. Aksini düşünmeyi hiçbir şekilde istemiyordum, çünkü düşünürsem iyi şeylerin olmayacağını biliyordum.

Öğle arasına kadar bizleri serbest bırakan öğretmenler yaklaşan sınav tarihi nedeniyle test çözmemize izin vermişti. Matematik hocasının önderliğinde yaklaşık yüz tane soru çözmeyi başarmıştık. Bu güzeldi. Tüm sınıf birlik olup test çözme işine katılmıştı ve onlarla birlikte bunu yapmış olmam güzel bir şeydi. Pusat bugün okula gelmemişti. Haliyle bu test çözme aşamasında yanımızda olamadığından kendimi biraz daha rahat hissetmiştim. Çünkü onun o ürkütücü kahverengi gözlerinin üzerimde olması dikkatimi dağıtmaya yetebiliyordu.

Ailevi sorunlarının olduğunu biliyordum aslında. Belki psikolojik sorunları da olduğundan böyle soğuk biriydi, emin değildim. Ama emin olduğum bir şey varsa ondan da ailesinden de uzak durmam gerektiğiydi. Çünkü kendimi tanıyordum ve onun ailesini öğrenmeye, tanımaya başladıkça kendimi geri çekemeden o ailenin sorunlarıyla yakından ilgileniyor olurdum ve bu kesinlikle istediğim bir şey değildi.

"Melisa?"

Çınar gülümseyerek bir sandalye çekip ardından hemen karşıma oturunca dalgın bakışlarımı ona doğru çevirdim. "Merhaba,

nasılsın?" diye sordum gülümsemeye çalışarak. Çınar bu okulda sevdiğim birkaç kişiden biriydi ve onun samimiyetine inanıyordum.

Çınar omuzlarını silkti. "İdare eder. Az önce antrenmandan çıktım, biliyorsun haftaya turnuvalar başlıyor ve onun için koşturup duruyorum."

"Ben kazanacağınıza tüm kalbimle inanıyorum. Çünkü çok sıkı antrenman yaptınız ve kaybetmeniz imkânsız."

Çınar gülümsedi. "Bakalım artık," dediğinde ise ses tonu umutluydu. "Aslına bakarsan kolejli, ben buraya sana haber vermek için gelmiştim. Reis seni çağırıyor."

Reis kelimesini işiten kulaklarım anında yüzümdeki tebessümün kaybolmasına neden olup yerini donuk bir ifadeye bırakırken Çınar -valla benim bir suçum yok- der gibi baktı.

"Nedenmiş?"

Çınar omuzlarını silkti. "Bacaklarını özlemiş."

Havaya kalkan kaşlarımın ardından çatılan kaşlarıma mani olamazken Çınar, "Tamam, tamam. Kızma hemen," dedi. "Bacaklarını falan özlememiş, bana sadece seni çağırmamı söyledi. Ha bir de önemli olduğunu."

Bakışlarımı Çınar'ın yüzünde gezdirdim. Çınar bakışlarımdaki ciddi ifadeyi anlayıp, "Gerçekten," diyerek konuşmasını devam ettirince sakin olmaya özen göstererek oturduğum yerden kalktım ve henüz üç ısırık almış olduğum tostumu masada bırakarak sınıfa doğru yürümeye başladım.

Kim bilir benimle ne konuşacaktı? Üstelik önemli demişti. Aklıma hiçbir şey gelmiyordu ve ben şimdi neden onun yanına gidiyorum, onu da bilmiyordum. Sanırım aramızda yok yere bir düşmanlık oluşturmamak için. Ama emin değildim. Sonuçta o bana çıkma teklifi edip, beni sevdiğini söylemişti. Üstelik beni takip ettiğini ve bir gölge gibi peşimde dolandığını da. Tüm bunları bildiğim halde ondan uzak durmam gerekirken neden uzak durmak yerine aksine ona doğru yaklaşıyordum ki?

Ona acıdığın için...

Hayır, bu doğru değildi. Hayır, hayır, hayır. Tamam, ailesinin durumu için gerçekten çok üzülmüş olabilirdim ama ben Pusat'a acımıyordum.

12-D sınıfının kapısına geldikten sonra kapıyı araladım. Öğle arasında tüm sınıfın dışarıda olduğunu bilmek için bu okulda sadece bir gün okumam yeterli olmuştu. Sınıfa girip kapıyı arkamdan kapattıktan sonra benim sırama oturmuş ve pencereden dışarıyı izleyen Pusat hemen görüş alanıma girmişti. Üzerinde siyah deri bir ceket vardı. Saçlarını her zamanki gibi rampa şeklinde yukarıya kaldırmıştı. Bakışları yine aynı şekilde soğuktu ve şimdi pürdikkat dışarıya bakıyordu.

Adımlarımı ona doğru ilerletmeye başladım. Geldiğimi fark ettiğini biliyordum çünkü her bir adımım sınıfın içinde ufak çaplı da olsa ses çıkartıyordu. Ama tuhaf bir şekilde Pusat dönüp de bana bakmıyordu. Umursamamaya çalıştım.

Sıranın yanına geldiğimde oturup oturmamakta kısa bir kararsızlığa düşmüş olsam da en köşesine oturmamın bir sakıncası olmadığına kanaat getirip oturdum.

"Bugün ne yapacaksın?" Pusat'ın bakışları hâlâ pencereden taraftı.

"Bir planım yok," diyerek ona dürüstçe cevap verdim.

"Seni bir yere davet etsem gelir misin peki?" Pusat bakışlarını bana doğru çevirdi. Kahverengi gözleri ifadesizdi ve bir cevap ister gibi yüzüme bakıyordu.

Yutkundum. "Pusat bak, biz bunları konuştuk. Yani sen ve ben, olamayız."

"Sadece bir yere gelmeni istiyorum Çilli. Bunun biz olmamızla bir alakası yok."

"Elbette yok ama hayır. Seninle okulda bile görüşmem doğru değilken sivil hayatta görüşmem kesinlikle doğru olmaz."

Pusat dişlerini birbirine bastırdı. "Kime göre doğru olmaz?" diye sorduğunda adeta tıslayarak konuşmuştu.

Derin bir nefes aldım. Ona karşı dürüst davranırsam, o da gerçekleri görebilirdi. "Sen de biliyorsun ki ben Ateş'i seviyorum. Onunla ayrıyım evet ama yine de onun dediklerini yapmaya devam ediyorum. Erkeklerle görüşmemi istemiyor, kabul ediyorum. Kısa kıyafetler giymemi istemiyor, yine kabul ediyorum. Zarar görmemem için beni koruyor, buna da bir şey demiyorum. Çünkü Pusat ben onu her şeye rağmen çok seviyorum. Bu yüzden de onun dediklerini harfiyen yapıyorum."

"Bir köle gibi."

"Ha-hayır. Ben onun kölesi değilim, sadece onu sevdiğim için dediklerini yapıyorum."

"Peki o? Sen ona karşı böylesine bağlıyken o sana karşı neler hissediyor?"

Sessiz kaldım. Çünkü böyle bir soru beklediğim türden değildi. Ateş'in bana olan hisleri... bana değer verdiğini birçok kere söylemişti. Zaten daha fazlası ona göre değildi. Peki ya Ateş'in kalbi? O da benim ona karşı hissettiklerimi bana karşı hissediyor muydu? Veya benim kalbim onun yanındayken hızını ayarlayamayıp çıkacakmış gibi atarken, onunda kalbinin benim yanımda çok fazla hızlı attığı oluyor muydu?

"Bi-bilmiyorum," dedim. "Bir keresinde eğer ben ölürsem kendinin de öleceğini söylemişti."

Bu cümleyi söylediği anı dün gibi hatırlıyordum. Bu okula başladığım ilk günlerdi ve Ateş beni okulumdan alıp -zorla- evime götürdüğünde söylemişti. O zamandan bu zamana çok şey değişmişti. Kim bilir, belki bu cümleyi şu an olsa söylemeyebilirdi. Ama ben o zaman böyle bir cümleyi ondan işittiğim için oldukça şaşırmıştım. Çünkü bu ölümdü. Geri dönüşü olmayan ebedi kaderdi. Şakası hiç yoktu ve Ateş ben öldükten sonra ardımdan ölmeyi göze alıyorsa, demek ki beni gerçekten seviyor olmalıydı.

Pusat bakışlarını yüzümde gezdirdi. Ne ifade ettiğini anlayamadığım kahverengi gözleri yüzümün her bir köşesini dikkatle tararken bu bakışmadan rahatsız olduğumu hissettim.

Pusat oturduğu yerden kalktı. Geçmişi hatırlayan dalgın bakışlarım onun ne yaptığını anlamaya çalışırken, Pusat konuştu. "Senin büyük sevgine karşı Ateş'in aslında sana hiç değer vermediğini görmek istiyorsan okuldan sonra seni götüreceğim yere gel. Bazı şeylerle bizzat yüz yüze gelince belki gerçeklerin farkına varırsın." Pusat omuzlarını silkti. "Bu bir oyun Çilli. Kazanma veya kaybetme. Eğer sen bugün benimle gelirsen, bu oyunun kaderini tamamen değiştirirsin. Yok gelmezsen, sevdiğin adamın seni kandırmasına müsaade ederek bir hayalin içinde yaşamaya devam edersin. Ama unutma. *Güzel bir rüyadan uyanmak insanın*

asıl kâbusudur." Pusat önümden geçerek yürümeye başladı ve sınıfın içinde ilerleyerek dışarıya çıktı. Şaşkınlıkla arkasından bakakaldım. Beni neden sınıfa çağırdı, bana neden Ateş hakkında sorular sordu ve neden böyle bir konuşma yapıp çekti gitti, anlayamamıştım. Tuhaf. Yani ben buraya gelmeden önce böyle bir konuşma yapacağımızı düşünmemiştim. Aslına bakılırsa ne konuşacağımızı genel olarak hiç düşünmemiştim ama yine de böyle bir konuşmayı hiç düşünmemiştim.

Benim büyük sevgime karşı Ateş'in bana hiç değer vermemesi... Pusat'ın böyle bir şeyi bilmesi mümkün değildi, olamazdı. Çünkü o Ateş'le yaşadığım şeyleri bilmiyordu. Geçtiğimiz engelli yolları, defalarca ayrılıp, kırıldığımızı, hiçbir şeyi bilmiyordu. Şimdi bana böyle şeyler söylemişti. Aklımı karıştırmayı başarmıştı. Bir oyunun içinde olup, kaderi bugün değiştirebileceğimi söylerken oldukça ciddiydi ve ben onun ne dediğini hiç anlamamış, biraz da korkmuştum.

Gidecek miyim peki?

Sanırım gidecektim. Çünkü içimden bir ses gitmem gerektiğini haykırıyordu. Bu işin sonunda ne olur bilemem. Mutlu son veya kötü son. Ama bir seçenek hakkım olsaydı elbette mutlu bir sonu tercih ederdim. Hem zaten bu yaşıma kadar da hep mutlu sonla biten masalları okumaya özen göstermiştim. Bu yanlıştı belki. Çünkü gerçek hayatta bazı şeyler mutlulukla son bulmayabiliyordu. Ama ben buydum işte. Melisa Özsoy: Tüm kötülüklerin içinde bir iyiliğin olabileceğini umut eden, her masalın mutlu sonla bittiğine inan kızdım. O halde neden şimdi kendi masalımın sonunun mutlu bitmesini istemeyeyim ki?

***

Pusat'la birlikte sessizce yürümeye devam edip bilmediğim bir sokakta ilerlemeye devam ettiğimizde bu sessizliğin fırtına öncesi sessizlik olmamasını diledim. Okuldan yaklaşık yirmi dakika önce çıkmıştık. Pusat beni okulun önünde bekliyordu ve daha sonra birlikte nereye gittiğimizi bilmeden yürümeye başlamıştık. Yol boyu ikimizin de ağzından tek bir kelime dahi çıkmazken, bu sessizliğin normal olmasını diledim. Çünkü anor-

mal bir durumla karşı karşıya gelmek bu sıralar isteyeceğim bir şey değildi.

"Burası."

Pusat yürümeyi bırakıp eliyle harabe gibi bir yeri işaret ederek soğuk bakışlarını yüzümde gezdirmeye başlayınca ben de yürümeyi bıraktım ve bakışlarımı işaret ettiği yere doğru çevirdim.

Dört katlı, soluk gri döküntü bir apartmandı.

"Burada ne yapacağız?" diye bir soru yönelttim Pusat'a. Bakışlarım hâlâ binayı incelemeye devam ediyordu ve itiraf etmeliyim ki hiç de güvenli durmuyordu.

"Sadece konuşacağız, korkma. Sana bir zarar vermelerine izin vermem."

Pusat'ın çoğul konuşması, bakışlarımı hızla ona doğru çevirmeme neden olurken şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Vermelerine... "Bu da ne demek oluyor? İçeride birileri mi var?"

Pusat, sormuş olduğum soruyu duymazlıktan gelip elini belime koyarak yürümemi sağlayınca şaşkın bakışlarımı onda tutmaya devam ettim. Sanırım korkmaya başlamıştım. Bunun nedeni Pusat'ın az önce söylediği cümle mi, yoksa gittikçe yaklaşmaya devam ettiğim karşımdaki harabe bina mı emin değildim.

"Korkma Çilli, ben yanındayım."

Pusat, ahşap kapısı olan apartmandan içeriye girip beni de peşinden yanında sürükleyince tedirgin adımlarımı şüpheyle ilerletmeye devam ettim. Kalbim sıkışmaya başlamıştı. Karnıma ise tuhaf bir ağrı girmişti. Bunun nedeni şu anda içerisinde olduğum yıkık dökük bina mı emin değilim ama içimden bir ses iyi şeylerin olmayacağını söylüyordu. Tuhaf ama buradan gitsem de bunun yine olacağını söylüyordu.

"Pusat, ben korkuyorum," diye itiraf ettim.

Pusat yürümeyi bırakıp bakışlarını bana doğru çevirdi ve elimi tuttu. Benim sıcak olan tenime karşı onun teni buz gibi soğuktu. "Korkma," dedi Pusat tekrar. Sakin konuşuyordu. "Bu oyunun sonunda sana hiçbir şey olmayacak. Şimdi sadece üst kata çıkacağız ve bekleyeceğiz, tamam?"

"Ama..."

"Şş. Amalar gereksizdir Çillim. Bana güven. Söz veriyorum sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Pusat'ın böyle konuşması, ağrımaya başlayan karnımın biraz daha ağrıyıp beni kıvrandıracak boyuta getirmesine neden olurken ne diyeceğimi bilmediğimden dolayı sessiz kalmayı tercih ettim. Pişman olmuştum. Keşke buraya gelmek yerine doğruca eve gitseydim. Ama ben bilemedim, yani bir anlık bir kararla buraya gelmeyi kabul ettim. Zaten benim en büyük sorunum da buydu. Bir şeylerin sonucunu düşünemediğimden, ileride neler olur, ne yaşarım bilmiyordum ve bu huyum başıma bir gün kesinlikle iş açacakmış gibi duruyordu.

Pusat'la beraber her basamağı gıcırdayan merdivenlerden yukarıya çıktıktan sonra ilk odadan içeriye girdik. Hava henüz aydınlık olduğundan güneş ışıkları içeride hâkimiyet kurmuştu. Geniş bir odanın içindeydik ve pencereleri gazete kâğıtlarıyla kaplı olduğundan soğuk havayı hissedebiliyordum.

Adımlarımı ilerletmeye devam ettim. Odanın içinde tedirgin bir şekilde ilerleyen adımlarım, her saniye sakin olmam gerektiğini bana hatırlatırken öyle yapmaya çalıştım. Sakin olup bir an önce buradan gitmeyi düşünmeye başladım. Hem tuhaf bir şekilde ben Pusat'a güveniyordum, o beni kötü bir şey olduğunda kurtarabilirdi. Yani sanırım.

"Sen burada bekle, ben bir telefon görüşmesi yapıp hemen geleceğim."

Bakışlarımı hızla bana açıklama yapan Pusat'a çevirdim. "Nereye gidiyorsun?" diye sorduğumda sesimdeki telaşa engel olamamıştım ama bu zaten umurumda da değildi. Beni nasıl böyle bir yerde yalnız bırakacağını söylerdi ki?

"Alt kata iniyorum Çilli. Telefon burada çekmiyor. Hem merak etme beş dakika bile sürmez."

Pusat bakışlarını son kez yüzümde gezdirdikten sonra az önceki merdivenlere yönelip aşağı inmeye başladı. Derin bir nefes aldım. Bir şey dememe fırsat vermeden gitmişti ve bu beni huzursuz etmişti. Kalbim daralıyordu. İçimde çok tuhaf bir his dolaşıyordu ve bu daha önce hissetmediğim bir duyguydu. Aslında şu anda belki de tüm bunları ben büyütüyordum. Ortada kuşkulanacağım geçerli neden yokken boş yere huzursuz oluyordum. Tekrar derin bir nefes aldım. Umarım öyledir. Şu anda hissettiğim iğrenç his umarım sadece benim boş kuruntumdur.

"Selam."

Kulaklarımı dolduran hiç de yabancı gelmeyen ses yerimden sıçrayıp bakışlarımı hızla sesin geldiği tarafa çevirmeme neden olurken karşılaştığım kahverengi gözler, deyim yerindeyse afallamama neden olmuştu. "Şey, selam," diyerek ona çekingen bir şekilde cevap verdim. Burada ne işi olduğunu merak etmiştim.

Mert sırıttı. Ardından ellerini cebine yerleştirip kendinden emin bir şekilde bana doğru yürümeye başlayınca yutkunup, bakışlarımı ondan ayırmamaya özen gösterdim. Üzerinde siyah bir kaban vardı. Aynı şekilde başında da siyah bir bere. Ellerine takmış olduğu siyah deri eldivenler ilgimi kısa bir süreliğini oraya vermeme neden olsa da çok fazla oyalanmadan bakışlarımı tekrar gözlerine çıkarmayı başardım.

"Nasılsın bakalım?"

"İyi, sen?"

Mert gülümsedi. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım..." dediğinde ses tonunda garip bir tını vardı. Umursamamaya çalıştım.

"Şey, Pusat'ı gördün mü? Aşağı indi ve daha gelmedi de."

"Hayır, ben geldiğimde aşağıda kimse yoktu."

İrileşen gözlerim Mert'e 'Ciddi misin?' der gibi bakarken Mert adımlarını bana doğru ilerletmeye devam etti ve hemen karşımda durdu. Ciddi bir boy farkımız vardı. Haliyle ona alttan bakarken Pusat'ın beni burada bir başıma bırakmamış olmasını diledim. Çünkü o, kötü bir şey olduğunda güvenebileceğim tek kişiydi ve şimdi gitmiş olması... kesinlikle istediğim bir şey değildi.

"Burada baş başa kaldık," dedi Mert. Siyah beresini kulaklarına kadar indirdiğinden yüz hatları normalinden daha da keskin görünüyordu. Yutkundum ve aramızdaki mesafeyi açmak için geriye doğru bir adım attım. "Şey, o halde sanırım ben de eve gitsem iyi olacak. Çünkü annemlere haber vermeden geldim ve merak ederler."

"Hemen değil güzel gözlü kız," Mert başını onaylamaz şekilde iki yana salladı. "Bana anlatmanı istediğim birkaç şey var ve onları anlatmadan gitmene izin veremem."

Anlamayarak ona baktım. "Ne anlatacağım?"

Mert bana doğru ağır adımlarla ilerlemeye devam etti. Ben geriye gittikçe o üzerime geliyordu ve bu haliyle beni korkutuyordu.

"Hmm, Ateş?"

Mert'in yüzünde karanlık bir gülümseme vardı. Böyle zoraki bir şekilde gülüyor gibiydi. Yutkundum. "Anlatacak bir şeyim yok," dediğimde bakışlarım etrafa kaçamak bakışlar atmaya başlamıştı bile.

"Demek anlatacak bir şeyin yok?"

Ben daha ne olduğunu anlamadan soğuk duvarla buluşan sırtımın ardından Mert üzerime eğilip kendini bana bastırınca yapmış olduğu bu sert ve beklenmedik hareket karşısında resmen afallamıştım. "Cidden yok mu Melisa? Güzel gözlerin, dolgun dudakların, kardeşimin en çok sevdiği çillerinle Ateş'i nasıl kendine hayran bıraktığını anlatacak hiçbir şeyin yok mu?"

Mert'i panikle geriye doğru ittirdim. Yüzüme doğru bağırarak konuşması ve şu anda yaptığı şey az önce daralan kalbimi mümkünmüş gibi daha da daraltırken tüm bedenim anında korkuyla kaplanmıştı. "Bırak beni, ne saçmalıyorsun sen? İmdaat!" dediğimde yerimde debelenip Mert'in elinden kurtulmaya çalışıyordum.

"Yoksa Ateş güzel yüzünden çok mahrem bölgelerinle mi ilgileniyor?" Mert nefesini boynuma üfledi. "Hmm, göğüslerin?" Bedenim anında kaskatı kesildi. "Belki de daha aşağılar, ne dersin?"

"Bırak beni seni adi herif! Ateş bunları öğrendiğinde seni mahvedecek duydun mu? Seni öldürmekten beter edecek!"

"Demek onun için bu kadar değerlisin?" Mert memnun olmuş bir şekilde gülümsedi. "Pusat'a da söylemiş olduğun gibi sen ölürsen o da ölür? Cidden bunu yapacak kadar sana çok mu değer veriyor? Ya da dur. Ben seni öldürmek istemiyorum ki... Kardeşimi kendine öyle bir bağlamışsın ki, sana bir şey yaptığım takdirde sanırım canıma okur." Mert gülümsedi. "Demek bu kadar özelsin? Peki seni bu kadar özel kılan ne güzel gözlü kız? Yüzün mü? Bedenin mi? Ah! Yoksa yatakta mı çok iyisin? Bunu seve seve denemek isterdim. Ne dersin? Hazır burada da baş başayken tadına bakmama izin verir misin?"

"Bırak beni pislik!" Onu üzerimden savurmaya çalışırken bedenim bir panik dalgasının esiri olmuştu. Kalbim korkudan deli gibi atıyordu.

"Yoksa teklifimi mi beğenmedin?" diye sordu Mert yapay bir üzüntüyle. "Aslında haklısın..." Üzerime eğildi. "Burası sevişmek için pek de iyi bir yer değil. Güzel sırtının yerdeki taşlardan dolayı hasar görmesini istemem. Sonra Ateş'e nasıl açıklama yaparsın..." Ruhsuzca gülümsedi. "Ama istersen başka bir yere gidebiliriz? Söz veriyorum seni iliklerine kadar tatmin edebilirim güzel gözlü kız. Ve bu bizim küçük sırrımız olur."

Bedenim birden fazla duyguyu aynı anda hissedip kalbimin korkuyla atmasını sağlarken kulaklarımın işittiği sesin hayal olmamasını diledim.

"O sikik ellerini hemen onun üzerinden çekmezsen senin ecdadını sikerim!"

Ateş...

Hemen hemen iki metre kadar uzağımızdaydı ve bedeni öfkeden kasılmış, gözlerinde ise ölüm karanlığı vardı. Öylesine kötü, öylesine keskin bir ifadeyle bakıyordu ki Mert'e onu daha önce böyle gördüğümü sanmıyordum.

"Ooo, Ateş beyimiz gelmiş." Mert sinir bozucu bir şekilde gülümsedi. Ardından beni önüne alarak arkama geçince yapmış olduğu bu beklenmedik hareketle ellerim refleks olarak havaya kalktı.

"Bırak onu," dedi Ateş. Dişlerini bastırarak konuştuğu için sesi tıslar gibi çıkmıştı.

"Neden?" diye sordu Mert gevşek bir şekilde. "Bu güzel gözlü kız çok mu önemli?"

Ateş yumruklarını sıktı. "Sana bırakmanı söyledim," dediğimde ses tonu bıçak kadar keskindi.

Mert nefesini boynuma üfledi. Anında kasılan bedenim, gözlerimi iri iri açıp yerimde rahatsızca kıpırdanmama neden olurken Mert beni kendine bastırdı. "Henüz çok erken Arsoy. Tadına bakmadan olmaz."

"Ulan, puşt!" Ateş öfkeyle soludu. "Az sonra seni gebertti-ğimde bana durmam için bir neden vermek istiyorsan hemen onu bırak!"

Mert histerik bir kahkaha attı. "Senin adına üzgünüm Arsoy. Ama bu da benim olacak. Bu kızın da bedenine ilk ben sahip olacağım ve tıpkı Melek'te olduğu gibi derinliklerine daldığımda acıyla inlemesini zevkle dinleyeceğim." Mert yanağını yanağıma sürttü. "Sonra da Pusat üzerinden geçecek... Belki ondan sonra ikimiz aynı anda-"

Birbirini takip eden saniyeler içerisinde Ateş'in beni kenara çekip Mert'in üzerine atlaması, daha sonra da onu sertçe yumruklamaya başlaması sadece birkaç saniye içinde gerçekleşirken rastgele savrulan bedenimin yere yığılmasını umursamayıp şaşkın bakışlarımı ölümcül derecede sert yumruklarını Mert'e geçiren Ateş'e doğru çevirdim.

Her şey bir anda olmuştu. Mert'in o arsız konuşmasından hemen sonra Ateş hızla yanıma gelerek beni kenara çekmişti ve ardından durum buydu. Mert, sırtüstü yerde toparlanmak üzere uygun vakti kollarken Ateş hiç de buna izin verecekmiş gibi durmuyordu.

"Bu sefer izin verir miyim sanıyorsun lan? Bu sefer onu benden almana müsaade eder miyim sanıyorsun?"

Ateş, sert yumruklarını hiç durmaksızın Mert'in yüzüne geçirip Mert'in yüzünün kandan görünmemesine neden olurken Ateş'i daha önce kavga ettiğini görmüş ama bu denli sinirlenip öfkeden deliye döndüğünü görmememden dolayı garipsemiştim. Bu çok tuhaftı. Yani benim âşık olduğum adamın böylesine canavara dönüşebilmesi. Benim gözümde Ateş zaten kibar biri değildi ama şu anki hali... gerçek olamayacak kadar korkutucuydu.

"Adi şerefsiz! Sana bir daha karşıma çıkma dediğimde bu cümleden ne anladın puşt?"

Ateş, Mert'in üzerinden kalkıp öfkeli bedenini bir an bile durdurmadan Mert'in gövdesine tekme atmaya başlayınca elimi refleks olarak ağzıma götürüp karşımdaki görüntüye hipnotize olmuş gibi bakmaya devam ettim.

Ateş, Mert'e tekme atıyordu. Hem de oldukça sert. Her bir tekmesinde Mert'in bedeni geriye doğru savrulurken bilincinin kapanmak üzere olduğunu anlamıştım.

Ateş, ardı ardına atmış olduğu ölümcül tekmelerden sonra siyah ceketinin içinden bir şey çıkardı. Adeta burnundan soluyordu ve nefes alış verişleri hızlı hızlıydı.

"Sana ona dokunursan öldürürüm dediğimde şaka mı yaptığımı sanıyordun?" Ateş Mert'in yanına eğildi. Mert'in irileşen gözlerinin ardından korkudan gerilen bedeni, Ateş'in elinde tuttuğu bıçak yüzünden iyice belirgin bir hal alırken Ateş bıçağı Mert'in göğsüne sapladı.

Anında irileşen gözlerim ve ağzımdan kaçan bir çığlık karşımdaki görüntü yüzünden bedenimde bir şok dalgası yollarken Ateş'in böyle bir şeyi nasıl yaptığını anlayamamıştım. Mert'i bıçaklamıştı. Hem de hiç tereddüt etmeden.

Ateş elinde tuttuğu kanlı bıçağı tekrar havaya kaldırıp Mert'e saplamak üzere bir harekete geçtiğinde kulaklarımı dolduran sert bir şeyin yapmış olduğu yankı, yerimden sıçrayıp ağzımdan bir hıçkırığın kaçmasına neden oldu. Ağlıyordum. Ne ara ağlamaya başladığımı hiç bilmesem de gözyaşlarım usulca yanaklarımdan süzülüyordu.

Bakışlarımı tereddütle sesin geldiği tarafa çevirdim. Görüş alanıma giren görüntü afallayıp beni şaşkına uğratırken Pusat'ın, Ateş'in kafasına ucu demir olan bir kürekle vurduğunu fark ettim. Ağzım ve gözlerim bu görüntüden dolayı iri iri açılırken Ateş elini kafasına bastırıp bakışlarını ona arkadan saldıran Pusat'a çevirdi.

"Oyun bitti Ateş Arsoy. Ben kazandım."

Pusat elindeki küreği az önceden daha güçlü bir ses çıkartarak Ateş'in kafasına indirdikten sonra zaten hemen merdivenlerin yanında olan Ateş'in bedenini ayağıyla geriye doğru ittirip basamaklardan düşmesini sağladı...

Otuz Altıncı Bölüm

Saatler işlemeye devam ediyordu. Bu zaten kaçınılmaz bir gerçekti ve durdurmak imkânsızdı. Saatler işliyordu, dünya dönüyordu, zaman ise akmaya devam ediyordu. Kaç dakikadır bir bekleyiş içerisindeydim, kaç saattir oturduğum yerde çaresizce bekliyordum, bilmiyorum. Tüm hislerim, duygularım, düşüncelerim, hepsi şu anda Ateş'leydi ve ben ondan başka hiçbir şeyi düşünemiyordum.

Çaresizdim. Ama şu anda en çok hissettiğim şey şüphesiz korkuydu. *Ya Ateş'e bir şey olursa...* İşte bu korku, şu anda en bilinmedik hücrelerime bile işlemişti ve ben ona bir şey olursa ne yaparım, nasıl hissederim tam olarak bilmiyordum. Ateş'siz bir dünya... Sanırım ölmeden önce cehennemi hissedip, orada yaşamak gibi bir şey olurdu. Onun gözlerine bakamadan, nadir de olsa onun gülüşünü seyretmeden, onun kollarının arasında olup, huzuru hissedememek, cehennemin en dibine gitmek kadar berbat olurdu. Bunu istemiyordum. Ateş'siz bir dünyayı, onun olmadığı bir yerde yaşamayı, âşık olduğum adamın gözlerine bakmadan hayatımı devam ettirmeyi istemiyordum, istemiyordum, istemiyordum!

Ateş benim ilk ve son aşkımdı. Onu deliler gibi seviyordum ve her ne olursa olsun sevmeye de devam edecektim. Kömür rengi saçları, mavi-yeşil gözleri, en çok da sevdiğim mükemmel kalbi beni ona bağlayan şeylerdendi. Hüzünlü bir hayat hikâyesi vardı onun. Anne ve baba sevgisini görüp, hissedememişti. Ama yine de her şeyi boş vermek yerine, o bir şekilde yaşamına devam etmişti ve yeniden başlamayı başarmıştı. Belki de onun bu yenilgiyi sevmeyen yanı beni ona bağlamıştı, emin değildim. Ama

ne fark ederdi ki. Ateş'ti işte o. Zorba, kaba, birazcık hödük, ama mükemmel bir adam.

"Kızım?"

Bulunduğum odanın kapısının açılmasının ardından babam içeriye girip bana doğru yaklaşmaya başlayınca gözyaşlarımı kurulama ihtiyacı duymadan oturduğum yerden hızla kalktım ve kollarımı babama doladım. Şu anda ailemin yanımda olmasına her şeyden çok ihtiyacım vardı. Onların şefkatini hissetmek ve söyleyecekleri tek bir güzel cümleye her şeyden çok ihtiyacım vardı.

"Şş, tamam güzel kızım. Geçti," dedi babam. Saçlarımı okşayıp sakinleştirmeye çalışıyordu beni.

"Baba, o..." deyip gözyaşlarımı akıtmaya devam ettim. "O yaralandı. Başına vurdular ve o bayıldı."

Konuşmakta güçlük çekiyordum. Babamın bana sarılan kolları olmasa şu anda yere bile yığılabilirdim. Ama elimde değildi. Henüz aradan iki saat bile geçmemişken, yaşadığım şeyler daha bu kadar sıcakken, sakin olamıyordum.

Pusat'ın Ateş'in kafasına acımasızca vuruşu, Ateş'in merdivenlerden aşağı düşen bedeni, ardından Pusat ve ağabeyinin koşarak uzaklaşmaları hâlâ gözümün önündeydi ve gitmiyordu.

O an bir çeşit transa girmiştim sanırım. Donmuş gibiydim. Nefes alıp vermek dışında bedenimi hiçbir şekilde kıpırdatamamıştım ve belki de sırf bu yüzden Ateş'in durumu benim yüzümden daha da ilerlemiş olabilirdi. Eğer hemen kendimi toparlayabilseydim, eğer hemen yığıldığım yerden kalkıp Ateş'e yardım etmeyi başarabilseydim belki de şu anda burada olmazdım. Olmazdık.

"Tamam kızım, birazdan polis memurları buraya gelip senin ifadeni alacak. Sakin ol, tamam mı? Çıkacaksın buradan. Onlara zaten pek bir şey görmediğini, saldırganların sen gittiğinde oradan uzaklaştıklarını söyleyeceksin. Söz veriyorum sana bir şey olmayacak Melisa'm."

Babam tüm olup biteni biliyordu. Pusat'ın Ateş'i yaralamasını, Ateş'in Mert'i bıçaklamasını, her şeyi. O harabe yerdeyken transa geçen bedenimi geç de olsa hareket ettirip Ateş'in yanına

indiğimde ilk olarak babamı arayıp yardım istemiştim. Zaten arayabileceğim başka da kimse yoktu. Gözyaşlarım tuhaf bir şekilde o an hiç akmadığı için her şeyi düzgünce anlatmayı başardığımdan babam olup biteni öğrenip kısa bir süre içerisinde yanımıza gelerek Ateş'i oradan çıkarmama yardım etmişti.

Babama bunu Pusat'ın yaptığını söylemiştim. Acımasızca ve bir ruh hastası gibi Ateş'e arkadan saldırdığını söyleyip, Ateş'i bu hale onun getirdiğini anlatmıştım. Ama şimdi... babamın bana söylediği şey benim istediğim şeyin tam olarak aksiydi. Polislere bir şey görmediğimi söylemek, üstelik saldırganların ben oraya gittiğimde çoktan gitmiş olmalarını söylemek, yo hayır. Böyle bir şeyi asla ama asla yapmazdım.

"Sen ne saçmaladığının farkında mısın baba?" Sesimi bir anda yükselterek konuştuğumdan boğazımın acımasına engel olamamıştım. Ama bu umurumda da değildi zaten. Şu anda Ateş kim bilir nasıl bir acı içerisindeydi. Nasıl kıvranıp, bedeni nasıl acı çekiyordu. Benim aptal boğaz ağrım onun hissettiğinin yanında neydi ki?

"Hayır Melisa," dedi babam uyarıcı bir sesle. "Asıl saçmalık senin Pusat'ı ihbar etmen olur. Bunu yapmayacaksın."

"Neden?" deyip babamın yüzüne doğru bağırdım. "Neden onu ihbar etmememi istiyorsun? O bir psikopat, anladın mı? Ateş'e acımasızca zarar verdi ve şimdi de bana sessiz kalmamı mı söylüyorsun?"

Babam tedbirli bir şekilde bulunduğumuz yere kısa bir göz gezdirdi. Ardından konuştu. "Sessiz ol öncelikle. Pusat'ın durumunu biliyorum ve zaten bu yüzden onu ihbar etmeni istemiyorum." Babam derin bir nefes aldı. "Bak kızım, bazı şeyler göründüğü gibi değildir. Pusat'ın abisini korumak için böyle bir şey yaptığını biliyorum ve yok yere o çocuğun başını derde sokma. Zaten nefsi müdafaadan ona bir ceza vermezler. Sadece genç yaşta adı sabıka listesine yazılır ve bu ileride polis olmak isteyen bir genç için iyi bir şey olmaz. Boşu boşuna hayallerini onun elinden alma kızım."

Boşu boşuna...

"Baba sana inanmıyorum!" deyip sinirle babamın yüzüne baktım. "Pusat, Pusat, Pusat. Ne bu Pusat sevgisi böyle? Bir kere

ya, sadece bir kere Ateş'e karşı olan şu önyargılarını kenara çeksen ölür müsün? Ateş şu anda bir hastane odasında ve canıyla uğraşıyor. Buna sebep olan kişi ise dışarıda elini kolunu sallayarak dolaşıyor. Buna izin vermem, anlıyor musun? Sen iyi bir polis değilsin belki ama ben sevdiğim adamı bu hale getirenlerin cezasını çekmeleri için elimden gelen her şeyi yapacağım. Ve sen baba, buna engel olamayacaksın."

"İyi git anlat her şeyi," dedi babam. "Ben iyi bir polis değilim ya, Ateş'in bile bile o çocuğu bıçakladığını söyle. Ateş daha hastaneden taburcu olamadan cezası kesilsin ve buradan direkt nezarete göndersinler. İstediğin şey bu mu?"

"İstediğim tek şey Ateş'in iyileşmesi..." diyerek gözyaşlarımın arasından konuştum.

"O zaman bana güven, dediklerimi yap. O iyi olacak tamam mı? Ateş iki darbeyle ölecek kadar zayıf biri değil."

Babam kollarını bedenimin etrafına dolayıp bana şefkatle sarılmaya başlayınca gözyaşlarımın onun gömleğini ıslatmasını umursamayıp başımı babamın göğsüne yasladım. "Lütfen iyi olsun baba. Ona bir şey olursa, yaşayamam. Bunu kaldıramam." Hıçkırdım.

"İyi olacak kızım, sana söz veriyorum o iyi olacak."

"O çocuğu ihbar edeceğim baba. Ateş'e yaptıklarının cezasını ödeteceğim. İster buna karşı çık ister çıkma ama bunu yapacağım."

"Emin değilim Melisa."

"Ya baba, o bu zamana kadar hiç anne baba sevgisi görmedi. Hep onlardan uzakta yaşadı. Bu yüzden o böyle. Bu yüzden sert biri. Neden bunu kimse göremiyor? O kötü biri değil. Yemin ederim değil baba. Onun çok güzel bir kalbi var. Hem şefkatli de. Lütfen bir kerecik onu sevin. Sen de annem de bir kerecik ona, anne baba sevgisi gösterin." Hıçkırdım. "Çünkü onun buna ihtiyacı var. Hatırlıyor musun, birlikte pikniğe gittiğimizde sen ona içten bir şekilde evlat diye hitap etmiştin? Ateş o an ne kadar mutlu oldu biliyor musun? Hiç belli etmedi mutluluğunu, hani sözde sert adam ya? Ama o senden duyduğu tek bir kelimeyle bile çok mutlu oldu. Yemin ederim çok mutlu oldu. Şimdi lütfen Pusat'ı korumak yerine Ateş'i koru. Çünkü senin kızının kalbi

Pusat'a değil, Ateş'e bağlı ve eğer ona bir şey olursa... kızın da onunla birlikte ölür."

Bulunduğumuz odanın kapısının açılmasının ardından üç tane polis memuru içeriye girip bakışlarını babam ve benim üzerimde gezdirmeye başlayınca babamın kollarından yavaşça çıkarak geri çekildim ve derin bir nefes alıp sakin olmaya özen gösterdim. Çünkü buna ihtiyacım vardı. Gerçi ne yapacağım konusunda kesin olarak kararlı olduğumdan, ilk kez kendime güvenip, ilk kez kendimden emin hissediyordum ama yine de içimde dolaşan bir huzursuzluk vardı. Bunun sonucu ne olur bilemem. Belki babamın dediği gibi işler daha kötü boyuta taşınabilirdi. Ama bildiğim ve kesin olarak emin olduğum bir şey varsa o da, Ateş'in şu anda hastane odasında olup canıyla boğuşmasına neden olan kişilerin cezalarını bulmaları için elimden geleni yapacağımdı.

Babam bakışlarını 'Bir saçmalık yapma,' der gibi son kez yüzümde gezdirip polis memurlarının ona çıkın demesini beklemeden odadan dışarıya çıkınca kalbime göre değil, mantığıma göre hareket etmem gerektiğini kendi kendime hatırlattım. Çünkü bu zamana kadar hep kalbimin dediklerine göre, kalbimin istediklerine göre hareket etmişim. Bunun sonucunda hep üzülen taraf ben olup, yine acı çeken taraf da ben olmuştum. Ama bundan sonra kalbime göre değil, mantığıma göre hareket edecektim.

"Bize olup biteni aynen anlat Melisa, olay nasıl gerçekleşti?"

Kulaklarımı dolduran bu soru ağlamaktan muhtemelen kızarmış gözlerimi karşımda bana dikkatle bakan ve elinde bir kâğıt ile kalemi hazırda tutan polis memuruna doğru çevirmeme neden olurken başımı aşağı yukarı salladım ve olanları anlatmak üzere dudaklarımı araladım.

"Okuldan bir arkadaşım," dedim öncelikle. "Hatta sınıf arkadaşım... Beni okuldan sonra bir yere götürmek istedi. Bana bir şeyler söyleyecekmiş. Başta bu teklifi elbette kabul etmedim ama daha sonra hayatımla ilgili olduğunu söyleyip aklımı karıştırmayı başardı. Teklifini kabul ettim. Birlikte okula yirmi dakikalık bir mesafede harabe gibi bir yere gittik. Ona sordum. Neden burada olduğumuzu, burada ne yapacağımızı..."

"Sana ne cevap verdi?"

Derin bir nefes aldım. "Hiçbir şey. Sadece içeriye girip beklememiz gerektiğini söyledi. Öyle de yaptık zaten. Birlikte içeriye girip merdivenlerden üst kata çıktığımızda içimde kötü bir his dolanmaya başladı. Bunun nedenini bilmiyordum ama karnıma bir ağrı girmişti işte. Pusat'a... korkuyorum dedim dürüstçe. O da bana korkmamam gerektiğini ve yanımda olduğunu söyledi. Daha sonra birlikte üst kata çıktığımızda Pusat bir telefon görüşmesi yapması gerektiğini söyleyerek alt kata inerek beni yalnız bıraktı. Ne olduysa da ondan sonra oldu..."

Üç polis memuru dikkatli bir şekilde beni dinleyip söylediklerimi hem not alıp hem de doğru mu söylüyorum yoksa yalan mı söylüyorum diye keskin gözlerini bir an bile olsun benden ayırmazken, anlattıkça yaşananların gözümün önüne aynen gelmesi her şeyi ikinci kez yaşıyormuşum gibi hissetmeme neden oluyordu.

"Devam et lütfen?"

"Mert... Pusat'ın ağabeyi. Pusat alt kata indikten sadece birkaç dakika sonra yanıma geldi ve bana sözlü tacizde bulundu. Onunla daha önce de karşılaşmıştım. Haliyle kendisini tanıyordum ve o anda orada olmasını fazla üstelememiştim. Ama Mert, çok tuhaftı. Bana hem sözlü tacizde bulunup hem de üzerime doğru yürüyordu."

"Ne diyordu sana Melisa?"

"Ateş hakkında bir şeyler öğrenmek istiyormuş. Bana onun hakkında bir şeyler anlatmamı istedi. Hayır dediğimde ise beni duvara yaslayıp üzerime zor kullandı. Bağırdı, çağırdı, daha sonra da sözlü taciz etti. Sonra Ateş geldi. Nasıl geldiğini bilmiyorum, beni nasıl bulduğunu da. Ama iyi ki o an gelmişti ve iyi ki oradaydı. Yoksa Mert bana zarar verebilirdi."

"Sonra ne oldu peki? Pusat ve Mert Ateş'e saldırıp onu merdivenlerden aşağı mı itti?"

"Şey, evet." Yutkundum. "O ikisi Ateş'e saldırdı ve ardından onu merdivenlerden iterek düşmesini sağladılar."

Şu saniyeye kadar polis memurlarına her şeyi aynen anlatmıştım. Pusat'ın beni götürmesi, Mert'in sonradan gelmesini ve bana karşı yaptığı sözlü tacizi. Ama bıçak kısmı... işte orayı maalesef anlatamazdım. Çünkü ilk defa kalbim ve mantığım aynı

şeyi yapmamı söylüyordu ve ben onların dediğini yapmak zorundaydım. Yoksa Ateş hapse girebilirdi ve sevdiğim adamın öyle bir duruma düşmesini istemiyordum.

Polis memurları birbirlerinin yüzüne baktı. Ardından iri yapılı olanı konuştu. "Olay yerinde bir başkasının daha kan izlerine rastladık, peki o kime ait? Öğrendiğimiz kadarıyla Ateş Arsoy'un kanaması merdivenlerden düştükten sonra başlamış. Yani üst kattaki kan izleri ona ait değildi?"

"Bi-bilmiyorum," deyip hemen savunmaya geçtim. "Ben sadece ne olduysa size aynen anlattım ve daha fazlası olmadı. Ateş dışında kimse yara almadı ve hem zaten saldırganlar o ikisiydi."

"Olay yeri ekibi incelemeye devam ediyor zaten. Peki, anlatmaya devam edin,"

Derin bir nefes aldım ve başımı salladım. Sanırım hayatımda ilk kez olabilecekleri tahmin ettiğimden, Ateş'in bıçağını oradan alıp temizlemekle doğru bir şey yapmıştım. Bıçağı oraya yakın bir yere, toprağa gömdüğümde babam henüz gelmemişti ve bunu yaptığımdan onun da haberi yoktu. Olsa ne olurdu bilemem gerçi ama polisler o bıçağı bulduğunda Ateş'in başına hiç de iyi şeylerin gelmeyeceğini biliyordum.

Yaklaşık yirmi dakika kadar polis memurlarına olup biteni anlatıp son olarak da Pusat ve Mert'ten şikâyetçi olduğumu onlara söyledikten sonra bulunduğum odadan çıkıp Ateş'in kaldığı odaya doğru ilerlemeye başladım. Şu anda bir hastanedeydim. Burada bir sorgu odası elbette yoktu ama bir polis kızı olduğumdan dolayı beni merkeze götürmek yerine burada sorguya almışlardı. Zaten ben de merkeze gitmek istememiştim. Çünkü Ateş'ten ayrılmak istemiyordum ve sanki ben onun yanından uzaklaşırsam ona bir şey olacakmış gibi hissedip, korkuyordum. Bu, çocukçaydı belki. Ama bence bu çocukluk falan değildi, sadece sevdiğim kişiye her an zarar gelme korkusuydu.

Asansör yerine merdivenleri kullanarak çıktığım dördüncü katın koridorunda ilerlemeye başladığımda içimden sürekli 'lütfen iyi olsun, lütfen iyi olsun' diye geçiriyordum. Ona bir şey olacak korkusu, beni en derinden vuruyordu ve düşüncesi bile bu denli berbat hissettirirken gerçek olması... hayal dahi edemeyeceğim bir felaket olurdu sanırım.

Koridorun en sonuna doğru büyük adımlarla ilerlemeye devam ettiğimde görüş alanıma giren tanıdık yüzlerin bazılarının ağlamasından dolayı benim de zaten ağlamaya meyilli olan gözlerim tekrar akmaya başladı. Adımlarımı sevgilisine sıkıca sarılmış olan Maya'ya doğru ilerletmeye devam ettim. Tüm çocuklar şu an buradaydı ve yere çömelmiş hüzünlü bir şekilde oturuyorlardı.

Bu tuhaftı. Çünkü normalde her birinin yüzünde içten ve samimi bir gülümseme olurken şimdi böyle olmaları her birinin Ateş'i çok sevdiğini en iyi şekilde yansıtıyordu ve gerçekten tuhaf, bir o kadar da güzel bir şeydi. Çünkü gerçek arkadaşlık öyle hadi denince bulunmuyordu. Kendimden biliyorum. Yıllarca yalnız biri olarak yaşamımı devam ettirip, arkadaşsız büyümüştüm. Bunun nedeni belki benim kişiliğim, belki de doğru insanlarla karşı karşıya gelememiş olmamdır, bilemiyorum. Ama bildiğim bir şey varsa o da bu çocukların Ateş'i gerçekten çok sevdikleriydi.

Maya'nın yanına gidip bir şey söyleme gereği duymadan kollarımı ona doladığımda gözyaşlarım biraz daha hızlanmıştı. Bu elimde değildi. Şu anda Ateş bir ameliyattaydı ve durumu hakkında en ufak bir fikrim dahi yoktu. Hiçbirimizin yoktu ve bu bilinmezlik beni daha beter korkutup, daha çok üzüyordu. Buraya ilk geldiğimizde doktorların hepsi Ateş'in yanına koşuşturmuştu ve o an tekrar tekrar gözümün önüne geldiğinde ömrümün sonuna kadar unutamayacağım bir sahne beynimin en derinlerine kazınmıştı.

Maya, hemen kollarını bana doladı. Ardından sırtımı sıvazlayıp destek vermek ister gibi yavaşça okşamaya başlayınca kollarımı biraz daha sıkılaştırdım ve gözyaşlarımı akıtmaya devam edip ona sarılmaya devam ettim.

"Ona bir şey olursa ben yaşayamam..." dedim gözyaşlarımın arasından.

"Ona bir şey olmayacak Melisa."

"Olmayacak..." deyip Maya'yı tekrarladım.

Hem olmazdı ki zaten. O Ateş'ti. Hayatımda gördüğüm en güçlü erkekti ve şimdi ona bir şey olamazdı. Daha onunla yapacağım bir sürü şey vardı hem. Örneğin o uyurken onun yüzünü

renkli kalemlerle boyamak gibi, çok sevdiği bir yemeğe bolca tuz atıp yüzünü buruşturmasını izlemek gibi, onunla bir gün dışarıya çıktığımızda ikimizin resmini yoldan geçen insanlara gösterip 'Bu çifti tanıyor musunuz?' diye sormak gibi, birlikte markete gidip her şeyi sepete doldurmak ama daha sonra hepsini geri boşaltmak gibi... Tamam, tüm bunlar Ateş'in hiç de hoşuna gidecek türden değildi belki ama amacım zaten onun hoşuna gidip gitmemesi değil, benim hoşuma gitmesiydi ve ben inanıyorum, tüm bunları yaptığımızda çok ama çok eğlenecektik. Belki Ateş, ilk başta kızardı, ki bu zaten Allah'ın emriydi. Ama daha sonra onun da gülümseyip 'Sen harbiden geri zekâlısın ufaklık' diyeceğini hissedebiliyordum. Ve bunu hissetmem bile içimde bir şeylerin titremesine neden olup, kalbimde kelebeklerin uçuşmasını sağlayabiliyordu.

"Melisa?"

Babamın koridorda yankılanan sert sesi bakışlarımı ona doğru çevirmeme neden olurken ıslak gözlerimi onda sabitledim. Sırf ben değil, diğer çocuklarda babama bakıyordu.

"Yürü, eve gidiyoruz," dedi babam. Ses tonu itiraz kabul edilmeyecek cinstendi. Adımları ise bana doğru yaklaşıyordu.

Bakışlarımı babamın yüzünde gezdirdim. Gözlerim onun gözlerinin en içine bakıp birkaç saniye orada takılı kaldıktan sonra sırtımı beyaz duvara yasladım ve bacaklarımı kendime doğru çekip başımı bacaklarımın üzerine koydum. "Hiçbir yere gelmiyorum."

Babam derin bir nefes aldı. "Melisa, sana yürü dedim. Burada öylece bekleyemezsin."

"Murat Amca bırakın kalsın. Biz buradayız ve ona sahip çıkarız."

Kuzey'in söylediği bu cümleden sonra babam öfkeli bakışlarını ona çevirdi. "Bana amca falan demeyin. Sen de, arkadaşlarında. Kızım içeride yatan oğlan yüzünden zaten defalarca acı çekip zarar görmüşken, daha fazlasına izin vermem çocuklar, anlıyor musunuz?"

"Laflarına dikkat et bey amca. Senin içeride yatan oğlan dediğin bizim kardeşimiz," dedi Batuhan. Oldukça ciddi konuşuyordu. "Melisa onun yüzünden mi zarar gördü sanıyorsun? Aksine.

Ateş sırf ona zarar gelmesin diye uğraşıyordu. Şu anda orada yatmasının nedeni de zaten Melisa. Eğer Ateş oraya gitmeseydi o iki piç kızına neler yapardı, hiç düşündün mü?"

"Asıl laflarına sen dikkat et evlat. Benim kızımın bir serserinin korumalığına ihtiyacı yok. Ben onu herkesten ve her şeyden pekâlâ kurtarabilirim. Çok şükür elim ayağım hâlâ tutuyor. Sizin o serseri arkadaşınız kızımın hayatına girmeseydi, tüm bunların hiç yaşanmayacağını siz de ben de çok iyi biliyoruz. O yüzden sakın bir şeyleri örtbas etmeye çalışmayın. Çünkü her şey açık ve ortada. O serseri benim kızımın hayatını mahvetti. Kızım onun yüzünden intihar teşebbüsünde bile bulundu. Şimdi sakın o serseriyi haklı çıkartmaya çalışmayın."

"Yeter artık baba!" Sesimi yükselttim. "Ona artık serseri demekten vazgeç. Sen ve annem, ona karşı önyargılı olmayın diye defalarca yalvarmama rağmen hâlâ ondan nefret ediyorsunuz. Artık yeter tamam mı? Ben onu seviyorum ve o iyileşene kadar da buradan hiçbir yere ayrılmayacağım. İstersen sen git ama ben buradayım."

"Sana yeterince söz hakkı verdik. Şimdi yürü, eve gidiyoruz. Bunların hepsini orada konuşacağız!"

"Hiçbir yere gelmiyorum baba. Ateş hastaneden taburcu olana kadar buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum. Hem zaten bana artık karışamazsınız, çünkü ben on sekiz yaşındayım ve istediğimi yapmakta özgürüm."

"Öyle mi?" diye sordu babam. Gözleri adeta öfke kusuyordu. "Demek özgürsün ve benim sözümün hiçbir etkisi yok? Peki. Madem sen artık on sekiz yaşındasın, madem benim sözümün sende bir etkisi yok, o halde bundan sonra başının çaresine bakmayı öğren küçükhanım. Çünkü senin gibi söz dinlemeyen bir kızı evlat olarak istemiyorum ben. Burada kal ve sakın gelme. Bundan sonra senin bir annen-baban yok!"

Hayal kırıklığı ve şaşkınlık tüm bedenimi ele geçirip babama inanmayan gözlerle bakarken, babam arkasını döndü ve hastane koridorunda ilerlemeye başladı. Birkaç damla yaşın yanaklarımdan süzülmesine izin verip, tüm bunların gerçek olmamasını diledim. Annemsiz ve babamsız bir dünya... Bu çok, çok fazla garip bir durumdu ve kendimi bir boşluktaymışım gibi hissettirmişti.

Sanki birisi bedenime böyle büyük bir delik açmıştı ve o delikten şimdi boş bir hava geçiyormuş gibi hissediyordum.

Bundan sonra senin bir annen-baban yok.

Bu zamana kadar onların sevgisiyle ve ilgisiyle büyüyen ben, bundan sonra onlar olmadan nasıl yaşarım bilemiyordum. Babamın bir anlık sinirle öyle söylediğini umuyordum. Çünkü aksi bir durum, kesinlikle kaldıramayacağım türden olurdu ve ben bunu istemiyordum. Tamam, onlara bağırıp kızıyordum belki ama yine de onları çok ama çok seviyordum. Hem nasıl sevmem? Onlar benim anne ve babamdı. Bu yaşıma kadar her konuda yanımda olup beni seven, sarmalayan insanlardı. Şimdi bana kızgınlardı belki. Haklıda olabilirler. Ama ben sadece sevdiğim adamın, uğruna her şeyi yapabileceğim adamın yanında olmak istemiştim, hepsi bu.

"Üzülme ufaklık. Seni affedeceklerdir."

Kuzey'in tebessüm ederek söylediği bu cümleye karşı bakışlarımı ona doğru çevirdim. Zoraki bir şekilde gülümsediği her halinden belliydi. Hem zaten içten gülmesini de beklemiyordum. Çünkü kardeşi gibi gördüğü, çocukluk arkadaşı şu anda bir ameliyattaydı ve gülmesi saçmalık olurdu.

"Umarım..." diyerek ona cevap verdim. Sesim mırıldanır gibi çıkmıştı. Gerçi şu anda bir sesim yoktu benim. Saatlerdir şiddetli bir şekilde ağladığımdan olsa gerek kısılmıştı ve sesim neredeyse tamamen yok olmuştu.

"Babanın bahsettiği şu intihar meselesi," diye sordu Maya kulağıma eğilip. "O ne zaman oldu?"

"Önemli bir şey değildi," diyerek ona kısaca cevap verdim. "Geçti gitti," dediğimde ise başımı tekrar dizlerimin üzerine koyarak gözlerimi kapatmıştım. Maya'nın bu cevaptan tatmin olmadığını biliyordum. Ama şu anda ayrıntılı konuşacak ne halim vardı ne de dermanım. İstediğim tek şey belki de günlerce uyuyup, uyandığımda da her şeyin son bulmasıydı. Ama öyle bir şey gerçek dünya için fazla masalsıydı.

Saniyeler saat gibi, saatler de günler gibi işleyip neredeyse hiç akmıyormuş gibi hissetmeme neden olurken gözlerimi birkaç defa ovuşturup oturduğum yerden yavaşça kalktım. Bedenim çok az uykuyla durduğundan olsa gerek şu anda başım feci halde

ağrıyordu ve her an yere yığılabilirdim. Doktorlar ziyaretçi odalarında kalabileceğimizi söylemişlerdi aslında. Ama ben de, diğerleri de bunu hiç düşünmeden reddetmiş, koridordaki rahatsız sandalyelerin üzerinde uyumayı tercih etmiştik.

Ameliyat iki saat önce bitmişti. Başhekim bize Ateş'in başından çok fazla hasar aldığını ama yine de ölüm tehlikesinin olmadığını ve ameliyatın oldukça başarılı geçtiğini söyleyip yanımızdan ayrılmıştı. Bu haber öylesine bir sevinme hissi yaşatmıştı ki ben de... ailemin beni reddetmiş olmalarını bile o an umursamayıp içten bir şekilde gülümsemeyi başarmıştım.

Çünkü Ateş iyi olacaktı. Ve biz tüm kötülüklerin üstesinden gelmeyi kolaylıkla başarabildiğimizden, aynı şekilde ailemin de gönlünü kazanabileceğimize tüm kalbimle inanıyordum.

Maya, Kuzey, Batuhan ve diğer çocuklar koridorun çeşitli yerlerindeki sandalyenin üzerlerine kıvrılıp uykularına devam ederken onların bu hali tebessüm etmeme neden oldu. Artık Ateş'i nasıl çok seviyorlarsa, Ateş normal odaya alınmış olsa bile yine onun yanından ayrılmayıp rahatsız sandalyelerin üzerinde uyumayı göze almışlardı. Bu gerçekten mükemmel bir şeydi. Benim böyle arkadaşlarım yoktu belki ama Ateş'in böylesine sağlam arkadaşları olduğu için çok ama çok mutluydum.

Melek hastaneye hiç gelmemişti. Haberi var mı onu da bilmiyordum ama nişanlısının başına bu kadar olay gelirken onun merak edip bir bilgi almaması cidden sinir bozucu bir durumdu. Gerçi hiç de umurumda değildi zaten. O şeytan suratlı kızın gözümün önünde olması hiç isteyeceğim bir şey değildi ve şu anda burada olmamasına sevinebilirdim sanırım.

Duvardaki saat 03:50'yi gösteriyordu. Neredeyse sabaha karşıydı ve haliyle koridorda hiç kimse yoktu. Etraf bomboştu ve Ateş'in odasına girip onu görmemin kimseye sakıncası olmayacağını bildiğimden adımlarımı onun odasına doğru ilerletmeye başladım. Bu yaptığım yanlıştı belki. Çünkü doktora onu görmeyi istediğimizi söylediğimizde kesin bir dille karşı çıkıp, olmaz demişti. Ama ben şimdi ona bir zarar vermeyeceğim ki. Sadece nasıl olduğuna bakıp hemen çıkacaktım. Bunun bir zararı olduğunu düşünmüyordum ve hazır etrafta da kimse yokken bunu yapabilirdim sanırım.

Ateş'in kaldığı odanın önüne geldikten sonra kulpu tereddüt ederek yavaşça aşağı indirdim ve etrafta birileri var mı diye koridora son kez göz gezdirdim. Boş olan ve kimsenin olmadığı koridor, derin bir nefes alıp rahatlamama neden olurken zaten kulpun üzerinde olan elimi aşağı indirerek kapıyı araladım ve içeriye girip sessiz olmaya özen göstererek kapıyı arkamdan kapattım.

Oda karanlıktı. Dışarıdan gelen sokak lambası dışında odayı hiçbir şey aydınlatmıyordu. Adımlarımı ilerletmeye devam ettim. Görüş alanıma giren yatağın ardından Ateş'in sadece başı ve kolları görüş alanıma girerken yüzümde oluşan tebessüme engel olamayıp ona doğru ilerlemeye devam ettim.

Ateş'in başında beyaz bir bandaj vardı ve muhtemelen doktorların oraya atmış oldukları dikişleri kapatmak içindi. Ateş'e doğru ilerlemeye devam eden adımlarım, onun her zaman güçlü ve kaslı görünen bedeni şimdi savunmasız ve bitkin bir halde, hastane yatağının üzerinde olmasından dolayı kendimi suçlu hissetmeme neden olurken yatağın kenarına yavaşça oturdum ve bakışlarımı Ateş'in yüzünde gezdirdim.

Derin bir uykuda olduğu her halinden belliydi. Dudaklarını ise sanırım daha kolay nefes alsın diye hafifçe aralamıştı ve melekleri kıskandırabilecek bir mükemmellikte şu anda hemen karşımda uyuyordu.

"Özür dilerim sevgilim," dedim. "Senin sözünü dinlemediğim için, sana karşı geldiğim için, şu anda benim yüzümden bu hastane yatağında yattığın için çok ama çok özür dilerim. Ben böyle olacağını bilseydim yemin ederim oraya hiç gitmezdim. Ama bilemedim, o adamın senin düşmanın olabileceğini gerçekten hiç düşünemedim."

Ateş'in şu anda beni duyup duymadığını bilmiyordum. Ama izlediğim filmlerde genellikle hasta olan kişi, sevgilisinin başının ucunda ona anlattıklarını duyabiliyordu ve şimdi belki öyle olur diye ben de içimde tuttuğum her şeyi Ateş'e söyleyecektim.

"Seni çok ama çok seviyorum Ateş. Gülüşünü, kokunu, yakışıklı yüzünü, bana sıkıca sarılıp bedenimi kollarının arasına hapsetmeni ve en çok da mükemmel kalbini çok seviyorum. Ben sana âşık oldum. Bunu ilk olarak ne zaman hissetmeye başladım hiç bilmiyorum ama kalbime öyle bir yerleştin ki, ne zaman

sana âşık olduğumu bilmesem de ömrümün sonuna kadar sana âşık olacağımı adım gibi biliyorum." Uzanıp alnımı Ateş'in alnına yasladım. "Hemen iyileş ve gözlerini aç, tamam mı? Çünkü seninle birlikte yapacağımız birkaç küçük şey var ve sen olmadan ben onları yapamam." Gülümsedim. "Senin yüzünü boyamak için sabırsızlanıyorum. Aynı şekilde insanlara ikimizin resmini gösterip 'Bu çifti tanıyor musunuz?' diye sormayı da. Hemen uyan tamam mı? Benim şimdi gitmem lazım ama yarın sabah lütfen uyanmış ol."

"Melisa..."

Yüzüme çarpan nefesin ardından kulaklarımı dolduran bu kelime gözlerimi iri iri açıp şaşkın bir ifadeyle adımı sayıklayan Ateş'e afallayarak bakmama neden olurken az önce doğru mu duydum diye içimden geçirdim.

"Melisa..." diye tekrar sayıkladı Ateş.

Yüzümde oluşan gülümsemeye engel olamayıp elimi şaşkınlıkla ağzıma götürerek Ateş'e bakmayı sürdürdüğümde ne yapacağımı bilemedim. O benim adımı sayıklamıştı. Hem de bir kere değil, iki kere. İnanılmaz bir kelebek turu tüm kalbime yayılmaya başlarken, "Buradayım," deyip sevinçle Ateş'e bakmayı sürdürdüm.

"Melisa'm..." dedi bu sefer Ateş.

Filmlerde oğlanlar hep iki kız arasında kalıp en çok sevdiğinin adını sayıklardı ve şimdi Ateş, benim adımı sayıklamıştı.

"Buradayım, yanındayım," dediğimde hâlâ gülümsemeye devam ediyordum ve Ateş'in üzerine eğilmiş elimi yanağına koyarak bana bakmasını sağlamaya çalışıyordum. Melek diyebilirdi. Çünkü o kızla yıllardır tanışıp, benden çok daha fazla zaman geçirmişti ve öyle deseydi ona çok fazla kızmazdım. Ha, üzülmez miydim? Elbette üzülürdüm. Sonuçta sevdiğim adamın bir başka kızın adını sayıklaması hiç de hoşuma gitmezdi. Ama Ateş, Melek dememişti ki. Aksine, benim adımı sayıklayıp, benim adımı söylemişti. Kim bilir, belki de şu anda rüyasında beni görüyordu ve bu yüzden öyle söylemiş olabilirdi.

Bakışlarımı Ateş'in yüzünde gezdirdim. Düzgün nefes alış verişleri hâlâ derin bir uykuda olduğunu anlamama neden olurken Ateş'in dudaklarına küçük bir öpücük kondurdum. Ardın-

dan, "Hep yanında olacağıma söz veriyorum," dedikten sonra oturduğum yerden kalktım ve odanın kapısına doğru ilerlemeye başladım. Birazdan güneş doğacaktı. Yeni bir gün, yeni bir yirmi dört saat, yeni gelişmeler ve yeni olaylar. Tüm bu yeniliklerin güzel olmasını kalbimden geçirdikten sonra Ateş'in odasından çıktım ve az önce kıvrılarak uyumaya çalıştığım rahatsız sandalyeye doğru ilerlemeye başladım.

***

Hep bir ağızdan konuşan insanların sesleri kulaklarımı dolduruyordu. Pardon, tırmalıyordu desem daha doğru olurdu sanırım. Gözlerimi araladım.

Görüş alanıma ilk olarak beyaz bir tavan girmişti. Kıvrılarak uyuduğum iki sandalyenin üzerinde sırtüstü uzandığımdan bakışlarım direkt olarak tavandaydı ve bu gerçekten oldukça rahatsız bir durumdu.

Çenemin hemen altında olan siyah montumu elime alarak uzandığım yerden yavaşça doğruldum. Tutulmuş olan sırtım anında yüzümü buruşturmama neden olurken ayaklarımı sandalyeden sarkıtarak zemine bastım ve sırtımı geriye doğru atıp rahatlamaya çalıştım. Dün, tüm çocukların uyumuş oldukları sandalyeler şu anda bomboştu ve hiçbiri ortalıkta görünmüyordu. Hayırdır inşallah, diye içimden geçirdim. Ardından oturduğum yerden kalkıp etrafı temkinli gözlerle izlemeyi sürdürdüğümde kulaklarımı dolduran tanıdık sesler dikkatimi hemen karşımdaki odaya vermeme neden oldu.

Ateş'in odasıydı orası ve yanlış duymadıysam az önce Kuzey'in sesini duymuştum.

İlerlemeye devam eden adımlarım sırtımın ağrısını umursamayıp Ateş'in uyandığını ümit ederek yüzümde bir gülümseme oluşmasına neden olurken elimi Ateş'in bulunduğu odanın kapısının kulpuna götürerek yavaşça araladım ve başımı içeri soktum.

"Saçma saçma konuşma," dedi Kuzey öfkeyle. Görüş alanıma ilk olarak o, ardından da Batuhan girmişti. "Başına dikiş atılalı daha yirmi dört saat bile olmamışken nereye taburcu oluyorsun sen?"

Tüm çocuklar şu anda içerideydi. Adımlarımı ilerlettikçe her birini sırayla görmeye başlamıştım. Hepsinin şu anda geldiğimden habersiz olmaları ve bakışlarını Ateş'ten tarafa tutmaları yüzümdeki gülümsemeyi daha çok genişletiyordu. Çünkü Ateş sanırım uyanmıştı ve şu anda arkadaşlarıyla birlikte muhabbet ediyordu.

"İyiyim ben, karışmayın bana. Bu aptal yerde daha fazla durmak istemiyorum, hepsi bu."

Ateş'in bitkin çıkan sesi elimi sevinçle ağzıma götürüp kocaman gülümsememe neden olurken adımlarımı çabucak hareket ettirdim ve Ateş'e doğru ilerleyip kollarımı hiç düşünmeden ona dolayarak sıkıca sarıldım. "Uyanacağını biliyordum!" dediğimde sesim kısık olmasına rağmen oldukça neşeli çıkmıştı.

Şu anda öylesine mutluydum ki, sevdiğim adam uyanmıştı ve ben ona sarılıyordum. Hem de sıkı sıkı. Ona bir şey olacak diye korkarken şimdi kanlı canlı karşımdaydı ve ona dilediğim gibi sarılabiliyordum. Bu inanılmaz güzel ve inanılmaz iyi hissettirmişti.

"Aşkım, hayatım, bir tanem, her şeyim! Seni o kadar çok seviyorum ki... Uyandın ya artık, yemin ederim hiçbir şey umurumda değil. Söz veriyorum bundan sonra her dediğini yapacağım ve yanından hiç ayrılmayacağım. İstersen beni eve hapset. Yemin ederim sesimi çıkarmam. Lütfen beni affet Ateş. Lütfen, lütfen, lütfen. Biliyorum, tüm bunlar benim aptallığım yüzünden oldu ama ne olursun beni affet. "

Geri çekilip Ateş'in dudaklarına uzun bir öpücük kondurdum. Kalbim de uçuşan kelebeklere mani olamıyordum. Şu anda dünya üzerinde benden daha mutlusu yoktu. Olamazdı.

Omuzlarıma çıkan güçlü iki elin ardından geriye doğru ittirilen bedenim beni Ateş'ten ayırırken son anda yere düşmekten kendimi alıkoydum ve elimi yatağın kenarlarına götürüp sıkıca tutundum. Ateş beni geriye doğru iteklemişti. Hem de bunu oldukça sert yaptığından az daha yere düşecektim, ama neden? Ben buna kendimce bir anlam vermeye çalışırken Ateş çatılı kaşlarıyla yüzüme baktı.

"Ne oluyor ulan?"

Otuz Yedinci Bölüm

Gözlerimi kırpıştırıp şaşkın bir ifadeyle Ateş'in yüzüne bakmayı sürdürdüğümde Ateş'in ifadesiz ve bir o kadar da sinirli görünen gözlerine hiçbir anlam verememiştim. Tamam, onu daha öncede defalarca sinirli görmüş olabilirdim belki ama bu sefer daha farklı gibiydi. O âşık olduğum gözlerinde değişik bir ifade vardı. Tuhaftı. Sanki... evet sanki ona sarılmamdan rahatsız olmuş gibiydi ama değil, daha farklıydı. Daha önce görmediğim bir sinirdi bu ve ilk kez şahit oluyordum.

Ama benim yaptığım tek şey altı üstü ona sarılmaktı. Birkaç sevgi sözcüğü dışında bir şey söylememiştim ki. Çünkü onu çok özlemiştim. Yirmi dört saatten daha az bir süredir onu görmüyordum belki ama yine de bir anlık sevincime engel olamayıp ona sıkıca sarılmaktan kendimi alıkoyamamıştım. Hem nasıl olayım ki? O benim her şeyimdi. Ona bir şey olacak diye deli gibi korkarken şimdi gözlerini açmış olması beni dünyanın en mutlu insanı yapmıştı ve ben bir şekilde sevincimi yansıtmak istemiştim. Ama karşılaştığım tepki kesinlikle hayal ettiğim gibi değildi ve ben böylesine sert bir tepkiyi hak ettiğimi düşünmüyordum.

"Kimsin sen?" diye sordu Ateş buz gibi bir sesle. Yüzünde en ufak bir kas dahi hareket etmezken bakışları da hiç olmadığı kadar donuktu. Böyle daha çok yabancı biriyle konuşur gibiydi ve ben buna hiçbir anlam verememiştim. "Ne diye bana ahtapot gibi sarılıp, aptal sözcükler söylüyorsun?"

"Be-ben mi?" deyip işaret parmağımı şaşkınlıkla kendime doğru yönlendirdim.

"Evet," diyerek anında cevap verdi Ateş. Kaşlarını tek bir çizgi

olacak şekilde çatmıştı ve sinirli bir ifadeyle bana bakıyordu. Az önce beni itekleyip az daha yere düşecek olmam azıcık bile umurundaymış gibi görünmüyordu.

"Ben, şey..."

"Sen, şey ne?" deyip hemen lafımı kesti Ateş. "Ne diye odama izinsiz girip bana sarılıyorsun? Böyle bir hakkı sana kim verdi?" Ateş'in sesi azarlar gibiydi. Ve de sinirli. Ben ona neden böylesine sert bir tepki verdi diye şaşkın bir ifadeyle bakmayı sürdürürken Ateş bakışlarını arkadaşlarının üzerinde gezdirdi. "Kim bu kız?"

Kuzey başta olmak üzere tüm çocuklar başlarını öne eğdiler. Maya, Nazlı, Sinem, Güney, Doğukan ve Batuhan. Her birinin yüzünde daha önce görmediğim bir ifade vardı ve bu ifade bir şeylerin yolunda gitmediğini en iyi şekilde yansıtacak türdendi. Çünkü onlar sürekli gülümseyen insanlardı. Şakacı, samimi ve içten. Ama şimdi oldukça hüzünlü ve bir garip görünüyorlardı. Böyle çaresiz kalmış gibiydiler ama sanki daha farklısı.

Konuşmaya korkar gibiydiler. Evet şu anda aynen böyleydiler. Böyle ağızlarını açmaya, bir şey söylemeye çekiniyor gibiydiler ve bunu saklamak adına da başlarını öne eğmiştiler. Belki de bu, benim hayal dünyamın şimdi uydurmuş olduğu bir olasılıktı ama şu anda karşı karşıya olduğum durum bu düşüncemi destekliyordu.

Kuzey bakışlarını Maya'ya doğru çevirdi. Birkaç saniye Maya'yla bakışan gözleri daha sonra bana doğru dönüp özür diler gibi baktıktan sonra bakışlarını tekrar Ateş'e doğru çevirdi. "Melisa," dedi sakin bir sesle. "Hani senin ufaklığın, değer verdiğin kız. Hatırladın mı?"

"Ufaklığım?" deyip yüzünü buruşturdu Ateş. Sesinde iğrenir gibi bir ifade vardı. "İyice saçmaladınız!"

"Ateş bak," Derin bir nefes aldı Kuzey. "Melisa senin değer verdiğin kız. Uğruna defalarca fedakârlık yapıp, onun için birçok şeyi göze aldığın kız. Sen şimdi onu da tıpkı Nazlı ve Sinem gibi hatırlamıyorsun, çünkü başına ciddi bir darbe alıp merdivenlerden düştün ve hafızanı kaybettin."

Ağzım ve gözlerim Kuzey'in bu söyledikleriyle irice açılıp beni resmen dehşete düşürürken elimi şaşkınlıkla ağzımın üzerine götürdüm.

"Eminim öyle olmuştur," deyip gözlerini devirdi Ateş. Kuzey'e inanmadığı her halinden belliydi. Onu ciddiye almadığı da. "Sabahtan beri aynı şeyi söyleyip duruyorsunuz ama ben cidden sıkıldım. İyiyim ben, tamam mı? Hafızamı falan da kaybetmedim." Ateş bakışlarını bana doğru çevirdi. Birkaç saniye boş gözlerle bana bakan gözlerinde daha önce görmediğim bir ifadeye rastgelip orada hapsolurken Ateş, "Melisa mıydı?" diye sordu. Sesinde baygın bir ifade vardı.

Yutkundum ve başımı yavaşça aşağı yukarı sallamakla yetindim. Konuşamıyordum. Adeta buzdan bir heykele dönüşmüş gibiydim ve sadece Ateş'e bakıyordum. Gözlerim dolmaya başlamıştı ve her an ağlamak üzere hazırda bekliyordu.

"Şu iki kız gibi," Ateş eliyle Nazlı ve Sinem'i işaret etti. "Seni de tanımıyorum ve kim olduğunu da merak etmiyorum. Ama madem benim için buradasın, endişe etme. Kendimi gayet iyi hissediyorum ve bir sorun yok, tamam? Şimdi gidebilirsin, hatta gitmeden önce bana doktor bozuntusu herifi çağırırsan çok makbule geçer. Çünkü bunlardan bir hayır geleceğini sanmıyorum."

Ağzım ve gözlerim Ateş'in bana bu denli yabancı gözlerle bakmasından ve tıpkı bir yabancıyla konuşur gibi konuşmasından dolayı iri iri açılırken dudaklarımı herhangi bir şey söylemek için aralayamadım. Çünkü şu anda karşı karşıya geldiğim durum, hiçbir şekilde beklemediğim türdendi ve ben hiç olmadığı kadar şaşırıp afallamıştım.

Şu iki kız gibi seni de tanımıyorum.

Nasıl bir şeydi bu? Seni tanımıyorum da ne demek oluyordu? Birlikte onca şey yaşamış, o kadar uzun süre vakit geçirmiştik. Şimdi tüm bunları cidden hatırlamıyor muydu? Bana defalarca kızmasını, azarlamasını, bağırmasını. Ama yine de her şeyin sonunda bir şekilde kendini bana affettirip yüzümü güldürmeyi başardığını hatırlamaması imkânsızdı. Kesinlikle imkânsızdı.

"Ateş lütfen," dedi Maya. Sesi uyarı doluydu. "Melisa dünden beri zaten yeterince üzüldü."

"Asıl size lütfen!" Ateş bağırdı. "Deminden beri size gidip doktoru çağırın diyorum ama mal mal yüzüme bakmaya devam ediyorsunuz. Hafızamı falan kaybetmedim ben, tamam mı?

Kendimi hiç olmadığı kadar iyi hissediyorum ve bir an önce de buradan çıkmak istiyorum. Yapacak daha bir ton işim var. Ama siz bana engel oluyorsunuz. Ulan daha eve gidip yeni arabamı teslim alacağım. Herifler evde yokum diye geri döndüyse işte o zaman hiçbiriniz elimden kurtulamazsınız."

"Siktirme lan bana arabanı!" diye bağırdı Kuzey. "Bizim bir şeye engel olduğumuz falan yok. Aksine sana yardım etmeye çalışıyoruz."

"Kuzey doğru söylüyor Ateş. Sen hafızanı kaybettin ve bazı şeyleri hatırlamıyorsun. Dün öğleden sonra başına ciddi bir darbe aldın. Sonrada merdivenlerden aşağı düştün. Başındaki bandajdan mı anlamıyorsun zarar gördüğünü?"

Ateş kaşlarını çattı ve Maya'ya baktı. "Güzel senaryo sarışın. Aslına bakarsanız ben neden böyle davrandığınızı biliyorum. Aklınız sıra annem ve babam olacak kişilerle beni barıştırmak için uydurduğunuz yeni, bir o kadar da saçma bahaneniz, değil mi? Ama boşuna uğraşmayın. Çünkü tıpkı öncekiler gibi bu numaranız da bana işlemez."

Maya derin bir nefes aldı. Yanıma gelip kollarını sıkıca bana doladığında ben hâlâ donmuş bir ifadeyle Ateş'e bakmaya devam ediyordum. Yalan söylüyordu. Şu anda sırf bana ders vermek için bir oyun oynuyordu ve hatamı anlamam için sadece numara yapıyordu. Biliyordum. Aksi olamazdı.

"Sakın üzülme güzelim," diyerek kulağıma fısıldadı Maya. "Geçecek. Tıpkı öncekiler gibi bu da geçecek, tamam mı? Biz sabah doktoruyla konuştuk. Geçici bir hafıza kaybı, zaten bekledikleri bir durummuş. O yüzden şimdi güçlü ol. Ateş'in şu anda neleri hatırlayıp neleri hatırlamadığını bilmiyoruz. Sabah odasına geldiğimizde Nazlı ve Sinem'i de hatırlamadı. Sanırım son birkaç sene içerisinde gerçekleşen olayları hatırlamıyor ve sanki hiç yaşanmamış gibi davranıyor."

Çaresiz ve umutlu bir bekleyiş içinde olan bakışlarımı Ateş'in yüzünde gezdirip adeta donmuş bir ifadeyle ona bakmayı sürdürdüğümde gözyaşlarım elimde olmadan usulca akmaya başlamıştı. Şu anda yaşadığım durum öylesine garipti ki. *Sevdiğim adam beni hatırlamıyordu*. Üstelik sanki ben hiç hayatında yer al-

mamışım gibi davranıyordu. Tıpkı bir yabancıya bakar gibi bakıyordu bana ve yine tıpkı bir yabancıyla konuşur gibi konuşuyordu benimle.

Sinirden güldüm. Çünkü inanamıyordum. Böyle bir şeyin olması mümkün değildi. Olamazdı. Ateş şu anda bana numara yapıyordu ve birazdan bunu dile getirecekti. Belki Maya geçecek demişti. Ama hayır. Ben geçmeyeceğini çok iyi biliyordum. Nedeni yoktu. İçimden bir ses işlerin iyice çıkmaza gireceğini söylüyordu ve bu çıkmazın sonunda her şeyin yerle bir olacağını.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Bir hıçkırığın ağzımdan kaçmasına izin verdim. Maya'nın kollarından kurtulup Ateş'e doğru yaklaştıktan sonra gözyaşlarımı elimle sildim ve gülümsemeye çalıştım. "Beni unutmadın. Sadece akıllanmam için şu anda numara yapıyorsun ve aslında hafızanı falan kaybetmedin?"

"Melisa, yapma," dedi Maya.

"Bir şey yaptığım yok ki," deyip gülümsemeye devam ettim. Gözyaşlarım hâlâ yanaklarımdan süzülüyordu ama bunu şu anda umursayacak değildim. "Ateş şu anda hepimize bir oyun oynuyor. Sırf bana ders vermek için numara yapıyor. Biliyorum, hissediyorum." Bakışlarımı Ateş'e doğru çevirdim. "Ama ben zaten akıllandım ki. Gerçekten bak. Bundan sonra senin sözünden hiç çıkmayacağım. Hatamın farkına vardım. Bundan sonra sen ne dersen o olacak ve ben senin yanından hiç ayrılmayacağım." Birkaç damla gözyaşının daha yanaklarımdan süzülmesine izin verdim. "Yemin ederim öyle olacak Ateş. Lütfen, sana yalvarırım, hadi söyle. Beni unutmadığını, şaka yaptığını bana söyle. İstersen yine kız, bağır. Ama lütfen beni hatırlamıyormuş gibi yapma. Babam da zaten beni bıraktı. Bari sen beni bırakma. Lütfen..."

Maya'nın ve diğer kızların yanaklarından süzülen gözyaşlarını umursamayıp bakışlarımı umutla Ateş'in gözlerinde tutmaya devam ederken aynı zamanda da gülümsemeye çalışıyordum. Belki şu anda kalbime bir hançer saplanmış gibiydi. Hançerin ucundaki sivri kısmı tam kalbimin ortasında hissedip sanki gerçekmiş gibi bana acı vermesine izin veriyordum ama bu umurumda değildi ki. Çünkü biliyordum. Ateş şaka yaptığını şimdi söyleyecekti ve ona sarılmama izin verip kollarımı onun boynu-

na dolamama izin verecekti. Hem aksinin olması imkânsızdı zaten. Ateş için, benim için, ikimiz için aksi imkânsızdı.

Ateş bakışlarını yüzümde gezdirdi. Birkaç saniye boş gözler bana bakan gözlerinde tanıdık ve o âşık olduğum sıcak ifade görmeyi dilerken Ateş, "Şu sünepe kızı odadan kovun," dedi sertçe. "Hem ağlayıp hem de beni tanıdığını iddia etmesi sinirlerimi bozuyor."

"Yalvarırım," diye mırıldandım çaresiz bir sesle. "Lütfen yapma. Yemin ederim ben dersimi aldım. Gerçekten bak. Bundan sonra nasıl davranmam gerektiğini öğrendim. Geç oldu belki ama ne olur böyle yapma. Dayanamam Ateş. Her şeye dayanırım belki ama beni yok saymana, beni unutmana dayanamam."

Ateş ifadesiz gözlerini yüzümde gezdirdi. O âşık olduğum mavi-yeşil gözleri tıpkı bir yabancıya bakar gibi bana bakmaya devam ederken, "Şu kızı odadan kovmak için neyi beklediğinizi sorabilir miyim?" diye sinirle konuştu. Bakışlarını arkadaşlarının yüzünde gezdirdi. "İlla bağırmam mı lazım?"

Hıçkırdım ve gözyaşlarımı elimin tersiyle silip başımı yana yatırdım. "Lütfen..." deyip tekrar mırıldandığımda Ateş hâlâ arkadaşlarına bakmaya devam ediyordu.

"Ateş ne olur sakin ol," dedi Maya. "Şu kızın halini görmüyor musun? Dünden beri zaten yeterince üzülüp, perişan oldu. Bari sen şimdi yapma."

"Ulan bir şey yaptığım yok ki. Hayatımda ilk kez gördüğüm bir kız gelmiş karşımda ağlayıp, bana yalvarıyor. Ve ben ona bağırınca suçlu mu oluyorum?"

Hayal kırıklığı. Evet, şu anda içerisinde olduğum durum aynen buydu. Ateş beni tanımadığını söylüyordu. Benimle tıpkı bir yabancıyla konuşur gibi konuşuyordu ve yine bakışları da tıpkı bir yabancıya bakar gibiydi. Şu kızı odadan kovun. Ciddiydi. Gerçekten ciddiydi ve bu ciddiyet kalbime saplanan hançeri biraz daha derine ittiriyordu.

"Sen şimdi Melisa'yı gerçekten hatırlamıyor musun?" diye sordu Nazlı.

Ateş öfkeyle soludu. "Bana bunak muamelesi yapmaktan artık vazgeçin. Tanımadığım birini hatırlamak gibi bir yeteneğim yok.

Mesela senin gibi." Ateş bakışlarını Sinem'e doğru çevirdi. "Ve de senin. O yüzden şimdi gidip bana doktoru çağırın, yoksa katliam çıkartacağım. Yok hafızamı kaybetmişim de, merdivenlerden aşağı düşmüşüm de... Çocuk mu kandırıyorsunuz siz? Yok tamam mı? Annem ve babam denilen kişilerle barışmayacağım, artık uğraşmayın!"

Ateş'in öfkeyle soluması ve bu denli ciddi görünmesi her geçen saniye kalbimdeki acıyı biraz daha arttırıp beni biraz daha üzerken, bulunduğumuz odanın kapısının açılmasıyla herkesin bakışları gelen kişiye doğru çevrildi. En azından benim dışımda herkesin. Çünkü ben hareketsiz ve de donmuş bir ifadeyle Ateş'e bakmayı sürdürüp, gözlerindeki bana değer verdiğini söylediği zamanlardaki içten ifadeyi görmeyi hedefliyordum. Ona inanmıyordum. Hem kalbim hem de beynim Ateş'in bana oyun oynadığını haykırıyordu ve onlar öyle derken ben Ateş'in söylediklerine hiçbir şekilde inanmıyordum.

Biliyorum. Onun sözünü dinlemeyip Pusat'la beraber gittiğim için bana kızgındı. Sırf dediğini yapmayıp, onu dinlemediğim için şimdi bana ders veriyordu. Ama unuttuğu bir şey vardı. Ben zaten onun bedenini merdivenlerden aşağı düşerken gördüğümde her şeyin farkına varıp, sevdiğim adamın canına bir zarar geleceğinden dolayı endişelenip dersimi almıştım. Şimdi böyle davranmasına hiç gerek yoktu. Beni tanımıyormuş gibi yapmasına, sanki hiç olmamışım gibi davranmasına hiç ama hiç gerek yoktu.

"Ateş Bey kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

Ateş göz ucuyla bana baktı. Sanırım herkesin bakışları gelen kişiye çevrilmişken benim hâlâ donmuş bir ifadeyle ona bakmamdan rahatsız olmuştu ama umurumda değildi. "Bir an önce taburcu olursam daha iyi hissedebilirim," dedi Ateş.

"Elbette ama önce sizi kontrol etmemiz gerek. Malum sağlığınız için endişe eden bir sürü arkadaşınız var."

"Ya, ne demezsiniz." Ateş gözlerini devirdi. "Benim için o kadar çok endişe ediyorlar ki sabahtan beri sinir etmek için ellerinden geleni yaptılar. Ama neyse. Bir an önce kontrol mü ediyorsun, ne yapıyorsan yap, artık evime gitmek istiyorum. Hastane kokusu her saniye biraz daha midemi bulandırıyor."

"Haklısınız ama arkadaşlarınız sizin için gerçekten endişe ediyor. Aslına bakarsanız haklı sebepleri de var. Çünkü başınıza ciddi bir darbe aldınız ve... Bakın, sizinle açık konuşacağım. Sabah arkadaşlarınıza da zaten söyledik ama size de söylememizin bir sakıncası yok. Ateş Bey, başınıza aldığınız sert darbeler sonucunda geçici bir hafıza kaybı yaşıyorsunuz. Bazı şeyleri, daha doğrusu sizi son birkaç yıl içerisinde en çok etkileyen olayları ne yazık ki şu anda hatırlamıyorsunuz. Ama lütfen endişe etmeyin. Çünkü bu kalıcı bir hastalık değil. Yani demek istediğim ne kadar çok eskiyi hatırlamak için çaba sarf ederseniz o kadar kısa sürede hafızanız geri gelecektir. Bunun için de arkadaşlarınızın ve sizi gerçekten çok seven sevgilinizin uğraşacağına eminim." Ateş göz ucuyla bana baktı. "Bir de polis memurları ifadenizi almak için kapıda bekliyordu. Onlara şimdilik bunun mümkün olamayacağını söyledim. Malum, geçici bir hafıza kaybı yaşıyorsunuz ve onlara sağlıklı ifade veremezdiniz. Ama iyileştikten sonra sizi polis merkezine bekliyorlar. Saldırganların yakalanmaları için ifadenize ihtiyaçları var."

***

Salondaki geniş koltuklardan birinin en ucuna oturup zavallı ve de çaresiz tanımına en uygun örnek olmaya devam ederken tüm hislerim de sanki yok olup gitmiş gibiydi. Hiçbir şey hissetmiyordum ve her şey bomboştu. Yok gibiydi. Ellerimi bacaklarımın arasına sıkıştırmıştım ve başımı da öne eğmiştim. Ağlamıyordum belki. Ama yine de insanların beni üzgün bir ifadeyle görmelerini istemiyordum. Çünkü üzgün olmam için geçerli nedenlerim vardı. Tıpkı ağlayıp isyan etmem için olduğu gibi, üzülmem için de geçerli nedenlerim vardı.

"Bu kız neden burada?"

Ateş'in soğuk, bir o kadar da ifadesiz sesi başımı yavaşça yerden kaldırıp çekinerek ona doğru çevirmeme neden olurken gözlerindeki o yabancı ifade kalbimin biraz daha sıkışmasına neden oldu. Zaten beni tanımadığını söyleyerek bana acı veriyordu, keşke bakışları bir yabancıya bakar gibi olmasaydı. Böyle donuk, ifadesiz ve en kötüsü sanki bir hiçe, bir boşluğa bakıyormuşum gibi olmasaydı.

"Burada olması gerektiği için."

Kuzey'in vermiş olduğu cevaba karşı Ateş gözlerini devirdi. "Bakın, boşuna uğraşıyorsunuz. Ben bu kızı tanımıyorum."

Sıkışan kalbim sanki mümkünmüş gibi biraz daha ağrıdı. Böyle söylemesi, üstelik gözlerimin içine baka baka, hiç olmadığı kadarıyla canımı yakıp bana acı veriyordu. Belki ben defalarca üzülmüştüm. Defalarca ağlayıp, acı çektiğimi dile getirmiştim. Ama şimdi öyle değildi. Şu anda hissettiklerim, daha doğrusu hissedemediklerim öylesine yoğun, öylesine farklıydı ki. Ben ilk kez hepsini aynı anda hissediyordum ve birini bile hissetmeye dayanamazken şimdi nasıl katlanacaktım, hiç bilmiyordum.

Kuzey oturduğu yerden sinirle kalktı. Bana doğru yaklaşıp birkaç büyük adım atarak hemen yanıma geldikten sonra kolumu sıkıca kavrayarak ayağa kalkmamı sağladı ve daha sonra beni Ateş'in yanına götürüp hemen karşısında durmamı sağladı. Tüm bunları sadece dört beş saniye içerisinde yapmıştı ve zaten zayıf olan bedenim onun yönetmesiyle kolaylıkla hareket etmişti.

"Bak!" diye bağırdı Kuzey. "Şu kızın gözlerinin içine bir bak. Başına aldığın aptal iki darbe yüzünden bu kıza hissettiğin her şeyin yok olmasına izin mi vereceksin?"

Doktorun söylemiş olduğu her bir cümlenin harfi zihnimin en derinlerine kadar kazınmıştı. Sanki doktor onları söylemedi de, bir balyozla beynime vura vura kazımış gibiydi. Bu hem acı veriyordu, hem üzüyordu, hem de bir boşluktaymışım gibi hissetmeme neden oluyordu. Acı veriyordu. Çünkü Ateş beni hatırlamıyordu. Üzüyordu. Çünkü Ateş bir yabancıya bakar gibi bakıyordu bana. Bir boşluktaymışım gibi hissetmeme neden oluyordu. Çünkü tüm bunlar bana hâlâ gerçek gibi gelmiyordu. Gelmeyecekti de. Sanki her şey bir oyundu ve benim ders almam için oynanıyormuş gibi hissederken bu olanlar bana gerçek gibi gelmeyecekti.

Ateş yayılarak oturduğu koltukta kabaca bacak bacak üstüne atmaya devam edip bakışlarını yüzümde gezdirdi. Benim ağlamaktan artık kızaran ve farklı bir boyuta geçen gözlerime karşı onun ifadesiz gözleri kalbimin parçalara ayrılıyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu.

"Bakıyorum," dedi Ateş umursamaz bir tavırla. "Ve ağlamaktan kızarıp, bozaran gözlerden başka bir şey görmüyorum."

"Melisa ulan, Melisa. Senin deyiminle ufaklık. Birlikte birçok şey yaşadığın, değer verdiğini söylediğin, uğruna defalarca kendini tehlikeye attığın, sırf ona zarar gelmesin diye birçok şeyi göze aldığın kız. Hepimiz şahidiz burada. Sen bu kıza köpekler gibi âşıksın. Saçının teline bir tek zarar gelse tüm dünyayı hiç düşünmeden yakarsın. Şimdi geçmiş burada bu kızı tanımadığını bize söyleme!"

"Tanımıyorum, tamam mı?" deyip oturduğu yerden sinirle ayağa kalktı Ateş. "Bu kıza dair hiçbir şey bilmiyorum. Ona değer verdiğimi söylüyorsunuz ama hayır. Ben bu kıza hiçbir şekilde değer falan vermiyorum." Ateş öfkeyle soludu. "Kendinizi artık yormayın. Sabahtan beri de aynı şeyi söylemekten vazgeçin, çünkü ben artık sıkıldım."

"Doktorun söylediklerini duymadın mı?" diye sordu Doğukan. "Hafızanı kaybettiğine hâlâ inanmıyor musun?"

"İnanmıyorum lan, var mı? Ne sizin, ne de doktor denilen herifin dediklerine hiçbir şekilde inanmıyorum. Nereden bileyim ben o herifi sizin tutmadığınızı? Şu anda her şey beynimin içinde ve de hafızamda. Bu zamana kadar yaşadığım her şeyi en ince ayrıntısına kadar hatırlıyorum ve sırf bir kızı tanımıyorum diye hiç kimse bana hafızamı kaybetmiş muamelesi yapamaz!"

Ateş konuşmasını bitirdikten sonra adımlarını hareket ettirip yanımdan geçerek merdivenlere yöneldi. Bunu yaparken bir kez bile yüzüme bakmaması gözlerimden birkaç damla yaş süzülmesine neden oldu. Komikti. Yani uzun süredir biriyle bir şeyler yaşıyorsun, bir şeyler paylaşıyorsun. İyi veya kötü, mutlu veya mutsuz, hiç fark etmez. Ama sonra bir şey oluyor ve sanki hiçbir şey yaşanmamış gibi oluyor. Her şey rüya gibi ama öyle değil. Sanki hiç gerçek olmamış gibi ama öyle de değil. Bu çok farklıydı ve kelimelerle tarif edilecek türden değildi.

Bu kaderin bir oyunu muydu? Yani tüm bunları yaşayacağımız aslında çoktan yazılmıştı ve biz her şeyden habersiz yaşayıp, kahkaha atarak güldüğümüzde tüm bunlar aslında olacak mıydı? Birbirimize kızıp bağırdığımızda, kalbimizden geçmese bile *senden nefret ediyorum* dediğimizde her şey aslında yazılı mıydı?

Ateş'le defalarca gülüşüp şakalaşmıştık. Ona sürekli sorular sorup sinir etmiştim, o da bana her defasında *sus* diye bağırmıştı ama ben susmayıp, inadına daha da çok konuşmaya devam etmiştim. Şimdi tüm o anıları hiç olmamış gibi nasıl hissedebilirdim ki? Nasıl hiç yaşanmamış gibi davranıp, gerçek olamamış gibi yaşamıma devam ederdim?

Onu çok seviyordum. Kalbim sadece ona hissettiğim duygularla doluydu ve şimdi o kalbimde fırtınaların kopuyor olmasını istemiyordum. Bir boşluktaymışım gibi hissetmeyi, Ateş'le sanki hiç biz olmamışız gibi yaşamıma devam etmeyi, Ateş'in beni hatırlamamasını ve bana bir yabancıya bakar gibi bakmasını istemiyordum.

"Melisa?"

Omzumu sarsan bir elin ardından boynuma dolanan kollar deminden beri zorla tuttuğum gözyaşlarımın aniden akmasına neden olurken bir hıçkırığın ağzımdan kaçmasına izin verip kollarımı havaya kaldırdım ve hiç düşünmeden sıkıca Maya'ya doladım.

"Eğer bilseydim, yani kaderimde nelerin yazdığını... O zaman her şey daha farklı olabilirdi belki?"

"Şş... Tamam güzelim," deyip saçlarımı okşadı Maya. "Lütfen yapma artık. Yeterince yıprattın zaten kendini. Ne olur artık ağlama. Geçecek, söz veriyorum geçecek. Ateş seni tekrar hatırlayacak ve siz tıpkı eskisi gibi olacaksınız, tamam mı? Hem nasıl unutsun ki?" Maya gülümsedi. "Sen onun ufaklığısın. Herkesten koruduğu, herkesten kıskandığı, biricik ufaklığısın. O seni unutamaz Melisa'm. Ne olur ağlama. Sil artık gözyaşlarını. Sen Ateş'in kalbisin, beynisin. Hissettiği en güzel, en masum duygularsın. İnsan kalbini hiç söküp atabilir mi?"

"Ama Maya..." Hıçkırdım. "Sanki ben hiç olmamışım gibi davrandı." Tekrar hıçkırdım. "Bana... tıpkı bir yabancıya bakar gibi baktı... O an ölmek istedim. Keşke hiç olmasaymışım diye içimden geçirdim. Dayanamıyorum artık. İşlerin yolunda gitmemesine artık dayanamıyorum..."

"Evet, öyle yaptı. Çünkü o şu anda bir nevi hastalık geçiriyor. Böyle düşün ve lütfen üzülme artık. Bu onun da elinde değil.

O seni bilerek, isteyerek unutmadı ki Melisa. Bak göreceksin, bunun da üstesinden geleceksiniz. Daha çok gençsin ve yolun başındasın. Pes etmen için o kadar erken ki... Hadi artık ağlama. Sil o masum gözyaşlarını ve ağlamak yerine kendini Ateş'e hatırlatmak için çabala. İnan bana böylesi ikiniz için de en iyisi."

"Ya hatırlamazsa?"

"Hatırlar. Hem doktor da zaten öyle dedi. Kalıcı bir hafıza kaybı değilmiş. Ne kadar çok ona eskiyi hatırlatırsak hafızası o kadar erken geri gelecektir."

Gözyaşlarım Maya'nın omzuna dökülüp üzerindeki kazağı ıslatmaya devam ederken güçlükle yutkundum ve burnumu çekip yavaşça başımı aşağı yukarı salladım. Umarım öyle olurdu. Umarım Ateş beni hatırlardı ve biz bunun da üstesinden gelip hayatımıza mutlu bir şekilde devam edebilirdik. Aksinin olmasını istemiyordum. Bu yüzden de aksini düşünüp, iyice üzülmektense aksinin olmaması için şimdi çaba sarf edip bu durumu düzeltmek için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

"O zaman..." Geri çekilip Maya'yla bakışlarımızı birleştirdim. "Ben sanırım yukarı çıksam iyi olacak."

Maya gülümsedi. "Ha şöyle. Çık yukarı ve Ateş'e kendini hatırlat."

"Ya beni odasından kovarsa?" Maya bana ters bir bakış attı. Hemen gözyaşlarımı sildim ve ona açıklama yaptım. "Çünkü beni hastanedeki odasından bile kovmaya çalışmışken kendi evinin odasından kovması o kadar da imkânsız değil."

"Ben aşağıdayım," dedi Maya kendinden emin bir şekilde. "Eğer öyle bir şey yaparsa hemen bana seslen, Ayşe Teyze'nin merdanesini alıp ilkel yöntemlere başvururuz."

Tebessüm ettim ve gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim. Tüm çocuklar da aynı benim gibi tebessüm ediyor ve içten bir ifadeyle yüzüme bakıyordu. Hem destek verir gibi hem de arkamda olduklarını belli eder gibiydiler. Bu güzeldi.

"Yapabilirsin ufaklık."

"Kendine güven."

"Ateş seni hatırlayacaktır."

"Aynen," diyerek diğer çocuklara destek çıktı Batuhan. Ar-

dından bana göz kırptı. "Hem baktık seni hatırlamamakta ısrar ediyor, biz de onun gözünün önünde tekrar öpüşüp bir dejavu yaşatırız."

Güney, Batuhan'ın kafasına fazla sert olmayan bir şaplak attı. Ardından aynı şaplağı diğer yandan Kuzey'de atınca onların bu haline küçük bir tebessümle karşılık verdim ve merdivenlere yönelip Ateş'in odasına doğru ilerlemeye başladım.

Yaklaşık on beş dakika önce gelmiştik buraya. Hastaneden ayrıldığımızda Ateş her ne kadar kendi arabasını isteyip, ona binmek istese de erkeklerin oldukça ciddi bir ifadeyle karşı çıkması bu isteğini bastırıp Kuzey'in arabasına binmeyi mecburen kabul etmişti. O hali gözümün önüne gelince ister istemez gülesim geliyordu. Çünkü o an tüm erkekler aynı anda 'Arabanı siktirme!' deyip Ateş'e bağırmıştı ve Ateş ilk başta şaşırıp daha sonra da bozulmuş bir ifadeyle, söylene söylene Kuzey'in arabasına binmişti.

O hali öylesine tatlıydı ki. Küçük bir çocuk gibiydi ve o an beni görmezden gelmesini, hatta 'Bu kız da mı bizimle geliyor?' demesini şu anda kafama bile takmıyordum. Çünkü Maya haklıydı. Ateş 'her ne kadar adil olmasa da' şu anda bir nevi hastalık geçiriyordu ve bu onun da elinde değildi. Beni hatırlamaması onun isteği dışındaydı ve benim şimdi ağlayıp, sızlanmam yerine daha güçlü olup kendimi hatırlatmam için savaşmam gerekiyordu.

Merdivenlerden yukarı çıkıp Ateş'in odasının önüne geldiğimde gözyaşlarımı elimin tersiyle son kez silip tekrar akmaması için içimden dua ettim ve kapının kulpunu aşağı indirip kapıyı aralayarak içeriye girdim.

"Höst ulan!"

Ateş kapıyı açmamla eş zamanlı olarak bana bağırıp çatmış olduğu kaşlarıyla yüzüme bakmaya başlayınca üzerinde sadece kısa bir kapri olduğunu fark edip gözlerimi iri iri açtım. Yatağının hemen yanında duruyordu ve az önce üzerinde olan tişörtü şimdi elindeydi. Sanırım üzerini değiştiriyordu ve ben de tam bu sırada içeriye girmiştim.

"Kapı çalma adeti bilmez misin sen?"

Yutkundum. "Şey, affedersin." Bakışlarımı Ateş'in karın kas-

larına indirmemeye özen gösterip kapıyı arkamdan kapattım ve odanın içinde ilerlemeye başladım. Ateş şaşkın, bir o kadar da sinirli bir ifadeyle yüzüme bakıyordu. Ama umurumda değildi. Çünkü ben ona kendimi hatırlama konusunda oldukça kararlıydım ve şimdi bunu yapmak için ilk adımımı atacaktım.

"Ne oluyor ulan?" diye sordu Ateş. Kaşları hâlâ çatıktı ve dikkatli bir şekilde yüzüme bakıyordu. "Elini kolunu sallayarak nereye girdiğini sanıyorsun sen?"

Gülümsedim ve sormuş olduğu soruyu duymazlıktan gelip Ateş'in tam karşısında durarak gözlerinin içine baktım. "Cidden beni hatırlamıyor musun? Yani birlikte bir sürü şey yapmıştık?" Dudağımı dişlerimin arasına aldım ve meraklı bir ifadeyle vereceği cevabı beklemeye başladım.

"Bunu daha kaç kez söylemem gerek? Hayır. Bir daha hayır. Yine hayır. Tekrar hayır."

"Bence yalan söylüyorsun?" deyip şüpheyle Ateş'e baktım.

"Sana yalan borcum yok," diyerek anında cevap verdi.

"Tamam o zaman," deyip gülümsedim. "Madem beni gerçekten hatırlamıyorsun, ben de şimdi sana eskilerden bir şeyler söyleyeceğim ve sen de beni hatırlayacaksın, tamam mı?"

"İstemiyorum kızım. Çık git odamdan, bir daha da izinsiz bir yere girme."

"Bana ne." Omuzlarımı silktim. "Çıkmayacağım işte."

"Yüzsüz müsün kızım sen?" Ateş'in sesi azarlar gibiydi. "Çık git diyorum, hâlâ kalacağım diyorsun. Ne laftan anlamaz bir şey çıktın sen."

"Çünkü ben buyum bunak amca. Sürekli konuşurum ve hiç susmam. Hatta biliyor musun, sen benim bu huyumdan nefret edersin. Yani sürekli konuşmamdan ve soru sormamdan. Bu yüzden de beni sürekli tehdit edip durursun. Ama bana kıyamadığın için bugüne kadar bir şey yaptığını görmedim."

"Sen önce başta söylediğin lafı geri al. Sensin bunak amca." Ateş kaşlarını çattı. "Ayrıca ben senin neyine kıyamayacakmışım? İnandığımdan değil ama demek ki beni yeteri kadar sinir etmeyi başaramamışsın. Hoş, bunun için çok fazla uğraşmana da gerek yok gerçi ama, her neyse. Çık git odamdan. Uyuyacağım."

"Gitmem. Sana anlatacağım daha bir sürü şey var ve sen de beni dinleyeceksin." Gülümsedim. "Örneğin benim adım Melisa."

Ateş bana bir orangutanmışım gibi baktı. "Mal mısın kızım? Bugün zaten bilmem kaç defa duydum adını, şimdi ne diye söylüyorsun?"

"Bu bizim ilk tanışmamızdı," diyerek ona hemen açıklama yaptım. "Aslında böyle değildi ama sana ilk kez adımı böyle söylemiştim. Sen de 'sormadım' demiştin."

"Çok iyi yapmışım. Şimdi defol git odamdan."

"Radyoyu açabilir miyim?"

"Ne radyosu?"

"Peki klimanın ısısını arttırabilir miyim?"

"Ulan benim odamda klima mı var?"

"Kahvaltılık helva sever misin?"

Ateş bu sefer herhangi bir şey söylemeyip ne dediğimi anlamak ister gibi bakışlarını yüzümde gezdirmeye başlayınca gülümsemeye devam ettim ve yaptığım şeyin işe yaramasını ümit ettim. "Siyah zeytin mi yeşil zeytin mi?"

Zaman öyle çabuk geçmişti ki... Bu soruları sanki daha dün sormuşum gibi hissediyordum. Otobüs durağında beklemem, Ateş'in cüzdanını düşürmesi, benim peşinden gitmem ve sonrasında yaşadıklarımızı, sanki bir yıl içerisinde değil de daha kısa bir süre önce yaşamış gibiydik ve bu garipti.

"Hep böyle saçma mı konuşursun sen?"

Ateş'in sormuş olduğu bu soru gözlerimi iri iri açıp elimi şaşkınlıkla ağzıma götürmeme neden olurken tıpkı ilk tanıştığımızda olduğu gibi cevap vermiş olmasından dolayı sevinçle ufak çaplı bir çığlık attım. "Evet!" deyip neşeyle yerimden sıçradım. "Ben hep saçma konuşurum. Sen de buna gıcık olursun. Çünkü ben gevezeyim. Sürekli alakasız sorular sorarım. Bu benim yapım ve sen az önce tıpkı ilk tanıştığımızda olduğu gibi cevap verdin. Bu harika, harika, harika!"

Ateş ağzını aralayıp şaşkın bir ifadeyle yüzüme bakmaya başlayınca yerimde tepinmeyi bıraktım ve bakışlarımı ona çevirdim.

"Mantar sever misin? Ya da dur. Adını söylersen yol boyu hiç konuşmam? Uf. Pencereyi açabilir miyim?"

"Ne saçmalıyorsun sen? Ne mantarı ne helvası? Merdivenlerden düşen benim ama beyni zarar gören sanırım sensin."

"Bak şimdi. Biz seninle yağmurlu bir günde tanışmıştık. Sen cüzdanını düşürmüştün ve ben de onu yerden bulup sana getirmiştim. Ben sana ilk olarak bakar mısınız demiştim ve senin de bana ilk söylediğin cümle evet idi. Fazla romantik bir tanışma değil ama biz de zaten romantik bir çift değildik. Her neyse. Sonra ben sana cüzdanını vermiştim ve sen hemen eline alıp içini açmıştın. Dürüst olmam gerekirse o zaman buna çok bozulmuştum, sonuçta ben şiddetli bir şekilde yağmur yağarken peşine takılıp cüzdanını getirmişken senin içini açman biraz kaba bir davranıştı. Ama..."

"Kızım sen ne anlatıyorsun bana? Bir git başımdan. Cüzdanın da senin olsun, şiddetli yağan yağmur da. İstemiyorum tamam mı? Bana bir şey anlatma."

"Ama anlatmam lazım. Yoksa beni hatırlayamazsın ki."

"Seni hatırlamak isteyen kim ki?"

Ateş'in soğuk sesi ve gözlerindeki o yabancı ifade deminden beri zorla yüzüme yerleştirdiğim gülümsememin yavaşça kaybolmasına neden olurken alt dudağımın sarkmasına engel olamadım ve kollarımı sıkıca Ateş'in boynuna dolayıp başımı göğsüne yasladım. "Seni çok seviyorum ben... Hem de çok ama çok ama çok ama seviyorum. Biliyorum, şu anda hafızanı kaybettiğin için beni hatırlamıyorsun ama yemin ederim ikimizin bir geçmişi var. İyi veya kötü. Güzel ya da çirkin. Biz bir şekilde hep birlikte olmayı başarmıştık Ateş. Şimdi ne olur sana kendimi hatırlatmama izin ver. Biliyorum, son olay yüzünden bana oldukça kızgınsın. Hatta belki de kırgınsın. Ama sana yemin ederim ki içimde hiçbir kötülük yoktu. Zaten sen de bunu biliyorsun."

"Bak küçük kız." Ateş derin bir nefes aldı. Beni yavaşça geriye doğru ittirdi. "Seninle ilgili hiçbir şey bilmiyorum, merak da etmiyorum. Çünkü seni tanımıyorum. Arkadaşlarım seninle bir takım şeyler yaşadığımı söylüyor ama ben bunun gerçek olduğunu sanmıyorum. Tamam, hafıza kaybı deyip bu saçmalığı bahane olarak sunabilirsin belki ama eğer seninle bir şeyler yaşasaydım hatırlardım, öyle değil mi? O yüzden şimdi boşuna uğraşıp kendini yorma."

Dolmaya başlayan gözlerimi hızla kırpıştırdım. "Bana sürekli ufaklık derdin. Kısa kıyafetler giymeme karşı çıkıp erkeklerle konuşmama izin vermezdin. Hem zaten sana çıkma teklifi ettiğimde bile ilk olarak bana bunu şart koşmuştun."

"Nasıl yani?" diye sordu Ateş. "Biz seninle sevgili de mi olduk?" Sesinde merak vardı. Ama siniri nedense daha ağır basıyordu. Umursamamaya çalıştım. Çünkü biliyordum ki umursayıp detaya takılırsam yapmak istediğim şeyi yapamayıp hemen pes ederdim.

"Evet," diyerek hemen ona cevap verdim. "Sevgili olduk, hem de uzun bir süre. Hatta şu an bile sevgiliyiz. Sen bana çok ama çok değer verirdin. Sürekli koruyup, kollardın. Hatta bir keresinde beni sevdiğini bile söylemiştin."

Ateş alayla gülümsedi. "Doğru Ateş'ten bahsettiğine emin misin sen? Çünkü ben sevgiye inanmam ve hele ki senin gibi bir kıza böyle bir şeyi asla söylemem."

"Söyledin. Yemin ederim bak. O zaman yangının ortasındaydık ve sen bana ben de seni seviyorum ufaklık dedin. Tabii sonrasında pek de iyi şeyler olmadı ama sen bana beni sevdiğini itiraf ettin. Hatta beni bir keresinde lunaparka bile götürdün. O zaman ben seninle konuşmuyordum ve sen sırf benimle barışmak için asla binmem dediğin atlıkarıncaya bindin. Lunaparkta benim için oyuncak bir tavşan kazandın. Ben de senin için bir ayı kazandım. Sonra birlikte sadece Çinlilerin girebileceği bir çadıra girdik. Ben gözlerime bant yapıştırıp Çinli kılığına girerken, sen de benim tercümanım olarak yanımda durdun."

Ateş başını alayla aşağı yukarı salladı. "Anlat sen anlat, ben dinliyorum."

"İlk başta biz numaradan sevgili olmuştuk. Çünkü senin yüzünden peşime bir sapık takılmıştı ve onu başımdan defetmem için seninle sevgili olmaya mecburdum."

"O sapığın ağzını gözünü dağıtmak varken neden seninle böyle bir oyun oynayayım ki?"

"Şey, bilmiyorum." Duraksadım. "Bu hiç aklıma gelmedi ama zaten sen de böyle yapmak yerine benimle oyun oynamayı kabul ettin. Biz işte bir şekilde hep beraberdik. Sen neredeyse her

gün okuluma gelip beni okulumdan alırdın ve daha sonra da bir yerlere götürürdün. Hatta beni anneannenle bile tanıştırmıştın. İstersen ara, ona da sor. Kendisi beni çok sevmişti ve tekrar görmek istediğini söylemişti. İşte biz seninle bir süre numaradan sevgili olduk. Sonra sen bana hiç beklemediğim bir anda çıkma teklifi ettin."

"Tabii sen de buldun benim gibi erkeği, hemen kabul ettin, değil mi?"

Ateş odanın içinde ilerlemeye başlayıp gardırobunun yanına doğru yürümeye başlayınca sesindeki benimle dalga geçtiğini belli eden ifade gözlerimin dolmasına neden olmuştu. Sanki ben tüm bunları uyduruyormuşum gibi davranıyor ve gerçek olduğuna inanmıyordu.

"Sen bana gerçekten çok değer veriyordun," diye mırıldandım. Birkaç gözyaşının yanaklarımdan süzülmesine izin verdikten sonra, "Yemin ederim," diyerek konuşmaya devam ettim. "Benim için o kadar çok şey yaptın ki. Asla gelmem dediğin halde ailemle tanışmak için yemeğe geldin, onlarla konuştun, hatta birlikte pikniğe bile gittik. O gün bana çok eğlendiğini söylemiştin."

Ateş gardırobunun önünden bana baktı. "Ben hiç-"

Hemen lafını kestim. "Biliyorum, biliyorum. Sen hiç hayatında pikniğe gitmedin. Sadece sen küçükken anneannen seni ailelerin olduğu bir parka götürmüştü ve ilk defa bir pikniğe o zaman gitmiştin. Ama bizimle geldiğinde gerçek bir pikniğe ilk kez o zaman gittiğini söylemiştin."

Ateş ifadesiz bakışlarını yüzümde gezdirdi. Böyle sanki söylediğim şeye şaşırmış gibi duruyordu ama gözlerindeki o yabancı ifade daha ağır basıyordu. Belki de ben o ifadeye daha fazla takıldığım için öyle hissediyordum, bilemiyorum. "Doğru," diyerek sessizce mırıldandı Ateş. Ardından sırtını bana dönüp gardırobunun kapaklarını açarak bir tişörte uzanınca ıslak gözlerimi ondan ayırmamaya özen gösterdim.

Tuhaf geliyordu bu durum bana. Yani şu anda içerisinde olduğum durum ve kendimi ispatlama çabalarım. Daha birkaç gün öncesine kadar her şey normal giderken şimdi normal gidecek bir şeylerin olmaması hem tuhaf hem de garipti. Niye böyle ol-

muştu ki sanki? Gizli veya saklı. Doğru veya yanlış. Bir şekilde bizim ilişkimiz vardı ve şimdi onun olmaması hem tuhaf hem de berbat hissetmeme neden oluyordu.

Elimi pantolonumun cebine götürdüm. Ardından telefonumu elime alıp tuş kilidini açarak vakit kaybetmeden galeriye girdikten sonra Ateş'le bu zamana kadar çekilmiş olduğum fotoğraf klasörünü açtım ve adımlarımı Ateş'e doğru ilerletmeye başladım. Belki bu sefer inanırdı bana. Belki bu sefer bir şeyleri hatırlayıp, hayatında aslında var olduğumu kabul ederdi.

Ateş siyah bir tişörtü başından geçirip uçlarını düzeltirken sesimi bulmak için boğazımı temizledim ve telefonu Ateş'e doğru uzattım. "Bak," dediğimde sesim ağlamaklı çıkmıştı. "Bunlar da mı gerçek değil? Bunları da mı ben uyduruyorum?"

Ateş ona uzattığım telefona şüpheyle bakıp ardından eline alarak açmış olduğum fotoğraflarımıza bakmaya başlayınca ekrandaki fotoğraf gözyaşlarımı biraz daha hızlandırdı.

"Karne günüydü," dedim açıklama yapmak istercesine. "Sen beni okulumdan alıp lunaparka götürmüştün ve atlıkarıncanın üzerindeyken bu fotoğrafı çekilmiştik."

Ateş dikkatli bir şekilde fotoğrafı incelemeye başladı. Bakışlarından geçen ifadeyi anlamak cidden zordu ama az önce anneannesi ile pikniğe gittiğini söylediğim zaman gözlerinde oluşan ifadenin bir benzeriydi.

Ateş bir başka fotoğrafa geçti.

Burukça gülümsedim. "Beni ormanda bir eve kaçırmıştın. Çünkü biz kavga edip ayrılmıştık ve sen orada kendini affettirip aramızda geçen sorunları çözmek istemiştim. Hatta bunun için bir restoran kapatıp bana şarkı bile söylemiştin. İşte bu fotoğraf da o restoranda çekildi. Birlikte dans ettiğimiz sırada."

Ateş önce bana, ardından tekrar fotoğraf karesine baktıktan sonra herhangi bir şey söylemedi ve başka bir fotoğrafa geçti. Bu sefer ekranda beliren fotoğraf Uludağ'daki otelde çekildiğimiz fotoğraftı.

"Bak," deyip elimi ekrana doğru uzattım. "Bu son karede aslında dudaklarımızı büzerek fotoğraf çekilecektik ama sen onu öpüşmek olarak değiştirmiştin. Çünkü sen Ateş'sin ve öyle çocukça hareketleri sevmezsin."

"Bu nerede çekildi peki?" diye sordu Ateş. Bir başka fotoğrafa geçmişti ve sesi ifadesizdi.

"Ormandaki evde. O sırada birlikte romantik bir film izliyorduk ve ben sana birden hadi fotoğraf çekilelim demiştim. Sen ilk başta hayır desen de daha sonra kabul etmiştin."

***

"Ya Ateş, bir rahat dur. Filmdeki çift her dakika öpüşüyor diye senin de beni sürekli öpmen mi lazım?"

Ateş muzipçe sırıttı ve başını aşağı yukarı salladı. Dudaklarını bana doğru yaklaştırmaya başlayınca zaten yüzümde olan gülümseme biraz daha genişleyip tüm yüzümü iyice kapladı. "Evet," dedi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Birkaç saniye yavaşça beni öpen dudakları daha sonra hızını biraz daha arttırıp tutkulu bir öpüşmeye dönüşünce Ateş burnunu burnuma sürttü. Bundan huylandığımı çok iyi biliyordu. Hemen başımı geri çektim. "Yaa."

"Ne oldu?" diye sordu Ateş bilmiyormuş gibi.

"Ne mi oldu?" deyip ona inanmıyormuş gibi baktım. "Burnunu burnuma sürtünce gıdıklandığımı biliyorsun,"

"Hay Allah." Ateş gülümsedi. "Öyle mi oluyor cidden?"

"Evet, öyle oluyor."

Ateş zaten belime dolamış olduğu kollarını birazcık daha sıkılaştırıp beni kendine doğru çektikten sonra yanağını yanağıma sürttü. "Peki böyle yapınca gıdıklanıyor musun?" Sesinde eğlenir gibi bir ifade vardı. Şu anda onunla salondaki koltuklarda oturuyorduk. Daha doğrusu o koltukta, ben de onun bacaklarının arasında oturuyordum.

"Sakalların olmadığı zaman hayır," diyerek ona dürüstçe cevap verdim. Öyleydi.

"Hmm," diye mırıldandı Ateş. "Peki boynunu öptüğüm zaman?" Dudaklarını boynuma bastırdı ve tüy kadar yumuşak öpücükler kondurmaya başladı.

Gülümsedim. "Belki azıcık."

Ateş beni biraz daha kendine bastırdı. "Peki... böyle yapınca?" Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirmeye başlamıştı. Bu yaptığı şey içimde bir şeylerin harekete geçmesine neden oldu. Bunu görmezlikten geldim. Çünkü Ateş'in bende bıraktığı etki hep buydu zaten.

Ateş başparmağını usulca dudağımın üzerinde gezdirip içimde harekete geçen şeyin biraz daha belirmesine neden olunca Ateş'in başparmağını dudaklarımın arasına alıp hafifçe emdim ve yaptığım bu hareketten dolayı anında utanıp bakışlarımı farklı bir yöne çevirerek koltuğun kenarında duran cep telefonumu elime aldım.

"Şey, fotoğraf çekilelim mi?" Sesim nefes nefese çıkmıştı.

Ateş önce başparmağına baktı. Ardından bakışlarını bana doğru çevirince yüzünde şaşkın bir ifade olduğunu fark edip iyice utandım. "Burnumu burnuna sürttüğüm için gıdıklanan kızın böyle bir hareket yapması gerçekten çok tuhaf."

***

Aklıma gelen bu anı yüzümde buruk bir gülümseme oluşmasına neden olurken Ateş diğer fotoğraflarda olduğu gibi bu fotoğrafa da dikkatli bir şekilde bakmaya devam etti. Sanki gördükleri ona yabancı geliyor gibiydi ve gerçek olması imkânsızmış gibiydi. Ama gerçekti işte. Biz onların hepsini gerçekten yaşamıştık ve daha fazlası o fotoğraf karelerinden katbekat fazla hafızamdaki yerini koruyordu. Keşke onları da Ateş'e gösterebilseydim. Bilmiyorum. Keşke bir yolu olsaydı ve ben yaşadığımız her şeyi Ateş'e izletebilseydim. Veya keşke biraz daha fazla fotoğrafımız olsaydı. Birlikte ölümsüzleştirdiğimiz, asla kaybolmasına izin vermeyeceğimiz birkaç fotoğraf karesi daha. O zaman belki her şey daha kolay olurdu. Belki Ateş bana o zaman daha çabuk inanırdı.

Ateş tüm fotoğrafları tek tek inceleyerek geçip her birine ayrı ayrı dikkatli baktıktan sonra telefonumu bana uzattı. Ateş pür dikkat gözlerimin içine bakıyordu ve hastaneden beri ilk kez bu denli dikkatli bakıp orada bir şeyler bulmak ister gibiydi.

"Bak ufaklık." Ateş derin bir nefes aldı. "Bu çok tuhaf. Yani ikimizin bir geçmişi olması ve benim senin yanında gerçekten mutlu olmam. Bilemiyorum, belki de ben gerçekten hafızamı kaybettiğim için şimdi böyle söylüyorum ama sen ve ben birlikte olamayız. Çünkü..."

"Çünkü ben sana göre değilim. Çünkü sen daha çok kendi yaşıtlarınla ilgileniyorsun. Biliyorum, önceden de bana bunu söylemiştin ama sonrasında biz olmayı başarmıştık. Hatta..."

Ateş lafımı kesti. "Ben seni tanımıyorum küçük kız. Seninle ilgili hiçbir şeyde hatırlamıyorum. Nasıl bir karakterin var, nasıl bir insansın bilmiyorum. Birlikte bir şeyler yaşamışız, evet. Bunu bana ispatladın. Ama bu yaşamaya devam edeceğimizi göstermez." Ateş eliyle kafasını işaret etti. "Çünkü bomboş, anlıyor musun? Sana karşı önceden ne hissediyorsam şimdi de o kadar hissetmiyorum. Benim için sadece bir gündür tanıdığım herhangi bir kızsın, fazlası değil."

Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarına hiçbir şekilde engel olamayıp isteğimin dışında akmalarını durduramazken başımı iki yana salladım. "Hayır!" Ateş'in yüzüne doğru bağırdım. "Bomboş değil, tamam mı? Aklında, hafızanda, hatta kalbinde bile benimle ilgili birçok şey varken bir şeylerin boş olduğunu söyleyemezsin!" Elimi saçlarıma daldırdım. Kaküllerimdeki ufak bir tutamı parmaklarımın arasına sıkıştırıp çekiştirdiğimde Ateş ne yaptığımı anlamaya çalışıyor gibiydi. "Bak!" dedim ağlayarak konuşmaya devam ederken. "Bu saçlarımı bir hafta önce sen kestin. Sırf erkek bir kuaföre gitmeyeyim diye, sırf bir başkası saçlarıma dokunmasın diye bu saçları makasla sen kestin! Bunu da mı hatırlamıyorsun?"

Gözyaşlarım şiddetle yanaklarımdan süzülmeye devam ediyordu. Çünkü o kadar yaşadığımız şeyden sonra beni hatırlamaması gerçek olamazdı. Bu adaletsiz bir durumdu. Çünkü biz doğru dürüst mutlu olmayı başaramamıştık ki. Sürekli kavga etmekten, sürekli birileri yüzünden birbirimizi kırmaktan mutlu olmaya fırsat bulamamıştık. Belki bu hafıza kaybı olmasaydı bir şekilde başarabilirdik ama sürekli bir engel çıkıyordu. Sürekli bir şey oluyordu ve biz bir türlü mutlu olamıyorduk. Lanetlenmiştik belki de. Gerçek aşkı yaşayamayalım diye ikimiz de lanetlenmiştik ve asla mutlu olamayacaktık. *Asla.*

Ateş herhangi bir şey söylemedi. Tıpkı bir önceki anlattıklarımda olduğu gibi bu söylediğime de inanmadığı her halinden belliydi. Gözyaşlarımı sinirle, elimin tersiyle sildim. Madem anlattıklarıma inanmıyordu, o halde ben de göstererek inanmasını sağlardım.

Odanın içinde sinirli bir şekilde ilerleyip ahşap dolabın yanına

giderek kapaklarını açtıktan sonra kolaylıkla bulduğum makası elime aldım ve bana şaşkın bir ifadeyle bakan Ateş'i umursamayıp yanına giderek dizlerimin üzerinde yere oturarak bakışlarımı ona doğru çevirdim.

"Al!" dediğimde makası ona doğru uzatmıştım ve sarsılarak ağlamaya devam ediyordum. "Hadi kes saçlarımı. Tıpkı bir hafta önce yapmış olduğun gibi yine saçlarımı kes. Belki o zaman bir şeyleri hatırlarsın!"

Ateş ifadesizce yüzüme bakmaya devam etti.

"Sana kes dedim!" diyerek bağırdım bu sefer. "Bana bir yabancı gibi bakmandansa, benimle bir yabancıyla konuşur gibi konuşmandansa, al şu makası ve saçlarımı kes."

"Bari birazcık keseyim?" dedim alt dudağımı sarkıtarak. "Gözlerimin hizasında falan? Hı?"

"Hayır," diyerek anında cevap verdi Ateş.

"Peki burnumun hizasında?"

"Hayır, ayrıca böyle bakarak beni kandıramazsın."

Ateş dizlerini kırarak yere çömeldi. Ardından yüzlerimizi aynı hizaya getirip gözlerini gözlerime sabitleyince az önceki ifadesiz bakışları yerini tamamen şaşkınlığa ve de endişeye bırakmıştı. "Sakin ol," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Saçlarını kesmeyeceğim, tamam mı? Sen de daha fazla ağlama."

"Sana kes dedim!" Dudaklarım tir tir titriyordu. Aynı şekilde bedenim de. "Yoksa ben keseceğim!"

"Lütfen," dedim başka bir yol deneyerek. "Bari çenemin hizasında kesmeme izin ver? Hadi lütfen, lütfen, lütfen."

"Şş. Tamam sakin ol. Ben şimdi aşağı inip çocukları çağıracağım ve..."

Ateş'in karşımda kıvranır gibi olması ve ne yapacağını bilememesi gözyaşlarımın iyice hızlanmasına neden olurken zaten elimde hazır tuttuğum makası hiç düşünmeden havaya kaldırdım ve beynimde yankılanan eski anıları bastırmak istercesine bir çığlık atıp makası saçlarımın arasına daldırdım. Ama tam bu sırada Ateş, "Aklını mı kaçırdın sen?" deyip öfkeyle soluyarak makası elimden alarak bana mani oldu. Sert sesi odanın içinde resmen yankılanmıştı.

"Az önce kendi ağzınla dedin ama. Bu saatte kuaför bulamam ki."

"O zaman kestirmezsin, olur biter."

"Ama kestirmek istiyorum."

"Ya sabır." Ateş gözlerini devirdi. "Akşam akşam nereden çıktı bu saç kestirme işi?"

"Hadi Ateş, lütfeen. Altı üstü bir kakül keseceksin. Bu kadar abartma."

"Kızım git başımdan. Oradan bakıldığında kuaföre mi benziyorum?"

Kollarımı göğsümün üzerinde birleştirdim. "İlla uyuzluk edeceksin, değil mi?"

"Yapım bu."

Geçmiş bir film şeridi gibi gözümün önünden geçip aynı zamanda da sesler beynimin içinde yankılanmaya başlayınca gözlerimi sıkıca kapattım ve ellerimi kulaklarıma götürüp sesleri bastırmak istedim. Çok fazla ses vardı. Beynimin içinde anılar resmen tekrar tekrar canlanıyordu ve bu hem çok gerçekçi hem de aslında bir hiçmiş gibi hissetmeme neden oluyordu.

Hıçkırdım. "Lütfen beni hatırla..." Sarsılarak ağlamaya devam ettim. "Lütfen... Biz vardık."

Ateş derin bir nefes aldı. "Tamam, keseceğim. Yeter ki daha fazla karşımda ağlama. Şimdi söyle bakalım. Nasıl keseceğim?"

Başımı yavaşça yerden kaldırıp tıpkı benim gibi yere diz çökmüş Ateş'e şaşkın bir ifadeyle bakmaya başladığımda şiddetle akmaya devam eden gözyaşlarımı elimin tersiyle beceriksizce sildim ve "Şey," deyip sesimi bulmaya özen gösterdim. "Ka-kakül."

Ateş tekrar derin bir nefes aldı. Ardından başını onaylar şekilde aşağı yukarı salladıktan sonra elini saçlarıma doğru yaklaştırdı ve ön kısımlarındaki saç tutamlarının alnıma düşmesini sağlamaya başladı.

"Yamuk kesersem benden değil," dedi Ateş.

"Tamam," deyip neşeyle gülümsedim. Saçlarımın ön kısmını sıcak suyla ıslattığımdan yamuk keseceğine ihtimal vermiyordum ama bilerek kesip beni cezalandırmak için öyle bir şey yaparsa orasını bilemeyeceğim.

"Başını biraz yukarıya kaldır."

Ateş'in bu isteği ne zaman kapattığını bilmediğim gözleri-

mi hızlıca açıp şaşkın bir ifadeyle ona bakmama neden olurken burnumu çektim ve başımı çabucak aşağı yukarı salladım. "Bunu ilk yaptığında da aynı şeyi söylemiştin." Yüzümde buruk bir gülümseme vardı.

Ateş bakışlarını gözlerime indirdi. İfadesiz gözleri dikkatli bir şekilde bana bakıp ardından tekrar saçlarıma doğru dönünce bakışlarımı ondan ayırmamaya özen gösterdim. Sakalları uzamıştı. Saçları dağınıktı ama kesinlikle kötü görünmüyordu.

Ateş dikkatli bir şekilde saçlarıma bakmaya devam edip elinin yardımıyla da saçlarımın alnımın üzerine düşmesini sağladıktan sonra zaten önceden kesilmiş olduğu için kısa olan kaküllerimi eliyle kısa bir süre de düzeltti ve makası havaya kaldırdı.

Burnumu çektim. Ardından ağlamaktan artık kurumuş olan dudaklarımı dilimle ıslatma gereği duymadan yavaşça aralayıp tıpkı önceden de yapmış olduğum şeyi yapmak üzere harekete geçtiğimde içimden tek bir şey geçirdim. Lütfen Ateş beni hatırlasın.

"Şarkı söyleyebilir miyim?" Nereden aklıma geldi bilmiyorum ama şu anda şarkı söylemek istiyordum.

"Hayır," diyerek oldukça ciddi bir ifadeyle cevap verdi Ateş.

"Tamam, söyleyeceğim o zaman," dedim ve neşeyle gülümsedim.

"Mini mini bir kuş donmuştu..." Hıçkırdım. "Pencereme konmuştu." Gözlerimi Ateş'in gözlerine sabitleyip dudaklarımı güçlükle hareket ettirdiğimde öylesine zor konuşuyordum ki. Sesim zaten kısılmış, neredeyse hiç duyulmuyordu. Hıçkırıklarımın biri bitip bir diğeri başlıyordu. Bedenim zaten sürekli sarsıldığından, şu anda değil şarkı söylemek, normal bir konuşma yapmaya dahi dermanım yoktu. Ama umurumda değildi. Çünkü eğer bu işin sonunda Ateş beni hatırlayacaksa elimden gelen her şeyi yapardım.

Gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim. "Aldım onu içeriye... cik cik cik cik ötsün diye... pır pır ederken canlandı... ellerim bomboş kaldı."

Saçlarımı kesmeye devam eden makas kısa bir süreliğine öylece havada asılı durup herhangi bir şey yapmazken Ateş bakışlarını bana çevirdi. "Bu neydi şimdi?"

"Önceden de bu şarkıyı söylemiştim."

Ateş ne ifade ettiğini anlamadığım gözlerini birkaç saniye gözlerimde tutup daha sonra da yarım bıraktığı işe tekrar dönünce makası tekrar hareket ettirdi ve zaten kısa olan saçlarımın uç kısmını biraz daha kesip, işini tamamladı.

"Cü-cüzdan," dedim hemen. "Cüzdanın yanında mı?"

Ateş tek kaşını havaya kaldırdı. "Ne yapacaksın?"

"Lazım."

Ateş birkaç saniye boş gözlerle yüzüme bakıp ardından ayağa kalkıp gardırobunun yanına doğru ilerlemeye başlayınca inatla akmaya devam eden gözyaşlarımı tekrar elimin tersiyle sildim ve artık durmasını diledim.

"Al." Ateş cüzdanını bana uzattı. Bakışları ifadesizdi. Hemen oturduğum yerden kalktım ve üzerimi düzeltmekle uğraşmayıp, "İçini aç," dedim. Ateş her ne kadar ne dediğimi anlamamış olsa da derin bir nefes alıp sakin olmaya özen gösterdi ve ardından siyah cüzdanının içini açtı.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordum. Şaşkın bir ifadeyle ona bakıyordum ve saç tutamımı neden oraya koyduğunu merak etmiştim.

Ateş omuzlarını silkti. "Her istediğimde saçlarını okşayamayacağımı bildiğimden, en azından her daim yanımda hissetmek adına küçük bir tutamı yanıma alıyorum."

"Bak," deyip burukça gülümsedim. "Şu iç tarafını görüyor musun? İşte orada benim saçım var."

Ateş cüzdanının iç kısmını eliyle ayırıp ardından söylediğim yeri açtıktan sonra uzun parmaklarını cüzdanın o bölmesine götürdü ve kıvrılarak yuvarlak bir şekil alan saç tutamımı dışarıya çıkarttı.

Ateş'in donuk bakışları anında yerini şaşkın bir ifadeye bırakmıştı. Böyle bir şeyi beklemediği her halinden belliydi.

"Sen bana gerçekten çok değer veriyordun," diye mırıldandım azıcık çıkan sesimle. "O kadar çok değer veriyordun ki bir keresinde bana bunun sana bile yakışmayacak kadar fazla olduğunu söylemiştin. Bu saç tutamını da oraya neden koydun biliyor musun?" Ateş bakışlarını bana doğru çevirdi. Burukça gülümsedim. "Her daim beni yanında taşıyamayacağın için en azından saç tu-

tamımın yanında olmasını istemiştin. Bunu söylediğin zaman o kadar çok şaşırmıştım ki... çünkü sen romantik bir adam değildin. Belki bu yaptığın şey romantikliğe de girmiyor olabilir ama ne fark eder ki? Senin bu yaptığın şey tıpkı bir önceki yaptıkların gibi benim kalbimde kelebeklerin uçuşmasına neden olmuştu. Ben seni tüm romantiksizliğine rağmen çok seviyordum Ateş. Hâlâ da seviyorum. *Ve senin tüm bunları hatırlamaman beni mahvediyor."*

***

Bir insan ağlamaktan nefret eder miydi? Ben ediyordum işte. Gözyaşı dökmekten, çaresiz olmaktan, zavallı biri olmaktan artık nefret ediyordum ve keşke... keşke geride bırakınca üzüleceğini bildiğim insanlar olmasaydı da buna bir son verebilseydim. Buna bir son verip artık hiç gözyaşı dökmeseydim. Ama vardı işte. Ben ölünce, üstelik intihar ederek, üzüleceğini bildiğim az da olsa insan vardı ve ben onları üzmek falan istemiyordum.

Bu daha böyle ne kadar devam ederdi, bilmiyordum. Yani başkaları üzülmesin diye kendi içimde kopan fırtınaları ne kadar süre daha gizlerdim. Veya başkaları üzülmesin diye kendimi içten içe daha ne kadar süre yok ederdim... Ama bildiğim tek bir şey varsa o da artık kaldıramadığımı hissettiğimdi. Yorulduğumu, gücümün tükendiğini, artık çabalayamayacağımı hissettiğimdi. Bazı şeyleri çok erken yaşta hissetmeye başlamıştım ve tüm bunlara daha ne kadar süre dayanabilirdim, hiç bilmiyordum.

Ateş'in odasından çıkalı yaklaşık on dakika oluyordu. Yapmış olduğumuz konuşmadan sonra söyleyebileceğim herhangi bir şey olmadığı için daha fazla odasında durmak istemeyip aşağı inmiştim. Belki bu yaptığım yanlıştı. Hemen pes etmiştim. Belki ona rağmen, onun itirazlarına rağmen benim ona kendimi hatırlatmam için çabalamam gerekiyordu ama o bana bu denli yabancı gözlerle bakmayı sürdürürken, beni tanımadığını iddia ederken, ben nasıl ona bir şeyler anlatabilirdim ki?

Sürekli hayal kırıklığı, sürekli yanılma. Ben ona bir şeyler anlattıkça o ısrarla aksini iddia edip sanki hiç yaşanmamış gibi olduğunu iddia ediyordu ve bu beni daha çok mahvediyordu. Tamam, hafıza kaybı yaşıyor olabilirdi. Bu nedenle beni unutmuş

da olabilirdi. Ama hâlâ inanmak istememesi ve gerçek değilmiş gibi davranması beni en derinden yaralıyordu. Bana hiç olmadığı kadar acı veriyordu.

"Ay inanmıyorum. Ateş hafızasını mı kaybetti?"

Kulaklarımı dolduran cırtlak bir sesin ardından yorgun bakışlarımı gelen kişiye doğru çevirirken tamda bu sırada merdivenlerden aşağı inen Ateş bakışlarımı hemen ona doğru çevirmeme neden oldu.

Üzerine giymiş olduğu siyah yarım kollu tişört ve siyah kapriyle kış mevsiminde olmamızı o kadar da umursuyormuş gibi görünmüyordu. Gerçi o bu zamana kadar zaten neyi tam anlamıyla umursadı ki bunu da şimdi umursasın?

"Öyleymiş," dedi Ateş baygın bir sesle. Ardından merdivenlerden tamamen inip Melek'e doğru ilerlemeye devam etti. "Geçici bir hafıza kaybı yaşıyormuşum."

"Ay inanmıyorum," deyip gözlerini iri iri açtı Melek. "Nasıl oldu peki?"

Ateş omuzlarını silkti. "Bilmiyorum." Sesi oldukça umursamaz çıkmıştı. "Bilmek de istemiyorum."

Elimi alnıma götürüp ovuşturdum. Tuhaf bir şekilde gözüm kararıyor ve başım dönüyordu. Dünden beri de zaten ne bir şey yemiş, ne de doğru dürüst bir uyku çekmiştim. Üzerimde bile şu an Maya'nın kıyafetleri varken ne kadar perişan bir halde olduğumu anlatmama gerek yoktu sanırım.

Melek adımlarını hareket ettirdi ve zaten ona doğru ilerlemekte olan Ateş'in yanına gidip kollarını sıkıca ona doladı. Alt dudağını aşağı sarkıtıp konuştu. "Kıyamam ben sana. Ben de bu sabah öğrendim. İnan bana haberi aldığımda öyle çok korktum ki. Kuafördeki işlerimi hemen yarım bırakıp buraya geldim. Ayşe Hanım sağ olsun sabah sabah kalp atışlarımı hızlandırdı. Şimdi nasılsın?"

Ateş gülümsedi. Böyle bayağı içten, sanki Melek onun için endişelenmiş diye oldukça mutlu olup, sevinmiş gibi gülümsedi. Ardından kollarını sıkıca Melek'e dolayıp gözlerini kapattığında kalbimin sıkışmasına engel olamadım. "İyiyim ben sarışın, endişe etme," dedi Ateş. Sesindeki o samimi ifade beni mahvedecek

türdendi. Altüst, darmadağın. "Hatta yarın sabah seninle birlikte koşuya gelecek kadar iyi ve dinç hissediyorum kendimi."

"Koşu mu?" Melek geri çekildi ve şaşkın bir ifadeyle Ateş'e baktı.

Ateş gülümsedi. "Her sabah saat altıda koşuya çıkmıyor musun sen?"

"Şey..." Melek bakışlarını bize doğru çevirdi. Ardından tekrar Ateş'e doğru dönüp, "E-evet," dediğinde kekeleyerek konuşmuştu ve şaşkınlığı sesine de en iyi şekilde yansımıştı.

Maya çok önceden bana söylemişti. Ateş ve Melek hakkında bana bilgi verirken Ateş'in her sabah erkenden uyandığını, Melek'in evine gittiğini ve onu evinden alıp birlikte koşuya gittiklerinden bahsetmişti. Şimdi de Ateş sanırım bundan bahsediyordu ve uykuyu çok seven adam, tıpkı önceden olduğu gibi Melek için uykusundan vazgeçecekti.

"O halde yarın sabah beni bekle bebek." Ateş, Melek'e göz kırptı. "Birlikte birkaç sahil turu atalım."

"Ama şey." Melek duraksadı. "Biz yarın koşuya çıkamayız ki,"

"O nedenmiş?"

"Çünkü yarın gelinlik provasına gideceğim ve sonra da damatlık için terziyle buluşacağım."

Ateş tek kaşını havaya kaldırdı. "Kim evleniyor?"

Başımı öne eğdim ve birkaç damla gözyaşının yanaklarımdan süzülmesine izin verdim. Ateş o kızı hatırlıyordu. Hatta yüzündeki o samimi ifade ne kadar mutlu olduğunu en iyi şekilde yansıtıyordu ve o ifadenin hastaneden taburcu olduğundan beri ilk kez meydana gelmiş olması bana daha çok acı veriyordu. Ben de ona sarılmıştım. Ben de ona, senin için endişelendim, demiştim. Ama Ateş beni itekleyip hor görmek dışında bir şey yapmazken bu kıza sıkıca sarılıp içten bir şekilde gülümseyerek karşılık vermişti.

Canım yanıyordu. Kalbim sıkışıyordu ve içimde derin fırtınalar kopuyordu. Ne yapacağımı, nasıl davranacağımı hiç bilmiyordum ve her geçen gün daha da kötüsü olmaz dediğim hayatım, sanırım ben böyle dedikçe en kötüsü olmaya devam edecekti.

"Kim mi evleniyor? Biz evleniyoruz ya. Sakın bana hatırlamadığını söyleme."

"Ne?" Ateş'in yüzünde bariz bir şaşkınlık vardı. "Yani biz, ikimiz mi?"

"Evet. Hatta düğün tarihimiz bile belli. İki hafta sonra."

Ateş bakışlarını arkadaşlarına doğru çevirdi. "Doğru mu bu?" Yüzündeki şaşkın ifade her saniye biraz daha büyüyüp belirgin bir hal alıyordu. Şimdi arkadaşlarına bakma nedeni de sanırım Melek'i onaylaması içindi. Ateş arkadaşlarına bakmayı sürdürmeye devam edip hiçbirinden herhangi bir cevap alamayınca bakışlarını tekrar Melek'e doğru çevirdi. "Sen ciddi misin?" Yüzünde şaşkınlıkla karışık bir gülümseme vardı.

"Elbette ciddiyim." Melek sol elini havaya kaldırdı. "Hatta bak. Bu da nişan yüzüğümüz." Ateş bakışlarını önce yüzüğe, daha sonra da Melek'e doğru çevirip içten bir şekilde gülümsedi ve kollarını Melek'e dolayıp sıkıca sarıldıktan sonra onu etrafında döndürmeye başladı.

Yüzündeki geniş ve o görülmeye değer mükemmel gülümseme hiç olmadığı kadarıyla gerçekti ve bana acı verip kalbimin tam ortasını delip geçmeye yetmişti. Çünkü bu gülümseme bana oldukça tanıdık gelmişti. Birkaç hafta önce, Ateş'in benim yanımda olduğu sıralarda meydana gelen, içten ve gerçek gülümsemenin ta kendisiydi.

Ama şimdi bu gülümseme Melek için meydana geliyordu. Melek'le evleneceğini öğrendiği için gülümseyip, yine Melek'in ona söylediği birkaç cümle için yüzüne yayılıyordu. En garibi de Melek ve Ateş uzun bir süredir hayatımda yer alıp, defalarca gözümün önünde farklı farklı şekillerde bulunmuşken şimdiki halleri en gerçek ve en mutlu göründükleri tek andı.

"İnanmıyorum, yani biz ciddi ciddi evleniyoruz öyle mi?" Ateş Melek'i yere indirdikten sonra gülümseyerek onun yüzüne bakmaya devam etti. "O zaman yarın sabah birlikte gidelim gelinlik provasına. Hem nasıl bir gelinlik tercih etmişsin onu da görürüm."

"Sen mi? Gelinlik provasına mı geleceksin?"

"Evet. Niye şaşırdın?"

"Şaşırmadım aslında. Sadece tuhafıma gitti. Yani sen her şeyle benim ilgilenmemi istemiştin. Mekân, fotoğrafçı, balayı, yiyecek

ve içecekler. Hatta kendi damatlığını bile benim seçmemi söylemişken şimdi benimle gelinlik provama gelmen garibime gitti."

"Öyle mi demiştim cidden? Unut gitsin o halde sarışın. Çünkü düğün bizim düğünümüz ve sen bundan sonra tek başına ilgilenmeyeceksin. Hem madem iki hafta kadar az bir süremiz kaldı, o halde işleri bir an önce bitirmemiz gerek. Neleri hallettiğini bana söyle. Geriye kalanlarla ben ilgilenip düğün gününe kadar yetişmesi için elimden geleni yaparım."

Bazılarının mutluluğu bazılarının mutsuzluğuydu. Ne kadar acımasızca olsa da, ne kadar insanı en derinden yaralayıp acı verse de hiç kimse bu gerçeği değiştiremezdi. Bu bir döngüydü belki. Ya da yaşanması gerektiği için yaşanan bir olay. Herkes aynı anda mutlu olamazdı. Çünkü eğer öyle olsaydı şu anda Melek'le Ateş'in düğünleri hakkında yaptıkları konuşmaya ortak olup, ben de onlarla birlikte gülümserdim. Hani sözde herkes mutlu olacak ya. Ben de tüm hislerimi, duygularımı bir kenara itip onların mutluluğuna ortak olurdum.

Ateş'in düşünceleri vardı. Yapacakları, aklında kurguladığı planları ve düğün öncesinde hayata geçireceği bazı şeyler vardı. Ama şimdi... o planlar, kurgulanan şeyler, yapılacak tüm her şey uçup gitmiş, yerini bir boşluğa bırakmıştı.

İki hafta kadar az bir süre vardı önümüzde. Toplamda on beş gündü ve bu kısa süre içerisinde bir şeylerin düzelmesi bana imkânsız geliyordu. Çünkü benim hayatım hep engelli yollardan oluşuyordu ve ben böyle bir hayata sahip olmaya devam ederken düz bir yola nasıl çıkabilirdim ki? Ateş o kızla gerçekten evlenecekti. O kıza gerçekten değer verdiğini zannedip soyadını onunla paylaşacaktı ve en acısı da beni hatırladığı zaman, *işin çoktan işten geçmiş olmasına engel olamayacaktı.*

Otuz Sekizinci Bölüm

"Hadi bize müsaade."

Kuzey başta olmak üzere tüm çocuklar birden ayağa kalkıp bakışlarını Ateş'e dikerek gitmek üzere harekete geçince yorgun bakışlarımı onlara doğru çevirdim. Bunu yaparken bile öyle çok zorlanmıştım ki... Salondaki üçlü koltuğun en kenarında oturuyordum. Ama oturuyor demeye bin şahit gerekirdi. Çünkü bedenim yorgunluktan olsa gerek neredeyse yere yığılacak gibiydi ve gözlerim de yarı açık, yarı kapalıydı. İki büklümdüm ve yığılmamak için cidden çaba sarf ediyordum. Üstelik bu halimle ne kadar zavallı ve acınası göründüğümün de farkındaydım ama elimden gelen hiçbir şey yoktu.

"Bence de artık gidin," dedi Ateş bıkkın bir ifadeyle. "Çok bile kaldınız."

"Ulan sana da iyilik yaramıyor. Kardeşimiz hastanelik oldu diye endişelenip, onu yalnız bırakmayalım dedik. Ama beyefendi bizden sıkıldığını ima ediyor."

"Bana edebiyat yapma Batu. Zaten yorgunum, ben de yatıp uyuyacağım."

"Her neyse. Biz yarın sabah uğrayıp yoklarız zaten."

"Yoklamazsanız şaşardım."

Ateş'in baygın çıkan sesine karşı Kuzey onu umursamayıp bakışlarını bana doğru çevirdikten sonra içten bir şekilde gülümsedi. "Melisa sen de güzelce uyu, dinlen. Biz yarın sabah yine geleceğiz."

Kuzey'in bir ağabey gibi bana nasihatte bulunması ve bakışlarındaki o sıcak ifade her nedense benimde yüzümde minik bir tebessümün oluşmasına neden olurken başımı aşağı yukarı sal-

ladım. Benim için hâlâ endişelenen insanların olduğunu bilmek güzeldi.

"Bir dakika bir dakika." Ateş işaret parmağını havaya kaldırıp Kuzey'e doğru yürümeye başladı. "Bu kız burada mı kalacak?" Sesi her an sinirlenmeye müsaitti.

Bana 'bu' diye hitap etmesi nedense ilkinde olduğu gibi o kadar da canımı yakmıyordu. Bunun nedeni sanırım canımın yanmasına neden olacak daha büyük şeylerin olmasıydı. Örneğin düğün gibi.

"Evet kardeşim, burada kalacak. Sakın hayır deme çünkü itiraz hakkı sunmuyoruz sana."

"Ulan bir hastanelik oldum diye hepiniz bana emrivaki yapmaya mı başladınız? Hayır, istemiyorum. Bu kız benim evimde falan kalamaz. Gitsin kendi evinde kalsın."

Ateş'in sesindeki o tını öyle garip hissetmeme neden oluyordu ki... resmen onun için şu an bir yabancıdan farkım yoktu ve tıpkı bir yabancı hakkında konuşur gibi konuşup beni evinde istemediğini söylüyordu. En kötüsü de, böyle yapınca canımı ne kadar yaktığından haberi dahi yoktu ve bu, daha çok yaralanmama neden oluyordu.

"Gidebileceği bir evi olsaydı zaten giderdi. Ama ne yazık ki yok!" Kuzey kaşlarını çattı. "Neden peki biliyor musun? Çünkü bu kız senin yüzünden ailesiyle kavga etti ve sırf seni hastanede yalnız bırakmamak için onlara karşı çıktı. O yüzden şimdi kapa çeneni ve izin ver. Yoksa cidden bu sefer ayağımın altına alırım seni."

"Etmeseymiş," deyip sinirle konuştu Ateş. "Bana sordu mu onlarla tartışırken?"

"Ateş cidden yeter," dedi Güney. Sesi uyarıcıydı. "Haddini aşma istersen."

"Hangi hadden bahsediyorsunuz siz? Hayır, istemiyorum. Bu kız burada falan kalamaz."

"Ulan bu kız dediğin sana deliler gibi âşık. Senin için yapmadığı bir bok kalmadı. Babası onu hastaneden götürmek istediğinde bile sırf senin yanında olmak istediği için hayır diyerek onlara cevap verdi. Şimdi bunları umursamıyormuş gibi davranıp beni iyice sinir etme."

"Umursamıyorum, var mı? Hem madem onu bu kadar çok seviyorsunuz, alın siz götürün evinize."

Kuzey birkaç saniyelik sinirle Ateş'in yüzüne bakıp öfkeli gözlerini onun yüzünde gezdirdikten sonra derin bir nefes aldı ve ardından Maya'nın elini tutup onu kendine doğru çekti. "Bizim evde tadilat var. Bu akşam otelde kalacağız. Yani anlayacağın Melisa bizimle gelemez."

"O halde Doğu'lara gitsin," diyerek hiç düşünmeden cevap verdi Ateş.

"Sanırım bize de gelemez." Doğukan da Nazlı'nın elini tutup onu kendine doğru çektikten sonra, "Biz de bu geceyi otelde geçireceğiz," deyip Kuzey'in söylediği şeyi aynen tekrarladı. "Aksilik işte."

"Sanırım biz de öyle yapacağız." Güney ve Sinem de el ele tutuşup aynı şeyi tekrarlayınca salonun ortasında sap gibi bir tek Batuhan kalmıştı.

"Sen de tadilat var de tam olsun bari." Ateş'in sitem eden sesine karşı Batuhan kafasını kaşıdı. "Yok kardeşim. Tadilat olması için önce inşaat malzemelerini hazırlamam gerek. O yüzden ben bu geceyi malzeme arayarak geçireceğim. Anlayan anladı."

Tüm çocuklar evi terk edip Ateş'in itiraz etmesine dahi müsaade etmeden evden çıkınca salonun ortasında sadece Ateş ve ben kalmıştık. Pardon. Ateş'in çatılmış kaşlarıyla ben kaldım desem daha doğru olurdu sanırım. Çünkü manzara aynen böyleydi. Ateş resmen düşmanına bakar gibi öfkeyle yüzüme bakıyordu ve itiraf etmeliyim ki kendimi ilk kez ona karşı bu kadar çekingen hissediyordum. Sanki onunla hiçbir arada yalnız kalmamışız gibiydik ve bu durum cidden garipti.

"Misafir odası-"

"Üst katta koridorun sonunda."

Ateş birkaç saniye tepkisiz kalıp onun konuşmasını yarıda kestiğim için olsa gerek, çatık kaşlarıyla yüzüme baktıktan sonra derin bir nefes aldı. "Her neyse işte. Git bir an önce uyu, ayakaltında fazla durma. Yarın sabah da mümkünse erkenden git."

Başımı yavaşça aşağı yukarı sallamakla yetindim. Çünkü konuşmaya dermanım kalmamıştı ve beden dilimi kullanmak bana şu anda en mantıklı ve en az yorucu olan seçenek gibi geliyordu.

Parmak uçlarımda hafifçe yükseldim. Ardından, "İyi geceler zorba," deyip Ateş'in yanağına uzanarak küçük bir öpücüğü ona armağan ettikten sonra geri çekildim ve Ateş'in yüzündeki garip ifadeyi görmezlikten gelip merdivenlere doğru yürümeye başladım. Sesim neredeyse yok denilecek kadar kısılmıştı ve ancak dikkatli dinlendiğinde duyulabilecek cinstendi. Bunun nedeni elbette saatlerce hıçkırarak ağlamamdı ve şimdi böyle olması kaçınılmazdı.

"Sevgili olduğumuzu söylüyorsun. Madem öyle, ben neden Melek'le nişanlıyım?"

Merdivenlerin ilk basamağına atmış olduğum yorgun adım, Ateş'in konuşmasıyla havada asılı kalırken bakışlarımı yavaşça ona doğru çevirdim. Mantıklı bir cevap duymak ister gibi merakla yüzüme bakıyordu. "Çünkü ondan intikam almak istiyordun."

"Ne intikamı?"

"Ailenin intikamını."

Ateş'in yüzündeki donuk ifade yavaşça kaybolup yerini farklı bir ifadeye bırakırken Ateş hayretle konuştu. "Sen benim ailemi biliyor musun?" Sesi buz gibi soğuktu ama meraklandığı bakışlarından belli oluyordu.

"Biliyorum," diyerek ona yorgun bir ifadeyle cevap verdim. "Sen şimdi onu da hatırlamıyorsundur ama kendin bir kâğıt parçasına yazarak anlatmıştın. Neden biliyor musun? Çünkü eğer seninle birlikte olacaksam kim olduğunu öğrenmemi istiyordun ve bu yüzden de bana hayatını, aileni, *Kaan'ı* anlatmıştın."

Ateş'in gözlerinden geçen şaşkınlık ve o karanlık ifade her bir saniye biraz daha büyüyüp iyice belirginleşirken söylemiş olduğum son kelime, o ifadeleri anında yok edip yerini tamamen farklı bir ifadeye bırakmıştı.

Ona Kaan demiştim. Bu ismi uzun zamandır kimseden duymadığını biliyordum ve şimdi sesli bir şekilde duyması, özellikle de benden, kesinlikle beklemediği bir şeydi. Ama ben ona demiştim. Birlikte birçok şey yaşayıp, birçok şey paylaştığımızı, ikimizin bir geçmişi olduğunu ve bana gerçekten değer verdiğini ağlayarak ve hıçkırıklarımın arasından tek tek dile getirip söylemiştim. Ama o, her defasında beni geçiştirerek ısrarla inanmamıştı.

Misafir odasına girmeyi nihayet başardıktan sonra kapıyı arkamdan kapattım ve adımlarımı çok fazla büyük olmayan yatağa doğru ilerletip yatağın üzerindeki yerimi aldım. Bir an önce uyuyup şu anda içerisinde olduğum durumdan bir anlığına da olsa uzaklaşıp gitmek istiyordum. Rüyalar diyarına dalıp, orada güzel şeyler görmek istiyordum. Hatta mümkünse, o güzel rüyalardan hiç ayrılmayıp tüm sorunlar yok olana kadar orada yaşamak istiyordum. Biliyorum. Bu isteklerim çok fazlaydı. Hatta imkânsızdı. Ama yine de gerçek olmasını tüm kalbimle isterdim. Ama olsun. O zamana kadar, yani bu isteklerim olana kadar, ben de başka bir şey için Allah'a dua ederdim ve onun olması için çabalardım.

Yorganın altına girip sırtımı yatağın başlığına yasladıktan sonra ellerimi havaya kaldırdım.

"Allah'ım... Lütfen Ateş'in hafızası geri gelsin. Lütfen beni hatırlasın, bizi hatırlasın. Artık sorun yaşamadan birlikte olalım. Sana yalvarıyorum sürekli tökezlemek yerine artık mutlu olmayı başaralım. Lütfen tüm bu dileklerimi kabul et. Amin..."

***

Ertesi sabah gök gürültüsünün çıkarmış olduğu o korkutucu seslerle ve şiddetli yağan yağmur damlalarının yere temas edişiyle gözlerimi aralamıştım. Normalde beni rahatlatan yağmur damlaları nedense bu sabah hiç hoşuma gitmeyip, aksine kulaklarımı doldurmasından nefret etmeme neden olurken yattığım yerden kalktım ve pencerenin yanına doğru yürümeye başladım.

Duvardaki saat 09:25'i gösteriyordu. Okul saati çoktan geçip gitmişti ve benim bu sıralar hiç durmaksızın derslerime çalışıp, sınav için hazırlık yapmam gerekirken şu anda burada olmam kesinlikle geleceğim için eksi, eksi, eksi bir puandan başka bir şey değildi.

Pencerenin önüne gelip perdeyi kenara iterek dışarıya bakmaya başladığımda yanılmadığımı gördüm. Tıpkı kulaklarımı dolduran şiddetli yağmurun sesi gibi dışarıda bardaktan boşalırcasına yağmur yağıyordu ve yerlerde ciddi su birikintileri oluşmuştu. Hava karanlıktı. Gökyüzündeki bulutlar sanki bugün be-

nimle aynı hisleri yaşıyormuş gibi karanlık ve de darmadağındı. Normalde kocaman olan ve bembeyaz büyük bir pamuk parçasını anımsatan bulutlar şu anda gri bir dumandan farksızdı ve bu görüntü şu anda benim hissettiklerimle fazla aynıydı.

Geceyi geçirmiş olduğum misafir odasında ne kadar süre oyalandığımı bilmeyerek artık dışarıya çıkıp, *bugün ne yaşayacaksam artık yaşayayım da bir an önce bitsin*, düşüncesiyle odadan çıkarak merdivenlere yöneldiğimde dün geceye oranla kendimi biraz daha iyi hissettiğimi fark ettim. En azından şimdi her an yere yığılacakmış gibi bitkin bir halde değildim ve bu da bir şeydi.

Merdivenlerden tamamen inmeyi başardığımda kulaklarımı dolduran çatal ve bıçak seslerini takip ederek mutfağa doğru ilerlemeye başladım. Üzerimde Maya'nın hastanede benim için getirmiş olduğu siyah bir kot ve krem rengi kalın örgü bir kazak vardı. Geceyi eşofmanım olmadığı için bunlarla geçirmiştim ama önemli değildi. Çünkü eşofman giyecek bir lüksüm dün gece yoktu. Hem zaten bu kıyafetlerle oldukça rahat uyumuştum.

"Senin bu et sevdan bir gün beni öldürecek."

"Ne var kızım? Mis gibi sucuklu yumurta işte. Al, sen de ye. Belki biraz kilo falan alırsın."

"Iyy. Asla. Salatalık ve domates gibi daha sağlıklı, ayrıca kilo yapmayan şeyler varken neden o yağlı şeyleri yiyeyim ki? İğrenç."

"Yine vejetaryenlik damarın tuttu senin. Tamam, yeme. Hiç inatlaşacak havamda değilim."

Ateş önüne almış olduğu siyah bir teflon tavanın içinde olan sucuklu yumurtaya ekmek batırıp iştahla yerken hemen yanında oturan ve Ateş'e inanamayarak bakan Melek, mutfağa girer girmez görüş alanıma giren görüntüydü.

Her ne kadar onları sabah sabah bu halde görmek kalbimde yine o bilindik sızının oluşmasına neden olsa da fazla üstesinde durmadım ve adımlarımı çekinerek ilerletmeye devam ettim. Zaten çok geçmeden Melek'in ve Ateş'in bakışları bana doğru çevrilmişti.

"Bu kızın burada ne işi var?" Melek'in sesi iğrenir gibiydi. Ama yüzündeki şaşkınlık bu ses tonundan daha belirgin ve daha dikkat çekiciydi.

"Gidecek yeri mi ne yokmuş," dedi Ateş umursamaz bir sesle. Aynı zamanda yumurtaya batırdığı büyük bir ekmek parçasını ağzına atmıştı. "Sanırım ailesiyle kavga etmiş. Ben de bu yüzden dün geceyi misafir odasında geçirmesine izin verdim."

"Hah!" Melek şaşkın bakışlarına Ateş'e çevirdi. "Sen de bunu yedin mi sahiden? Belli ki sana yaklaşmak için uydurduğu yeni bir bahane. Nasıl inanırsın?" Bana baktı. "Pis sünepe, daha ne istiyorsun bizden? Çıksana hayatımızdan."

"Zaten bugün gidecek," dedi Ateş ve Melek'e sert bir bakış yolladı. Melek dişlerini birbirine bastırdı ve tekrar bana döndü. Şu anda neden sanki ağzımı açıp bir şeyler demiyordum ki? Veya neden burada ezik gibi duracağıma çekip gitmiyordum? Ama işte kalbim böyle yapmamı istemiyordu. Tıpkı önceden yapmış olduğum şeyleri istemediği gibi bugün de arkamı dönüp gitmemi istemiyordu.

"Madem öyle, yani sen ona zor gününde yardım edip dün gece evinde kalmasına izin verdin, o halde o da bugün bunun karşılığını bize hizmet ederek ödesin."

Melek'in sesindeki o küçümseyicilik ve bakışlarındaki aşağılama gözlerimin birdenbire dolmasına ve kendimi bir zavallı gibi hissetmeme neden olurken nedense ona hizmet etmemi istediğini söylediği için değil de en çok, 'zor gününde yardım edip, evinde kalmasına izin verdiysen,' demesi yüzünden dolmaya başlamıştı. Çünkü haklıydı. Dün gece gidebileceğim hiçbir yer yoktu ve ben yapayalnızdım. Ailem bile beni bir daha görmek istemediğini söyleyip, hayatlarından tamamen çıkardığını söylerken ben nereye gidebilirdim ki?

"Laflarına dikkat et Melek. O bu evin hizmetçisi değil. Eğer hizmet görmek istiyorsan kendi evinde zaten yeterince görüyorsun."

Ateş'in sesindeki o sakinlik nedense sadece bir yanılma olup adeta bir uyarı niteliğindeymiş gibi hissetmeme neden olurken beni Melek'e karşı savunması garip bir şekilde hoşuma gitmişti. *O bu evin hizmetçisi değil.* Belki beni şu anda hatırlamıyordu ama eğer hatırlıyor olsaydı sanırım yine aynen böyle konuşurdu.

"Ben ona hizmetçi mi dedim şimdi Ateş? Hem sen niye onu

savunuyorsun ki? Altı üstü bana çay doldurmasını isteyecektim hepsi bu kadar."

"Ben kimseyi savunmuyorum. Çay istiyorsan demlik ocağın üzerinde, git al." Ateş ifadesiz gözlerle Melek'in yüzüne baktıktan sonra bakışlarını bana doğru çevirdi. "Sen de daha fazla orada dikilip benim asabımı bozma. Geç otur bir şeyler ye."

Ateş'in sesindeki sinir benim çok iyi alışık olduğum bir tını olduğu için şu anki bağırmasını garipsememişken, Melek'in anında düşen yüzü ve kollarını göğsünün üzerinde birleştirmesi neredeyse bu halimle bile gülümsememe neden olacaktı. Çünkü Ateş sanırım onu bu zamana kadar bir elin parmak sayısınca, belki daha az anca azarlamıştı ve haliyle buna alışkın olmadığı için de şimdi bayağı bir bozulmuştu.

Ama bana karşı öyle miydi... Değil bir elin parmak sayısı kadar, on kişinin el ve ayak parmaklarıyla birlikte anca azarlamıştır. Bu duruma sevineyim mi yoksa üzüleyim mi bilemedim. Çünkü gerçek olan Ateş, sürekli bağıran, sürekli azarlayan, sürekli kısıtlayan Ateş'ti ve bana karşı hep gerçek yüzünü göstermişti. Ama bir yandan da Melek'e olan davranışları vardı. Biraz daha anlayışlı, biraz daha alttan alan ve yine biraz daha kibar olan bir Ateş. Bu, elbette gerçek Ateş'ten fazlasıyla uzaktı ve bana karşı böylesine kaba, aslında kaba değil de daha doğal davranırken Melek'e karşı biraz daha özenli davranması aklımın karışmasına neden oluyordu.

Yavaşça başımı aşağı yukarı salladım. Ardından adımlarımı kahvaltı masasına doğru ilerlettiğimde Melek'in öfkeli bakışlarını üzerimde hissediyordum. Ama umurumda değildi. Çünkü ben onunla konuşmaya tenezzül bile etmezken onun bana sinirle bakması beni ciddiye aldığını en iyi şekilde gösteriyordu ve bu benim için artı bir puandı.

Kahvaltı masasındaki yerimi alıp önümdeki yeşil zeytinlerden bir tanesini ağzıma attığımda ne kadar çok acıktığımı fark ettim. Birkaç gündür doğru dürüst hiçbir şey yememiştim ve bedenimin halsizliğinin büyük bir kısmı sanırım bundan dolayı kaynaklanıyordu.

"Melisa'cım?"

Başımı kahvaltı masasından kaldırıp sesin geldiği yöne doğru çevirdiğimde Melek'in sırıtan yüzü ile karşı karşıya geldim. Niye benimle konuşuyor ki?

"Efendim?" diyerek ona cevap verdim. Sesimi ifadesiz tutmaya özen göstermiştim. Hem zaten sesim hâlâ kısıktı ve bu yüzden de başarılı olduğumu biliyordum.

"Ay canım hasta mısın sen? Kıyamam." Melek alt dudağını sanki gerçekten üzülmüş gibi aşağı doğru sarkıtınca ne kadar sinir bozucu olduğunu bir kez daha fark ettim.

"Ben de sana gelinliklerimi gösterecektim. Biliyorsun, bu sabah Ateş'le birlikte moda evine gittik ve çok güzel gelinlikler beğendik." Ses tonundaki o kibir... kesinlikle insanı deli edecek türdendi.

Melek yere eğilip büyük kol çantasının içinden kare şeklinde bir dergiyi çıkartınca bakışlarımı göz ucuyla Ateş'e doğru çevirdim. İştahlı bir şekilde önündeki sucuklu yumurtayı yemeye devam ediyordu ve Melek'le aramda geçen konuşma hiç de umurundaymış gibi görünmüyordu. Usulca derin bir nefes aldım. Bu sabah Melek'le birlikte gelinlik almaya moda evine gideceğini dün akşamdan zaten biliyordum. Haliyle bu habere şaşırmamıştım ama yine de gerçekten gittiklerini öğrenmek kalbimde bir sızı oluşturmuştu.

Melek dergiyi açıp bana uzattı. "İki model arasında kararsız kaldım aslında. Sence bu mu, yoksa bu mu?"

Melek işaret parmağını farklı sayfalarda olan iki gelinliğin üzerine koyup fikrimi öğrenmek ister gibi meraklı gözlerle yüzüme bakmaya başlayınca neden böyle yaptığını anlayamasam da sessizce yutkundum ve gelinlikleri göz ucuyla incelemeye başladım.

Birincisi, ön tarafı kısa arka tarafı uzun olan bir gelinlikti. Yakasında çeşitli taş detayları vardı ve aynı detaylar duvakta da bulunuyordu. Göğüs dekoltesi birazcık derindi ama sırt tarafındaki dekolte üçgen bir şekilde olup daha derindi. Melek'e de zaten bu yakışırdı.

İkinci gelinlik ilkine göre çok daha farklıydı. Çünkü balık modeldi ve etek kısımları resmen kuyruk şeklindeydi. Straplezdi

ve askıları yoktu. Oldukça derin sırt dekoltesi fotoğrafa bakılır bakılmaz göze çarparken, bu kadar açık bir gelinliğin tasarlanmış olması şaşırmama neden olmuştu. Çünkü sırt kısmı komple açıktı ve kalçanın o hafif kavisli kısmı bayağı görünüyordu.

Hemen gözlerimi kırpıştırdım. "Hiçbiri," diyerek kuru bir sesle cevap verdim. Öyleydi. En azından benim hayalini kurduğum gelinlik modelleri bu iki resimde kesinlikle yoktu.

Melek kaşlarını havaya kaldırıp yüzüme baktı. "Ne demek hiçbiri? Bu gelinlikleri kim tasarladı biliyor musun sen?"

Omuzlarımı silktim. "Kimin tasarladığının ne önemi var ki? Gelinlik, gelinliktir ve bence her kızın da giymeyi hak ettiği bir elbisedir. Çünkü o elbise tıpkı masallardaki prenseslerin giydiği elbiselere benzer ve her kız bence bir prenses olmayı hak eder. Böyle etekleri çokça kabarık, yerleri süpüren uzunca duvaklar ve gelinliğin boyu baştan aşağı uzun olacak şekilde bir gelinlik bence en iyisi. Sonuçta hiçbir masal prensesi önü kısa arkası uzun bir elbise giymez. Veya balık model bir elbise. Her birinin giymiş oldukları uzun ve kabarık kıyafetler onları o şekilde prenses yaparken, farklı şeyler giyinmek bence hem hoş durmuyor hem de o kişiyi zaten prenses yapmıyor. O yüzden bence her kız hayatı boyunca bir kereliğine bile olsa prenses olmayı hak edeceğine göre senin gösterdiklerin prenseslikten bayağı uzak."

Melek öfkeyle konuştu. "Sen ne anlarsın ki zaten? Yok masalmış, yok prensesmiş. Çocuk muyum ben be? Ne diye prenses olmak isteyeyim ki? Ben de seni bir şey sandım fikrini soruyorum. Ama 18 yaşında bir çocuk olduğunu unutmuşum, kusura bakma."

"Haklısın aslında," deyip Melek'i onayladım. "Sen neden prenses olmak isteyesin ki? Zaten öyle değil misin? Kocaman bir evin var, lüks bir araban var, seni seven, şımartan anne ve baban var. Güzelsin, istediğin her şeye sahipsin ve en önemlisi sevdiğin adamla düğün hazırlığı yapıyorsun. Aslına bakarsan gerçekten haklısın. Bu kadar şeye sahipken neden bir başkası olmak isteyesin ki?"

"Sana ne be benim hayatımdan? İşin gücün yok bir de benim hakkımda bilgi mi topladın? Yok evim var, yok arabam var. Varsa var, sana ne? Sen de azıcık çalış, belki bir gün senin de olur."

Melek elindeki dergiyi sinirle kapatıp çantasının içine koymak üzere oturduğu sandalyede yere doğru eğilince bakışlarımı bana dikkatli bir şekilde bakan Ateş'e doğru çevirdim. Daha doğrusu gözüm birden ona doğru kaydı. Hani bazen olur ya. Birisinin size dikkatli bir şekilde baktığını fark edip siz de bakışlarınızı ona doğru çevirirsiniz. Göz göze gelirsiniz. İşte şu anda aynen öyle olmuştu. Ateş ne ifade ettiğini anlayamadığım gözlerle yüzüme bakıp orada bir şeyler bulmak ister gibiydi ve bu denli dikkatli bakmasına neden olan şeyi anlayamamıştım.

Aradan yaklaşık on beş dakika falan geçti. Kahvaltı sofrasından kalkmıştım ve misafir odasına çıkarak amaçsızca boş boş odanın içinde dolanıyordum. Bir şeyler yapmak istiyordum. Ama ne yapacağımı doğru dürüst bilmiyordum. Melek evden gitmişti. Sebebi kuaföre gidip, bakım yaptırmak falanmış ve düğün günü tıpkı bir prenses gibi görünmekmiş. Bunu sırf beni iğnelemek için ve benimle dalga geçmek için söylediğini biliyordum ama hiç de umurumda değildi.

Çünkü ilgilenmem gereken çok daha önemli bir meselem vardı. O da şüphesiz ki Ateş'ti. Dün ona ikimizle ilgili bir şeyler anlatıp, hatta delil olarak gösterdiğimde sevgili olduğumuza inanmasını sağlamıştım. Her ne kadar buna kendisi hâlâ inanmak istemese de gösterdiğim fotoğraflar ve onun hayatı hakkında söylediklerimle bana inandırmayı çok şükür ki başarabilmiştim.

Önümde tamı tamına on dört gün vardı. Bu süreç içerisinde Ateş'e bir şekilde kendimi hatırlatıp hafizasının geri gelmesi için elimden gelen her şeyi sonuna kadar yapmam gerektiğini biliyordum ve bu süreçte karşıma çıkan tüm engelleri bir şekilde aşıp, yok saymayı bilmemin gerektiğini de.

Örneğin Ateş'in beni istemediğini söylemesi veya anlattıklarımı umursamaması gibi. Ama olsun. Vurdumduymaz olacaktım. Hatta yüzsüz ve de gurursuz olup sürekli ona bir şeyler anlatacaktım. Zaten Ateş için birçok kez tüm bunları önceden de yapmışken, şimdi yapmam o kadar da tuhaf değildi.

Ona yılbaşı gecesi bana hediye etmiş olduğu sonsuzluk kolyesini göstermek istiyordum. Hatta almış olduğu bilekliği ve benim için kazandığı Pinki'yi de. Ama onlar şu anda evimdeydi ve

ne yazık ki şimdilik öyle bir şey söz konusu değildi. Yani gidip almam. Sonuçta babam artık beni istemediğini söylemişti ve ben şimdi oraya gidemezdim.

Misafir odasından çıkıp dinlenmek istediğini söylediği için odasında istirahat eden Ateş'in yanına doğru yürümeye başladığımda içimden sürekli 'her şeyin iyi olmasını' geçirip bunu tekrar ediyordum. Çünkü tuhaf bir şekilde böyle yapmak bana bir güç veriyordu.

Zaten koridorun bir ucunda olan misafir odasından, koridorun diğer ucunda olan Ateş'in odasına çok geçmeden geldiğimde derin bir nefes alıp sakin olmaya özen gösterdim ve ardından elimi kapının kulpuna götürüp kapıyı yavaşça araladım.

Bu odaya ilk geldiğim günü hatırlıyordum. Ateş hasta olmuştu ve ben ona tavuk çorbası pişirmiştim. Tabii öncesinde ondan yardım isteyip, başımdaki beladan beni kurtarması için ona bir müddet yalvarmakla uğraşmıştım ama Ateş beni yine her zaman ettiği gibi sinir etmeyi başarmıştı.

"Bir şey demeyecek misin?"

"Ne dememi istiyorsun?" Ateş'in sesi uykuluydu.

"Şey... ben bilmiyorum ama korkuyorum. O adam az kalsın beni arabasına bindirecekti ve ben hiçbir şey yapamadım. Ama hepsi senin yüzünden!"

Ateş başını iki yana salladı. "Hayır ufaklık. Benim yüzümden değil. O gece o elbiseyle dikkat çeken sendin."

"Ben onu mu diyorum be! Dün değil ondan önceki gün barda bir kızı kucağına alıp öpmüşsün! Zaten o da seni başkasıyla görünce karşıma çıktı. Aramızdaki anlaşmayı unutup nasıl bir kızı öpersin?"

Ateş muzipçe gülümsedi. "Kıskandın mı yoksa?"

Aklıma gelen bu anı yüzümde buruk bir gülümseme oluşmasına neden olurken odanın içine girerek kapıyı arkamdan kapattım ve adımlarımı sırtüstü yatağa uzanmış Ateş'e doğru ilerletmeye başladım. Gözleri kapalıydı. Üzerine örtmüş olduğu ince pikeyi çenesinin altına kadar çekmişti ve ısınmaya çalıştığı her halinden belliydi. Ama şöyle de bir gerçek vardı ki, bu havada o pikeye ne kadar sarılırsa sarılsın kesinlikle ısınamazdı. Çünkü kış mevsimindeydik ve havalar dayanılmaz derecede soğumuştu.

Gardırobundan çıkarmış olduğum kalın bir yorganı yavaşça Ateş'in üzerine örttüm. Ayak kısmındaki kapanmayan yeri de elimle düzelterek kapatınca birden kedi gibi yorgana sıkıca sarılan Ateş yüzümde minik bir tebessümün oluşmasına neden oldu. Gözleri hâlâ kapalıydı. Ama yorganı anında sarmalayan güçlü kolları üşüdüğünü en iyi şekilde yansıtırken, sessiz olmaya özen gösterip yatağın kenarına oturdum.

Ateş'in başında beyaz bir bandaj vardı. O bandajın altında dikiş izlerinin olması kalbime bir sızının yayılmasına neden oluyordu. Çünkü o izler benim yüzümden olmuştu. Benim aptallığım, benim salaklığım, benim düşüncesizliğim yüzünden. Eğer o gün Pusat'la gitmeseydim hiçbir şey böyle olmazdı. Ateş beni unutmazdı. Veya şu anda düğün için gerçek bir hazırlık içerisinde olmazdı. Biliyorum. O gün oraya gitmem kesinlikle doğru değildi ama Pusat bana hayatımla ilgili, üstelik Ateş'in bana gerçekten değer verip vermediğiyle ilgili bir şeyler söyleyeceğinden bahsedince işlerin bu boyutunu düşünemeyip peşine takılmaktan kendimi alıkoyamamışım.

O yüzden eğer bu düğün gerçekten gerçekleşecek ise... Tek suçlu bendim ve bu yüzden hiç kimseyi ama hiç kimseyi suçlamayacaktım.

"Özür dilerim sevgilim..." diye mırıldandım gözlerim elimde olmadan dolmaya başladığında. "Her şey benim yüzümden oldu. Eğer ben o gün oraya gitmeseydim sen de peşimden gelmezdin ve şu anda bu halde olmazdın, olmazdık. Lütfen beni affet." Yavaşça Ateş'e doğru yaklaşıp üzerine eğildikten sonra gözlerimi kapattım ve dudaklarına küçük bir buse kondurdum. "Seni çok ama çok seviyorum..." Dudaklarımı dudaklarına bastırdım ve yavaşça onu öpmeye başladım. Çoğu zaman bunu hep Ateş yapardı aslında. Yani beni hep o yönlendirirdi. Ama şimdi durum tamamen değişmişti ve onu ben öpüyordum. Üstelik onu öpmeyi ne kadar çok özlediğimi de şimdi fark ediyordum. Dudakları şu anda tıpkı berrak bir su gibi geliyordu bana ve bende o suya ihtiyacı olan bir sefildim.

Ateş'in üst dudağını yavaşça ve özlemle öpmeye devam eden dudaklarım her bir miliminden sanki ayrı ayrı tat alıyormuşum gibi hissetmeme neden olup dudaklarına yaptığım baskıyı biraz

daha arttırmama neden olunca alt dudağımın yavaşça çekiştirilmesi bedenime anında kısa bir şok dalgası yolladı.

"Bu sefer de yataktaki anılarımızı mı hatırlatacaksın?"

Ateş'in sesindeki o tını girmiş olduğum şoku birazcık daha arttırıp beni resmen şaşkına çevirirken hâlâ gözlerini kapalı tutan Ateş'in üzerinden çabucak kalktım ve sessizce yutkundum. " Şey, sen uyumuyor muydun?"

"Hayır."

"Ben sanmıştım ki uyuyorsun."

Ateş gözlerini araladı. "Ve bu yüzden de beni öptün?" Bakışları muhtemelen utançtan kızarmış olan yüzümü tarıyordu.

"Ben aslında..." Alnımın üzerine düşen küçük bir saç tutamını kulağımın arkasına ittirdim. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Hayır. Yaptığım şeyden kesinlikle pişman değildim ama yakalandığım için, üstelik Ateş ifadesizce yüzüme baktığı için bir garip hissetmiştim kendimi.

"Utanmana gerek yok küçük kız," dedi Ateş, sesi umursamazdı. "Sen beni hiçbir zaman etkileyemezsin. Bu yüzden rahat ol."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Seni etkileyemeyeceğimi mi düşünüyorsun cidden?"

"Beni etkileyemeyeceğini biliyorum." Ateş'in sesi öylesine kendinden emindi ki... derin bir nefes aldım. "Var mısın iddiaya?"

Ateş alayla güldü. "Boşuna uğraşmış olursun. Hem varım desem ne olacak? Soyunup, karşımda striptiz mi yapacaksın?"

Ateş'in bu denli açık konuşması ve konuştuğundaki ses tonunun oldukça rahat olması anında yanaklarımın kıpkırmızı olmasına neden olurken bakışlarımı Ateş'ten çekerek farklı bir yöne çevirdim. "Ha-hayır." Yutkundum. "Öyle bir şey yapmayacağım."

"O zaman?" deyip tek kaşını havaya kaldırdı Ateş. "Soyunup kucağımda mı dans edeceksin?"

Gözlerimi iri iri açtım. Söylediği şey... kesinlikle utanmama neden olmuştu. "Ha-hayır. Soyunmak falan yok. Dans ve ilk dediğin de. Niye böyle ayıp ayıp şeyler söylüyorsun ki? Ben sadece önceden yapmış olduğumuz bir şeyi tekrar edecektim, hepsi bu kadar."

Ateş pürdikkat yüzüme bakıyordu ve bu kadar dikkatli bakması, üstelik aklından kim bilir neler neler geçirirken, ortaya atmış olduğum iddiadan şimdiden pişman olmama neden olmuştu.

"Önceden yaptığımız?" diye sordu Ateş. Tek kaşını havaya kaldırdı. "Seks gibi bir şey mi?"

"Ha-hayır tabii ki. Öyle de değil. Ya of. Neden böyle şeyler söyleyip duruyorsun? Biz o şeyi zaten hiç yapmadık ve şimdi yapacağım şeyin senin düşündüklerinle hiçbir alakası yok."

Ateş şaşkınlıkla yüzüme baktı. "Hiç mi?"

Yanaklarıma hücum eden kan her bir saniye iyice çoğalıp sanki tüm kan akışının sadece yüzümde dolanıyormuş gibi hissetmemi sağlarken, " Hiç," diyerek cevap verdim ve başımı utanarak öne eğdim. Onunla bu konu hakkında konuşmak kesinlikle kaldıramayacağım türdendi.

"O halde hep oral seks yaptık. Öyle değil mi?" Ateş uzandığı yerden doğrulmuştu ve sırtını yatağın başlığına yaslayıp merakla vereceğim cevabı bekliyordu.

Elimle yüzümü kapladım. "Hayır onu da yapmadık. Yani bir kere belki ama o da çok fazla değildi. Bu konuyu artık kapatabilir miyiz?"

"Kim kime yaptı?" Ateş'in sesindeki o muzip tını... Ağzımdan kaçan ufak bir çığlığa engel olamayıp amaçsızca yerimde tepindikten sonra, "Lütfen sus," dedim yalvarırcasına. "Ben böyle şeylerden çok utanıyorum." Ellerim hâlâ yüzümdeydi ve bir süre daha orada duracakmış gibi duruyordu.

"Ama ikimizle ilgili söyleyeceğin her şey hafızamın biraz daha yerine gelmesine neden olabilir?"

İnanmayan gözlerle Ateş'e baktım. Çünkü ilk kez hafızasıyla ilgili bir şeyler söylüyordu ve söylediği şey her ne kadar beni utandırsa da sanırım haklıydı. Yani biz zaten o şeyi yapmıştık ve Ateş'e şimdi söylememin hiçbir zararı yoktu.

Ateş'in yüzündeki geniş gülümsemeyi görmezlikten gelip iyice kızarıp utancımdan yerin dibine girme isteğiyle dolup taştıktan sonra, "Sen. Şimdi kapatabilir miyiz bu konuyu?" dedim ve başımı hızla öne eğdim.

"Peki seni memnun edebildim mi? Bunu da söyle, söz veriyorum kapatacağım konuyu."

Gözlerimi kocaman açıp öylece kalakaldım. Ne kadar arsız bir adamdı bu böyle.

Ateş sesli bir kahkaha koyuverdi. "Tamam kırmızı surat, tamam. Sustum," dedi ve bakışlarını bana dikti. "Sen şimdi beni etkileyeceksin ama soyunmayacaksın ve altıma girmeyeceksin öyle mi? Merak ediyorum da bunu nasıl başarmayı düşünüyorsun? Aklıma bir yol geliyor ama onu da yapacağını pek sanmıyorum."

Derin bir nefes aldım ve sorduğu soruyu duymazlıktan gelip dudaklarımı araladım. "Eğer yaparsam, yani seni etkilersem, iddiayı ben kazanmış olurum. Kabul mü?"

"Boşuna uğraşıyorsun küçük kız ama kabul. Karşılığında ne istiyorsun?"

Hiç düşünmeden cevap verdim. "Sana kendimi hatırlatmaya çalıştığımda bana bir yabancıya bakar gibi ifadesiz gözlerle bakıp beni geçiştirmeni değil, sana ikimizle ilgili anlattığım ve gösterdiğim her şeyi gerçekten dinleyip, hatırlamak için çaba sarf edeceksin?"

"Eğer beni etkilersen küçük kız... tüm bu dediklerinin yanında seninle beraber bu zamana kadar gitmiş olduğumuz tüm yerlere bile gitmeye razıyım."

Bu zamana kadar gitmiş olduğumuz tüm yerler...

Kalbim gümbür gümbür atmaya başladı. "Tamam." Başımı öne eğip saçlarımın alnıma düşmesini izin vererek yüzümün görünmemesine özen gösterdikten sonra oturduğum yerden kalkarak amacımın başarılı olmasını ümit ettim. Çünkü buna ihtiyacım vardı.

İlk olarak Ateş'in üzerindeki yorganı havaya kaldırdım. Daha sonra yüzüne bakmamaya özen gösterip çekinerek karnının üzerine oturduğumda kalbimin yerinden çıkacakmış gibi olmasını görmezlikten gelip ellerimi onun kaslı göğsüne koydum. Bunu yapana kadar bir kez bile Ateş'in yüzüne bakmamaya özen göstermiştim. Çok utanıyordum ve elimde değildi. Söylediği o şeyler, daha doğrusu sorduğu o şeyler nedense hiç olmadığım kadar

utanmama neden olmuştu ve şimdi yapacağım şeyi bile nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Alnımın üzerine düşen minik bir tutamını kulağımın arkasına ittirdim. Ateş alay eder gibi yüzüme bakıp onu etkileyemeyeceğimden kesinlikle eminmiş gibiydi ve onun bu bakışları cesaretimi kırıp yok ediyordu.

Yutkundum. "Şey, başını biraz geriye atar mısın?"

Ateş bir cevap vermeyerek başını geriye doğru atıp pürüzsüz boynuna daha rahat ulaşabilmem için bana yol açınca, yavaşça üzerine doğru eğildim ve gözlerimi kapatıp bir iddia uğruna değil de, sadece sevdiğim adamı öpmek istediğim için öpüyormuş gibi hissetmeye çalışarak dudaklarımı Ateş'in boynuna bastırdım. A harfini çizmeye başladım. Dudaklarımı küçük küçük öpücükler şeklinde yavaşça Ateş'in boynunda gezdirip, her bir öpücüğümün yanında bedenimi de yavaşça aşağı doğru kaydırarak Ateş'in tam o bölgesine oturdum. Tıpkı bana öğretmiş olduğu gibi kendimi ona birazcık bastırdığımda, kalçamı da yavaşça ona sürtüp dudaklarımı öyle hareket ettirmeye başlamıştım.

Belki başka bir şey olsa onunla iddiaya girme cesaretinde bulunamazdım. Çünkü yenileceğimi bilirdim. Ama bu sefer nasıl yapacağımı biliyordum. Yani önceden bu şeyi yine yapmıştım ve Ateş'i her defasında etkileyip kendinden geçirmeyi başarmıştım. Yine öyle olmasını umut ederek ellerimi Ateş'in omuzlarına koyarak kendimi biraz daha ona bastırdım ve T harfini yapmaya başladım. Dudaklarımı bu sefer Ateş'in sağ boyun kısmına bastırmıştım ve küçük küçük öpücüklerimle orayı esir almıştım. Hayran olduğum kokusunu hiç hissetmediğim kadarıyla yakınımda hissediyordum ve bu kokusu kesinlikle beni baştan çıkartabilecek türdendi.

E harfi için Ateş'in üzerinde biraz daha aşağı inip dudaklarımı boynuna değdirmediğim yerlere değdirmeye özen gösterdiğim sırada Ateş'in yavaş yavaş inip kalkan göğsü, amacıma ulaşmama az kaldığımın belirtisiydi.

Kalçamı bir kez daha ona sürttüm. Altımda hissettiğim sertlik, bu yaptığımla biraz daha kendini belli ederken utanmamam gerektiğini sürekli kendime hatırlıyordum içimden.

Ş harfini yapmak için dudaklarımı Ateş'in tam köprücük kemiğine bastırdım. Ateş'in nefes alış verişleri gittikçe hızlanıyordu. İşin garibi benim de ondan hiç farkım yoktu ve ikimizin bu denli hızlı nefes alıp vermesi cidden garip bir durumdu.

Başımı yavaşça yukarıya kaldırıp dudaklarımı Ateş'in teninden ayırdım. Ateş gözlerini kapatmıştı ve öylece duruyordu. Dudaklarının aralık olması ve inip kalkmaya devam eden göğsü, sadece ufak bir hareketimle onu etkileyip, inletebileceğimi anlamama neden olurken son darbeyi yapmak için Ateş'in köprücük kemiğinin üzerine eğildim ve dilimle Ş harfinin noktasını yapmak için köprücük kemiğine dilimi bastırıp tam çukur olan kısmı emerek öpmeye başladım. Teni öylesine yumuşak ve öylesine güzel kokuyordu ki... Tam bu sırada kalçamı da ona sürtüp bu iki hareketi aynı anda yapmaya başladığımda Ateş ben daha ne olduğunu anlamadan güçlü bir şekilde inledi ve ellerini kalçamın üzerine koyup beni kendine iyice bastırarak dudaklarımı sertçe öpmeye başladı.

Afallayarak olduğum yerde kalakaldım. Bu kadar çabuk olmasını kesinlikle beklemiyordum. Üstelik onun şu anda dudaklarımı öpmeye başlaması... kesinlikle şaşırılması gereken başka bir konuydu. Bunu öylesine hızlı, öylesine tutkulu yapıyordu ki... daha önce de defalarca öpüşmüştük belki ama bu seferki hepsinden çok daha farklıydı. Çünkü Ateş resmen dudaklarımı büyük bir açlıkla öpüp sanki bir süredir öpüşmemiş olmamızın açığını kapatıyor gibiydi ve bu garipti.

Ateş hızlı bir hareketle beni sırtüstü yatağa yatırdı. Ardından hiç vakit kaybetmeyip kendisi de üzerime eğilerek kısa bir anlığına öpmeyi bıraktığı dudaklarımı tekrar öpmeye başlayınca ilk defa onu yavaşlatmak değil de, bu sefer ona karşılık verip hızına uyum sağlamak istediğimi fark ettim. Çünkü onu deli gibi özlemiştim ve bu aptal hafıza kaybı onu öpmeme hiçbir şekilde engel olamazdı. Ellerimi havaya kaldırıp Ateş'in boynuna doladım. Ardından onun istekli ve talepkar dudaklarına aynı onun gibi karşılık vermeye başladığımda Ateş sanki böyle yapmamdan daha çok gaz almış gibi ağzıma doğru sesli bir inleme daha gönderdi ve ardından üzerimdeki tişörtü hızlı bir hareketle başımdan çekip kenara attı.

"Sanırım seninle neden sevgili olduğumu anladım..." Ateş tekrar üzerime eğildikten sonra sıcak dudaklarını benimkilerle buluşturdu. Bir eli belimin kavisinde, diğer eli ise göğsümü kavramıştı. "Çok fazla etkileyicisin." Ateş geri çekildi. "Ve bu inanılmaz."

Heyecandan yerinden çıkacakmış olan kalp atışlarım Ateş'in söyledikleriyle mümkünmüş gibi iyice hızlanıp inanılmaz bir seviyeye çıkarken zaten dört santimlik mesafemde olan Ateş'e doğru yaklaştım ve bu sefer onu ben öpmeye başladım. Anında dudaklarıma karşılık vermesi ve bana karşı önceden olduğu gibi bu denli istekli olması kalbimde kelebeklerin uçuşmasına neden olurken diğer bir yandan da iddiayı kazanmış olmanın mutluluğu tüm bedenimi sarmalamıştı.

Ateş beni dinleyecekti. Ben ona ikimizle ilgili bir şeyler anlatacaktım ve o beni ciddiye alıp dinleyecekti. Hatta birlikte önceden gitmiş olduğumuz yerlere bile gidip, olay yerinde ona anılarımızı anlatacaktım. Tüm bunlar içimde umut tohumlarının yeşermesine neden oluyordu. Bilmiyorum. Belki de her şeyin sonunda Ateş beni yine hatırlamayacaktı. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, o kızla iki hafta sonra gerçekten evlenip, soyadını onunla paylaşacaktı. Ama benimki bir umuttu işte. Eğer doktorun söylediği gibi Ateş'in durumu geçiciyse ve de ona sürekli eskileri hatırlatarak bir şeyler anımsamasına yardımcı olabilirsem ben bunu başarabileceğime inanıyordum. Çünkü Ateş için ne olursa olsun sonuna kadar savaşacağımı biliyordum.

"Ateş, yukarıda mısın?"

"Melisa, neredesin güzelim?"

Ateş dudaklarımı, oradan çenemi, hatta çenemi izleyen yolu bile baştan çıkartıcı öpücükleriyle esir alıp beni altında kıvrandırmaya devam ederken kulaklarımı dolduran tanıdık gelen bu iki farklı ses telaşla geri çekilip beni nefes dahi almadan öpen Ateş'ten ayrılmama neden oldu. "Biri geldi." Sesim nefes nefese çıkmıştı.

"Siktir et."

Ateş dudaklarını göğsüme bastırıp sutyenin el verdiği yerleri emerek ve oldukça hızlı bir şekilde öpmeye başlayınca onun

öpücüklerinin esiri olmamak adına elimle onu geriye doğru ittirdim. "Lütfen dur. Birileri geldi."

"Bizi bulamayınca giderler."

Ateş dudaklarıma doğru yönelip itiraz etmeme izin dahi vermeden beni tekrar öpmeye başlayınca merdivenlerden gelen adım sesleri iyice telaşlanmama neden oldu.

"Nerede bunlar ya?"

"Birbirlerini bıçaklamış olmasınlar?"

"Saçma saçma konuşmayın. Ben misafir odasına bakıyorum, siz de Ateş'in odasına bakın."

Merdivenlerden gelen adım sesleri gittikçe daha çok yaklaşmaya başlayıp inanılmaz bir telaşın bedenimi sarmalamasına neden olunca Ateş'i geriye ittirdim. "Bunlar bizim çocuklar." Yutkundum. "Buraya geliyorlar."

Ateş derin bir nefes aldı. "Tam da zamanında," diye mırıldandığında sesindeki o hoşnut olmayan ifade normalde belki hoşuma gidebilirdi ama şu anda kesinlikle göz önünde bulundurabileceğim bir eylem bile değildi.

Ateş üzerimden kalktı. Ardından terlemiş olan saçlarını eliyle geriye doğru ittirip hızlı hızlı nefesler alarak nefesini düzene sokmaya çalışınca ben de uzandığım yerden doğruldum ve telaşlı bakışlarımı ona doğru çevirdim. Az önceki yakınlığımız ve yaptıklarımız... kesinlikle beklenmedikti ve Ateş'in bana bu denli istekli karşılık vermiş olması cidden garip, bir o kadar da güzeldi. Tıpkı eski günlerdeki gibi olmuştuk ve o anıları bugün bile yaşamış olmamız mükemmelin ötesindeydi.

"Sen üzerini giyin. Ben onları aşağı indiririm." Başımı çekinerek aşağı yukarı salladım. Ateş odanın kapısına doğru yürümeye başladı. Ama odadan çıkmasına sadece birkaç adım kala adımlarını durdurup olduğu yerde öylece beklemeye başlayınca neden yürümediğini merak ettim. Ateş bakışlarını bana doğru çevirdi ve gözlerimin içine baktı. "Biz..." dedi. Ses tonu ciddiydi. "Daha önce böyle bir şey yaşadık mı?"

Ateş'in ifadesiz gözleri dikkatli bir şekilde yüzümü tarıyordu ve orada bir şeyler bulmak ister gibiydi. Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Çünkü doğruydu. Tıpkısının bir benzerini biz aylar önce aynen yaşamıştık ve Ateş'in şimdi bunu dile getirmesi beni

resmen şoka sokmuştu. "Sen?" dedim şaşkın bir ifadeyle. "O anı hatırladın mı?"

Ateş bakışlarını dikkatli bir şekilde yüzümde gezdirmeye devam edip ne ifade ettiğini anlayamadığım gözleriyle yüzüme baktıktan sonra başını aşağı yukarı salladı. "Sanırım hatırladım." Bu söylediğine kendi de inanmıyormuş gibiydi.

Ateş odadan çıktı. Şaşkınlık tüm bedenimi hızla ele geçirirken az önce doğru duyup duymadığımı sorgulamaya başladım. Ateş bana birlikte olduğumuz bir anıyı hatırladığını söylemişti ve üstelik bunu söylerkenki yüz ifadesi öncekiler gibi donuk veya soğuk değildi. Gerçekten bir şeyler hatırladığı için şaşırmıştı ve kafası da karışmış gibiydi.

Az önce içimde yeşermeye başladığını söylediğim umut tohumlarım nedense şimdi minik minik filizlenip bu şekilde devam edersem mükemmel bir sonuç elde edeceğimi haykırmaya başlarken umarım öyle olur diye içimden geçirdim. Hayatımdaki birçok eksiye rağmen umarım artık her şey pozitife dönüşürdü ve umarım her şey çok daha güzel olurdu.

Ateş'in rastgele yere fırlatmış olduğu kazağı alıp başımdan geçirdim. Ama tam bu sırada bulunduğum odanın kapısının açılması -üstelik aniden- yerimden sıçrayıp ufak çaplı bir panik yaşamama neden oldu.

"İnanmıyorum sana Melisa!" Maya neşeyle gülümseyip içeriye girdikten sonra kapıyı arkasından kapattı ve hızlı adımlarla bana doğru yürümeye başladı. "Nasıl başardın? Ateş resmen terler içindeydi ve onu o halde görünce resmen şok oldum. Yani siz, tıpkı önceden olduğu gibi burada bir şeyler yapıyordunuz ve tam bu sırada biz mi geldik?" Maya'nın hızlı hızlı konuşması ne kadar heyecanlandığını en iyi şekilde yansıtıyordu.

"Evet," diyerek ona biraz utanarak cevap verdim. "Tıpkı önceden olduğu gibi oldu ve biliyor musun? Ateş bunu hatırladı. Bana biz bu anı daha önce yaşadık mı diye sordu."

Maya gözlerini kocaman açıp şaşırdığını belli eder gibi birkaç saniye yüzüme baktıktan sonra kollarını sevinçle boynuma doladı. "E bu harika. Demek ki doktorun söyledikleri doğru çıkıyor. Ateş'e ne kadar çok eskiyi hatırlatırsak, o kadar çabuk hafızası geri gelecek."

"Evet," deyip Maya'ya neşeyle cevap verdim. "Ve ben bundan sonra kendimi hatırlatmak için daha çok çalışacağım."

Maya geri çekilip bana muzipçe baktı. "Çalışmaya başlamışsın bile."

Söylediği şeyi, daha doğrusu ima ettiği şeyi anında anlayıp gözlerimi iri iri açtım. "Sen yanlış anladın. Gerçekten bak. Yani biz o dediğin şeyi yapmıyorduk."

"Hı-hı. Ben de esmerim," deyip gözlerini devirdi Maya. Cidden bana inanmıyordu.

Hemen kendimi savunmaya geçtim. "Gerçekten bak. Hem biz... o şeyi zaten hiç yapmadık."

Maya gözlerini pörtletip bana baktı. "Gerçekten mi?"

Başımı aşağı yukarı salladım. Çünkü bu konu karşımda kim olursa olsun benim tartışmasız en çok utandığım ve de en çekindiğim konuydu. Hal böyle olunca değil ablam olarak gördüğüm Maya'yla konuşmak, hiç kimseyle konuşamazdım. O yüzden Maya'nın neden bu kadar çok şaşırdığını merak etmiş olsam da böyle bir konu hakkında ona maalesef soru sormayacaktım.

"O halde Ateş resmen sana âşık. Hatta daha fazlası. Yani en sağlam ilişkilerde bile seks olmayınca çatlamalar oluşup ayrılıklar söz konusu olurken, siz bir senedir birliktesiniz ve daha hiç birlikte olmadıysanız... kesinlikle aranızdaki ilişki sevgiyi geçeli çok olmuş."

Başımı yerden kaldırıp çekinerek Maya'ya baktım. "Gerçekten seks bu kadar önemli mi?"

"Önemli değil de bir nevi ihtiyaç diyelim. Yani sonuçta biz kızlar birçok şeyden zevk alabilme özelliğine sahipken, örneğin alışveriş, çikolata, kuaföre gitmek, saçlarımızı boyatmak, yemek yemek, makyaj yapmak, arkadaşlarımızla vakit geçirip onlarla eğlenmek ve daha bir sürü seçenek... İşte erkeklerin de bilindiği üzere tek zevkleri seks. Yani bu onların yaratılışı ve kimse değiştiremez. Bu yüzden bu bir ihtiyaç mı yoksa zevk mi tartışılır ama daha çok tartışılabilecek bir konu varsa o da kesinlikle Ateş gibi birinin seninle hiç birlikte olmaması. Yani nasıl başardın bilmiyorum. Ateş, Kuzey'in anlattığı kadarıyla seks hayatına oldukça düşkün biriymiş ve seninle hiç birlikte olmaması cidden şaşırılacak bir durum."

"Şey," Alnımın üzerine düşen minik bir saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Aslında o benimle birlikte olmak istediğini birkaç kez söyledi. Ama ben istemedim."

"İlk sefer korkusu, değil mi?" Maya derin bir nefes aldı. "Her kızın başına gelen bir şey ve cidden berbat bir durum."

"Hayır öyle değil. Yani ben korkmuyorum. Aksine, Ateş'le birlikte olmayı istiyorum ama şey..."

"Şey?"

Maya kaşlarını havaya kaldırıp meraklı bir ifadeyle yüzüme bakmaya başlayınca sessizce yutkundum. Bu konu hakkında birileriyle yüz yüze konuşmak cidden kaldırabileceğim türden değildi. "Şey, hadi aşağı inelim." Maya'nın yanından geçmek üzere yaptığım beceriksiz hamleyi Maya bileğimi kavrayarak durdurunca çok fazla ilerleyemeden maalesef ki durmak zorunda kalmıştım.

"Benden mi utanıyorsun yoksa? " Maya yüzünü astı.

"Şey, yok. Öyle değil. Sen beni yanlış anladın."

"Çekinmene gerek yok ki güzelim. Ben senin bir nevi ablan sayılırım. Bana söylemeyeceksin de kimse söyleyeceksin?"

"Öyle ama-" Başımı öne eğdim. Maya'nın bana darılması isteyeceğim en son şeylerden biriydi ama yine de böyle bir konu hakkında onunla konuşamazdım. "Cidden söylemesem daha iyi. Çünkü ben böyle konulardan çok utanıyorum."

Maya, abla şefkatiyle gülümseyip elini omzuma çıkartarak destek verircesine sıvazladı. "Utanılacak bir şey yok güzelim. Bu konular çok normal."

"Evet, ama..."

"Aması yok, hadi söyle?"

"Maya gerçekten,"

"Kızacağım ama şimdi. Hadi sor."

"Ama."

"Yumruk geliyor."

"Cidden bak."

"Hiç acımam."

Elimle yüzümü kapattım. "Ya of. O kocaman şey o küçük yere nasıl giriyor anlayamıyorum."

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Sabahın aksine artık yağmayan yağmur etrafta enfes bir koku bırakıp insanı adeta farklı boyutlara götürürken kış mevsimini neden çok sevdiğimi bir kez daha fark ettim. Yağmur temizleyiciydi. Tüm kiri, tüm lekeleri, yağmaya başladığı andan beri temizleyerek ortadan kaldırıyordu ve ardında enfes toprakla karışmış olan kokusunu bizlere hediye ederek gözden uzaklaşıyordu. Keşke hayatımızda da bu etki olabilseydi. Ama öyle bir şey maalesef ki söz konusu bile değildi.

Bulunduğum yerde kaç dakikadır öylece beklediğimi bilmiyordum. Tuhaf bir şekilde kendi evimin ziline basmaya çekiniyordum ve bu çekingenlik normal bir çekingenlik gibi değildi. Çok daha farklıydı. Sanki şimdi zile bassam, ardından annem kapıyı açsa, bana bağırıp beni eve sokmayacakmış gibi hissediyordum ve bu his gerçekten berbat ötesiydi. Oysaki önceden böyle bir durumla karşı karşıya geleceğimi aklımın ucundan bile geçirmezdim.

Artık büyüdüğümün farkındaydım. Küçük bir kız çocuğu değildim ve haliyle yaşımla beraber sorunlarım da büyüyordu. Kimisi çabuk aşılır, kimisi belki hiç aşılmaz. Ama ben isterdim ki ailem her ne olursa olsun hep beni desteklesin, hep benim yanımda olsun. Tamam. Onların da kendilerine göre haklı sebepleri belki olabilir ama benim sebeplerim çok daha fazla, çok daha geçerliydi.

Kapının önünde daha fazla dikilemeyeceğimi kendi kendime hatırlatıp elimi kapının ziline götürdüğümde kalp atışlarım tuhaf bir şekilde hızlanmıştı. Bunun nedeni birkaç gündür annemi ve

babamı görmemem mi yoksa onları gördükten sonra karşı karşıya geleceğim durum mu, emin değilim.

O aşina olduğum kapı zili benim düğmeye basmamla beraber güçlü bir şekilde yankılanmaya başlayınca dudaklarımı kemirmek yerine derin bir nefes alıp sakin olmaya özen gösterdim. Çünkü buna çok daha ihtiyacım vardı.

Kapının öbür yüzünden çevrilen kilit sesinin ardından yavaşça aralanan kapı kalp atışlarımın birazcık daha hızlanmasına neden olurken annemin kahverengi gözleriyle birleşen gözlerim, kalbime anında bir ok saplanmış gibi hissetmeme neden oldu. Çünkü annemin gözleri kızarıktı ve ağladığı açıkça belli oluyordu.

"Melisa?"

Annem kapıyı açmasıyla beraber kollarını hiç beklemeden bedenime dolayıp beni şefkatiyle sarmalayınca iki yanımda öylece duran ellerimi çabucak kaldırdım ve anneme doladım.

"Seni çok özledim kara kuzum..."

"Ben de seni annem."

"Niye hiç aramadın?"

"Arayamadım."

Annem geri çekilip yanaklarıma öpücük kondurarak aynı zamanda da kokumu içine çekmeye başladığında dolmaya başlayan gözlerimi hızlıca kırpıştırdım. Buraya gelme amacım ağlamak veya başka bir şey değildi. Hem böyle yapmam annemi de üzerdi ve ben onu üzmek istemiyordum.

"Gel, geç içeri. Kaç gündür seni öyle çok özledim ki."

Annem bileğimden tutarak beni içeriye çekip ardından kapıyı da arkamızdan kapatınca derin bir nefes aldım ve hâlâ bileğimi sıkıca tutmuş olan anneme özür dileyerek baktım.

"Anne ben aslında buraya odamdan bir şeyler almak için geldim. Kalmayacağım."

Annem gözlerini kırpıştırdı. "Ne demek kalmayacağım?"

"Öyle işte." Omuzlarımı silktim. "Babam beni artık istemediğini söyledi, ben de bundan sonra başka yerde kalacağım."

"Olmaz öyle şey, izin vermiyorum. Kaç gündür zaten babanla da bunu tartışıp duruyoruz. Sen onun olduğu kadar benim de kızımsın ve ben kızımdan ayrılmak istemiyorum."

"Anne lütfen yapma. Babam açıkça bundan sonra beni hayatında istemediğini söyledi."

"Saçma sapan konuşup beni iyice sinir etme Melisa. O senin baban. Kaç gündür ben senin hasretinden ağlayıp ne kadar gözyaşı döktüm, biliyor musun? Hiçbir yere gidemezsin. İzin vermiyorum."

"Zaten senden izin almıyorum anne."

Adımlarımı hızla odama doğru ilerletip annemin yüzündeki şaşkın ifadeyi görmezlikten gelerek odama girmeyi başardığımda hiç oyalanmadan hemen çekmecenin yanına gittim ve almam gereken şeyleri alıp bir an önce buradan gitmeyi diledim.

"Hiçbir yere gidemezsin. Gerekirse seni odana kilitlerim, yine de buradan gitmene izin vermem!" Annem adeta öfke kusuyordu. Onu görmezlikten geldim ve çekmecenin içinden çıkardığım kolye ve bilekliği elime alıp ardından yatağımın üzerinde duran Pinki'yi de diğer bir elime alarak adımlarımı odamın kapısına doğru ilerletmeye başladım. Ama elbette ki annem önüme geçerek buna mani olmuştu.

"O çocuğun yanına gidiyorsun, değil mi?"

"Evet anne, o çocuğun yanına gidiyorum. Var mı?"

"Hiçbir yere gitmiyorsun. O elindekileri bırak."

"Hayır anne gidiyorum ve sen bana karışmıyorsun."

"Bırak gitsin."

Kulaklarımı dolduran tanıdık sesle başım yavaşça sesin geldiği tarafa doğru çevrilirken babamın çatık kaşlarıyla karşı karşıya gelmek hiç de beklemediğim bir şeydi. Çünkü evde olmadığını bildiğim için özellikle bu saatte buraya gelmeyi tercih etmiştim ama sanırım yanılmıştım.

"Ne demek gitsin?" Annem hayretle babama baktı. "O bizim kızımız. Öyle bir çırpıda silmek bu kadar kolay mı?"

"O bizi hiç düşünmeden silip geri de bırakıyorsa biz de pekâlâ bunu yapabiliriz."

"Cidden sana inanmıyorum!" dedi annem.

"Boş ver anne." Birkaç damla gözyaşının yanaklarımdan süzülmesine izin verdim. "Demek ki babam için beni silmek bu kadar kolaymış. Baksana, hemen hayatından çıkartıp attı. Ama

istemesin beni. Hatta sevmesin bile. Ben yanlış bir şey yaptığımı hâlâ düşünmüyorum ve sonuna kadar da bunu savunmaktan vazgeçmeyeceğim. Yine ne olsun, yine yaparım. Çünkü siz kabul etmeseniz de ben Ateş'i kendimden çok seviyorum."

"Nankör!" Babam öfkeyle soludu. "Söylediklerinden sonra pişman olup özür dileyeceği yerde, geçmiş karşıma hâlâ o şerefsizi sevdiğini söylüyor. Seni büyüten de, hasta olduğunda sabahlara kadar uyumayıp başında nöbet tutan da zaten o, değil mi? Sen bizim yüzümüzden intihar etmeye kalkıp, bizim yüzümüzden mi günlerce gözyaşı döktün?" Babam başını iki yana salladı. "Nerede benim masum Melisa'm? Nerede babasının o küçük kızı? Tamam, büyüyorsun diye bazı şeyleri alttan almaya çalışıyorum ama görüyorum ki yaşınla beraber karakterin de değişiyor. Hastanede On sekiz yaşına bastığını söyleyip, sana artık karışamayacağımı bana söyledin ya... Şimdi git o herifin yanına. Çünkü benim nankör bir evladı barındıracak ne evim var, ne de ocağım!"

Gözyaşlarım usulca yanaklarımdan süzülürken elimin tersiyle onları çabucak sildim ve adımlarımı hareket ettirip hızlıca odamdan çıktım. Nankör demişti babam bana. Beni evinde barındırmak istemediğini ve artık beni istemediğini de.

Cidden bu kadar kolay mıydı? Yani o benim biricik babamdı ve ben de onun biricik kızıydım. Bana her zaman şefkatle yaklaşıp, sıcaklığını her daim hissetmeme neden olurken şimdi niye böyle olmuştuk ki?

Apartmandan çıkıp gözyaşlarımı akıtmaya devam ederek birkaç metre uzağımda beni bekleyen arabaya doğru ilerlediğimde her şeyin sorumlusunun o arabanın içindeki adam olduğunu biliyordum. Ama yine de ben onun yanına gidip, yine de onunla olmak istiyorsam... *Ya çok salaktım ya da ben gerçekten Ateş'i çok seviyordum.*

Yolcu kapısını açtıktan sonra kucağıma aldığım Pinki'yle ön koltuğa yerleşip Ateş'in üzerimdeki gözlerini görmezlikten gelerek kapıyı ardımdan kapattım. Ağzımdan kaçan küçük bir hıçkırığa engel olamamıştım.

"Ne oldu?" diye sordu Ateş bıkkın bir ifadeyle. "Yine niye zırlıyorsun?"

"Babam bana nankör dedi," deyip burnumu çektim.

"Yani?"

Ateş'in sesindeki o umursamazlık başımı yerden kaldırıp hayretle ona bakmama neden oldu. "Ya sen niye bu kadar umursamazsın ki? Hiç kimsenin, hiçbir şeyin senin gözünde değeri yok mu?"

"Çok az. Ama konumuz bu değil. Ben sadece nankör kelimesi için bu kadar ağlamana anlam veremedim o kadar."

Hıçkırdım. "Ben küçükken benim bir tane kedim vardı. Rengi beyazdı ve çok şişkoydu. Bu yüzden ona tombul ismini vermiştim. Her gün ona pipetle süt içiriyordum. Bazen ağzına emzik de takıyordum. Öyle tatlı oluyordu ki... Onu sokakta bulmuştum. Üşüdüğü için tir tir titriyordu ve ben de acıyıp onu eve alarak beslemeye başlamıştım. Ama daha sonra ne oldu, biliyor musun? O gitti. Bir gün hava aldırmak amacıyla dışarıya çıkarttığımda kaçıp gitti ve daha da hiç gelmedi."

"Bu mükemmel anıyı ben şimdi neden dinledim?"

Hızlanan gözyaşlarımı elimin tersiyle silip bakışlarımı Ateş'e diktim. "Çünkü kediler de nankördür ve babam beni Tombul'la bir tuttu. Sanki ben de Tombul gibi onu bırakıp gitmişim gibi davrandı. Ama ben gitmedim ki. Beni istemediğini o söyledi."

"Merak ediyorum da küçük kız, sen ağlamak için mi yaratıldın? Çünkü ilk gördüğümde de ağlıyordun, hâlâ ağlıyorsun."

"Bir kere..." Burnumu çekip oturduğum koltukta Ateş'e doğru döndüm. "Sen beni ilk gördüğünde ben ağlamıyordum, tamam mı? Tıpkı bugünkü gibi dışarıda bardaktan boşalırcasına yağmur yağıyordu ve ben sırılsıklam bir halde karşına çıkmıştım."

"Yine ıslakmışsın işte."

"Evet!" deyip bağırdım. "Ama ne olmuş? Bineceğim otobüs artık farklı bir duraktan hareket ediyordu ve ben bunu sonradan öğrenince saatlerce yağmurun altında kaldım. Benim suçum mu?"

Ateş bakışlarını yüzümden gezdirdi. "Ağlayınca daha bir cazgır oluyormuşsun," Arabayı hareket ettirip sürmeye başladı. Söylediği şeyi duymazlıktan geldim ve kucağımdaki Pinki'ye sıkıca sarılıp gözyaşlarımı akıtmaya devam ettim.

Şu anda eski okulumun oraya gidiyorduk. Malum. Kazanmış olduğum bir iddia vardı ve haliyle o iddianın sonucu olan da bir karşılık. Ateş'i bugün ilk karşılaştığımız yere götürüp, tıpkı önceden yapmış olduğumuz konuşmaları aynen yaparak ona bir dejavu yaşatacaktım.

Ardından da ağaç eve götürüp bana yılbaşı gecesi hediye ettiği kolyeyi gösterecektim. Ve eğer vaktimiz kalırsa beraber lunaparka gidip hem o gün olanları tek tek anlatıp, hem de Pinki'yi bana kazandığı yeri gösterecektim.

Tabii ki bunlar sadece bugün içindi. Ona anlatmam gereken o kadar çok şey vardı ki... Hepsini düğün gününe kadar bıkmadan ve usanmadan tek tek anlatıp, gerekirse yerinde gösterecektim ve Ateş'in tıpkı bugün bir anımızı hatırlamış olması gibi diğer tüm anılarımızı da ne olursa olsun hatırlamasını sağlayacaktım.

Araba yaklaşık on beş dakika kadar kısa bir süre içinde durup, -bu süre aynı zamanda gözyaşlarımın durmasıyla da aynı süreçti- kaldırımın kenarına ustaca park edilince geldiğimiz yeri görmek için pencereden etrafa göz gezdirdim.

Otobüs durağı...

Tıpkı ilk karşılaştığımız gündeki gibiydi. Durakta, -o zamanlar benim de olduğum gibi- üşüyen ve yağmurdan kaçıp otobüsün gelmesini bekleyen insanlar vardı. Kimisinin elinde bir şemsiye, kimisinin elinde de hiçbir şey yoktu ve yağmurun esiri olmuşlardı.

"İn bakalım."

Ateş tüm bunların bir işe yaramayacağını ve benim boşuna uğraştığımı ima eden sesiyle konuşunca onu umursamadım ve Pinki'yi arka koltuğa bırakıp arabadan indim. Üzerimde Ateş'in siyah deri ceketi vardı. Evden çıkmadan önce giymemi istemişti ve zaten ben de itiraz edip aksini yapmamıştım.

"Şimdi ben cüzdanımı yere düşürüyorum ve sen de peşimden koşup kolumu mu tutuyorsun?" Ateş sabırsız bir ifadeyle yüzüme bakıyordu. Çünkü yağmur yağmaya başlamıştı ve haliyle ıslanmak istemeyip bir an önce bu işin bitmesini istiyordu.

Evden çıkmadan önce bir kâğıt parçasına tıpkı ilk karşılaştığımız gündeki konuşmalarımızı ve hatta vermiş olduğumuz yüz

ifadelerini bile yazmıştım. Çünkü böylesinin daha etkili olacağını biliyordum. O kâğıt parçası şimdi Ateş'in elindeydi. Vermiş olduğumdan beri bir kere bile içine bakmaması biraz kırılmama neden olmuş olsa da çok fazla üstesinde durmayıp nasıl olsa birazdan bakacağını bildiğimden kafama takmamaya çalıştım.

"Evet. Sen şimdi cüzdanını yere at, sonra da yürümeye başla. Devamı kâğıtta yazıyor zaten."

Ateş derin bir nefes aldı. Memnun olmadığı her halinden belliydi.

Siyah cüzdanın tıpkı o günkü gibi tekrar ayaklarımın önüne düşmesi garip bir hissin bedenimde dolanmasını sağlamaya başlayınca alnımın üzerindeki saçlarımı kulağımın arkasına ittirdim ve gittikçe hızını arttıran yağmuru umursamayıp eğilerek cüzdanı elime aldım.

"Hey?" diye seslendim öncelikle.

"Hey?"

Sesim kalabalık bir caddenin ortasında olduğumdan dolayı zorlukla duyulabilecek cinstendi. Bu yüzden adamın beni duyduğunu sanmıyordum. Adımlarımı biraz daha hızlandırdım.

"Bakar mısınız?"

İnsanlara çarpa çarpa ilerliyordum ve arkamdan söylendiklerini duyuyor ama adamı kaybetmek istemediğim için bir cevap vermiyordum.

"Hey, bayım?"

Adam ona seslendiğimden habersiz yürümeye devam edince adımlarımı biraz daha hızlandırdım ve neredeyse koşmaya seviyesine geldim. Çünkü adam oldukça hızlı ve büyük adımlarla ilerliyordu. Haliyle aramızdaki mesafeyi kapatmakta ciddi zorluk çekiyordum. "Bakar mısınız?" *diye bağırdım bu sefer. Adamın siyah deri ceketinin kolunu tutmak zorunda kalmış, nihayet ona yetişmeyi başarmıştım. Nefes nefeseydim.*

Adam, bakışlarını bana doğru çevirdi. Yaptığı bu bir saniyelik hareket nedense bana bir dakika gibi ağır çekimde gelirken karşı karşıya geldiğim mavi-yeşil gözler bir anda afallamama neden oldu. Çünkü daha önce böyle göz rengi görmediğime emindim. Ve üstelik böyle bir adamın sokakta yürümesi de garibime gitmişti.

Ateş, bakışlarını bana doğru çevirdi. Gözleri bir kâğıda, bir de

bana bakıp şu anki durumu ne kadar saçma bulduğunu bakışlarıyla bile adeta anlatırken umursamadım ve konuşmasını beklemeye başladım.

"Evet?"

Kulaklarımı dolduran soğuk, bir o kadar da sert ses dikkatimi dağıtmaya yeterken gözlerimi hızlı hızlı kırpıştırdım. Adamı incelemeye öyle bir dalmışım ki sesi bir anda telaşlanmama neden olmuştu. "Şey... bu sanırım sizin," dedim. Sesim oldukça çekingen çıkmıştı.

Ateş'in ifadesiz sesine karşı ben tıpkı ilkinde olduğu gibi çekingen görünmeye özen gösterdim. "Şey, bu sanırım sizin."

Adam bakışlarını yüzümde gezdirdi. Sanırım ne demek istediğimi anlamamıştı ve o yüzden de dikkatle bir şekilde yüzüme bakıyordu. Gerçi ben de olsam, yolumu kesen ve daha sonra 'bu sanırım sizin' diyen birinin ne dediğini anlamazdım. Ama neyse. Konumuz bu değil.

Ateş önce kâğıt parçasına baktı. Ardından bakışlarını bana doğru çevirip birkaç saniye oyalandıktan sonra rolü gereği yapması gerekeni yaptı.

Adam, bakışlarını ona uzatmış olduğum elime indirdi. İrileşen gözleri ve ağzından çıkan sessiz bir küfrün ardından cüzdanını elimden alması birbirini takip eden saniyelerin içinde gerçekleşirken bu kadar hızlı olması birazcık şaşırmama neden olmuştu.

"Siktir," dedi Ateş. Sesinde yapay bir sinir vardı. "Nereden buldun bunu?"

"Yerden. Birden ayaklarımın önüne düştü."

Yanımızdan geçip giden insanların tuhaf bakışlarını göz ardı edip bakışlarımı Ateş'te tutmaya devam ettiğimde aynı zamanda da bu yaptığımız şeyin işe yaramasını ümit ediyordum.

Ateş cüzdanını bir hışımla eline alıp içini açtı. Ardından ne yapması gerektiğini öğrenmek için tekrar kâğıt parçasına baktığında konuşma sırasının bende olduğunu görüp sessiz kalmayı tercih etti.

"Merak etmeyin. İçinden bir şey almadım."

"Onun için bakmadım."

"Neyse işte." Ellerimi siyah polarımın cebinin içine koydum.

"Neyse işte." Ellerimi Ateş'in siyah montunun cebinin içine koydum. "Bir dahaki sefere cüzdanınıza dikkat edin. Malum, et-

rafta özür dilemeyi bilmeyen birçok insan var. Benim yerimde cüzdanınızı getirmeyen biri de olabilirdi. "Ateş'in bir şey demesini beklemeden yanından geçerek yürümeye başladığımda Ateş hızla önüme geçip yolumu kesti.

"Dur bir dakika."

Bileğimi kavrayan güçlü bir el adımlarımın otomatik olarak durmasına neden olurken adam önüme geçip yolumu kesti. "Al bunu." Cüzdanından çıkardığı bir miktar parayı bana uzatmıştı ve sanki çok normal bir şey yapıyormuş gibi bakışları ifadesizdi.

"Al bunu."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Affedersiniz ama siz beni yanlış anladınız sanırım." Bileğimi Ateş'in elinden sinirle kurtardım. "Ben bunu para için yapmadım!"

Adam omuzlarını silkti. "Bir iyilik yaptıysan karşılığını almalısın küçük kız. Hele ki bu iyiliği bana yaptıysan karşılığını vermek benim görevim."

Ateş omuzlarını silkti. "Bir iyilik yaptıysan karşılığını almalısın küçük kız. Hele ki bu iyiliği bana yaptıysan karşılığını vermek benim görevim."

Şaşkınlık Ateş'in kâğıda bakmadan konuşmasıyla ve konuştuğu şeyin tıpa tıp aynı olmasından dolayı tüm bedenimi ele geçirirken dejavu'yu bozmamak adına sessiz kalmayı tercih edip söylemem gereken şeyi söylemek adına dudaklarımı araladım.

"İstemez."

Ateş başını iki yana salladı. "Hadi ama ufaklık. Beni uğraştırma." Bakışlarını vücudumda gezdirdi. "Belli ki lise öğrencisisin. İhtiyaçların olur."

"Hah!" diye bir ses çıkardım ağzımdan. "Ben sadece insanlık namına cüzdanınızı size getirmiştim ama keşke getirmeseymişim. Çünkü yapacağınız şey sadece basit bir teşekkür etmekti. Ama siz onun yerine bana hırsız muamelesi yapmayı tercih ettiniz."

Ateş kâğıda baktı. "Sana hırsız muamelesi yapmadım ufaklık."

"Nedense bana tam olarak öyle geldi."

"Karşılığını ödemek istiyorum ama."

"Üzgünüm ama bu isteğiniz ne yazık ki gerçekleşemeyecek."

Omuzlarımı silktim. "Ama eğer bir ışınlanma cihazınız varsa seve seve kullanabilirim. Çünkü şu anda fazlasıyla ihtiyacım var."

Adam kaşlarını havaya kaldırdı. "Işınlanma cihazı mı?" Şaşırdığı yüz ifadesinden belli oluyordu.

Ateş yüzünü buruşturdu. "Işınlanma cihazı mı?" Yine kâğıda bakmadan konuşmuştu.

"Boş verin, hem zaten ben de öylesine söylemiştim. Acilen bir yere yetişmem gerek de."

"Işınlanma cihazım yok, hem zaten bildiğim kadarıyla henüz icat edilme aşamasında."Ateş kâğıda baktı."Ama seni ışık hızında istediğin yere götürebileceğim bir motosikletim var. Uyar mı?"

"Gerçek bir motosiklet mi? Hani iki tane tekerleği olan?"

Ateş gözlerini devirdi. "Evet, iki tane tekerleği olan." Yine kâğıda bakmamıştı. "Ne bekliyordun ki? On tekerlek falan mı?"

"Ekleme yapma!" deyip Ateş'i ciddi bir ifadeyle uyardıktan sonra rolüme devam ettim.

"Şey, sana güvenme ihtimalim yüzde kaç?" Vereceği cevabı meraklı gözlerle bekliyordum çünkü vereceği cevap bir nebze beni rahatlatabilirdi. Sonuçta bir insan kendini herkesten iyi tanırdı ve vereceği olumlu cevap motoruna binmem için geçerli bir neden olurdu. Belki de bu şu anda benim uydurduğum bir şeydi. Bilemiyordum.

"Şey, sana güvenme ihtimalim yüzde kaç?"

"Yüzde sıfır. Ama sana zarar vermem küçük kız. Sonuçta iyiliğinin karşılığını ödemek için bunu yapıyorum."

"Peki iyiliğinin karşılığını ödemek için bunu yaptığını göze alırsak bana vereceğin zarar yüzdesi?"

Adamın dudakları yukarıya kıvrılır gibi oldu. Ama gülümsemedi. "Yüzde yüz."

"Yüzde yüz."

Vermiş olduğu bu cevap tuhaf bir şekilde beni rahatlatırken derin bir nefes aldım. Nedense az önceki güven vermeyen bakışları şimdi bana güven verir gibi gelmişti. Belki de bu benim hayal dünyamın uydurduğu bir şeydi ama cidden böyleydi. "Peki, gidelim."

Derin bir nefes aldım. "Peki, gidelim."

Ateş kâğıtta yazılan cümlelerin bittiğini fark edip tıpkı benim gibi derin bir nefes alınca meraklı bakışlarımı onda gezdirmeye

başladım. Resmen o günü tıpa tıp tekrar yaşamıştık ve en azından minicik bile olsa bir şeyler hatırlamış olması gerekirdi.

"Eee?" diye sordum ümitle.

"Ne ee?"

"Bir şey hatırlamadın mı?"

Ateş omuzlarını silkti. "Hayır. Ve ayrıca çok saçma bir tanışmamız olmuş. Yani ben niye seni motoruma alıyorum ki?"

"Asıl ben niye senin motoruna biniyorum? Sonuçta yabancı birisin ve bana her türlü zarar verebilirsin."

"Doğru. Ama bu da senin kendi salaklığın."

Nefesimi usulca dışarı verdim. Yağmur her geçen saniye şiddetini biraz daha arttırıyordu ve şu anda oldukça ıslanmış bir vaziyetteydim. Tıpkı o günkü gibi.

"Neyse. Ben sözümü tuttum ve istediğin şeyi yaptım. Bundan sonrası sana kalmış." Ateş adımlarını hareket ettirince hemen önüne geçtim ve onu durdurdum. "Nereye gidiyorsun?"

"Eve."

"Ama daha bitmedi ki. Sırada ağaç ev ve lunapark var. Orada yaptıklarımızı da anlatmak istiyorum."

Ateş bana inanmayan gözlerle baktı. "Ağaç ev ve lunapark mı? Demin yaptığımız saçmalıkları bir de orada da mı yapacağız?" Sesinde hayret vardı. "Ayrıca bahsettiğin şu ağaç ev, benim yapmış olduğum ağaç ev mi? Oraya da mı götürdüm seni?"

"Evet, oraya götürdün beni. Hatta ilk kez beni götürdüğünü söylemiştin. Sakın oyunbozanlık yapayım deme. Çünkü sen kendi ağzınla dedin, eğer iddiayı kazanırsam, bu zamana kadar gitmiş olduğumuz tüm yerlere birlikte gidecektik." Şirince gülümsedim ve Ateş'in koluna girdim. "Ama korkma. Bugün sadece ağaç ev ve lunapark var. Diğerlerine daha sonra devam edeceğiz."

"Diğerleri de mi var?" diye sordu Ateş. Sesi inanmıyormuş gibiydi.

Gülümsedim ve Ateş'i yürütmeye başladım. "Elbette var. Örneğin neredeyse beni her gün aldığın eski ve yeni okulum. Beni ilk öptüğün yer, çıkma teklifi ettiğin yer, birlikte sinemaya gittiğimiz yer, alışveriş yaptığımız yer, beni anneannenin evine götürdüğün yer, sana benimle sevgili olmanı söylediğim yer ve daha birçok anımızın olduğu başka yerler..."

Ateş homurdandı. "Ulan bu kadar yere gideceğimizi bilsem o kadar ucuza satar mıydım kendimi?"

***

Üzerimdeki siyah montumun fermuarını çekip aynadaki görüntüme son kez baktıktan sonra evden çıktım ve bahçe kapısına doğru ilerlemeye başladım.

Tamı tamına on gün olmuştu. Bu on gün boyunca burada, Maya'nın evinde kalmıştım. Her ne kadar annem düzenli bir şekilde her gün arayıp beni eve gitmem konusunda ikna etmeye çalışsa da her defasında reddedip, hatta şu son iki gündür telefonlarına cevap bile vermeyip, konuşmamayı tercih etmişim. Çünkü babama çok kızgındım. Beni bir çırpıda hayatından sildiğini söylemesi, nankör olduğumu söyleyip beni evinde barındırmak istemediğini söylemesi hiç olmadığı kadar canımı yakmıştı ve öyle kolay kolay da affetmeyecektim.

Hem zaten o da bu koskoca on gün içerisinde beni hiç merak edip aramamıştı. Nerede olduğumu sorgulamamıştı bile. Bu yaptığıyla onun da bana ne kadar çok öfkeli olduğunu anlayabiliyordum ama yine de insan merak ederdi, değil mi? Her ne yapmış olursam olayım ben onun kızıydım ve nerede olduğumu, en azından güvende miyim, yoksa değil miyim bunu sorgulamasını isterdim.

Belki de sorgulamıştı. Sonuçta kendisi bir polisti ve haliyle eli kolu da uzundu. Ama ben yine de beni arayıp nerede olduğumu benden öğrenmesini tercih ederdim. Sonuçta böylesi, onunla daha çabuk barışabilmem için bana da bir umut ışığı olurdu.

Ellerimi siyah montumun ceplerinin içine koyup nereye gittiğimi bilmeden yürümeye başladığımda kendimi gerçekten yorulmuş hissediyordum. Hayır. Öyle çok yürüdüğüm için veya çok hareket ettiğim zaman oluşan yorgunluk gibi değildi bu. Sanki ruhum yorulmuştu ve tıpkı bedenim yorulduğunda nasıl ayağa kalkamıyorsa, ruhum da aynen öyleydi. Yani en azından öyle hissediyordum.

Bu on gün içerisinde Ateş'e kendimi hatırlatmak için o kadar çok şey yapmıştım ki... Gece-gündüz hiç bıkmadan, hiç usan-

madan birlikte yapmış olduğumuz tüm her şeyi ona aynen anlatmak için elimden gelen her şeyi yapmıştım ve bu süreç beni epey yormuştu.

Çünkü çoğu zaman uykusuz kalıp 'Acaba ne yaparsam Ateş beni kesin hatırlar?' diye düşünmüştüm ve hal böyle olunca derin bir uyku çekmek kesinlikle söz konusu olmamıştı. Bu süre zarfında tüm çocuklar da bana yardım etmişlerdi. Sağ olsunlar birlikten kuvvet doğar cümlesine adeta tanım olup Ateş'in hafızasının geri gelmesi için çok çaba sarf etmiştik.

Bazen düşünüyorum aslında neden uzaklara gidip, tek başıma yeni bir hayat kurmuyorum diye. Ama sonra düşünüyorum ki, ben kalabalık ortamları seven bir kişiliğe sahibim. İnsanların arasında olup onlarla eğlenceli diyaloglar kurmayı seven bir kızım. Tamam. Şu anda hayatımdaki herkes farklı yerlere dağılmış olabilir belki ama bu tekrar toparlanılmayacağı anlamına gelmez ki. Başka bir yere gitsem ne olacaktı? Bir başıma, sıkıntıdan depresyonlara girip, boş duvarlarla bakışıp öylece vakit geçirecektim. Belki öyle yaparsam ruhum, şimdikinden çok daha az yorucu olurdu, evet. Ama bilemiyorum. Şu anda hayatım 'sabredersen olacak' modunda ve ben sonunu bilmeden bir şeylere sabretmeye devam ediyorum.

Geldiğim deniz kenarındaki ahşap banka oturup karşımdaki koyu mavi güzelliği izlemeye koyulduğumda denizin bile benim iç dünyamla aynı renkte olduğunu fark ettim. Koyu. Karanlık. Dalgalı.

Küçükken bir denizkızı olmak isterdim. Nedeni suyun altında nefes alabilmeleri değildi. Veya çok güzel olmaları. Ya da kuyruklarının olması. Benim nedenim onların farklı olmasını kıskanmamdı. Çünkü öyleydiler. Evrendeki tüm kızlardan farklı olmaları yanı sıra hem de çok güzel olup, insanı büyüleyebilecek türdendiler. Ama büyüdükçe bu isteğim yavaş yavaş kayboldu. Çünkü yaşım ilerledikçe aşk ve sevgi gibi duyguların mükemmelliğini öğrendim. Ne kadar tarifsiz bir duygu olup, insanı hem çok mutlu ederken hem de çok üzebileceğini fark ettim.

Bu yüzden eğer bir denizkızı olarak dünyaya gelmiş olsaydım gerçek aşkı yaşayamayacağımı biliyordum. Sonuçta hangi insan

bir denizkızıyla beraber olmak isterdi ki? Bu yüzden bu çocukça hayalimin üstüne bir sünger çekip, daha gerçekçi olan ve hâlâ da devam ettirdiğim gerçek aşk ve sevgi ikilisini hayatıma aktarmaya karar vermiştim.

"İstanbul denizinin rahatlatıcı olduğunu söylerler. Ama bana kalırsa saçmalık. Deniz her yerde denizdir. Öyle değil mi?"

Hemen yanıma oturmuş olan tuhaf aksanlı kumral bir adamın bu söylediğiyle bakışlarım ona doğru çevrilirken tek bir adam değil de iki adamla karşı karşıya gelmiştim. Biri diğerinin aksine ayakta duruyordu, diğeri de hemen yanıma oturmuş denizi izliyordu.

Oturduğum yerde yavaşça kıpırdandım. "Öyledir herhalde." Bakışlarımı adamın yüzünden çekip denize doğru çevirdim.

"Gerçi rahatlamak için denizi izleyen insanları da anlamıyorum. Sorun her neyse git ve çöz. Bu kadar basit." Adamın değişik bir aksanı vardı. Türkçeyi oldukça zor konuşuyordu ve buralı olmadığı kesindi.

"Niye öyle söylediniz? Bence deniz gerçekten rahatlatıyor."

Adam bakışlarını bana doğru çevirdi. Yirmili yaşlarının sonunda gibi görünüyordu ve ben neden onunla konuştuğumu bilmiyordum.

"Sorunu çözmek kadar rahatlatır mı cidden?" Adam kaşlarını havaya kaldırdı, meraklı bir ifadeyle vereceğim cevabı bekliyordu.

Alnımın üzerine düşen saç tutamını kulağımın arkasına ittirdim. "Eğer sorunu çözecek gücün yoksa, o gücü toplayana kadar dinlendirici şeylere başvurursun. Örneğin deniz de öyle olduğundan insanların rahatlamak istediğinde denizi izlemesi oldukça mantıklı."

"Güzel teori. Ama ben hâlâ soruna çözüm bulmakta ısrarcıyım." Adam omuzlarını silkti. "Çünkü boş bir deniz sadece zaman kaybettirir. Ama çözüm öyle değil. En azından sorunu çözmek için çabalamak bile boş boş denizi izlemekten daha faydalıdır." Adam elini bana uzattı. Ardından gülümsedi. "Bu arada benim adı Kevin. Ve bu da arkadaşım Joe."

Kırkıncı Bölüm

"Ben de Melisa."

Adının Kevin olduğunu öğrendiğim yabancı adamın elini kibarca sıktıktan sonra parmaklarımı onun elinden kurtararak bakışlarımı tekrar denize sabitledim ve mavi güzelliği izlemeye kaldığım yerden devam ettim. Adamın kim olduğu veya neden yanımda oturduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama bu o kadar da umurumda değildi. Çünkü aklım zaten şu anda başka yerlerdeydi ve onun kim olduğunu sorgulayacak halde değildim.

Bugün hava rüzgârlıydı. Bu yüzden denizde oldukça fazla dalga vardı ve dalgalar kıyıya çarpıp oradan taşarak asfalta geliyordu. Bu görüntü yerine daha sakin bir deniz görüntüsünü tercih ederdim ama bu görüntü de o kadar fena sayılmazdı. Çünkü bu manzara tıpkı benim içimde kopan fırtınalar gibiydi ve nasıl benim içimdeki dalgalar büyükse, bu dalgalar da o kadar büyüktü.

Elimi montumun cebine atıp cep telefonumu elime aldım. Ardından tuş kilidini açarak mesaj bölümüne girdiğimde adının Kevin olduğunu öğrendiğim kumral adam arkadaşına bir şeyler söylemekle meşguldü. İngilizce konuşuyordu. Ne dediğini çok dikkatli dinlersem belki anlayabilirdim ama şu anda İngilizce ayırt edecek halde değildim. Birazdan da zaten kalkıp gidecektim. Bu yüzden oyalanmadan mesaj bölümüne girip Ateş'in numarasına tıkladıktan sonra elimi dokunmatik klavyeye götürdüm ve ona bilgilendirme mesajlarımdan birini attım.

Kime: Ateş Arsoy

Mesaj: Şu anda bir deniz kenarındayım ve seni düşünüyorum. Gerçi ben her zaman seni düşünürüm ama konumuz bu değil. Ne yapıyorsun? Benim yanımda şu an iki

tane adam var. Birinin ismi Kevin, diğerinin ismi ise Joe. Yine 'Bana ne?' diye cevap yazmazsın umarım. Çünkü öyle yapınca çok sinir bozucu oluyorsun!

Bu on gün içerisinde, kendimi sürekli Ateş'e hatırlatmaya çalıştığım sürede ona bir yandan da mesajlar atıp durmuştum. Kimisi şu an yaptığım gibi bilgilendirme mesajı: Nereye gidersem, ne yaparsam ve yanımda kim varsa onu haber verdiğim mesaj. Kimisi de ona sürekli eskilerle ilgili bir şeyleri anlattığım 'anılar' mesajlarıydı.

Bunu neden yaptığımı bilmiyordum ama sanırım varlığımı sürekli hissetsin istiyordum. Bu yüzden de ona sürekli böyle mesajlar atıp bilgi veriyordum. Malum, bu on gün içerisinde sürekli Maya'nın yanında olup onun evinde kalmıştım ve ben Ateş'i zaten doğru dürüst -yani istediğim gibi- hiç görememiştim. Çünkü beyefendi sürekli düğün işleriyle uğraşıp durmuştu ve haliyle onunla zaman geçirmem pek mümkün olmamıştı. Hele şu son üç gün içerisinde neredeyse yüzünü hiç görmemiştim. Çünkü Melek, Ateş'in yanından bir kere bile ayrılmamıştı ve sırf beni daha çok üzmek için sürekli onun yanında olmuştu. E tabii Ateş de böyle bir şeyden hiç rahatsızlık duymayınca olan yine benim kalbime olmuştu.

Ama ben yine de hiç pes etmeyip ona sürekli kendimi hatırlatmaya çalışmıştım. Yanına gidemediğim zamanlar telefonla ulaşıp, bazen de mesaj atarak bir şekilde kendimi ona yakın tutmayı başarmıştım. Çünkü belki böylelikle beni hatırlamasını daha çabuk sağlayabilirdim. Gerçi o sürekli mesajlarımı umursamayıp, 'Bana ne kızım? Neredeysen neredesin?' diyerek mesaj atmıştı ama umurumda değildi. Çünkü ben kendimi ona hatırlatma konusunda kesin kararlıydım.

Kevin bakışlarını bana doğru çevirdi. "Aslına bakarsan küçük kız, adını zaten biliyoruz," dediğinde yine o garip aksanı kulaklarımı doldurmuştu.

Bakışlarımı telefonumun ekranından ayırıp hemen yanımda oturan adama anlamayarak baktım. "Nasıl yani?"

Kevin omuzlarını silkti. "Senin hakkında birçok şey biliyoruz. Liseye gittiğini, ailenin tek çocuğu olduğunu, babanın polis

olduğunu ve bizi en çok alakadar eden şey olan Ateş'in ufaklığı olduğunu biliyoruz."

Ateş'in ufaklığı...

Telefonuma mesaj geldiğini haber veren o tanıdık ses kulaklarımı doldurup elimde titrerken, ağzımı aralayıp şaşkın bir ifadeyle Kevin'a bakmaya devam ettim. Çünkü verdiği cevap beni şaşırtmıştı. "Anlamadım? Siz tüm bunları nereden bilebilirsiniz ki?"

"Ateş'in hayatında olan tüm insanları tanıyan biri olarak bu soruyu bana sorman oldukça komik küçük kız."

Kevin'ın sesinde garip bir ifade vardı. Yabancı olduğundan mı bilmem böyle bir tuhaf konuşuyordu ve ben yavaş yavaş tedirgin olmaya başlamıştım. "Benden ne istiyorsunuz?"

Telefonuma bir mesaj daha geldi. İçgüdülerim hemen mesajları okumamı haykırırken bakışlarımı Kevin'da tutmaya devam ettim.

"Aslına bakarsan çok büyük bir şey değil," dedi Kevin. "Arsoy'un hafızasını kaybedip seni hatırlamadığını biliyoruz. Tabii senin ona kendini hatırlatmak için harcadığın çabaları da. Söylesene küçük kız? Ateş senin için bu kadar önemli mi?"

Kevin, sormuş olduğu sorunun cevabını merak eder gibi yüzüme bakmaya başlayınca sessizce yutkunmaktan kendimi alıkoyamadım. Ateş'le aralarında ne gibi bir bağlantı var bilmiyordum. Arkadaş olmadıkları kesindi. Çünkü Kevin'ın 'Ateş' deyişinde bile değişik bir tını vardı ve bu tını bile arkadaş olmadıklarını kesin olarak anlatabilecek türdendi.

Derin bir nefes aldım. Ardından ayağa kalkıp bakışlarımı Kevin'a dikerek ciddi ifademi yüzüme takındıktan sonra, "Siz kimsiniz bilmiyorum," dedim. " Evet, onu seviyorum ama bu kimseyi alakadar etmez. Bu onunla benim aramda." Yanlarından geçmek üzere yapmış olduğum hamleyi Kevin ayağa kalkıp önüme geçerek engel olunca bakışlarımı anlamayarak ona diktim.

"Senin onu sevdiğini zaten biliyoruz. Peki ya Arsoy? O da seni seviyor mu?"

"Tabii ki de hayır," deyip hemen ona cevap verdim. "Kendisi hafızasını kaybetti ve beni hatırlamıyor bile." Sesim öylesine kendinden emin çıkmıştı ki. İnanmaması mümkün değildi.

"Peki hafızasını kaybetmeden önce? O zaman sana değer vermiyor muydu?"

Kevin sormuş olduğu sorunun cevabını beklemeye başlayıp sanki ağzımdan çıkacak 'evet' kelimesini duymak istercesine beklemeye başlayınca alayla güldüm. "Ateş ve bana değer vermek mi? Kusuru bakma ama demek ki Ateş'in her şeyini bilmiyormuşsun. Çünkü o kimseye değer vermez. Hele bana, asla. Hem zaten kendisi birkaç gün sonra evleniyor ve oldukça da mutlu. Şimdi çekilin yolumdan."

Söylemiş olduğum her bir kelime Kevin'ın yüzünün biraz daha düşmesine neden olunca söylediklerime inanmasını umut ettim. Çünkü garip bir şekilde aksi olursa hiç de iyi şeylerin olmayacağını hissedebiliyordum.

"Haklısın," deyip beni onayladı Kevin. "Ateş, Melek Sancaktar'la birkaç gün sonra evlenecek ve gerçekten mutlu görünüyor." Usulca nefesimi dışarıya verdim. Sanırım söylediklerimi inandırıcı bulmuşlardı. "Ama biz düşündük ki, belki sana yardım edebiliriz küçük kız. Malum, kendini Arsoy'a hatırlatmak için şu son on gündür bayağı çalıştın ve haliyle de yoruldun."

"Ne demek istiyorsunuz?"

Kevin gülümsedi. Ama bu gülümseme gerçek bir gülümsemeden çok çok uzaktı. "Biz düşündük ki, şimdi seni buradan alıp kimsenin bulamayacağı bir yere götürsek. Daha sonra Arsoy'a telefon edip ufaklığının elimizde olduğunu söylesek tepki gösterir mi yoksa cidden göstermez mi merak ediyoruz. Sonuçta sen onun ufaklığısın. Hafızasını kaybetmiş olsa bile bu duruma tepki göstermeyeceğini pek sanmıyorum."

Korku duygusunun bedenime biraz daha yayılmasına izin verdim. Bu adam kesinlikle bir manyaktı. "Siz aklınızı mı kaçırdınız?" deyip öfkeyle konuştum. "Kimi nereye götürüyorsunuz? Ateş beni sevmiyor, hatta önemsemiyor bile. Çekilin yolumdan yoksa çığlık atarım."

"Şş," deyip beni uyardı Kevin. "Sakin ol küçük kız. Biz senin tarafındayız. Şimdi bizimle birlikte kimsenin seni bulamayacağı bir yere geleceksin ve Ateş'in sana değer verip vermediğini hep birlikte öğreneceğiz."

Aniden başımın arkasında hissettiğim sert bir darbe, hafifçe öne doğru sendeleyip gözlerimin kararmasına neden olurken hissettiğim güçlü acı yüzünden dudaklarımı hareket ettirip birilerinden yardım isteyemeden beni tutan kolların arasına yığılıverdim.

***

Aşk benim için kutsaldı. Saygı duyduğum, hayran olduğum, önem verdiğim ve yaşamayı en çok istediğim tek duyguydu. Herkesin eminim kendine göre yapmayı en çok istediği şeyler vardır. Hayalini kurduğu, eğer yaparsa dünyanın en mutlu insanı olacakmış gibi hissettiği, sanki sadece onu başarmasıyla ömrünün geri kalanında hiçbir sorunu olmayacakmış gibi hissettiği şeyler muhakkak vardır.

Benimkisi de aşktı işte. Gerçek aşkımı bulup onunla birlikte yaşamaktı. Sayısız güzel vakit geçirip, asla unutamayacağımız, ileride çocuklarımıza ve hatta torunlarımıza bile gülümseyerek, birazcık da özlemle anlatabileceğimiz güzel anılarımızın olmasıydı. Bu imkânsız bir şey miydi peki? Bence değildi. Çünkü doğru insanı bulmayı başardığım takdirde, biraz da ömrümün uzun olmasıyla bu isteğim kesinlikle olabilecek türdendi.

Her zaman yaşlı bir kadın olarak sıcak yatağımda ölmek istemişimdir. Çünkü eğer öyle olursa âşık olduğum adamla daha çok vakit geçirmiş olurdum ve bu zaten benim istediğim olan şeydi. Âşık olduğum adamla yıllarca yaşayıp, daha sonra da 'Yukarı bak' filmindeki gibi buruşmuş iki yaşlı olmak, tıpkı, benim en çok istediğim şeydi işte.

Bir gün hayatıma bir adam girdi. Normal ve sıradan geçen hayatım onunla karşılaştığım ilk günden sonra değişmeye başlayıp, farklı boyutlara geçmeye başladı. Örneğin ben ilk kez Ateş'le beraber bir bara gitmiştim. Sadece filmlerde gördüğüm gece kulüplerine, partilere hep onunla birlikte gitmiştim. Bunlar güzel ilkler mi bilmiyorum ama Ateş, benim normal olan hayatımı tamamen değiştirip beni kendine benzetmeyi başarmıştı işte.

Onunla geçirdiğim her yeni bir gün beni ona biraz daha bağlayıp, kendine hayran bırakmayı başarmıştı. Konuşması, yürümesi, gülüşü, mimikleri, bana bağırıp çağırması bile her geçen

gün beni ona biraz daha bağlamıştı. İlk başlarda onun dış görünüşünden etkilenmiş olabilirim. Ama daha sonra, onu daha çok tanıdıkça, keşke sadece dış görünüşü yüzünden sevmeye devam edebilseydim demiştim. Çünkü onun o mükemmel kalbi ve hüzünlü geçmişi beni adeta ona bağlayıp kalbimin sadece onun için atmaya başlamasına neden olmuştu. Sanki tüm hislerim, duygularım, aklım, mantığım, hepsi Ateş'ten ibaret olmaya başlamıştı ve her geçen günün bunun biraz daha katlanarak büyümesi beni ona daha çok bağlamıştı.

Ateş benim ilk aşkımdı. Hayalini kurduğum, bu dünya üzerinde en çok istediğim şeyi hissetmeme neden olan tek adamdı. Onu çok seviyordum. Tüm benliğimle, tüm hissedebildiklerimle onu her şeyden çok seviyordum. O benim hayalini kurduğum adamdı. Âşık olabileceğim, birlikte vakit geçirip birçok anımızın olabileceği, karşılıklı gülüşeceğim, yaşlanıp ileride torunlarımıza gençliğimizi anlatabileceğim tek erkekti. Onun yeri bende çok farklıydı ve kelimelerle asla tarif edilmezdi.

Bir insan, bir başkasını kendinden çok daha fazla sevebilir deseler, Ateş'i tanımadan önce gülüp geçerdim belki. Ama şimdi, değil kendimden çok daha fazla sevmek, ben Ateş'i kendi benliğimden vazgeçecek kadar çok seviyordum. Çünkü o benim Yukarı Bak filmindeki Carl'ımdı.

Öyle çok isterdim ki o filmdeki gibi bir hayatı, bir aşkı, bir birlikteliği yaşamayı. Tıpkı Carl ve Ellie gibi yıllarca, birbirimizin ilkleri olarak, en mutlu anlarımızı birbirimizin yanında yaşayarak, heyecanlarımıza ortak olarak, üzgün olduğumuzda bile yine birbirimize sadece biz destek olarak bir hayat yaşamayı her şeyden çok isterdim.

Onunla evlenip yuva kurmayı, bir sürü çocuğumuzun olmasını, tüm sıkıntılarımızı birlikte çözmeyi, hatta ve hatta Ellie gibi ilk olarak yine benim ölmemi bile çok isterdim. Çünkü aksinin olmasını istemiyordum. Ateş'in benden önce ölmesini, benden önce yaşamını yitirmesini, ne duymak ne işitmek ne de görmek istiyordum. Biliyordum çünkü. Öyle bir acıya hiçbir şekilde dayanamazdım ve çok geçmeden hissettiğim acı benim de ölmeme neden olup, yaşamımı acı içinde yitirmemi sağlardı.

Başımın içinde dolaşan karıncaların beynimi kemirerek ele geçirdiklerini hissederken yavaşça gözlerimi aralamaya çalıştım. Ama bunu yaparken öylesine zorlanmıştım ki... Bedenim oldukça bitkindi ve sadece gözlerimi aralamakta bile ciddi zorluk çekmiştim. Başım ise feci halde ağrıyordu ve sanki bir balyozla darbe almış gibiydi.

Ama yine de yavaşça gözlerimi aralamayı başardım. Görüş alanıma ilk olarak turuncu bir ışık, onun ardında aynı renk tavan girmişti. Nerede olduğumu anlamak için yattığım yerden güçlükle doğrulup bulunduğum yeri incelemeye başladığımda beynimin içinde patlayan volkanları görmezden geldim ve etrafa daha dikkatli göz gezdirdim.

Böyle küçük bir odanın içindeydim. Odada sadece şu an üzerinde olduğum tek kişilik yatak, bir giysi dolabı, bir de komodin vardı.

Bu odanın kimin odası olduğu hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu ve ben buraya nasıl geldim bilmiyordum. Etrafa biraz daha dikkatli göz gezdirdim. Ürkek bakışlarım bulunduğum yeri tanımadığından ötürü telaş duygusunun bedenimde dolaşmasına izin verirken bana ne olduğunu hızlıca düşünmeye başladım.

"Benim adım Kevin. Ve bu da arkadaşım Joe."

"Ben de Melisa."

"Şu anda bir deniz kenarındayım ve seni düşünüyorum. Gerçi ben her zaman seni düşünüyorum ama konumuz bu değil. Ne yapıyorsun? Benim yanımda iki tane adam var. Birinin ismi Kevin, diğerinin ismi ise Joe. Yine 'Bana ne?' diye cevap yazmazsın umarım. Çünkü öyle yapınca çok sinir bozucu oluyorsun!"

"Benden ne istiyorsunuz?"

"Biz düşündük ki, şimdi seni buradan alıp kimsenin bulamayacağı bir yere götürsek. Daha sonra Arsoy'a telefon edip ufaklığının elimizde olduğunu söylesek, tepki gösterir mi yoksa cidden göstermez mi merak ediyoruz. Sonuçta sen onun ufaklığısın. Hafızasını kaybetmiş olsa bile bu duruma tepki göstermeyeceğini pek sanmıyorum."

Tedirginlik duygusunun tüm gerçekçiliğiyle bedenime yayılmasına izin verip sessizce yutkundum. Hatırlamıştım. Deniz kenarında yanıma gelen o yabancı adam ve arkadaşı... bana söy-

ledikleri... beni tanıdığını iddia etmesi... Ateş hakkında bir şeyler söyleyip bana değer verip vermediğini sorgulamaları ve ardından bunu test etmek için beni kaçıracaklarını söylemeleri. Kahretsin!

Hemen oturduğum yatakta doğrulup ayağa kalktım. Bu hareketi telaşlı bir şekilde yaptığım için ensemdeki o belirgin ağrı biraz daha kendini belli ederek yüzümü buruşturmama neden olmuştu ama bunun şu anda kesinlikle umursayacak değildim. Resmen kaçırılmıştım ve nerede olduğum hakkında en ufak bir fikrim dahi yoktu. Kim bilir şu anda nerede, kimin yanında, evimden kaç kilometrelik uzaktaydım ve beni en çok korkutan şey o adam şu anda neredeydi?

Zihnimdeki düşüncelerden sıyrılıp beni daha çok korkutmasına müsaade etmeden hemen odanın kapısına doğru ilerledim. Ardından kapının altın sarısı rengindeki kulpunu hedef alan elim, kulaklarımı dolduran birkaç sesle havada öylece asılı kalırken içerideki seslere dikkat kesildim.

"Sizin nereden haberiniz oldu?"

"Hadi ama Kevin. Ateş'in zayıf noktasını takip eden kişinin sadece sen olduğunu düşünmüyordun herhalde? Baktık Arsoy'dan intikam alınıyor, bizim de çorbada bir tuzumuz olsun diye düşündük. Malum, düşmanımın düşmanı benim dostumdur diye bir laf vardır."

"Aramızdaki husumeti hâlâ unutmadım Arslan."

"Husumetimiz hâlâ devam ediyor. Biz sadece Arsoy'u daha kolay yıkman için sana destek olmaya geldik."

"Haklısın. Arsoy'a karşı ne kadar kalabalık olursak o kadar avantajlı olur. Peki. Girin o halde."

Kulaklarım, işittiklerinden dolayı beni şaşkına çevirip elimi ağzıma götürmeme neden olurken sanki mümkünmüş gibi korku duygusunun biraz daha bedenime yayılmasına izin verdim.

Arsoy'dan intikam.

Arsoy'a karşı ne kadar kalabalık olursak.

Arsoy'u daha kolay yıkman için.

Güçlü bir şekilde beynimde yankılanmaya başlayan bu cümleler dehşete kapılıp beni en derinden sarsmaya yeterken kulaklarımı dolduran ayak sesleri iyice tedirgin olmama ve kapıdan uzaklaşmama neden oldu.

"Kızı görmemizin bir sakıncası var mı?"

"Yok ama dünden beri hâlâ ayılamadı. Mutlaka yine uyuyordur."

"Bir şey mi yaptınız?"

Kevin kahkaha attı. "Henüz değil dostum. Sadece Joe, kafasına fazla sert vurmuş hepsi bu kadar."

Kevin'ın iğrenç aksanıyla söylemiş olduğu cümle elimi yavaşça enseme götürmeme neden olurken bu denli çok acımasının başıma aldığım sert darbeden ötürü olduğunu şimdi anlayabilmiştim. Çünkü ağrı inanılmaz derecede fazlaydı ve sert bir darbe aldığım oldukça belliydi. Yoksa başımın ağrısı en ufak hareketimde dayanılmaz bir dereceye gelmezdi.

"Koçum, anahtarları getir. Bakalım uyuyan güzel hâlâ uyuyor mu?"

Birkaç tıkırtı duydum. Ardından odanın kapısına doğru yaklaşan adım sesleri hemen geriye doğru gidip az önce kalktığım yatağın yanında durmama neden olurken kendimi koruyabileceğim sert bir cisim aramaya koyuldum. Ama lanet olsun ki odanın içinde elime alabileceğim hiçbir şey yoktu.

Yutkundum. Ardından ürkek bakışlarımı kapıda sabitleyip kapının açılmasını beklemeye başladığımda karnıma da bir ağrı girmişti ve bu muhtemelen korkudan dolayıydı. Çünkü şu anda nasıl insanlarla aynı ortamda olduğumu bilmiyordum ve bu bile beni korkutmaya yetiyordu. Zarar verirler mi, canımı yakarlar mı, yoksa aklıma bile gelmeyen türlü türlü şeyler yapıp bana acı çektirirler mi emin olamıyordum. Ama az önceki konuşmalarını göz önüne alırsak böyle bir durum hiç de imkânsız değildi.

Ateş, lütfen beni bir an önce bul.

Bulunduğum odanın kapısı açıldı. Gittikçe artan tedirginliğim tamamen açılan kapı ve görüş alanıma giren birden fazla yabancı yüzden dolayı sessizce yutkunmama neden olurken, Kevin büyük bir gülümsemeyle tam karşıma geçti.

"Demek uyuyan güzelimiz nihayet uyanmış."

Şu anda odada Kevin ve Joe dışında iki tane daha adam vardı ve onlar da tıpkı Kevin ve Joe gibi güvenilir durmuyordu. Üstelik bu iki adam Kevin ve Joe'dan çok daha iri yapılıydı ve bu beni daha çok korkutmuştu.

"Benden ne istiyorsunuz?" diye sordum. "Beni niye buraya getirdiniz?"

"Şşş. Sakin ol küçük kız. Nedenini sana söylediğimi hatırlıyorum." Kevin'ın o iğrenç aksanı ve sırıtışı beni iyiden iyiye korkuturken, "Bırakın beni," dedim. "Size söyledim. Ateş beni sevmiyor. Boşu boşuna beni buraya getirdiniz. Babam yokluğumu çoktan fark etmiştir ve tüm polis teşkilatı eminim şehrin her yerinde beni aramaya koyulmuştur."

Kevin bana doğru yaklaştı. "Şehrin içinde olduğumuzu da sana kim söyledi?"

Kevin'ın kendinden emin çıkan sesi gözlerimi kırpıştırıp tedirgin bir ifadeyle ona bakmama neden olurken söylediği cümle beni resmen dehşete düşürmüştü. Şehrin içinde olduğumuzu sana kim söyledi? Bu cümleyi kurduğunda yüzünde oldukça ciddi bir ifade vardı ve o ifade söylediği şeyin doğruluğunu en iyi türden yansıtabilecek cinstendi. Sessizce yutkundum. Eğer şu anda şehrin içinde değilsek babamın da Ateş'in de beni bulması zaman alırdı ve o süreye kadar bu adamlar kim bilir bana ne yapardı.

"Kızın bu olduğuna cidden emin misin?"

Adını bilmediğim esmer, uzun boylu adamın sorusuyla Kevin bakışlarını ona doğru çevirdi. "Elbette eminim Arslan. Defalarca Arsoy'un yanında gördüm."

"Pek bir çelimsiz. Yüzü de o kadar güzel değil." Adam bakışlarını vücudumda gezdirdi. "Umarım Ateş buna gerçekten değer veriyordur. Yoksa boşu boşuna başımıza bela almış oluruz."

"Değer verip vermemesi kimin umurunda ki? Sonuçta Ateş bununla beraber oldu mu? Oldu. Az veya çok fark etmez. Ateş'in bu kıza bir şeyler hissettiğini biliyorum. Zaten güzel olanına zarar veremiyoruz, biz de şansımızı bunda deneriz." Kevin bakışlarını bana doğru çevirdi. "Öyle değil mi ufaklık?" diye sorduğunda sesinde alay eder gibi bir ifade vardı. Son kelimeyi de vurgulayarak söylemişti.

"Bakın, boşuna uğraşıyorsunuz," dedim tekrar. "Ateş Melek'i seviyor. Bana hiç değer vermedi, vermeyecek. Gidin onu kaçırın."

"O yüzden mi Melek'le nişanlı olduğu halde defalarca senin yanına geldi? Ayrıca onu kaçırabilseydik emin ol bunu çoktan yapardık ama o Asım Sancaktar'ın kızı. Patronun kızını kaçırmak hiç de hoş bir davranış olmaz, öyle değil mi?"

Patronun kızı... Ne yani? Bu adam Melek'in babasının yanında mı çalışıyordu?

"Siz aklınızı kaçırmışsınız," dedim iğrenir bir ifadeyle. "Yanıma gelmesi bana değer verdiğini göstermez ki. O beni sadece küçük bir kız çocuğu olarak görüyor ve hepsi bu. Zaten artık beni hatırlamıyor bile. Kim olduğumu bile bilmiyor. İzin verin gideyim. Babam beni çoktan aramaya başlamıştır ve bu aramanın çok uzun süreceğini sanmıyorum. Olan yine size olur."

Kevin alayla güldü. Ardından gözlerini gözlerime dikerek, "Koçum, buraya gelsene bir," deyince ne dediğini anlamaya çalıştım. Ama zaten beynim şu anda işlevini yitirmiş, mantıklı düşünme yeteneğini tamamen kaybetmişken pek başarılı olmadığımı söylemeden geçemeyeceğim.

Kevin bakışlarını odanın kapısına doğru çevirdi. Yüzünde büyük bir gülümseme vardı ve bu gülümseme midemin bulanmasını sağlayacak türdendi. Odadaki herkes Kevin gibi bakışlarını odanın kapısına doğru çevirince ben de o tarafa baktım ve görüş alanıma giren yüzün bir rüya olmasını diledim.

"Ne diyordun sen bu kıza? Hah. Çilli. Bak senin Çillin uyanmış ve bize neler söylüyor. Arsoy'un kendisine değer vermediğini ve bizim onu boşu boşuna buraya getirdiğimizi."

"Yalan söylüyor," diyerek gözlerini dahi kırpmadan cevap verdi Pusat. O kahverengi gözleri direkt olarak bana bakıyordu ve onca gündür onu hiç görmemişken şimdi, üstelik böyle bir yerde karşıma çıkması resmen afallama neden olmuştu. Onu en son gördüğümde Ateş'in başına demir bir kürekle acımasızca vurup, daha sonra da bedenini merdivenlerden aşağı itmişti. O hali ve gözlerindeki o karanlık ifade günlerce aklımdan çıkmayıp ondan her geçen gün biraz daha nefret etmemi sağlamışken şimdi karşımda olması tüm bedenimi ona karşı büyük bir öfkeyle kaplamıştı.

"Ateş ona değer veriyor. Hatta buna değer demek hafif bile kalır. Çünkü bizzat şahit oldum. Ateş Melisa'yı seviyor."

"Gördün mü bak?" deyip bakışlarını Arslan'a doğru çevirdi Kevin. "Bu çocuk aylardır onların hayatının içindeydi ve söylediklerine inanabilirsin."

Arslan bakışlarını bana doğru çevirdi. Ardından, "Madem öyle diyorsunuz," deyip nefesini dışarıya üfleyince ben hâlâ öfkeyle Pusat'a bakmaya devam ediyordum. İşim tuhafı o da bana aynı şekilde bakıyordu.

"O halde Ateş'ten intikamımızı almak için bu kızı maşa olarak kullanabiliriz," dedi Arslan.

Kevin gülümsedi. "Sabahtan beri zaten ben de bunu söylüyorum. "

Odadaki herkes dışarı çıktı. Ama ben hâlâ şaşkın ve afallamış bir ifadeyle Pusat'ın arkasından bakıp söylediklerini idrak etmeye çalışıyordum. Beni Ateş'in düşmanlarıyla birlik olup kaçırmış olması resmen afallamama neden olmuştu.

Sonuçta o beni sevdiğini söylemişti. Benimle beraber olmak istediğini ve benimle sevgili olmak istediğini. Beni aylarca takip edip, hiç vazgeçmeden beni beklediğini söylemişti. İşin tuhafı ben de onun samimiyetine inanmıştım. Çünkü bana inandırıcı gelmişti. O sözleri söylerkenki yüz ifadesi o kadar gerçekçiydi ki ona inanmamak gibi bir lüksüm yoktu. Ama şimdi tüm bunları sanki hiç söylememiş gibiydi ve bana zarar verebilecek adamlara birlik olması kesinlikle beni şaşkına uğratmıştı.

İlk başlarda Pusat'ı hiç sevmediğim doğruydu. Çünkü insanı ürperten bir soğukluğu vardı ve bu yüzden ondan pek hazzetmemiştim. Ama onu tanıdıkça tüm önyargılarım yavaş yavaş silinip ona karşı daha ılımlı olmaya özen göstermiştim. Olmuştum da aslında. Ateş'ten tamamen ayrılıp, onu sevmediğimi düşündüğüm sıralarda Pusat'la gerçekten çok iyi vakit geçirip kafamı dağıtmayı bir şekilde başarmıştım.

Ama şu son olay... Kesinlikle ondan nefret etmemi sağlamıştı ve ben şu anda kimseden etmediğim kadar ondan nefret ediyordum. Çünkü sevdiğim adam onun yüzünden beni, anılarımızı, geçmişimizi, tanışmamızı, her şeyimizi unutmuştu ve buna neden olan kişinin benim kalbimde asla güzel bir yeri olamazdı.

Bir süre öylece ayakta dikilip az önce duyduklarımı hazmet-

meye çalıştıktan sonra bunun bir işe yaramadığını fark ederek tekrar yatağın üzerine oturdum. Ardından sırtımı yatağın başlığına yaslayıp kollarımı bacaklarımın etrafına dolayarak tedirginlik dolu bir bekleyiş içine girdiğimde bakışlarımı ürkekçe etrafta gezdirmeye koyuldum. Odanın içinde ne bir pencere vardı ne de bir balkon. Resmen bir fanusun içerisinde gibiydim ve bu beni iyice geriyordu.

Duvardaki saat 02:10'u gösteriyordu. Gece yarısını çoktan geçmişti. Ailemin veya Ateş'in şu anda beni arıyor olmasını ümit edip başımı dizlerimin üzerine koyduktan sonra içimden tek bir şey geçirdim.

Bir an önce buradan kurtulayım.

Aradan ne kadar süre geçti bilmiyordum. Ama bulunduğum odanın kapı kilidinin iki kez çevrilmesi ve ardından aralanarak açılması başımı dizlerimin üzerinden kaldırıp gelen kişiye doğru çevirmeme neden olurken o kişinin Pusat olduğunu fark edip anında kaşlarımı çatmaktan kendimi alıkoyamadım. Hangi yüzle yanıma gelebilmişti ki?

Pusat ayağıyla kapıyı kapattı. Ardından bakışlarımı umursamayıp elindeki tepsiyle beraber bana doğru yaklaşmaya başlayınca bacaklarımı kendimi korumak istercesine biraz daha kendime doğru çektim ve öfkeli gözlerimi ona dikmeye devam ettim.

Pusat yatağın kenarına oturdu. Ardından elindeki tepsiyi kucağına alıp o soğuk gözlerini bana dikerek tıpkı benim ona baktığım gibi o da bana aynı öfkeyle bakınca bakışlarımı ondan kaçırıp göz ucuyla tepsiye doğru indirdim.

Peynir, siyah zeytin ve de vişne reçeli vardı.

Hah. Cidden onları yiyeceğimi mi düşünmüştü? Öfkeli gözlerimi tepsiden kaldırıp tekrar Pusat'a doğru çevirdim. Onu o günden beri hiç görmemiştim. Değişmişti. Hafif sakalları çıkmıştı. Saçları her zamanın aksine özenli bir rampa değildi. Özensiz, karma karışık bir şekildeydi ve bu haliyle gerçekten berbat görünüyordu. Ama aynı olan bir şey varsa o da şüphesiz ki gözlerindeki o soğukluk ve de ürkütücülüktü. Sanki bu bakışlar artık onun bedeninin bir parçası olmuş gibiydi.

Derin bir nefes alıp öfkeli bakışlarımı onun gözlerine diktim.

İşin tuhafı o da bana aynı şekilde bakıyordu ama ilk kez onun bakışlarından rahatsızlık duyup, korkmamıştım. Bunun nedeni şu anda bedenimin ona karşı büyük bir nefret ve öfkeyle kaplı olması mı yoksa başka bir şey mi bilemiyordum.

"Bir şey yemek istemiyorum. Götür bunları," dedim. Sesim ifadesiz ama bir o kadar da sinirli çıkmıştı.

"Öyle bir şansın yok." Pusat'ın ses tonu tıpkı yüz ifadesi gibi donuk ve de soğuktu. "İki gündür hiçbir şey yemedin."

"İki gün mü?" Yani ben iki gündür burada, onlarla beraberdim ve baygın mıydım? Sanırım öyleydi. Kahretsin! Madem bu kadar zaman geçmişti, neden babam hâlâ beni bulamamıştı ki? Ya da Ateş?

"Evet," diyerek cevap verdi Pusat. Sesi buz gibi soğuktu. Zihnimdeki düşüncelerden sıyrılıp kollarımı biraz daha bacaklarımın etrafına doladıktan sonra, "İstemiyorum," deyip öfkeyle ona bakmaya devam ettim. Benim de sesim en az onun kadar soğuk ve ifadesiz çıkmıştı.

"Öyle bir seçeneğinin olmadığını söyledim. Hasta olup bizi bir de öyle uğraştırmanı istemiyorum. O yüzden zorluk çıkarma ve hemen bunları ye."

"Ne zorluğu be?" deyip sinirle konuştum. "Asıl zorluk çıkaran sizsiniz. Resmen beni kaçırdınız ve burada zorla tutuyorsunuz."

"Herkes hak ettiğini yaşar."

"Yok ya! Ben burada sizin gibi heriflerle aynı ortamda olmayı hak falan etmedim ,tamam mı? Sizin bu yaptığınız resmen magandalık. Ama bir kurtulayım buradan, o zaman hepinizi sürüm sürüm süründüreceğim!"

"Kurtulursan süründürürsün," dedi Pusat. Ardından kucağındaki tepsiyi yatağın üzerine koydu.

"Biliyor musun? Ben seni yanlış tanımışım. Tamam. İyi biri olmadığını en başından beri biliyordum ama şu anda maganda gibi heriflerle birlik olup beni kaçırmış olman beni hayal kırıklığına uğrattı."

"Biz mi magandayız?" deyip sinirle konuştu Pusat. "Senin o çok sevdiğin herif az kalsın benim ağabeyimi bile bile öldürüyordu be. Onun yaptığı hiçbir şey, bizim yaptığımız mı magandalık?"

"Senin o ağabeyim dediğin şerefsiz herif az kalsın bana tecavüz edecekti! Sen beni bırakıp gittikten sonra resmen üzerime yürüdü ve bana iğrenç cümleler söyledi. Senin bunlardan haberin var mı? Eğer Ateş yetişip beni kurtarmamış olsaydı emin ol şu anda benimle konuşuyor olmazdın."

"Yalan söyleme. Mert bana durumun öyle olmadığını söyledi. Sadece seninle konuşurken o şerefsiz gelip durduk yere üzerine saldırmış."

Alayla güldüm. "Sen de bunu yedin, değil mi? Kusura bakma ama ben seni daha akıllı sanırdım. Ama şimdi fark ediyorum da sen bayağı salaksın. O şerefsiz ağabeyin gözyaşlarımı umursamadan benim üzerime yürüdü be. Hatta bana sahip olmayı istediğini ama sırf arada sen varsın diye bunu şimdilik yapamayacağını söyledi. Ateş beni sadece şerefsiz bir piçten kurtardı. Fazlası değil!"

"Düzgün konuş," dedi Pusat. Sesi uyarıcıydı. "Yoksa canını çok kötü yakarım."

"Daha ne yapabilirsin ki?" deyip sinirle konuştum. "Zaten sevdiğim adamın beni unutmasını sağlayıp onun gözünde beni öldürdün. Bundan başka bana ne yaparak zarar verebilirsin?"

"Umarım bunu yapmak zorunda kalmam."

Pusat oturduğu yerden kalkıp odanın kapısına doğru yürüdükten sonra dışarıya çıktı ve beni kendi içi dünyamla baş başa bıraktı. Kulaklarımı dolduran kapının kapanma sesi, ardından da hızla meydana gelen kilit sesi gözlerimden birkaç damla yaşın süzülmesine neden olurken başımı dizlerimin üzerine koydum ve gözyaşlarımı usulca akıtmaya başladım.

Korkuyordum. Çünkü şu anda kim olduklarını bilmediğim birden fazla adamla aynı evdeydim ve o adamların bana zarar vermek için geri sayım yaptıklarını bilmek, hiçbir şeyden korkmadığım kadar korkmama neden oluyordu. İki gün demişti Pusat. İki gündür bu evdeydim ve baygındım. Bana bir şey yapmamalarının nedeni kendimde olmadığım içindi belki ama artık öyle bir durum söz konusu değildi. Çünkü uyanmıştım. Şu anda bile kim bilir benimle ilgili akıllarından ne tür iğrençlikler düşünüp, Ateş'e karşı kullanmak üzere hazırda beklerlerken tek umudum

birilerinin bir an önce beni bulmasıydı. Ya da benim uygun bir vakit bulup buradan kurtulmamdı. Aksinin olmasını hiçbir şekilde istemiyordum ve olmaması içinde tüm kalbimle dua edip, elimden geleni yapacaktım.

Ertesi sabah gözlerimi araladığımda başım düne oranla biraz daha az ağrıyordu. İnce bir sızıydı ve ani bir hareket yapmadığım sürece neredeyse hiç hissetmiyordum bile. Bu durum benim için küçük bir artı puan olup en azından fiziksel bir acı hissetmediğim için memnun olmama neden olurken sağ elime aldığım ayakkabılarımla beraber sessizce yürümeye devam ettim.

Saat sabahın yedisine geliyordu. Güneş daha yeni doğmak üzereydi ve etrafı anca aydınlatıyordu.

Birazcık geriye saracak olursak sabah ilk uyandığımda bulunduğum odanın kapısının kilitli olmaması dün gece aklımdan geçirdiğim kaçma işini hiç bekletmeden uygulamamı sağlamıştı. Çünkü bu fırsat bir kez elime geçebilirdi ve benim şimdi o fırsatı çok iyi değerlendirip dikkatli olmam gerekiyordu. Kapı neden kilitli değildi bilmiyordum. Sanırım ben gece uyurken kontrol etmek için tekrar yanıma geldiklerinde kapıyı kilitlemeyi unutmuşlardı ve bunun kaçmam için bir fırsat olduğundan haberleri yoktu.

Sessizce gelmeyi başardığım evin kapısının önünde durup elimi havaya kaldırarak kulpu aşağı indirdiğimde kalbim deli gibi çarpıyordu. Tamam. Şu anda herkes derin bir uykudaydı ve beni fark etmemişlerdi ama bu tedirgin olmadığımı göstermezdi. Çünkü şu anda herkes tam olarak arkamda bulunuyordu ve en ufak bir seste uyanıp beni görmeleri mümkündü.

Bulunduğum ev bir salon ve bir de benim kaldığım küçük odadan ibaretti. Öyle çok büyük bir ev olmadığı için herkes salonun çeşitli yerlerine dağılıp ayrı ayrı köşelerde uyuyordu ve haliyle benim hiç ses yapmadan kapıyı aralayıp buradan çıkmayı başarmam gerekiyordu.

Derin bir nefes aldım. Ardından kulpun üzerindeki elimi biraz daha aşağı indirip kapıyı aralamayı başardığımda kapının kilitli olmamasının sevincini daha sonra yaşayacağımı kendi kendime tembihledim ve araladığım kapıdan sessizce çıkmayı başarıp aynı sessizlikte tekrar kapıyı kapattım.

Dışarıdaydım.

Anında soğuk havayla buluşan bedenim küçük bir titremeyle sarsılmama neden olup beni üşütmüş olsa da bunu umursamadım ve evin hemen önünde olan dört basamaklı merdivenden aşağı inip hızlı adımlarla yürümeye başladım.

Issız bir yerdeydim. Etrafta hiç ev görünmüyordu ve tek ev sanırım az önce çıktığımdı. Ama yine de ana yol gibi bir yere çıkmayı başarırsam kurtulacağımı bildiğimden adımlarımı hiç durdurmadan hareket ettirmeye devam ettim ve bahçe kapısına yönelip ahşap kapıyı hızlıca açtım.

Ama tam bu sırada birdenbire güçlü bir şekilde havlamaya başlayan bir köpek telaşlı bakışlarımı hızlıca etrafta dolaştırmama neden olurken o köpeğin hemen evin bahçesine bağlı olduğunu fark edip şansıma lanetler ettim. Kahretsin!

Adımlarımı çabucak hareket ettirdim. Bahçeden çıkmayı başarıp yokuş aşağı olan bir yolda koşarak ilerlemeye başladığımda az önce çıktığım evin kapısının açılması ve kulaklarımı dolduran bir küfür adımlarımı biraz daha hızlandırmama neden olup arkama dahi bakmadan koşmama neden oldu. Pislik köpek! Ne vardı sanki havlayıp onları uyandıracak?

Hızlı ve telaşlı adımlarım hiç durmadan koşmaya devam edip nereye gittiğimi bilmeden ilerlemeye devam edince yokuş aşağı olan yolun bittiğini fark ettim ve hiç düşünmeden sağa doğru sapıp bir başka yokuşlu yolda ilerlemeye devam ettim. Köy gibi bir yerdeydim, yollar aşırı taşlıydı ve etrafta da bir Allah'ın kulu yoktu. Haliyle bu durum benim için eksi bir puan olup iyiden iyiye telaşlanmama neden olurken, "Yardım edin!" diyerek boğazımı acıtacak şekilde bağırdım.

Ardından adımlarımı aralıksız bir şekilde hareket ettirmeye devam edip tek bir kişiye rastlayabilmeyi tüm kalbimle istediğimde bir anda ağzımın üzerinde hissettiğim güçlü bir el adımlarımın durmasına neden olup tiz bir çığlığın ağzımdan kaçmasına neden oldu.

"Ses çıkarma."

Saçlarımın arasına çarpan hızlı alıp verilen bir nefes tüm bedenimi iyiden iyiye telaşla kaplarken beni sarmalayan kollardan kurulmak üzere ileriye doğru beceriksiz bir hamle yaptım.

Ama Pusat buna kolaylıkla engel olup elini sıkıca belimin etrafına dolayarak beni biraz daha kendine bastırıp hareket etmemi engelleyince, "Bırak beni!" diye haykırdım. Ama Pusat'ın eli ağzımın üzerinde olduğu için sesim boğuk çıkmıştı.

"Ben sadece seninle beraber olmak istedim Çilli," dedi Pusat. "Seni sevip, sana âşık olabilmeyi istedim. Aynı şekilde seninde bu duyguları bana hissetmeni istedim. Biliyor musun? Aslında bu olabilirdi. Yani eğer seni o gün piknikte gördüğümde yanına gelme cesaretinde bulunabilseydim sen ve ben şu anda mükemmel bir çift olabilirdik."

Pusat'ın sesindeki o tuhaf tını beni iyiden iyiye telaşlandırıp korkmama neden olurken kollarından kurtulmak üzere tekrar debelendim.

"Sana güzel hediyeler alabilirdim. Seninle beraber aklımızın estiği her yere gidip gönlümüzce vakit geçirebilirdik. İnsanları umursamadan, hatta bazen onların inadına sınırlarımızı hep en uçta tutup birçok şeyi beraber yapabilirdik." Pusat beni biraz daha kendine bastırıp nefesini boynuma üfledi. "Sana uyuşturucu içmeyi öğretebilirdim. Daha sonra kendinden nasıl geçtiğini, nasıl etkisiz bir hale büründüğünü ve en çok da nasıl gevşediğini... Bunları zevkle izleyebilirdim. Sana uyuşturucu vermediğimde bana yalvarıp, karşılığında senden istediklerimi birer birer yapmanı. Ahh..." Pusat burnunu boynuma sürttü. "Bedenin hakkında o kadar güzel planlarım vardı ki Çilli... Sen tüm bunları mahvettin."

Duyduklarım beni resmen dehşete düşürüp gözlerimden birkaç damla yaşın süzülmesine neden olurken Pusat'ın bu denli psikopat olduğunu fark edemediğim için kendime lanetler ettim. "Yalvarırım bırak beni." Resmen delirmiş gibiydi ve bir psikopat gibi konuşup beni daha çok korkutuyordu.

"Sana sigara içirdiğim gün ne kadar da güzel anlaşıyorduk değil mi? Sen sürekli benim yanıma geliyordun ve biz gayet iyi anlaşıyorduk. Baban bile beni çok sevmişti. Annen, kuzenlerin... Hepsi beni severken sen neden beni sevmedin? Çünkü sen nankör bir kızsın Çilli. Sana yapılan iyilikleri görmeyen, hatta fark etmeyen nankör bir kızsın. Seni yangından çıkardığımda bile

kollarını bana dolaman gerekirken sen yine o herife sıkıca sarılmıştın."

Pusat beni kendine doğru çevirip gözlerini gözlerime sabitledi. O kahverengi gözleri şu anda siyaha bürünmüştü ve daha önce görmediğim bir ifadeyle bana bakıyordu. "Seni arabanın önünden çektiğim zaman peki? Yine o herif yüzünden üzülüp canına kıymak istememiş miydin? Ama sen hâlâ onu sevdiğini, hâlâ onunla beraber olmak istediğini söylüyorsun. Cevap versene? Bu kadar mı çok meraklısın üzülüp acı çekmeye?"

Gözyaşlarım usulca yanaklarımdan süzülmeye devam edip ne kadar acınası bir halde olduğumu en iyi şekilde yansıtırken, "Lütfen bırak beni," dedim tekrar.

"Ben de seni üzebilirim Çilli. İstersen canını yakıp, ağlamanı da sağlarım. Ama ben sadece istedim ki benimle ol ve dilediğimiz her şeyi kimseyi umursamadan yapıp, özgürce yaşayalım. Beraber olup kimsenin bizi bulamayacağı yerlere giderek her şeyi yapalım."

"Pusat." Sakin olmaya özen gösterip eğer mantıklı hareket etmeyi başarırsam kurtulabileceğimi kendi kendime tembihledikten sonra bakışlarımı Pusat'ın gözlerine sabitledim. "Lütfen bırak beni gideyim. Söz veriyorum kimseye bir şey demem. Valla susarım ve hiç konuşmam. Ne olur beni tekrar o eve götürme. Hem... hem zaten babamlar beni çoktan aramaya başlamışlardır bile. Beni bulduklarında, beni kaçıran kişinin sen olduğunu öğrendiklerinde babamı ne kadar hayal kırıklığına uğratacaksın biliyor musun? Evet, o seni çok seviyor. Buna bir anlam veremesem de babam senin de dediğin gibi sana değer veriyor. Lütfen izin ver gideyim. Yemin ederim kimseye bir şey demem. Susarım ve sadece kafamı dağıtmak için bir yerlere gitmiştim derim."

Pusat başını iki yana salladı. "Sana inanmıyorum Çilli. Seni bıraktığım an yine o herifin yanına gideceğini biliyorum ve ben bu sefer buna izin vermeyeceğim."

"Yemin ederim onun yanına gitmeyeceğim. Lütfen izin ver," deyip umutla Pusat'a bakmaya devam edip bana inanmasını diledim. Çünkü şu anda bundan başka çarem yoktu.

Pusat soğuk bakışlarını birkaç saniye yüzümde gezdirdi. Ar-

dından kolumu sıkıca kavrayıp beni çekiştirerek adeta sürüklemeye başlayınca şiddetle akmaya devam eden gözyaşlarımı umursamadan kendimi geriye çektim ve bir yandan da konuşmaya çalıştım. "Lütfen bırak beni. Eğer gerçekten beni seviyorsan bırak."

Pusat bir şey demedi. Eli adeta bir kelepçe gibi bileğimi kavramıştı ve beni peşinden sürüklemeye devam edip ayaklarımın birbirine dolanmasını umursamıyordu.

"Lütfen..." dedim tekrar. "Beni oraya götürme."

Gözyaşlarım ardı ardına akmaya devam edip gittikçe hızlanmaya devam ederken görüş alanıma giren beton ev ağzımdan çaresizliğimin temsili olan bir hıçkırığın kaçmasına neden oldu.

"Pusat, lütfen. Sana yalvarıyorum beni o eve götürme."

Pusat beni duymazlıktan gelmeye devam edip adımlarını hızlı bir şekilde hareke ettirmeye devam edince ağzımdan güçlü bir hıçkırığın çıkmasına izin verip, "Yalvarırım bırak..." dedim. "O yarın evlenecek ve benim onun yanına gitmem lazım."

Deminden beri söylediğim cümlelerin hepsini duymazdan gelip umursamayan Pusat, bu son söylediğim cümleyle adımlarını eve çok az bir yol kala durdurup bakışlarını bana doğru çevirince umutla yüzüne bakmaya başladım.

"Onun yanına gitmen lazım?" dedi Pusat. Bunu bana değil de daha çok kendi kendine mırıldanırmış gibiydi. "Demek seni bırakayım ve onun yanına gitmen için izin vereyim öyle mi?" Pusat gülmeye başladı. İçten ve geniş bir gülümsemeydi. "Peki sonra ne olacak Çilli? Seni hatırlamayan bir adamın düğün gününde nikâh şahidi mi olacaksın?" Pusat'ın gülümsemesi biraz daha yüzüne yayılıp sesli bir kahkahaya dönüştü. Elleri hâlâ kollarımdaydı ve inanılmaz derecede sıkıp, baskı uyguluyordu.

"Hatta şöyle olsun istersen. Ben de seninle beraber geleyim düğüne ve Ateş'in diğer şahidi olayım. Hatta bu düğün böyle sıkıcı olur. Kevin, Joe, Mert, Arslan ve de Yiğit de gelsinler. Hep beraber mutlu mesut düğüne katılalım ve hiçbir şey olmamış gibi yaşamımıza devam edelim. Ne dersin? Olsun mu böyle?"

Pusat'ın konuştuğu zaman yüzünde oluşan ifade ve sesindeki o tını sanki çok mümkünmüş gibi beni biraz daha korkuturken sessizce yutkundum. "Senin tedaviye ihtiyacın var."

Bu cümleyi söylediğim an Pusat'ın yüzündeki gülümseme anında silinip yerini donuk ve soğuk ifadeye bırakırken Pusat yüzünü yüzüme doğru yaklaştırdı. Gözleri, pürdikkat gözlerimin içine bakıp birkaç saniye orada oyalandıktan sonra, "Bana kalırsa benden başka herkesin tedaviye ihtiyacı var," dedi ve beni tekrar peşinden sürüklemeye başlayıp az öncekinden daha da sert davranarak evin oraya getirdi.

Şiddetli bir şekilde akmaya devam eden gözyaşlarım hiç durmaksızın akmaya devam ederken Pusat boştaki eliyle kapıyı yumrukladı. Sıkışan kalbim ve karnıma girmiş olan o ağrı her saniye biraz daha büyüyüp bedenimi ele geçirirken kapı açıldı ve görüş alanıma kaşları çatılmış bir Kevin girdi.

"Seni aşağılık sürtük!" Kevin'ın dişlerinin arasından tıslayarak söylediği bu cümle beni iyice korkutup gözyaşlarımın hızlanmasına neden olurken Pusat adımlarını hareket ettirip beni içeriye çekti ve daha sonra da bir paçavra gibi öne savurup yere düşmemi sağladı.

"Gören oldu mu?"

"Sanmıyorum."

Kevin adımlarını öfkeyle bana doğru ilerletip yere savrulan bedenime hiç düşünmeden güçlü bir tekme atarak ağzımdan acı dolu bir inleme sesi çıkarmama neden olurken tam bu sırada saçlarımın da biri tarafından kavranması ağzımdan ikinci bir inlemeyi çıkartmıştı.

"Kaçabileceğini mi sanıyordun?" diye sordu adının Joe olduğunu hatırladığım adam. Saçlarıma ölümüne asılmıştı ve başımı geriye doğru yatırıp boynumun tamamen gerilmesine neden olmuştu.

"Cevap versene!" diyerek kükredi Kevin. "Seninle daha işimiz bitmeden nereye kaçabileceğini sanıyordun?"

Şiddetle akmaya devam eden gözyaşlarım başımın hâlâ geriye doğru yatırılmasından ötürü yanaklarıma ulaşamadan direkt yere temas etmeye başladığında Kevin, dizlerini çökerek yanıma eğildi ve ardından yanağıma güçlü bir tokat atıp başımın sağa doğru dönmesine neden oldu.

Gözyaşlarımı çaresizce akıtmaya devam ettim. Çünkü elim-

den başka bir şey gelmiyordu. Karnımın üzerindeki ağrı ve saç diplerimdeki sızı inanılmaz derecede fazlaydı ve böyle bir acıyı daha önce hissettiğimi hatırlamıyordum. Sarsılarak ağlıyordum. Hıçkırıklarımın biri bitip bir diğeri başlıyordu ve ben şu anda hiç tanımadığım adamlardan dayak yediğim için kendimi hiç olmadığım kadar zavallı ve yardıma muhtaç hissediyordum. *Ateş, lütfen gel artık.*

"Lütfen bırakın," dedim nihayet konuşabilmeyi başardığımda. Sesim öylesine aciz ve güçsüz çıkmıştı ki kurumuş dudaklarımın arasından, yalvarmak en uygun örnekti diyebilirdim.

"Bırakmak mı? Henüz Arsoy'a elimizde olduğunu söylemeden mi?" Kevin alayla gülüp bakışlarını küçümsercesine yüzümde gezdirmeye başladı. "Cık cık cık. Çok hayalperestsin küçük fahişe. Senden biraz daha yaratıcı olmanı beklerdim. Ama madem sen yaratıcı olamıyorsun, senin yerine ben olabilirim." Kevin yapay bir şekilde düşünmeye başladı. "Mesela mesela... Hah, buldum. Senin şu uzun saçlarının bir kısmını az önce yaptığın aptallığa karşılık kessem nasıl olur? Bence bunu hak ettin." Başımı iki yana sallayıp saçlarıma dokunmaması için ona yalvaracağım sırada Joe, öyle bir asıldı ki saçlarıma... Hissettiğim dayanılmaz acı dudaklarımı aralamama engel oldu.

"Zekâna hayranım dostum," dedi Joe gülerek.

Kevin eline aldığı bir makasla bana doğru yaklaşmaya başladı. Şiddetle başımı salladım. "Lütfen dokunmayın," dedim gözyaşlarımın arasından. Bedenim deli gibi titriyor, çaresizlik iliklerime kadar işliyordu.

"Korkma küçük kız," dedi Kevin. "Altı üstü saç. Hem merak etme, korkman için başka planlarım da var senin için..." Elindeki makası havaya kaldırıp bana doğru yaklaştırdığında ayağa kalkmaya çalışıp engel olmak istedim. Dudaklarım savunmasızlığıma rağmen çığlık atıp kurtulmak için elimden geleni yapıyordum. Ama Joe denilen adam beni öylesine sıkı tutuyordu ki tüm debelenmelerim boşunaydı.

Kevin makası saçlarıma daldırıp Joe'nun tek eliyle kavradığı yerden kesmeye başladı. Hıçkırdım ve bakışlarımı bana yardım etmesi için Pusat'a çevirdim. Beni sevdiğini, hatta benimle ol-

mayı istediğini söyleyen çocuk şu anda hemen karşımdaydı ve beni serbest bırakıp, gitmeme izin verebilecekken o tam tersini yaparak beni buraya getirmiş, canımı yakmalarına bile bile müsaade etmişti.

"Bak işte şimdi bir şeye benzedin," dedi Kevin gülerek. Joe beni serbest bıraktı ve bedenimi bir paçavra gibi öne doğru itekledi.

"Şimdi Arsoy'a telefon edeceğim," dedi Kevin elindeki makası masanın üzerine koyup. "Ve sen de onunla normal bir şekilde konuşup gizli gizli aradığını, yardıma ihtiyacın olduğunu söyleyeceksin. Anlaştık mı?"

Bir cevap vermedim.

"Anlaşıldı mı?" diye tekrar sordu Kevin. Bu sefer sesini yükselterek konuşmuştu. Bir cevap vermedim yine. Sözcükler kulağıma dolmuyordu. Bir çeşit transa geçmiştim ve kendimi bir boşlukta hissediyordum. *Saçlarım, gitmişti.*

Kevin omuzlarımı tutup beni sarstı. "Eğer istediğimi yapmazsan küçük sürtük, Ateş'i öldürürüm," dedi. Ses tonu öylesine intikam hırsı kokuyordu ki...

Başımı yavaşça aşağı yukarı salladım.

Kevin gülümsedi. "Aferin sana... Arayalım bakalım Ateş Bey düğün gününden bir gün önce ne yapıyormuş?"

"İster misiniz düğünü iptal etmiş olsun?"

Kevin'ın ve Joe'nun gülerek söyledikleri bu cümleler ağlamaktan kısılmış ve de görüş alanını kaybetmiş gözlerimi Kevin'a doğru çevirmeme neden olurken Kevin'ın eline aldığı telefonla uğraşmakta olduğunu gördüm. Aynı şekilde Joe da ona bakıyordu ve odanın içindeki diğer tek kişi kollarını çapraz yaparak birbirine dolamış, ifadesizce bana bakıyordu. Diğer iki adam neredeydi bilmiyordum.

Ateş doğru söylüyormuş işte. Sevgi de aşkta yoktu, olmayacaktı. İnsanlar sadece birbirlerine değer verirdi ve o değerin büyüklüklerine göre hareket edip ona göre davranırlardı. Ateş bana çok değer veriyordu. Beni her defasında üzüyordu evet ama bir şekilde yine yüzümü güldürmeyi başarıp, kendini affettirebiliyordu. Çünkü o hiçbir zaman beni bilerek üzmek istemiyordu,

çünkü bana gerçekten değer veriyordu. Duygusal olarak evet beni yaralamıştı. Ama fiziksel olarak... Tek bir kere bile bana acı çektirip zarar vermemişti.

Ama Pusat öyle miydi? O beni seviyordu. Bunu hiç çekinmeden dile getirip yüzüme karşı açık açık söyleyebiliyordu. Ama fiziksel olarak da hiç çekinmeden bana zarar verip üstelik başkalarının da zarar vermesine ses çıkartmıyordu.

Sözde beni seviyor değil mi? Öyle değilmiş işte.

Sevgi bağı da aşk bağı da tamamen geçiciydi ve değer vermek kadar güçlü bir bağ değildi. Ben bunu bugün fark etmiştim belki ama eğer buradan kurtulmayı başarırsam bundan sonra istediğim tek şeyin 'aşk ve sevgi' değil, 'değer vermek' olmasını istiyordum.

Ağlamaktan muhtemelen kızarmış olan gözlerimi Pusat'tan çekip Kevin denilen o iğrenç adama doğru çevirdiğimde Kevin'ın sabırsız bir bekleyiş içinde olduğunu görüp telefonu kulağında tuttuğunu fark ettim. Hemen yanımdaydı ve Ateş'i aradığını biliyordum. Benim her şeyine âşık olup, sevdiğim adamı arıyordu ve nasıl bir tepki vereceğini hem merak ediyor hem de endişe ediyordum.

"Nihayet telefonu açmayı başardınız Ateş Bey," diye mırıldandı Kevin. Ardından bütün yüzüne yayılmış olan iğrenç sırıtışıyla bana doğru dönüp telefonu hoparlöre alarak avucunun içinde tutmaya başlayınca gözlerimi sıkıca kapattım. Çünkü ona nasıl yalan söyleyecektim bilmiyordum.

Ateş şu anda telefonun hemen diğer ucundaydı ve ben onunla iki gündür hiç konuşmamışken şimdi, üstelik bu halde konuşacak olmam kalbimi binlerce parçaya ayırıyordu.

"Alo?" diye fısıldadım sessizce. Çünkü konuşmaya hiçbir şekilde dermanım kalmamıştı.

"Ufaklık?"

Ateş'in dudaklarından dökülen o aşina olduğum kelime, bana seslenişi, lakabım kulaklarımı doldurunca ister istemez yüzümde buruk bir gülümsemenin oluşmasına engel olamadım.

"Evet, be-benim."

"Neredesin sen kızım? İki gündür yoksun, özledim."

Ateş'in 'özledim' kelimesi az önce kırılan kalbimin anında

onarılmasına neden olurken Kevin, büyük bir gülümsemeyle kafasını devam et der gibi salladı.

"Be-ben bi-bilmiyorum. Beni ka-kaçırdılar ve sana gi-gizlice te-telefon ediyorum. Se-senin düşmanlarınmış."

"Benim düşmanlarım mı? Hadi ama ufaklık. Yoksa bu da seni hatırlamam için oynadığın yeni bir oyun mu?"

"Ha-hayır. Öyle değil. Be-beni ger- çekten kaçırdılar. Etrafta hi-hiç ev yok ve her yer yokuşlu. Lü-lütfen bana yardım et."

"Dürüst olmam gerekirse ufaklık şu iki gündür bayağı bir kafamı dinledim. Ne sürekli bana bir şeyler anlatan var ne de konuşup başımın etini yiyen. Bence sen orada kal. Ciddiyim bak. Yarın zaten evleniyorum. Sen şimdi yine ağlayıp zırlarsın, hiç beni germe."

Kevin telefonu elimden alıp öfkeyle konuştu. "Anlaşılan senin hafiza ciddi ciddi uçup gitmiş. Melisa şu anda elimizde ve sen bir şey yapmayacak mısın?"

"Sen kimsin?"

"Çok ayıp ama Arsoy. Tanımadın mı yoksa? Gerçekten darılırım bak. En yakın dostunum ben senin. Hatta öyle bir yakınım ki birazdan senin yapamadığın şeyi ufaklığına ben yapacağım."

"Ne diyorsun birader? Direkt konuya gel. İşim gücüm var."

"Ama gerçekten kalbimi kırıyorsun. O kadar husumetimiz var."

"Ne husumeti?"

"Boks maçı desem mesela... Bir çağrışım oldu mu? Ya da dur. Ayağını kırıp sakat bıraktığın biri? Ama bunu da hatırlamazsan ciddiyim darılacağım."

"Hayır, tanımıyorum. Daha açık konuş."

"Sen ciddi ciddi uçmuşsun. Sana kendimi zevkle anlatmak isterdim ama artık kapatmam lazım. Madem senin için hiçbir şey ifade etmeyen birini kaçırmışız, biz de bunu kendimize eğlence yapıp öyle kullanırız."

"Bir dakika dur."

Kevin gülümsedi. "Neden? Yoksa bir şeyler mi hatırladın?"

"Hayır. Ben sadece..."

"Evet Arsoy, sen sadece? Hadi söyle. Aslında Melisa'ya hâlâ

değer verdiğini, senin için bir zavallıya dönüşüp kendini sana pes etmeden hatırlatmaya çalışan bu kıza hâlâ değer verdiğini bize söyle."

"Ona değer vermiyorum. Hiçbir zaman da vermedim. Kendisini doğru dürüst tanımıyorum bile. Evet, onunla on gün kadar vakit geçirdim. Ama bu hayatımın en sıkıcı anlarından biriydi. Ona karşı önceden ne hissettiğimi bilmiyorum ama şimdi benim için sokaktan geçen birinden farkı yok."

Sokaktan geçen biri... Ateş'in söylemiş olduğu her bir kelime az önce bana 'özledim' dediğinde onarılan kalbimin tekrar parçalanmasına, ama bu sefer binlerce parçaya ayrılarak, beni en derinden sarsıp gözyaşlarımın hızlı hızlı akmasına neden olurken nasıl olur da beni bu adamlarla yalnız bıraktığını anlayamamıştım.

"Öyle olsun Arsoy. Madem öyle diyorsun o zaman onu yanımızda tutmamızın bir anlamı artık kalmadı. Senin için bir şey ifade etmeyen ufaklığını serbest bırakacağım. Ama... biraz eğlendikten sonra."

Kevin telefonu öfkeyle kapatıp sinirli bakışlarını bana dikti. Ateş'in söylediklerine oldukça öfkelenmiş gibi duruyordu ve sanırım telefon ederken böyle bir tepkiyle karşılaşmayı beklemiyordu.

"Aptal kız!"

Aniden yanağımda hissettiğim sert bir tokat bunu beklemediğimden dolayı zaten ayakta güçlükle duran bedenimin yere uzanırcasına savrulmasına neden olurken elimi yanağımın üzerine götürdüm ve dudaklarımı birbirine bastırıp usulca ağlamaya devam ettim.

"Senin yüzünden boşu boşunu vakit kaybettik! Ne vardı sanki Ateş'i kendine bağlamayı başarsaydın? Ama sen de haklısın. Melek gibi bir afet ortalarda dolaşırken senin gibi bir sünepe onu nasıl etkilesin ki?"

Kevin derin bir nefes aldı.

Melek gibi bir afet...

Benim gibi bir sünepe...

"Şimdi ne yapacağız peki? Arsoy'un bunu umursamadığı açıkça belli. Serbest mi bırakacağız?"

Joe denilen adamın sorusu üzerine Kevin birkaç saniye sessiz kalıp bir şey söylememeyi tercih edince bakışlarımı yavaşça Pusat'a doğru çevirdim. Belki azıcık, minicik bana karşı acıma hissi görebilmeyi diledim ama Pusat ifadesiz bir şekilde öylece yüzüme bakmaya devam ediyordu.

"Serbest bırakmaktan başka çaremiz yok," dedi Kevin. "Ama ben diyorum ki şu birkaç günün stresini önce bir üzerimizden atalım." Kevin bakışlarını Pusat'a doğru çevirdi. "Ne dersin koçum? Bu kızın ilki olmak ister misin?"

Gözümün aniden kararması ve etrafı bulanık görmeye başlaması kulaklarımın işittiklerinden ötürü meydana gelirken savrulduğum yerden doğrulmak üzere beceriksiz bir hamle yaptım ve ayağa kalkamayacağımı anlayınca yerde sürünerek duvarın kenarına kadar gidebilmeyi başardım. Gözyaşlarım şiddetle akmaya devam ediyordu ve göz altlarım artık ağlamaktan kızarıp, her göz yaşım oraya temas edince inanılmaz bir sızı hissetmeme neden oluyordu.

"Bu zaten hayalini kurduğum bir şey," dedi Pusat.

Hayalini kurduğum... Kollarımı belimin etrafına doladım. Sarsılarak ağlamaya devam eden bedenimi kendimce korumak isteyip Kevin'ın söylemiş olduğu şeyin olmaması için sakınmaya çalıştığımda bana doğru yaklaşan adım sesleri iyiden iyiye telaşlanıp, korku duygusunu tüm benliğiyle bedenimi kapladı.

"Bunu hak ettin koçum," dedi Kevin. Görmesem de yüzünde o iğrenç sırıtışın olduğunu anlayabilmiştim. Gittikçe bana daha çok yaklaşan ayak sesleri kollarımı biraz daha etrafıma dolamama ve başımı öne eğerek ağlamaya devam etmeme neden olurken Pusat hemen önümde durdu ve bana tepeden bakmaya başladı.

"Lüt-lütfen yapma..." diye mırıldandım çaresizce. Sesim öylesine az, öylesine aciz çıkmıştı ki dudaklarımın arasından, daha önce bu denli çaresiz hissettiğimi hatırlamıyordum.

"Acıma ona," dedi Joe. "O senin az daha ağabeyinin ölümüne neden olan kız olacaktı."

"Aynen," deyip ona destek çıktı Kevin. "Hadi koçum göreyim seni. Arsoy'un dokunamadığı bu kıza ilk sen sahip ol." Kevin gülümsedi. "Ama fazla uzun sürmesin. Malum, sırada biz varız."

Kulaklarımı dolduran bu cümleler ellerimi belimin etrafından çözüp hızlıca kulaklarımın üzerine götürmeme neden olurken başımı da yalvarırcasına iki yana sallayıp yapmamasını istedim. Şu anda öylesine küçük, öylesine ufalmıştım ki yerde... Bedenim küçük bir kız çocuğunun bedeninden farkı yoktu. Dizlerimin üzerinde yere oturmuştum ve iki büklüm olup başımı öne doğru eğerek 'kimseyle göz göze gelmezsem kötü bir şeyle karşılaşmam' teorisine uyup onu uygulamaya koyulmuştum.

Bu yaptığım şey böyle gece yatağımda yatarken korkup yorganı başıma çekmem gibi bir şeydi ama daha korkutucu, asla yaşamayı istemediğim bir şeydi.

Kevin ve Joe yanıma gelip kollarımı sıkıca kavradılar. Bunu öyle çabuk, öyle hızlı yapmışlardı ki, değil engel olabilmek, bunu hissedememiştim bile.

Anında kulaklarımdan ayrılan ellerim her şeyi duymaya kaldığı yerden devam ederken Kevin ve Joe başımı yukarıya kaldırmamı ve Pusat'la göz göze gelmemi sağladılar.

Pusat gram değişmeyen ifadesiyle bana bakıyordu. Benim korkudan ve çaresizlikten dolayı titreyen bedenime rağmen onun gayet sakin ve normal olması gözlerimi tek bir çizgi olacak şekilde kısıp ağlamama neden olurken Pusat elini pantolonun üzerine götürdü ve beline bağlamış olduğu kemeri açmaya başladı.

Bir hıçkırığın ağzımdan kaçmasına izin verdim. "Lütfen..." dediğimde ise adeta yalvarırcasına konuşup bana dokunmamasını dilemiştim.

Pusat kemerini çıkartıp yere bıraktıktan sonra pantolonunun düğmesini açmaya başladı. Bu yaptığı şeyle Kevin ve Joe keyifle gülümseyip memnun olduklarını açıkça belli ederken ben korku içinde titremeye devam edip gözyaşlarımı çaresizce akıtmaya devam ediyordum.

Kevin ve Joe beni ayağa kaldırdılar. Ardından sırtımı duvara sabitleyip kollarımı iki yandan açarak hareket etmemi tamamen engelleyince Pusat pantolonunu yere indirdi ve ardından bana doğru bir adım atıp dudaklarını dudaklarıma bastırarak sertçe öpmeye başladı. Başımı hızla iki yana salladım. Bana dokunmasını, beni öpmesini, bana yaklaşmasını istemiyordum. Ben sadece

Ateş'e aittim. Eğer biriyle birlikte olacaksam onun sadece Ateş olmasını istiyordum. Bir başkası değil. Bu şekilde değil.

Pusat ellerini pantolonumun üzerine götürdü. Ardından fermuarını ve düğmesini hızlıca açıp pantolonumu aşağı doğru indirmeye başladığında sarsılarak ağlamaya devam eden güçsüz bedenime karşı yerimde beceriksizce debelenip hareket etmeye çalıştım. Ama kollarımı sıkıca tutan iki güçlü kol ve üzerime eğilmiş, beni deli gibi öpen Pusat tüm çırpınışlarıma engel olurken iç çamaşırımın bacaklarımın arasından sıyrılarak yere indirilmesi, ayağımın altındaki zeminin sanki kayıp yere yığılacakmışım gibi hissetmeme neden oldu.

***

"Şimdi ne yapacağız peki? Arsoy'un bunu umursamadığı açıkça belli. Serbest mi bırakacağız?"

"Serbest bırakmaktan başka çaremiz yok," dedi Kevin. "Ama ben diyorum ki şu birkaç günün stresini önce bir üzerimizden atalım." Kevin bakışlarını Pusat'a doğru çevirdi. "Ne dersin koçum? Bu kızın ilki olmak ister misin?"

Kulaklarımı dolduran bu soru bakışlarımı sabitlemiş olduğum halının kenarındaki püsküldan ayırıp sesin sahibine doğru çevirmeme neden olurken akmaya devam eden gözyaşlarıma rağmen ağzımın aralanmasına engel olamadım.

"Bu zaten hayalini kurduğum bir şey," dedi Pusat. Ardından adımlarını bana doğru ilerletmeye başlayıp o ifadesiz gözlerini bir an bile olsun benden ayırmadan bana doğru yürümeye devam edince güçlükle yutkundum ve geriye doğru gidip onunla aramızdaki mesafeyi mümkün olduğunca açmaya çalıştım.

Tuhaftı bu durum. Az önce olanlar sanki daha birkaç dakika önce yaşanmış gibi hissedip hâlâ etkisindeyken şu anda hiçbir şeyin olmamış gibi olması, hem tuhaf, hem garip, hem de beynimin sanırım bana oynadığı ikinci bir oyundu.

Gülümsedim. Böyle bayağı içten, bütün yüzümü kaplayacak şekilde, samimi olduğuna inandığım bir şekilde gülümseyip bakışlarımı Kevin'a doğru çevirdim. "Hadi söyle," dedim onun konuşmasını beklemeden. "Bunu hak ettin koçum de Pusat'a. Ben de lütfen deyip yalvarayım. Daha sonra Joe da ona acıma desin."

Odadaki üç erkeğin garipleşen bakışlarını görmezden gelip sesli bir kahkahanın ağzımdan kaçmasına engel olamazken oturduğum yerden güçlükle ayağa kalktım ve sırtımı duvara yaslayıp kollarımı az önceki gibi iki yandan açtım.

"Hadi Ateş'in dokunamadığı kıza ilk siz dokunun. Bunu kim söylemişti?" Bakışlarımı Kevin'a doğru çevirip kahkaha attım. "Hah. Buldum. Sen söylemiştin. Hadi gel tut kollarımı ve beni bir hayvan gibi yine etkisiz hale getirip Pusat'ın önüne at. Hatta sen de varsın Joe. Diğer bir kolumu da sen tut. Hadi gelin. Yapmak istediğiniz şey zaten bu değil mi?"

Kevin, Joe ve Pusat şaşkın bir ifadeyle bana bakıp ne yaptığımı anlamaya çalışır gibi bakışlarını yüzümde gezdirmeye başlayınca onların bu hali iyice gülümsememe neden oldu. Elimde değildi. Tuhaf bir şekilde gülümseyip, hiç durmaksızın kahkaha atmak istiyordum ve ben neden böyle bir şey istediğimi de bilmiyordum.

Bulunduğumuz evin kapısı sertçe açıldı. Anında görüş alanıma giren, isimlerinin Arslan ve Yiğit olduğunu hatırladığım iki adam içeriye girip ne olduğunu anlamaya çalışır gibi bakışlarını ilk önce bana, daha sonra da odadaki -sözde erkek- üç kişide dolaştırmaya başlayınca bir kahkahanın daha ağzımdan kaçmasına izin verdim.

"Ne yapıyorsunuz ulan siz?" diye sordu Arslan. Kaşlarını çatmıştı ve sinirli bir ifadeyle odadaki üç erkeğe bakıyordu.

"Hiçbir şey yapmıyoruz. Daha doğrusu yapacaktık ama kız birden delirdi."

Kevin'ın bu açıklamayı yaparkenki yüz ifadesi yüzümdeki gülümsemeyi biraz daha genişletip kollarımı iyice duvara sabitlememe neden olurken olacakları sabırsızlıkla beklemeye başladım.

"Ne yapacaktınız?" diye sordu. Bu sefer konuşan kişi Yiğit denilen iri yapılı adamdı.

"Ateş buna değer vermediğini söyledi," dedi Joe. Bu da iri yapılıydı. Neden herkes iri yapılıydı ki? "Biz de kızı boşu boşuna kaçırmış olmayalım diye biraz eğlenecektik, hepsi bu."

"Ne yani?" diye sordu Arslan. "Bu kız şimdi Ateş'in değerlisi değil diye ona zorla sahip mi olacaktınız?"

"Abartma istersen. Sadece eğlenecektik," dedi Kevin. Her harfe baskı yapa yapa konuşmuştu.

"Eğlence? Bu mu yani savunmanız?" diye sordu Arslan. "Bu kızın bedenine zorla sahip olduktan sonra açıklamanız sadece 'Biz eğleniyorduk' mu olacak? Peki size soruyorum. Bunu yaptıktan sonra elinize ne geçecek? Bütün erkeklik hormonlarınız tatmin olup bir daha bir kızı istemeyecek mi? Veya artık kimseyle birlikte olmak için bir gerekçeniz kalmayacak mı? Öyle bir şeyin olmayacağını siz de ben de çok iyi biliyoruz. Canınız birini mi becermek istiyor? Dışarıda o kadar çok kirli beden var ki... Bunu sadece zevk için, para için yapan bir sürü kadın var. Onlar dururken neden bu temiz bedene sahip olmak istiyorsunuz? Neden kendini korumaya çalışıp, bedenini kirletmemek için çaba sarf eden bu kızı kirletip karanlığa çekiyorsunuz? Ulan bir anlık aptal zevkiniz yüzünden bu tertemiz, kendini bu zamana kadar bütün erkeklerden sakınan bu kızı kirletip ömrü boyunca unutamayacağı bir an yaşatacaksınız. Siz o gün içerisinde aldığınız zevki çoktan unutup, yeni zevkler peşinde dolanırken bu kız ömrünün sonuna kadar bu gerçeği unutmayıp her gün bu gerçekle yüz yüze gelecek. Aynaya baktığında bile sürekli sizin yüzünüzü hatırlayıp, kendinden nefret edecek. Neden biliyor musunuz? Çünkü her seferinde kendini koruyamadığı gerçeğiyle karşı karşıya gelip kendi zayıflığından iğrenecek. Yaptığınız şey ama sadece basit bir eğlence, değil mi? Bir anlık, kısa bir süre sonra unutacağınız basit bir eğlence. Size göre, evet öyle. Ama bu ve bunun gibi kızların ölüm nedeni."

Kulaklarımı dolduran siren seslerinin ardından bulunduğumuz eve birdenbire girmiş olan polis memurları şaşkın bakışlarımı Arslan'dan çekip onlara doğru çevirmeme neden olurken Kevin'ın, Joe'nun ve de Pusat'ın yaka paça evden çıkarılmasıyla gözlerimi iri iri açtım.

Az önce şiddetle ağlayan ben, daha sonra amaçsızca gülmeye başlayıp, ama Arslan denilen adamın konuşmasından sonra tekrar ağlamaya başlamışken şimdi bu olanlar şaşırmama neden olmuştu.

Ellerimi iki yanda açmaya devam ettim. Ardından gözlerimi

kapatıp hıçkırarak ağlamayı sürdürdüğümde tuhaf bir şekilde yine gülmeye başlamıştım.

Kurtulmuştum işte. Benliğime, kızlığıma, canıma, herhangi bir zarar gelmeden kurtulmayı başarıp bir şekilde yine paçayı sıyırmayı başarmıştım. Hoş, benim şu anki durumuma paçayı sıyırmak demek bayağı bir basit kalacaktı ama kullanabileceğim daha basit olmayan bir kelime aklıma gelmemişti.

"Kızım?"

Babamın endişeli sesi kulaklarımı doldurup kapatmış olduğum gözlerimi yavaşça aralamama neden olurken babamın kızarmış olan gözleriyle karşı karşıya gelip bana doğru yürümekte olduğunu fark ettim. O gözlüklerinin altından bile belli olan gözlerinin kızarıklığı gözyaşlarımın hızlanarak akmasına neden olurken babam kollarını sıkıca bana dolayıp sarıldı.

"Geçti kızım... Geçti. Buldum artık seni. Bir daha seni ne olursa olsun asla bırakmayacağım."

Babamın hızlı hızlı konuşması ve sesinden bile belli olan o tedirginliği hiç düşünmeden kollarımı ona dolayıp sarılmama neden olurken kesilmeyen hıçkırık krizlerimi görmezden geldim ve konuşmaya çalıştım.

"Be-ben. Ço-çok ko-korktum baba. Onlar ba-bana zarar ve-vermek istedi. Gelmeyeceksin diye çok korktum."

"Hiç olur mu öyle şey güzel kızım? Senin için dünyanın bir ucundan diğer bir ucuna bile giderim ben. Sen benim kızımsın, her şeyimsin. Hiç kimsenin sana dokunmasına, incitmesine izin vermem anlıyor musun? Sen benim hâlâ temiz kalpli Su'yumsun."

"A-ama sen dedin ki o kız artık yok..."

"Yalan söyledim kızım. Bir anlık sinirle kalbimden geçirmediğim şeyi söyleyiverdim. Unut onları tamam mı? Sen benim her zaman saf, masum, temiz Su'yumsun ve hiç değişmedin. Asla da değişmeyeceksin. "

Kırk Birinci Bölüm

Maya Güner

Melisa'ya Melek'i anlattığım günü dün gibi hatırlıyordum. Zaman o kadar çabuk geçmişti ki... Ateş'in hâlâ Melek'i sevdiğini, onu unutamadığını, hâlâ onu düşündüğünü ve en pişman olduğum kendisine değer vermediğini ona bizzat ben söylemiştim. Lanet olsun öyle yapmıştım evet ama o zamanlar öyleydi. Ateş, gerçekten Melisa'ya hiç değer vermiyordu ve onunla öylesine takılıyordu.

Melisa'yı gece kulübüne getirip bizimle tanıştırdığı zaman bile yüzünde yine o her zamanki soğuk ifade vardı. Yine gülümsemiyordu, yine asabiliği üzerindeydi. Ama Melek'in yanında tamamen farklı bir adam olabiliyordu. Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum ama Melek'e karşı tuhaf bir zaafı vardı. Örneğin Ateş şımarık kızları sevmezdi. Hatta nefret ederdi. Ama nedense Melek'in tüm şımarıklıklarına ve kendini beğenmişliklerine ses çıkartmıyordu.

Tamam. Ateş, Melek'e bize anlatmadığı şeyleri anlatıp, hayatında olup biteni ve ailesini hiç çekinmeden ona anlatabiliyordu. Melek de onu dinleyip, destek olup, yanında olduğunu söyleyip ve de kendince önerilerde bulunuyordu ama yine de tüm bunlara rağmen Ateş'in Melek'e değer verdiğini düşünmüyordum. Gerçek anlamda değil. Çünkü Ateş çok uzun bir süredir benim hayatımdaydı ve ben onu çok çok iyi tanıyıp bakışlarından bile ne hissettiğini anlayabiliyordum.

Örneğin, görünüşün aksine aslında oldukça yaralı ve ilgiye muhtaç bir adam olduğunu biliyordum. Hatta belki çocuk.

Çünkü Ateş, çocukluğunu tam olarak yaşayamamıştı ki. Sekiz

yaşından sonra onun tüm çocukluk hayatı bitip, yerini annesiz, babasız ve de kardeşsiz yeni bir hayata bırakmıştı. Hangi çocuk ailesinden uzakta yaşayabilirdi? Üstelik Ateş gibi annesini her şeyden çok seven bir çocuk?

Ateş'in Melek'e acıdığını düşünüyordum aslında. Çünkü kazara da olsa Melek'in halasının ölümüne neden olmuştu ve sırf bu yüzden bile Ateş'in hâlâ vicdan azabı çektiğini hissedebiliyordum. Bence bu yüzden bize anlatmadıklarını, Melek'e anlatıp, bu yüzden bizim değil de Melek'in ona söyleyeceği güzel cümleler onu daha çok etkiliyordu.

Çünkü Melek'e karşı kendini suçlu hissediyordu. Melek, onun çocukluk arkadaşı, sırdaşı, hatta en çok vakit geçirdiği kişiyken onun halasının ölümüne neden olduğu için kendini suçlu hissedip bir şekilde bunun karşılığını Melek'e ödeyerek vicdanının sesini dindirmeye çalışıyordu. Bu bile Ateş'in aslında ne kadar mükemmel bir kalbe sahip olduğunu gösteriyordu.

Melek onu aldatmıştı. Üstelik terk de etmişti. Ateş'in bu süreçte ne kadar perişan bir halde olduğunu hatırlıyordum... Kendini eve hapsetmişti ve günlerce dışarı çıkmamıştı. Ama Ateş, bence o zamanlar Melek'e gerçekten değer verdiği için üzülmemişti. Bilmiyorum. Belki o yüzden de üzülmüş olabilir ama bence Ateş yıllardır sırdaşı olarak gördüğü kişinin onu öylece bırakıp gitmesi yüzünden üzülmüştü.

Çünkü biliyordum. Ateş, görünüşünün aksine oldukça duygusal, oldukça kırılgan bir adamdı. Değer verdiği kişilerin söyledikleri olumsuz cümlelerden bile etkilenirken Ateş'in Melek'e en ihtiyaç duyduğu anda Melek'in onu bırakıp gitmesi, onu bu yüzden üzmüştü.

Ateş'in annesi Damla Hanım'ın onu her gün aradığını biliyordum. Ama Ateş, gururu yüzünden telefonlarına hiç çıkmayıp onunla sözde konuşmak istemezken, haftada bir kez annesinin hastanesini aradığını ve annesiyle bazen hiç konuşmayıp sadece sesini dinlediğini, bazen de kendini bir hasta olarak tanıtıp onunla yabancı biri gibi konuştuğunu biliyordum.

Ateş'ti işte bu. Bazen yaptıkları birbirine hiç uymazken, bazen de o uymayan şeylerin aslında birbirine oldukça uyumlu oldu-

ğunu ve birbirleriyle bağlantı içinde olduğunu insana yaşayarak gösterebiliyordu.

Ve şimdi gözlerim karşımdaki manzaradan dolayı zaten dolu dolu olup dokunsalar ağlayacak moduna girmişken derin bir nefes alıp sakin olmaya özen gösterdim. Çünkü biliyordum ki ağlamaya başlarsam kimse beni susturamazdı ve ben bunun olmasını şu an hiç istemiyordum.

"Bu kravat olmadı sanki?"

Ateş aynanın karşısındaydı. Boynuna taktığı siyah kravatı özenle bağlayıp kendine şöyle alıcı gözüyle bakmaya başladığında odada kimseden ses çıkmıyordu. Herkes durgundu ve üzgün bir ifadeyle Ateş'e bakıp yaptığı şeyin yanlış olduğunun farkına varmasını bekliyordu. Oysaki arkadaşımızın düğün gününde böyle asık suratlı olacağımızı önceden bize söyleseler gülüp geçerdik.

"Bu kravatı mı taksam yoksa?"

Ateş, bakışlarını bize doğru çevirip elinde tutmuş olduğu farklı bir kravatı bize gösterip onay vermemiz için beklemeye başlayınca yine kimseden ses çıkmadı.

"Ama cidden yeter," dedi Ateş. "Bu ne lan böyle hepinizin yüzü sirke satıyor. Kendinize gelin."

"Yanlış yapıyorsun kardeşim."

"Güney haklı Ateş. Sonradan çok pişman olacaksın."

"Yine mi aynı şey?" diye sordu Ateş. Sesinde baygın bir ifade vardı. "Hâlâ o küçük kıza değer verdiğimi mi düşünüyorsunuz?"

"Değer verdiğini biliyoruz."

"Ulan tutturmuşsunuz bir küçük kız. Kaç gündür bıkmadınız mı?"

"Senin şu anda onu araman gerekiyordu kardeşim. Kız, tam üç buçuk gündür ortalarda yok ve sen hiç umursamıyorsun bile. Başına ne geldi, birileri mi kaçırdı, hiç merak edip endişe etmiyorsun."

"Oturup ağlamamı mı istiyorsunuz?" deyip öfkeyle konuştu Ateş. "Hatırlamıyorum işte. Niye zorluyorsunuz?"

"Çünkü sonrasında pişman olmanı istemiyoruz."

"Pişman falan olmayacağım, tamam mı? Ben birazdan evleniyorum ve halimden gayet de memnunum. Siz de kendinize

bir çekidüzen verip şu yüzünüzün halini bir düzeltin. Düğün günümde sizi böyle görmek istemiyorum."

"Biz de senin sevmediğin biriyle evlenmeni istemiyoruz ama işte hayat bazen isteklerimizi gerçekleştirmiyor," dedi Güney.

"Öyle bir şey yok," dedi Ateş. Sesi kendinden emin çıkmıştı. "Ben Melek'e değer veriyorum ve onunla evleneceğim için de gayet memnunum. Hafızamı kaybettiğimi, üstüne üstlük kısa sürede geri geleceğini söylediniz. Ama bakın bir değişiklik yok. Ben yine aynı Ateş'im. Siz de artık bu saçmalığı bırakın ve mutluluğuma ortak olun. Yoksa arkadaşım falan demem hepinizi düğünümden kovarım."

Bahçedeki çimlere gömülmekte ısrarcı olan topuklu ayakkabımın sivri topukları zaten ağlamaya meyilli olan gözlerimin dolmasına ve birkaç damla yaşın yanaklarımdan süzülmesine neden olurken ellerimi gözüme bastırdım. Benim şu anda neşeyle gülmem veya ağlayacaksam da mutluluktan ağlamam gerekirdi. Ama ben gerçekten üzgün olduğum için ağlıyordum ve bu elimde değildi.

"Ne oldu sarışınım?" diye sordu Kuzey.

Islak gözlerimi ona doğru çevirdim. "Melisa'yı çok merak ediyorum. Kim bilir şu anda nerede?"

"İyi şeyler düşünmeye çalış ki iyi olsun sarışınım."

Başımı yavaşça sallayıp bakışlarımı bahçedeki konukların üzerinde gezdirdiğimde cemiyetten birçok kişinin geldiğini fark ettim. Neredeyse tüm saygın iş adamları bu akşam burada toplanmış gibiydi ve oldukça kalabalıktı. Melek'in babasının okul sahibi olması dışında saygı gören bir iş adamı olduğu herkes tarafından biliniyordu zaten. Soyadını taşıyan birçok markaya sahip ve birçok şirkete ortak olduğunu da.

Aradan ne kadar süre geçti bilmiyorum. Göz makyajım çoktan bozulmaya başlamışken, gözyaşlarımı da saat yaklaştıkça durdurmam iyice imkânsız bir hal alıyordu. Çünkü böyle olmamalıydı. Ateş ve Melisa böyle bir kaderi hak etmemişlerdi ve şu anda onların iki yabancı gibi ayrı yerlerde olmaları onlara en büyük haksızlıktı. Adil değildi.

Konfetiler ve maytapların patlamaya başlamasıyla bakışlarımı

bahçenin girişine doğru çevirdiğimde Ateş ve Melek'i ellerini birbirlerine kenetlemiş olarak görmüştüm. İkisi de kocaman gülümseyip konfeti ve maytapların arasından geçerek nikah masasına doğru yürüyordu ve etrafta da güçlü bir alkış sesi yankılanıyordu.

En azından ben ve diğer çocuklar hariç herkes alkışlıyordu.

Ateş ve Melek nikâh masasındaki yerlerini aldılar. Melek'in üzerinde önü kısa arkası uzun bir gelinlik varken Ateş'in üzerinde siyah bir takım elbise vardı. Bu tablonun her ne kadar bu şekilde olmasını istemesem de ikisi de ayrı ayrı gerçekten çok hoş görünüyordu. Ama daha çok hoş görünecek bir görüntü olabilseydi oda şüphesiz ki Ateş'in yanında oturan, beyaz gelinlikler içinde, neşeyle gülümseyip etrafa masum bakışlar saçan Melisa'nın olmasıydı.

"İlk olarak bütün konuklara hoş geldiniz demek istiyorum." Orta yaşlı nikâh memurunun konuşmaya başlamasıyla bahçedeki tüm sesler kesildi.

"Aslına bakarsanız nikâh kıyılırken fazla konuşan memurlara bir anlam veremiyorum doğrusu. O yüzden ben de direkt sadede gelip genç çiftimizi bekledikleri birlikteliğe kavuşturmak istiyorum. Siz, Melek Sancaktar. İyi günde, kötü günde, hastalıkta, sağlıkta, Kenan Arsoy oğlu Ateş Arsoy'u kocalığa kabul ediyor musunuz?"

"Eveet!"

Bahçede yankılanmaya başlayan güçlü alkış sesleri her yere hâkim olup gözyaşlarımın biraz daha hızlanarak akmasına neden olurken nikâh memuru, bakışlarını Ateş'e doğru çevirdi.

Şu anda bir mucize olmasını öyle çok isterdim ki...

"Peki siz Ateş Arsoy. Hastalıkta, sağlıkta, iyi günde, kötü günde, Asım Sancaktar kızı, Melek Sancaktar'ı eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

Ateş gülümsedi. Ardından bakışlarını Melek'e doğru çevirip gözlerinin içine baktıkta sonra "Evet," diyerek cevap verdi ve bahçede ikinci kez alkış seslerinin yankılanmasına izin verdi.

Bu tablo yanlıştı. Resim yanlıştı. Manzara yanlıştı. Şu anda Ateş'in yanında oturan, Ateş'in 'evet' diyerek cevap verdiği kişi

Melisa olmalıydı. Bir başkası değil. Çünkü biliyordum. Ateş'in aslında sevip, âşık olduğu kişinin Melisa olduğunu, ona değer verdiğini ve onun için her şeyi yapabileceğini biliyordum. Ama şu aptal hafıza kaybı her şeyi altüst etmişti. Melisa'yı altüst etmişti. Kim bilir güzelim şu anda neredeydi ve ne yapıyordu? Uğruna onca gözyaşı döktüğü, çabaladığı, her şeyi yaptığı adam bilinçsizce evlenirken kim bilir o şu anda ne yapıyordu?

"Öncelikle herkese iyi akşamlar demek istiyorum. Düğünü yarıda kestiğim için üzgünüm ama sizlere söylemek istediğim birkaç şey var."

Bahçenin en ortasındaki dev plazma ekranında yansımaya başlayan bir ses videosu herkesin bakışlarının o tarafa doğru çevrilmesine neden olurken boş beyaz olan ekran herkesin aklını karıştırmıştı.

"Siz şimdi bu ses videosu nereden çıktığını merak ediyorsunuzdur. Tamda imzalar atılıp, düğün tamamlanacakken bu sesin aniden ortaya çıkması biraz yersiz oldu sanki? Ama ben tam aksinin olduğunu düşünüyorum. Çünkü size izleteceğim birkaç videonun şu anda yayınlanması en mantıklı ve en yerinde olanı."

Kulağıma tanıdık gelen bu ses bakışlarımı anlamayarak Kuzey'e ve diğer çocuklara doğru çevirmeme neden olurken onlarında yüzündeki belirsiz ifade benimle aynı durumda olduklarını yansıtıyordu.

Beyaz ekran yavaşça ortadan kayboldu. Onun yerine bir video ekranda belirip hareket ettirilmeyi beklerken tüm konuklar gibi ben de ekrana dikkat kesildim.

Video oynatılmaya başladı.

İlk saniyelerde karanlıktan başka hiçbir şey görünmeyen videoda daha sonra büyük bir tır görüş alanına girip herkesin daha dikkatle ve merakla ekrana bakmasına neden olurken birden fazla adamın tırın içine büyük koliler yüklediğini fark ettik. Sancaktar logosunun bulunduğu kolileri...

Videonun bu kısmı hızlandırılarak gösterildiği için kısa sürede bitip tamamlanırken tırın o büyük demir kapıları gürültülü bir şekilde kapatıldı. Ardından yola çıkan tır, bir süre karanlıkta yola devam ettikten sonra şoför bir anda tırı durdurdu ve aşağı inerek tırın kasasına doğru ilerlemeye başladı.

Ne oluyordu böyle?

Şoför, tırın demir kapılarını açıp az önce yüklenmiş olan kolilerden birini eline alarak dışarıya çıktıktan sonra kolinin özenle bantlanmış olan ağzını falçatayla açtı ve içindeki küçük plastik topu dışarıya çıkarttı.

Herkes gibi ben de merakla ve biraz da anlamayarak ne olduğunu öğrenmek için ekrana bakmaya devam ettiğimde şoför, elindeki falçatayla topu ortadan ikiye kesti ve ardından tüm bahçede yankılanmasına neden olan şaşkınlık nidalarının yankılanmasına izin verdi.

"O beyaz şey uyuşturucu mu?"

"İnanmıyorum."

"Asım Sancaktar'tan asla beklemezdim."

Bu ve bunun gibi daha birçok şaşkınlık nidası etrafta yankılanmaya devam ederken Melek oturduğu yerden hızla kalktı ve öfkeli gözlerini babasına dikti.

"Bu da ne demek oluyor baba?"

"Bilmiyorum kızım. Birisi bize tuzak kurmuş belli ki."

"Cık cık cık. Yalan söylemek çok ayıp Asım Sancaktar. Ekrana tekrar bakın." Sadece sesin olduğu zaman meydana gelen beyaz ekran tekrar ortadan kaybolup yerini az önceki kolilerin doldurulduğu yere bırakırken videodaki görüntü herkesi şaşkına çevirmişti. Çünkü Asım Bey gayet açık bir şekilde ekrandaydı ve adamların elini sıkarak onlara talimat veriyordu.

"Bu da ne demek oluyor Asım?" diye sordu Melek'in annesi. Onunda yüzünde açık bir şaşkınlık vardı ve bir açıklama duymak ister gibiydi.

Bakışlarımı Ateş'e doğru çevirdim. Melek'in hemen yanı başında olup ayakta dikilerek babasına öfkeyle bakmasını umursamayıp hâlâ yerinde oturmaya devam ediyordu.

"Şimdi gelelim ikinci videomuza. Bu video yaşı küçük olan konuklarımız için pek uygun değildir, baştan söyleyeyim."

Beyaz ekranın ardından tekrar oynatılmaya başlayan başka bir video, herkesin şaşkınlıkla gözlerini iri iri açmasına neden olurken bazı kişiler de başlarını hemen öne eğmişti. Çünkü Asım Bey, banyoda bir küvetin içinde olup, kucağındaki 'yirmili' yaş-

larda bir kızla adeta birlikte oluyordu ve bu video kesinlikle iğrenç ötesiydi.

"Asım, senden derhal boşanıyorum! Bir daha sakın ama sakın karşıma çıkma!"

"Ama hayatım-"

"Kes sesini. Nasıl yapabildin bunu bana? Yaşından başından da mı utanmadın be adam? Artık yüzünü görmek istemiyorum. Nasıl benimle evlenmeden önce beş kuruşsuz bir adamdın, yine öyle olacaksın çünkü seni şirketimden kovuyorum!"

Melek'in annesi gözyaşlarını akıtarak adımlarını hareket ettirip yürümeye başlayınca bahçedeki tüm konuklar dehşetle olanları izliyordu.

"Baba, bunu bize nasıl yaptın?"

Melek, gözlerini kırpıştırıp -muhtemelen ağlamamak için- babasına bakarak bir cevap vermesini isteyince Asım Bey başını öne eğdi. Adamın hayatı resmen beş dakika içinde mahvolmuş, ailesi darmadağın olmuştu. Üstelik bunun tam da kızının düğün gününde olması büyük bir şansızlıktı.

Ateş oturduğu yerden kalktı. Herkes gelişecek bir diğer olayı merak eder gibi beklemeye başlayıp bakışlarını Ateş ve Melek'in üzerinde gezdirmeye başladığında Melek, Ateş'e doğru döndü ve kollarını ona sıkıca doladı.

"Sahip olduğum tek kişi senmişsin Ateş. Ben bunu şimdi anladım ve önceden seni terk ettiğim için özür dilerim." Melek'in sesinde ilk kez samimi bir duygu işitip bunun beni bile şaşırtmasına izin verdikten sonra bakışlarımı Ateş'in vereceği cevabı duymak için onlarda sabitlemeye devam ettim.

Ateş gülümsedi. Ardından Melek'i kollarından tutup geriye doğru itekledikten sonra nikâh memurunun önündeki mikrofonu eline aldı ve memurun yüzündeki tuhaf ifadeyi umursamadan bakışlarını kalabalıkta gezdirdi.

"Öncelikle herkese tekrar iyi akşamlar dilerim..." Başımı hemen Kuzey'e ve diğer çocuklara doğru çevirdim. Çünkü az önce beyaz ekranda sesi olan kişi Ateş'ten başkası değildi.

"Bayağı entrikalı bir düğün oldu, öyle değil mi? Artık çekip sosyal medyada duyurursunuz... Neyse. Asıl konumuza ge-

lecek olursak sözüm size Asım Bey. Ne derler bilirsiniz. Gün gelir devran döner. Yıllar önce bir hırs uğruna darmadağın edip ayırdığınız o ailenin çocuğunun büyüyüp de, bir gün sizin ailenizi dağıtacağını nereden bilebilirdiniz ki? Hayat işte. Neyin ne olacağı bazen hiç belli olmuyor. Yarım saat önce saygın bir iş adamıyken şimdi beş kuruşsuz, polislerin uyuşturucu kaçakçılığından tutuklayacağı ve önemlisi de bundan sonraki hayatına ailesi olmadan devam edecek bir adamsınız. Ama biliyor musunuz? Siz yine iyisiniz. Çünkü bir yetişkinsiniz ve ailenizi o kadar çok özlemeyebilirsiniz." Ateş, burukça gülümsedi. "Ama ben öyle olamamıştım ne yazık ki. Her gece, onlardan geçirdiğim her günü, her saati tek tek sayıp bir an önce onlara kavuşmak için umutla beklemiştim. Oldu mu peki? Olmadı. Bundan sonra da zaten olmasını beklemiyorum." Ateş'in gözlerinden geçen o hüznü aramızdaki uzun mesafeden bile fark edebilirken birkaç damla gözyaşının yanaklarımdan süzülmesine izin verdim.

Ateş konuşmaya devam etti. "Düğün tamamlanmıştır. Gelen tüm konuklara çok teşekkür ediyorum. İkramlardan hiç çekinmeden yiyebilirsiniz." Ateş boynundaki kravatı gevşetip düğümü aşağı indirdi. "Ha. Bu arada eğer aranızda evlenmek isteyen genç adaylar varsa hazır nikâh memuru ve gelin de varken bence kaçırmasın. Çünkü ben fark ettim de ömrümün geri kalanını şımarık ve hiçbir şeyden memnun olmayan bir kızla değil. Alçak gönüllü ve beni her zaman mutlu edip, güldürmeyi başarabilen bir kızla geçirmek istiyorum."

Kırk İkinci Bölüm

Ateş Arsoy

Bedenim bir an önce Melisa'yı görme isteğiyle dolup taşarken haberi öğrendiğimden beri o içimde dolanmaya başlayan berbat his, zehirli bir sıvı gibi tüm hücrelerimi kuşatmayı sürdürüyordu. *Melisa hastaneye kaldırıldı* demişti babası. Ardından telefonu yüzüme kapatıp detaylı bir bilgi vermeyerek aklıma her türlü şeyin gelmesine neden olduğunda endişe tüm gerçekçiliğiyle ilk kez o an bedenimi ele geçirmişti.

Evet, endişelenmiştim. Çünkü ona bir şey olmasına, canına bir zarar gelmesine hiçbir şekilde dayanamazdım. Endişelenmiştim. Çünkü benim yüzümden acı çekmiş olmasını hazmedemezdim. Endişelenmiştim. Çünkü ona çok fazla değer veriyordum ve onun canının yanmış olmasına hiçbir şekilde katlanamazdım.

Kabul. Ben de onu defalarca üzüp, acı çektirmiştim belki. Yeri geldiğinde her gün ağlatıp, kendisini bir hiçmiş gibi görmesini sağlamıştım. Bazen onu umursamayıp, bazen de bile bile ağlamasına neden olmuştum. Ama ben tüm bunları ilk başta da, sonradan da bile bile, isteye isteye yapmamıştım. Çünkü Melisa öyle bir insandı ki, öyle bir içime işlemeyi başarmıştı ki, ona ilk başlarda, hiç değer vermediğim zamanlarda bile üzülmesini, kırılmasını, o sürekli gülümseyen yüzünün benim yüzümden solmasını istememiştim. Bugün de öyle olmasını istemiyordum.

Çünkü o, bu zamana kadar karşılaştığım en farklı, en tuhaf, en değişik insandı ve çoğu zaman beni çileden çıkartmayı başarmış olsa da benim ufaklığımdı işte. Her şeyine her şeyimle değer verdiğim tek kızdı. O inatçı tavrı, beni sahiplenişi, benden bir

türlü vazgeçmeyişi, ona yaptıklarıma rağmen hâlâ yüzüme bakıp beni sevebildiğini açık açık söylemesi ve daha sayabileceğim birçok neden varken Melisa'nın yeri benim kalbimde bambaşkaydı. Kelimelerle tarif edilmezdi. Onu ilk gördüğüm zaman nasıl sadece bir kız çocuğu diye içimden geçirdiysem, şimdi de sadece benim her şeyim diyordum. Çünkü öyle olmuştu. Öyle olmayı kendi masumluğuyla, kendi elleriyle başarmıştı.

Onunla geçirdiğim her yeni gün, aynı zamanda öğrendiğim yeni şeylerden ibaret olmuştu. Aşkın ve sevginin varlığına inanmıyordum. Çünkü olmadığını biliyordum. O duyguların geçici olduğunu, kötü bir günde anında yok olacağını, sen sevsen bile karşındaki kişinin ne yaparsan yap asla senin onu sevdiğin gibi seni sevmeyeceğini biliyordum. Bunu bizzat yaşayarak öğrenmiştim. Üstelik bunu bana öğreten kişiler kendi öz anne ve babamken yabancı kişiler neden yapmasın ki? Bu yüzden inanmıyordum işte: sevgiye de aşka da.

Melisa'yla geçirdiğim her yeni gün benim ona biraz daha bağlanmama neden olmuştu. Bilmiyorum. Bunu nasıl yaptı, nasıl başardı, beni kendisine hangi ara bu kadar bağlayıp, günlerimin onsuz geçmesini istemememe neden oldu, bilmiyordum. Sürekli onu görmek istiyordum. Onunla konuşmak, ona sarılmak, ona kendimi anlatmak ve onun da beni dinleyip bana destek olmasını istiyordum. Hatta bu zamana kadar çevremde bulunan insanların ağzına bile almasına izin vermediğim ailemden ona bahsedip onlar hakkında konuşmayı isteyecek kadar çok fazla değer veriyordum ona.

Öyle çok değer veriyordum ki, o masum gülüşünü hiç bıkmadan saatlerce izleyebilecek kadar, kahkaha attığındaki o oluşan melodimsi sesi uzun bir süre dinleyebilecek kadar, küçük kollarını bana dolayıp sarıldığında onunla sonsuza dek öyle durabilecek kadar ve en çok tuhafıma gidense bana seni seviyorum dediğinde bir gün ona karşılık verebileceğimi hissedecek kadar çok fazla değer veriyordum.

Şu intikam meselesi... Bu benim çocukluktan beri hayalini kurduğum, her gün kendimi o günün gelmesi için bilediğim ve geri sayım yaptığım bir gündü. Ben hiçbir şeyi beklemediğim ka-

dar o günün gelmesini bekleyip, hiç kimseden nefret etmediğim kadar beni ailemden ayıran o heriften nefret etmiştim.

Ama daha sonra bu nefreti bastırmayı öğrendim. Daha doğrusu öğrenmek zorunda kaldım çünkü intikam alacağım takdirde Melek'ten ayrılacağımı ve ona ikinci bir acı yaşatacağımı biliyordum. Bu yüzden Melek'in arkadaşlığını ve sırdaşlığını kaybetmemek için ailemin intikamını rafa kaldırıp bir daha da açmamaya yemin ettim. Çünkü arada Melek vardı. Benim değer verdiğimi zannettiğim, sadece onun yanında kendimi mutlu hissettiğim, sanki o, benim her şeyimmiş gibi hareket ettiğim Melek vardı.

Ama öyle olmadığını yaşayarak anladım ve hislerimin aslında sevgi bağı gibi geçici olduğunu fark ettim.

Melek dört sene sonra tekrar Türkiye'ye geldiğinde hâlâ ona karşı bir şeyler hissettiğimi sanıyordum. Tıpkı gitmeden önce olduğu gibi onun yanında kendimi mutlu hissettiğimi, onun her şeyim olduğunu ve en önemlisi de beni sadece onun mutlu edebileceğini sanıyordum. Ama ben nereden bileyim ki kısa süreliğine hayatıma girmiş olan küçük bir kızın tüm duygularımı çoktan karıştırıp yerle bir ettiğini? Melek geldiğinde tekrar ona dönme nedenim hâlâ ona karşı bir şeyler hissettiğimi zannetmiş olmamdı. Ama ben Melisa'dan ayrılıp Melek'le birlikte olmaya başladığım ilk günden beri zaten fark etmiştim Melek'in eskisi gibi beni mutlu edemediğini, eskisi gibi güldürmeyi başaramadığını, eskiden ona bakınca hareketlerini komik bulduğum kızın aslında bir hiçten ve yapmacıklıktan ibaret olduğunu...

Aksinin olmasını istedim. Melek'e bakınca eskiden hissettiğim şeyleri, duyguları, tepkileri hissetmeyi istedim. Çünkü ben ona alışmıştım. Yıllarca yanımda olmasına, beni her zaman dinleyen kişinin o olmasına alışmış, onu benimsemiştim. Bu yüzden bir başkasına yeniden kendimi anlatmaktansa, yine yanımda olan kişinin Melek olmasını istemiştim. Ama ben bunu ne kadar çok istediysem, bir o kadar yetersiz bulmaya devam edip, Melek'in davranışlarının yapmacıklıktan ibaret olduğunu fark etmiştim.

Melisa'yı hayatıma aktarıp onunla vakit geçirdikten sonra Melek'in davranışlarını saçma ve itici bulmuş, asıl doğal olup

beni mutlu eden kişinin Melisa olduğunu anlamış ve bunu anlar anlamaz da rafa kaldırdığım intikam planını tekrar devreye sokmaya karar vermiştim.

Bu sadece benim intikamım değildi. Ailemin, çocukluğumun, geçmişimin ve hatta ve hatta bu intikam yüzünden terk edip üzmeye mecbur kaldığım Melisa'nın da intikamıydı. O tüm bunları hiçbir şekilde hak etmemişti. Onu üzmemi, onu ağlatmamı, onu kırmamı, hiçbir şeyi. Ama eğer yıllardır içimde biriktirdiğim bir takım hisleri, bir takım duyguları, alacağım bu intikamla dindirebileceğime inanıyorsam, şartlarını kabul edip ona göre hareket etmeye mecburdum.

Eğer Melisa'yla gerçekten bir beraberlik yaşayacaksam, aramızdaki, en azından benim geçmişime bir sis gibi çöken engelleri kaldırmam gerekti. Aksi takdirde onu şimdi üzdüğümden daha çok üzerdim ve biz değil gerçek bir birliktelik yaşamak, yan yana bile gelmeyi başaramazdık.

Asansör yerine merdivenlerden tırmanmayı tercih edip hızla hastane koridorunda ilerlemeye devam ederken endişe duygusunun daha fazla bedenimi ele geçirmesine izin vermedim ve hemşirenin söylemiş olduğu odaya doğru hızlı adımlarla ilerlemeye devam ettim. Her bir adımım sanki bedenimde dolaşan o endişe duygusunu biraz daha arttırıp, boğuluyormuş gibi hissetmemi sağlıyordu ve Melisa'nın şu anda benim yüzümden burada olduğunu bilmek iki kat kötü hissetmeme neden oluyordu. Kendimi daha önce hiç böylesine zavallı hissetmemiştim ve bu gerçekten berbat bir durumdu.

Koridorun en sonunda gördüğüm tanıdık bir yüz, -muhtemelen bana yine kızacak olsa da- adımlarımı ilerletmeme engel olmayıp yürümeye devam etmeme neden olurken Murat Bey'in, karşısındaki doktor diye tahmin ettiğim adamla konuşmakta olduğunu fark ettim.

"Peki ne kadar süre kalması gerekiyor?"

"Bu küçükhanımın iyileşmesine bağlı aslında. Üç ay, dört ay, beş ay, belki de bir sene. Her şey Melisa'ya bağlı ve bizim elimizden gelen bir şey ne yazık ki yok."

Kulaklarımı dolduran bu iki cümle Melisa'nın sağlığına bir

zarar gelmesinden ötürü kaşlarımın çatılmasına neden olurken adımlarımı ilerletmeye devam ettim.

"Melisa'nın nesi var?"

Murat Bey ve doktor bakışlarını bana doğru çevirdiler. Birinin gözlerinde olan normal ifadeye karşı bir diğerinin gözündeki öfke kırıntıları dikkatimden kaçmazken bakışlarımı orta yaşlı doktorda tutmaya devam ettim.

"Senin burada ne işin var?" diye sordu Murat Bey öfkeyle. Onu görmezden geldim.

"Sana soruyorum doktor. Melisa'nın neyi var?"

"Siz neyi oluyorsunuz?"

"Hiçbir şeyi!"

"Her şeyi," diyerek sinirle konuştum ve bakışlarımı doktorda tutmaya devam ettim. "Şimdi bana cevap verin. Onun nesi var?"

Murat Bey kolumu sıkıca kavrayıp sinirli bakışlarını yüzüme dikti. Beni geriye doğru ittirmesine karşılık olarak öfkeyle konuşup bağıracaktım ki, Murat Bey'in kızarmış gözleri ve yorgun görünen yüzü garip bir şekilde ağzımı açmadan kapatmama neden oldu. En azından şimdilik.

"Defol git buradan. Yoksa elimden bir kaza çıkacak."

"Melisa'ya ne olduğunu bana söyleyin."

"Bu seni ilgilendirmez! Zaten *yine* senin yüzünden şu anda içeride yatıyor. Hâlâ hangi yüzle onun yanına gelebiliyorsun?"

"Bana ne olduğunu söyleyin!" Sesim hastane koridorunda yankı yapmıştı. "Tekrar etmeyeceğim! O şerefsizler mi bir şey yaptı yoksa? Melisa'ya zarar mı verdiler? Bana cevap verin! Neredeler şu an?"

"Hepsi hak ettiği yerde!" deyip öfkeyle konuşmaya devam etti Murat Bey. "Sen de şimdi defol git buradan. Yoksa mesleğimi umursamayıp seni de onlar gibi ayağımın altına almaktan hiç çekinmem!"

"Melisa'yı görmeden hiçbir yere gitmeyeceğimi siz de ben de çok iyi biliyoruz. O yüzden şimdi çekilin önümden."

"Çekilmek mi?" diye sordu Murat Bey. "Sence buna artık izin verir miyim sanıyorsun? Kızıma bir kere zarar verdin, bir şey demedim. Ama şimdi, seni kızımın yanına yaklaştıracağımı sanıyorsan yanılıyorsun. Aynı hatayı tekrar yapmayacağım."

"Buna siz karışamazsınız."

"Öyle de bir karışırım ki... Sen Melisa'yı artık kaybettin evlat. Melisa seni görmek istemiyor, duydun mu? Senden nefret ediyor. O yüzden şimdi defol git kendi karanlığına. Onu bir kez daha o karanlığına çekemeyeceksin."

Alayla güldüm. "Başka bir şey söyleseniz belki inanırdım ama bu dediğinize inanmamı asla beklemeyin. Melisa şu anda sinirli olduğu için beni sevmediğini iddia ediyor olabilir. Haklı da. Ama ben, aslının böyle olmadığını çok iyi biliyorum. Ne yaşarsak yaşayalım, *Melisa beni her zaman sevmeye devam edecektir.*"

Murat Bey'in yüzündeki sinirli ifadeyi umursamayıp yanından geçerek odaya girdiğimde kapıyı arkamdan kapatma gereği duymadan odanın içinde ilerlemeye başlayıp sadece ucu görünen hastane yatağına doğru ilerlemeye devam ettim. *Melisa'yı artık kaybettim*... Böyle bir şey asla ama asla mümkün olamazdı. Çünkü Melisa'nın beni nasıl sevdiğini, bana nasıl değer verdiğini, benim için ne gibi fedakârlıklar yaptığını çok iyi biliyordum. Şimdi tüm bunları bir çırpıda silip yok edemezdi, hem zaten etmesine de izin vermezdim.

Hiçbir sesin çıkmadığı odada adımlarımı ilerletmeye devam edip görüş alanıma birden fazla kişinin girmesine izin verdiğimde Aras, Hülya Hanım, yaşlı bir kadın ve kollarını sıkıca yaşlı kadına dolamış olan ufaklığım sırasıyla görüş alanıma girdi...

Ve ben olduğum yerde öylece kalakaldım. Bedenim bir anda sert bir kaya gibi kaskatı oldu. Gözlerimin gördüğü görüntü, zihnimin bana oynadığı adi bir oyun olmalıydı. Aksi mümkün olamazdı. Kimse böylesine adice bir şeyi benim ufaklığıma yapamazdı...

Melisa'nın saçları, yüzü...

Boğazıma sert bir yumrunun oturduğunu, kalbime keskin bir hançerin saplandığını hissettim. *Senin yüzünden* diye haykırdı iç sesim. Senin yüzünden bu halde.

Beni ilk olarak yaşlı kadın, daha sonra Aras ve ondan sonra da Hülya Hanım fark etti. Hülya Hanım ve yaşlı kadın sessizce ağlıyorlardı. Ellerini ağızlarının üzerlerine bastırmışlardı ve ses çıkartmamaya özen gösterir gibiydiler. Ama her birinin yüzlerin-

deki ifade beni görmeleriyle beraber değişip yerine şaşkınlık ve de anlam veremediğim başka bir ifadeye bırakırken onları görmezden gelerek adımlarımı ağır ağır ilerletmeye devam ettim.

Melisa kollarını hemen yatağın kenarında oturmakta olan yaşlı kadına dolamıştı. Başı yaşlı kadının omzuna yaslı olduğu için geldiğimi henüz fark edememişti. O kadını tanımadığıma emindim. Ama bakışlarındaki Melisa'ya olan benzerlik dikkatimden kaçmazken yine gözleri de tıpkı Melisa'nın gözleri gibiydi.

"Ufaklık?" diye seslendim öncelikle. Bana karşı nasıl tepki vereceğini bilmediğimden ötürü tuhaf bir şekilde gergindim.

Melisa ona seslenmemle başını yavaşça yaşlı kadının omzundan kaldırdı. Bunu öylesine yavaş yapmıştı ki ne kadar yorgun olduğunu anlayabilmiştim. Melisa başını bana doğru çevirdi. Hançer biraz daha deşti kalbimi. O pürüzsüz yüzü yara-bere izleriyle dolu, gözleri kan çanağına dönmüştü. Saçları... O ipeğimsi saçlarını acımasızca kesmişlerdi. Darmadağınıktı. Yumruklarımı sıkmaktan kendimi alıkoyamadım.

"Ateş?" diye fısıldadı Melisa. Sesi öylesine güçsüzdü ki... Onu incelemekte olan bakışlarımı hızla Melisa'nın gözlerine sabitledim. "Geldim güzelim. Buradayım."

Melisa ifadesiz bakışlarını birkaç saniye yüzümde gezdirdi. Ardından ellerinden destek alıp ayağa kalkarak bana doğru yürümeye başlayınca sertleşen bakışlarımı mümkün olduğu kadarıyla yumuşak tutmaya özen gösterip Melisa'nın bana doğru yaklaşmasını beklemeye başladım. Güçlükle adım atıyordu. Sanki her adım attığında acı çekiyormuş, bedeni sanki her an yere yığılacakmış gibiydi.

Benim yüzümden bu haldeydi ufaklığım.

Benim onu korumayı beceremediğimden, benim aptallığım ve benim salaklığım yüzünden.

Melisa adımlarını yavaşça ilerletmeye devam edip tam karşıma geçtikten sonra kollarını aniden bana doladı. Bedenimi sarmalayan o küçük elleri hiç düşünmeden benim de ona sıkıca sarılmama neden olurken kollarımı Melisa'nın bedenine dolayıp günlerdir hasret kaldığım mis çiçek kokusunu içime çektim.

"Yanındayım güzelim."

"Seni çok özledim." Melisa burnunu çekince ağladığını anladım. "Oradayken öyle çok korktum ki... Bir daha seni asla göremeyeceğimi zannettim."

"Bunları düşünme artık. Bak, birlikteyiz."

"Birlikteyiz," diye fısıldadı Melisa.

Belki önceden ona hak ettiği gibi değer verememiştim. O bana her defasında aşkla yaklaştığında onu umursamayıp, görmezden gelmiştim. Bunun nedeni belki hislerimin yetersiz olmasıydı, belki de ona karşı bir şeyler hissetmekten korkmama neden olan bir kuşkuydu. Ama bundan sonra değil onu umursamamak, bana yaklaştığı her adımında ona koşarak yaklaşıp, bu zamana kadar benim için yapmış olduğu her şeyin karşılığını onun beni *sevdiği* gibi, ben de ona *değer* vererek gösterecektim. Sonuçları her ne olursa olsun.

Melisa geri çekilip bakışlarını yüzümde gezdirdi. Gözlerindeki o yorgun ifade bir yana, yüzündeki yaralar kalbimin iyice sızlanmasına, kendimi suçlu hissetmeme neden olurken Melisa'nın dudakları yukarı kıvrıldı. Yürümeye başladığında bakışlarımı anlamayarak onda gezdirdim. Melisa odanın kapısında durdu. Ardından yorgun bakışlarını bana doğru çevirip ifadesiz bir şekilde yüzüme baktığında hâlâ ne yaptığını anlamaya çalışıyordum.

"Aldın mı intikamını?"

Melisa'nın kupkuru bir sesle sormuş olduğu bu soru karşısında afallayıp ne cevap vereceğimi bilemezken Melisa biraz daha gülümsedi ve bakışlarını üzerimdeki kıyafetlerde gezdirmeye başladı.

"Güzel takım." Sesi eğlenir gibiydi. "Çok yakışmış."

"Melisa-" Ona doğru atmış olduğum adımı Melisa elini öne uzatarak havada asılı bıraktı. Melisa gülmeyi kesip ifadesizliğe geri büründü.

"Sakın bana yaklaşma." Ses tonundaki o uyarıcılık öylesine belliydi ki... "Bir daha sakın ama sakın bana yaklaşma!"

"Melisa, lütfen," deyip ona doğru bir adım daha attım. Yüzündeki ciddi ifade ona yaklaşmama hiçbir şekilde engel olamazdı. Çünkü biliyordum. Şu anda bana öfkeliydi ve sadece sinirden böyle söylüyordu. Hem daha az önce bana sarılıp, beni özlediğini söylememiş miydi?

"Artık seni hayatımda istemiyorum. Şimdi çık bu odadan ve bir daha sakın karşıma çıkma."

"Yapamam ufaklık. Her şey tam da yoluna girmek üzereyken seni bırakamam."

"Her şey yoluna girmek üzereyken mi?" Melisa tekrar gülmeye başladı. Hatta bu gülümsemesi kahkahaya dönüşüp birkaç saniye odanın içinde o melodimsi sesi yankılanırken böyle bir tepkiyi neden verdiğini anlayamamıştım.

"Gerçekten her şeyin yoluna girmek üzere olduğunu mu düşünüyorsun?" Melisa bakışlarını annesine doğru çevirdi. Gözlerinde anlam veremediğim bir ifade, bir neşe vardı. "Anne duydun mu bak? Doktorun aksine Ateş her şeyin yolunda olduğunu söylüyor." Melisa bakışlarını Aras'a doğru çevirdi. "Ya sen Aras? Sen de duydun, değil mi? Her şey yoluna girecekmiş. Yoksa bunu duyan kişi bir tek ben miyim? Hadi ama... Sesli sesli söyledi işte. Duymamış olmanız imkânsız."

"Su," Yaşlı kadın oturduğu yerden ayağa kalkıp Melisa'ya doğru yaklaşmaya başlayınca Hülya Hanım'ın gözyaşları biraz daha hızlandı. Ben ise hâlâ şaşkın bir ifadeyle Melisa'ya bakmaya devam ediyordum. Gülümsüyordu... Ama bu gülümsemesi ilk kez beni huzursuz edip, anlam veremediğim bir şekilde garip karşılamama neden olmuştu.

"Kızım, hadi gel dinlen." Yaşlı kadın Melisa'nın kolunu tutup şefkatle ona bakmaya başlayınca Melisa başını iki yana salladı. Az önce Su diye hitap etmişti kadın Melisa'ya. Ya da ben şu anki durumdan dolayı yanlış duyup, yanlış algılamıştım.

"O gitsin öyle babaanne."

Babaanne...

Yaşlı kadın bakışlarını bana doğru çevirdi. "Evladım, hadi sen dışarı çık biraz. Melisa'nın dinlenmesi gerekiyor."

Melisa ellerini önünde birleştirip ayağıyla yere minik minik daireler çizmeye başladı. Bakışları yerdeydi ama arada sırada bana bakıp benim ona baktığımı fark ettiğinde bakışlarını hızla yere indiriyordu. Anlam veremedim. "Hayır. Hiçbir yere gitmiyorum. Dinlenecek mi? Uzansın yatsın o zaman."

"Evladım, ne olur yapma." Yaşlı kadın yalvaran gözlerle yüzü-

me bakmaya başlasa da onu görmezden geldim ve kaşlarımı çatıp bakışlarımı Melisa'ya doğru çevirdim. "İstersen bana bağır, çağır, vur, küfret ama şunu aklına sok ki ufaklık hiçbir yere gitmem."

"Artık seni görmek istemiyorum!" Melisa bağırdı... Murat Bey ve doktor bir hışımla içeriye girip bakışlarını endişeyle Melisa'ya doğru çevirince benim de onlardan hiçbir farkım yoktu.

"Anlamıyor musun? Artık seni hayatımda istemiyorum! Defol git geldiğin yere, bir daha da sakın karşıma çıkma." Melisa elini havada salladı. "İntikam, intikam, intikam. Bir süre daha oyuna devam edeceğiz. Kimse ilişkimizi bilmesin... Aldın mı bari şu yıllardır planını kurduğun intikamını? İçin rahat etti mi? Beni yok edecek kadar önemli olan şu intikamın geçmişini unutmanı sağladı mı? Sırada ne var peki? Şimdi kimden intikam alacaksın? Şimdi kimin canını yakacaksın?" Melisa başını sağa sola salladı. "Ne yaparsan yap umurumda değil artık. Senden ölesiye nefret ediyorum. Şimdi bu odadan çık ve bir daha da sakın hayatıma girme. Artık seni görmek, sesini duymak, varlığını bile hissetmek iste... "

Hemşirenin Melisa'nın koluna yapmış olduğu iğne Melisa'nın konuşmasını yarıda kesip bilincinin kapanmasına neden olurken Murat Bey kızını hızla kollarının arasına alarak yere düşmesine son anda engel oldu. Onu yatağa doğru taşımaya başladı. Hülya Hanım ve yaşlı kadın hıçkırarak ağlamaya devam ediyordu.

Bu sefer kaybettin Ateş Arsoy.

İç sesimin haykırışına başımı iki yana sallayıp odadan dışarı çıktığımda bu kadar yaklaşmışken kaybedemeyeceğimi kendi kendime hatırlatıp derin bir nefes aldım. Melisa şu anda bana kızgındı. Sırf onu orada yalnız bıraktığım için, o şerefsizlerin yanındayken onu kurtaran kişinin ben olmadığım için kızgın ve de kırgındı. Ama bilmiyordu ki eğer oraya birilerini yollamak yerine ben gitseydim o şerefsizlerin çok daha kötü şeyler yaparak onu öldürmek isteyeceklerini.

Ona azıcık bile değer verdiğimi hissettirdiğimde her şeyin sarpa saracağını bilmiyordu. Bana kızmakta haklıydı belki. Ama onu kurtarmaya gitmediğim için değil, onu korumayı becereme-

diğim için kızmakta haklıydı. Onu hayatıma soktuğum için, kendimden bir parça yaptığım için, ona çok fazla değer verip sürekli yanımda olmasını istediğim için kızmakta haklıydı. *Sadece.*

"Su ister misin?" Aras elindeki pet şişeyi bana doğru uzatıp bakışlarını bir zavallıymışım gibi bende dolaştırmaya başlayınca onu duymazdan gelerek koridordaki rahatsız sandalyelerden birine yönelip, oturdum. Sinirden ağrımaya başlayan başımı ovuşturmaya başladım. Köşeye sıkışmıştım. Nasıl hareket edeceğimi, nasıl davranacağımı ve en önemlisi bundan sonra ne yapacağımı hiçbir şekilde bilmiyordum ve bu bilinmezlik sanki beni bir girdaba çekiyormuş gibiydi.

"Doktorlar Melisa'nın rehabilitasyon merkezinde tedavi görmesini istiyor," dedi Aras. Şakaklarımı ovuşturmakla meşgul olan ellerimin hareketsiz kalırken doğrumu duydum diye şüphe edip bakışlarımı ona doğru çevirdim.

"Bu sene üniversiteye gidemeyeceğini söylediler, bir an önce tedavi görmezse aklını yitireceğinden endişe ediyorlar. Doktorlara göre sağlıklı düşünemiyormuş ve beyninde ufak bir kist oluşmuş. Tedavi görmediği takdir de ise o kist büyüyüp Melisa'nın felç kalmasına bile neden olabilirmiş?"

"Sen ne dediğinin farkında mısın?"

"Bence bir kere olsun Melisa'yı dinle ve onun hayatından çık git. En azından bir süreliğine, şu tedavi bitene kadar. Sonra istersen tekrar karşısına çık ama şimdi git. Çünkü onun bir süre sensiz kalmaya ihtiyacı var."

***

Bir hafta önce
Melisa Özsoy

Elektrik süpürgesini üst kattan indirdikten sonra sopasını elime aldım ve salonun ortasına doğru ilerlemeye başladım. Ateş, plazmanın karşısına kurulmuş, futbol maçı seyretmekle meşguldü. Bakışları oldukça dikkatliydi ve pürdikkat ekrana bakıyordu. E ben boş durur muyum? Baktım tam bir dejavu yaşatabileceğim sahne. Hemen kaptım süpürgeyi aşağı indim.

Az önce sofradan kalkmıştık. Ona daha önceden yapmış olduğum domates soslu makarnamdan pişirmiştim. İlk yaptığımda nasıl tepki verdiğini bilmiyordum ama az önce yapmış olduğum makarnanın hepsini silip süpürmüştü. Tabii öncesinde burun kıvırıp, yüzünü buruşturarak, 'Yapa yapa makarna mı yaptın?' diyerek söylenmeyi ihmal etmemişti ama bunu o kadar da garipsememiştim. Çünkü ben artık onun kişiliğini ve davranışlarını benimseyip, kabullenmiştim.

"Bildiğim kadarıyla o şeyi kullanabilmek için önce fişe takman gerekiyor."

Ateş göz ucuyla bana, daha doğrusu elimde tuttuğum süpürgenin sopasına bakmaya başlayınca omuzlarımı silktim. Kaç gündür ona kendimi hatırlatmak için birçok şey deneyip, birçok yola başvurmuştum. Neredeyse birçoğu olumsuz sonuçlanmıştı ama Ateş'e şu ana kadar iki tane anımızı hatırlatmayı başardığım için yine de mutluydum.

İlk hatırladığı anımız yatak odasında yaptığımız o şeydi. Maya'ların gelmesi ve bizi birbirimizden ayırıp daha sonra Ateş'in onları geçiştirmek için odadan çıkmış olması.

İkinci hatırladığı anımız ise iki gün önce gerçekleşmişti. Ben daha çok masum olan anılarımızı hatırlamasını isterdim ama Ateş ne hikmetse en utandığım anıları hatırlamakta ısrarcı gibiydi.

İki gün önce Ateş derin bir uykudayken başından aşağı buz gibi su dökmüştüm. E malum, eskiyi hatırlıyordum, değil mi? Ama Ateş tıpkı ilk yaptığımdaki gibi bir tepkiyi ikince kez verince, yine ilkinde olduğu gibi ondan kaçmayı başarıp bahçedeki ağaca tırmanmayı başarabilmiştim. Ve bilin bakalım ben tam ağacın tepesindeyken Ateş bana ne dedi?

"Senin altında beyaz yerine sarı bir külot olması gerekmiyor muydu?"

O bunu söylerken ben utançtan kıpkırmızı kesilsem de benimle ilgili bir şeyler hatırlaması tüm utancımı yerine mutluluğa bırakmıştı. Çünkü ben gerçekten çabaladığımı düşünüyordum ve çabalarımın bir şekilde sonuç aldığını görmek beni hem mutlu edip hem de içimdeki umut tohumlarının gittikçe daha çok filizlenmesine neden oluyordu.

"Biliyorum," deyip zihnimdeki düşüncelerden sıyrıldıktan

sonra omuzlarımı silktim. "Başındaki dikiş izleri henüz çok yeni ve ben başının ağrımasını istemedim." Maalesef öyleydi. Doktor bir süre daha bandajla dolaşmasını istemişti ve ben de bu yüzden elektrik süpürgesini çalıştırıp o rahatsız edici sesiyle Ateş'i rahatsız etmek istemiyordum.

Ateş şaşkın bir ifadeyle yüzüme baktı. "Aferin." Bakışlarını tekrar plazmaya doğru çevirdi. "Geveze falansın ama bir yandan da duyarlısın. Bunu sevdim."

Benim hakkımda düzgün konuşması ve güzel şeyler söylemesi öyle hoşuma gidiyordu ki... Gülümsedim ve fişe takmadığım süpürgeyle yerleri süpürmeye başladım. Böyle elimdeki boruyu sanki gerçekten süpürüyormuşum gibi hareket ettiriyordum ve bakışlarım da pürdikkat yerdeydi.

Ateş'in arada bana baktığını hissedebiliyordum. Ama bakışlarımı ona çevirip de yüzüne bakmıyordum. Çünkü ciddi görünmem ve sanki gerçekten yerleri süpürüyormuşum gibi yapmam ona eskiyi hatırlatmamda daha yardımcı olurdu. Ve ben bunun için elimden gelen her şeyi yapabilirdim.

Televizyon ünitesinin önüne geçtim. Ardından yerleri elektrik süpürgesinin uzun borusuyla süpürmeye devam edip ifademi korumaya özen gösterdiğimde Ateş'in, "Git başka yerde yap şu saçmalığı," diyerek beni azarladığını duydum.

"Olmaz," deyip hemen karşı çıktım.

"Ne demek olmaz? Çekilsene önümden, görmüyor musun bir şey izliyorum."

Ateş'in sesini yükseltmesi tıpkı önceden yapmış olduğu tepkiye fazlasıyla benzeyip ister istemez gülümsememe neden olurken ifademi korumaya özen gösterdim. "Görmüyor musun, ben de temizlik yapıyorum. Ben temizlik yapmak için senin maçının bitmesini mi bekleyeceğim?"

Ateş söylendi. "Allah'ım sen bana sabır ver. Ulan süpürgeyi fişe bile takmamışsın. Neyin temizliği bu?"

"Sen anlamazsın bunak amca," dedim ve yerleri süpürmeye devam ettim. İnadına plazmanın önünde daha çok oyalanıyordum. Belki böylelikle o odun kafası bir şeyleri hatırlardı.

"Sensin lan bunak amca. Çekil önümden yoksa çok fena ya-

parım. Hem sen niye hâlâ buradasın? Gitsene artık Maya'nın evine."

Onu duymazlıktan geldim. Hastaneden geldiğimiz o ilk günden sonra Maya'nın evinde kalmaya başlamıştım. Çünkü Ateş ve Melek burada kalmama kesin bir dille karşı çıkmışlardı. Ama Ateş, kazanmış olduğum iddia yüzünden her gün evine gelmeme ve ona kendimi hatırlatmama ses çıkartmıyordu.

"Kime diyorum, alo? Çekilsene kızım şuradan. Maçın en heyecanlı yerinde ben senin olmayan bir taraflarını izlemek zorunda mıyım?"

Olmayan bir taraf derken? Hızla ona doğru döndüm. "Sen benim orama mı bakıyorsun?"

"Sen önüme geçip eğilip kalkarsan-"

"Seni sapık," deyip hızla lafını kestim. Ardından elimdeki süpürge borusunu yere bırakıp koltuklara doğru ilerlediğimde bir tane kırlenti elime aldım ve hiç düşünmeden Ateş'in kafasına fırlattım. "Hafızan yerinde değil ama maşallah sen hâlâ aynı sapıksın."

Ateş başına yediği kırlente şaşkın bir ifadeyle baktı. Ardından elini başına götürüp yüzünü buruşturunca yaptığım şeyin ne kadar aptallık olduğunu fark edip telaşla ona doğru yürümeye başladım. *Salak Melisa.*

"Şey, Ateş ben çok ama çok özür dilerim. Canın çok yandı mı? Valla isteyerek yapmadım. Sen öyle deyince ben bir anda sinirlendim... Neren ağrıyor? Ağrı kesici getireyim mi?" Ateş'in oturmuş olduğu koltuğun kenarına oturup endişeli bir ifadeyle Ateş'e bakmaya başladığımda Ateş'in aniden kafama geçirdiği bir kırlent resmen afallamama neden oldu.

"Dur ben de aynısını sana sorayım. Canın çok yandı mı?" Ateş'in sesindeki o alay eden tını kaşlarımı sinirle çatmama neden olurken onun için çok çabuk endişe ettiğim için kendime küfürler ettim.

"Hah! Suç bende ki canın yandı diye endişelendim."

Oturduğum yerden kalkmak için yaptığım hamleye Ateş bileğimi tutarak engel olunca öfkeli bakışlarımı ona doğru çevirdim. "Ne var?"

"Beni çok mu seviyorsun sen?"

Ateş'in sormuş olduğu bu soru beklemediğim türdendi. Üstelik Ateş'in şu anda bana beklentili gözlerle bakmasını ve vereceğim cevabı merakla beklediğini göze alırsak resmen afallamıştım.

"Sanki bilmiyorsun."

"Yine de söyle. Beni gerçekten seviyor musun?"

"Evet."

"Bir hafta sonra evlenecek olmama rağmen bile mi?"

"Evlendikten sonra bile sevmeye devam edecek kadar çok seviyorum."

Ateş'in gözlerinden bir parıltı geçti. Omuzlarımı silktim ve oturduğum yerden kalktım. Ama Ateş tekrar bileğimi tutup olduğum yerde durmamı sağlayınca bakışlarımı anlamayarak ona doğru çevirdim.

"Şu boyna isim yazma işi. Tekrar yapsana bir. Belki yine bir şeyler hatırlarım?" Ateş'in oldukça alakasız bir konuya giriş yapması şaşkınlıkla ona bakmama neden olurken benden istemiş olduğu bu istek anında yanaklarımın kıpkırmızı kesilmesini sağladı.

"Nereden çıktı bu?"

"Bir yerden mi çıkması gerek? Hem utanmana gerek yok ufaklık. Madem bizim bir geçmişimiz var, bunu yapman oldukça normal."

Bizim bir geçmişimiz var...

Ateş'in beklentiyle yüzüme bakması ve gözlerindeki sabırsız ifade sessizce yutkunup başımı çekinerek aşağı yukarı sallamama neden olurken *peki* diye mırıldandım ve başımı öne eğmeye özen göstererek Ateş'in kucağına oturdum. Bacaklarımı iki yandan açmıştım ve göğsüm Ateş'in gövdesine değiyordu. Oldukça yakındık. Önceden defalarca kez bu kadar yakınlaşmıştık belki ama yine yakınlaşmış olmamız benim şu anda utanmama engel olmuyordu.

"Abdürrezzak."

"Efendim?"

"Boynuma Abdürrezzak yazmanı istiyorum."

Ateş'in gülümseyerek söylediği bu cümle benim de ister is-

temez gülümsememe neden olurken yanaklarımın gitgide daha çok kızarmasını görmezden geldim. "Neden ki?"

"Benimki fazla kısa da o yüzden," dedi Ateş. Ses tonundan hoşnut olmadığı oldukça belliydi. Kıkırdadım.

Ateş başını geriye doğru atıp koltuğa yaslayınca yüzündeki kirli sakalın aksine pürüzsüz boynunun tam da öpülesi olduğunu fark edip yavaşça üzerine eğildim.

İlk olarak A harfini yapacaktım. Ve tabii devamı olan on harfi daha. Dudaklarımı Ateş'in boynuna bastırıp küçük küçük öpücükler şeklinde hareket ettirmeye başladığımda oldukça yakından hissettiğim o âşık olduğum yağmur kokusu beni baştan çıkartabilecek türdendi. Erkek parfümleri evet, güzel kokardı ama Ateş'in kendine has ferah kokusuyla harmanlanan parfümü kesinlikle tüm kokulardan kat kat güzeldi.

Ateş ellerini belime doladı. Benim onun göğsünde çekingen bir şekilde duran ellerime karşılık onun elleri oldukça cesur bir şekilde belimin etrafını dolamaya devam ederken Ateş'in üzerinde yavaşça doğruldum ve dudaklarımı boynunda hareket ettirmeye devam ettim.

Normalde sadece noktalı harflerde dilimi kullanırdım. Ama bu sefer içimde harekete geçen duygular tuhaf bir şekilde daha fazlasını yapmak isteyip dilimi B harfinde devreye sokmama neden oldu. Ateş'in nefes alış verişlerinin bu yaptığımdan dolayı hızlanıp kolaylıkla duyulabilecek bir seviyeye çıktığını fark ettim.

Biraz daha üzerine eğildim. Boynunu hem öpüp hem de dilimi orada gezdirerek söylemiş olduğu ismin harflerini birer birer yazmaya devam ettiğimde aynı şekilde benimde nefes alış verişlerim hızlanmıştı. Ama fazla umursamıyordum. Çünkü şu anda sevdiğim adamın kollarındaydım ve onu dilediğim gibi öpmek her şeye bedeldi.

Ateş beni sırtüstü koltuğa yatırdı birden. Bu ani ve beklenmedik hareketinden dolayı dudaklarım onun boynundan ayrılırken Ateş dudaklarını dudağıma bastırdı ve beni aceleci bir şekilde öpmeye başladı. Elleri kazağımın içine çoktan girmişti ve teninin sıcaklığını bizzat tenime olan temasıyla hissedebilirken ben de kollarımı Ateş'in boynuna doladım ve onun aceleci öpücüklerine karşılık vermeye başladım.

"Dudakların beni mahvediyor ufaklık." Ateş'in hızlı hızlı nefes alarak söylediği bu cümleyi ilk başta idrak edemeyip, anlayamasam da daha sonra anlayıp utanma hissinin bedenime yayılmasına izin verdim. Ateş, dudaklarını boynuma bastırdı. Boynumun sol tarafını öpmeye başlayan dudakları oldukça istekli olup beni adeta koltuğa çivilemişçesine baskı uygularken Ateş burnunu boynuma sürttü. "Kokun beni mahvediyor." Ardından dudaklarını şakaklarıma, oradan yanaklarıma, oradan da boynumun sağ tarafına bastırarak dudaklarını hareket ettirmeye başlayınca hissettiğim yoğun duygular adeta buzdan heykele dönüşmeme neden olmuştu. Kıpırdayamıyordum. Sanki koltuğu çivilenmiş ve sadece Ateş'in yaptıklarına esir oluyormuş gibiydim.

"Gülüşün beni mahvediyor." Ateş alnını alnıma yasladı. İkimiz de hızlı hızlı nefes alıp verip boş salonda kolaylıkla duyulabilmesine izin verdiğimizde Ateş elini kalbimin üzerine koydu.

"Ama en çok da bu yüce kalbin beni mahvediyor. Ben sevmekten ve âşık olmaktan her zaman korktum Melisa. Günün birinde beni bırakacağını sandığım için, benim ona verdiğim sevgiyi, onun bana vermeyeceğini düşündüğüm için âşık olmaktan ve sevmekten korktum. Ama sen, seni sevmediğimi söylediğim halde bile hâlâ beni sevdiğini söyleyip, hâlâ benimle olmak istediğini söyleyebiliyorsun. Bu o kadar cesurca bir hareket ki... Benim için çok çabaladın, çok savaştın, çok ağladın, çok üzüldün farkındayım ama sana benimle beraber olursan çok üzüleceğini en başında söylemiştim. Ama sen yine de beni bırakmadın ve yanımda olmaya devam ettin. İyi ki benimle beraber oldun ama ufaklık. İyi ki bir başıma olduğum ve bir bilinmezin içinde dolandığım bu hayatımda karşıma çıkıp yanımda oldun. İyi ki bana hayatı tekrar sevdirip, yaşamanın aslında ne kadar anlamlı olduğunu öğrettin. İyi ki... O yağmurlu günde cüzdanımı bulan kişi sen oldun. Yoksa bir bilinmezin içinde ömrümün sonuna kadar öylece dolanıp dururdum."

"Yani sen?"

"Evet, hatırlıyorum. Her şeyi, seni, ikimizi, geçmişimizi, anılarımızı. Sen beni ikinci kez kendine bağladın ufaklık. Beni

götürdüğün o ağaç ev, ilk karşılaşmamızın olduğu otobüs durağı, lunapark, senin bana çıkma teklifi ettiğin yer ve benim sana sevgili olmamızı istediğim yere götürdüğün o mekânlarda, üstü örtülmüş ve benim hatırlamadığım tüm anılarımızın üstündeki o örtü yavaş yavaş kalkmaya başladı. İlk başta her şey bulanıktı. Bir rüya gibiydi ama değil. Çok farklıydı ve sanki sen gerçekte hiç hayatımda olmamış gibiydin. Seni tanıyor gibiyim. Bedenimde sana karşı bilinmez hislerin dolandığını hissedebiliyorum ama tuhaf bir şekilde hiç de olmamışsın gibiydi."

"Ateş, sen... Yani sen beni gerçekten hatırlıyor musun?"

Ateş gülümsedi. Ardından başını aşağı yukarı sallayıp inanılmaz bir sevincin bedenime yayılmasına izin verdiğinde boynuna doladığım kollarımı sıkılaştırıp yüzünü bana doğru yaklaştırdım ve dudaklarını büyük bir aşkla öpmeye başladım. *Beni hatırlıyordu. Allah'ım, beni hatırlıyordu!*

Ateş böyle bir hamleyi beklemediğinden olsa gerek birkaç saniye tepkisiz kalsa da daha sonra benim istekli dudaklarıma benden daha fazla karşılık verip dudaklarımızın tutkuyla hareket etmesine izin verdi.

Ama bir anda başımın üzerinde parlayan ampul geri çekilmeme neden olurken hızlı nefes alıp veriyor olmamı umursamayıp bakışlarımı Ateş'in gözlerine sabitledim.

"Ne zamandan beri hafızan yerinde?"

"Dün akşam," diyerek cevap verdi Ateş. "Sen buradan ayrıldıktan hemen sonra."

"Yani dünden beri her şeyi hatırlıyordun ve bana söylemedin mi?" Sesim alıngan çıkmıştı. "Ben kaç gündür neler yaşadım, biliyor musun sen? O kızla gerçekten evleneceğini zannedip her gün biraz daha yaralandım. Her dakika beni hatırlaman için sürekli bir şeyler planlayıp, bir şeyler düşünürken, demek sen beni izlemeyi tercih ettin."

"Öyle değil," diyerek hızla cevap verdi Ateş. "Ben sadece beklemek istedim. Benim için her gün bir takım şeyler hazırlayıp seni hatırlamam için elinden geleni yapıyordun ve ben bugün ne yapacağını görmek istedim. Hem eğer hafızam geri gelmeseydi bile ben Melek'le evlenmezdim. Neden biliyor musun? Çünkü

sen beni ikinci kez kendine bağladın ufaklık. Benim için çabalaman, benim için ağlaman, bana sürekli bir şeyleri hatırlatman zaten aklımı karıştırmaya yetmişti." Ateş derin bir nefes aldı. "Eğer hafızam geri gelmeseydi düğünü zaten iptal edecektim ve bunu yaptığıma da pişman olmayacaktım. Çünkü karışık bir akılla evlenmek hiç de isteyeceğim bir şey değil."

"Peki şimdi?"

"İntikamımı alacağım ufaklık. Bu kadar yaklaşmışken buradan geri dönemem. Biraz daha sabredeceğiz, tamam mı? Düğünden sonra her şey ikimiz için de çok daha güzel olacak."

"İkimiz için?"

"İkimiz için?"

"Söz mü?"

Ateş gülümsedi. "Söz." Bu söylediği kelime benim de gülümsememe neden olurken Ateş dudaklarını bana doğru yaklaştırdı. Öpmeden önce fısıldayarak söylediği cümle yüzümdeki gülümsemeyi daha çok genişletmişti.

"Beni bu kadar güzel sevdiğin için sana teşekkür ederim ufaklık."

***

Ateş Arsoy

Öfke, sinir, hırs, nefret, kin.

Şu anda bedenimde güzel diye adlandırabileceğim hiçbir duyguya yer yoktu. Adeta en dibe çökmüştüm ve içinde olduğum karanlıktan nasıl çıkacağımı bilmiyordum. Köşeye sıkışmıştım. Tüm kapılar yüzüme kapanmıştı sanki. Tıpkı ailemin beni yüz üstü bıraktığı günkü gibi kendimi çaresiz ve yapayalnız hissediyordum.

Öfkeliydim. Çünkü Melisa'yı korumayı becerememiştim.

Sinirliydim. Çünkü Melisa benim yüzümden zarar görmüştü.

Nefret besliyordum. Ama bu nefret sadece bana karşı değil, bana ve ona zarar verenler içindi.

Kin duyuyordum. Eğer o şerefsizleri çok önceden etkisiz hale getirip bana karışmamaları gerektiğini çok daha ciddi uyarılarda bulunarak öğretseydim şu anda hiçbir şey böyle olmazdı.

Hırslıydım. Çünkü benim yüzümden zarar görmüş olan ufaklığıma zarar veren herkesin dersini vermek için bu hırsa ihtiyacım vardı.

Melisa'nın rehabilitasyon merkezinde tedavi görmesi gerektiğini söylemişti Aras. Bu sene üniversiteye gidemeyeceğini, beyninde ufak bir kisin oluştuğunu ve eğer tedavi görmezse o kisin büyüyüp Melisa'nın felç kalacağını...

Böyle durumun içine edesim vardı. Bir taraftan tamda her şey düzeldi derken, o düzelen şeyin sevincini yaşayamadan çok daha ağır bir haberle karşı karşıya gelip sarsılmıştım. Bir girdabın içerisinde gibiydim. O girdap beni her saniye içine çekiyordu ama tam içine geldiğimde sanki benimle dalga geçer gibi tekrar en üste çıkartıp daha sonra tekrar içine çekiyor gibiydi. Böyle olması, benim bu dünya üzerinde hiçbir zaman mutlu olamayacağımdan mı, yoksa başka bir nedenden mi tam olarak bilmiyordum.

Melisa'yı asla ama asla kaybetmeyecektim. Nasıl ki ben onu bıraktığımda o beni hiç bırakmayıp sürekli yanımda olmuştu, şimdi sıra bendeydi. Melisa'nın elini ne olursa olsun bırakmayacaktım ve bu zorlu döneminde her daim onun yanında olup beni istemediğini söylese bile ona yanında olduğumu hissettirecektim.

Tabii öncesinde dersini vermem gereken şerefsizlere hadlerini bildirdikten sonra.

Geldiğim polis karakolunda nezaretlerin olduğu tarafa doğru yürümeyi sürdürdüğümde memurlara Murat Bey'in adını söylemiş olmam içeri girmem için yeterli olmuştu. Hoş, aksi olsa bile bir şekilde yine içeri girmeyi başarırdım.

Nezarete doğru ilerlemekte olan sabırsız adımlarım biran önce o şerefsizleri görmek, görüp derslerini vermek için sabırsızlanırken yanımdaki polis memurunun elindeki anahtarla demir bir kapıyı açması sanki çok mümkünmüş gibi bedenimdeki öfke dalgasını biraz daha arttırdı.

"Sadece on dakika. Kameralar senin için kapatıldı ama sen yine de elini çabuk tut."

Polis memuru bana uyarıcı bakışlar atıp kapıyı geçmem için aralayınca söylediği şeyi duymazlıktan gelerek ilerledim ve bana uzatmış olduğu küçük anahtarı elime alıp demir kapıdan içeriye girdim.

Beton zeminde ilerlemeye devam ederken bedenimin adeta taşmak üzere hazırda bekleyen bir volkan gibi olması görüş alanıma giren iki farklı simadan ötürü dişlerimi kırarcasına sıkmama neden olurken yüzleri yara bere içinde olan Kevin ve Joe'nun yerde uzandıklarını fark ettim.

İkisinin de zavallıdan farkı yoktu ve ölmüş fare gibi beton zeminin üzerinde hareketsizce yatıyorlardı.

Elimdeki anahtarla nezaretin kapısını açtım. Öfkem, nefretim, sinirim ve hırsım her saniye biraz daha büyüyüp bedenim ele geçirmeyi sürdürürken adımlarımı hareket ettirmeye devam edip Kevin ve Joe'ya iğrenircesine tepelerinden bakmaya başladım.

"Sizi öldürmek için elime fırsat geçtiğinde öldürmem gerekirdi." Sağ ayağımı sertçe Kevin'ın karnına geçirdim.

"Bir daha karşıma çıkmayın demek yerine sesinizi en başta kesmem gerekirdi." Kevin'ın ağzından çıkan güçlü bir inleme karnına geçirmiş olduğum ikinci tekmeden sonra nezaretin içinde yankılanırken ruhsuzca gülümsedim.

"Belki akıllanırsınız diye düşünmek yerine cansız bedeninizi uçurumdan aşağı atmam gerekirdi. İşkence etmek yerine ölmüş bedeninizi köpeklere yedirmem gerekirdi."

Dizlerimi kırıp yere eğildim. Kevin'ın saçlarını kavrayan parmaklarım, birbirini takip eden saniyeler içinde başını da yerden kaldırırken öfkeli gözlerimi Kevin'ın gözlerine sabitledim. "Ama ne var biliyor musun? Sen ölmeyi hak edecek kadar şanslı değilsin." Kevin'ın başını sertçe beton zemine çarptım. Ardından hemen yanında, bana korkak bakışlar atan adama doğru yöneldiğimde aynı şekilde onunda saçlarını sertçe kavrayıp başını yerden kaldırarak boynunun tamamen gerilmesini sağladım.

"Duymak istediğiniz şey ona değer verip vermememdi, değil mi? İyi dinleyin o halde. Çünkü ona değer veriyorum. Bu dünyada sahip olduğum en güzel ve en mükemmel şey. Onun yeri bende çok başka yerlerde ve kelimelerle tarif edilmez!"

Joe'nun acıyla inlemesi ve boynunda belirginleşen damarlar ruhsuzca gülmeme neden olurken elimi biraz daha geriye doğru bastırıp boynundaki damarlarının biraz daha gerilmesini sağladım.

"Ne o? Canın mı yandı?"

"Lütfen..." deyip acıyla inledi Joe.

"Demek lütfen?" Elimi biraz daha geriye doğru bastırıp boynunun inanılmaz derecede kızarmış olmasını birkaç saniye keyifle izledikten sonra elimi öfkeyle serbest bıraktım ve sinirle ayağa kalktım.

"O da size yalvardı mı?"

Ayağımı sertçe Kevin'ın karnına geçirdim.

"Tıpkı sizin yaptığınız gibi o da karşınızda acıyla inledi mi?"

Bir kez daha karnına vurdum.

"Ona pis ellerinizle dokunduğunuzda o da size lütfen deyip, yalvardı mı?"

Kevin elini güçlükle havaya kaldırdı. "Lütfen... dur."

Ruhsuz bir gülümseme daha yüzümde meydana gelirken histerik bir kahkaha attım. "Demek durayım öyle mi?" Az önce atmış olduğum tekmelerden çok daha güçlüsünü Kevin'ın karnına geçirip boş nezarette acıyla inlemesini zevkle dinlerken, aynı şekilde Joe'ya da sert bir tekme atıp aynı inlemeyi ondanda dinleme fırsatı bulabildim.

"Siz durdunuz mu?"

Siyah botlarımı her Kevin'a ve Joe'ya çarptırdığımda oluşan tok ses nezarette yankılanırken tekmelerimi hiç durmaksızın öfkeyle onlara geçirmeye devam ettim. Tekrar ve tekrar.

Gözümün önüne Melisa'ya dokunmaları, ona zarar vermeleri, ona acı çektirmeleri geliyordu ve bu sahneleri bizzat görmüş olmasam da beynimde canlandırabildiğim görüntüler şu anda bunları burada öldürmem için yeterli bir sebepti.

"Bu kadar yeter."

Kolumu kavrayan bir el beni geriye doğru çekiştirip öfkeden delirmiş olan bedenimi kendisine doğru çevirince, "Karışma bana!" deyip kolumu sinirle onun elinden kurtardım.

"Farkında değil misin? İkisi de bayıldı. Biraz daha böyle vurmaya devam edersen onlarla birlikte sen de hapsi boylayacaksın."

"Bu benim sorunum. Seni alakadar etmez!"

"Benden yardım isteyip o kızı korumamı istediğinde bu artık benimde sorunum oldu. Şimdi buna bir son ver."

Arslan'ın uyarıcı bakışlarına karşı ben hızlı hızlı nefes alıp öfkeyle ona bakmaya başladığımda gözlerindeki ciddi ifade söylediklerini lanet olsun ki doğru çıkartıyordu.

Bakışlarımı yerde baygın yatan iki leş faresine çevirdim. İkisinin de birer ölü gibi hareketsiz yatmaları, biraz daha vurmaya devam edersem ikisinin de gebereceğini fark etmeme neden olurken sinirle yürümeye başladım.

Onlar zaten cezasını adam kaçırmaktan, uyuşturucu kaçakçılığından ve de satıcılıktan çekmişti. Ama beni en çileden çıkartan şey, bunların aksine Pusat denilen puştun hiçbir ceza almamasıydı. Çünkü o akli dengesi bozuk olduğu için tımarhaneye yatırılmıştı ve durumu son derece ciddi olduğundan beyaz bir odaya alınıp kimsenin yanına yaklaşmasına izin vermiyorlardı. Aynı şekilde Mert de son olaydan sonra yurt dışına kaçıp izini kaybettirmeyi başarınca bu ikisinin aksine o ikisinin dışarıda olmaları beni deli ediyordu.

"Ben sözümü tuttum Arsoy. Sıra sende."

Arslan'ın sesi zihnimdeki karmaşayı yarıda kesip bakışlarımı ona doğru çevirmeme neden oldu. "Yarın hesabına yatırırım."

"O kıza gerçekten çok mu değer veriyorsun?" Arslan'ın sesi meraklıydı. Bir art niyet bulmak için bakışlarımı onda gezdirmiş olsam da bulamadım.

"Bu seni alakadar etmez. Yarın sabah hesabına bir milyon dolar yatıracağım. Aynı şekilde oturduğum evin tapusunu da sana devredeceğim."

"Peki," deyip gülümsedi Arslan. "İkimiz de borcumuzu ödediğine göre anlaşmamız başarıyla sonuçlanmış demektir. Ama ben şunu merak ediyorum. Eğer ben gitmiş olmasaydım, o zaman ne yapardın?"

"O zaman," deyip gözlerimi belli bir noktaya sabitledim. "O zaman ben giderdim ve kimsenin ona değer verdiğimi anlamasını umursamayıp o şerefsizleri gözümü dahi kırpmadan öldürürdüm."

"Böylelikle onlar mezara, sen de hapse girerdin. Üstelik bir kişiyi değil, üç kişiyi öldürdüğün için büyük bir ihtimal müebbet yerdin. Cidden o kız için bunu göze alır mıydın Arsoy? Ömrünün geri kalanını dört duvar arasında geçirmek ister miydin?"

"Dört duvar arasında kalmak o kadar koymazdı da, dilediğim gibi Melisa'yı görememek... İşte o fena halde koyardı sanırım."

"Sen abayı fena halde yakmışsın oğlum." Arslan gülümsedi.

"Eğer düşman olmasaydık inan bana bu haline oturur, ağlayabilirdim. Ama seni böyle birine bağlanmış olarak görmek de güzel." Omzumu sıvazladı. "Umarım gönlünden geçirdiğin gibi olur her şey, ne diyeyim."

***

Yağmur yağmaya başladı. Her zaman yaptığımın aksine bugün kaçıp ıslanmaktan korunmak yerine, bana Melisa'yı hatırlattığı için burukça gülümseyip altında yürümeyi tercih ettim. Onunla paylaştığım çoğu anılar yağmur eşliğinde gerçekleşmiş, yağmur damlaları önemli anılarımızı bir bir kaydetmişti.

Önüme çıkan renkli mağazaya girip kadın satıcının gülümseyerek bana doğru yaklaşmasını görmezden geldikten sonra bulmayı istediğim şeylere doğru ilerleyip sepetlere göz gezdirmeye başladım.

Onlarca çeşit, onlarca farklı renk çiçek vardı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim beyefendi?"

"Sevgilime çiçek almak istiyorum." Bu cümleyi kurmamla anında buruşan yüzüme engel olamazken kadın satıcı da bunu fark etmiş olacak ki bana tuhaf bir bakış attı.

"Şey, tabii. Aklınızda bir şey var mı?" Daha önce böyle bir şeyi hiç yapmadığımdan ötürü merak edip Melisa'ya da neyi sevdiğini sormamıştım. Hangi çiçeği sevdiğini bilmiyordum.

"Yok." Adımlarımı mağazanın içinde ilerletmeye devam edip hasır sepetlerinin içindeki çiçeklere sırayla göz gezdirmeyi sürdürdüğümde hepsinin birbirine benzemesinden ötürü boş verip bakışlarımı kadın satıcıya doğru çevirdim.

"Sizde melisa çiçeği var mı?"

"Elbette, şöyle buyurun." Kadın satıcı önden, ben ise arkasından ilerlerken çok geçmeden bir hasır sepet dolusu melisa çiçeğinin önünde durduk. Yaprakları bembeyazdı ve tıpkı benim Melisa'm gibi tertemiz görünüyordu.

"Hepsini alıyorum." Elimi ceketimin cebinin atıp cüzdanımı dışarıya çıkarttıktan sonra kredi kartını kadın satıcıya uzattım.

Hayatımda çok az kendimi tam anlamıyla mutlu hissettiğim anlar olmuştu. Belki on, belki de on sayısını takip eden sayılarca. Asla yüze ulaşmamıştı benim güzel anılarım. Veya hiçbir güzel

anım uzun süre devam edip bana tüm geçmişimi unutturmaya yetmemişti. Ben daha çok kalabalık ortamlarda yalnızlığı hissederek yaşamını devam ettirenlerdendim. Etrafımda birçok insan vardı, evet ama hiçbiri benim hissetmeyi istediğim duyguları bana veremiyordu. Hoş, neyi istediğimi ben de tam olarak bilmiyordum ama içimde beslediğim o boşluk ve bilinmezlik bir şeylerin yetersiz olduğunu çok iyi anlamama neden oluyordu.

Bir gün karşıma bir adam çıktı. Bana yol gösterip, doğru şeyler yapmayı öğütleyerek yaşamımı o şekilde ilerletmemi tavsiye ettiğinde ben henüz on dokuz yaşındaydım. Karanlığın içine ilk adımımı atmadan hemen önceydi. Adam eğer dediklerini yaparsam mutlu olabileceğimi ve içimdeki o boşluktan kurtulacağımı söylemişti. O bana bunları söylerken belki ben o zaman umursamamıştım ama şimdi olsaydı, veya bu yaşayacaklarımı önceden bilmiş olsaydım, o zaman onu can kulağıyla dinler, söylediği şeyleri ciddiye alırdım.

Hem böylelikle değer verdiğim kızın babasının gözünde de şimdi olduğu gibi bir serseri değil, sevdiği bir oğlan olmayı başarabilirdim.

Yağmur damlalarının elimdeki büyük sepetin içindeki çiçekleri ıslatmasına izin vermek istemediğimden adımlarımı hızlandırarak yürümeye devam ettiğimde hastaneden içeriye girip oyalanmadan asansörlerin olduğu tarafa yöneldim. Etrafta bulunan insanların kimisi şaşkın bir ifadeyle kimisi de gülümseyerek bana bakıyordu ama bunun çok da umurumda olduğunu söyleyemezdim.

Asansörle yedinci kata çıktıktan sonra koridorun sonuna doğru yüzümdeki anlamsız gülümsemeyle ilerlemeye başladım. Melisa belki bana kızgındı. Ama onun için aldığım bir sepet dolusu çiçekten sonra en azından kızgınlığının birazcık da olsa dineceğini umuyordum. *Hayatımda ilk kez birine çiçek alıyorum.* O doktor bozuntusu heriflerinde Melisa'nın sağlığı hakkında ileri geri konuşmalarına şimdi gidip müdahale edecektim zaten. Melisa gayet sağlıklıydı. Sadece son günlerde yaşadığı şeyler hiç kolay değildi hepsi bu.

Koridorun en sonunda gördüğüm kalabalık bir topluluk, ne olduğunu anlayamadığım için meraklanmama neden olurken

adımlarımı biraz daha hızlandırıp yürümeye devam ettim. Ama tam bu sırada Murat Bey geldiğimi fark ederek öfke kusan bakışlarını bana dikince ne olduğunu iyice merak etmiştim.

"Hepsi senin yüzünden oldu!"

Murat Bey'in hiç beklemediğim anda yüzüme geçirmiş olduğu sert bir yumruk geriye doğru sendelenmemi sağladı.

"Kızım senin yüzünden ortalarda yok!"

İkinci yumruk darbesi ilkine göre daha güçsüz bir şekilde yüzümdeki yerini alırken Murat Bey'in gözlerinden dökülen birkaç damla gözyaşı olduğum yerde öylece kalmama neden oldu.

"Senin yüzünden kızım gitti..."

Doktorlar Murat Bey'in koluna girip ona destek olmak istercesine sakinleştirici sözler söylemeye başlayınca az önce Murat Bey'in elinde olan ama şimdi yerde duran kâğıt parçasına uzanıp elime aldım.

Doktorların söyledikleri birer uğultu eşliğinde kulaklarımı dolduruyordu ve herkesin aynı anda telaşla konuşması, içerisinde olduğum girdapta boğuluyormuş gibi hissetmeme neden oluyordu.

Adım Melisa Su Özsoy.

Âşık olduğum için, aşkım için hiç durmadan savaştığım için, aşkım için ailemi, gururumu, benliğimi hiçe saydığım için doktorlardan deli damgası yedim. Bana artık aklımı yitirdiğimi, sağlıklı düşünemeyeceğimi, ortada hiçbir sebep yokken gülümseyeceğimi ve en kötüsü de ben bunları yaşarken yanımda kimsenin olmayacağını, tek başıma bir akıl hastanesinde yaşayacağımı söylediler. Bunu istemiyordum. Ailemden uzakta olmayı hiçbir şekilde istemiyordum. Ama başka çarem yokmuş. Eğer söylenilenleri yapmazsam daha kötü şeyler olabilirmiş. Umurumda değil. Ben onlardan uzakta olup bir deli gibi yalnız başıma yaşamaktansa hiç yaşamamayı göze alıyorum.

Özür dilerim babaannem... Beni ziyaret için buraya geldiğinde seni düzgünce karşılayamadım.

Özür dilerim annem... Özür dilerim babam... İstediğiniz gibi bir evlat olamadım.

Özür dilerim şapşal kuzenlerim...

Özür dilerim bana hem ablalık, hem de ağabeylik yapan arkadaşlarım...

Özür dilerim Aras...

Ve son olarak özür dilerim Ateş... Seni sevdiğim için, sana âşık olduğum için, aptal kalbimi sadece senin için mühürlediğim için çok ama çok özür dilerim.

Belki ben gerçek aşkımı yaşayamadım. Ama şunu bil ki ben gerçek aşkımı buldum. Evet, seni buldum.

Umarım sen de gerçekten değer verdiğin birini bulup onunla istediğin gibi yaşarın. Ama senden son bir ricam var. Lütfen bana yaşattıklarını ona da yaşatma olur mu? Onun da elini sakın yarı yolda bırakma. Ona gerçekten değer ver. Sakın korkma. Değer vermek, vermeyi bildiğin takdirde çok güzel bir duygu. Üstelik bir de karşılığını alabilirsen işte o zaman ne kadar mutlu olduğunu göreceksin.

Kendine iyi bak Zorba. İyi bak ki, her gün beni hatırlaman için, bana yaşattıklarınla yüz yüze gelmen için önünde uzun uzun zaman olsun...

Gözlerimden akan birkaç damla gözyaşı elimde tuttuğum kâğıt parçasına temas edip onu ıslatmaya yeterken bedenim buzdan heykele dönmüş gibiydi. Ayaklarım adeta yere çivilenmişti ve hareket edebilmek gibi bir eylem şu anda bana imkânsız geliyordu. Bu yazanlar... gerçek olamazdı. Melisa kendi canına kıymak gibi bir aptallık yapmış olamazdı. Çünkü beni bu sikik dünyada bir başıma bırakamazdı.

Bir hareketliliğin olduğunu hissettiğim koridorda beyaz giyimli bir hemşire görüş alanıma girerken doktorların, Murat Bey'in, Aras'ın ve tanımadığım birkaç kişinin daha hemşireye dikkat kesildiğini fark ettim. Hemşire nefes nefeseydi ve yüzündeki o ifade...

"Az önce hastanenin çatısından birisi aşağı atlayarak intihar etmiş. On yedi-on sekiz yaşlarında genç bir kız. Ve söylenilenlere göre maalesef hayatını kaybetmiş."

Elimdeki bir sepet dolusu melisa çiçeği gürültülü bir şekilde yere düşüp rastgele etrafa saçılırken iç sesim haykırdı.

İşte bu sefer gerçekten kaybettin Ateş Arsoy.

Kırk Üçüncü Bölüm

Hemşire

Bu hastanede çalıştığım süre içerisinde o kadar çok olaya tanık oldum ki... Yakınlarına bir şey olduğu söylenildiği takdirde yakınan insanlar, ağıt yakıp isyan edenler, bayılıp bilincini kaybedenler ve neden başkaları dururken kendi yakınlarının başına geldi diye bilinçsizce hesap soranlar. Hepsinin acısı aslında farklıydı ama verdikleri tepki neredeyse aynıydı. Her birinin kendilerine göre birer acısı vardı. Hastalarının başına gelen kötü bir olay onları en derinden sarsıyordu ve onlar sanıyordu ki, etrafta binlerce insan varken bir tek kendi yakınlarının başına kötü bir olay geliyor.

Ama öyle değildi işte.

Bu çalışma hayatım boyunca o kadar çok olaya, aileye, insanlara şahit oldum ki. Kader çizgisinin bir tek kişinin hayatına bağlı olmadığını günden güne yaşayarak öğrendim. İnsanlar onca kişi arasında kendi yakınlarına kötü bir şey olunca isyan edip şansların lanetler savuruyordu ama bilmiyorlardı ki onlar gibi daha nicesinin bu hastanede ve daha başka yerlerde yaşamlarını sürdürdüklerini.

İnsanlar at gözlüğüyle bakıyordu işte dünyaya. O gözlüğü çıkartıp atmayı bir becerseler sorun yaşayan tek kişinin aslında kendilerini olmadığını fark edip, kendilerinden çok daha kötü durumda olan insanların da bir yerlerde yaşadığını, yaşamaya çalıştıklarını göreceklerdi. Ama işte ne yazık ki insanlar bunu görmemekte ısrarcıydı.

Ve bugün... o genç kızın intihar ettiğini doktora bildirdiğim sırada oluşan derin sessizlik ve ardından annesi diye tahmin et-

tiğim kadınla yaşlı birinin baygınlık geçirip fenalaşması birbirini takip eden saniyeler içerisinde gerçekleşirken koridorda bir koşuşturma, bir fısıldaşma oldu. Doktorlar hızla genç kızın yanına giderken koridordaki diğer insanlar da kendi aralarında konuşmaya başlamışlardı bile.

"Pek de gençmiş."

"Yazık."

"Kim bilir ne derdi vardı?"

"Allah ailesine sabır versin."

Hemşireler hızla yanımıza gelip baygınlık geçiren iki kadını sedyeye koyarak hastane odalarından birine götürürken genç kızın babası haberin şokuyla olduğu yere çöktü. Bir çeşit transa geçmişti. Adeta donmuş gibiydi ve olduğu yerde öylece kalakalıp hiç kıpırdamayarak bakışlarını belli bir noktaya sabitlemişti. Öyle zavallı görünüyordu ki... Ama sırf o değildi. Tıpkı onun gibi birkaç kişi daha aynı şekilde şok geçirip afallamış bir ifadeyle oldukları yerde durmaya devam ediyordu ve bu manzara benim hiç de sevdiğim bir manzara değildi.

Hastaya bir şey olur. Yakınları da ağlayıp, bayılır. Dediğim gibi hepsinin acısı farklı, ama verdikleri tepki aynıydı. Bugün de böyle olması zaten kaçınılmazdı. Psikolojik sorun yaşayan birçok hasta şu anda hastanede tedavi görüyordu. Ama hiçbiri bu zamana kadar bu genç kızın yaptığı gibi yapmamıştı. En azından yapanlar, sonunda ölmeden kurtarılmayı başarabilmişti. Ama bu kız her ne yaşadı bilmiyorum ama ardında gerçekten üzülen insanlar bırakmıştı.

Genç kızın ailesi haberin şokuyla oldukları yerde öylece durmaya devam ederken tam bu sırada hastane koridorunda kopan tok bir gürültü herkesle beraber benimde sesin geldiği yöne bakmama neden oldu. Yirmili yaşlarında bir genç elindeki büyük sepeti yere düşürmüştü. Etrafta onlarca, hatta belki yüzlerce beyaz çiçek vardı ve genç oğlan da onların tam ortasındaydı.

Şu anda hastanede derin bir sessizlik vardı. Ölüm sessizliği... Az öncenin aksine kimsenin ağzından en ufak bir ses bile çıkmıyordu. Herkesin şokta olduğu açıkça beliydi ve o genç kızın intihar etmiş olmasının gerçeğini idrak edemedikleri de.

"Nerede o?" Adeta tıslayarak konuşan genç oğlan adımlarını hızla bana doğru ilerletmeye başladığında bakışlarındaki o sert ifade korkmam için yeterli olmuştu. Çünkü genç oğlan oldukça sinirli görünüyordu ve gözlerindeki öfke saçan ifade insanın tenini ürpertecek boyuttaydı. Yutkundum.

"Cevap ver bana. İntihar eden kız şimdi nerede?" Genç oğlan hızlı adımlarla yürüyerek tam karşıma geçip bakışlarını ben de gezdirmeye devam ettiğinde başhekim hızla önüme geçerek genç oğlanla arama girdi. "Sakin ol evlat."

Başhekim elini genç oğlanın omuzlarına koyarak sakinleştirmeye çalıştığında genç oğlan bir kez dahi kırpmadığı gözlerini gözlerimden ayırmayarak başhekimi kolaylıkla yana savurdu ve ben daha ne olduğunu anlamadan kollarımı sıkıca kavradı. Uyguladığı güç... inanılmaz derecede fazlaydı.

"Cevap ver!"

"Be-be-ben bilmiyorum," deyip korkuyla kekeledim. "Bana sadece genç kızın hayatını kaybettiğini söylediler ve..."

"Kapa çeneni!" Genç oğlan öyle bir bağırmıştı ki... bedenimin korkuyla yerinden sıçramasına engel olamamıştım. "Benim ufaklığım hâlâ yaşıyor!"

"Beyefendi lütfen sakin olun. Burası bir hastane."

"Konuş!" deyip başhekimi duymazdan gelerek bakışlarını bende tutmaya devam etti genç oğlan. "İntihar eden kız şu anda nerede? Tekrar etmeyeceğim." Kollarımı sıkıca kavramış olan iki güçlü el inanılmaz bir acıyı bedenime yaşatırken bu acı aynı zamanda gözlerimden birkaç damla yaşında süzülmesine neden olmuştu. Genç oğlan adeta delirmiş gibiydi ve bana karşı uyguladığı güç inanılmaz derecede fazlaydı. "Be-be-ben bilmiyorum. Son gördüğümde yerde yatıyordu ama şimdi muhtemelen ameliyathanede olması gerek."

"Hangi kat?"

"Bir alt kat," diyerek hızlıca cevap verdim. Ve ne olduysa bundan sonra oldu.

Genç oğlan ellerini bir hışımla kolumdan çekip adımlarını hareket ettirerek hızlı bir şekilde ameliyathaneye doğru yürümeye başladığında doktorların genç kızın bedenindeki hasarla-

rı temizleyip daha sonra da morg için hazırlamaları genç oğlanı resmen delirtmişti. Ameliyathaneye alınmayan genç oğlan her yeri yıkıp dökerken herkes endişeyle ona bakıyordu. Bu zamana kadar yakınını kaybeden birçok insan görmüştüm evet ama bu genç hepsinden daha farklıydı. Çünkü hem delirmişti hem de kendine hiç çekinmeden zarar veriyordu. İçeride olan kişinin kendi sevgilisi olmadığını iddia ediyordu. Hem bunu iddia ederken hem de sinirlenmesi gerçekten tuhaf bir durumdu.

Genç oğlan duvara bir tane daha yumruk attı. Tekrar ve tekrar. "Şu sikik kapıyı hemen açmazsanız hepinizin ecdadını sikerim!"

"Beyefendi lütfen sakin olun. Burası bir hastane. Anlıyorum, çok zor bir durum ama-"

"Kes sesini. O ölmedi!" Genç oğlanın bıçak kadar keskin çıkan sesine karşı başhekim susmak zorunda kalırken genç oğlan elini saçlarının arasına daldırdı. Genç kızın babası ve diğer yakınları hâlâ şokun etkisindeydiler. Oldukları yerde öylece durup buzdan heykel tanımına en uygun örnek olmaya devam ediyorlardı. Bunu fark eden doktorlar harekete geçip genç kızın babasına ve diğerlerine müdahale etmeye çalışmışlardı ama onlar itiraz edip genç kızı görmeden hiçbir yere gitmeyeceklerini kesin bir dille vurgulamıştılar.

"İntihar eden kişinin Melisa olmadığını biliyorum. O ölmedi." Genç oğlan adeta öfke kusuyordu. "O ölmedi, anlıyor musunuz?" Koridordaki sessizlik devam ederken sadece genç oğlanın sesi etrafta yankılanıyordu. Umutlu, kesin, aynı zamanda da korkulu sesi.

"Evladım, tamam. Önce bir sakin ol. Burası bir hastane."

"Hastaneni de sikerim seni de lan puşt! Şu siktiğim kapıyı bir an önce açın!" Kimsenin hareket etmediğini gören genç oğlan iyice öfkelendi ve yumruğunu tekrar duvara geçirdi. "Şu kapıyı derhal açmazsanız bu hastaneyi başınıza yıkarım! O kızı görmeme izin vereceksiniz!"

Başhekim ve bir başka doktor genç oğlanın her saniye büyüyen öfkesini kontrol altına almak adına kollarından tutup onu sakinleştirmeye çalıştıklarında genç oğlan kollarını bir hışımla onlardan kurtarıp öfke saçan gözlerini doktorlarda gezdirdi.

"Sakın. Bana. Dokunmayın."

Doktorlar teslim olur gibi ellerini havaya kaldırdı. "Tamam evlat, kimse sana dokunmuyor. Ama lütfen artık sen de sakin ol. Mevta zaten birazdan dışarıya çıkartıldığında teşhis edilmesi için size fırsat verilecek."

"Teşhis, öyle mi?" Genç oğlan alayla güldü. Böyle ruhsuz bir gülümsenin ta kendisiydi. "İçeride olan kişi benim ufaklığım değil, anlamıyor musunuz?" Genç oğlan başını iki yana salladı. "Asla ama asla böyle bir şey mümkün olmaz. İnanmam."

"Kabullenmek zor, biliyorum ama-"

Genç oğlan sinirle doktorun üzerine yürüdü. "O ölmedi!" Öyle bir bağırmıştı ki sesi hastane koridorunda yankılandı. "Bir kez daha bunu iddia edersen senin ecdadını sikerim!"

Şu anda hiç kimseden ses çıkmıyordu. Sadece genç oğlan konuşuyordu ve onunda sesi zaten tüm hastanede yankılanıyordu. Kimisi hâlâ genç kızın intihar etmesinin şaşkınlığını yaşayıp oldukları yerde hiç kıpırdamazken, kimisi, hastanede olan diğer insanlar, genç oğlanın gazabından korkarak sessizce olanları izliyordu.

Benim de zaten onlardan hiçbir farkım yoktu.

Genç oğlan ameliyathaneye alınmayacağını anlayınca duvara bir yumruk daha attı. Tekrar ve tekrar. Yumruk olan eli çoktan kanamaya başlamıştı ama genç oğlan bunu çok da umursuyormuş gibi görünmüyordu. "Şu kapıyı hemen açın!" Genç oğlanın elindeki kanlar ameliyathanenin kapısında kırmızı lekeler bırakırken daha önce hiçbir hasta yakınının bu denli delirdiğini görmemiştim.

"Senin yüzünden." Genç kızın babası, dudaklarını güçlükle aralayıp bakışlarını öfkeden delirmiş olan oğlana doğru çevirdi. "O... senin yüzünden..." Genç kızın babası gözyaşlarını sessizce akıtmaya devam etti. "Kızım, senin yüzünden..."

"O ölmedi!" Genç oğlanın hastanede yankılanan sesine karşı genç kızın babası adımlarını güçlükle oğlana doğru ilerletmeye devam etti. "Eğer... eğer sen, sözünü tutup onun hayatına tekrar girmeseydin-"

Genç oğlan elini öfkeyle saçlarının arasına daldırdı. "Ona bir

şey olmuş gibi konuşmayın! Evet, onun hayatına tekrar girdim. Bu belki ilk başta kaderin tesadüfüydü ama sonra ben istedim. Onunla vakit geçirmek, beraber olmak istedim, oldum. Sevgilim olmasını istedim, oldu. Yanımda olmasını istedim, bana sarılmasını istedim, beni sevmesini istedim hepsi oldu. Olmaya da devam edecek anlıyor musunuz? Onu ne olursa olsun bırakmayacağım."

Genç oğlan konuşmasını bitirip öfkeli, ama bir o kadar da kendinden emin bir ifadeyle karşısında ona perişan ve de minicik bir umut içerisinde olan adama baktığında ameliyathanenin kapısındaki hareketlilik herkesin o tarafa dikkat kesilmesine neden oldu. Tabii benim de.

Gürültülü ve hızlı bir şekilde hareket eden sedye onu ilerleten dört kişi tarafından morgun yolunu tutarken genç oğlan adımlarını hareket ettirip hızla sedyenin yolunu keserek durmasını sağladı. Eli sedyenin kenarını sıkıca kavramıştı ve ona anlamayarak bakan görevlileri hiç de umursuyormuş gibi görünmüyordu.

"Beyefendi ne yapıyorsunuz?"

Genç oğlan ona bunu söyleyen görevliyi umursamayıp bakışlarını üzeri beyaz bir çarşafla örtülen cansız bedende sabitlemeye devam ettiğinde gözlerinde karmakarışık bir ifade vardı. Bakışları, evet az önceki gibi öfke kusuyordu ama bir taraftan da bakışlarındaki o korku ifadesini ayırt edebilmiştim. Her ne kadar ölen kişinin kendi sevgilisi olmadığını iddia etse de bir yandan da korktuğu açıkça ortadaydı işte.

"Beyefendi, mevtayı bir an önce morga götürmemiz gerek. Lütfen izin verin."

Öndeki görevli sedyeyi tekrar hareket ettirmek üzere bir hamle yaptığında genç oğlan daha önce davranıp sedyenin kenarını sıkıca tutarak buna engel oldu.

"O ellerini kırmamı istemiyorsan kes sesini!" Genç oğlanın ses tonu buram buram tehdit kokuyordu. Görevli de zaten bunu fark etmiş olacak ki sessizce yutkunup başını öne eğdi.

Genç oğlan elini yavaşça beyaz örtünün üzerine götürdü. Sedyeden aşağı sarkan siyah dalgalı saçlar ve o saçların ucundaki pıhtılanmış kan damlaları, genç kızın görünen tek şeyleriydi.

Genç oğlan dudaklarını sessizce hareket ettirip bir şeyler mırıldandı. Böyle dua eder gibiydi, sanki Allah'a yalvarıp ölen kişinin sevgilisi olmamasını diler gibiydi. Ama maalesef ki dua etmek için geç kalmıştı. Çünkü sevgilisi artık ölmüştü ve geri gelmesi imkânsızdı.

Genç oğlan beyaz örtüyü yavaşça kaldırdı. Elleri tir tir titriyordu ve yüzü de bembeyaz olmuştu. Kireç gibiydi. Az önceki heybetli halinden şimdi hiç eser kalmamıştı ve şimdi fark ediyordum da, *genç oğlan bu kızı çok fazla seviyor olmalıydı.*

Görüş alanıma sırasıyla genç kızın alnı, gözleri, burnu ve de ağzı girmişti. Yüzü paramparçaydı. Ameliyathanede yapılan dikiş izleri, beyni başta olmak üzere tüm yüzüne hâkimdi ve genç kız çok ama çok kötü görünüyordu. Böyle insanın uzun uzun bakamayacağı türdendi. Çünkü yüzü öylesine dağılmıştı ki... kesinlikle insanın bakmaya midesi kaldırmazdı. Neden böyle bir ölümü kendine layık gördü aklım almıyordu. Üstelik onu çok seven etrafında birden fazla insan vardı. Onun aksine bu hastanede öylesine yalnız kişiler vardı ki... Kimin ne yaşadığı gerçekten belli olmuyordu.

"Biliyordum," Genç oğlan eliyle yüzünü kaplayıp derin bir nefes aldı. "Melisa olmadığını biliyordum. Allah'ım sana şükürler olsun."

Görevliler sedyeyi tekrar hareket ettirip koridorda ilerletmeye başladıklarında genç kızın ailesinin yüzündeki rahatlama ve aldıkları derin bir nefes bakışlarımı onlarda gezdirmeme neden oldu. Her biri rahatlamış görünüyordu ve az önceki dağılmış halleri uçup gitmişti.

Sarışın bir oğlan, genç kızın babası, otuzlu yaşlarında bir kadın ve sarışın oğlana çok benzeyen bir adam ve kadın. Her biri derin nefesler alıp elleriyle yüzlerini kaplarken doktor içeriden çıktı ve genç kızın ailesine açıklama yapmaya başladı.

"Mevtanın 103 numaralı odada tedavi gören Selma Yılmaz olduğunu teşhis ettik. Kendisi zaten psikolojik sorunlar yaşıyordu ve daha önce de intihar teşebbüsünde bulunmuştu. Sizin kızınız şu anda nerede bilinmiyor. Kamera kayıtlarına baktıktan sonra kesin bir şey söyleyebiliriz. Ama dua edelim ki hastanenin içinde

bir yerlerde olsun. Aksi takdirde kızınızın durumundaki bir hastanın dışarıda bir yerlerde olması ne yazık ki onun açısından pek de iyi olmayabilir."

***

Melisa Özsoy

Bedenimi delip geçen ve beni her saniye biraz daha üşüten soğuk hava kıvrıldığım yere iyice sinmeme neden olurken kollarımı belimin etrafına sıkıca dolamaya devam ettim. Hava soğuktu. İçeri soğuktu. Uzandığım beton zemin soğuktu. Şu anda sıcak bir yere veya en azından ince de olsa bir battaniyeye öyle çok ihtiyacım vardı ki... Bedenim tir tir titriyordu ve üzerimdeki kıyafetler beni hiçbir şekilde ısıtmaya yetmiyordu.

Oysaki deliler hiçbir şeyi hissetmez derler, değil mi? Ama ben soğuk havayı şu anda en derin hücrelerime kadar hissediyordum ve tüm bunlar gerçekti. Benim soğuk havayı hissetmem, burada, beton bir zeminin üzerinde kıvrılarak yatmam, dışarıdaki köpek sesleri, karanlık bir yerde olmam hepsi gerçekti ve şu anda içerisinde olduğum durum buydu.

Hastaneden kaçmıştım. Çünkü doktor delirdiğimi ve bir süre deli hastanesinde tedavi göreceğimi söylemişti. Üstelik tedavi boyunca da ailemi sadece on beş günde bir kez görebilecekmişim. Söylenilenleri yapmadığım takdirde ise sağlığım biraz daha kötüye gidecekmiş.

İstemiyordum işte böyle bir şeyin olması. O hastaneye gidip bana deli muamelesi yapmalarını istemiyorum. Hem ben deli değildim ki. Tamam, bazen saçma sapan hareketler yapıp normal davranmadığımı biliyordum ama ben zaten her zaman anormaldim. Normal olduğumu hiçbir zaman savunmadım ki.

Benim yerimde bir başkası olsaydı belki, benim yaşadıklarımı bir başka kız yaşasaydı bu zamana kadar dayanacağını bile sanmıyordum. Ama ben bir şekilde dayanmayı başarmıştım işte. İyi veya kötü. Mutlu veya mutsuz. Güzel veya çirkin. Sağlıklı düşünme yeteneğimi kaybettim veya kaybetmedim.

Bu kimi alakadar ederdi ki? Her şeyi ben kendi isteğim, ken-

di iradem üzerine yaşadım ve bu zamana kadar yaptığım hiçbir şeyden pişmanlık duymuyordum. Ateş'i sevdiğim için, ona âşık olduğum için, onun için yaptıklarım için hiç ama hiç pişman değildim. Ha, eğer en başa dönme şansım olsa ve onunla beraber olup olmamak için elime bir fırsat geçse belki bir düşünür, ona göre karar verirdim ama bu zamana kadar onun için yaptığım şeyler için hiç pişman değildim.

Evet, ondan şu anda nefret ediyorum. Yüzünü görmek, sesini duymak, bana dokunmasını hissetmek hiçbir şekilde istemiyorum ama bunun nedeni sırf bana yalan söylediği içindi. Ben orada, çaresizce onun beni kurtarmasını beklerken onun aptal intikamını devam ettirmesi ve beni kurtarmaya gelmemesi ondan nefret etmem için yeterli olmuştu.

Üstelik ben ona haber de vermiştim. Düşmanlarının yanımda olduğunu deniz kenarındayken ona bizzat söylemiştim. O zaman yanıma gelemez miydi sanki?

Ateş'in numarasına tıkladıktan sonra elimi dokunmatik klavyeye götürdüm ve ona bilgilendirme mesajlarımdan birini attım.

Kime: Ateş Arsoy

Mesaj: Şu anda bir deniz kenarındayım ve seni düşünüyorum. Gerçi ben her zaman seni düşünürüm ama konumuz bu değil. Ne yapıyorsun? Benim yanımda şu an iki tane adam var. Birinin ismi Kevin, diğerinin ismi Joe. Yine 'Bana ne?' diye cevap yazmazsın umarım. Çünkü öyle yapınca çok sinir bozucu oluyorsun!

Evet, Ateş ona bu mesajı attığımda beni, anılarımızı, geçmişimizi hatırlıyordu ama bir hafta boyunca sürekli yaptığım ve yaparken onu sinirlendirdiğimi bildiğim için o gün yine yapmak istemiştim. Çünkü onu sinirlendirmek hoşuma gidiyordu. Sinirlenince ortaya çıkan yüz ifadesi hoşuma gidiyordu. Ama ben sonucunun böyle hüsranla biteceğini nereden bilebilirdim ki?

Kevin bakışlarını bana doğru çevirdi. "Aslına bakarsan küçük kız, adını zaten biliyoruz."

Bakışlarımı telefonumun ekranından ayırıp hemen yanımda oturan adama baktım. "Nasıl yani?"

Kevin omuzlarını silkti. "Senin hakkında birçok şey biliyoruz. Liseye gittiğini, ailenin tek çocuğu olduğunu, babanın polis olduğunu ve bizi en çok alakadar eden şey olan Ateş'in ufaklığı olduğunu biliyoruz."

Ateş'in ufaklığı...

Telefonuma mesaj geldiğini haber veren o tanıdık kısa ses kulaklarımı doldurup elimde titrerken ağzımı aralayıp şaşkın bir ifadeyle Kevin'a bakmaya devam ettim. Çünkü verdiği cevap beni şaşırtmıştı.

"Anlamadım? Siz tüm bunları nereden bilebilirsiniz ki?" Kevin sormuş olduğum soru üzerine tam ağzını aralayıp cevap verecekken yanındaki arkadaşı söze girip dikkatini benden çekmesine neden oldu.

Hemen telefonuma gelen mesajı okudum.

Kimden: Ateş Arsoy

Mesaj: Hemen oradan uzaklaş Melisa. HEMEN! Dikkat çekmemeye özen göster ve sakın ama sakın onlara sana değer verdiğimi söyleme. Aksini iddia et, anladın mı?

Kevin bakışlarını bana çevirdi. "Ateş'in hayatında olan tüm insanları tanıyan biri olarak bu soruyu bana sorman oldukça komik küçük kız." Elimi klavyeye götürmek üzere yaptığım hamleyi yarıda kestim. Telaş yapmamaya özen gösterip bakışlarımı ona doğru çevirdim. Sesinde garip bir ifade vardı. Yabancı olduğundan mı bilmem böyle bir tuhaf konuşuyordu ve ben yavaş yavaş tedirgin olmaya başlamıştım.

"Benden ne istiyorsunuz?" Telefonuma bir mesaj daha geldi.

"Aslına bakarsan çok büyük bir şey değil," dedi Kevin. "Arsoy'un hafızasını kaybedip seni hatırlamadığını biliyoruz. Tabii senin ona kendini hatırlatmak için yaptığın çabaları da. Söylesene küçük kız? Ateş senin için bu kadar önemli mi?"

Kevin sormuş olduğu sorunun cevabını merak eder gibi yüzüme bakmaya başlayınca sessizce yutkunmaktan kendimi alıkoyamadım. Ateş'le aralarında ne gibi bir bağlantı var bilmiyordum. Arkadaş olmadıkları kesindi. Çünkü Kevin'ın 'Ateş' deyişinde bile değişik bir tını vardı. Bu tını arkadaş olmadıklarını kesin olarak anlatabilecek türdendi.

Derin bir nefes aldım. Ardından ayağa kalkıp bakışlarımı Kevin'a dikerek ciddi ifademi yüzüme takındıktan sonra konuştum. "Siz kimsiniz bilmiyorum. Evet, onu seviyorum ama bu kimseyi alakadar etmez. Bu onunla benim aramda." Yanlarından geçmek üzere yapmış olduğum hamleyi Kevin ayağa kalkıp önüme geçerek engel olunca bakışlarımı anlamayarak ona diktim.

"Senin onu sevdiğini zaten biliyoruz. Peki ya Arsoy? O da seni seviyor mu?"

Ateş'in uyarı dolu mesajı gözümün önüne gelince "Tabii ki hayır," deyip hemen ona cevap verdim. "Kendisi hafızasını kaybetti ve beni hatırlamıyor bile." Sesim öylesine kendinden emin çıkmıştı ki. İnanmaması mümkün değildi.

"Peki hafızasını kaybetmeden önce? O zaman sana değer vermiyor muydu?" Kevin ağzımdan çıkacak evet kelimesini duymak istercesine beklemeye başlayınca alayla güldüm. "Ateş ve bana değer vermek mi? Kusuru bakma ama demek ki Ateş'in her şeyini bilmiyormuşsun. Çünkü o kimseye değer vermez. Hele bana, asla. Hem zaten kendisi birkaç gün sonra evleniyor ve oldukça da mutlu. Şimdi çekilin yolumdan."

Söylemiş olduğum her bir kelime Kevin'ın yüzünün biraz daha düşmesine neden olunca söylediklerime inanmasını umut ettim. Bunlar belli ki Ateş'in düşmanlarıydı ve Ateş hemen uzaklaş derken işlerin kötüye gideceğini biliyordu.

İkinci mesajı okuyamadan bilincimi kaybetmiştim belki ama Ateş ilk mesajından sonra harekete geçip beni kurtaramaz mıydı? Kurtarabilirdi. Tamam. Düşmanlarının bana zarar vermesini istemediği için onların gözünde beni değerli göstermiyordu ama bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Ben onun yüzünden az kalsın kızlığımdan, benliğimden olacaktım ve sonuçları ne olursa olsun eğer bana gerçekten değer veriyor olsaydı beni kurtarmaya gelirdi. Her şeyi bir kenara itip beni onların elinden kurtarmaya gelirdi.

Ama o ne yaptı? Aptal bir intikam uğruna beni kurtarmak yerine yine Melek'le beraber oldu. Yine onu seçti, yine onun yanında oldu, yine yüzüstü bırakılan ben oldum.

Belki bugün o mektubu bırakıp gittikten sonra intihar ederek her şeye, hissettiklerime, duygularıma en kolay yoldan bir son verebilirdim ama ardımda bırakacağım ailem tüm bunları hiçbir şekilde hak etmiyordu. Zaten onların yüzünü çok az güldürmeyi başarmışken bir de intihar ederek onları yasa boğmak istemiyordum. Çünkü beni gerçekten sevdiklerini biliyordum. Bana bir şey olunca yıkılıp, darmadağın olacaklarını çok ama çok iyi biliyordum.

Şimdi buradaydım. Hastaneye çok yakın, yarım kalmış bir inşaatın içinde. Ailem şu anda ne halde bilmiyordum ama umarım Ateş mektupta da belirttiğim son cümle gibi bana yaşattığı her şeyle yüz yüze gelmeye başlamıştır. *Umarım...*

***

Ertesi sabah uyuşan bedenimi hareket ettirememden ötürü telaşla gözlerimi araladığımda vücudumun hiçbir yerini hissedemediğimi fark ettim. Her yerim uyuşmuştu. Kolumu havaya kaldırıyordum ama hiçbir şey hissetmiyordum. Bu durum yüzümü buruşturmama neden olurken hareketsiz kalmayı tercih ettim ve cenin pozisyonunda uzanmaya devam ettim.

Güneş doğmuştu. Kuşların cıvıltısı dışarıda yankılanıyordu ve her yere hâkimdi. Oysaki kış mevsimindeydik ve bu kadar kuşun aynı anda cıvıldaması biracık garibime gitmişti. Sonuçta hava soğuk ve de yağmurluydu. Onların şu anda sıcacık yuvalarında olması gerekirken dışarıda olmaları normal değildi. Ama belki onlar da soğuk havayı görmezden gelip yuvalarından çıkarak özgürlüğü tercih etmişti?

Tıpkı benim gibi...

Bir süre sonra bedenimdeki kan akışının yavaş yavaş hızlanarak uyuşan yerlerimi gevşettiğini hissetmeye başladığımda bir an önce buradan gitmem gerektiğini kendi kendime tembihledim. Çünkü muhtemelen birazdan bu inşaatta çalışan işçiler buraya gelip işbaşı yapacaklardı ve beni burada görmeleri pek de iyi olmazdı.

Uzandığım yerden yavaşça doğrulmaya çalıştım. Elimi boynumun üzerine bastırmıştım ve tutulan boynumun ağrısını hafifletmeye özen gösteriyordum. Çünkü ağrı, uyuşan bedenim gevşemeye devam ettikçe biraz daha kendini belli ediyordu ve bu gittikçe daha da dayanılmaz oluyordu.

Saat muhtemelen daha erkendi ve etrafta çok fazla insanın olduğunu sanmıyordum. Bu yüzden şimdi dışarı çıkarak kendime yeni bir saklanacak yer bulmayı hedefledikten sonra uzandığım yerden güçlükle kalkmayı başardım ve kaskatı kesilen bedenimi zar zor dengede tutmaya özen gösterdim. Derken tam bu sırada

kulaklarımı dolduran sirenler ve birden fazla arabanın ani fren sesi bedenimin anında telaşla kaplanmasına neden oldu. Korkunun ve paniğin bedenime yayılmasına izin verdim.

Deli hastanesine yatırılıp tek başına orada çürümeye hazır ol Melisa.

Kaskatı kesildim. İç sesim benimle dalga geçiyordu. Başımı iki yana salladım. Hayır. Beni oraya yatıramayacaklardı. Hayır, hayır, hayır. Adımlarımı güçlükle hareket ettirdim ve merdivenlere yönelip inşaatın en üst katına çıkmaya başladım. Beni bulmuşlardı. Ama her ne olursa olsun o hastaneye gitmeyecektim. Beni tek başıma çürütmelerine göz yummayacaktım.

İnşaatın en üst katını hedefleyen adımlarım arkamdan gelen seslerden dolayı iyice telaşlanıp birbirine dolanarak sürekli tökezlememe neden olsa da durmadım ve merdivenleri hızla tırmanmaya devam ettim.

Deli hastanesine gideceksin.

Ömrünün sonuna kadar yalnız kalacaksın.

İç sesimin haykırışları beni iyiden iyiye korkutup söylediklerinin sanki gerçek olacakmış gibi hissetmeme neden olurken adımlarımı biraz daha hızlandırdım. Yalnız kalmayacaktım. Beni o hastaneye götüremeyeceklerdi. Hayır, bunu başaramayacaklardı.

"Üst kata çıkıyor."

Arkamdan gelen adım sesleri gittikçe hızlanarak bana doğru yaklaşmaya devam ederken inşaatın çatı katına çıkmayı başarıp hızlıca saklanabileceğim bir yer aramaya başladım. Ama her yer apaçık ortadaydı ve saklanıp, gizlenebileceğim hiçbir yer ne yazık ki görünmüyordu. *Lanet olsun!*

Adımlarımı hızlıca ilerletmeye devam ettim. İnşaatın teras katında etrafıma bakınıp kurtulabileceğim herhangi bir yer aramaya koyulduğumda tam bu sırada teras kapısından içeriye giren ve hızlı hızlı nefes alıp veren Ateş karşımda belirdi.

"Melisa'm-" Ateş bana doğru bir adım atıp aramızdaki mesafeyi kısaltmayı hedeflediğinde ellerimi öne doğru uzatıp geri geri yürümeye başladım.

"Sakın bana yaklaşma."

"Güzelim lütfen..."

Ateş'in ardından birkaç polis memuru ve hastane görevlisi diye tahmin ettiğim kişiler teras kapısından içeriye girip temkinli gözlerle bakışlarını bir ben de bir de Ateş'te gezdirmeye başladıklarında korku iyice bedenimi sarmalamıştı.

"Ben deli değilim. Gidin buradan."

"Değilsin," diyerek hızlıca cevap verdi Ateş. Yüzünde yorgun bir ifade vardı ve gözlerinin içi de kanlanmıştı. Gece hiç uyumamış gibiydi.

"O zaman buradan gidin!" dedim onu incelemeyi bırakıp bakışlarımı polis memurlarına doğru çevirdiğimde. "Sizinle gelmeyeceğim."

"Seni almadan bir yere gitmem ufaklık."

Hastane görevlileri bana doğru yaklaşmaya başlayınca geri geri gitmeye devam ettim. Ama sırtımın beton zemine çarpması daha fazla gidemeyeceğim bir yerin olmadığını anlamama neden olurken iyice telaşlanıp korkulu gözlerimi beni hastaneye kapatmak için üzerime doğru yürüyen insanlarda gezdirdim. Her birinin yüzünde ruhsuz bir ifade vardı. Zebani gibiydiler.

"Gidin buradan, gelmek istemiyorum ben."

Üzerime doru yürümeye devam eden zebaniler bedenimin iyice korkuyla dolup taşmasına neden olurken, "Yaklaşmayın!" diye bağırdım ve beton zeminin üzerine çıkıp onlara uyarı dolu gözlerle bakmaya başladım. Dengemi kaybettiğim an yere düşüp bedenimin parçalara ayrılacağını biliyordum ama o hastaneye gitmektense bunu göze alıyordum.

Ateş bakışlarını hızla polis memurlarına ve benim gözümde birer zebani olan adamlara doğru çevirdi. "Uzak durun!" Sesi bıçak kadar keskin çıkmıştı.

"Ama..."

"Size uzak durun dedim. Kimse ona elini sürmeyecek!"

Polis memurları ve zebaniler geriye doğru gidip benden uzaklaşmaya başlayınca derin bir nefes aldım. Ama yine de aşağı inmeyecektim. En azından hepsi buradan gidip, gözden kaybolana dek.

"Hadi güzelim, hadi in oradan. Bak geri çekildiler." Ateş sakince konuşup beklentili gözlerle yüzüme bakmaya başlayınca elimde olmadan gülümsedim. Yüzünün hali öylesine komikti ki.

"Demek ineyim, öyle mi?" Ayağımın birini aşağı sarkıttım. Tam bu sırada Ateş gözlerini iri iri açıp refleks olarak öne doğru atıldığında elimi havaya kaldırıp durmasını sağladım. "Peki sonra ne olacak? Her şey yoluna girecek mi?"

"Girmesi için çabalayacağım."

"Demek çabalayacaksın... Neden peki? Neden her şey mahvolduktan sonra çabalıyorsun ki? Bunu önceden yapamaz mıydın sanki?"

"Melisa'm lütfen... Tam da her şey yoluna girmek üzereyken tekrar savrulmamıza müsaade etme. Hadi in oradan. Söz veriyorum iyi bir adam olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Bana kızgınsın, evet. Benden nefret ediyorsun, evet. Ama lütfen beni bir başıma bırakma. Sen olmazsan kaybolurum ben. Yok olurum. Lütfen bana bu acıyı yaşatma. Haklısın. Seni orada bir başına bırakmamam gerekirdi. Ama ben sadece sana daha kötü şeyler yapmasınlar diye gelmedim."

"Bana zaten kötü şeyler yaptılar!"

"Kalbinin atmasını istedim Melisa. O yüce kalbinin atmaya devam etmesini istediğim için gelmedim. Eğer gelseydim seni hiç düşünmeden öldürürlerdi, anlıyor musun? Ben buna dayanamazdım. Benim yüzümden olduğu için değil, seni sen olduğun için öldürmelerine dayanamazdım. Hatırlıyor musun? Sana beni bu kadar güzel sevdiğin için teşekkür ederim demiştim. Melisa sen beni annemden, babamdan çok sevdin. Bu zamana kadar aile sevgisinin boşluğuyla yaşayan beni kendi masum sevginle doldurup taşırdın. Lütfen bana bir şans ver. Bize bir şans ver. Sana hak ettiğin değerin karşılığını vermem için bana bir fırsat ver."

"Sen o fırsatı hak etmiyorsun." Gözlerim dolmaya başladı.

"Herkes bir şansı hak eder ufaklık. Benim gibi olanlar bile. Lütfen, in aşağı. Hadi güzelim. Ben sevgi gösteren bir kişiye nasıl karşılık verilir bilmiyorum. Daha önce hiç yaşamadım bunu. Ne yapmam gerek, nasıl hareket etmem gerek bilmiyorum. Bu zamana kadar beni bir tek sen karşılıksız sevdin, onda da her şeyi elime yüzüme bulaştırdım." Ateş bana doğru temkinli bir adım attı. "Bana sevmeyi öğret Melisa. Senin beni sevdiğin gibi benim de seni sevmemi sağla. Söz veriyorum iyi bir öğrenci olacağım."

Başımı iki yana salladım. "Sana inanmıyorum."

"Melisa sen benim her şeyimsin. Sana öyle çok değer veriyorum ki... Lütfen. Hadi in aşağı. Evet. İntikam, intikam deyip bunu sürekli dile getirdim ve sırf bu yüzden seni defalarca üzdüm. Ama bunu yapmadığım takdirde o intikamın sürekli içimde bir yerlerde olacağını ve beni huzursuz edeceğini biliyordum. Onlar benim ailem Melisa, anlıyor musun? Beni hayatlarından çıkarmış olsalar da, onları yıllardır görmüyor olsam da, onlar benim ailem ve intikamımı almaktan başka çarem yoktu."

Ateş'in gözlerindeki hüzün ve anlayamadığım daha birçok duygu hıçkırarak ağlamama neden olurken ellerimle yüzümü kapladım ve gözyaşlarımı saklamaya çalıştım. Ateş bana doğru yaklaşıp kollarını belime dolayarak beni hızla kendine doğru çekti ve beton zeminden indirdi. Öyle sıkı sarılmıştı ki... Başını saçlarımın arasına gömüp kollarını sıkıca belimin etrafına doladı.

"Sana söz veriyorum iyi bir adam olacağım ufaklık. Beni öyle korkuttun ki. Ama şimdi buradasın, kollarımdasın, yanımdasın."

"Sadece ailem içim."

"Umurumda değil. Yaşıyorsun ya sen. Nefes alıyorsun ya. Hiçbir şey umurumda değil."

"Bundan sonra böyle olmasını istemiyorum Ateş." Hıçkırdım. "Üzülmek, ağlamak istemiyorum. Kalbim acıyor, anlıyor musun? Artık dayanamıyorum. Lütfen hayatımdan çık ve bir daha sakın girme."

"Yapamam her şeyim. Seni bırakıp hiçbir yere gidemem. Bana istediğini yap, istediğini söyle ama lütfen böyle bir şeyi benden isteme. Seni kaybetmek istemiyorum ufaklık. Senin sevgine, gülüşüne, sesine, en önemlisi de sana bu kadar alışmışken şimdi bunlardan ayrılmak istemiyorum."

"Ama beni deli hastanesine götürecekler. O zaman ayrılmak zorunda kalacaksın zaten."

"Asla ufaklığım. Kimse seni benden ayıramaz. Hiç kimse. Hem sen deli değilsin. Bunu o kuş beyinli heriflere ispatlayacaksın. İspatlayacağız. Ve her şeyin sonunda sana söz veriyorum kazanan taraf biz olacağız. Mutlu olmayı başaracağız ufaklık. *Mutlu olmayı başaracağız.*"

Kırk Dördüncü Bölüm

Karşımda bana sıkılmış bir ifadeyle bakan otuzlu yaşlardaki hemşire sıkıca tuttuğum beyaz yorganı üzerimden almaya çalışırken onu ne kadar sinir ettiğimi fark ettim. Bir süredir hemşireyle ciddi ciddi inatlaşıyordum ve geri adım atmak gibi bir niyetim yoktu. Aynı şekilde onun da yok gibiydi ve bu inatlaşma uzayıp gidecekmiş gibi görünüyordu.

"Melisa Hanım lütfen..." Hemşire tekrar söylendi. "Yemek yemeniz gerekiyor."

"İstemiyorum!" deyip yorganı sıkıca kavramaya ve çenemin alında tutmaya devam ettim. "Ben o iğrenç yemekleri yemem."

"Ama açsınız, bir şeyler yemeniz gerek."

"Bana ne. Hem sen nereden biliyorsun ki benim aç olduğumu? Midemin bekçisi misin?"

"Melisa Hanım, lütfen. Bizi de zor duruma düşürüyorsunuz."

"Bana ne."

Hemşire nefesini sıkılarak dışarıya üfleyip elini alnının üzerine götürerek ovuşturmaya başlayınca omuzlarımı silktim ve ona kötü kötü bakmaya devam ettim. Bir kere getirdiği çorbanın içinde küçük küçük mantar parçaları vardı ve ben mantar sevmezdim.

"Su'yum, güzel kızım. Hadi yemeğini ye. Bak, çok zayıfladın zaten." Babaannem şefkatle yüzüme bakıp ricada bulununca onu üzdüğümü fark ettim. Ama hayır. Yine de o çorbayı içmeyecektim.

"İstemiyorum babaanne. Mantarlı çorba getirmiş bana. Ben mantar sevmem ki, biliyorsun."

"Kızım sağlıklı beslenmen gerek ama. Bari birkaç lokma ye. Zaten hastasın, iyice kötü olacaksın."

"İs-te-mi-yo-rum." Başımı iki yana sallayıp her bir heceye ayrı ayrı vurgu yapıp aynı zamanda da kendimce bir melodi oluşturduğumda babaannem bakışlarını hemşireye doğru çevirdi. Başımı iki yana sallıyordum ama bakışlarımı babaannem ve bana o iğrenç çorbayı getiren hemşireden ayırmamaya özen gösteriyordum. Evet, hastaydım. Daha doğrusu hasta olmuştum. Çünkü bir gece beton zeminin üzerinde uyuyup soğuk havanın tüm iliklerimi doldurmasına izin vermiştim. Zaten narin bir kızdım. Hasta olmamam imkânsızdı.

Babaannem birkaç saniye hemşireyle bakıştıktan sonra bakışlarını tekrar bana doğru çevirdi. "O zaman ben gidiyorum."

"Nereye?" Uzandığım yerden telaşla doğrulup başımı iki yana sallamayı bıraktım.

"Evime. Madem sen benim sözümü dinlemeyip beni üzüyorsun, o zaman burada kalmamın bir anlamı yok." Babaannemin ettiği tehdit birden telaşlanmama neden olmuştu. Onun gitmesini istemiyordum. Babaannem odanın kapısına doğru ilerlemeye başlayınca hızla konuştum.

"Tamam, tamam. Yiyeceğim. Sen yeter ki gitme." Bakışlarımı hemşireye doğru çevirdim. "Rica etsem tepsiyi getirir misin? Bak. Yorganı artık bıraktım." Her ne kadar içimden bir şeyler yemek gelmese de sırf babaannemi üzmemek için bu isteğimi yok sayabilirdim sanırım. Zaten kadın beni ziyarete geldiğinde onu hastanede karşılayarak yeteri kadar üzüntü yaşatmıştım, işleri daha da zorlaştırıp iyice kötüye gitmesini istemiyordum. Babaannem benim bu dünyada en çok değer verdiğim insanlardan biriydi. Onun üzülmesi isteyeceğim en son şeylerdendi ve üzülmemesi için elimden gelen her şeyi yapabilirdim.

İçinde mantar da olan sebze çorbasını istemeye istemeye içip kâsenin tamamını bitirdikten sonra hemşire önümdeki tepsiyi gülümseyerek aldı ve odanın kapısına doğru ilerlemeye başladı. *Gıcık.* Babaannem ise yanımda oturmaya ve bana şefkatle bakmaya devam ediyordu. Güzelim benim... Bakışları öylesine destek veriyordu ki, şu anda olduğum durumu bile ilkinde olduğu gibi fazla düşünmüyordum.

Babam ve annem dışarıdaydılar. Ne yaptıkları hakkında hiçbir bilgim yoktu ama hastane işleri olduğunu varsayıp fazla üstünde durmamaya özen gösteriyordum. Teyzem de onlarla beraberdi. Benim için çok fazla üzüldüklerini ne yazık ki biliyordum. Bunu bana belli etmemek adına ise yanımda çok fazla duramadıklarını anlayabiliyordum.

Birkaç gün sonra hastaneden taburcu olup rehabilitasyon merkezinde tedavi görmeye başlayacaktım. Bunu her ne kadar ilk başta istemeyip kesin bir dille karşı çıkmış olsam da daha sonra beni ikna etmeyi başarmışlardı. İyi olacağımı, orada deli muamelesi görmeyeceğimi, sadece yalnız kalıp kafamı dinleyeceğimi ve bunun da bana çok iyi geleceğini söylemişlerdi.

Evet. İyi olmaya ihtiyacım vardı. Bazı şeylerden uzaklaşmaya, bazı şeyleri düşünmemeye ve sanırım biraz da yalnız kalıp kendi iç sesimle baş başa olmaya ihtiyacım vardı. Bilemiyordum. Her şeyin sonunda iyileşmek yerine belki de daha kötü olup iyice çıkmazın içine girerdim. Ama bildiğim ve emin olduğum bir şey varsa o da ailemin mutlu olması için bundan sonra bir şeylerden fedakarlık yapmam gerektiğiydi.

Rehabilitasyon merkezinin faydası: kişinin hastalık, kaza, hapis, bunalım gibi ruhi ve bedeni yaralanmalardan sonra karşılaştığı güçlükleri yenmesine yardım ederek, kendi kendine yeter duruma getirilmesiymiş. Doktor bana bunları anlatırken ben onu pek fazla ciddiye alıp söylediklerıyle ilgilenmemiştim ama faydasını göreceğime bir yanım neredeyse emindi. Benim de temennim o yöndeydi zaten.

Bulunduğum odanın kapısının açılması zihnimdeki düşüncelerden sıyrılmama neden olup bakışlarımı gelen kişiye doğru çevirmemi sağlarken görüş alanıma giren tanıdık yüzler hafifçe gülümsememe neden oldu.

"Biz geldik. Yine."

Maya ve diğer çocuklar içten bir şekilde gülümseyip sırayla odadan içeriye girmeye başlayınca uzandığım yerden toparlanmak istercesine doğruldum ve bana doğru yaklaşmalarını bekledim. Bunu yaparken birazcık zorlanmıştım açıkçası. Çünkü bedenim en ufak bir hareketi bile kaldıracak gibi değildi.

"Hoş geldiniz," deyip tebessüm ettikten sonra odanın içindeki koltuklara oturan çocuklara topluca selam verdim. Hepsi buradaydı. Aras, Demir ve hatta Kerem bile. O ikisi bu sabah gelmişlerdi hastaneye. Onları gördüğümde öylesine mutlu olmuştum ki, yanımda olmaları gerçekten çok iyi hissettiriyordu.

"Hoş bulduk canım. Murat Amca nerede?"

"Şey, bilmiyorum," deyip Maya'nın sorusuna cevap verdim. Umarım ilkinde olduğu gibi babam onları tekrar kovmazdı. "Yarım saat önce odadan çıktı ve daha gelmedi."

"Aman gelmesin zaten. İkinci kez kovulmaya dayanamam," dedi Batuhan. Eliyle yüzünü işaret etti. "Yok yani. Sizce ben kovulacak biri miyim?"

"Değilsin kardeşim, hiç olur musun? Yakışıklılık sende, karizma sende, para sende, zeka sende. Murat Amca bir gözünü açsa kimi kovduğunu görecek zaten." Güney'in söylemiş olduğu bu cümleye herkes içtenlikle gülmeye başlayınca ben de ufak bir gülümseme ile onlara eşlik ettim. Kendimi oldukça yorgun ve bitkin hissediyordum, geniş bir gülümsemeye dahi dermanım yoktu. Ne kadar acınası bir halde olduğumun ne yazık ki farkındaydım ama elimden gelen bir şey yoktu.

"Ulan siz yine benimle dalga geçiyorsunuz ama neyse. Sizinle uğraşamayacağım." Batuhan bakışlarını bana doğru çevirdi. "Eee fıstık? Nasıl hissediyorsun bakalım kendini?"

"İyi gibi," deyip omuzlarımı silktim.

"İyisin iyisin. Turp gibi gördüm valla seni. Dün daha bir bitkindin." Evet, dün sabah da beni ziyarete gelmişlerdi. Ama babam onları sinirle kovup tüm hastaneye dedikodu malzemesi vermişti.

"Elbette iyi." Maya gülümseyerek yanıma geldikten sonra yatağın kenarına oturup elimi tuttu. "Melisa güçlü bir kız. Bunun da üstesinden gelecektir."

Umarım diye içimden geçirdim. Çünkü dışımdan söylemeye cesaretim yoktu. Nedeni belki görünüşümün aksine gerçekten güçlü olmamamdı, ya da güçlü olmak için artık geç kalıp her şeyin yerle bir olmasıydı. Emin değildim.

"Elbette gelecektir." Kerem ve Demir gülümseyerek yanıma

gelip yatağın diğer bir köşesine oturunca yorgun bakışlarımı onlara doğru çevirdim. "Sonuçta bizim gibi eğlenceli, komik ve tatlı kuzenleri var." Demir elini yanağıma götürüp fazla sert olmayacak şekilde sıkınca gülümseyip yanağımı onun elinden kurtarmaya çalıştım. "Ya, yapma."

"Neyi?" deyip sanki bilmiyormuş gibi yaptı Demir. Hâlâ yanağımı sıkmaya devam ediyordu. "Bunu mu?"

"Ya Demir, dur. Valla hiç halim yok." Gülümseyerek söylediğim bu cümleyi Demir duymazlıktan gelip diğer elini de yanağıma çıkartarak ikisini birden sıkmaya başlayınca gülümsemem iyice yüzüme yayıldı.

"Demir, lütfen bak."

"Ne lütfeni? Daha gıdıklamaya bile başlamadık." Gözlerim onun bu söylediğiyle anında irileşip ona uyarı dolu bakışları atmaya başlarken Kerem çoktan ellerini karnımın üzerine koyup beni gıdıklamaya başlamıştı bile.

"Ya, ya, durun. Ya valla hiç halim yok." Kahkahalarımın arasından söylediğim bu cümleyi Kerem umursamayıp ellerini karnımın üzerinde hareket ettirmeye devam edince odadaki herkesin güldüğünü fark ettim.

"Kerem, dur. Valla küserim bak. Ya dur. Babaanne bir şey desene şunlara."

"Kerem, oğlum dur artık," dedi babaannem gülümseyerek.

"Sen karışma sultanım. Kuzenimle hasret gidiyoruz şurada."

"Ya ne hasreti, bırak beni."

Kerem ellerini hiç durmaksızın karnımın üzerinde tutmaya devam edip beni kıvrandırmaya devam edince "Lütfen, dur," deyip kahkahalarımın arasından tekrar konuşmaya çalıştım. Gözümden birkaç damla yaş bile gelmişti.

"Beni özlediğini söylersen, belki durabilirim."

"Tabii beni de," dedi Demir.

"Özledim," deyip çabucak cevap verdim. " Valla bak. Hem de çok özledim. Ne olur durun artık."

Kerem ve Demir ellerini hareket ettirmeyi kesip sırıtan bir ifadeyle bana bakmaya başlayınca nefesimi düzene sokmak adına hızlı hızlı nefes alıp vermeye başladım. Hasta olduğum için olsa

gerek çabucak yorulmuştum. Ama yine de uzun bir süredir böyle içtenlikle ve kahkahalarla gülmediğimi düşünürsek halimden oldukça memnundum.

Bir süre sonra Maya ve diğer çocuklar şu anda içerisinde olduğum ciddi durumu bana yansıtmamak adına olsa gerek sanki hiçbir şey yokmuş gibi gülümseyerek konuşmaya başladıklarında ben aslında öyle olmadığını biliyordum. Durumum gayet ciddiydi işte. Bunu yansıtmak istememeleri onların sadece iyimser olduğunu gösteriyordu. Başka bir şey değil.

Yorgun bakışlarımı kendi aralarında konuşmaya dalmış olan çocuklardan çekip babaanneme doğru çevirdiğimde onun az önceki gibi bana değil de odanın kapısının olduğu yere baktığını fark ettim. Uzandığım hastane yatağının hemen karşısındaki tekli koltukta oturuyordu ve bakışlarında sıcacık bir ifade vardı. Ben de bakışlarımı o yöne doğru çevirdiğimde mavi-yeşil bir çifti gözün ifadesiz bir şekilde bana baktığını fark ettim.

Ateş.

Aralık bıraktığı kapının hemen arasında durup ne ifade ettiğini anlayamadığım gözlerle bana bakıyordu. Bakışları dikkatliydi ve direkt benden tarafaydı. Gözlerimin içine bakıyordu. Onun ne zamandır orada dikildiğini hiç bilmesem de çok da umurumda değildi zaten. Hemen bakışlarımı ondan çektim ve neşeli bir şekilde çocuklara bir şey anlatmakta olan Maya'ya doğru çevirdim.

O inşaattan ayrılıp tekrar hastaneye geldiğimizden beri onunla bir kez bile konuşmamıştım. Gerçi konuşmak için zaten hiç vaktimiz de olmamıştı. Dün sabah beni inşaatın orada bulup tekrar hastaneye getirmişti. Her ne kadar itiraz edip beni buraya getirmemesini istesem de o yine kendi bildiğini okumuştu. Benim isteklerimi ve kararlarımı gram önemsemeyip yine ve yine kendi doğrularına göre hareket etmişti.

"Tanışmaya fırsatımız olmamıştı efendim, ben Ateş. Melisa'nın-"

"Baş belası."

Babaannemin ve Ateş'in sesiyle bakışlarımı göz ucuyla onlara doğru çevirdim. Ateş içeri girmişti ve babaannemin karşısına geçmiş kendini tanıtıyordu. Hah! Bunu hangi yüzle yapıyorsa.

Ateş başını yere doğru eğip gülümsedi. "Anlaşılan beni tanıyorsunuz."

"Hakkında bir şeyler duydum elbet."

"Ne duyduğunuzu tahmin etmek o kadar da zor değil."

"Serseri olduğunu, sorumsuz biri olduğunu, kaba, anlayışsız ve torunumun da deyişiyle hödük biri olduğundan bahsediyorsan, evet."

Ateş gülümsedi. "Doğru şeyler duymuşsunuz. "

"Ama tüm kötü görünüşüne rağmen iyi kalpli ve merhametli olduğunu da duydum."

Ateş hafifçe omuzlarını silkti. "Belki," dedikten sonra elini babaanneme doğru uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de evladım," deyip hiç düşünmeden Ateş'in elini sıktı babaannem. Hemen bakışlarımı onlardan çektim. Babaannemin yüzündeki ifadeden anlayabildiğim kadarıyla gerçekten Ateş'le tanıştığına memnun olmuşa benziyordu. Bir bilse ama onun ne kadar bencil ve kendinden başka hiç kimseyi düşünmediğini, yine öyle davranır mı merak ediyordum.

"Ooo, Ateş gelmiş."

"Hoş geldin abi."

Güney ve Kuzey bakışlarını Ateş'e doğru çevirip onu selamlamaya başlayınca yastığın üzerinde olan başımı iyice yastığa gömüp gözlerimi sıkıca kapattım ve başımı Ateş'in olduğu yerin aksi bir yöne çevirdim. Onu görmek istemiyordum. Hem zaten berbat hissediyordum kendimi, bir de onunla tartışacak halim yoktu. Çünkü biliyordum ki her ne kadar ona git desem de o tam tersini yapmaya devam edecekti.

"Hoş buldum." Yatağın kenarında hissettiğim çöküntünün ardından yanağıma çarpan sıcak bir nefes tüm bedenimin anında donup kalmasına neden olurken Ateş yanağıma küçük bir öpücük kondurdu. "Nasılsın ufaklık?"

Şeytan diyor aç gözlerini ve yüzüne yüzüne bağır, çağır. O zaman bok gibi hissettiğimi belki anlardı. Ama bunu yapmak yerine başımı ters tarafta tutmaya devam ettim. Ateş sağ tarafımdaydı ve benim de başım aksi yöne çevriliydi. Ateş bir cevap vermediğimi fark edince elini yanağıma götürüp yavaşça okşamaya başladı. Odadaki herkesin bize baktığını hissedebiliyordum.

"Konuşmayacak mısın?"

Bir cevap vermedim ve gözlerimi kapalı tutmaya devam ettim.

"Ufaklık?" dedi Ateş. Sesi uyarıcıydı. Ama umursamadım.

"Dünden beri benimle konuşmuyorsun, yapma böyle. Bir şey söyle."

Bir cevap vermedim.

"Kızacağım ama."

Şaşırmam. Bir cevap vermedim.

"En azından yüzünü bana doğru çevir. Çevir ki gözlerinin içine bakabileyim."

Ateş yine bir cevap vermediğimi fark edince derin bir nefes aldı. Az öncenin aksine odada kimse konuşmuyordu ve sadece Ateş'in sesi vardı.

"Ufaklık, lütfen. Konuş benimle."

Ateş'in bu kadar üstelemesi ve hatta konuşmam için yalvarması neredeyse gülümsememe neden olacakken dudaklarımı düz bir çizgi halinde tutmayı zorlukla başardım. Önceden başını şişirdiğimi ve bana susmam için bağıran çağıran adam şimdi konuşmam için yalvarıyordu. Tuhaf.

"Yine mi siz?" Babamın öfkeli sesi kulaklarımı doldurunca göz kapaklarımı araladım. Aynı sesi gibi öfkeli bir ifadeyle odadaki çocuklara bakıyordu. Ve Ateş'e.

"Murat sakin ol."

Babam annemin yalvaran sesini görmezden gelip sinirli bakışlarını odada bulunanların üzerine gezdirip öfkeyle onları tarayıp geçtikten sonra bakışları hemen yanı başımda duran Ateş'te sabitlenip kaldı. "Ulan sen laftan anlamıyor musun? Kaç kez daha söylemem gerek kızımdan uzak dur diye? "

"Baba, lütfen..." diye mırıldandım. Ama sesim öylesine kısık çıkmıştı ki, kimsenin duymadığını biliyordum. Şu anda yorgun bir ifadeyle hastane yatağında yatıyordum ve gözlerim yarı kapalıydı. Sesler hem bir uğultu eşliğinde kulaklarımı dolduruyordu hem de kulak tırmalayıcı bir sesle. Bu gerçekten dayanılmaz bir şeydi ve kimsenin konuşmasını istemiyordum.

Ateş umursamaz bir ifadeyle babama baktı. "Nefesinizi boşuna harcamayın. Gitmeyeceğimi siz de, ben de iyi biliyoruz."

"Ya sabır. Oğlum sen benim başıma bela mısın?" diye sordu babam. Sesi hâlâ sinirliydi.

"Murat, sakin olur musun lütfen," dedi babaannem.

"Anne sen karışma bu işe." Babam öfkeli bakışlarını Maya ve diğer çocukların üzerinde gezdirdi. "Peki ya siz? Ben size bir daha buraya gelmeyin, kızımdan uzak durun demedim mi?"

"Dedin bey amca ama..."

Batuhan'ın babama doğru atmış olduğu adımı babam sinirli sesiyle yarıda kesti. "Bana bey amca falan deme. Bu ne yüzsüzlük yahu? Bir çıkın gidin hayatımızdan."

"Kalbimi kırıyorsunuz ama," deyip alıngan bir ifadeyle babama baktı Batuhan.

Gözlerimi sıkıca kapattım. Kavga görmek, bağrışı duymak, birilerinin birilerine sesini yükseltmesini görmek, duymak istemiyordum.

"Allah'ım sen bana sabır ver." Babam eliyle yüzünü sıvazlayıp derin bir nefes aldı. "Siz hiç laftan anlamaz mısınız? Kapıdan kovuyorum bacadan giriyorsunuz."

"Çünkü biz sadece arkadaşımızın yanında olmak istiyoruz," dedi Maya. "Hepimiz onu çok seviyoruz. İster kapıdan kovun, ister bacadan, yine de onun yanında olmaya devam ederiz, anlıyor musunuz? Ayrıca düşündüğünüzün aksine ne ben ne arkadaşlarım serseri falan değiliz. Hepimizin gayet düzenli bir hayatı var."

"Murat, bırak kalsınlar işte. Hem Melisa da bunu istiyor."

Babam bakışlarını bana doğru çevirdi. Benim yorgun gözlerime karşı o kararsız bir ifadeyle ne diyeceğini bilemeyip birkaç saniye sessizliği tercih etmiş olsa da daha sonra nefesini usulca dışarıya verdi. "Peki..."

***

Kolumdaki serum beni ilk başta olduğu gibi rahatsız etmezken varlığını bile zaten neredeyse hissetmemeye başlamıştım. Hislerim sanki kapanmış gibiydi ve sadece serumun varlığını değil, diğer hiçbir şeyi de artık hissetmiyordum.

Hemşire ve doktor belli aralıklarla yanıma gelip beni kontrol ediyor, daha sonra da gidiyorlardı. Aynı şekilde Maya ve diğer

çocuklar da dünden sonra sabah tekrar beni ziyarete gelmişler ve daha sonra gitmişlerdi.

Aras sınava çok az bir zaman kaldığı için okula gitmişti. Daha doğrusu o gitmeyi hiç istemeyip yanımda olmak istediğini söylese de ben kesin bir dille karşı çıkıp, eğer okula gitmezsen seninle hiç konuşmam diyerek onu tehdit etmiştim. Çünkü benim yüzümden sınavdan kötü puan almasını hiç ama hiç istemiyordum. Zaten ben sınava giremiyorum. Bari en yakın arkadaşım olan kişinin geleceğine de mani olmayayım.

Birkaç gün sonra rehabilitasyon merkezine gidip orada tedavi görmeye başlayacaktım. Aslında doktorlara kalsa şimdi bile orada olmam gerekirdi ama üzerimde bir hastalık olduğu için annem ve babam buna kesin bir dille karşı çıkmıştı. Onlar da benim kadar üzülüyorlardı, biliyorum. Çünkü onlar her zaman benim iyiliğimi isteyip, iyi olmam için ellerinden geleni yaparlardı. Şimdi ise beni bir deli hastanesine gönderiyorlardı ve bunun onlar için ne kadar zor olduğunu anlayabiliyordum.

Sözde deliydim ama anlayabiliyordum işte.

Ama içimden bir ses nedense her şeyin bundan sonra iyi olacağını söylüyordu. Emin değildim. Belki böyle olmasını tüm kalbimle istediğim için öyle hissediyordum ama hani bazen olur ya. Bir şeyi olmadan çok daha önce hissedersiniz. İşte ben de aynen öyle hissediyordum.

Odamın kapısının açılıp, daha sonra kapanması zihnimdeki düşüncelerden sıyrılıp gelen kişiye dikkat kesilmeme neden olurken onun Aras olduğunu fark edip uzandığım yerden çabucak toparlandım. Onun burada ne işi vardı ki?

"Okula gitmedin mi sen?"

Aras elinde tuttuğu dikdörtgen şeklindeki koliyle bana doğru yaklaşıp yatağın kenarına oturduktan sonra bakışlarını bana doğru çevirdi. "Gitmedim."

"Neden? Ama Aras hani gidecektin? Söz vermiştin."

"Gitmedim çünkü sana bir şey aldım." Aras gülümseyip sıcacık bir ifadeyle gözlerimin içine bakmaya başlayınca derin bir nefes alıp bakışlarımı göz ucuyla elindeki koliye indirdim. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Bana ne." Bakışlarımı tekrar Aras'a doğru çevirdim. "İstemiyorum ben hediye falan. Sen beni

kandırdım." Okula gideceğine söz vermişken şimdi karşımda olmasına inanamıyordum.

"Ama çok seveceksin. Görür görmez aklıma sen geldin." Aras aynı gülümseyen ifadesiyle bana bakmaya başlayınca bakışlarımı tekrar karton koliye indirdim. "Ne ki bu?" diye sorduğumda sesim meraklı çıkmıştı.

"Imm," deyip düşünür gibi yaptı Aras. "Acaba söylemesem mi?"

"Ya Aras. İnsanı meraklandırma da aç şunu. Zaten okula gitmediğin için sana kızgınım, iyice beni kızdırma."

"Peki, peki." Aras koliyi açarak görüş alanıma iki tane civcivin girmesini sağlayınca gözlerimi şaşkınlıkla iri iri açıp öylece kalakaldım.

"Aras." Sesimde şaşkın bir tını vardı. "Bunlar çok tatlı." Kocaman bir gülümseme hızla yüzümde belirmeye başlarken kolinin içinde zıplayan civcivleri sevmek için elimi kolinin içine götürerek sağdaki olanı yavaşça sevmeye başladım. Sarı tüyleri yumuşacıktı.

"Aras, şunlara baksana." Sağdaki civcivin başını okşayıp tüylerinin parmaklarımın arasından geçmesine izin verdikten sonra bakışlarımı Aras'a doğru çevirdim. "Çok tatlı değiller mi?"

"Öyleler," deyip beni onayladı Aras. O da gülümsüyordu.

Elimi küsmemesi için bu sefer soldaki civcivin üzerine götürdükten sonra civcivi elime aldım ve avucumun içine koyup gülümseyerek ona bakmaya devam ettim. Öyle güzeldi ki... "Oy sen nasıl tatlısın öyle. Seni yerim ben. Aras, bu civcivler çok güzel. Tıpkı sana benziyor."

"Bu söylediğine alınmalı mıyım?"

"Hayır tabii ki. Sen de sarışınsın ya, o yüzden dedim."

Aras'la beraber Minnoş'u ve Tontiş'i -evet onlara bu isimleri verdim- bir süre sevip, hatta bir ara onları elimizden kaçırıp odanın içinde pıtır pıtır yürümelerini kahkaha atarak izledikten sonra Aras onları tekrar kolinin içine koydu ve giderken onları da beraberinde götürdü. Sonuçta hastanede, aşırı derecede sevimli de olsa iki tane civcivin olmasına izin vermezlerdi.

Onun dışında bugün ailemle de bolca vakit geçirmiştim. Beni hiç yalnız bırakmamışlardı ve her daim yanımda olmuşlardı. De-

mir ve Kerem'in üniversite anıları ise beni gerçekten eğlendirmişti.

Öyle ya da böyle bugün kendimi gerçekten mutlu gibi hissetmiştim işte. Gibi diyorum, çünkü yaşadıklarımdan sonra gerçek bir mutluluğu hissetmem pek de olası değildi. Çünkü o adamlar hâlâ aklımdaydı. Gözümü kapattığımda iğrenç sırıtmaları, kahkahaları, bana yaptıkları birer birer gözümün önüne geliyordu ve ben o anıları aklımdan silip atamadıkça asla gerçek anlamda mutlu olmayacağımı biliyordum.

Ne zaman kapattığımı bilmediğim gözlerim bedenimi sıkıca sarmalayan kollar ve saçlarımı yavaşça okşamakta olan bir el yüzünden yavaşça aralanıp ne olduğunu idrak etmeye çalışırken burnumu dolduran tanıdık koku çalışmalarımı kısa süre içerisinde sonuçlandırmıştı.

Ateş...

Kollarından çıkmak üzere hemen hızlı bir hamle yaptım. Ateş, uyuduğumu sandığı için olsa gerek yaptığım bu hareket karşısında kollarından çıkmama engel olamasa da bu durum tabii ki sadece onun algılaması kadar sürmüştü. Ki Ateş'in algıları oldukça güçlüydü.

"Şş," deyip beni tekrar kendine doğru çekti Ateş. "Uyu güzelim."

"Bırak beni," diye mırıldandım uykulu bir sesle. Ardından Ateş'in kollarından çıkmak üzere yapmış olduğum hamleyi Ateş ilkinde olduğu gibi izin vermek yerine beni daha sıkı sarmalayınca kaşlarımı çatıp ona kötü kötü baktım. Ama şöyle bir gerçek vardı ki, başım onun kaslı göğsüne yaslı olduğu için bakışlarımı görmesi imkânsızdı. Yaslı olmasa bile oda zaten karanlıktı ve birbirimizin yüzünü görmemiz pek de mümkün değildi.

"Bırakmam," diye mırıldandı Ateş ve saçlarımı tekrar okşamaya başladı. Eli usulca saçlarımın arasından geçerken gözlerim ister istemez kapanıp mayışmama neden oluyordu. "Bırakırsam kaybolurum ufaklık."

"Beni anlamış olursun işte," diye mırıldandım sessizce. Acaba saat kaç olmuştu? Babamın nerede olduğunu merak ediyordum. Eğer buraya gelip beni Ateş'le bu şekilde görürse kızacağına emindim.

"Anlamak istemiyorum," dedi Ateş. "Çünkü biliyorum ki o zaman kendi benliğimi kaybederim. Sen olmazsan ben yok olurum ufaklık. Sadece biraz zaman ver bize. Birazcık."

"İstemiyorum artık seni." Sesim yine azıcık çıkmıştı. "Bana hep zarar veriyorsun ve hiçbir zaman da uslanmayacaksın."

"Sana hiçbir zaman bilerek zarar vermedim."

"Sorun da zaten bu ya. Sen hayatımda olduğun sürece bilerek ya da bilmeyerek bana zarar vermeye devam edeceksin. Çünkü sen busun. Sonunda benim kalbimin parçalanmasını umursamayıp kendi bildiğini yapmaya devam eden bencil bir adamın tekisin." Ateş saçlarımı okşamaya devam etti.

"Bazı şeyleri bilmediğimi biliyorum. Kabul. Ama ufaklık, inan bana öğrenmek için çabalayabilirim. Sen yanımda olursan ben bu zamana kadar eksik yaşadığım her şeyi belirleyip, tamamlayabilirim."

"Yanında olmak istemiyorum artık. Hani bana bir kere demiştin ya, eğer hayatından çıkmamı istersen söylemen yeterli. Söylüyorum işte. Hayatımdan çık ve bir daha sakın girme."

Ateş'in saçlarımı usulca okşayan eli söylemiş olduğum cümleden sonra hareket etmeyi kesip havada asılı kalınca gözlerinden geçen ifadeyi görmek istediğimi fark ettim. O her zaman ki umursamaz gözlerinin içine bakıp, ne hissettiğini görmek istediğimi.

"Ben sana o gün haber vermiştim," dedim Ateş'in bir şey söylemeyeceğini fark edince. "Yanımda düşmanlarının olduğunu söylemiştim. Ama sen sadece bir mesaj atarak oradan uzaklaşmamı söyledin. Neden? Madem bana çok değer veriyorsun neden beni kurtarmaya gelmedin?"

"Gelseydim eğer-"

"Sus lütfen," deyip Ateş'in konuşmasını hızla yarıda kestim. "Bu söylediğin geçerli bir açıklama değil. Ben orada her şeyi bir kenara bırakıp umutla senin beni kurtarmanı bekledim anlıyor musun? Başka birinin değil, senin. Ama sen gelmedin. Sırf bir hırs uğruna emek harcadığın intikam planına zarar gelmesin diye beni o heriflerin elinde bıraktın. Hem de beş erkeğin eline."

"Anlamıyorsun ufaklık, gerçekten anlamıyorsun. Oraya Arslan'ı ben gönderdim. Aynı şekilde Yiğit'i de. Benim yerime seni

korusunlar diye onları oraya ben gönderdim. Ben gelseydim seni gözlerini kırpmadan öldürürlerdi anlıyor musun? Benim acı çekeceğimi bildikleri için tek değerli mi, seni öldürürlerdi."

"Arslan'ı sen mi gönderdin oraya?" deyip diğer söylediklerini kulak ardı ettim. Ses tonum ne kadar şaşırdığımı en iyi şekilde yansıtıyordu. Çünkü şaşırmıştım. O adamın Kevin'la konuşmaları hâlâ kulaklarımda çınlıyordu. *Arsoy'u daha kolay yıkmak için sana yardıma geldik* demişlerdi.

"Ben gönderdim."

"Yani sen yerimi biliyor muydun?" Başımı Ateş'in omzundan kaldırıp hayretle gözlerinin içine baktığımda hissettiğim duygular tarif edilmezdi. Bir karmaşa. Evet, şu anda karmakarışık hissediyordum. Beni kurtarmaya gelmediğini sanırken aslında benim için birilerini yanıma göndermişti. Ve şimdi...

"Öğrenmem uzun sürmedi."

Şaşkınlık ve hayal kırıklığı içinde ona baktıktan sonra kollarından çıkmak üzere hızlı bir hamle yaptım. Bu kadarı fazlaydı. Bu söyledikleri fazlaydı. Benim nerede olduğumu bildiği halde, üstelik o adamların bana yapabileceği birçok şey varken - ki, zaten yapmışlardı da beni kurtarmaya gelmemesi çok ama çok fazlaydı.

"Senden nefret ediyorum. Nefret, nefret, nefret. Bırak beni, dokunma!" Ateş'in kollarından kurtulmak üzere yaptığım ani ve hızlı hareketleri Ateş bana sıkıca sarılarak engel olunca gözlerimden süzülen acizliğimin belirtilerine engel olamadım.

"Senden iğreniyorum, duydun mu? Nefret ediyorum. Geber, öl. Çık hayatımdan!"

Ateş'in göğsünü yumruklamaya başlayan güçsüz ellerim aynı zamanda gözyaşlarımın onun tişörtünü de ıslatmasını sağlarken Ateş bana sıkıca sarılmaya devam etti. Bir eli tekrar saçlarımı okşarken diğer eli belimin etrafına dolanmıştı. Lanet olsun ki yumruklarım ona işlemiyordu.

"Bir daha yüzünü görmek istemiyorum." Hıçkırdım. "Sen bencil bir adamsın. Güzel olan hiçbir şeyi hak etmiyorsun. Defol git hayatımdan ve bir daha sakın girme."

"Peki sonra? O zaman mutlu olacak mısın?" diye sordu Ateş. Geri çekilmişti ve elini çeneme koyarak bakışlarımızı birleştirmişti. Gözleri odanın karanlığına meydan okuyordu.

"Olacağım," deyip bir hıçkırığın daha ağzımdan kaçmasına izin verdim. Olacaktım. Olmalıydım. Başka çarem yoktu.

Ateş bir şey demedi. Onun yerine alnımın üzerine düşen saçlarımı eliyle geriye doğru ittirip ne ifade ettiğini anlayamadığım bakışlarını yüzümün her bir köşesinde dolaştırmayı tercih etti. Ardından beni tekrar kendine doğru çekip başımı göğsüne yasladı ve yanağıma küçük bir öpücük kondurdu. Bedenimin artık ona karşı koymaya dermanı kalmamıştı.

Gözlerimi sıkıca kapattım.

"Hani ilk tanışığımızda..." deyip konuşmaya başladı Ateş bir süre sonra. Sesi oldukça sakindi. "Seni bir bara götürmüştüm, hatırladın mı? Orada bir adam seni gözüne kestirip peşine takılmıştı. Tacizci. Evet, sen böyle diyordun. O adamı neden dövmek yerine seninle sevgili rolü yapmayı tercih ettim biliyor musun ufaklık? Çünkü istedim. Seninle olmak, seninle vakit geçirmek, bütün gevezeliğine rağmen seni yanımda istedim."

Ateş yanağıma bir öpücük daha kondurdu. O kadar küçüktü ki...

"İnsanlar değişebilir ufaklık. Hatta yeri gelir asla yapmam dedikleri şeyi bile yaparlar. Ben sana çok değer verdim, hâlâ veriyorum, vermeye de devam edeceğim. Çünkü sen artık benim kalbimsin, anlıyor musun? Kalbime işlemeyi başaran tek değerlimsin ve bu değer sadece ben öldüğümde biter."

Ateş hem saçlarımı okşayıp hem de bana sıkıca sarılarak söylediklerinin kalbime dokunmasını sağlarken gözlerimin yavaş yavaş kapanmasına engel olamamıştım.

"Seninle ilk karşılaştığımız gün... henüz on üç yaşında bir çocuktun. Karneni alıp eve geldiğinde tüm derslerinin beş olmasından dolayı öyle mutluydun ki. Beni o halimde bile gülümsetmeyi başarmıştın ufaklık. Sen şimdi o zamanı hatırlamıyorsun, belki hiçbir zamanda hatırlamayacaksın ama ben hatırlıyorum. Seni hatırlıyorum, ilk karşılaşmamızı hatırlıyorum, beni ilk gördüğünde korkudan çığlık attığını bile hatırlıyorum. Çünkü ben sandığının aksine sana gerçekten değer veriyorum ufaklık. Ve şimdi, gitmemi istiyorsun. Hayatından çıkıp seni bırakmamı... Neyi fark ettim biliyor musun? Ben sana kendi benliğimi kaybe-

decek kadar çok değer veriyorum. Sen olmazsan kaybolacağımı biliyorum ama madem iyi olacaksın, varsın kaybolayım."

***

Ertesi sabah kulaklarımı dolduran yağmur damlalarının o rahatlatıcı sesiyle gözlerimi araladım. İlkbahardaydık. Bu mevsimde bu kadar güçlü yağmurun yağması birazcık tuhafıma gitmiş olsa da fazla üstesinde durmayarak uzandığım yerden yavaşça doğruldum. Odanın içindeki saat 10:30'u gösteriyordu. Hemşire muhtemelen odaya gelip hiç yemek istemediğim kahvaltıdan bana getirmiş olmalıydı ama uyuduğumu görünce uyandırmak istememişti anlaşılan.

Ateş odada değildi. Dünkü konuşmamızdan sonra sabah da yanımda olur ve ben ona bağırıp çağırırım diye tahmin etmiştim ama Ateş tüm düşüncelerimi altüst etmişti. İyi ki de etmişti. Çünkü sabah sabah onunla tartışacak halde değildi.

Gözlerimi ovuşturup uykumun açılmasına yardım ettikten sonra ayaklarımı yataktan sarkıtıp kalkmak üzere bir hamle yaptım. Kalkıp pencerenin yanına gitmek ve yağmuru izlemek istiyordum. Gökyüzünden usulca süzülüşünü, yere temas ederken ortaya çıkan o sesi... Ama bedenim oturmakta bile ciddi zorluk çekerken ayağa nasıl kalkacaktım, hiç bilemiyordum.

Güçlükle yine de doğrulmayı başarıp üzerimdeki hastane önlüğünü elimle düzelttim. Birkaç gündür üzerimde olan bu kıyafetten artık nefret etmiştim. Ama neyse ki birkaç gün sonra buradan gidecektim ve ben artık bu iğrenç gömleği giymek zorunda kalmayacaktım. Pencereye doğru gitmek üzere yaptığım hamle, yatağın hemen yanındaki çekmecenin üzerindeki kâğıt parçası yüzünden havada asılı kalırken adımlarımı çekmeceye doğru ilerlettim ve ikiye katlanmış olan kâğıt parçasını elime aldım. Üzerinde *Ufaklık* yazıyordu. Bana mı? İçgüdülerim kâğıdı okumamı haykırmaya başlarken diğer bir tarafım okumamam gerektiğini haykırıyordu. Ne yapacağım konusunda birkaç saniye kararsız kalsam da daha sonra okumakta karar kıldım.

Öncelikle seni farkında olmadan yaralayıp, üzdüğüm için özür dilerim ufaklık. İnsanların ne söylediğiyle ilgilenen bir

adam olmadığımı biliyorsun. Ben buyum. Bu yaptığım belki kibirlilik, belki de başka bir şey bilmiyorum ama ben seni gerçekten önemsiyorum ufaklık. Senin iddia ettiğin gibi söylediklerinle belki o kadar ilgilenip, onları önemsemiyorum ama ben zaten işittiklerime değil, gördüklerime göre hareke etmeyi tercih ediyorum. Bana bir şey *söylüyorsun ya, o zaman gözlerinin içine bakıyorum. Eğer orada her zamanki parıltıyı, neşeyi, ışığı görmezsem, işte o zaman sana inanıp, doğru söylediğini anlıyorum. Bana defalarca senden nefret ediyorum dedin.*

Belki sen farkında değilsin ama bunları söylerken gözlerinin içindeki o parıltı hep vardı ufaklık. Beni sevmediğini söylediğinde, vardı. Yüzümü görmek istemediğini söylediğinde, vardı. Ama ufaklık, dün gece hayatından çıkmamı istediğinde o parıltı artık yoktu. Onun yerine ne söylediğinden emin, kararlı gözler vardı.

Melisa sen bana hem yeteri kadar tatmadığım anne sevgisini tattırdın, hem de baba sevgisini. Senin o yüce ve sevgi dolu kalbini hak ettiğimi zaten hiçbir zaman düşünmemiştim ama bana o parıltısız gözlerinle bakıp hayatımdan çıkmanı istiyorum dedin ya... İşte o zaman bir boşluğa düşmüş gibi hissettim kendimi. Ne ara o parıltının hislerime yön vermesine izin verdim inan hiç bilmiyorum.

Maya ve diğer çocuklar seni ziyarete geldiğinde gözlerin parıldıyordu. Ama beni görünce o parıltı hemen söndü. Aras sana hediye verince gözlerin ışıl ışıl oldu. Ama ben sana yaklaşınca o ışık anında söndü. Bu kadar mı nefret ettin benden her şeyim? Bu kadar mı yaraladım kalbini?

Gitmemi istedin, gidiyorum. Çünkü gidersem daha iyi olacağını biliyorum. Bu tedavi sürecinde yanında olup sana destek olabilmeyi o kadar çok isterdim ki. Ama sen bunu istemediğini söyledin. Olsun. Eğer sen iyi olacaksan ben hayatından çıkmaya varım. Sen zaten beni bir kez gittiğini düşündürerek korkuttun... O acıyı yaşamaktansa farklı yerlerde yaşamımıza devam etmeyi kabul ediyorum. Çünkü bir yerlerde nefes aldığını bilmek benim için yeterli ufaklık.

Ben seninle beraberken nefes aldığımı hissettim. Kalbimin gerçek anlamda attığını sen hayatıma girdiğinde anladım. Gülümsedin, dünyam ısındı. Bana sarıldın, kendimi hiç hissetmediğim kadar huzurlu hissettirdin. Tüm bunlar için bile sana minnettarım.

Eğer... eğer istersen benim aksime seni gerçekten çok seven biriyle beraber olabilirsin ufaklık. Seni gerçekten mutlu eden, benim aksime seni

herkesten korumayı beceren, sana sahip çıkıp yüzünü her daim güldürmeyi beceren biriyle beraber olabilirsin. Ben yapamadım bunu. Becerememedim. Ama umarım seni gerçekten seven birini bulabilirsin. Çünkü sen, en başında da söylediğim gibi gerçek dünyayla tanışmamış küçük bir kız çocuğusun ve her şeyin en iyisini hak ediyorsun.

Ben kimseyle beraber olmayacağım. Çünkü biliyorum ki hiç kimse beni senin kadar güzel sevemez. Hiç kimse, senin mutlu ettiğin gibi beni mutlu edemez.

Sana değer veriyorum her şeyim. Saflığını, duruluğunu, masumluğunu, gözlerimin içine bakıp neşeyle konuşmanı, gülüşünü, sesini, kısacası sana ait olan her şeyi gerçekten özleyeceğim. Kendine çok dikkat et olur mu? Artık ağlama ve üzülme. Senin de istediğin gibi ben artık yokum. Önünde uzun bir hayat var. Belki bizim hikâyemiz mutlu sonla bitmedi ama mutlu sonla bitmesi için en azından elimizde bir fırsat var. Bunu iyi değerlendirmek bizim elimizde.

Kendine çok dikkat et.

Zorba...

Gözlerimden akan damlalar elimdeki kâğıt parçasını ıslatmaya devam ederken içimde adlandıramadığım bir his vardı. Boğazımda bir yumru oluşmuştu ve bunun nedenini bilmiyordum. Ateş gerçekten de gitmişti. Hayatımdan benimde istediğim gibi çıkıp gitmişti. Artık o yoktu ve ben onsuzdum. İstediğim şeyin bu olmasına rağmen neden sanki kalbim parçalara ayrılıyormuş gibi hissediyorum ki?

Aptal kalbim.

"Su?"

Babaannem, annem ve babam odadan içeriye girip endişeli bir ifadeyle yüzüme bakmaya başlayınca gözyaşlarımı silmekle uğraşmayıp kollarımı sıkıca babama doladım.

"Ona hâlâ âşık olduğum için kendimi aptal gibi hissediyorum." Hıçkırdım. "Baba o gitti. Tamam, ben istedim gitmesini... ama ben böyle hissettireceğini düşünmemiştim ki,"

"Şşş," deyip saçlarımı okşamaya başladı babam. "Tamam. Her şey güzel olacak kızım. Sana söz veriyorum her şey yoluna girecek. O çocuğu unutacaksın. Önünde upuzun bir hayat var. Seni bekleyen çok güzel günler, anılar, güzel yaşanacaklar var. Hadi

ağlama artık, düşünme o oğlanı. Sadece tedavine yoğunlaş. İnan bana böylesi çok daha iyi."

"O hiçbir zaman benim için aynı şeyleri hissetmeyecek, değil mi baba? Benim onu sevdiğim gibi beni sevmeyecek?"

"Belki."

"Belki deme, biliyorum işte. O beni sevmez, kimseyi sevmez. Çünkü o hâlâ geçmişinde yaşadığı şeylerle yaşamaya devam ediyor ve onları unutmadıkça kalbinin etrafındaki ateş halkasını kaldırmayacak. Ben onu hâlâ seviyorum baba. Kalbinin etrafındaki o ateş halkasını söndüreceğime inanacak kadar çok seviyorum ama artık yoruldum."

"Her şeyin sonu mutlu bitecek değil kızım. İkiniz de yaşıyorsunuz ya, buna şükretmelisin. Siz belki şimdi ayrısınız ama unutma ki eğer olur da kader çizginiz bir yazılmışsa er ya da geç yine beraber olursunuz. Hadi artık sil o gözyaşlarını. Ağlama. Burada sana değer veren bir ailen var. Arkadaşların var. Sen ağlamaya devam edip üzülürsen biz de seninle beraber üzülürüz. Bunun olmasını istemezsin, değil mi?"

Başımı iki yana salladım. İstemezdim. Ben üzülür, ağlardım belki ama beni seven insanların benim yüzümden üzülmesini hiç ama hiç istemezdim. Ateş ve ben biz olmayı başaramamıştık belki, ayrılmıştık. Darmadağın olmuştuk. Ama babamın da dediği gibi eğer kader çizgimiz birse, günün birinde yine karşılaşırdık. O günün gelip gelmemesini istediğimden pek emin değilim. Ama eğer gelecekse, hazır olduğum bir anda gelsin. Gerçekten hazır, iyileşmiş, güçlü olduğumda.

***

2 gün sonra

Ateş bir gün suyu görmüş yüce dağların ardında. Sevdalanmış onun deli dalgalarına. Hırçın hırçın kayalara vuruşuna, yüreğindeki duruluğa.

Demiş ki suya;

"Gel sevdalım ol. Hayatıma anlam veren mucizem ol."

Su dayanamamış ateşin gözlerindeki sıcaklığa, al demiş; Yüreğim

sana armağan... Sarılmış ateşle su birbirlerine sıkıca, kopmamacasına... Zamanla su, buhar olmaya, ateş kül olmaya başlamış. Ya kendisi yok olacakmış, ya aşkı. Baştan alınlarına yazılmış olan kaderi de, yüreğindeki kaderi de alıp gitmiş uzak diyarlara Su.

Ateş kızmış, Ateş yakmış ormanları. Aramış suyu diyarlar boyu, günler boyu, geceler boyu. Bir gün gelmiş, suya varmış yolu. Bakmış o duru gözlerine suyun, biraz kırgın, biraz hırçın. Ve o an anlamış; aşkın bazen gitmek olduğunu. Ama gitmenin yitirmek olmadığını... Ateş durmuş, susmuş, sönmüş aşkıyla. İşte o zamandan beri, ateş sudan, su ateşten kaçar olmuş. Çünkü Ateş'in yüreğini sadece su, suyun yüreğini ateş alır olmuş...

"Su, hazır mısın?"

Babaannem odadan içeriye girip bakışlarını ben de gezdirmeye başlayınca, "Bir dakika," deyip elimle ona işaret verdim ve kitabın son cümlelerini okumaya devam ettim.

Her ne kadar ikisi de birbirlerine zarar veriyor olsa da kalplerinde kimseye yer açmamış. Ateş suya, su ise ateşe bağlı kalarak ömür boyunca yaşamına devam etmiş. İkisinin de birbirinden haberi yok. Kiminle, nerede, nasıl... Ama kalplerindeki sevgi öyle yüce, öyle büyük ki, mesafeler aşklarına engel olamamış. Evet, gün gelir Ateş suya düşer belki. Ama o zaman ne su buhar olur, ne de ateş söner...

Kitabın kapağını kapattım. Oturduğum yerden kalktım ve bakışlarımı bana şefkatle bakan babaanneme doğru çevirdim. "Gidebiliriz." Gülümsemeye çalıştım. Ama başarılı olmadığımı biliyordum.

"Su'yum." Babaannem bana doğru yaklaşıp elini yanağımın üzerine koyduktan sonra şefkatle yüzüme bakmaya devam etti. "İyi olacaksın, artık düşünme eskileri. Önünde çok uzun bir hayat var. Şimdi rehabilitasyon merkezine gidiyorsun diye dünyanın sonu değil ya. Altı üstü birkaç aylık bir şey. Hem bu senin için çok faydalı olacak kızım. İnan bana."

"Kim bilir?" deyip zoraki bir şekilde gülümsedim. Daha sonra yerde duran küçük valizimi elime aldıktan sonra babaannemin koluna girip başımı onun omzuna yasladım ve beraber yürümeye başladık.

Tüm gece boyunca yağmaya devam eden sağanak yağmur bir an bile durmazken ben de bir an bile gözümü kırpmamıştım. Uyuyamamıştım ki çünkü. Aklım bundan sonraki hayatımda,

bundan sonraki yapacaklarımdaydı. Acaba her şey daha mı güzel olur, yoksa her şey iyice kötüye gidip bir çıkmazın içine mi girerim bilmiyordum ve bunu bilmediğim için tüm gece gözümü kırpmamıştım.

Karamsarlık gerçekten çok kötü bir şeydi. Bir yönde olamamak, ne hissettiğini ve ne yapacağını bilememek kötü, çok kötü bir şeydi. Belki benim hayatım şimdi bir karamsarlığın içindeydi ama ne tarafa gideceğimi seçmem için önümde bir zaman, elimde bir fırsat vardı. Eğer bunları iyi değerlendirmeyi başarırsam kim bilir, belki de her şey tüm ümitsizliğimin aksine çok güzel olurdu?

Hastanenin büyük kapısından babaannemle beraber dışarıya çıktıktan sonra az ileride arabanın içinde bizi bekleyen annemin ve babamın yanına doğru yürümeye devam ettik. Yağmur bardaktan boşalırcasına yağıyordu ve elimizde bir şemsiye olmadığını göze alırsak arabaya gidene kadar ıslanmamamız pek de mümkün değildi.

Yağmur güzeldi. Adına sayısızca; şiir, hikâye, söz yazılmıştı. Nice aşk öykülerinin içinde yer almış, âşıkların simgesi haline gelmişti. Yağmurun simge olduğu aşk, bana kalırsa en güzel aşktı.

"Nereden çıktı bu yağmur? Koş kızım, koş." Babaannem elimi tutup beni çekiştirerek yağmur damlalarının tenime temas etmesini engellemeye çalışınca tebessüm ettim ve ona eşlik edip adımlarına uyum sağladım.

Yağmurla başlamıştı bizim hikâyemiz bir yağmurla da son buldu.

Devam edecek...